

॥ श्रीरामायण ॥

॥ श्री म द्वा ल्मी कि रा मा य ण म् ॥

उत्तरकाण्डम्



Text in Sanskrit with word for word
Faithful Translation in Prose Order.



THE DHARMALAYA EDITION
Complete in 9 Uniform Volumes.

R. Subrahmanya Vadhyar & Sons
BOOKSELLERS & PUBLISHERS,
KALPATRI, PALGHAT

Arbalo

॥ श्रीरामजयम् ॥

॥ श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम् ॥

॥ उत्तरकाण्डम् ॥



धर्मालयसंस्करणम् ।

The Dharmalaya Edition.

Text in Sanskrit with word for word
Tamil Translation in Prose Order.



By

The Late Rao Sahib P. S. KRISHNASWAMI IYER,

Dharmalaya, Mylapore.



Published with the aid of

Sri. M. N. RAMASWAMI IYER,

Banker, Palghat.



BY

R. SUBRAHMANYA VADHYAR & SONS.

BOOK-SELLERS & PUBLISHERS.

KALPATHI—PALGHAT



PRINTED AT
THE SCHOLAR PRESS,
PALGHAT

॥ श्रीः ॥

॥ विषयानुक्रमणिका ॥

सर्गः	विषयः	श्लोकसंख्या	पृष्ठम्
1.	श्रीरामप्रश्नः	36	1
2.	पौलस्त्यजन्म	32	9
3.	वैश्रवणोत्पत्तिः लङ्कादिप्राप्तिश्च	35	17
4.	सुकेशराक्षसोत्पत्तिः	32	25
5.	माल्यवदाद्युत्पत्तिः	45	32
6.	विष्णुमाल्यवदादियुद्धम्	61	42
7.	मालिवधः	52	55
8.	सुमाल्यादिपराजयः	26	66
9.	रावणाद्युत्पत्तिः	43	72
10.	रावणादिवरप्राप्तिः	47	81
11.	रावणस्य लङ्काप्राप्तिः	50	91
12.	रावणादिविवाहः	31	103
13.	कुबेरदूतवधः	41	110
14.	यक्षराक्षसयुद्धम्	28	120
15.	पुष्पकापहरणम्	32	126
16.	रावणनामप्राप्तिः	41	132
17.	वेदवतीशापः	39	142
18.	मरुत्तविजयः	36	150
19.	अनरण्यशापः	30	159
20.	नारदरावणसंवादः	30	166
पहर्विशेऽङ्कि गीताः श्लोकाः			767
21.	यमरावणसेनायुद्धम्	43	173
22.	यमविजयः	51	182
23.	वरुणविजयः	53	193
24.	दण्डकायां खरादिनिवासनम्	39	205
25.	मधुसूतन्यम्	53	214
26.	नलकूबरशापः	59	226
27.	सुमालिवधः	49	239
28.	जयन्तापवाहनं इन्द्ररावणयुद्धं च	48	250

सर्गः	विषयः	श्लोकसंख्या	पृष्ठम्
29.	इन्द्रग्रहणम् ...	41	260
30.	मेघनादस्य इन्द्रजिज्ञासप्राप्तिः ...	57	270
31.	रावणनर्मदावगाहः ...	42	283
32.	रावणवन्धनम् ...	73	292
33.	रावणमोचनम् ...	23	308
34.	बालिरावणसंलयम् ...	46	313
35.	हनुमदुत्पत्त्यादि ...	65	323
36.	हनुमद्वरप्राप्तिः ...	60	337
37.	पौरोपस्थानम् ...	26	351
38.	जनकादिप्रतिप्रयाणम् ...	31	356
39.	सुग्रीवादिसम्माननम् ...	20	363
40.	सुग्रीवादिविसर्जनम् ...	25	367
सप्तविंशोऽङ्कः गीताः श्लोकाः			904
41.	पुष्पकविसर्जनम् ...	19	373
42.	सीतया पुनर्गङ्गातीरगमनप्रार्थनम् ...	32	378
43.	पौरजनकुत्सननिवेदनम् ...	23	385
44.	लक्ष्मणाद्यानयनम् ...	20	390
45.	सीतापरित्यागनियोगः ...	24	394
46.	सीताया गङ्गातीरनयनम् ...	32	400
47.	श्रीरामनियोगनिवेदनम् ...	18	407
48.	सीतापरित्यागः ...	26	412
49.	सीतायाः वाल्मीक्याश्रमप्रवेशः ...	23	418
50.	दुर्वासोवचनानुवादचोदना ...	19	424
51.	भृगुशापः ...	38	428
52.	श्रीरामसमाधानम् ...	18	436
53.	नृगशापः ...	22	441
54.	नृगस्य कृकलासत्वप्राप्तिः ...	18	446
55.	निमिचसिष्ठयोः परस्परं शापः ...	20	450
56.	उर्वशीशापः ...	24	454
57.	वसिष्ठस्य मैत्रावरुणित्वेनोत्पत्तिः ...	20	460
58.	ययातिचरितम् ...	23	464
59.	पूरो राज्यामिषेकः ...	22	470
60.	महर्षिसमागमः ...	18	475

सर्गः	विषयः	श्लोकसंख्या	पृष्ठम्
61.	लवणपीडानिवेदनम् ...	23	479
62.	लवणवधार्थं शत्रुघ्नप्रेषणम् ...	22	484
63.	शत्रुघ्नाभिषेकः दिव्यास्त्रदानं च ...	32	489
64.	शत्रुघ्नप्रस्थानम् ...	17	496
65.	सौदासचरितम् ...	35	499
66.	कुशलवोत्पत्तिः ...	15	507
67.	सान्धातृवधः ...	23	510
68.	लवणशत्रुघ्नविवादः ...	19	515
69.	लवणवधः ...	40	519
70.	मधुपुर्यां प्रजापालनम् ...	16	528
71.	वाल्मीकिना शत्रुघ्नप्रशंसनम् ...	24	531
72.	श्रीरामशत्रुघ्नसमागमः ...	20	536
73.	सृतबालकद्विजविलापः ...	19	541
74.	नारदवाक्यम् ...	33	545
75.	शूद्रमुन्यन्वेषणम् ...	18	551
76.	शम्बुकवधः ...	37	555
77.	स्वर्गिप्रश्नः ...	20	564
78.	श्वेतराजोपाख्यानम् ...	30	568
79.	दण्डराज्यनिवेशकथनम् ...	19	575
80.	शुक्रकन्याधर्पणम् ...	18	579
एकोनविंशोऽङ्कः गीताः श्लोकाः			480
81.	दण्डशापः ...	21	583
82.	श्रीरामस्यायोध्यां प्रत्यागमनम् ...	20	588
83.	राजसूर्यांकरणनिर्धारणम् ...	20	592
84.	वृत्राख्यानवर्णनम् ...	18	597
85.	वृत्रासुरवधः ...	22	600
86.	इन्द्रस्य ब्रह्महत्यातरणम् ...	20	605
87.	इलोपाख्यानम् ...	29	609
88.	किंपुरुषोत्पत्तिः ...	24	616
89.	पुरुषस उत्पत्तिः ...	25	621
90.	अश्वमेधेनेलस्य सार्वकालिकपुंस्त्वप्राप्तिः ...	25	626
91.	श्रीरामस्याश्वमेधसंविधानम् ...	26	632
92.	हयचर्या ...	18	637

सर्गः	विषयः	श्लोकसंख्या	पृष्ठम्
93.	वाल्मीकिना रामायणगाननियोगः ...	18	641
94.	कुशलवाभ्यां रामायणगानम् ...	29	646
95.	वाल्मीकये दूतप्रेषणम् ...	15	653
96.	वाल्मीकिना सीताप्रत्ययदानकथनम् ...	22	657
97.	सीताया रसातलप्रवेशः ...	26	662
98.	श्रीरामक्रोधशमनम् ...	27	667
त्रिंशोऽङ्कि गीताः श्लोकाः		405	
99.	कौसल्यादिस्वर्गमनम् ...	18	674
100.	भरतस्य गन्धर्वविजययात्रा ...	25	678
101.	भरतपुत्रयो राज्याभिषेकः ...	18	683
102.	लक्ष्मणपुत्रयो राज्याभिषेकः ...	17	687
103.	कालरुद्रागमनम् ...	17	691
104.	ब्रह्मसन्देशकथनम् ...	19	695
105.	दुर्वासस्समागमः ...	19	699
एकत्रिंशोऽङ्कि गीताः श्लोकाः		133	
106.	लक्ष्मणत्यागः लक्ष्मणस्वर्गमनं च ...	18	704
107.	कुशलवयोरभिषेकः ...	20	708
108.	शत्रुघ्नपुत्रयोरभिषेकः हनुमदाद्यादेशश्च ...	30	713
109.	श्रीरामस्य महाप्रस्थानम् ...	22	720
110.	श्रीरामस्य वैष्णवतेजःप्रवेशः, फलनिरूपणं च ...	38	725
द्वाविंशोऽङ्कि गीताः श्लोकाः		128	
		3276	



॥ अथ स्मार्तानां श्रीरामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

शुक्लाम्बरधरं विष्णुं शशिवर्णं चतुर्भुजम् । प्रसन्नवदने ध्यायेत्सर्वविघ्नोपशान्तये ॥ १ ॥
वागीशाद्याः सुमनसः सर्वार्थानामुपक्रमे । यं नत्वा कृतकृत्याः स्युस्तं नमामि गजाननम् ॥

दोर्भिर्युक्ता चतुर्भिः स्फटिकमणिमयीमक्षमालां दधाना
हस्तेनैकेन पद्मं सितमपि च शुकं पुस्तकं चापरेण ।

भासा कुन्देन्दुशङ्खस्फटिकमणिनिभा भासमानाऽसमाना
सा मे वाग्देवतेयं निवसतु वदने सर्वदा सुप्रसन्ना ॥ ३ ॥

कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥
वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥
यः पिवन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्पम् ॥ ६ ॥
गोष्पदीकृतवाराशिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ ७ ॥
अञ्जनानन्दने वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ ८ ॥

उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवर्द्धिं जनाकात्मजायाः ।
आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ ९ ॥

आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।
पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ १० ॥

यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।
बाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ ११ ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।
वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥ १२ ॥

यः कर्णाञ्जलिसंपुटैरहरहः सम्यक् पिवत्यादरात्
वाल्मीकेर्वदनारविन्दगलितं रामायणारुख्यं मधु ।

जन्मव्याधिजराविपत्तिमरणैरत्यन्तसोपद्रवं
संसारं स विहाय गच्छति पुमान्विष्णोः पदं शाश्वतम् ॥ १३ ॥

तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यवद्धम् ।

ऋघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम् ॥ १४ ॥

वाल्मीकिगिरिसंभूता रामसाग(गामिनी । पुनातु भुवनं पुण्या रामायणमहानदी ॥ १५ ॥

श्लोकसारजलाकीर्णं सर्गकल्लोलसङ्कुलम् । काण्डग्राहमहाभीनं वन्दे रामयणार्णवम् ॥
वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १७ ॥

वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे

मध्ये पुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।

अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं

व्याख्यानं भरतादिभिः परितृतं रामं भजे श्यामलम्

॥ १८ ॥

वामे भूमिसुता पुरश्च हनुमान् पश्चात्सुमित्रासुतः

शत्रुघ्नो भरतश्च पार्श्वदलयोर्वाङ्मादिकोणेषु च ।

सुग्रीवश्च विभीषणश्च युवराट् तारासुतो जाम्बवान्

मध्ये नीलसरोजकोमलरुचिं रामं भजे श्यामलम्

॥ १९ ॥

नमोऽस्तु रामाय सलक्ष्मणाय देव्यै च तस्यै जनकात्मजायै ।

नमोऽस्तु रुद्रेन्द्रयमानिलेभ्यो नमोऽस्तु चन्द्रार्कमरुद्गणेभ्यः

॥ २० ॥



॥ पारायणसमापनसमये अनुसन्धेयश्लोकक्रमः ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ १ ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥

अपुत्राः पुत्रिणः सन्तु पुत्रिणः सन्तु पौत्रिणः ।

अधनाः सधनाः सन्तु जीवन्तु शरदां शतम्

॥ ३ ॥

चरितं रघुनादस्य शतकोटिप्रविस्तरम् । एकैकमक्षरं प्रोक्तं महापातकनाशनम् ॥ ४ ॥

शृण्वन् रामायणं भक्त्या यः पादं पदमेव वा । स याति ब्रह्मणः स्थानं ब्रह्मणा पूज्यते सदा ॥

रामाय रामभद्राय रामचन्द्राय वेधसे । रघुनाथाय नाथाय सीतायाः पतये नमः ॥ ६ ॥

यन्मङ्गलं सहस्राक्षे सर्वदेवनमस्कृते । वृत्रनाशे समभवत्तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ ७ ॥

यन्मङ्गलं सुपर्णस्य विनताऽकल्पयत्पुरा । अमृतं प्रार्ययानस्य तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ ८ ॥

अमृतोत्पादने दैत्यान् घ्नतो वज्रधरस्य यत् । अदितिर्मङ्गलं प्रादात्तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥

श्रीनिष्क्रमान् प्रक्रमतो विष्णोरमिततेजसः । यदासीन्मङ्गलं राम तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ १० ॥

ऋतवः सागरा द्वीपा वेदा लोका दिशश्च ते । मङ्गलानि महाबाहो दिशन्तु तव सर्वदा ॥

कायेन वाचा मनसेन्द्रियैर्वा बुध्याऽऽत्मना वा प्रकृतेः स्वभावात् ।

करोमि यद्यत्सकलं परस्मै नारायणायेति समर्पयामि

॥ १२ ॥



॥ श्रीवैष्णवानां श्रीरामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आस्ता कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥
 वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥
 यः पिवन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्पपम् ॥ ३ ॥
 गोष्पदीकृत्स्वाराशिं मशकीकृतसक्षसम् । रामायणमहापालारत्रं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ ४ ॥
 अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कर्पाशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ ५ ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।

वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥ ६ ॥

उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवह्निं जनाकात्मजायाः ।

आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिप्राञ्जनेपम् ॥ ७ ॥

आञ्जनेयमतिपादलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।

पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ ८ ॥

यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।

वाष्पवारिपरिपूर्णलोचने मारुतिं नमस्त राक्षसान्तकम् ॥ ९ ॥

वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्संक्षोभाप्रायणात्मना ॥ १० ॥

तदुपगतसमाससन्धियागं सममधुरोपनतार्थवाचमवद्धम् ।

रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधे निशामयध्वम् ॥ ११ ॥

श्रीराघवं दशरथात्मजमपमेयं सीतापतिं रघुकुलान्वयरत्नदीपम् ।

आजानवाहुपरविन्ददलायताक्षं रामं निशाचरीविनाशकरं नमामि ॥ १२ ॥

वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले ह्येमे महामण्डपे

मध्ये पुष्पकपासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।

अग्रे वाचयति प्रभञ्जनमुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं

व्याख्यानं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे ज्योत्स्नम् ॥ १३ ॥

॥ पारायणसमाप्तक्रमः ॥

एवमेतत्पुरावृत्तमाख्यानं भद्रमस्तु वः । प्रव्याहरत विस्मयं बलं विष्णोः प्रवर्धताम् ॥ १ ॥

लाभस्तेषां जयस्तेषां कुतस्तेषां पराभवः । येषामिन्द्राविरूपासो हृदये सुप्रतिष्ठितः ॥ २ ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्तन्तु निर्बन्धाः ॥

कावेरी वर्धतां काले काले वर्षतु वासवः । श्रीरङ्गनाथो जयतु श्रीरङ्गश्रीश्च वर्धताम् ॥ ४ ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ ५ ॥

मङ्गलं कोसलेन्द्राय महनीयगुणाब्धये । चक्रवर्तिननृजाय सार्वभौमाय मङ्गलम् ॥ ६ ॥
 वेदवेदान्तवेद्याय मेघश्यामलमूर्तये । पुंसां मोहनरूपाय पुण्यश्लोकाय मङ्गलम् ॥ ७ ॥
 विश्वामित्रान्तरङ्गय मिथिलानगरीपतेः । भाग्यानां परिपाकाय भव्यरूपाय मङ्गलम् ॥
 पितृभक्ताय सततं भ्रातृभिः सह सीतया । नन्दिताखिललोकाय रामभद्राय मङ्गलम् ॥
 त्यक्तसाकेतवासाय चित्रकूटविहारिणे । सेव्याय सर्वयमिनां श्रीगेदाराय मङ्गलम् ॥ १० ॥
 सौमित्रिणा च जानक्या चापवाणासिधारिणे । ससेव्याय सदा भक्त्या स्वामिने मम मङ्गलम् ॥
 दण्डकारण्यवासाय खण्डितामरशत्रवे । शृङ्गराजाय भक्ताय मृत्तिदायास्तु मङ्गलम् ॥
 सादरं श्वरीदत्तफलमूलाभिलाषिणे । सौलभ्यपरिपूर्णाय सच्चोदित्ताय मङ्गलम् ॥
 हनुमत्समवेताय हरीशभीष्टदायिने । वाल्मिप्रमथनायास्तु महाधीराय मङ्गलम् ॥ १४ ॥
 श्रीमते रघुवीराय सेतुलुङ्घितसिन्धवे । जितराक्षसराजाय रणवीराय मङ्गलम् ॥ १५ ॥
 आसाय नगरीं दिव्यामभिषिक्ताय सीतया । राजाधिराजराजाय रामभद्राय मङ्गलम् ॥
 मङ्गलाशासनपरिर्मदाचार्यपुरोगमैः । सर्वैश्च पूर्वैराचार्यैः सत्कृतायास्तु मङ्गलम् ॥ १७ ॥



॥ अथ माध्वानां रामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

शुक्लाम्बरधरं विष्णुं शशिवर्णं चतुर्भुजम् । पञ्चवदनं ध्यायेत्सर्वविघ्नोपशान्तये ॥ १ ॥
 लक्ष्मीनारायणं वन्दे तद्भक्तप्रवरो हि यः । श्रीमाननन्दतीर्थारूपो गुरुस्तं च नमाम्यहम् ॥
 वेदे रामायणे चैव पुराणे भारते तदा । आदावन्ते च मध्ये च विष्णुः सर्वत्र गीयते ॥
 सर्वविघ्नप्रशमने सर्वसिद्धिकरं परम् । सर्वजीवप्रणेतारं वन्दे विजयतं हरिम् ॥ ४ ॥
 सर्वाभीष्टदं रामं सर्वारिष्टनिवारकम् । जानकीजानिपतिशं वन्दे महारुचन्दितम् ॥ ५ ॥
 अन्नपं भङ्गरहितमजहं विमलं सदा । आनन्दतीर्थमुल्लं भजे तापत्रयापहम् ॥ ६ ॥

भवति यदनुभावादेदमृकोऽपि वाम्पी जडमतिरपि जन्तुर्जायते प्राज्ञपौलिः ।

सकलवचनचेतादेवता भारती स मम वचसि विधत्तां सन्निधिं मानसे च ॥ ७ ॥
 मिथ्यासिद्धान्तदुर्ध्वान्तविध्वंसनविचक्षणः । जयतीर्थाख्यातरणिर्भासतां नो हृदम्बरे ॥ ८ ॥
 चित्रैः पदैश्च गाम्भीर्यैर्वाच्यैर्मानिरस्फुटैः । गुरुभावं व्यञ्जयन्तो भाति श्रीजयतीर्थवाक् ॥
 कूजन्तं रामं रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आस्ता कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥
 वाल्मीकेर्मुनिसिद्धस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥
 यः पिबन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अमृतं स्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसपकल्पयम् ॥ १२ ॥
 गोष्पदीकृतवाराशिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ १३ ॥
 अञ्जनानन्दने वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्कापयङ्करम् ॥ १४ ॥

- मनाजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।
वातात्मजं वानस्पृथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥ १५ ॥
- उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलिलं यः शोकवह्निं जनाकात्मजायाः ।
आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं शाल्लिलराजनेयम् ॥ १६ ॥
- आज्जनेयमतिपाटनाननं काञ्चनाद्रिकमनोयवियहम् ।
पारिजाततरुमूलवामिने भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ १७ ॥
- यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।
वाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ १८ ॥
- वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १९ ॥
- आपदामपहर्तारं दानारं सर्वसम्पदाम् । लोकाभिरामं श्रीरामं भूयो भूयो नमाम्यहम् ॥
तदुपगतसमाससन्धियोगं समपधुरोपनतार्थवाक्यवद्धम् ।
रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च बधं निशामयध्वम् ॥ २१ ॥
- वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हेमे महामण्डपे
मध्ये पुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।
अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं
व्याख्यानं भरतादिभिः परिचृतं रामं भजे श्यामलम् ॥ २२ ॥
- बन्दे बन्द्यं विधिमवमहेन्द्रादिवृन्दारकेन्द्रैः
व्यक्तं व्याप्तं स्वगुणगणतो देवतः कालतश्च ।
धृतावयं सुखचितिमयैर्मङ्गलैर्युक्तमङ्गैः
सानाथ्यं नो विदधदधिकं ब्रह्म नारायणाख्यम् ॥ २३ ॥
- भूषारजं भुवनवलयस्यास्त्रिजगत्त्रयं
लीलारजं जलधिदुहितुर्देवतामौलिरजम् ।
चिन्तारजं जगति भजतां सत्सरोजधुरजं
कौसल्याया लसतु मम हृन्मण्डले पुत्ररजम् ॥ २४ ॥
- महाव्याकरणाभ्योधिमन्थमानसमन्दरम् । कवयन्तं रामकीर्त्या हनुमन्तमुपास्महे ॥ २५ ॥
- मुख्यप्राणाय भीमाय नमो यस्य भुजान्तरम् । नानावीरसुवर्णानां निकषाभ्यायितं बभौ ॥
स्थान्तस्थानन्तश्चर्याय पूर्णज्ञानमहार्णसे । उत्तुङ्गवाक्तरङ्गाय मध्वदुग्धाब्धये नमः ॥ २७ ॥
- वाल्मीकेगौः पुनीयात्रो महीधरपदाश्रया । सहस्रमुपजीवन्ति कवयस्तर्णका इव ॥ २८ ॥
- सूक्तिरत्राकरे रम्ये मूलरामायणार्णवे । विहरन्तो महीयांसः प्रीयन्तां गुरवो मम ॥ २९ ॥
- हयग्रीव हयग्रीव हयग्रीवेति यो वदेत् । तस्य निःसरते वाणी जह्नुकन्याप्रवाहवत् ॥ ३० ॥

॥ पारायणसमापनक्रमः ॥

स्वस्ति मनाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः सपस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ १ ॥

काले वर्पतु पर्जन्यः पृथिवी सत्यशालिनी । देशोऽयं शोभरहितो ब्राह्मणास्तनु निर्भयाः ॥

लाभस्तेषां जयस्तेषां कुतस्तेषां पराभवः । येषामिन्दीवरङ्गयापो हृदये सुप्रतिष्ठितः ॥ ३ ॥

मङ्गलं कोसलेन्द्राय महनीयगुणान्वये । चक्रवर्तिननूनाय सार्वभौमाय मङ्गलम् ॥ ४ ॥

इत्यादिश्लोकाः श्रीवैष्णवपद्धतिवदनुसन्धेयाः ॥



॥ श्रीमद्भगवत्पूजाक्रमः ॥

शुक्लांबरधरं + शान्तये । ॐ भूः + भूर्भुवः सुवरो । मपोपात्त + प्रीत्यर्थं सीता
लक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेतश्रीरामचन्द्रप्रसादसिद्ध्यर्थं श्रीरामचन्द्रप्रसादेन सर्वाभीष्ट-
सिद्ध्यर्थं श्रीरामचन्द्रपूजां करिष्ये ; यावच्छक्ति पूजां पारायणं च करिष्ये ; तदङ्गं
कलशशङ्खनादप्रीठपूजां च करिष्ये ॥

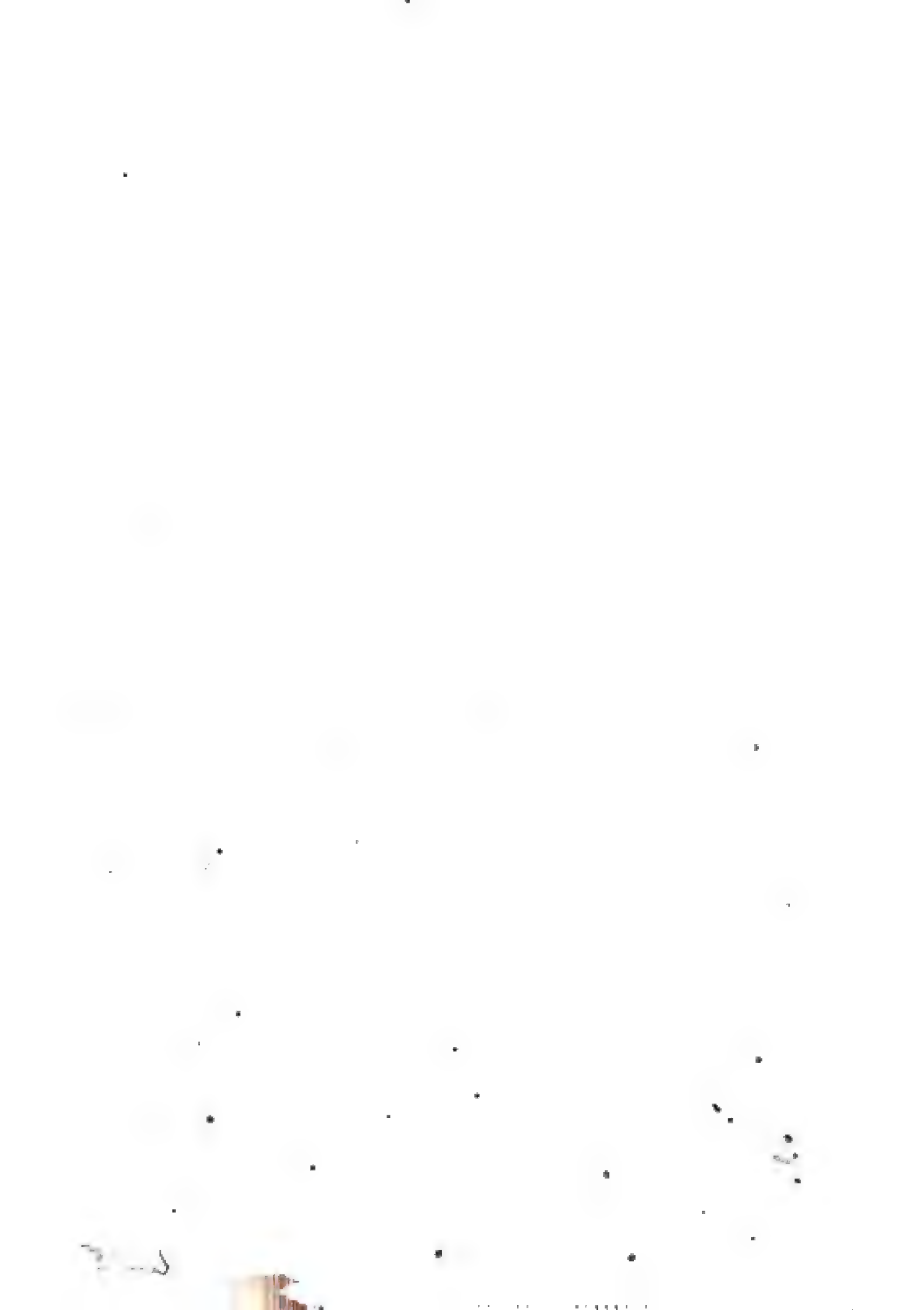
अस्मिन् पुस्तके सीतालक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेत श्रीरामचन्द्रं ध्यायामि, आवा-
हयामि, रत्नसिंहासने समर्पयामि, पादं समर्पयामि, अर्घ्यं समर्पयामि, आचमनीयं
समर्पयामि, स्नानं समर्पयामि, स्नानानन्तरमाचमनीयं समर्पयामि, वस्त्रं समर्पयामि, यज्ञोप-
वीतोत्तरीयाभरणार्थं पुष्पाणि समर्पयामि । गन्धान् धारयामि, अक्षतान् समर्पयामि,
पुष्पाणि समर्पयामि ॥

ॐ अच्युताय नमः ॐ नारायणाय नमः ॐ मधुसूदनाय नमः ॐ हृषीकेशाय नमः
अनन्ताय नमः माधवाय नमः त्रिविक्रमाय नमः दामोदराय नमः
गोविन्दाय नमः गोविन्दाय नमः वामनाय नमः पद्मनाभाय नमः
केशवाय नमः विष्णवे नमः श्रीधराय नमः श्रीरामचन्द्राय नमः

समस्तोपचारान् समर्पयामि ।

धूपमाग्रापयामि, दीपं दर्शयामि, कदलीफलं निवेदयामि । ताम्बूलं समर्पयामि ।
कर्पूरनीराजनं दर्शयामि । छत्रचामरादि समस्तोपचारान् समर्पयामि । प्रदक्षिणनम-
स्कारान् समर्पयामि ॥







ॐ

॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥

श्रीसीतालक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेतश्रीरामचन्द्रस्वामिने नमः ॥

॥ श्री म द्वा ल्मी कि रा मा य ण म् ॥

॥ उत्तरकाण्डम् ॥



[पुरा कुशलवाभ्यां श्रीरामसन्निधावश्वमेधयज्ञवाटे द्वाविंशति दिनेषु गीते श्रीमद्रामायणे षड्विंशतितमेऽङ्के उत्तरकाण्डे प्रथमसर्गमारभ्य विंशसर्गपर्यन्तं (20725—21491 श्लोकाः) गीतम् । तस्मिन् दिने गीताः श्लोकाः 767]

[ஆதியில் குசன் லவன் இவர்கனால் ஸ்ரீராமஸக்திதியில் அச்வமேதயாகசாக்ஷியில் முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் இருபத்தாறாவது தினத்தில் உத்தரகாண்டத்தில் முதலாவது ஸர்க்கம் , முதல் இருபதாவது ஸர்க்கம் வரை (20725—21491) கானம் செய்யப்பட்டது. அன்று கானம் செய்யப்பட்ட சுலோக சங்கிதை 767]

प्रथमः सर्गः—முதல் ஸர்க்கம் ॥ १ ॥

श्रीरामप्रश्नः—ஸ்ரீராமரது கேள்வி.

मासराज्यस्य रामस्य राक्षसानां वधे कृते । आजगुर्कषयः सर्वे राघवं प्रतिनन्दितुम् ॥

राक्षसानां	• ஆரக்கர்களின்	कषयः	முனிவர்கள்
वधे	ஸம்ஹாரம்	सर्वे	அனைவரும்
कृते	ஆனபிறகு	राघवं	ஸ்ரீராகவரை
मासराज्यस्य	ராஜ்யபரிபாலனத்	प्रतिनन्दितुं	கொண்டாடுதற்
	தைப்புரியும்		பெருகுட்டு
रामस्य	ஸ்ரீராமரிடம்	भाज्यसुः	வந்தார்கள்.

कौशिकोऽथ यवकीतो गार्ग्यो गालव एव च ।

कण्वो मेषातिथेः पुत्रः पूर्वस्यां दिशि ये श्रिताः

॥ २ ॥

स्वस्त्यात्रियोऽथ भगवान्मृचिः मृचिस्तथा ।

अगस्त्योऽत्रिश्च भगवान् सुमुखो विमुखस्तथा ॥

आजमुस्ते सहागस्त्या ये स्थिता दक्षिणां दिशम्

॥ ३ ॥

पूर्वस्यां	கிழக்கு
दिशि	திசையில்
श्रिताः	உள்ளவர்கள்
ये	எவர்களோ,
अथ	அவர்களாகிய
कौशिकः	கௌகிகரும்
यवकीतः	யவகீதரும்
गार्ग्यः	கார்க்கியரும்
गालवः एव	காலவரும்
मेषातिथेः	மேடாதிதியின்
पुत्रः	புத்திரரான
कण्वः च	கண்வரும்
तथा	அவ்வாறே
दक्षिणां	தென்
दिशं	திசையில்
स्थिताः	உள்ளவர்கள்

ये	எவர்களோ
ते अथ	அவர்களாகிய
स्वसि	ஸ்வஸ்தியும்
आश्विः	ஆத்ரேயரும்
मृचिः	மூசியும்
मृचिः	மூசியும்
अगस्त्यः	அகஸ்திய
भगवान्	பகவானும்
अत्रिः	அத்திரி
भगवान्	பகவானும்
सुमुखः	சுமுகரும்
विमुखः	விமுகரும்
तथा	அவ்வண்ணமே
सहागस्त्याः च	அகஸ்தியரோடிகூட
	இருப்பவர்களும்
आजमुः	வந்தார்கள்.

नृपहुः कवषो धौम्यो रौद्रेयश्च महानृषिः ।

तेऽप्याजमुः सशिष्या वै ये श्रिताः पश्चिमां दिशम्

॥ ४ ॥

वसिष्ठः कश्यपोऽथात्रिर्विश्वामित्रः सगौतमः ।

जमदग्निर्धरद्वाजस्तेऽपि सप्तर्षयस्तथा ॥

उदीच्यां दिशि ये विमा नित्यमेव निवासिनः

॥ ५ ॥

पश्चिमां	மேற்கு
दिशं	திக்கில்
श्रिताः	உள்ளவர்கள்
ये	எவர்களோ
ते	அவர்களாகிய
नृपहुः	நருஹத்துவும்
कश्यपः	கச்யபரும்
धौम्यः	தொம்பரும்

रौद्रेयः	ரௌத்ரேயரென்ற
महान् ऋषिः च	மஹாஶியும்
सशिष्याः अपि वै	செஷ்யர்களோடிகூட
	வர்களாகவும்
उदीच्यां	வடக்கு
दिशि	திக்கில்
नित्यं एव	நித்யமாகவே
निवासिनः	வாஸிப்பவர்களான

விபா:	பிராம்பணர்கள்
யே	எவர்களை
தே	அந்த
வசிக:	வவிகித்தர்
கத்ய:	கத்யபர்
அதி:	அத்திரி
சரீதம:	கெனதமருடன்கத்ய

விபாமி:	விபாமித்திரர்
கமததி:	கமதத்திரி
பரதா:	பரதாஜர், என்ற
சசரீ:	சசரீதிரிகளும்
அதி	அதிபொருது
ததி	அதிவண்ணமாகவே
அதம:	வந்தார்கள்.

சமபாபி தே மஹாத்மனோ ராபவஸ்ய நிவெசனம் । விபிதா: பதிஹாரய் ஹுதாசனசமபா: ॥

ஹுதாசன-	} அக்கினிக்குச் சமமா
சமபா:	
தே	அந்த [கனா
மஹாத்மன:	மஹாத்மன்கள்
ராபவஸ்ய	ஸ்ரீராகவருடைய

நிவெசன	மாளிகையை
சமபா	அடைந்து
பதிஹாரய்	வாழ்க்காப்பவனுக்
விபிதா:	தாமதித்தார்கள்.

ஹ:ஸ்ய் மோவாசு ப்ரமாத்மா ஹஸ்யோ முநிசத்தம: । நிவெசனா தாசரயேக்யோ வயமாபா: ॥

முநிசத்தம:	முனிச்சேக்யான
ப்ரமாத்மா	தர்மாத்மாவான
ஹஸ்ய: ஹி	அகஸ்தியரே
ஹ:ஸ்ய்	வாழ்க்காப்பவனைப்
	பார்த்து
க்ய:	" முனிவர்களாகிய

க்ய	நாங்கள்
அபா:	இங்கு வந்திருப்பதாக
தாசரயே:	தாசரயே
நிவெசனா	தெரிவிக்கவேண்டி
மோவாசு	என்று சொன்னார்.

பதிஹாஸ்ததஸ்தூர்ணமஸ்யவசனோதித: । சமீப ராபவஸ்யேவ பதிவெச மஹாத்மன: ॥ ௧ ॥

பதிஹா:	வாழ்க்காப்போன்
அஸ்யவசனோதித:	அகஸ்தியர்வாக்கினால்
	எவப்பட்டவனும்
தத:	அங்கிருந்து
மஹாத்மன:	மஹாத்மாவான

ராபவஸ்ய	ஸ்ரீராகவருடைய
சமீப	என்னிதிக்கு
தூர்ண	வெகு நிர்த்துட
பதிவெச	சென்றான்.

ச ராமம் ஹஸ்ய சஹஸா பூர்ணசந்திரசமபுதிம் । அஸ்ய கத்யமாஸ சமபாபுதிபி: சஹ ॥ ௨ ॥

ச:	அவன்
பூர்ணசந்திரசமபுதி	{ பூர்ணசந்திரனுக்கு
	மாமாணாசன தே
	ஆஸ்ஸுடனிருக்கிற
ராமம்	ஸ்ரீராமரை
ஹஸ்ய	கண்டு
அபிபி:	பிபிதிகளோடு

சஹ	கூட
அஸ்ய	அகஸ்தியரை
சமபா	வந்திருப்பதாய்
சஹஸா	கூடவே
கத்யமாஸ	விண்ணப்பஞ்செய்த
	என்.

श्रुत्वा प्राप्तान् मुनींस्तांस्तु प्रत्युत्थाय कृताञ्जलिः ।
रामोऽभिवाद्य प्रयत आसनान्यादिदेश ह

॥ १० ॥

रामः तु	ஸ்ரீராமரும்	प्रत्युत्थाय	ஆஸனத்திலிருந்து
मुनीन्	ரிஷிகளுள்		மெழுகூர்ந்து
तान्	அவர்கள்	कृताञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தராய்
प्राप्तान्	வந்திருப்பதை	अभिवाद्य	நல்வரவுகொண்டாடி
श्रुत्वा	கேட்டு	आसनानि	ஆஸனங்களை
प्रयतः	பார்க்க ஆவா கொண்	आदिदेश ह	அளித்தனர்.
	டவராய்		

तेषु काञ्चनचित्रेषु महत्सु च वरेषु च । यथाहमुपविष्टास्त आसनेष्वपिपुङ्गवाः ॥ ११ ॥

ते	அந்த	वरेषु	உத்தமமான
ऋषिपुङ्गवाः च	ரிஷிச்சீரேஷ்டர்களும்	महत्सु	சிறந்த
तेषु	அந்த	आसनेषु	ஆஸனங்களில்
काञ्चनचित्रेषु	தங்கத்தால்கித்தாம	यथाह च	அவரவர்க்கேற்ற
	ய் வேலைசெய்யப்பட்ட		படியே
		उपविष्टाः	உட்கார்ந்தார்கள்.

रामेण कुशलं पृष्टाः सशिष्याः सपुरोगमाः । महर्षयो वेदविरो रामं वचनमब्रुवन् ॥ १२ ॥

सशिष्याः	சிஷ்யர்களுடனிருப்	रामेण	ஸ்ரீராமரால்
	பவர்களும்	कुशलं	குசலம்
सपुरोगमाः	தலைவர்களுடனிருப்	पृष्टाः	வினாவப்பட்டவர்
	பவர்களுமான்	रामं	ஸ்ரீராமருக்கு [கனாய்
वेदविदः	வேதவித்துக்களாகிய	वचनं	உத்தரம்
महर्षयः	மஹர்ஷிகள்	अब्रुवन्	உரைத்தார்கள்.

कुशलं नो महाबाहो सर्वत्र रघुनन्दन । त्वां तु दिष्ट्या कुशलिने पश्यामो हतशात्रवम् ॥

महाबाहो	“மஹாபாகுவே,	हतशात्रवम्	சத்ருக்களை நாசம்
रघुनन्दन	ரகுனந்தனே,		செய்துவிட்டவராய்
सर्वत्र	ஸ்கலவிதத்திலும்	कुशलिने	சகமரமெழுந்தருளி
नः	எங்களுக்கு		யிருப்பவராய்
कुशलं तु	குசலமே.	पश्यामः	காணப்பெற்றோம்.
त्वां	தேவரீரை	दिष्ट्या	ஊது பெரும் பாக்கி
			யமிது.

न हि भारः स ते राम रावणः पुत्रपौत्रवान् ॥ १४ ॥

राम	“ஸ்ரீராம!	ते	தேவரீருக்கு
पुत्रपौत्रवान्	புத்ரபௌத்ரர்களுட	हि	மாத்திரம்
सः	அந்த [விருக்கும்	भारः	ஒருபாசமாக
रावणः	ராவணன்	न	ஆகான்.

सधनुस्त्वं हि लोकांस्त्रीन् विजयेथा न संशयः । दिष्ट्या त्वया हतो राम रावणो राक्षसेश्वरः॥

सधनुः	"கோதண்டபாளையா	ராம	ஸ்ரீராம,
त्वं हि	தேவரீரோ [ஈய]	राक्षसेश्वरः	ராஷ்டேஸேச்வரனான
स्त्रीन्	மூன்று	रावणः	ராவணன்
लोकां	உலகங்களையும்	त्वया	தேவரீரால்
विजयेथा:	வெல்லவல்லீர்.	हता:	கொல்லுண்டது
संशयः न	ஐயமில்லை.	दिष्ट्या	எங்கள் து அதிர்ஷ்டம்.

दिष्ट्या विजयिनं त्वाऽथ पश्यामः सह सीतया ॥ १६ ॥

त्वा	"தேவரீரோ	अथ	இப்பொழுது
सीतया	வீணையுடன்	दिष्ट्या	பாக்கியத்தால்
सह	கூட	पश्यामः	காணப்பெற்றோம்.
विजयिनं	ஐயசிலராய்		

दिष्ट्या प्रहस्तो विकटो विरूपाक्षो महोदरः । अकम्पनश्च दुर्धर्षो निहतास्ते निशाचराः ॥

ते	"அந்த	महोदरः	மஹோதரனும்
निशाचराः	அரங்கர்களைய	दुर्धर्षः	இதுமாப்புக் கொண்ட
प्रहस्तः	ப்ரஹஸ்தனும்	अकम्पनः च	அகம்பனனும்
विकटः	விகடனும்	निहताः	கொல்லுண்டார்கள்.
विरूपाक्षः	விரூபாக்ஷனும்	दिष्ट्या	எங்களுடைய
			அதிர்ஷ்டமே.

यस्य प्रमाणाद्विपुलं प्रमाणं नेह विद्यते । दिष्ट्या ते सपरे राम कुम्भकर्णो निपातितः ॥

राम	"ஸ்ரீராம,	य विद्यते	இவ்வையோ, அப்படிப்
यस्य	எவனுடைய	कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன் [பட்ட]
प्रमाणाय	தேஹப்ரமாணத்தைக்	ते	தேவரீரால்
	காட்டினும்	सपरे	போரில்
विपुलं	பெரிய	निपातितः	கொல்லுண்டான்.
प्रमाणं	ப்ரமாணம்	दिष्ट्या	எங்கள் அதிர்ஷ்டமா.
इह	இவ்வுலகில்		கவே கொண்டோம்.

त्रिशिराश्चातिकायश्च देवान्तकनरान्तकौ । दिष्ट्या ते निहता राम महावीर्या निशाचराः ॥

राम	"ஸ்ரீராம,	देवान्तक-	} தேவாந்தகனும்
ते	அந்த	नरान्तकौ च	
महावीर्याः	மஹாவீர்யமுள்ள	निहताः	கொல்லுண்டார்கள்.
निशाचराः	அரங்கர்களான	दिष्ट्या	அதனும் எங்களுக்
त्रिशिराः च	த்ரிசிரஸ்ஸும்		கு பெரும்சத்தேதாவும்.
अतिकायः	அதிகாடனும்		

कुम्भश्चैव निकुम्भश्च राक्षसौ भीमदर्शनौ । दिष्ट्या तौ निहतौ राम कुम्भकर्णसुतौ मृधे ॥

ராம	" ஸ்ரீராம!	நிகும: ச	நிகும்பனென்பவனு
भीमदर्शनौ	பயங்கரமான தோற்ற	தौ	அந்த இரண்டு [மான
	முடையவர்களும்	राक्षसौ च	அரக்கர்களும்
कुम्भकर्णसुतौ एव	கும்பகர்ணனின்	मृधे	பேரில்
	குமாரர்களுமாகிய	निहतौ	மாண்டார்கள்.
कुम्भः	கும்பனென்பவனும்	दिष्ट्या	இதிலும் எங்களுக்கு
			சந்தேசமும்.

युद्धोन्मत्तश्च मत्तश्च कालान्तकयमोपमौ । यज्ञकोपश्च धूम्राक्षो जम्बुवाली महोदरः ॥ २१ ॥

कुर्वन्तः कदनं घोरमेते शस्त्रास्त्रपारगाः । अन्तकप्रतिपैर्वाणैर्दिष्ट्या विनिहतास्त्वया ॥ २२ ॥

एते	" இந்த	महोदरः च	மஹோதரனும்
शस्त्रास्त्र-	சாஸ்திர அஸ்திர	काकान्तकयमोपमौ	காகான்தகயமமனும்
पारगाः }	வித்தைகளை கரை		கொப்பாகிய
	கண்டுணர்ந்தவர்	युद्धोन्मत्तः	யுத்தோன்மத்தனும்
	களும்	मत्तः च	மத்தனும்
घोरं	கொடும்	त्वया	தேவரீரால்
कदनं	பாபத்தொழில்	अन्तकप्रतिमैः	யமனை நிகர்த்த
कुर्वन्तः च	செய்துகொண்டிருந்த	वाणेः	பாணங்களால்
	வர்களுமான	विनिहताः	மான்விக்கப்பட்டார்
यज्ञकोपः	யக்ஞகோபனும்		கன்.
धूम्राक्षः	தூம்ராக்ஷனும்	दिष्ट्या	இதுவும் எங்களை
जम्बुवाली	ஜம்புமாலியும்		பாக்கியமே.

दिष्ट्या त्वं राक्षसेन्द्रेण द्वन्द्वयुद्धमुपागतः । देवतानामवध्येन विजयं प्राप्तवानसि ॥ २३ ॥

त्वं	" தேவரீர்	उपागतः	உண்டாக்கிக்கொண்
देवतानां	தேவதைகளுக்கும்	विजयं	ஜயத்தை [டவராய்
अवध्येन	வெல்லவதற்கரியனான	प्राप्तवान् असि	அடைந்தவரானீதிர்.
राक्षसेन्द्रेण	ராக்ஷஸேந்திரனோடு	दिष्ट्या	இதுவும் எங்களை
द्वन्द्वयुद्धं	மல்லயுத்தத்தை		பாக்கியமே.

सद्यमेतन्महाबाहो रावणस्य निवर्हणम् । असद्यमेतत्संप्राप्तं रावणैर्यन्निवर्हणम् ॥ २४ ॥

महाबाहो	" மஹாபாகுதே!	रावणः	ராவணன் புதல்வனாக்
रावणस्य	ராவணனுடைய		கு (இந்திரஜித்தாக்கு)
एतद्	இந்த	संप्राप्तं	ஸம்பாதித்த
निवर्हणं	அழிவு	निवर्हणं	அழிவு
सद्यः	ஒரு பெரியகாரியமல்	यद्	எதுவோ
	வந்தது.	एतद्	இது
		असद्यम्	ஒருபெரியகாரியம்.

सङ्क्षये तस्य न किञ्चित् रावणस्य पराभवः । द्रुपदपुत्रमुपासो दिष्ट्या ते रावणिर्हतः ॥

सङ्क्षये	“யுத்தத்தில்	रावणिः	ராவணன் புதல்வன்
तस्य	அந்த		(இந்திரஜித்து)
रावणस्य	ராவணனுடைய	हतः	கொல்லப்பட்டது
पराभवः	அழிவு	तु	மரத்திரம்
किञ्चित् न	பொருட்டாக ஆகாது;	ते	தேவரீருக்கு
द्रुपदपुत्रं	மல்புத்தத்தை	दिष्ट्या	கொண்டாடவேண்டிய
अनुपासः	கைப்பற்றிய		விதயமாகிறது.

दिष्ट्या तस्य महाबाहो कालस्यैवाभिधावतः । मुक्तः सुरियोर्वीर प्राप्तश्च विजयस्त्वया ॥

महाबाहो	“மஹாபாகுவே!	मुक्तः	அஸ்திரபந்தத்திலிருந்து விடுபட்டவர்.
वीर	வீரரே!	त्वया	தேவரீரால்
कालस्य	யமனுக்கு	विजयः च	ஜயமும்
इव	சமனாய்	प्राप्तः	அடையப்பட்டது.
अभिधावतः	தெரியாமல் வரும்	दिष्ट्या	{ இதை நாய்களனைவரும் கொண்டாடுகிறோம்.
सुरियोः	தேவகண்டகனான		
तस्य	அவனுடைய		

सोऽवध्यः सर्वभूतानां महामायाधरो युधि । विस्मयस्त्वेष चास्माकं तच्छ्रुत्वेन्द्रजितं हतम् ॥

सः च	“அவனே	हन्द्रजितं तु	இந்திரஜித்தையும்
युधि	போரில்	हतं	மரணமடைந்தவனாக
महामायाधरः	பெரிய மாயாவி.	श्रुत्वा	கேட்டு,
सर्वभूतानां	எல்லா பிரானிகளுக்கும்	अस्माकं	எங்களுக்கு
अवध्यः	வெல்லாதற்கரியவர்.	एषः	இது
तत्	ஆதலால்	विस्मयः	அதிக ஆச்சரியமாயிருக்கிறது.

एते चान्ये च बहो राक्षसाः कामरूपिणः । दिष्ट्या त्वया हता वीरा रघूणां कुलवर्धन ॥

रघूणां	“ரகுக்களின்	अन्ये	வேறு
कुलवर्धन	குலத்தை விருத்தி செய்பவரே!	बहवः	அனேக
कामरूपिणः	சமயத்திற்கேற்ற உருவமெடுக்கக்கூடிய	वीराः च	வீரர்களும்
राक्षसाः	அரக்கர்களான	त्वया	தேவரீரால்
एते च	இவர்களும்	हताः	கொல்லப்பட்டார்கள்.
		दिष्ट्या	என்ன எந்திரஜம் எங்களுக்கு?

दत्त्वा पुण्यामिमां वीर सौम्यामभयदक्षिणाम् । दिष्ट्या वर्षसि काकुत्स्थ जयेनामित्रकर्शना ॥

भमितकर्णेन	“பகைவரை அழிப் பவரே!	अभयदक्षिणां	{ யாவரானும் பயம் வேண்டாமென்ற நம்பிக்கையை
वीर	வீரரே!	दत्त्वा	செய்துகொடுத்து
काकुत्स्थ	காகுஸ்தரே!	जयेन	ஜயத்தேரடு
पुण्यां	புண்ணியமானதும்	वर्षसि	வீணங்குவின்றிச்
सौम्यां	மேலானதுமான	दिष्ट्या	பரம் ஸந்தேதரவுடம்.”
इमां	இந்த		

श्रुत्वा तु तेषां वचनमृषीणां भावितात्मनाम् । विस्मयं परमं गत्वा रामः प्राञ्जलिस्त्रवीत् ॥

भावितात्मनां	ஆத்மஸ்வரூபத்தை நன்னுயறிந்த	विस्मयं	துச்சரிபத்தை
अरुषीणां	ரிஷிகளின்	गत्वा	அடைந்து
वचनं	வாத் ததையை	रामः	மூராமர்
श्रुत्वा	சேட்டதும்	तेषां	அவர்களுக்கு
परमं	வெகு	प्राञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தராய்
		तु	இப்பொழுது இப்படி
		अस्त्रवीत्	பதினுரைத்தார் :

भगवन्तः कुम्भकर्णं रावणं च निशाचरम् । अतिक्रम्य महावीर्यौ किं प्रशंसथ रावणिम् ॥

भगवन्तः	“நீங்கள்	रावणं निशाचरं च	ராவணசாசனங்கள்
महावीर्यौ	மஹாவீர்யவந்தர்க ளான	अतिक्रम्य	கிட்டு [னையும்]
		रावणिं	இந்திரஜித்தை
		प्रशंसथ	பிரசம்சரிப்பது
कुम्भकर्णं	கும்பகர்ணனையும்	किम्	யாதுகாசணம்?

महोदरं महस्तं च विरूपाक्षं च राक्षसम् । मत्तोन्मत्तौ च दुर्धरौ देवान्तकनरान्तकौ ॥
अतिकायं विशिरसं धूम्राक्षं च निशाचरम् । अतिक्रम्य महावीर्यान् किं प्रशंसथ रावणिम् ॥

महावीर्यान्	“பிரபலமான வீர்பம் களுள்ள	देवान्तकनरान्तकौ	தேவாந்தகனையும் நரந்தகனையும்
महोदरं	மஹேதா தரனையும்	अतिकायं	அதிகாபனையும்
महस्तं	பிரஹஸ்தனையும்	विशिरसं च	த்ரிசிரனையும்
विरूपाक्षं	விரூபாஷ்டனென்ற	धूम्राक्षं	தும்ராஷ்டனென்ற
राक्षसं च	அரக்கனையும்	निशाचरं च	அரக்கனையும்
दुर्धरौ	இதுமாப்புக்கொண்ட	अतिक्रम्य	கிட்டு
मत्तोन्मत्तौ च	மத்தனையும் உன்மத் தனையும்	रावणिं	இந்திரஜித்தை
		प्रशंसथ	ஏற்றபரக்கூறுவது
		किम्	யாதுகாசணம்?

कीदृशो वै प्रभावोऽस्य किं बलं कः पराक्रमः । केन वा कारणेनैष रावणादतिरिच्यते ॥

अस्य	" இவனுது	एषः	இவன்
प्रभावः	பிரபாவம்	रावणात्	ராவணனிலும்
कीदृशः वै	எத்தன்மையது ?	अतिरिच्यते	மேற்பட்டவளுனது
बलं	வலி	केन	எந்த
किं	எவ்வளவாயது ?	कारणेन	காரணத்தால் ?
पराक्रमः	பராக்ரமம்	ए	நான் தெரிந்துகொள்
कः	எப்படிப்பட்டது ?		ள விரும்புகிறேன்.

सक्रोऽपि विजितस्तेन कथं लब्धवरश्च सः । कथं च बलवान् पुत्रो न पिता तस्य रावणः ॥

तेन	" அவனால்	पिता	தந்தை
शक्रः अपि	இந்திரனும்	रावणः च	ராவணனும்
विजितः च	ஜெதிகப்பட்டதும்	न	அப்படியில்லாமல்,
सः	அவன்	पुत्रः	பிள்ளை
लब्धवरः	வாய்ப்பெற்றவளுனதும்	बलवान्	அவனிலும் மேம்பட்ட
कथं	எப்படி ?		பலிஷ்டனுனது
तस्य	அவனுது	कथम्	எப்படி ?

शक्यं यदि मया श्रोतुं न खल्वाज्ञापयामि वः ।

यदि गुह्यं न चेद्दत्तं श्रोतुमिच्छामि कथ्यताम्

॥ ३६ ॥

वः	" தேவரீர்களுக்கு	गुह्यं	சுற்றஸ்யமானதாக
आज्ञापयामि न	ஆக்களுமிடவிலலை.	यदि न चेत्	இராதபடித்தில்,
मया	என்னால்	श्रोतुं	செலிக்கொள்ள
श्रोतुं	கேட்க	इच्छामि	விரும்புகிறேன்.
शक्यं यदि	கடியதேயாயின்,	चक्षु	அப்படியாகில்
दत्तं	சொல்ல	कथ्यताम्	சொல்லப்படட்டும்."

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे प्रथमः सर्गः

आदितः श्लोकः 20760



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकः 36

द्वितीयः सर्गः—இரண்டாவது ஸர்க்கம். ॥ २ ॥

பைலஸ்யஜம்—பௌஸஸ்தியோத்பத்தி.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राघवस्य महात्मनः । कुम्भयोनिर्निरहातेजा राममेतदुवाच ह ॥ १ ॥

तस्य	அந்த	महात्मनः	மிகக்கடிகஜஸ்சியரன்
महात्मनः	மஹாத்மாவான்	कुम्भयोनिः	கும்பத்திவர்
राघवस्य	ஸ்ரீராமவருடைய	राम	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
तत्	அந்த	पतव	பின்வருவதை
वचनं	* மொழியை	उवाच	சொன்னார்,
श्रुत्वा	கேட்டு	ह	கான்.

मृणु राम यथावृत्तं तस्य तेजो बलं महत् । जघान शत्रून् येनासौ न च वध्यः स शत्रुभिः ॥

ராம	"ஸ்ரீராமா!	யென	காரணமாக
யசௌ	இவன்	தசு	அவனது
சுசூர்	சத்ருக்களை	மஹ	மஹத்தான
ஜகான	வென்றமைக்கும்,	தேஜ:	தேஜையையும்
ச	அதுவுமன்றி	பல:	பலத்தையும்
ச:	அவன்	யதாவூத்	விஸ்தாரமாய்க் கூறு
சுசூமி:	சத்ருக்களால்		கிறேன்,
ந வध्य:	வெல்லப்பட்டமைக்	சுணு	கேட்டருள்க.
	கும்		

जयं ते रावणस्याहं कुलं जन्म च राघव । वरप्रदानं च तथा तस्मै दत्तं ब्रवीमि ते ॥३॥

ராவ	"ஸ்ரீராவா!	தபா	அப்படியே
ராவணஸு	ராவணனது	தஸு	அவனுக்கு
கூல	குலத்தையும்	வரபுரான	வரமளித்ததையும்
ஜன்ம	பிறப்பையும்	தத் ச	கிடைத்ததையும்
ஜய் ச	காரியஸித்தியையும்	தே	தேவரீருக்கு
தே	தேவரீருக்கு	அஹ	நான்
		புரீமி	சொல்லுகிறேன்.

पुरा कृतयुगे राम प्रजापतिसुतः प्रभुः । पुलस्त्यो नाम ब्रह्मर्षिः साक्षादिव पितामहः ॥

ராம	"ஸ்ரீராமா!	புலஸ்து:	புலஸ்தியர்
புரீ	பூர்வம்	நாம	என்று (ஒருவர்
கூதயுகே	கிருதயுகத்தில்		இருந்தார்).
புரு:	பிரபுவும்	சாஸ்து	ஸாக்ஷாத்
புரூபி:	பிரம்மரிஷியுமாகிய	பிதாமஹ:	பிரம்மர்
புரூபதிசுத்:	பிரம்மரின் புத்திரர்	ஹ	எப்படியோ, அப்படிப்
			பட்டவர்.

नानुकीर्त्या गुणास्तस्य धर्मतः शीलतस्तथा । प्रजापतेः पुत्र इति वक्तुं शक्यं हि नायतः॥

புரீ:	"தருமத்திலும்	புரூபு:	பிரம்மரின்
தபா	அதுபோலவே	புரு:	குமாரர்
சூலத:	சீலத்திலும்	ஹி	என்று
தஸு	அவருடைய	வக்து	சொல்வது
குண:	குணங்கள்	நாமத:	என்பதினாலேயே
அநுகூர்த:	எடுத்தகைத்	சக்ய் ஹி	அனாவதாமே கிளக்கு
	தல் முடியுமாது.		மன்றே.

स तु धर्मसङ्गेन मेरोः पार्श्वे महागिरेः । तृणविन्दाश्रवं गत्वा न्यवसन्मुनिपुङ्गवः ॥ ६ ॥

धर्मसङ्गेन	தருமத்தனையுடன் குறை	महागिरिः	மஹாகிரியின்
	வழி அனுப்பித்தந்தால்	पार्श्वे	நாழ்வகையில்
सः	அந்த	तृणविन्दाश्रमं तु	திருணபிந்து ஆசிர
मुनिपुङ्गवः	முனிப்பெருந்தவர்	गत्वा	சென்று [மத்திந்தே
मेरोः	மேரு	न्यवसत्	வாஸித்தால்,

तपस्तेपे स धर्मात्मा स्वाध्यायनियतेन्द्रियः ॥ ७ ॥

सः धर्मात्मा	“அந்த தர்மம் தீர்மா	तपः	தவத்ததை
स्वाध्याय-	வேததீர்மா துவதீர்மை	तेपे	அனுப்பித்தந்தால்,
नियतेन्द्रियः	யே ஐம்பொருள்களையு		
	மடக்கியவராய்		

देवपन्नगकन्याश्च राजर्षितनयाश्च याः । कीदन्त्योऽपसरसश्चैव तं देशमुपपेदिरे ॥ ८ ॥

देवपन्नगकन्याः	“தேவகண்ணிகை	याः च	எவர்களை அவர்
	களும் பன்னக		களும்
	கண்ணிகைகளும்	कीदन्त्यः	உல்லாஸமாய் காலங்
राजर्षितनयाः च	ராஜரிஷிகண்ணிகை		கழிப்பவர்களாய்
	களும்	तं	அந்த
अपसरसः च	தேவலோகத்து	देश एव	இடத்திற்கே
	அப்ஸரஸ்தீர்களும்	उपपेदिरे	வருவதுண்டு.

सर्वतृष्णभोग्यत्वाद्रम्यत्वात् काननस्य च । नित्यशस्तास्तु तं देशं गत्वा कीदन्ति कन्यकाः॥
गायन्त्यो वादयन्त्यश्च लासयन्त्यस्तथैव च । मुनेस्तपस्विनस्तस्य विघ्नं चकुरनिन्दिताः ॥

अनिन्दिताः	“புத்திபூர்வமான	काननस्य	சோகையின்
	தோஷரஹிதர்களாகிய	रम्यत्वात् च	ரமணியத்தாலும்
ताः कन्यकाः	அந்த கண்ணிகைகள்	तं	அந்த
गायन्त्यः	பாடுகிறவர்களாயும்	देशं	இடத்திற்கு
वादयन्त्यः च	“கீணமுதலிய வாத்	नित्यशः	எப்பொழுதும்
	தியக்களை வாசிப்	गत्वा	போய்
	பவர்களாயும்	कीदन्ति	ஸுகமாய் காலங்க
तथा एव	அவ்வண்ணமே		ழிப்பதண்டு.
लासयन्त्यः च	“உலாவியும், குதித்	तु	இப்பொழுது
	தும், ஓடியும் பலகித	तपस्विनः	தவம்புரிந்துகொண்
	மாய்க் காலங்கழிப்		டிருக்கிற
	பவர்களாயும்		
सर्वतृष्ण	ஸகல ருதுக்களிலும்	तस्य	அந்த
उपभोग्यत्वात्	“ஆனந்தமாய் அனுப	मुनेः	ரிஷிக்கு
	விக்கக் கூடியதாயி	विघ्नं	இடைபூத
	ருந்தமைவாய்	चकुरः	செய்யலாணர்கள்.

अथ क्रुद्धो महातेजा व्याजहार महामुनिः । या मे दर्शनमागच्छेत् सा गर्भं धारयिष्यति॥

अथ	"அப்பொழுது	दर्शनं	கட்புலனாய்
महातेजाः	மிகத் தேஜஸ்வியான	अगच्छेत्	ஆகிரமுமேன
महामुनिः	மஹரிஷி	सा	அவள்
क्रुद्धः	கொபித்தவராய்	गर्भं	கர்ப்பத்தை
या	'எவள்'	धारयिष्यति	தரித்தவனாவான்'
मे	எனக்கு	व्याजहार	என்று சபித்தார்.

तास्तु सर्वाः प्रतिश्रुत्य तस्य वाक्यं महात्मनः । ब्रह्मशापभयाद्भीतास्तं देशं नोपचक्रमुः ॥

ताः	"அவர்கள்	ब्रह्मशापभयात्	பிரம்ஹணசாபம்
सर्वाः तु	எல்லாருமே		என்ற பயத்தினால்
तस्य	அந்த	भीताः	திசுலைடந்தவர்களாய்
महात्मनः	மஹாத்மாவின்	तं	அந்த
वाक्यं	வாக்கியத்தை	देशं	இடத்திற்கு
प्रतिश्रुत्य	மனதிற்கொண்டு	उपचक्रमुः न	போவதில்லை.

वृणविन्दोस्तु राजपेंस्तनया न शृणोति तत् ॥ १३ ॥

गत्वाऽऽश्रमपदं तत्र विचचार सुनिर्भया ॥ १४ ॥

वृणविन्दोः	"திருணமிந்து என்ற	सुनिर्भया	அச்சமற்றவனாய்
राजपेंः	ராஜரீஷியின்	आश्रमपदं	ஆசிரமத்திற்கு
तनया तु	மகனோ	गत्वा	சென்று
न शृणोति	அனாத	विचचार	உலாவிக்கொண்டிருந்தான்.
तत्	கேட்டிலன்.		
	விஷயமிப்படி இருந்ததால்		

तस्मिन् काले महातेजाः प्राजापत्यो महानृपिः ।

स्याध्यायमकरोत्तत्र तपसा भावितः स्वयम् ॥ १५ ॥

तत्र	"அவ்விடத்தில்	स्वये	தன் இஷ்டப்படி
तस्मिन्	அதே	तपसा	தபத்தால்
काले	சமயத்தில்		
प्राजापत्यः	பிரஜாபதியின் குமாரனும்	भावितः	{ இத்திரிவங்களை யும் மனனையும் ஒருமை ப்படுத்தி தவநிஷ் டா பூண்டவராய்
महातेजाः	மிகக் தேஜோவான	स्याप्यायं	வேதா தபயனத்தை
महानृपिः	மஹரிஷியானவர்	अकरोत्	செய்துதொண்டிருந்தான்.

ईदृशं இப்படியிருக்கிறது
 येन எதனாலோ அதன்
 कारणं காரணத்தை
 न जाने கான் அறியேன்.
 किं तु ஆயின் ஒன்று:
 पूर्वं இதற்குமுந்தி
 स्वसखीजनं என் தோழிசூனத்தை
 अन्वेष्टु தேடிக்கொண்டு
 भावितात्मनः ஆத்மஞானியாகிய
 पुकरस्य புலஸ்திய
 महर्षे: மஹரிஷியின்
 दिव्यं திவ்ய
 आश्रमं ஆசிராமத்திற்கு
 एका தனியாய்
 गता अरिम நான் போயிருந்தேன்.

तृणविन्दुस्तु राजर्षिस्तपसा योतितप्रभः ।

तपसा "தபசால்
 योतितप्रभः விளங்கும் ஞானதிரு
 வடிவையுடைய

तृणविन्दुः திருணமிந்து என்ற
 राजर्षिः ராஜர்ஷி
 तु இப்பொழுது
 ध्यानं யோகதிருவடிவைய

स तु विज्ञाय तं शपं महर्षेर्भावितात्मनः ।

सः "அவர்
 भावितात्मनः ஆத்மஞானியாகிய
 महर्षे: மஹரிஷியின்
 तं शपं அச்சாபத்தை
 विज्ञाय கண்டுகொண்டு
 तनयां तु குமாரத்திடையும

भगवंस्तनयां मे रं गुणैः स्वरेव भूषिताम् ।

भगवन् "ஸ்வாமியே!
 महर्षे: ரிஷிபுவ்வரோ!
 मे तनयां எனது குமாரத்திடும்
 रैः தனது
 गुणैः एव உத்தமகுணங்களால்

भूषिताम् "அலங்கரிக்கப்பட்டிரு
 க்கிறவளும்

तव அங்கே
 काञ्चित् ஒரு
 सखी च தோழியையும்
 अभ्यागतं அங்கு வந்திருப்பவ
 ளாக
 न पश्यामि நான் காணவில்லை.
 रूपस्य மேனியின்
 विपरीतं तु மாறுபட்டடை மாத்
 திரம்
 दृष्ट्वा கண்டு
 साक्षात् பயத்தால்
 इह இங்கு
 अहं நான்
 आगता ஓடிவந்தேன்' என்று
 उवाच சொன்னான்.

ध्यानं विवेश तच्चापि शपश्यदपि कर्मजम् ॥

विवेश பற்றினார்.
 अपि च அதின் பயனாய்
 तत् அது
 कर्मजं { ரிஷியின் செயல்களால்
 கிளைத்ததாகிறது
 என்று
 हि நிச்சயமாய்
 अपश्यत् அறிந்துகொண்டார்.

गृहीत्वा तनयां गत्वा पुलस्त्यमिदमब्रवीत् ॥

गृहीत्वा அழைத்துக்கொண்டு
 गत्वा போய்
 पुलस्त्यம் புலஸ்தியகைப்
 பார்த்து
 इदं பின்வருமாறு
 अब्रवीत् சொன்னார்:

मिक्षां प्रतिगृह्णाणेमां महर्षे स्वयमुद्यताम् ॥

स्वयं एव தானாகவே
 उवाच கிட்டி வந்திருக்கிற
 வஞ்ஞமான்
 एमां இவளை
 यं தேவரீர்
 मिक्षां பிசைதயாக.
 प्रतिगृह्णाण பெற்றுக்கொள்ளுமும்.

तपश्चरणयुक्तस्य श्रम्यमाणेन्द्रियस्य ते । शुश्रूषणवरा नित्यं भविष्यति न संशयः ॥२५॥

श्रम्यमाणेन्द्रियस्य	"இந்திரியங்களை	नित्यं	எப்பொழுதும்
तपश्चरणयुक्तस्य	வருத்தி தவம் புரிதலிலேயே எனக்கூடித்தராரிடு க்கும்	शुश्रूषणवरा	தச்சுறை செய்வதில் ஆடைத்தியுடையவனாக இருப்பான்.
ते	தேவரிருக்கு	भविष्यति	இதில் ஐயமில்லை.
		संशयः न	

ते ब्रुवाणं तु तद्वाक्यं राजर्षिं धार्मिकं तदा । जिघृक्षुरब्रवीत् कन्यां वादयित्वेव स द्विजः ॥

इति	"இப்படி	जिघृक्षुः	அங்கீகரிக்கவிரும்பிய வராய்
ब्रुवाणं	சொல்லுகிற	सः	அந்த
धार्मिकं	தருமவீட்டரும்	द्विजः	பிராம்மணர்
राजर्षिं	ராஜரிஷியுமான	तदा	அப்பொழுது
तं	அவரையும்	वादे एव	'அப்படியே ஆக'
तद्वाक्यं तु	அவரது வாக்கியத் தையும்	अब्रवीत्	என்று பதிலுரைத் தார்.
कन्यां	கன்னிகையையும்		

दत्त्वा तु तनयां राजा स्वमाश्रमपदं गतः । साऽपि तत्रावसत् कन्या तोषयन्ती पतिं गुणैः ॥

राजा	"அரசர்	सा	அந்த
तु	அப்பொழுது	कन्या अपि	கன்னிகையும்
तनयां	குமாரத்தியை	पतिं	நாயகரை
दत्त्वा	பாரிசுக்கொடுத்த செய்துகொடுத்தா	गुणैः	நல்லகுணங்களால்
स्व	தமது	तोषयन्ती	சந்தேதரவுப்படுத்திக் கொண்டு
आश्रमपदं	ஆசிராமத்திற்கு	तस्य	அங்கு
गतः	திரும்பிக்கொண்டார்.	अवसत्	வாழித் தவந்தார்.

तस्यास्तु शीलवृत्ताभ्यां तुतोष मुनिपुङ्गवः । प्रीतः स तु महर्षेजा वाक्यमेतदुवाच ह ॥

तस्याः	"அவளது	प्रीतः	ஸந்தேதரவுடைந்த
शीलवृत्ताभ्यां तु	சிலத்தினாலும் கன்னியை களாலுமே	महर्षेजाः	மஹாதேவன்மீயான
मुनिपुङ्गवः	மிகுந்தோர்	सः ह	அவரே
तुतोष	ஸந்தேதரவுடைந்தார்.	एतत् वाक्यं तु	மெய்யும் வார்த்தைத்
		उवाच	கொண்டார். [மையும]

परितुष्टोऽस्मि सुश्रोणि गुणानां सम्पदा भृशम् । तस्मादेवि ददाम्यद्य पुत्रमात्मसमं तव ॥

उभयोर्विशकर्तारं पौलस्त्य इति विश्रुतम् ॥ २९ ॥

सुश्रोणि	"அழகான இடைய டையவனே !	परितुष्टः	ஸந்தேதரவுடைந்தவ னாக
गुणानां	உன் குணங்களின்	अस्मि	ஆகிறேன்;
संपदा	மேன்மையால்	तस्मात्	ஆதலால்
भृशम्	அதிகமாக	अद्य	இப்பொழுது

देवि	தேவியே,	विभुतं	பெருமைபுண்டியோனு
तव	உனக்கு		மாயிய
उभयोः	இருவர்களுடைய	पौकस्यः	பெணலன் தியன்
वंशकतारं	வம்சங்களை விளக்கச் செய்பவனாய்	इति	என்ற
		पुनः	ஒரு புத்திரனை
० तमसं	எனக்கு இனையான	ददामि	அனுமர நலிக்கிறேன்.

यस्मात्तु विश्रुतो वेदस्त्वयैषोऽध्ययतो मम । तस्मात् स विश्रवा नाम भविष्यति न संशयः ॥

यस्मात्	"எதனால்	विभुतः	கேட்கப்பட்டதோ ;
अध्ययतः	வேதாத்தியயனாம் பண்ணிக்கொண்ட	तस्मात् तु	அதனுலேயே
मम	எனது [குந்த	सः	அவன்
एषः	இந்த	विश्रवाः	விசுவான்
वेदः	வேதம்	नाम	என்ற பெயருடன்
त्वयो	உன்னால்	भविष्यति	விளங்குவான்.
		न संशयः	இதில் ஐயமில்லை.

एवमुक्त्वा तु सा देवी प्रहृष्टेनान्तरात्मना । अचिरेणैव कालेनासूत विश्रवसं सुतम् ॥

त्रिषु लोकेषु विख्यातं यशो धर्मसमन्वितम् ॥ ३१ ॥

एवं	இவ்வாறு	कालेन एव	காலத்திலேயே
उक्त्वा	சொல்லப்பட்ட	यशो धर्म-	சீர்த்திமரனாயும்
सा	அந்த	समन्वितं तु	தர்மவீட்டனாயுமுள்ள
देवी	தேவி	त्रिषु लोकेषु	மூவுலகங்களிலும்
प्रहृष्टेन,	மனத்திருப்தி கொண்ட	विख्यातं	பெயர் பெற்ற
अन्तरात्मना	உன்னறிவோடு	विश्रवसं	விசுவனென்ற
अचिरेण	ஸ்வல்ப	सुतं	புதல்வனை
		असूत	பெற்றான்.

श्रुतिमान् समदर्शी च व्रताचारस्तस्तथा । पितेव तपसा युक्तो ह्यभवद्विश्रवा मुनिः ॥ ३२ ॥

विश्रवाः मुनिः च	"விசுவனென்ற முனியும்	व्रताचारस्तः	{ விதங்ககளையும், விபரம் களையும் சரியாய் அனுஷ்டிப்பவர் ;
श्रुतिमान्	வேதாத்தியயனம் செய்தவர் ;	पिता	தந்தை
		इव तथा	எப்படியோ அப்படியே
समदर्शी	{ ஸகல பரிணிகளையும் தன்னைப்போல் பா விப்பவர் ;	तपसा हि	தவத்தாலேயே
		युक्तः	காண்கூழிப்பவராய்
		अभवत्	இருந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे द्वितीयः सर्गः ॥

தூதரீய: சரீ:—முன்னுலது ஸர்க்கம். || 3 ||

வீதவனோத்பதி: லக்ஷாதிபாதி—குடபானது உத்பத்தியும் லங்கை
முதலியனையுண்டவதும்.

அய் புத்: புலஸ்யஸ்ய விதவா முனிபுத்வ: | அவிருனீவ காலேன பிதேவ தபசி ஸ்தித: || 1 ||

ஸத்யவாஜ்ஜீலவாஜ்ஜ்ஜ்ஜ்ஜ்: ஸ்வாடியாநிரத: குதி: | சர்வபோகேவஸ்சக்தா ந்த்யம் தர்மபராபண: ||

அய்	"இப்படி	குதி:	பரிசுத்தராய்
புலஸ்யஸ்ய	புலஸ்தியருடைய	சர்வபோகே	எவ்வித சுகரணுபவங் களிலும்
புத்:	புத்திரரான	ஸச்சக்த:	ஆகையே ஒழித்தவ ராய்
விதவா:	விதவாஸ் என்ற	தர்மபராபண:	தர்மநூல்பாணபர
முனிபுத்வ:	முனிபுத்திரராய்	அவிருனீவ காலேன புத்	வெகு சித்திரமே [ராய்]
ஸத்யவாந்	ஸத்யவாநாய்	பிதா இவ	தந்தைபோல்
ஜீலவாந்	ஜீலவாநாய்	தபசி	தவத்தில்
ஜ்ஜ்ஜ்:	சாத்தியுடையவராய்	ந்த்யம்	எப்பொழுதும்
ஸ்வாடியாநிரத:	{ வேதாத்தியவனமே காரியாகவந்தொண் டவராய்	ஸ்தித:	நிலையாய் இருந்தார்.

ஜாதா தஸ்ய து தத்சே தரதாஜோ ததாஸுநி: | ததா விதவஸே தாரியீ ஸ்ஸுதா தீவரணிநிம் ||

து	"இப்படி இருக்கையில்	தீவரணிநி	தெய்வப்பெண்ணொன்ற
தரதாஜ:	பாத்தவாஜ	ஸ்ஸுதா	வடிவழகுவாய்ந்த
ததாஸுநி:	மதறரிஷி	விதவஸே	தன் குமாரியை
தஸ்ய	அவருடைய	தாரியீ	விதவஸையுக்கு
தத்சே	அப்படிப்பட்ட சேத்	தீவரணிநி	பார்வையாக
	தின் மதறரிஷியை	ததா	கன்னிகாதானம்
ஜாதா	கண்டு		செய்தார்.

ததிபுத் து தர்மேன தரதாஜஸுதா ததா | துதா தர்மயா துதா விதவா முனிபுத்வ: || 4 ||

விதவா:	"விதவாஸ் என்ற	ததிபுத்	பாதிக்கி: தானம்
முனிபுத்வ: து	முனிபுத்திரரும்		செய்துகொண்டு
தரதாஜஸுதா	பாத்தவாஜரின் குமாரித்	தர்மயா	மேதான
ததா	அப்பொழுது [தின]	துதா	ஸத்தவத்தபுடன்
தர்மேன	விதிமுறைப்படி	துதா:	இருந்தார்.

ஸ தஸ்யா தீயீஸம்பந்நபத்யே தர்மயாஸுதம் | தநயாஸாஸ தர்மஜ: சர்வதீவரணிநிம் || 5 ||

ஸ: தர்மஜ:	"தர்மங்களை நிர்ந்த அஸர்	தீயீஸம்பந்	மதறரிஷிமே
தர்மஜ:	எல்லா		சாலியும்
தர்மஜ:	{ திராஸ்மணர்களிடம் இருக்கக்கொண்டிய சமம் தமம் முதலிய தற்குணங்களைத்	தர்மயாஸுதம்	இதவகையில் கண்டி ந்த அர்ப்பதனுமரகிய
புத்	விளங்குபவனும்	தஸ்ய	ஒரு புத்திரன்
		தநயாஸாஸ	அவனிடத்தில் பெற்றார்.

तस्मिञ्जाते तु संहृष्टः सम्बभूव पितामहः । प्रजान्प्रेषिकया बुद्ध्या श्रेयो ह्यस्य विचिन्तयन् ॥
 दृष्ट्वा श्रेयस्करं बुद्धिं धनाध्यक्षो भविष्यति । नाम तस्याकरोत् प्रीतः सार्धं देवर्षिभिस्तदा ॥
 यस्माद्विश्वसोऽपत्यं सादृश्याद्विश्वा इव । तस्माद्वैश्वणो नाम भविष्यत्येष विश्रुतः ॥८॥

तस्मिन्	“அவர்	அரய	இவரது
जाते तु	பிறந்ததும்	श्रेयः	சீரேயனை
पितामहः	பாட்டனார் (புலவர்)	विचिन्तयन् हि	இப்போதே மனதிற் கொண்டு
प्रजान्प्रेषिकया	ஜனங்களைத்து கிரகஸ்திதியைக்கண்டறியும்	संहृष्टः	மிக் க மகிழ்ச்சிகொண்
बुद्ध्या	தண்ணறிவால்	संबभूव	இருந்தார். [உவராய்
तस्य	அவருக்கு	प्रीतः	மனஸ்துஷ்டிகொண்டவராய்
श्रेयस्करं	{ கிருகங்கள் சீரேயனை ஆளிக்கத்தக்கதாயுள்ள	देवर्षिः सार्धं	தேவரிஷிகளோடுகூடி
बुद्धिं	அமைப்பையும்	विश्वसः	விசுவஸின்
एषः	இவர்	अपत्यं	புதல்வர்
धनाध्यक्षः	தனாகுபதியாய் (தனாயக்ஷன்) என்ற	यस्मात् तस्मात्	என்பதினாலும்
नाम	பெயருடன்	विश्वाः	விசுவஸ்
भविष्यति	விளங்கப்போகிறார் என்பதையும்	इव	எப்படியோ அப்படியே
विश्रुतः	பெயர்பெற்றவர்	सादृश्यात्	ஸகல குணங்களிலும் ஒத்திருத்தலாலும்
भविष्यति	ஆகப்போகிறார் என்பதையும்	तदा	தத்காலம்
दृष्ट्वा	கண்டு [தையும்	वैश्वणः	வைசுவண்ணென
		नाम	நாமகரணம்
		अकरोत्	செய்தனர்.

स तु वैश्वणस्तत्र तपोवनगतस्तदा । अवर्षताहुतिहुतो महातेजा यथाऽनलः ॥ ९ ॥

सः	“அந்த	आहुतिहुतः	ஆஜ்யாகுதியால்
वैश्वणः तु	வைசுவண்ணும்		கனர்க்கப்பட்ட
तपोवनगतः	தபோவனத்தையே	अनलः यथा	அக்னியென
तत्र	அதில் [நாடிவனமும்	महातेजाः	மஹாதேஜோவானாய்
तदा	அப்பொழுது	अवर्षत	விளங்கினான்.

तस्याश्रमपदस्यस्य बुद्धिर्ज्ञे महात्मनः । चरिष्ये परमं धर्मं धर्मो हि परमा गतिः ॥ १० ॥

आश्रमपदस्यस्य	“ஆசிரமத்திலேயே	परमं	ஸர்வோத்திருஷ்ட
तस्य	அந்த [நிலையிலிருந்து		உமான
महात्मनः	மஹாத்மாவுக்கு	धर्मं	பாத்தவானமொன்
धर्मः	தருமமே		தையே
परमा	கடைத்தேறும்	चरिष्ये	அனுஷ்டிப்பேன்
गतिः	உபாயம்.	बुद्धिः	உறுதி “ [என்னும்
हि	ஆதலின்	ज्ञे	உண்டாயிற்று.

स तु वर्षसहस्राणि तपस्तप्त्वा महावने । यन्त्रितो नियमैर्यैश्चकार सुमहत्तपः ॥ ११ ॥

महावने	"பெருக்காட்டில்	यै:	உக்கிரமான
सः	அவர்	नियमै:	நியமங்களுடன்
वर्षसहस्राणि	ஆயிரவருவதற்கள்	यन्त्रितः	இந் திரியதிக்கிரகம் செய்தவராய்
तपः तपसा	தவம்புரிந்து	सुमहत्तपः	கடுத்தவத்தத
तु	அப்பொழுது	चकार	செய்யவளையினார்.

पूर्णे वर्षसहस्रान्ते तं तं विधिमकल्पयत् । जलाशी मारुतादारो निराहारस्तथैव च ॥

पूर्णे वर्षसहस्रान्ते	"ஆயிரமாண்டுகள் முழு	निराहारः एव	திராஹாரமாவராய்
पूर्णे	கழிந்தபின்னர் [வதும்		கவும்
एवं	இப்படி	तं तं	அததற்குரிய
जलाशी	{ ஆலத்தை மாதிரி ஆஹாரமாகக் கொண்டவராகவும்	विधि	சங்கற்பமாய்
तथा	அப்படியே	अकल्पयत्	எற்படுத்திக்கொண்டார்.
मारुतादारः च	{ வாயுவை மாதிரி ஆஹாரமாகக் கொண்டவராகவும்	तानि	அந்த
		वर्षसहस्राणि	ஆயிரமாண்டுகள்
		एकवर्षवत् एव	ஒராண்டுபோல
		आमुः	கழிந்தன.

अथ प्रीतो महातेजाः सेन्द्रैः सुरगणैः सह । गत्वा तस्याश्रमपदं ब्रह्मेदं वाक्यमब्रवीत् ॥

महातेजाः	"மஹாதேஜஸ்ஸியா	तस्य	அவருடைய
ब्रह्मा	பிரும்மதேவர் [கிய	आश्रमपदं	ஆசிரமத்திற்கு
अथ	இப்பொழுது	गत्वा	வந்து
प्रीतः	பரிதியடைந்தவராகி,	इदं	பின்வரும்
सेन्द्रैः	இத்திரஜன்ஸிட்ட	वाक्यं	வாக்யத்தை
सुरगणैः	தேவகணக்களுடன்	अब्रवीत्	கொன்னார் :
सह	கூட		

परितुष्टोऽस्मि ते वत्स कर्मणाऽनेन सुव्रत । वरं वृणीष्व भद्रं ते वराहस्त्वं महामते ॥ १४ ॥

महामते	"மஹாபுத்திரமன்னாய்	अस्मि	ஆயினேன்.
सुव्रत	உத்தமவிதக்களை	ते	உனக்கு
	அனுஷ்டித்து முடித்த	भद्रं	சௌமமுண்டாகட்டும்.
वत्स	என் செல்வனே !	त्वं	ஃ
ते	உனது	वराहः	{ தேட்கும் வரங்களைப் பெற உரியவனாகி விட்டாய்.
अनेन	இப்படிப்பட்ட	वरं	கேரியது எனவே
कर्मणा	ஆசாணத்தால்	वृणीष्व	அதைவேண்டுக.
परितुष्टः	பூர்ணநிருப்தியடைந்த யானாக		

अथाब्रवीद्वैश्रवणः पितामहमुपस्थितम् । भगवंल्लोकपालत्वमिच्छेयं वित्तरक्षणम् ॥ १५ ॥

வீசுவண:	“வைசுவணன்	भगवन्	‘பகவானே,
उपस्थितं	பிரத்யக்ஷமாய் முன் நிருக்கின்ற	वित्तरक्षणं	தனதுபிபத்தியத்தையும்
पितामहं	பிரம்மதேவரைப்	लोकपालत्वं	லோகபாலஸ்களுள்
अथ	இப்படி [பார்த்து		ஒருவனுயிருத்தலையும்
अब्रवीत्	விண்ணப்பஞ்செய்து கொண்டார்;	इच्छेयम्	வரமாய் வேண்டு கிறேன்.’

अथाब्रवीद्वैश्रवणं परितुष्टेन चेतसा । ब्रह्मा सुरगणैः सार्धं वाढमित्येव हृष्टवत् ॥ १६ ॥

अहं वै लोकपालानां चतुर्थं सष्टमुद्यतः ॥ १७ ॥

यमेन्द्रवरुणानां च पदं यत्तव चेप्सितम् । तद्वच्छ त्वं हि धर्मज्ञ निधीशत्वमवाप्नुहि ॥

शक्राम्बुपयमानां च चतुर्थस्त्वं भविष्यसि ॥ १८ ॥

एतच्च पुष्पकं नाम विमानं सूर्यसन्निभम् । प्रतिगृहीष्व यानार्थं त्रिदशैः समतां व्रज ॥

स्वस्ति तेऽस्तु गमिष्यामः सर्व एव यथागतम् । कुतकुत्या वयं तात दत्त्वा तव वरद्वयम् ॥

परितुष्टेन	“உவப்புற்ற	तव	உன்னுடைய
चेतसा	மனத்தால்	ईरितं च	பிரார்த்தனைவாய்முமிருக்கிற
ब्रह्मा	பிரம்மதேவர்	निधीशः	நிதிசன் பதவியை
सुरगणैः	தேவகணங்களுடன்	धे	நீ
सार्धं एव	கூட்டுவோ	अवाप्नुहि	அடைவாய்.
वैश्रवणं	வைசுவணனைப் பார்த்து	शक्राम्बुप- } यमानां दि }	இந்திரன், வருணன், யமன் இவர்களோட கூட்டுவோ
अथ इति	இப்படி	चतुर्थः च	நான்காவதாயும்
हृष्टवत्	மிகச்சந்தேசமாகப்	एवं	நீ
अब्रवीत्	வாக்களித்தார்;	संविष्यति	விளக்கக்கடவாய்.
अहं	‘அப்படியே,	सूर्यसन्निभं	சூர்யனுக்கு நிகரான
धर्मज्ञ	தருமநித்தவனே,	एतत्	இந்த
अहं वै	நானும்	पुष्पकं	புஷ்பகம்
लोकपालानां	லோகபாலர்களின்	नाम	என்ற
चतुर्थं	நானாமவனை	विमानं च	விமானத்தையும்
अष्टु	கிருஷ்டக்க	यानार्थं	வானவனத்திற்காக
उद्यतः	உத்தேசித்திருந்தேன்.	प्रतिगृहीष्व	பெற்றுக்கொள்.
यमेन्द्रवरुणानां	யமன், இந்திரன், வருணன் இவர்களுடைய	त्रिदशैः	தேவர்களுடன்
पदं	ஸ்தானம்	समतां	ஸமமாக இருக்கும்
यत् च	எதுவோ அதாகிற தும்	व्रज	அடைக. [பதவியை

தே	உணக்கு	கூததூதா:	கிருதகிருத்தியர்
ஸ்வஸி	மங்கனம்	வய	நரங்கள் [கனாகி
அஸு	உண்டாக்குக.	சரீ	அணவரும்
தாத்	மிகு நட்புக்குரிய	யபாந் தூ	வந்தபடியே
தவ	உணக்கு [கனே,	கமிதாவ:	சொல்லுகின்றோம்.
வரதூ	வாயிரண்டைப்	தந்	ஆதலால்
தவா	தந்து	கவ்	நீயும் போ,

इत्युत्वा स गतो ब्रह्मा स्वस्थानं विदधैः सह ॥ २१ ॥

ஹி	"இவ்விதம்	ச:	ஆந்த
தவா	சொல்லிவிட்டு	வஹா	பிரம்மா
விததீ: சஹ	தேவர்களுடன் கூடி	ஸ்வஸ்தானே	தமது இருப்பிடம்
		கத:	சென்றனர்.

गतेषु ब्रह्मपूर्वेषु देवैश्च नमःस्थलम् । धनेशः पितरं प्राह प्राञ्जलिः प्रयतात्मवान् ॥२२॥
 निवासनं न मे देवो विदधे स प्रजापतिः । भगवन् लब्धवानस्मि वरमिष्टं पितामहान् ॥
 तं पश्य भगवन् कञ्चिन्निवासं साधु मे प्रभो । न च पीडा भवेद्यत्र प्राणिनो यस्य कस्यचित् ॥

வஹாபூர்வே	"பிரம்மாவை முதன் மைவாய்க்கொண்ட	நிவாஸனம்	வாஸிக்குமிடத்தை
தேவே	தேவர்கள்	ந விததே	கற்பிக்கவில்லை.
நம:ஸ்தலம்	விண்ணுலகத்திற்கு	ய	ஆதலின்
கதே	சென்ற	பஹே	பெய்தே,
அய	பிறகு	பகவந்	பகவானே,
தனேச:	தனேசன் (குபேரன்)	யவ	எந்தவிடத்தில்
பயதாஸவான்	அடக்கமொடுக்கமாய்	யஸ கஸ்யசித்	எந்த
பாஞ்ஜலி:	கைகடப்பிக்கொண்டு	பாணி:	பாணிக்கும்
பிதரே	தந்தையைப்பார்த்து	பீடா	கட்டம்
பகவந்	'பகவானே!	ந பஹே	உண்டாகாதே
பிதாமஹா	பிரம்மாவின்	தம்	கப்படிப்பட்டதாய்,
	மிருந்து	மே	எனக்கு
ஹே	இஷ்டமான	சாது	எந்ததான
ய	வாத்த	நிவாஸ	வாஸஸ்தானம்
லப்தவான் அஸிம்	நான் பெற்றுக்கொண்டேன்.	கசித்	ஒன்றை
ச:	ஆந்த	பஸ்ய	விதிக்கருள்புரியும்'
புஜாபதி: தேவ: "	பிரம்மதேவர்		என்று
மே	எனக்கு	பாஹ	விண்ணப்பம்,
			செய்தார்."

एवमुक्तस्तु पुत्रेण विश्रवा मुनिपुङ्गवः । वचनं प्राह धर्मज्ञः श्रूयतामिति सत्तमः ॥ २५ ॥
 दक्षिणस्योदधेस्तीरे त्रिकूटो नाम पर्वतः । तस्याग्रे तु विशाला सा महेन्द्रस्य पुरी यथा ॥
 लङ्का नाम पुरी रम्या निर्मिता विश्वकर्मणा ॥ २६ ॥
 राक्षसानां निवासार्थं यथेन्द्रस्यामरावती । हेमप्राकारपरिधा यन्त्रशस्त्रसमावृता ॥
 रमणीया पुरी सा हि रुक्मवैदूर्यतोरणा ॥ २७ ॥
 राक्षसैः सा परित्यक्ता पुरा विष्णुभयादितैः । शून्या रक्षोगणैः सर्वै रसातलतलं गतैः ॥
 शून्या सम्पति लङ्का सा प्रभुस्तस्या न विद्यते । स त्वं तत्र निवासाय गच्छ पुत्र यथासुखम् ॥
 निर्दोषस्तत्र ते वासो न बाधा तत्र कस्यचित् ॥ ३० ॥

धर्मज्ञः "தருமங்களை நித்தவ
 சத்தம: மஹாபூஷ்யரும் [ரும்
 முனிபுங்: ரிஷிச் சேஷ்டரும்
 புத்ரேண புத்திரனாக
 பூர் மேற்கொள்ளியவன்
 உத: பு விண்ணப்பஞ்செய்யப்
 பட்டவருமான
 விசுவா: விசுவன்,
 ஶ்ருயதா: விளம்புகிறேன் கேள்.
 दक्षिणस्य தெற்கு
 उदधे: கடலின்
 तीरे கரையில்
 त्रिकूट: திருகடமென்றும்
 पर्वत: பர்வதம்
 नाम ஒன்றிருக்கிறது.
 तस्य அதின்
 अग्रे உச்சியில்
 महेन्द्रस्य இந்திரனுடைய
 पुरी यथा तु பட்டணம்போன்ற
 विशाला விசாலமான
 लङ्का லங்கை என்ற
 पुरी நகரம்
 नाम ஒன்று உள்ளது.
 सा அது
 राक्षसानां அரக்கர்களின்
 निवासार्थं இருப்பிடத்திற்காக
 विश्वकर्मणा விசுவகர்மனால்

इन्द्रस्य இந்திரனுடைய
 अमरावती அமராவதி
 यथा எப்படியோ, அப்படி
 रम्या ஸகல லக்ஷணங்களாக
 निर्मिता ஆனமந்ததராய்
 सा விரமிக்கப்பட்டது.
 पुरी हि அந்த
 हेमप्राकार- } நகரமோ
 परिधा } தக்கமயமான பர
 यन्त्रशस्त्र- } காரங்கள், அகழிகள்
 समावृता } இவைகளுள்ளது;
 रमणीया } யந்திரபங்களான
 सा } சந்திரங்களால்
 पुरा } கிறையப்பெற்றது;
 रुक्मवैदूर्य- } பொன், வைரீயம்,
 तोरणा } இவற்றுலான தோர
 रमणीया } ணக்களை யுடையது;
 सा } ரமணியமானது.
 पुरा } அது
 विष्णुभयादितै: } மூன்று
 रसातलं } விஷ்ணுவால் கலக்க
 गतै: } முற்றதால் கெஞ்ச
 सर्वै: } பிர்தவர்களால்
 शून्या } பாதாளலோகத்தில்
 सम्पति } நான்காவதாயி ரஸா
 लङ्का } தலமென் னுமுலகுக்கு
 यथा } ஒடிப்போய்ச் சேர்ந்த
 न विद्यते } எல்லா

பாஷபே:	அரக்கர்களாலும்
ரக்ஷோமணி:	மரகதஸுபரிவாரக்க ளாலும்
ஸூர்யா	சூன்யமாய் செய்யப் பட்டதாய்
பரிக்ஷா	விட்டுவிடப்பட்டது.
சா	அந்த
லக்ஷ்	இலக்கை
சம்பதி	இப்பொழுது
ஸூர்யா	சூன்யமாகிருக்கிறது.
தஸ்யா:	அதற்கு
மஸு:	நாதனைவனும்
ந விஸ்தே	இல்லை.
புஸ	குழந்தாய்,
ச:	அந்த
ஸ்வ	நீ

தத	அங்கு
யய: புல	சுகமாய்
நிவாய ய	வாஸம்பண்ணை
மந்த	பொய்ச்சேர்.
தத	அங்கு
தே	உனது
யாத:	வாஸம்
நிர்வீ:	சூறையற்றதாயிருக் கும்;
தத	அங்கு
கஸ்யசித்	எவர்க்கும்
யாவ	எவ்விதமான உபத்தி சுவமும்
ந	உண்டாக இடமில்லை.
இதி	என்ற இந்த
வசந்	ஆக்ஷேபை
மாத	விதித்தருளினார்.

एवमुक्तस्तु धर्मात्मा पित्रा धर्म्यमिदं वचः ।
नैर्ऋतानां सहस्रेस्तु हृष्टैः प्रमुदितैः सह
अचिरेणैव कालेन संपूर्णा तस्य शासनात्

निवेशयामास तदा लङ्कां पर्वतमूर्धनि ॥
॥ ३१ ॥
॥ ३२ ॥

பித்ரா	"தந்தையினால்
ஈவ்	இந்த
ஏவ்	இப்படிப்பட்ட
தர்மம்	தரும்த்தொடிகைந்த
வச:	ஆக்ஷேபை
வச: து	கேட்டதுமே
ததா	அப்பொழுது
தர்மாட்மா	தர்மா த்மா
நைர்ஹதானா	{ (மேதேரழிவகரில் புகழ்) கைரிதர் கவின்னும் பிராசா கவின்
ஹ்ரீ:	* மனத்திருப்திகொண் டவர்களாய்

து	அதினால்
மஸுதிதே:	மனஸத்துஷ்டயை வவர்களால்
சஹ்:	அனைக்களால்
சஹ	சூழப்பட்டவாய்
பர்வதமூர்நி	"கைசிகாத்திலுள்ள
லக்ஷா	இலக்கையில்
நிவையாமாஸ	குடிபுகுந்தார்.
தஸ	உவாது
சாஸநாத்	ஆளுகை என்பதால்
அச்சிரேண காலேன ஏவ	சீக்கிரமே
சம்பூர்ணா	{ மகல ஸம்பத்துக் கரும், ஸம்பூர்ண மாக இருந்தன.

स तु तत्रावसत् पीतो धर्मात्मा नैर्ऋतप्रेभः । समुद्रपरिधायां तु लङ्कायां विश्रवात्मजः ॥

विश्रवात्मजः	"சித்ரவரணன் குமாரரும்	लङ्कायां	திலகங்கையில்
धर्मात्मा तु	தர்மா தர்மாவுமான	नैर्ऋतप्रेभः	நைரி தர்களின் அதி பதியால்
सः	அவர்	पीतः	மிகுந்த ஸந்துவ்
समुद्रपरिधायां तु	ஸமுத்திரத்தையே அகிழாகவுடைய		டாய்
		अवसत्	வாழ்ந்துவந்தார்.

काले काले तु धर्मात्मा पुष्पकेण धनेश्वरः । अभ्यागच्छत्सुसंहृष्टः पितरं मातरं च हि ॥

सुसंहृष्टः	"மன திருப்தியால் பூர்ணக்களிப்புற்ற	मातरं च	தாயையும்
धर्मात्मा	தர்மா தர்மாவான	पितरं तु	தந்தையையும்
धनेश्वरः	தனாகியவர்	पुष्पकेण हि	புஷ்பகவிளாந் திலேறிக்கொண்டே
काले काले	அடிக்கடி	अभ्यागच्छत्	போய் தரிசித்துவரு வதுண்டு.

स देवगन्धर्वगणैरभिष्टुतस्तथैव सिद्धैः सह चारणैरपि ।

गभस्तिभिः सूर्य इवौजसा वृतः पितुः समीपं प्रययौ श्रिया वृतः ॥ ३५ ॥

सः	"அவர்	सिद्धैः अपि	வந்தர்களாலும்
श्रिया	எகல ஸம்பத்து கனால்	अभिष्टुतः	பேற்றிப்புகழப்பெற்
वृतः	நிறையப்பெற்றவ ராயும்	सूर्यः	ஸூர்யன் [நவராசும்]
		गभस्तिभिः	இரணங்களால்
		इव	எப்படியோ, அப்படியே
देवगन्धर्वगणैः एव	{ தேவர்கள், கந்தர்வர் கள், இவர்களின் கூட்டங்களாலும்	ओजसा	ஒளியால்
तथा	அவ்வண்ணமே	वृतः	விளங்குகிறவராயும்
सहचारिणः	சாரணர்களோடுகூடிய	पितुः	தந்தையின்
		समीपं	ஸந்திக்கு
		प्रययौ	போவதுண்டு. ॥

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे तृतीयः सर्गः ॥



चतुर्थः सर्गः—காண்காலுது ஸர்க்கம். || 4 ||

सुकेशराक्षसोत्पत्तिः—சுகேசன் வந்து அரக்கனின் உற்பத்தி.

श्रुत्वाऽगस्त्यैरितं वाक्यं रामो विस्मयमागतः । कथमासीन् लङ्कायां रक्षसामिति सम्भवः ॥

ராம:	சூரீராமர்	கथे	எப்படிப்பட்டதென்
अगस्त्यैरितं	அகஸ்தியரால் சொல்	इति	பற்றியதுமான [பதை
	ஸப்பட்டதும்	वाक्ये	மொழிக்கு
लङ्कायां	இலங்கையில்	आवा	செவிகாய்த்து
रक्षसां	அரக்கர்களின்	तु	இப்பொழுது
सम्भवः	பூர்வ உற்பத்தி	विस्मयं	ஆச்சரியம்
आसीत्	இருந்தது	मागतः	அடைந்தார்.

ततः शिरः कम्पयित्वा त्रेताग्रिममविषदम् । तपगस्त्यं मुहुर्दृष्ट्वा स्वयमानोऽभ्यभाषत ॥

ततः	அதனால்	अगस्त्यं	அகஸ்தியரை
शिरः कम्पयित्वा	தலைமைய அசைத்து	मुहुः	அடிக்கடி
सेताग्रि-	தகவிறுக்கலி, கார்வறு	दृष्ट्वा	பார்த்து
ममविषदं	பத்தியம், ஆறுவ	स्वयमानः	புன்னடை கொண்டவ
	னியம் என்ற மூன்று		ராகி
	அக்னிகளை நிகர்த்த	अभ्यभाषत	இப்படி விரிவாய்
तं	அந்த		கேட்டதுற்று;

भगवन्पूर्वमप्येषा लङ्काऽऽसीत्पिशिताशिनाम् । श्रुत्वेदं भगवद्वाक्यं जातो मे विस्मयः परः ॥

भगवन्	“ஸ்வகாரியோ!”	भगवद्वाक्यं	தங்கள் மொழியை
पूर्वमपि	முற்காலத்திலும்	इदं आवा	இதைக் கேட்டு.
एषा	இந்த	मे	எனக்கு
लङ्का	இலங்கை	परः	அதிக
पिशिताशिनां	பிசிதாசனர்களுக்கு	विस्मयः	ஆச்சரியம்
आसीत्	இருந்தது என்ற	जातः	உண்டாயிற்று.

पुलस्त्यवंशादुद्भूता राक्षसा इति नः श्रुतम् । इदानीमन्यतश्चापि संभवः कीर्तितस्त्वया ॥

राक्षसाः	“அரக்கர்கள்	श्रुतं	கேள்வி.
पुलस्त्यवंशान्	புலஸ்தியர்வம்சத்தி	सम्भवः	பூர்வ உற்பத்தி
	வின்றி	इदानीं	இப்பொழுது
उद्भूताः	உண்டானார்கள்	आवा च	தங்கலாவோ
इति	என்று	अन्यतः अपि	மேறுவிதமாயே
नः	எங்களுக்கு	कीर्तितः	உதப்படுகிறது.

रावणात्कुम्भकर्णाच्च महस्ताद्विकटादपि । रावणस्य च पुत्रेभ्यः किं नु ते बलवत्तराः ॥

ते	"ஆவர்கள்	விகடா அபி	சிகட்டைக்காட்டி-ஆம்
रावणात्	ராவணனைக்காட்டி	रावणस्य	ராவணனுடைய
कुम्भकर्णात् च	கும்பகர்ணனைக்காட் ஆம்	पुत्रेभ्यः च	புத்திரர்களைக்காட் ஆம்
महस्ता	மஹத்தனைக்காட் ஆம்	बलवत्तराः	அதிக பலசாலிகளா
		किं नु	என்ன ?

क एषां पूर्वको ब्रह्मन् किं नाम च बलोत्कटः ।

अपराधं च कं प्राप्य विष्णुना द्राविताः कथम्

॥ ६ ॥

ब्रह्मन्	"பிரம்மணரே !	कं	என்ன
एषां	இவர்களுக்கு	अपराधं	அபராதத்தை
पूर्वकः कः	முன்புருஷன் யாவன் ?	प्राप्य	கண்டு
नाम किं	பெயர் என்ன ?	विष्णुना च	விஷ்ணுவை நோடி
बलोत्कटः च	ஆற்றலின் மஹத்தவம் எத்தன்மையது ?	कथं	எவ்வண்ணம்
		द्राविताः	ஓழிக்கப்பட்டார்கள்.

एतद्विस्तरतः सर्वं कथयस्व ममानय । कौतूहलमिदं मम नुद भानुर्यथा तपः ॥ ७ ॥

अनय	"தோஷர ஹிதரே,	इदं	இந்த
एतत्	இதை	कौतूहलं	{ அறிந்துகொள்ள வேண்டுமென்கிற ஆசையை
सर्वं	எல்லாம்	भानुः	சூரியன்
मम	எனக்கு	तपः	இருளை
विस्तरतः	விவரமாக	यथा	எப்படியோ அப்படி
कथयस्व	எடுத்துக்கூறவும்.	नुद	நீர்த்துவிடும்."
ममं	என் னுடைய		

राघवस्य वचः श्रुत्वा संस्कारालंकृतं शुभम् । ईषद्विस्मयमानस्तमगस्त्यः प्राह राघवम् ॥

राघवस्य	ஸ்ரீராமவருடைய	ईषत्	கொஞ்சம்
संस्कारालं कृतं	நாகுக்காயும்	विस्मयमानः	ஆச்சரியப்பட்டவராய்
शुभं	அழகாயிருக்கிற	तः	இந்த
वचः	வார்த்தையை	राघवं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
श्रुत्वा	கேட்டு	प्राह	இப்படி உத்தரவு ரைத்தார்.
अगस्त्यः	அகஸ்தியர்		

प्रजापतिः पुरा सृष्ट्वा क्षणः सलिलसंभवः । तासां गोपायने सत्त्वानसृजत्पद्मसंभवः ॥

प्रजापतिः	"சூலத்தினுண்டான வரும்	भवः	இலந்தை
पुरा	முன்பு	सृष्ट्वा	எழுப்பி-ந்து
क्षणः	{ மஹா விஷ்ணு வினாது நாடிகமலத்தினின்று முண்டானவருமான	तासां	அவற்றின்
सलिलसंभवः	பிரம்மா	गोपायने	ரகஷணத்திற்காக
	முதலில்	सृजन्	பிரகஸிக்கி
		पद्मसंभवः	படைத்தார்.

ते सत्त्वाः सत्त्वकर्तारं विनीतवदुपस्थिताः । किं कुर्म इति भाषन्तः क्षुत्पिपासाभयादिताः ॥

ते	"அந்த	சரவகர்தாரம்	{ பிராணிகளைப் படைத் தவரை (பிரம்மதே வரை)
சத்வா:	பிராணிகள்	கி் குர்ம்:	என்னசெய்யவேண்
क्षुत्पिपासा-}	சிதாசத்தால் வாட்	इति	என்று [இம்?
भयादिताः }	டமுற்றவர்களையும் கவலைவால் மட்டுந் பாதைப்படுகிறவர் களையும்	विनीतवन्	பிடுக்கவணக்கத்துடன்
		भाषन्तः	கேட்கின்றவர்களாய்
		उपस्थिताः	கிட்டிசின்னார்கள்.

प्रजापतिस्तु तान्याह सत्त्वानि ग्रहसन्निव । आभाष्य वाचा यत्रेन रक्षध्वमिति मानदः ॥

प्रजापतिः	"பிரம்மா	आभाष्य	முதலில் ஸம்பா
तानि	அந்த	तु	கேட்டதற்கு [அத்து
सत्त्वानि	பிராணிகளை	यत्रेन इव	'பூர்ணமான சிந்தனை யுடன்
मानदः	வெகுமாளிப்பவராய்	रक्षध्वं	காப்பாற்றுங்கள்'
वाचा	முகவுரைப்பேச்சை	इति	என்று
ग्रहसन्निव	புன்னகையுடன்	आह	பதில் கூறினார்.

रक्षामेति च तत्रान्ये जक्षाम इति चापरे । भुक्षिताभुक्षितैरुक्तस्ततस्त्वानाह भूतकुन् ॥

भुक्षिता- }	"பசிபுடனிருப்பவர்	अपर	மற்றவர்கள் (பசிபுட னிருப்பவர்கள்)
भुक्षितैः }	கள், பசியில்லாதவர் கள், இவ்விருவகைப் பட்டவர்களால்	जक्षाम इति च	'பகிக்கிறோம்'
तत्र	அதில்	उक्तः	என்றும் சொல்லிவதற்குச் செலிதாய்த்
अन्ये	{ இரண்டாவதாயிருந் தின்றவர்கள் (பசி யில்லாதவர்கள்)	भूतकुन्	ஸ்குங்குத்தா (பிரம்மா)
रक्षाम इति च	'காப்பாற்றுகிறோம்'	ततः	அப்படியிருந்ததினால் பின்வண்டிக்கு
	என்றும்	तान्	அவர்களுக்கு
		आह	கித்தத்தருளினார்:

रक्षामेति च यैरुक्तं राक्षसास्ते भवन्तु वः । जक्षाम इति यैरुक्तं यक्षा एव भवन्तु वः ॥

वः	"உங்களில்	वः	உங்களில்
रक्षाम	காப்பாற்றுகிறோம்	जक्षाम	பகிக்கிறோம்
इति	என்று	इति	என்று
उक्तं	சொல்லப்பட்டது	उक्तं	சொல்லப்பட்டது
यैः	எவர்களாலோ	यैः	எவர்களாலோ, அகர் கள்
ते	அவர்கள்		
राक्षसाः च	ராசகூஸர்களாகவே	यक्षाः एव	யகதர்களாகவே
भवन्तु	இருக்கவேண்டும்.	भवन्तु	இருக்கவேண்டும்.

तत्र हेतिः प्रहेतिश्च भ्रातरौ राक्षसाधिपौ । मधुकैटभसङ्काशौ बभूवतुररिन्दमौ ॥ १४ ॥

तत्र	"அவர்களில்	हेतिः	தேறி என்றும்
राक्षसाधिपौ	ராக்கஷா திபதிகளாய்	प्रहेतिः च	பிரேறிதி என்றும்
मधुकैटभसङ्काशौ	மதுகைடபர்களை	भ्रातरौ	இரண்டு சகோதரர்
अरिन्दमौ	ஐயசாலிகளாய்	वभूवतुः	இருந்தார்கள்.

प्रहेतिर्धार्मिकस्तत्र तपोवनगतस्तदा । हेतिर्दार्श्रिक्यार्थे तु परं यत्रमथाकरोत् ॥ १५ ॥

तत्र	"அவர்களில்	अथ	இப்பொழுது
प्रहेतिः	பிரேறிதி என்பவன்	हेतिः तु	தேறி என்பவனே
धार्मिकः	தருமிஷ்டனாய்	दार्श्रिक्यार्थे	கல்யாணஞ்செய்து
तदा	இருந்தபடியால்		கொள்வதில்
तपोवनगतः	{ துறவிகளின் ஆசிரமம் களில் காலத்தை கழித்துவிட்டான்.	परं	கடுமான
		यत्र	முயற்சியை
		अकरोत्	செய்தான்.

स कालभगिनीं कन्यां भयां नाम भयावहाम् । उदावहदमेवात्मा स्वयमेव महामतिः ॥

महामतिः	"மஹாசா துர்யமு	नाम	எனப்பெயர் துண்ட
	டைய	कालभगिनीं	காலம் கோதரியாகிய
अमेवात्मा	சலியரமனத்தனான	कन्यां	கன்னிகையை
सः	அவன்	स्वयं एव	தானே
भयावहां	பிரபலமான	उदावहत्	பரணிகிரஹணஞ்
भयां	பயை		செய்துகொண்டான்.

स तस्यां जनयामास हेती राक्षसपुङ्गवः । पुत्रं पुत्रवतां श्रेष्ठो विद्युत्केश इति श्रुतम् ॥

राक्षसपुङ्गवः	"ராக்கஷசுரேஷ்ட	तस्यां	அவளிடத்தில்
हेतिः	தேறி என்ற [குண]	विद्युत्केशः	வித்யுத்தேசன்
सः	அவன்	इति	என்ற
पुत्रवतां	புத்திரவாண்களில்	शुतं	பிரஸித்தனான
श्रेष्ठः	சிறந்தவனாய்	पुत्रं	புத்திரனை
		जनयामास	பெற்றான்.

विद्युत्केशो हेतिपुत्रः स दीप्तार्कसमप्रभः । व्यवर्धत महातेजास्तोयमध्य इवाम्बुदः ॥ १८ ॥

हेतिपुत्रः	"தேறிதயின் குட்டார	महातेजाः	மஹாதேஜோவானாய்
सः	அந்த [குண]	तोयमध्ये	ஐவமத்தியிலுள்ள
विद्युत्केशः	வித்யுத்தேசன்	अम्बुदः	மேகம்
	ஐவளிக்கின்ற வகை	इव	போல்
दीप्तार्कसमप्रभः	{ யனை நிகர்த்த கரம் தியுடைய	व्यवर्धत	விருத்தியடைந்து
			விளங்கினான்.

स यदा यौवने भद्रपनुमाप्नो निशाचरः । ततो दारक्रियां तस्य कर्तुं व्यवसितः पिता ॥

ச:	"அந்த	ततः	அப்போதிருந்தே
निशाचरः	ராஷ்ட்ரஸன்	दारक्रियां	கல்யாணத்தை
भद्रं	சரியான	कर्तुं	செய்துவைக்க
यौवने	வெளவனவயதை	तस्य	அவனுடைய
यदा	எப்பொழுது	पिता	தந்தை
अनुगतः	அடைந்தனனோ	व्यवसितः	தீர்மானித்தார்.

सन्ध्यायास्तनयां सोऽथ सन्ध्यातुल्यां प्रभावतः । वरयामास पुत्रार्थं हेतो राक्षसपुङ्गवः ॥

हेतिः	"தேறதி என்ற	सन्ध्यातुल्यां	ஸந்தியைக்கு நிகரான
सः	அந்த	सन्ध्यायाः	ஸந்தியையின்
राक्षसपुङ्गवः	ராஷ்ட்ரஸச்சேஷ்டன்	तनयां	குமாரத்தியை
अथ	அப்பொழுது	वरयामास	விவாஹஞ்செய்துகொடுக்கவேண்டினான்.
पुत्रार्थं	குமாரனுக்காக		
प्रभावतः	பிரபாவத்தால்		

अवश्यमेव दातव्या परस्मै सेति सन्ध्याया । चिन्तयित्वा सुता दत्ता विद्युत्केशाय राघव ॥

राघव	"சூரீராகவ,	इति	என்பதை
सा	அவன்	चिन्तयित्वा	உள்ளபடி அறித்து
परस्मै एव	பிறர்க்கே	सुता	மகள்
दातव्या	{ பாணிக்கிரஹணஞ் செய்துகொடுக்க கவேண்டியது	सन्ध्याया	ஸந்தியையால்
अवश्ये	அவச்யம்	विद्युत्केशाय	வித்யுத்தேசனுக்கு
		दत्ता	விவாஹம்செய்துகொடுக்கப்பட்டாள்.

सन्ध्यायास्तनयां लब्ध्वा विद्युत्केशो निशाचरः । रमते स तथा सार्धं वीलोम्या मधवानिवा ॥

विद्युत्केशः	"வித்யுத்தேசன் என்ற	मधवान्	இந்திரன்
निशाचरः	அரக்கன்	वीलोम्या	இந்திரானியோடு
सन्ध्यायाः	ஸந்தியையின்	इव	எப்படியோ அப்படியே
तनयां	மகளை		
लब्ध्वा	பெற்று	रमते स	ஆனந்தமாய்க்காலங் கழித்தவந்தான்.
तथा सार्धं	அவனோடுகூட		

केनचित्त्वथ कालेन राम सालकटङ्कुटा । विद्युत्केशाद्भ्रमाप घनराजिरिवार्णवात् ॥ २३ ॥

राम	"சூரீராம!	अर्णवात्	கடலினின்று
अथ	இப்படி	घनराजिः	மேகக்கூட்டம்
केनचित्	கில	इव	விளைவது எப்படியோ அப்படியே
कालेन तु	காலம் செல்லுனையில்	विद्युत्केशात्	வித்யுத்தேசனிடமிருந்து
सालकटङ्कुटा	ஸாலகடந்தடை, என்ற அவன்,	गर्भे आप	கர்ப்பவதி ஆயினள்.

ततः सा राक्षसी गर्भे घनगर्भसमप्रभम् । प्रसूता मन्दरं गत्वा गङ्गा गर्भपिवाग्निजम् ॥२४॥

ततः "அப்படியாகவே

सा राक्षसी "அந்த ராக்ஷஸி

मन्दरं "மந்தரமலைக்கு

गत्वा சென்று

गङ्गा கங்கை

अग्निजं "அக்னியா எலிக்கப்
பெற்ற

गर्भं கருவை

इव எப்படியோ அப்படி

घनगर्भसमप्रभं "யின்னப்போன்ற

प्रसूता மேனியுள்ள

गर्भं ஓர் ஆண்செகவை

प्रसूता பெற்றெடுத்தாள்.

तमुत्सृज्य तु सा गर्भं विद्युत्केशरतार्थिनी । रेमे तु सार्धं पतिना विस्मृत्य सुतमात्मजम् ॥

सा "அவள்

तं "அந்த

गर्भं "அப்போது பிறந்த

तु "தானே [கிசவை

उत्सृज्य எறிந்துவிட்டு

विद्युत्केश- } வித்யுத்தேசனிடம்

रतार्थिनी } காமதிகாரத்தினால்

செய்யுடையவளாய்

अपमजं தனக்குப்பிறந்த

सुतं तु கிசவையே

विस्मृत्य முற்றிலும் மறந்து

पतिना கணவனுடனே

सार्धं கூடி

रेमे காமத்தில் முழுகிப்

போயினள்.

उत्सृष्टु तदा गर्भो घनशब्दसमस्वनः ।

तदा "அப்பொழுது

उत्सृष्टः "தெடாது விட்டுவிட்டு

गर्भः "செ [துவிடப்பட்ட

तदा "அப்படி யிருந்தமை

स्वयं तु "தானாகவே [யால்

आसरे "வாயில்

निधायारस्ये स्वयं मुष्टिं रुरोद शनकैस्तदा ॥

मुष्टिं "கிரகை

निधाय "வைத்துக்கொண்டு

घनशब्दसमस्वनः "மேகத்வனியை ஒத்த
குரலுடையதாய்

शनकैः "விட்டுவிட்டு

रुरोद "ததறிற்று.

ततो वृषभमास्थाय पार्वत्या सहितः शिवः । वायुमार्गेण गच्छन्वै शुश्राव रुदितस्वनम् ॥

ततः "அதேசபயத்தில்

पार्वत्या "ஸ்ரீபார்வதியோடு

सहितः "கூடினவராக

वृषभं "விருஷபத்தில்

आस्थाय "ஏறி

वायुमार्गेण "ஆகாயமார்க்குமாய்

गच्छन् "சஞ்சரித்துக்கொண்டு
நுந்த

शिवः वै "பரமசிவபெருமான்

रुदितस्वनं "ஆழகுரலை

शुश्राव "கேட்டார்.

अपश्यदुपधा सार्धं रुदन्तं राक्षसात्मजम् । कारुण्यभावात्पार्वत्या भवस्त्रिपुरसूदनः ॥२८॥

पार्वत्याः "பார்வதியின்

कारुण्यभावात् { அழகுறாமான காரு
ண்யசக்தியால்,
(பிரார்த்தனைக்
கொடுக்கியதால்)

उपधा सार्धं "உமையுடன் கூடினவ
ராய்

त्रिपुरसूदनः "திரிபுரமழித்த

भवः "ஸ்ரீகுந்தரபகவான்

रुदन्तं "ததறிக்கொண்டு நுந்த

राक्षसात्मजं "ராக்ஷஸிபெற்றொரு
வை

अपश्यत् "நேரிஸ்போய்ப்பார்த்த

தார்.

तं राक्षसात्मजं चक्रे मातुरेव वयःसमम् । अपरं चैव तं कृत्वा महादेवोऽक्षरोऽव्ययः ॥२९॥

अक्षरः	"தித்தியானவரும்	அவர் கூடா	மரணநிலை ததாய்ச்
அவ்யய:	{ தவர்படாத பலன் நீண்ட ஆளிக்க வல் வருமாகிய	ச தே மாது:	அதுடன் [செய்து அவனை தாயாருக்கு
மஹாதேவ: பூவ	ஸ்ரீமஹாதேவரே	வய: சமே பூவ	ஸமானமான வயதுள்ள வனாகவும்
தே	அந்த	சுக்ரே	அனுமந்தித்திருநீர்
ராட்சச மஜ்	ராட்சசனிடெற்ற சிவ		ஓர்-

पुरमाकाशं प्रादात्पार्वत्या: प्रियकाम्यया । उभयाऽपि वरो दत्तो राक्षसानां नृपात्सज ॥
सद्योपलब्धिर्गर्भस्य प्रसूति: सद्य एव च । सद्य एव वयःप्राप्तिर्मातुरेव वयः समम् ॥३१॥

பார்வதா:	"ஸ்ரீ பார்வதி தேவிபா	ராஷாநா	அரக்கர்களுக்கு
பரியகாம்யா	{ பிரியமானதைச்செய் அமுடிக்கவேண்டு மென்கிற விருப்பத் தால்	கர்ப்பஸ்ய:	கருவின்
ஆகாஷம்	ஆகாசத்தில் எழுந்து செல்லவல்ல	உபோபலப்தி:	உடனே தரித்ததும்
புரே	நகரமொன்றை	சதா:	உடனே
பாஷா	தந்தருளினார்.	ப்ரஸூதி: ச	பிரசவித்ததும்
நூபாஸஜ	சக்கரவர்த்தித் திருமகனாரே,	சதா: பூவ	அதேசமயத்தில்
உமயா அபி	உமாதேவிபாரா துள்	மாது:	தாயின்
		சமே வய:	ஸமானமான வயதையும்
		வய:பாதி: பூவ	அதேவயதைப் பெறுதலும்
		வர:	ஆக்கினதாக
		உத:	விதித்தருளப்பட்டது.

ततः सुकेशो वरदानगर्वितः श्रियं प्रभो: प्राप्य हरस्य पार्वतः ।

चचार सर्वत्र महान्महामति: स्वयं पुरं प्राप्य पुरन्दरो यथा ॥ ३२ ॥

சுகேச:	"ஸுகேசன் (கித்யத் கேசன் குமாரனார், சுகேசனென்ற பெய ருடன் விளங்கியவ னுமான், அவன்)	श्रियं	பெரும் பாக்கியத்
प्रभो:	பிரபுவாகிய	प्राप्य	அடைந்து [தையும்
हरस्य	பரமசிவபெருமானது	ततः	அதனால்
पार्वत:	கருணைகடாட்சத் திலிருந்து	वरदानगर्वित:	{ அதுக்கொண்டாகல், அதுக்காரங்கொண் டவனாய்
स्वयं	ஆகாயத்தில் செல்லக்	महान्	மஹானும்
पुरं	பட்டணத்தை [கடிய	महामति:	மஹாமதியனுமான
प्राप्य	அடைந்து	पुरन्दर:	இந்திரன்
		यथा	எப்படியோ, அப்
		सर्वत्र	எங்கும் [படியே
		चचार	வருந்தரிக்கவாயினான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे चतुर्थः सर्गः ॥

பனுவம்: சரீ:—ஐந்தாவது ஸர்க்கம். || ௨ ||

மாலயவாது:—மாலயவான் முதலியவர்களுடைய உற்பத்தி.

சுகேசா ஧ாமிகே த்ரூதா வரலக்ஷே ச ராக்ஷஸம் । யாமணீநாம் மநவீ விஸ்வாவஸுமஸம: ॥ ௧ ॥

சுகேசா	"ஸு-கேசனென்ற	நாம	என்ற பெயருள்ள
ராக்ஷ	ராக்ஷஸகை		வனும்
வரலக்ஷ	மேன்மைபான வரக்க	விஸ்வாவஸுமஸம:	{ னிகவாவஸு = என்ற
	கைப் பெற்றவனாகவும்		கந்தர்வனுக்கு சமா
஧ாமிகே ச	தர்மிஷ்டனாகவும்		னமான மகிமைபெற்
த்ரூதா	அறிந்து	மநவீ:	{ தவனுமான
யாமணி:	கர்மணி		ஒரு கந்தர்வனிருந்
			தான்.

தஸ்ய தேவதீ நாம த்விதீயா த்ரீரிவாஸுமஜா । த்ரிபு லோகேபு விஸ்தா ருபயோவநசாலினீ ॥

தஸ்ய	"அவனுடைய	த்ரிபு	மூன்று
த்விதீயா	இரண்டாவது	லோகேபு	உலகங்களிலும்
யாமஜா	குமாரத்தியாயும்	விஸ்தா	பெயர்பெற்றவளாயும்
த்ரீ:	ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மீ	தேவதீ	தேவதீ
இவ	பேசு	நாம	என்றொருவனிருந்
ருபயோவநசாலினீ	குபமும் யெனவன		தான்.
	மும் வாய்ந்தவனென		

தா் சுகேசாய த்மேன த்ரீ ராக்ஷ:த்ரியம் யதா ॥ ௨ ॥

தா்	"அவனை	த்மேன	விதிமுறைப்படி
சுகேசாய	ஸு-கேசனுக்கு	த்ரீ	விவாகஞ்செய்துகொ
ராக்ஷ:த்ரியம் யதா	அரக்கர்களின்பெரு		டுத்தான்.
	மைக்காகவென்றே		

வரதானகூதேஷ்யே சா த் த்ராய்ய பதி மியம் । அஸிதேவதீ துஷ்டா த்நம் த்ராய்யேவ துர்த: ॥ ௩ ॥

சா	"அந்த	துஷ்ட:	செல்வமிழந்து அடி
தேவதீ	தேவதீ		மனுபரிப்பவன்
வரதானகூதேஷ்யே	{ வரதானத்தால் கிடை	த்நம்	செல்வத்தை
	{ த்த ஐகவரியத்தை	த்ராய்ய இவ	அடைந்தால் எப்படி
	யுடைய		யோ, அப்படிப்பட்ட
மியம்	இஷ்டமான	துஷ்ட	சந்தேகமுடையவ
த்	அந்த		ளாக
பதி	பர்த்தாமை	அஸித:	இருந்தான்.
த்ராய்ய	பெற்று		

स तथा सह संयुक्तो रराज रजनीचरः । अञ्जनादभिनिष्क्रान्तः करेणैव महागजः ॥५॥

अञ्जनात्	"அஞ்ஞனமென்ற திக் கணத்திலிருந்து	इव	எகவனமிருக்குமொ
अभिनिष्क्रान्तः	பிறந்த	सः	அந்த [அக்ஷணமே
महागजः	மேன்மையான ஆண் யானை	रजनीचरः	யாதுதரணன் (ராக்ஷ
करेणैव	பெணயானையோடு	तथा	அவனோடு [ஸன்)
संयुक्तः	கேந்தரன்	सह	கூட
		रराज	மிகப்பெருகையெற்று விளக்கினான்.

देववत्यां सुकेशस्तु जनयामास राघव । त्रींस्त्रिनेत्रसमान्पुत्राञ्चक्षसान्राक्षसाधिपः ॥
माल्यवन्तं सुमालिं च मालिं च बलिनां वरम् ॥ ६ ॥

राघव	"ஸ்ரீராகவ,	सुमालिं च	ஸுமாலி என்பவனும்
राक्षसाधिपः	ராக்ஷஸர் தலைவன்	मालिं च	மாலி என்பவனுமான்
सुकेशः	ஸுகேசன்	त्रिनेत्रसमान्	மூன்று கண்களுக்குத்
बलिनां तु	பலமுடையோர்களுக் குள்	क्षीन्	மூன்று [சமமான
वरं	சிறந்த	राक्षान्	ராக்ஷஸ
माल्यवन्तं	மால்யவந்தன் என்ப வனும்	पुत्रान्	குமாரர்களை
		देववत्यां	தேவவதியிடம்
		जनयामास	பெற்றான்.

त्रयः सुकेशस्य सुतास्त्रेताग्निसमतेजसः । विवृद्धिमगमंस्तत्र व्याधयोपेक्षिता इव ॥ ७ ॥

तस्य	"அக்கே	उपेक्षिताः	கவனித்துப் பாராமல்
सुकेशस्य	ஸுகேசனுடைய		கிடப்பட்ட
सयः सुताः	மூன்று குமாரர்கள்	व्याधयः	வியாதிகள்
देताग्निसमतेजसः	{ திரேதாக்கினிகள் (காற்றுபத்தியம், ஆறுவாய், தகி னாக்கி) போல் தேஜோவான்களால்	इव	போல்
		विवृद्धि	விநீதவனருத்தியை
		अगन्	அடைந்தார்கள்.

वरमाप्तिं पितुस्ते तु ज्ञात्वेश्वरतपोव्रतान् । तपस्तप्तुं गता मेरुं भ्रातरः कृतनिधयाः ॥ ८ ॥

ते	"அந்த	तु	தப்படியே அவர்
भ्रातरः	சகோதரர்கள்		கருமம்
ईश्वरतपोव्रतान्	{ பாமேச்சுவருக்குப்பிரி ந்த தவத்தின் பற்ற தவத்தால்	तपः तप्तुं	தவர்ப்பிய
पितुः	தந்தைக்கு	कृतनिधयाः	மனவறுதிகொண்ட வர்களால்
वरमाप्तिं ज्ञात्वा	வரமாய்க் கொண்டு வந்து	मेरुं	மேருமலைக்கு
	யிருத்தலை அறிந்து	गताः	போய்த்சென்றார்கள்.

प्रगृह्य नियमान्योरात्राक्षसा नृपसत्तम । विवेरुस्ते तपो घोरं सर्वभूतभयावहम् ॥ ९ ॥

नृपसत्तम	“மன்னர்களில் உத்தமனே!”	प्रगृह्य	எற்படுத்திக்கொண்டு
ते	அந்த	सर्वभूतभयावहं	ஸகஸ்பிராணிகளுக்கும் நடுங்கும்படி
राक्षसाः	ராக்ஷஸர்கள்	घोरं	கடும்
घोरान्	கடுமையான	तपः	தபத்தை
नियमान्	நியமங்களை	विवेरुः	அணுத்தடித்தார்கள்.

सत्यार्जवशमोपेतैस्तपोभिरतिदुष्करैः । सन्तापयन्तर्हीणोऽकान्सदेवासुरमानुषान् ॥ १० ॥

अतिदुष्करैः	“பிறருக்கு அனாதைய மாணவர்களும்	सदेवासुरमानुषान्	தேவர், அஸுரர், மனிதர் உட்பட
सत्यार्जव- शमोपेतैः }	ஸத்யம், நேர்மை, பொ றை திறந்தவை களுமான்	लीन्	முன்று
तपोभिः	தபங்களால்	लोकान्	உலகங்களையும்
		सन्तापयन्तः	வருத்தினார்கள்.

ततो विभुश्चतुर्वक्त्रो विमानवरमास्थितः । सुकेशपुत्रानापन्त्र्य वरदोऽस्मीत्यभाषत ॥ ११ ॥

ततः	“அப்பொழுது	आमन्त्र्य	நேரில் கூப்பிட்டு
चतुर्वक्त्रः	நான் முகக்கடவுளா	वरदः	‘வரமளிக்கிறவனாக
विभुः	பிரம்மதேவர் [கிய	अभि	தோன்றியிருக்கின் றேன்’
विमानवरे	சிறந்த விமானத்தின்	इति	என்று
आस्थितः	ஏறிவந்து [பிது	अभाषत	அறிவித்தனர்.
सुकेशपुत्रान्	ஸுகேசனின் குமாரர் களை		

ब्रह्माणं वरदं ज्ञात्वा सेन्दैर्देवगणैर्वृतम् । उचुः प्राञ्जलयः सर्वे वेपमाना इव द्रुपाः ॥ १२ ॥

तपसाऽऽराधितो देव यदि नो दिशसे वरम् । अजेयाः शत्रुहन्तारस्तथैव चिरजीविनः ॥

प्रभविष्णो भवामेति परस्परमनुव्रताः ॥ १३ ॥

सेन्दैः	“தூந்திரன் உட்பட	प्राञ्जलयः	அஞ்ஞலிஹஸ்தர் களாகி
देवगणैः	தேவகணங்களோடு	देव	‘தேவ,
वृते	சேர்ந்துவந்திருக்கும்	तपसा	தபத்தால்
ब्रह्माणं	பிரம்மாவை	आराधितः	திருப்பியடைந்த
वरदं	வரமளக்கும் சமயத் தீசிருப்பவராய்	नः	எங்களுக்கு [வராய்
ज्ञात्वा	கண்டு	वरं	வரத்தை
द्रुपाः इव	அசைவின்ற விருஷங்க களை	दिशसे	அளிக்கப்போகிறீர்
वेपमानाः	நடுங்கிக்கொண்டு	यदि	என்றால்
एवै	எல்லோருமாய்	अजेयाः	எவராலும் வெல்லாத கரியவர்களாயும்

தथा	அப்படியே
शत्रुहन्तारः	பகைவர்களை வெல்ல வல்லவர்களாயும்
परस्परं	ஒருவருக்கொருவர்
अनुवृत्ताः	அன்புடையவர்களாயும்

प्रमखिण्यः	மிகுந்த பராக்ரமமுடையவர்களாகவும்
चिन्तयितः एव	சிரஞ்சிவிகளாயும்
भवामः	விளங்கவேண்டும்
इति	என்று
कतुः	வேண்டுகொண்டார்கள்.

एवं भविष्यतीत्युक्त्वा सुकेशतनयान्विभुः । स ययौ ब्रह्मलोकाय ब्रह्मा ब्राह्मणवत्सलः ॥

ब्राह्मणवत्सलः	“பிரம்ஹுத்தை உள்ள படி அறிந்தவர்களிடத்தில் காந்தஸ்ய முண்டயவரும்
----------------	--

विभुः	சகலவத்ருமான
-------	-------------

सः	அந்த
----	------

ब्रह्मा	பிரம்ஹுதேவர்
---------	--------------

वरं लब्ध्वा तु ते सर्वे राम रात्रिश्चरास्तदा । सुरासुरान्प्रवाधन्ते वरदानमुनिर्भयाः ॥

राम	“ஸ்ரீராம,
ते	அந்த
रात्रिश्चराः	திசாசரர்கள்
सर्वे	அனைவரும்
वां	வரத்தை
लब्ध्वा	அடைந்து
तदा	அப்பொழுது

सुकेशतनयान्	சுகேசனது புதல்வர்
एवं	‘அப்படியே [கருக்கு
भविष्यति	ஆகட்டும்’
इति	என்று
उक्त्वा	பதில்கறி
ब्रह्मलोकाय	பிரம்ஹுலோகத்திற்கு
ययौ	போய்ச்சேர்ந்தார்.

सुरासुरान्प्रवाधन्ते वरदानमुनिर्भयाः ॥

वरदानमुनिर्भयाः	“வரம்பெற்றதால் எவ் ரிடத்தும் அச்சமொழிந்த வர்களாய்
सुरासुरान् तु	தேவர்களையும்
प्रवाधन्ते	அகர்த்தையும்கூட மிக்கடிபந்திரவந்தார்கள்.

तैर्वध्यमानास्त्रिदशाः सर्पिसङ्घाः सचारणाः । त्रातारं नाधिगच्छन्ति निरयस्था यथा नराः ॥

सचारणाः	“சாரணர்களைவிட கடினவர்களும்
---------	-------------------------------

सर्पिसङ्घाः	“ரிவழிக்கூட்டங்களை கடினவர்களு மான
-------------	---

त्रिदशाः	தேவர்கள்
----------	----------

तैः	அவர்களால்
-----	-----------

अथ ते विश्वकर्माणं शिल्पिनां वरमव्ययम् । उच्युः समेत्य संहृष्टा राज्ञसा रघुसत्तम ॥

रघुसत्तम	“ரகத்தமரே, ஸமானமானவர்க ளும், மேலானவர்க ளும், இல்லாமலிரு க்கவேண்டுமென்ற ஆணையால் உத்தர வாக்கொண்ட
----------	--

संहृष्टाः	“அந்த அரசர்களால்
-----------	------------------

ते राज्ञसाः	அந்த அரசர்களால்
-------------	-----------------

वध्यमानाः	வதைபுண்டவர்கள்
निरयस्थाः	காகத்திலிருக்கிற
यथा नराः	ஆனங்களைப்போல்
त्रातारं	கைகொடுத்துக்காய் பவரை.

न नाधिगच्छति	காணுகிறதார்களே.
--------------	-----------------

उच्युः समेत्य संहृष्टा राज्ञसा रघुसत्तम ॥

समेत्य	ஒன்றுகூடி
रघुसत्तम	சகலதமரனவனும்
शिल्पिनां	செய்திகளில்
वरं	சிறந்தவனுமான
विश्वकर्माणं	விசுவகருமானவ
अथ	இப்படி [விளிந்து
उच्युः	விதித்தார்கள்.

गृहकर्ता भवानेव देवानां हृदयेषितम्

॥ १८ ॥

भवान् एव

"நீயே

हृदयोषितं

அவரவர் விரும்பியவாறு

देवानां

தேவர்களுக்கு

गृहकर्ता

மாளிகைகள் நிருமித்

தும் கிஸ்டி.

अस्माकमपि तावच्चं गृहं कुरु महामते । हिमवन्तमपाश्रित्य मेरुं मन्दरमेव वा ॥

महेश्वरगृहप्रख्यं गृहं नः क्रियतां महत्

॥ १९ ॥

महामते

"ஸகந்தமபுத்தியு
டையோனே,

मन्दरं एव वा

மந்தரமையைப்போ

अपाश्रित्य

அவலம்பித்து

महत्

மஹத்தானதும்

तावत्

ஆகவின்

एवं

நீ

अस्माकं अपि

எங்களுக்குமும்

गृहं

மாளிகை ஒன்றை

कुरु

நிருமி.

हिमवन्तं

இமயமலையைப்போ

मेरुं

மேருமலையைப்போ

महेश्वरगृहप्रख्यं

{ மஹேஸ்வரானது
மாளிகைக்கொப்பா
னதுமாகிய

गृहं

ஒரு மாளிகையை

नः

எங்களுக்கு

क्रियताम्

நிருஷ்டிக்கவேண்டும்.

विश्वकर्मा ततस्तेषां राक्षसानां महाभुजः । निवासं कथयामास शक्रस्यैवामरावतीम् ॥

ततः

"அப்பொழுது

महाभुजः

கைத்திறமுடையவ

னான

विश्वकर्मा

விசுவகர்மா

तेषां

அந்த

राक्षसानां

ராக்ஷஸர்களுக்கு

शक्रस्य

இந்திரனுடைய

अमरावतीं

அமராவதியை

इव

போன்ற

निवासं

வாஸஸ்தானமொன்

றை

कथयामास

கூறினான்.

दक्षिणस्योदधेस्तीरे त्रिकूटो नाम पर्वतः । सुवेष्ट इति चाप्यन्यो द्वितीयस्तत्र सत्तमाः ॥

सत्तमाः

"நவ்வேஸர்களை !

दक्षिणस्य

தெற்கு

उदधेः

கடலின்

तीरे

கரையில்

त्रिकूटः

த்ரிகூடம்

नाम

என்ற

पर्वतः

பர்வதமுள்ளது.

अपि च

இன்னும்

तत्र

அங்கேயே

अथः

மற்றொரு

द्वितीयः

அயலிருக்கிறது

மரண

सुवेष्टः इति

ஸுவேஸ்டென்கிற

பர்வதமுள்ளது.

शिवरे तस्य शैलस्य मध्यमेऽम्बुदसन्निभे । शकुनैरपि दृग्धापे टङ्कच्छन्नचतुर्दिशि ॥

त्रिशयोजनविस्तीर्णा शतयोजनमायता । स्वर्णप्राकारसंवीता हेमतोरणसंवृता ॥

मया लङ्क्येति नगरी शक्राज्ञमेन निर्मिता

॥ २३ ॥

तस्य

"அந்த

अम्बुदसन्निभे

மேகமண்டலத்திற்

शैलस्य

மலையினது

கொப்பானதும்

मध्यमे

நடு,

शकुनैः अपि

பகரிகளாலும்

புரோ	உட்புகுதற்கரியது
தகூநிஷ- } பலுநிஷி }	மான் நான்கு புறங்களும் உலிகளால் செதுக் கப்பட்டு வழவழப் பாயிருக்கிற துமான
சிவிரே	சிகரத்தில்
சிவயோஜனவிசிளி	முப்பது யோஜனை அகலமுள்ள தும்
சதயோஜன பாயலா	துறு யோஜனை நீள முள்ள தும்
சுரீயாகார்ப்விதா	{ பொன்மயமான மதில் களால் சூழப்பெற்ற தும்

देमतोरणम्वृता	{ பொன்தோரணவாரி க்களால் ஆலங்கரிக்க கப்பட்ட துமான
रुक्मा	இலங்கை
हृति	என்ற
नगरी	ஒரு பட்டணம்
शक्यजसेन	இந்திரனது கட்டளை வையப்பெற்ற
मया	என்னால்
निर्मिता	சிறுத்தடிக்கப்பட்டிருக்க ிறது.

तस्यां वसत दुर्धर्पा यूयं राक्षसपुङ्गवाः

॥ २४ ॥

राक्षसपुङ्गवाः	"राक्षसन्तु- कणे !
तस्यां	அதில்
यूयं	நீங்கள்

दुर्धर्पाः	{ பிறரால் அணுகப்படு வதுகூட அசாத்திய மாய்
वसत	வளியுங்கள்.

सेन्द्रा दिवौकस इव समासाद्यामरावतीम् । लङ्कादुर्गे समासाद्य राक्षसैर्वहुभिर्वृताः ॥

॥ २५ ॥

सेन्द्राः	"இந்திரனுன்னிட்ட
दिवौकसः	தேவர்கள்
अमरावती	அமராவதியை
समासाद्य	அடைந்திருந்தல்
इव	எவ்வண்ணமோ, அவ் வண்ணமே
लङ्कादुर्गं	இலங்காபுரியாகிற தூர் க்கத்தில்
समासाद्य	புகுந்து

शत्रूणां	சத்துருக்களுக்கு
दुराधर्पाः	அணுகுதற்கூட அசா த்தியமாய்
बहुभिः	அனேக
राक्षसैः	ஆரக்கர்களால்
वृताः	சூழப்பட்டவர்களாய்
शत्रुसूचनाः	சத்துருக்கள்களாய்
अविष्यथ	இருக்கன்.

विश्वकर्षवचः श्रुत्वा ततस्ते राक्षसोत्तमाः । सहस्रानुचरा भूत्वा गत्वा तामवसन्पुरीम् ॥

ते	"ஆந்த
राक्षसोत्तमाः	இரக்கதத்தலைவர்கள்
विश्वकर्षवचः	விசுவகர்ஷ உரை செய்ததை
श्रुत्वा	கேட்டு
ततः	அதினால்

सहस्रानुचराः	{ எண்ணிறந்தபரிவார க்களையுடையவர்க ளாய்
भूत्वा	ஆக
तां पुरीं	அப்புரில்
गत्वा	புகுந்து
अवसन्	வளிக்கலாயினர்.

दृष्टाकारपरिखां हेमैर्दृशतैर्द्युताम् । लङ्कामवाप्य ते हृष्टा न्यवसन्नजनीचराः ॥ २७ ॥

தே ரஜ்நீச்சர:	"அந்த அரசுக்கர்கள்	लङ्का	இலங்கையை
ஹேம:	ஹேமர்ண மயமான	अवाप्य	அடைந்து
गृहशतै:	பலமாகிறைககளால்	हृष्टा:	பித்தமகிழ்ச்சிகொண்
द्युतां	நிறையப்பெற்றதும்		டவர்களால்
दृष्टाकार- परिखां }	வலுவான மதில்களை யும், ஹேமமான அக ழிகளையுமுடையது மான	न्यवसन्	வாழ்ந்துவந்தார்கள்.

एतस्मिन्नेव काले तु यथाकामं च राघव । नर्मदा नाम गन्धर्वी बभूव रघुनन्दन ॥ २८ ॥

राघव	"ஓ ராகவ!	एतस्मिन् काले एव	இதேகாலத்திலேயே,
रघुनन्दन	ஓ ரகுநந்தனே,	नर्मदा	நர்மதை
यथाकामं तु	{ அவர்களுடைய மனோ பிஷ்டமெல்லாம் சம் பவமாகிய	नाम	என்ற
		गन्धर्वी च	கந்தர்வஸ்தர் ஒருத்தி
		बभूव	இருந்தனர்.

तस्याः कन्यात्रयं ह्यாसीद्विश्वीकीर्तिसमयुति ॥ २९ ॥

तस्याः	"இவளுக்கு	कन्यात्रयं	மூன்று கன்னிகைகள்
धीधीकीर्ति- समयुति हि }	ஹதரியலக்ஷ்மி தன லக்ஷ்மி, கீர்த்தி லக்ஷ்மி இவர்களுக்கு கிராய் வினங்கும்	आसीत्	இருந்தனர்.

ज्येष्ठक्रमेण सा तेषां राक्षसानामराक्षसी । कन्यास्ताः प्रददौ हृष्टा पूर्णचन्द्रनिभाननाः ॥
त्रयाणां राक्षसेन्द्राणां तिस्रो गन्धर्वकन्यकाः ॥ ३० ॥

अराक्षसी	"ராக்கசனனா திடில் பிறவாத	कन्याः	கன்னிகைகளை
सा	அவள்	राक्षसेन्द्राणां	இராக்கசஸ்தத்தலைவர் களான
हृष्टा	மனரொப்பியவளால்	तेषां	அந்த
पूर्णचन्द्र- निभाननाः }	முழுமதிக்கொப்பான முகமண்டலமுடை போர்களும்	अयाणां	மூன்று
गन्धर्वकन्यकाः	கந்தர்வனா திப் பெண் களுமான	राक्षसानां	அரக்கர்களுக்கு
ताः	அந்த	ज्येष्ठक्रमेण	முறையே முத்தவ னுக்கு முத்தவனென
तिस्रः	மூன்று	प्रददौ	கன்னிகாதானம் செய்துகொடுத்தனர்.

दत्ता माया महाभागा नक्षत्रे भगदैवते

॥ ३१ ॥

மஹாபா:	"மஹாபாக்கியவதி	माया	தாரினும்
भगदैवते	உத்திரபங்குணி [கள்	दत्ता:	மணம்புரிந்துகொடுக்
नक्षत्रे	நக்சத் திரத்தில்		கப்பட்டார்கள்.

कृतदारास्तु ते राम सुकेशतनयास्तदा । चिक्रीडुः सह भार्याभिरप्सरोभिरिवामराः ॥

ராம	"ஸ்ரீராம!	अप्सरोभिः	அப்ஸரஸ்களுடன்
ते	அந்த	इव	எப்படியோ அப்படி
सुकेशतनयाः तु	சுகேசனுடைய தனயர்		யே
	களும்	भार्याभिः	வாழ்க்கைத் துணை
तदा	அப்பொழுது		களுடன்
कृतदाराः	மணம்புரிந்துகொண்	सह	கூட
	டவர்களாய்	चिक्रीडुः	ஆனந்தமாய் வாழ்ந்து
अमराः	தேவர்கள்		வந்தார்கள்.

ततो माल्यवतो भार्या सुन्दरी नाम सुन्दरी

॥ ३२ ॥

ततः	"அப்பொழுது	सुन्दरी	ரூபவதி.
माल्यवतः	மால்யவாளுக்கு	सुन्दरी	ஸுந்தரி
भार्या	மணையாட்டி	नाम	எனும்பெயர்பூண்ட
			வள்.

स तस्यां जनयामास यदपत्यं निबोध तत्

॥ ३४ ॥

सः	'அவன்	जनयामास	பெற்றானே
तस्यां	அவளிடத்தில்	तत्	அதை*
यत् अपत्यं	எந்தசந்தானத்தை	निबोध	உற்றுக்கொளும்.

वज्रमुष्टिर्विरूपाक्षो दुर्मुखश्चैव राक्षसः । सुप्तो यज्ञकोपश्च मत्तोन्मत्तौ तथैव च ॥

अनला चाभवत्कन्या सुन्दर्या राम सुन्दरी

॥ ३५ ॥

तथा एव च	"அவர்கள் யாவிர	मत्तोन्मत्तौ	மத்தன், உன்மத்தன்
	னில்		என்பவர்களாம்.
वज्रमुष्टिः	வஜ்ரமுஷ்டி	सुन्दर्या च एव	ஸுந்தரியினிடத்தி
विरूपाक्षः	விரூபாக்ஷன்		லேயே
दुर्मुखः	துர்முக்ஷென்ற	सुन्दरी	திறந்தவெளந்தர்ய
राक्षसः	அரக்கன்		முடயவென
सुप्तः	ஸுப்தன்னன்	अनला	அனலை என்ற
यज्ञकोः	யக்ஞகோபன்	कन्या च	ஒருபத்திரியும்
		अभवत्	உத்பயித்தனள்.

सुमालिनोऽपि भार्याऽऽसीत्पूर्णचन्द्रनिभानना । नाम्ना केतुमती नाम प्राणेभ्योऽपि गरीयसी ॥

सुमालिनः	"ஸுமாலினி	पूर्णचन्द्रनिभानना	} முழுமதிக்கொப்பான முகமண்டலமுடைய வளரையும்
भार्या	பாரியையான	अपि	
नाम्ना	பெயரால்	प्राणेभ्यः	பிராணனிலும்
केतुमती नाम	கேதுமதி என்றழைக்கப்பட்டவள்,	गरीयसी अपि	பிரியமானவளாயும்
		आसीत्	இருந்தாள்.

सुमाली जनयामास यदपत्यं निशाचरः । केतुमत्यां महाराज तन्निबोधानुपूर्वशः ॥ ३७ ॥

महाराज	"மேலா மஹாராஜ!	जनयामास	பெற்றோனோ
सुमाली	ஸுமாலியென்ற	तत्	அதை
निशाचरः	அரக்கன்	अनुपूर्वशः	முறையே
केतुमत्यां	கேதுமதியினிடத்தில்	निबोध	கூறுகின்றேன்
यत् अपत्यं	எந்த அந்தானத்தை		கேளும்.

प्रहस्तोऽकम्पनश्चैव विकटः कालकार्मुकः । धूम्राक्षश्चैव दण्डश्च सुपार्श्वश्च महाबलः ॥ ३८ ॥

संहादिः प्रघसश्चैव भासकर्णश्च राक्षसः । राका पुष्पोत्कटा चैव कैकसी च शुचिस्मिता ॥

कुम्भीनसी च इत्येते सुमालेः प्रसवाः स्मृताः ॥ ४० ॥

सुमालेः	"ஸுமாலினி	दण्डः एव	தண்டன்
प्रघवाः इति	குமாரர்கள், குமாரி கொண்	सुपार्श्वः च	சுபார்சுவன்
		संहादिः एव	ஸங்கிராதி
स्मृताः	சூப்பிக்கொள்ளப்பட்ட டவர்கள்	प्रघसः च	பிரகஸன்
		राक्षसः	தாஷ்டன்வபாவ முடைய
एते च	இவர்களோ.	भासकर्णः च	பாஸகர்ணன்
प्रहस्तः	பிரஹஸ்தன்	राका एव	ராகை
अकम्पनः च	அகம்பனன்	पुष्पोत्कटा च	புஷ்போத்கடைய
विकटः च	விகடன்	शुचिस्मिता	நன்கமுகமுடைய
कालकार्मुकः च	காலகார்முகன்	कैकसी एव	கைகவரீ [வள்ள
महाबलः	மஹாபலிஷ்டனான	कुम्भीनसी च	கும்பினசீ.
धूम्राक्षः	தூம்ராக்கன்		

मालेस्तु वसुधा नाम गन्धर्वी रूपशालिनी । भार्याऽऽसीत्प्रप्राक्षी स्वर्षी यक्षीवरोपमा ॥

मालेः	"மாலினி	प्रप्राक्षी	{ தரமரையிதழ் பேர்ன்ற கண்களை புண்டயவளாய் ஸகேதம்புத்திபுடை யவள்.
भार्या तु	மணியாட்டியோ	स्वर्षी	
वसुधा	வஸுத		
नाम	எனப்பெயர்ப்புண்ட வன்.	यक्षीवरोपमा	{ குமாரனது பரிவார மகளிர்களின் யஜு மாட்டிக்கு திகரல் விளக்கினான்.
गन्धर्वी	தெய்வத்தியுள்ள பெண்.	आसीत्	
रूपशालिनी	வடிவழகி.		

सुमालेरनुजस्तस्यां जनयापास यत्पयो । अपस्यं कथ्यमानं तु मया त्वं शृणु राघव ॥

பயோ	"பிரட்டிஸ்!	மயா	என்னால்
ராவ	ஸ்ரீராகவா!	நு	இப்பொழுது
சுமாலே:	எனது மலர்வானது	கயமான	{ விவரித்துச் சொல்லப் படுகின்றதுமாகிய
அனுஜ:	தம்பி		அதற்கு
தஸ்ய	அவளிடத்தில்	த்வ	தேவரீர்
யத் அபஸ்ய	எந்த காலத்தானந்தை	சுரு	செவிகாற்றும்.
जनयामास	பெற்றதுவே,		

अनिलश्चानलथैव हरः सम्पातिरेव च । एते विभीषणामास्या मालेयास्तु निशाचराः ॥

மாலேயா: ச	"மல விற்குப்பிறந்த கவர்களாகிய	ஃபாதி: ச	ஸம்பாதி என்பவனும்
அனில: ஸ்வ	அனலின்கொண்டவனும்	ஏதே	இந்த [மலைய
அனல: ச	அனலின்கொண்டவனும்	நிசாசரா: நு	அரக்கர்கள்தான்
ஹ: ஸ்வ	ஹரன்கொண்டவனும்	விभीषणामास्या:	விபிஷணனுடைய அமைச்சர்கள்.

तस्तु ते राक्षसपुङ्गवाम्भ्यो निशाचरैः पुत्रशतैश्च संवृताः ।

सुरान्सहेन्द्रावृषिनागयक्षान्ववाधिरे तान्वलवीर्यदर्पिताः ॥ ४४ ॥

जाड्ढमन्वोऽनिलवदुरासदा रणेषु मृत्युप्रतिमाः समाहिताः ।

वप्रदानादतिगर्विता भृशं क्रतुक्रियाणां प्रशमङ्कराः सदा ॥ ४५ ॥

சத:	"அப்பொழுது	கருகியாணா	யாக்கங்களுக்கும்
தே	அந்த	சதா	எப்பொழுதும்
ராक्षसपुङ्गवा:	ராட்சஸத் தலைவர்கள்	भृशं	பெரும்
मयः तु	முயரும்	प्रशमङ्करा:	தின்கு விளைவிப்பவர் களாய்
अनिलवत्	காயுபோல்	निशाचरै:	அரக்கர்களுடனும்
जात	ஐக்கெங்கும்	पुत्रशतै:	பலகுமாரர்களுடனும்
अमन्व:	திரிபலராய்	संवृता:	கவலிசுப்பவர்களாய்
दुरासदा:	அனுசுரமடி யாதவ ராய்	वलवीर्यदर्पिता:	{ பலத்காலும் விர்பத் தாலும் செருக்குற்ற வர்களாய்
रणेषु	புத்தங்களில்	सहेन्द्रान्	சேத்ரேஸ்வரிபட்ட
मृत्युप्रतिमा:	மறணுங்கொப்பாண	तान्	இந்த
समाहिता:	விருத்தியுடையவர் களாய்	सुरान्	தேவர்களையும்
वप्रदानात्	வாங்களைப்பெற்ற தால்	रुषिनागयक्षान् च	ரிஷிகளையும் நாகர்களை யும் உயிர்களையும்
अतिगर्विता:	அதிகமாக மகிழ்ந்த வர்களாய்	ववाधिरे	வவாதிரித் துவந்தார் கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाण्डे उत्तरकाण्डे पञ्चमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 20904

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 180

पष्ठः सर्गः—ஆறுவது ஸர்க்கம் ॥ ६ ॥

विष्णुमाल्यवदादियुद्धम्—விஷ்ணுவதும் மால்யவன் முதலியவர்க்கும் கடந்த யுத்தம்.

तैर्वध्यमाना देवाश्च ऋषयश्च तपोधनाः । भयार्ताः शरणं जग्मुर्देवदेवं महेश्वरम् ॥ १ ॥

தே:	“ஆவர்களால்	भयार्ताः	பாணதனைய ஸநலிக்கு
वध्यमानाः	துன்புறுத்தப்பட்ட		மட்டாதவர்களால்
देवाः च	தேவர்களும்	देवदेव	தேவர்களுக்கும் தேவராகிய
तपोधनाः	தபோதனர்களான	महेश्वरं	மஹேஸ்வரரை
ऋषयः च	முனிவர்களும்	शरणं	சரணமாக
		जग्मुः	ஆண்டினார்கள்.

ते समेत्य तु कामारिं त्रिपुरारिं त्रिलोचनम् । ऊचुः प्राञ्जलयो देवा भयगद्गद्भाषिणः ॥

ते	“அந்த	प्राञ्जलयः	கைகடப்பிக்கொண்டு
देवाः	தேவர்கள்		பயத்தால் தட்டித்தடு
समेत्य	ஒன்றுகூடி	भयगद्गद्भाषिणः	{ மாறுகின்ற குரலு டனே
कामारिं	மகாமதனைஜயித்த		இப்படி
त्रिपुरारिं	திருபுரந்தகருமான	तु	விண்ணப்பஞ்செய்
त्रिलोचनं	முககண்ணரைப் பார்த்து	ऊचुः	தார்கள்.

सुकेशपुत्रैर्भगवन्पितामहवरोद्धतैः । प्रजाध्यक्ष प्रजाः सर्वा बाध्यन्ते रिपुबाधनैः ॥ ३ ॥

प्रजाध्यक्ष	“பிரஜைகளின் அத்தி	रिपुबाधनैः	{ சந்ருக்களில்லாதபடி செய்வதில் ஆதாரர் களையிருக்கும்
भगवन्	ஸ்வாமி [பகதராகிய		
प्रजाः	பிரானிகள்	सुकेशपुत्रैः	ஸுகேசனது
सर्वः	எல்லாமும்		புத்திரர்களால்
पितामहवरोद्धतैः	{ பிரமதேவரிடமிருந்து பெற்ற வரங்களினால் கர்வமதிகரித்தவர் களால்	बाध्यन्ते	துன்புறுத்தப் படுகின்றார்கள்.

शरण्यान्यशरण्यानि ह्यश्रमाणि कृतानि नः । स्वर्गाच्च देवान्यन्याव्य स्वर्गे क्रीडन्ति देववत्॥

नः	“எங்கள்து	स्वर्गाच्च	சுகர்க்கத்திலின்றி
शरण्यानि	இருப்பிடங்களான	प्रत्याव्य	அடித்துத்தூர்த்தி
आश्रमाणि	ஆசிரமங்கள்		கிட்டு
अशरण्यानि	குடியிருக்க போக மற்றவைகளாக.	स्वर्गे हि	சுவர்க்கலோகத்திலே
कृतानि.	ஆழிக்கப்பட்டன.	देववत्	தேவர்களென [யும்
देवान् च	தேவர்களையும்	क्रीडन्ति	ஆனந்தமாய் வாழ் கின்றனர்.

अहं विष्णुरहं रुद्रो ब्रह्माहं देवराट्टहम् । अहं यमश्च वरुणश्चन्द्रोऽहं रविर्प्यहम् ॥ ५ ॥
इति ते राक्षसा देवान् वरदानेन दर्पिताः । वाचन्ते समरोद्धर्षा ये च तेषां पुरस्सराः ॥

वरदानेन	“வரங்கள் பெற்றதால்	ब्रह्मा	பிரம்ஹணும்
दर्पिताः	செருக்குற்றவர்	अहं	நானே ;
	களாய்	देवराट्ट	தேவன்திரணும்
समरोद्धर्षाः	போர் புரியப் பேராவல்	अहं	நானே ;
	கொண்டவர்களான	यमः	யமனும்
ते	அவர்களும்.	अहं	நானே ;
तेषां	அவர்களுக்கு	वरुणः	வருணனும்
पुरस्सराः	முன்னணியாகச் செல்	चन्द्रः अपि	சந்திரனும்
राक्षसाः	ஆரக்கர்கள் [லும்	अहं	நானே ;
ये च	எவர்களோ	रविः च	ஸூரியனும்
	அவர்களும்	अहं	நானே
विष्णुः	விஷ்ணுவும்	इति	என்றுகொண்டு
अहं	நானே ;	देवान्	தேவர்களை
रुद्रः	ருத்திரனும்	वाचन्ते	உபத்திரவப்படுத்து
अहं	நானே ;		கின்றனர்.

तन्नो देव भयार्तानामभयं दातुमर्हसि । अशिवं वपुःस्थाय जहि वै देवकण्टकान् ॥ ७ ॥

तत्	“ஆதலால்	दातुं	கிளைவிக்க
देव	தேவ தேவ!	अहिं	அருள் புரியவேண்டும்.
भयार्तानां	பயத்தால் மெய்மறந்தி	अशिवं	குருமரண
मः	எங்களுக்கு [ருக்கும்	वपुः	ரூபத்தை
अभयं	{ எவராலும் பயமின்	आस्थाय	தரித்து
	{ னைம என்ற கம்பிக்	देवकण्टकान्	தேவசக்திருக்களை
	{ கையை	जहि वै	வதந்துசெட்பவேண்டும்.

इत्युक्तस्तु सुरैः सर्वैः कपर्दी नीललोहितः । सुकेशं प्रति सापेक्षः प्राह देवगणान्पुः ॥

सर्वैः	“எல்லா	नीललोहितः	செம்பெருமான்
सुरैः	தேவர்களாலும்	देवगणान्	தேவகண்டகளைப்
इति	மேற்கண்டவாறு		பார்த்து
उक्तः	உரைசெய்யப்பட்ட	सुकेशं प्रति	ஸுகேசனிடத்திலு
	தற்குச்சொல்லாய்த்த	सापेक्षः	தாக்கிணியமுடையவ
पुः	பிரபுவும்		ராதலால்
कपर्दी	கடைப் பிண் னாலுடைய	सु	இப்படி
	வருமானவ	प्राह	பதிலளித்தார் ;

अहं तान्न हनिष्यामि मयाऽवध्या हि तेऽसुराः ।

किंतु मन्त्रं प्रदास्यामि यो वै तान्हनिष्यति

॥ ९ ॥

अहं	" 'நான்	अवध्याः	கொல்லத்தகா
तान्	அவர்களை	किं तु	ஆபத்தும் [தவர்கள்.
न हनिष्यामि	வதைக்கமாட்டேன்.	यः	எவர்
हि	எனென்றால்	तान्	அவர்களை
ते	அந்த	निहनिष्यति वै	கொல்லுவாரோ,
असुराः	அசுரர்கள்		அதற்குவேண்டிய
मया	என்னால்	मन्त्रं	உபாயத்தை
		प्रदास्यामि	உபதேசிக்கிறேன்.

यूयमिन्द्रं महाभागं पुरस्कृत्य सुरर्षयः । गच्छध्वं शरणं विष्णुं हनिष्यति स तान्प्रभुः ॥

सुरर्षयः	" 'தேவரிஷிகள்,	शरणं	சரணமாக
यूयं	நீங்கள்	गच्छध्वं	அடைவுங்கள்.
महाभागं	மஹாபாக்கியவா	सः	அந்த
इन्द्रं	இந்திரனை [இசிய	प्रभुः	பிரபு
पुरस्कृत्य	முன்னிட்டுக்கொண்டு	तान्	அவர்களை
विष्णुं	ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவை	हनिष्यति	ஸம்ஹரிப்பார்.

ततस्तु जयशब्देन प्रतिनन्द्य महेश्वरम् । विष्णोः समीपमाजगमुर्निशाचरभयादिताः ॥

निशाचर- }	" 'அசக்கர்களிடம்	प्रतिनन्द्य	வாழ்த்தி
भयादिताः }	அஞ்சிடுக்கிய	ततः	அதன்மேல்
	அவர்கள்	विष्णोः	ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு
तु	இப்பொழுது		வினது
महेश्वरं	பரமேஸ்வரை	समीपं	ஸந்திதானத்திற்கு
जयशब्देन	'ஜயசித்திபவ' என்று	आजगमुः	போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

शङ्खचक्रधरं देवं प्रणम्य बहुमान्य च । ऊचुः संभ्रान्तवद्वाक्यं सुकेशतनयान्प्रति ॥ १२ ॥

शङ्खचक्रधरं	" 'சங்கசக்கரதாரியாகிய	संभ्रान्तवत्	கடுங்கி
देवं	தேவரை	सुकेशतनयान्	சுகேசனது தனயர்
प्रणम्य	அடிபணிந்து	प्रति	பற்றிய [களை
च	பின்னர்	वाक्यं	பேச்சை
बहुमान्य	கொற்றி	ऊचुः	கூறினார்கள்.

सुकेशतनयैर्देव त्रिभिस्त्रेताप्रसन्नभिः । आक्रम्य वरदानेन स्थानान्यपहतानि नः ॥ १३ ॥

देव	" 'ஆண்டவனே!	त्रेताः सन्निभिः	தேவர்களிகளுக்கு
नः	எங்களை		சமாளர்களுமான
स्थानानि	இருப்பிடங்கள்	त्रिभिः	மூவர்களால்
वरदानेन	வரம் பெற்றதால்	आक्रम्य	பலாத்தகரித்து
सुकेशतनयैः	சுகேசனது தனயர்	अपहतानि	அபஹரிக்கப்

கனகம்

பட்டின.

लङ्का नाम पुरी दुर्गा शिकुटशिखरे स्थिता । तत्र स्थिताः प्रवाचन्ते सर्वात्रः क्षणदाचराः॥

शिकुटशिखरं	"நிரிகுடசிகரத்தில்	क्षणदाचराः	ஆரக்கர்கள்
दुर्गा	சத்ருக்கள் நெருங்க	तत्र	அதில்
	முடி யா ததரன்	स्थिताः	வாழ்ந்துசெய்பவர்
लङ्का	இலங்கை	नः	எங்கள் [களாய்
नाम	என்ற	सर्वान्	எல்லோரையும்
पुरी	புரி	प्रवाचन्ते	அதிகமாய் உபத்திர
स्थिता	இருக்கிறது.		வப்படுத்துகின்றனர்.

स त्वमस्मद्वितार्थाय जहि तान्मधुसूदन । शरणं त्वां वयं प्राप्ता गतिर्भव सुरेश्वर ॥१५॥

सुरेश्वर	"எல்லா தேவர்	त्वं	நாங்கள்
	சனாக்கும் தேவரே!	अस्मद्वितार्थाय	எங்களுடைய
त्वां	நாக்களை		சேதம் தீர்க்காக
वयं	நாங்கள்	तान्	ஆவர்களை
शरणं	சரணமாய்	जहि	எம்மூரையும்.
प्राप्ताः	அடைந்தோம்.	गतिः	அடைக்கலம்
मधुसूदन	ஒ மதுசூதன!	भव	ஆகுத.
सः	அப்படிப்பட்ட		

चक्रकृतास्यकमलान्निवेद्य यमाय वै । भयेष्वभयदोऽस्माकं नान्योऽस्ति भवता विना ॥
राक्षसान्समरे दुष्टान्सानुबन्धान्मदोद्धतान् । नुद त्वं नो भयं देव नीहारमिव भास्करः ॥

अस्माकं	"எங்களுக்கு	चक्रकृतास्य-	} சக்ராயுதத்தினால் அ
भयेषु	ஆபத்தானேறும்	कमलान्	
	காலக்களரில்		துப்புண்ட முசக்க
अभयदः	அபயமளித்துக் காப்		ளையும், தகைசில்
	பவர்		களை யுடைமவர்
भवता	தேவரீகர	यमाय	யமாளுக்கு
विना	ஒழிய	निवेद्य	விருந்தளிக்க,
अन्यः	வேறொருவர்	देव	ஆண்டவரே!
न अस्ति वै	இக்கிடையே.	त्वं	தேவரீர்
मदोद्धतान्	மதக்கொண்டு	भास्करः	பகலவன்
	செருக்குற்ற	नीहारं	பனியை
दुष्टान्	தாஷ்டர்களான	इह	எப்படிக்கோ அப்படி
राक्षसान्	ராக்ஷஸர்களை		வே
आनुबन्धान्	பரிவாசகர்களுடன்	वः	எங்கள்து
	கூடினவர்களாய்	भयं	ஆபத்தை
समरे	யுத்தத்தில்	नुद	ஒழித்தருள்க.

इत्येवं देवैरुक्तो देवदेवो जनार्दनः । अभयं भयदोऽरीणां दत्त्वा देवानुवाच ह ॥ १८ ॥

देवैः	“தேவர்களால்	देवदेवः ह	தேவதேவருமடிக்
इति एवं	இவ்வண்ணம்	जनार्दनः	ஐனார் த்தனை
उक्तः	{ விண்ணப்பஞ்செய்யப் பட்டதற்கு செவி சாய்த்தவரும்	अभयं	அஞ்சலென்று அப
अरीणां	சத்ருக்களுக்கு	दत्त्वा	அளித்து [யத்தை
भयदः	பயசுத்தரவும்	देवान्	தேவர்களைப் பார்த்து
		उवाच	சொல்லி அருளினார் :

सुकेशं राक्षसं जान ईशानवरदर्पितम् । तांश्चास्य तनयाञ्जाने येषां ज्येष्ठः स मात्यवान् ॥

सुकेशं	“ஸுகேசனென்ற	तनयान्	புத்தர்களாகிய
राक्षसं	அரக்களை	येषां	எவர்களுக்கு
ईशानवरदर्पितं	{ சிவனுள்ளித்த வாத் தால் செருக்குற்றி ருப்பவனும்	सः	அந்த
जाने	நான் அறிவேன்.	मात्यवान्	மால்யவான்
अस्य	இவனுடைய	ज्येष्ठः	முத்தவனோ, அந்த
		तान् च	அவர்களையும்
		जाने	நான் அறிவேன்.

तानहं समतिक्रान्तमर्यादान् राक्षसाधमान् । निहनिष्यामि संक्रुद्धः सुरा भवत विज्वराः ॥

सुराः	“தேவர்கள் !	तान्	அந்த
अहं	நான்	राक्षसाधमान्	ராக்ஷஸாதமர்களை
संकुद्धः	கொபத்தை வருவித் துக்கெண்டவனும்	निहनिष्यामि	அதஞ்செய்துகிடுகின் தேன்.
समतिक्रान्तमर्यादान्	மட்டு, மரியாதைகளைக் கடந்த	विज्वराः	கவலையொழிந்தவர்
		भवत	இருக்கன்”. [களாய்

इत्युक्तास्ते सुराः सर्वे विष्णुना प्रभविष्णुना । यथावासं ययुर्हृष्टाः प्रशंसन्तो जनार्दनम् ॥

प्रभविष्णुना	“எல்லாம் வல்லவரான	सर्वे	அனைவரும்
विष्णुना	விஷ்ணுநாத் தியால்	हृष्टाः	அகமகிழ்ந்தவர்களாய்
इति	இவ்வண்ணம்	जनार्दनः	ஐனார் த்தனை
उक्ताः	சொல்லப்பட்டதைக்	प्रशंसन्तः	பொற்றிப்புகழ்ந்து
ते	அந்த [கேட்ட	यथावाचं	அவரவர் இருப்பிடத்
सुराः	தேவர்கள்	ययुः	சென்றார்கள். [திற்கு

विबुधानां समुद्योगं माल्यवांस्तु निशाचरः । श्रुत्वा तौ भ्रातरौ वीराविदं वचनमब्रवीत् ॥

विबुधानां	“தேவர்களின்	तौ	அந்த
समुद्योगं	பிரயத்தனத்தை	भ्रातरौ	ஸதேறாதமர்களைப் பார்த்து
माल्यवान्	மால்யவான் என்ற	इदं	பின்வரும்
निशाचरः	அரக்கன்	वचनं	வார்த்தையை
श्रुत्वा तु	கேட்டதுமே	अब्रवीत्	சொன்னான் :
वीरौ	வீரர்களாகிய		

अमरा कृपयथैव सङ्गम्य किल शङ्करम् । अस्मद्वं परीक्षन्त इदं वचनमधुवन ॥२३॥

அமரா: ச	"தேவர்களும்	शङ्करं किः	சங்கரனிடத்திலேயே
कृपयः एव	முனிவர்களும்	इदं	பின்வரும்
सङ्गम्य	ஒன்றுகூடி	वचने	வார்த்தையை
अस्मद्वं	நம்மை வளைதக்க	अधुवन	சொல்லுகள்.
परीक्षन्तः	பரிசுப்பங்கொண்டவர்		
	களாகி		

सुकेशतनया देव वरदानवलोद्धताः । बाधन्तेऽस्मान्समुद्रमा योरुपाः पदे पदे ॥ २४ ॥

देव	"தேவ! தேவ!	समुद्रमा:	செருக்குற்றவர்களால்
योरुपाः	கொள்ளுபங்கொண்ட	पदे पदे	படியின் பி
सुकेशतनयाः	சுகேசனது புத்திரர்	अस्मान्	எங்களை
	கள்	बाधन्ते	தூண்டித் தடுகின்
वरदानवलोद्धताः	வரம்பெற்று விசியம		தனர்.
	திகரித்தவர்களால்		

राक्षसैरभिभूताः स्म न शक्ताः स्म प्रजापते । स्वेषु सद्यसु संस्थातुं भयात्तिषां दुरात्मनाम् ॥

प्रजापते	"பிரஜாநாதரே!	मयत्	பயத்தால்
राक्षसैः	அரக்கர்களால்	स्वेषु	தத்தம்
अभिभूताः स्म	ஜயிக்கப்பட்டோம்.	सद्यसु	விடிகளில்
दुरात्मनां	தூராத்தமாக்களான	संस्थातुं	வவர்க்க
तेषां	அவர்களது	न शक्ताः स्म	முடியாதிருக்கின்
			றோம்.

तदस्माकं हितार्थाय जहि तांश्च विलोचन । राक्षसान्हुंकृतेनैव दह प्रदहतां वर ॥ २६ ॥

विलोचन	"முக்கண்படைத்த	हितार्थाय च	செய்யத்திற்காகவே
	மதேஹச்வர,	तान्	அந்த
प्रदहतां	எரிப்பவர்களில்	राक्षसान्	அரக்கர்களை
वर	உத்தமரே,	हुंकृतेन एव	தறும்காரம் செய்வ
तत्	ஆதலால்	जहि	ஐயும்; [கொடுக்கவே
अस्माकं	எங்களுடைய	दह	எரியும்.

इत्येवं त्रिदशैस्तो निशम्यान्धकमूदनः । शिरः करं च धून्वान इदं वचनमब्रवीत् ॥ २७ ॥

त्रिदशैः	"தேவனைதகனால்	निशम्य	விவாத்ததைப்பார்த்து
इति एः	இவ்வண்ணம்	शिरः	தலையையும்
उक्तः	சொல்லப்பட்டதற்கு	करं च	கையையும்
	செவிராய்த்த	धून्वानः	அதைத்துக்கொண்டு
अन्धक- } (1,000 கைகளையும்,		इदं	பின்வரும்
मूदनः } கால்களையும்; டைத்		वचनं	பறமொழியை
	த) அந்தகனென்ற	अब्रवीत्	சொல்லியருளினார்.
	அடியைக்கொ		
	ன்ற, சிவபெருமான்		

अवध्या मम ते देवाः सुकेशतनया रणे । मन्त्रं तु वः प्रदास्यामि यस्तान्वै निहनिष्यति ॥

देवाः	⁴¹ தேவர்களே !	तान्	ஆவர்களை
ते	அந்த	निहनिष्यति वै	கொன்றுவிடுவாரே
सुकेशतनयाः	சுகேசனது புத்திரர்	व	அதற்குவேண்டிய
रणे	போர்க்களத்தில் [கள்	मन्त्रं	உபாயத்தை
मम	எனக்கு	वः	உங்களுக்கு
अवध्याः	கொல்லமுடியாதவர்	प्रदास्यामि	உரைசெய்கின்றேன்.
वः	எவர் [கள்.		

योऽसौ चक्रगदापाणिः पीतवासा जनार्दनः । हरिनारायणः श्रीमाञ्छरणं तं प्रपद्यथ ॥

यः	⁴² அவரே	चक्रगदापाणिः	{ சக்ரத்தையும் கதை யையும் கையிலே தரிக்கான்;
असौ	அவரே	श्रीमान्	ஸ்ரீலக்ஷ்மீஸுமேதன்.
नारायणः	ஸ்ரீ பகவதாயணன்;	तं	அவரை
जनार्दनः	ஜனர்த்தனன்;	शरणं	சரணமாக
हरिः	ஹரி;	प्रपद्यथ	ஆடையுங்கள்.
पीतवासाः	பித்தவாஸைடரான்;		

हराद्वाप्य ते मन्त्रं कामारिमभिवाद्य च । नारायणालयं प्राप्य तस्मै सर्वं न्यवेदयन् ॥

ते	⁴³ அவர்கள்	अभिवाद्य	வணக்கி விடைபெற்று
हराद्	கொடுபொருளிட	नारायणालयं	ஸ்ரீமங்கராயணனது
	மிருந்து		ஸந்விதானத்திற்கு
मन्त्रं	உபாயத்தை	प्राप्य	சென்று
अवाप्य	கண்டுகொண்டு	तस्मै	அவர்க்கு
कामारि	மன்மதாந்தகனை,	सर्वं च	வரலாறுகளனைத்
	(சிவஞான)	न्यवेदयन्	தையும் விண்ணப்பஞ்செய்தனர்.

ततो नारायणेनोक्ता देवा इन्द्रपुरोगमाः । सुरारिस्तान्हनिष्यामि सुरा भवत विज्वराः ॥

इन्द्रपुरोगमाः	⁴⁴ இந்திராதிகளான	सुरारिन्	தேவசத்துருக்களான
देवाः	தேவர்கள்	तान्	ஆவர்களை
नारायणेन	நராயணமுர்த்தியால்	हनिष्यामि	அதஞ்செய்துவிடு கிறேன்.
ततः	அதன்மேல்	विज्वराः	மனக்கவலைபொழித் தவர்களாய்
उक्ताः	இப்படி சொல்லப் பட்டார்கள்;	भवत	சகமாயிருங்கள்.
सुराः	⁴⁵ தேவர்களே,		

देवानां भयभीतानां हरिणा राक्षसर्षभौ । प्रतिज्ञातो वधोऽस्माकं चिन्त्यतां यदिह क्षमम् ॥

भयभीतानां	⁴⁶ பயத்தால் திகில்கொ	इह	ஆகலின், இப்பொழு
देवानां	தேவர்களுக்கு [ண்ட	क्षमं	செய்யத்தகுவது [து
अस्माकं	நமது	यत्	யாதோ, அது
वधः	வதை	राक्षसर्षभौ	ராக்ஷஸர்த்
हरिणा	ஸ்ரீஹரியால்		தமர்களே !
प्रतिज्ञातः	பிரதிஜ்ஞபண்ணப் பட்டிருக்கிறது.	चिन्त्यताम्	ஆலோசிக்கப்படட்டும்.

ततः सुमाली माली च श्रुत्वा मालयवतो वचः । अचतुर्भ्रातरं ज्येष्ठं भर्गाशिविव वासवम्॥

சுமாலி	"சுமல வரியும்	சுமார்	பிரதானகார்ப்பட்டத்து
மாலி ச	மாலியும்	வாசவ்	தேவன் திராவிடத்தில்
மாலயவத:	மாலயவாதலின்	மர்ணா	அச்சுனிதேவர்கள்,
வச:	வசத்தைய	இவ	எப்படியே,
சுரவா	கெட்டு		அப்படியே
தல:	அதன்மேல்	அசு:	இப்படி உரைசெய்
ஜெஸ்த்	ஜெஸ்து		தார்கள்.

स्वर्धतं दत्तमिष्टं तु चैश्वर्यं परिपालितम् । आयुर्निरामयं प्राप्तं सुधर्मः प्राप्तिः पथि॥३४॥

स्वर्धतं	"கற்பன கற்கப்பட்ட டிருக்கிறது.	निरामयं	அழியாத
इष्टं	வேண்டுவன	आयुः तु	ஆயுளும்
दत्तं	அடைபட்டிருக்க	प्राप्तं	அடைபட்டிருக்க
ऐश्वर्यं च	ஐசுவரியமும் [கிறது.	पथि	நல்லதில் [கிறது.
परिपालितं	பாதுகாத்துவைக்க கப்பட்டிருக்கிறது.	सुधर्मः	நல்ல தருமமும்
		प्राप्तिः	பெற்துவைக்கப் பட்டிருக்கிறது.

देवसागरमक्षोभ्यं शस्त्रैः समवगाह्य च । जिता द्विषो ह्यप्रतिमास्तन्नो मृत्युकृतं भयम्॥३५॥

अक्षोभ्यं	"எவராலும் கலக்க கொண்ணாத	अप्रतिमाः	நிகரற்ற
देवसागरं	தேவர்களாகிற கடலும்,	द्विषः च	சத்தாருக்களும்
शस्त्रैः	சக்திரங்களைக் கொண்டு	जिताः	கெல்லப்பட்டார்கள்.
समवगाह्य	நன்றாய் முழுக்கிட்ட புகுந்த	तत्	அதன்
		नः	நமக்கு
		मृत्युकृतं	மரணமுண்டென்கிற
		भयं हि	பயமுண்டாகுமோ?

नारायणश्च रुद्रश्च शक्यापि यमस्तथा । अस्माकं प्रमुखे स्थातुं सर्वे विभ्यति सर्वदा ॥

सर्वे	"எல்லோரும்	नारायणः अपि	நாராயணனும் உட
रुद्रः च	ருத்திரனும்	सर्वदा	எப்பொழுதும்
शकः च	சக்கரனும்	अस्माकं	நமது
यमः च	யமனும்	प्रमुखे	எதில்
तथा	அப்படியே	स्थातुं	எதிர்க்குதிந்
		विभ्यति	அஞ்சுவர்.

विष्णोर्द्वेषस्य नास्त्येव कारणं राक्षसेश्वर । देवानामेव दोषेण विष्णोः प्रचलितं मनः ॥

राक्षसेश्वर	"ராக்ஷஸேசுவர !	देवानां	தேவர்களையும்
विष्णोः	விஷ்ணுவின்	दोषेण एव	தேவன் திருமேனிய
	வினாது	विष्णोः	கெடலாகின்
द्वेषस्य	தேவனைத்திற்கு	मनः	மனம்
कारणं एव	பிரகித்தியே	प्रचलितम्	மாவப்பட்டிருக்க
न भवति	இல்லை.		கின்றது.

तस्मादयं समुद्युक्ताः सर्वसैन्यसमावृताः । देवानेव जिघांसाम एभ्यो दोषः समुत्थितः ॥

एभ्यः एव	"இவர்களிடமிருந்தே	सर्वसैन्य- समावृताः	} ஸ்தல ஸரன்யங்க ளால் புடை சூழப் பட்டவர்களால்
दोषः	கிரோதம்	समुद्युक्ताः	புத்தவன்னுதறம் கொண்டவர்களால்
समुत्थितः	விளைந்தது.	देवान्	தேவர்களை
तस्मात्	ஆதலால்	जिघांसाम	வதைசெய்யப் பாடு படுவேம்.
अथ	இப்பொழுது		

उद्योगं घोषयित्वा तु सर्वे नैर्ऋतपुङ्गवाः । युद्धाय निर्ययुः क्रुद्धा जृम्भवन्ववला इव ॥

नैर्ऋतपुङ्गवाः	"நாகநஸ்ச்ரோஷ்டர் கள்	युद्धाय	புத்தத்திற்கு
सर्वे तु	எல்லோருமே	जृम्भवन्ववलाः	இரும்பன், கிருத்தி ரன், பஸன்
क्रुद्धाः	கூரர்களால்	इव	என்ற (அகரங்களை)
उद्योगं	பேர்முயற்சியை	निर्ययुः	வெளிப்புறப்பட்டார் கள்.
घोषयित्वा	பறைபறைத்து		

स्यन्दनैर्वाणैश्च हयैश्च गिरिसन्निभैः । खरैर्गोभी रथोष्टैश्च शिशुमारैर्भुजङ्गमैः ॥ ४० ॥

मकरैः कच्छपैर्भीनैर्विहङ्गैर्गरुडोपमैः । सिंहव्याघ्रैर्वराहैश्च समैश्चमरैरपि ॥ ४१ ॥

रथैर्हयैरुद्यमानाः शतधा च सहस्रधा । प्रयाता राज्ञस्तूर्ण देवलोकजिघांसवः ॥ ४२ ॥

देवलोकजिघांसवः	{ "தேவலோகத்ததை ஆக்கி எண்ணக் கொண்டவர்களால்	शिशुमरैः	கிழ்கமாமென்கிற மிருகங்களோடும்
गोभिराः	ஆரக்கர்கள்	भुजङ्गमैः	நாகங்களோடும்
शतधा	நூற்றுக்கணக்காகவும்	मकरैः	கரமீன்களோடும்
सहस्रधा च	ஆயிரக்கணக்காகவும்	व्याघ्रैः	ஆமைகளோடும்
हयैः	குதிரைகளாலும்	गोभिः	மச்சங்களோடும்
रथैः	ரதங்களாலும்	गरुडोपमैः	கருடனுக்கொப்பான
उद्यमानाः च	சமந்துபோகப்பட்ட வர்களால்	विहङ्गैः	பறிகளோடும்
स्यन्दनैः	புத்தரதங்களோடும்	सिंहैः	லிம்புறங்களோடும்,
वाणैः एव	பானைகளோடும்	व्याघ्रैः	வேல்கைகளோடும்
हयैः च	குதிரைகளோடும்	शतैः च	காட்டுப்பன்றி களோடும்
गिरिसन्निभैः	மலைகள் போன்ற	खरैः	ஸ்குடாமென்கிற மான்களோடும்
सिंहैः	கோவேறுகழுதை களோடும்	चमरैः अपि	சாமாமென்கிற மான்களோடும்
गोभिः	பசுக்களோடும்	तूर्णैः	வேகபாய்
रथोष्टैः च	ரதக்களை இழுக்கும் ஒட்டகங்களோடும்	प्रयाताः	சென்றார்கள்.

त्यक्त्वा लङ्कां गताः सर्वे राक्षसा बलगर्विताः । यथाता देवलोकाय योद्धुं दैवतशत्रवः ॥

லக்டு "இலங்கைகையை
त्यक्त्वा விட்டு
देवलोकाय தேவலோகத்திற்கு
योद्धुं போர்ப்புகிய
यथाता: சென்றவர்களும்
दैवतशत्रव: மாதவாந் ஆறுக்களும்

बलगर्विता: பலத்தால் தலை
कोरमुத்தवருमान
राक्षसा: ஆரக்கர்கள்
सर्वे எல்லோரும்
गता: போய்ச்சென்றவர்கள்.

लङ्काविपर्ययं दृष्ट्वा यानि लङ्कालयान्यथ । रक्षसामेव मार्गेण दैवतान्यपचक्रमुः ॥ ४४ ॥

अथ "ஆப்பொழுது
लङ्कालयानि இலங்கையில் குடி
கொண்டிருந்த
दैवतानि தேவதைகள்
यानि எவர்களை அவர்கள்

लङ्काविपर्ययं இலங்கையின் பின்வை
दृष्ट्वा உணர்ந்து
रक्षसां मार्गेण एव ராக்ஷஸர்கள் சென்ற
வழியே
अपचक्रमु: பிண்டுதொடர்ந்தார்கள்.

भूतानि भयदर्शीनि विषमस्थानि सर्वशः । भौमाश्चैवान्नरिक्षाश्च कालाज्ञा भयावहाः ॥

उत्पाता राक्षसेन्द्राणामभावाय समुत्थिताः

भयदर्शीनि "ஆபத்தை அஞ்சிப்
பிங்கும்
भूतानि பூதங்கள்
सर्वशः எல்லாத்திசைகளிலும்
विषमस्थानि பிரதிகூலமாய்
நின்றன.

॥ ४५ ॥

कालाज्ञा: { காலபூர்த்தியினால்
கட்டளைபிடிப்பட்ட
வைகளும்;
भयावहा: एव பயத்தைத்
தருபவைகளும்
भौमा: च இவ்வுலகத்திற்
குர்பனவும்

राक्षसेन्द्राणां राक्षसेणा त्तमर्क
आकाश
अभावाय नाशத்தின்பொழுட்டு

अन्नरिक्षा: च ஆகாயத்திற்குரியவை
उत्पाता: அபகருனங்கள்[மான
समुत्थिता: உண்டானவை.

अस्थीनि मेघा वृषपुरुष्णं शोणितमेव च । वेलां समुद्राश्चोत्क्रान्ताश्चैलुश्चाप्यय भूधराः ॥

अथ "ஆப்பொழுது
मेघा: மேகங்கள்
अस्थीनि च எலும்புகளையும்,
उष्णं உஷ்ணமான
शोणितं एव சத்தந்தையும்
वृषु: வெழிந்தன.

समुद्रा: च கடல்களும்
वेला: கலையை
उत्क्रान्ता: மீறிப்போக்கின.
अपि இதுவுமின்றி
भूधरा: च மகன்களும்
चैलु: உடைந்தன.

अट्टहासान्विमुञ्चन्तो घननादसमस्यनाः । वायवन्त्यश्च शिवास्तत्र दारुणं घोरदर्शनाः ॥

तस्य "அங்கு
घोरदर्शना: கொடிய தோற்ற
शिवा: குறங்குகள் [முன்ன
घननाद- } இடி முழங்கத்தை
समस्यना: } திகர்த்த தவணி
அடைபவைகளாய்

अट्टहासान् அட்டஹாஸக்களை
विमुञ्चन्त: च செய்த கொண்டும்
दारुणं பயக்கரமாயும்
वायव्य: குளைபிட்டன.

एध्वचक्रं महद्वात्र ज्वलनोद्गारिभिर्मुखैः । रक्षोगणस्योपरिष्ठात्परिवभ्राम कालवत् ॥४८॥

அஹ	"அக்காலத்தில்	சுலை:	வாய்களுடன்
மஹ	பெரிய	ரக்ஷோணஸ	அரக்கர் கூட்டத்
एध्वचक्रं च	சுழுகூக்கட்டமும்		திற்கு
कालवत् च	யமணப்போலவே	उपिष्ठात्	மேலே
ज्वलनोद्गारिभिः	கொடுப்பைக்கக்குகிற	परिवभ्राम	வட்டமிட்டது.

काका वाश्यन्ति तत्रैव विडाला वै द्विपादयः । कपोता रक्तपादाश्च शारिका विद्रुता ययुः ॥

காக:	"அச்சமயத்திலேயே	कपोता:	புறக்களும்
वाश्यन्ति	காக்கங்கள்	शारिका:	சாரிகைகளென்ற
रक्तपादा:	கோரமாகக்கூவின.	द्विपादयः च ययुः	பகழிகளும் புறத்தன.
	ரத்தவர்ணமுள்ள	विडाला: वै	பூனைகளும்
	பாதங்களையுடைய	विद्रुता:	குறுக்கிட்டன.

उत्पातांस्ताननादृत्य राक्षसा बलगर्विताः । यान्त्येव न निर्वर्तन्ते मृत्युपाशावपाशिताः ॥

உத்பாதி:	"செளர்யத்தினால்	यान्ति	போகிறார்கள்.
	செருக்குற்ற	मृत्युपाशा-}	நிசுத்தியுபாசத்தி
राक्षसा:	அரக்கர்கள்	वशाशिता: }	னால் கட்டியிழுக்கப்
तान् उत्पातान्	அந்த அபசருணக்களை		பட்டவர்களாய்
अनादृत्य एव	ஸகதியம்செய்யாமலே	न निर्वर्तन्ते	திரும்பவில்லை.

माल्यवांश्च सुमाली च माली च सुमहाबलाः । आसन्नुरःसरास्तेषां क्रतूनामिव पावकाः ॥

மேய்	"அவர்களின்	सुमाली च	ஸுமாலியும்,
पुस्तसरा:	முன்சொல்லுபவர்	माली च	மாலியும்,
	களும்	क्रतूनां	யாகங்களின்
सुमहाबला:	மிக்க பவிஷ்டர்களு	पावका: इव	அக்னிகள் போல்
माल्यवान् च	மாலயவானும் [மான	आसन्न	விளங்குகிறார்கள்.

माल्यवन्तं च ते सर्वे माल्यवन्तमिवाचलम् । निशाचरा ह्याश्रयन्ति घातारमिव देवताः ॥

மே	"அந்த	माल्यवन्त इव	மாலயவானென்ற
निशाचरा:	நிசாக்ஷஸர்கள்		பர்வதத்தைபோல்
सर्वे	அனைவரும்	अचलं हि	எதற்கும் சலியாத
देवता:	தேவதைகள்		வனுவை
घातारं	பிரம்மதேவரை	माल्यवन्तं च	மாலயவந்தனையே
इव	எப்படியோ அப்படி	आश्रयन्ति	முதன்மையாகப்
	யே		பற்றியின்றனர்.

तद्वलं राक्षसेन्द्राणां महाभ्रघननादितम् । जयेत्सया देवलोके ययौ मालिवशे स्थितम् ॥

தடவல்	"ராக்ஷஸவீரர்களின்	स्थितं	நிற்பதாய்
राक्षसेन्द्राणां	அந்த	जयेत्सया	ஜயம்பெற்றவேணும்
तम्	கொண்டபம்		வந்தி ஏண்ணத்தால்
ययौ	மாலியின்வசத்தில்		

மஹாபவன- } மஹாபவன-கருணை
நாசின் } போன்ற பெரும
கோஷமுடையதாய்

தேவலோகத்திற்கு
யசு வந்துசென்றது.

राक्षसानां समुद्योगं तं तु नायणः प्रभुः । देवदूतादुपश्रुत्य चक्रे युद्धे तदा मनः ॥५४॥

ராஷஸானா் } "அரக்கர்களின்
தம் } அந்த
சமூயோகம் } போர்முற்சினைய
தேவதூதனிடம் }
மிருந்து
உபசூத } கேட்டறிந்து

புது: } எனலமேலாகேச்வர
நாயண. து } மான
ததா } மூலம்காசாயணமும்
யுத்த } அப்பொழுது
மன: சகை } போர்புரிவதில்
திருவுள்ளக்கொண்
டார்.

स सज्जायुधतूणीरो वैनतेयोपरि स्थितः । आसज्य कवचं दिव्यं सहस्रार्कसमद्युति ॥५५॥

ச: } "அவர்
சஜாயுததூணிர்: } அப்புகள் நிறைந்த
அம்பருத்தானிகளை
தரித்தவராய்
சஹசர்க- } ஆரிரம்பசூரியர்களுக்கும்
சமடியுதி } சமமான கரையுதிள்
ளதும்

தீவ்ய } தீவ்யமுமான
கவசம் } கவசத்தை
ஆசஜ்ய } அணிந்து
வீனதையோபரி } கருடம்பிது
स्थित: } எந்நியருள்ளார்.

आवध्य शरसम्पूर्णं इषुधी विमले तदा । श्रोणीसूत्रं च खड्गं च विमलं कमलक्षणः ॥

शङ्खचक्रगदाशार्ङ्गखड्गासिप्रवरायुधः । राक्षसानामभावाय ययौ तूर्णतरं प्रभुः ॥ ५७ ॥

கமலேஷண: } "தாமரைக்கண்ணனும்
சங்கம், சக்கிரம், க
சங்கம், சர்க்கம், கட
கம் என்னும் இந்த
இந்து தீவ்யாயுதங்க
ளை பூண்டவருமான
புரு: } வர்வலோகேச்வரர்
(மூலமஹாவிஷ்ணு)
சரஸமூர்ணம் } சரக்கள் நிறைந்துள்
ளதும்
விமலே } தோஷந்மிகங்களு
மான

இசுபுதீ } அம்பருத்தானிகள்
இரண்டையும்
விமலம் } பனபனவெண்
இருக்கும்
சங்கம் } சத்தியையும்
சுருணீசூத்ரம் } அரைக்கச்சகையையும்
ஆவத்ய } கட்டிக்கொண்டு
ராஷஸானா் } அரக்கர்களின்
அமாவாய } அழிவின்பொருட்டு
தூர்ணதர் } அதிவேகமாய்
ததா } அப்பொழுது
யயௌ } புரப்படலானார்.

सुपर्णपृष्ठे स बभौ श्यामः पीताम्बरो हरिः । काञ्चनस्य गिरेः मृङ्गे सतडितोयदो यथा ॥

சுபர்ணபூஸ்தே } "கருட ண்டுதுகில்
ச: } அந்த
ச்யாம: } தாயாம்பூமேளியரும்
பீதாம்பர: } பீதகவாடையுதித்த
வருமான
ஹரி: } மூலமஹாவிஷ்ணு

காஞ்சனச்ய } கவர்க்கமயமான
கிரே: } பர்வதத்தின்
மூங்கு } சிகரத்தின்
சதடீவ } பின்னலோடுகடிய
தாயத: யதா } நீளமேகமென,
வமௌ } விளங்கினார்.

स सिद्धदेवर्षिपहोरगैश्च गन्धर्वयक्षैरुपगम्यमानः ।

समाससादासुरसैन्यशत्रून् चक्रानिशङ्गायुधशङ्खपाणिः ॥ ५९ ॥

सः	“அவர்	चक्रानिशङ्गायुध-	} சக்கிரம், சுத்தி, சார்க்கம், சங்கம், என்ற ஆயுதங்களை உரித் தவராய்
सिद्धदेवर्षि-}	சித்தர்களுடைய,	शङ्खपाणिः	
महोरगैः }	தேவர்களுடைய, சிவிகளாலும், மஹோரகர்களாலும்		
गन्धर्वयक्षैः च	கந்தர்வர்களாலும், யக்ஷர்களாலும்	असुरसैन्यशत्रून्	அசுர சேனையினுடைய
उपगम्यमानः	புகழ்ந்துபார்த்தப் பட்டவராய்		சும் சத்ருக்களை
		समासाद	கிட்டினார்.

सुपर्णपक्षानिलनुक्षपशं भ्रमत्पताकं प्रविकीर्णशस्त्रम् ।

चचाल तद्राक्षसराजसैन्यं चलोपलं नील इवाचलेन्द्रः ॥ ६० ॥

सः	“அந்த	प्रविकीर्णशस्त्रं	ஆயுதங்கள் நழுவிப்
राक्षसराजसैन्यं	ஆரக்கமன்னவர்		தாய்
	களின்னோனை	नीलः	நீலமெனப்பெயர்
सुपर्णपक्षानिल-	} கருடன்சிறகிலிருந்து உண்டாகிய காத்தி னால் சிதறிய படை யின் ஓர் பாகமு டையதாய்		பூண்ட
नुक्षपशं		चचलेन्द्रः	பர்வதச்சேஷ்டம்
		च	போல்
		चलोपलं	சபலமான மேகமென
भ्रमत्पताकं	தவறுங்கள் சிதறிய	चचाल	தத்தளித்தது.
	தாய்		

ततः शरैः शोणितमांसरूपितैर्युगान्तवैभानरतुल्यविग्रहैः ।

निशाचराः संपरिवार्य माधवं वरायुधैर्निर्विभिदुः सहस्रशः ॥ ६१ ॥

ततः	“ஆனதுபற்றி	गगान्तवैभानर-	} ணழிக்காலத்து எறிக் கொப்பான வடிவ முன்னனவுமான
निशाचराः	அரக்கர்கள்	तुल्यविग्रहैः	
सहस्रशः	ஆயிரக்கணக்காய்	वरायुधैः	மிகச்சிறந்த படைக் கலங்களாலும்
माधवं	ஸ்ரீயப்பதியை		
संपरिवार्य	நாக்குபுறமும் குழந்துகொண்டு	शरैः	புகழிகளாலும்
शोणितमांसरूपितैः	உதிரமும், மாம்ஸமும் படித்தணவகளுமும்	निर्विभिदुः	தாக்கினார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे षष्ठः सर्गः ॥

சதம: சரீ:—ஏழாவது ஸர்க்கம். ॥ ७ ॥

மாலிவ:—மாலிவதம்

नारायणगिरि ते तु गर्जन्तो राक्षसाम्बुदाः । वरुणः शरवर्षेण वर्षेणैवाद्रिमम्बुदाः ॥ १ ॥

அம்புதா:	“மேகங்கள்	தே	அந்த
அதி	மலைமீது	ராட்சசாம்புதா:	ராட்சஸர்களாகிய
வர்ப்ப	மழையால்		மேகங்கள்
இவ	எப்படியோ அப்படி	गर्जन्तः	ஆரவாரிப்பவர்களாய்
	யே	शरवर्षेण	சரவர்ப்பத்தால்
नारायणगिरि तु	ஸ்ரீபந்தாராயணாகிய	वरुणः	வருணித்தார்கள்.
	மலைமீதும்		

श्यामावदातस्तैर्विष्णुर्नாகैर्नक्तश्चरोत्तमैः । हृतोऽञ्जनगिरिवासीद्वீपमाणैः पयोधरैः ॥ २ ॥

நீல:	“முத்திரமால நிலவர்	श्यामावदातः	நிர்மலகாயாம்பூவர்
	ணமுடையவர்களும்	विष्णुः	விந்துணு [ணமாகிய
नक्तश्चरोत्तमै:	ராட்சஸைத்தமரு	वर्षमाणैः	மழப்பொழிபம்
	மான	पयोधरैः	மேகங்களால்
तै:	அவர்களால்	अञ्जनगिरि	அஞ்சனமலை
वृतः	சூழப்பட்டுநிற்	इव	எப்படியோ அப்படி
	பவரும்	आसीत्	வினங்கினார்.

शलभा इव केदारं मशका इव पर्वतम् । यथाऽमृतवदं दंशा मकरा इव चार्णवम् ॥ ३ ॥
तथा रक्षोधनुमुक्ता वज्रानिलमनोजवाः । हरि विशन्ति स्म शरा लोका इव विषयये ॥

ரஷோபனுமுகா:	“இராட்சஸர்கள் விற்க	मशका: इव	மசகங்கள் போலவும்
	ளில்தொடுத்து வி	अमृतवदं	தென்சூடத்தை
	டப்பட்டவைகளும்	दंशा: यथा	தெனீக்கள் போலவும்
वज्रानिल- }	வஜ்ராயுதத்தின விர்	अर्णव	ஹமுத்தத்தை
मनोजवा: }	யமுடையவைகளும்	मकरा: इव च	மகரங்கள் போலவும்
	வாயுவேகமுடை	विषयये	பிரையத்தில்
	யவைகளுபான	लोका:	மானிடர்கள்
शरा:	சரங்கள்	हरि	ஸ்ரீபந்தாராயண
केदारं	கெடல்வயலை		விடத்தில்
शलभा: इव	வெட்டுக்கிளிகள்	इव. तथा च	எப்படியோ,
	போலவும்		அப்படியே
पर्वत	மலைவை	विशन्ति स्म	வந்துவிழுந்தவை.

स्यन्दनैः स्यन्दनगता गजैश्च गजपृष्ठगाः । अश्वारोहास्तथाऽश्वैश्च पादाताश्वाम्बरे स्थिताः॥
राक्षसेन्द्रा गिरिनिभाः शरैः शक्त्यष्टितोमरैः । निरुच्छ्वासं हरिं चक्रुः प्राणायामा इव द्विजम्॥

स्यन्दनगताः	"ரதங்களிற் சென்றவர்கள்	गिरिनिभाः	மலைகளைப்போன்ற
स्यन्दनैः	ரதங்களாலும்	राक्षसेन्द्राः	ராக்ஷஸேந்திரத்தார்கள்
गजपृष्ठगाः	கஜங்களிற்சென்ற வர்கள்	शरैः	பிராணங்களாலும்
गजैः च	கஜங்களாலும்	शक्त्यष्टि- तोमरैः	சக்தி, இறுபக்கமும் கருக்குள்ளவான், தேர்மரமென்ற ஆயுதங்களாலும்
अश्वारोहाः	அரக்கங்களிற்சென்ற வர்கள்	हरिं	ஸ்ரீஹரியை
अश्वैः च	அரக்கங்களாலும்	प्राणायामाः	பிராணாயாமங்கள்
तथा	அவ்வாறே	द्विजं	பிராமணனை
पादाताः	காலாட்களாகச் சென்றவர்கள்	इव	ஏப்படியோ அப்படி யே
अम्बरे च	விண்ணடியிலேயே	निरुच्छ्वासं	மூச்சவிடமுடியாதபடி
स्थिताः	நிற்பவர்களாயும்	चक्रुः	செய்தார்கள்.

निशाचरैस्ताड्यमाने मीनैरिव महोदधिः । शार्ङ्गमायम्य दुर्धर्षो राक्षसेभ्योऽसृजच्छरान्॥

दुर्धर्षः	"எவராலும் ஜடிக்க முடியாத அச்சதன்	ताड्यमाने	தாக்கப்பட்டவளில்
महोदधिः	மஹோத்தி	शार्ङ्गं	சாரங்கமென்ற வில்லை
मीनैः	மீன்களால்	आयम्य	வளைத்து
इव	எப்படியோ அப்படி	शरान्	அம்புகளை
निशाचरैः	அரக்கர்களால் [யே	राक्षसेभ्यः	ராக்ஷஸர்களைநோக்கி
		असृजत्	தொடுத்துவிடுத்தன.

शरैः पूर्णावतोत्सृष्टैश्च वक्रैर्मनोजवैः । विच्छेद विष्णुर्निशितैः शतशोऽथ सहस्रशः ॥८॥

विष्णुः	"ஸ்ரீஹராவ்ஹு	मनोजवैः	மனோஜைகமுடைய வைகளும்
पूर्णा- वतोत्सृष्टैः	} எதுவளையில் இழுக்க முடியுமோ அது வளையில் இழுத்து விடப்பட்டவைகளும்	निशितैः	சரிளைபிடித்தவை கருமரன
वक्रैः	{ வஞ்சாயுதம்போன்ற முனையுள்ளவை களும்	शरैः	களைகளால்
		शतशः	நூற்றுக்கணக்காகவும்
		अथ	இன்னும்
		सहस्रशः	ஆயிரக்கணக்காகவும்
		विच्छेद	ஒட்டித்தாத்தினார்.

विद्राव्य शरवर्षेण वर्षं वायुरिवोत्थितम् । पाञ्चजन्यं महाशङ्खं प्रदध्मौ पुरुषोत्तमः ॥ ९ ॥

புருஷோத்தம: "புருஷோத்தமர்
வாயு: பெருங்காற்று
தலி: மேல்விழுந்த
வர் மனமுடைய
இவ எப்படியோ அப்படி

शरवर्षेण பாணவருவத்தால்
विद्राव्य பதக்கித்து
पाञ्चजन्यं பாஞ்சஜன்யமென்ற
महाशङ्खं மஹாசங்கத்தை
प्रदध्मौ ஊதினர்.

सोऽम्बुजो हरिणा ध्मातः सर्वप्राणेन शङ्खराट् । ररास भीमनिर्होदस्त्रयोवयं व्यथयन्निव ॥

அம்புஜ: "ஜலத்திலுண்டான
ச: அந்த
शङ्खराट् சங்கசிரேஷ்டம்
हरिणा ஹரியினால்
सर्वप्राणेन பூர்ணபலத்துடன்
ध्मात: ஊதப்பட்டதாய்

भीमनिर्होद: பலக்கரமான த்வனி
श्रयोवयं மூவாயத்தையும்
व्यथयन् इव எதிர்த்தமுதச் செய்வது போல்
ररास ஒலித்தது.

शङ्खराजस्वः सोऽथ त्रासयामास राक्षसान् । मृगराज इवारण्ये समदानिव कुञ्जरान् ॥

அத: "அப்போது
ச: அந்த
शङ्खराजस्व: சங்கசிரேஷ்டத் தின் த்வனி
मृगराज: சிங்கமானது
इवारण्ये கானில்

समदान् மதம்பிடித்த
कुञ्जरान् யானைகளை
इव इव எப்படியோ அப்படியே
राक्षसान् அரக்கர்களை
वासयामास நடுங்கச்செய்தது.

न शेकुम्भाः संस्थातुं विमदाः कुञ्जराऽभवन् । स्यन्दनेभ्यश्च्युता वीराः शङ्खरावितदुर्वलाः ॥

शङ्खरावितदुर्वला: "சங்கத்தால் தளர்ந்து போன
अथा: குதிரைகள்
संस्थातुं நிற்பதற்கும்
न शेकु: சக்தியற்றனவாயின.
कुञ्जरा: யானைகள்

विमदा: உற்சாகமுடந்த
अभवन् ஐயின.
वीरा: வீரர்கள்
स्यन्दनेभ्य: கெட்களினின்று
च्युता: நழுவிவிழுந்தனர்.

शङ्खचापविनिर्मुक्ता वज्रतुल्याननाः शराः । विदार्य तानि रक्षांसि सुपुङ्खा विविशुः क्षितिम् ॥

शङ्खचाप- } "சார்க்கமென்றும்
विनिर्मुक्ता: } சாபத்தினின்றும்
எழுந்தவைகளும்
वज्रतुल्यानना: { னஜ்ஜரவுத்ததுக்கொப்
பாண வருடைய
வைகளும்
सुपुङ्खा: { அழகிய இறகுகள்
அணையப்பெற்ற
முனைகளைபுடைய
வான

शरा: பாணங்கள்
तानि அந்த
रक्षांसि சாத்தனர்களை
विदार्य பிளந்து
क्षिति क्षिति பூமியில்
विविशु: புகுந்தன.

मिश्रमानाः शरैः सङ्घे नारायणकरच्युतैः । निपेतू राक्षसा भूमौ शैला वज्रहता इव ॥

सङ्घे	"போலில்	राक्षसाः	அரக்கர்கள்
नारायणकरच्युतैः	{ ஸ்ரீமன் நாராயணனது கைகளினின்று கிளம்பி	वज्रहताः	வஜ்ரஹதத்தினால் வெட்டுண்ட
शरैः	பாணங்களால்	शैलाः इव	மலைகளென
मिश्रमानाः	பிணப்புண்ட	भूमौ	பூமியில்
		निपेतुः	விழுந்தனர்.

व्रणानि परमात्रेभ्यो विष्णुचक्रकृतानि वै । असृक् क्षरन्ति धाराभिः स्वर्णधारा इवाचलाः॥

विष्णुचक्रकृतानि	"விஷ்ணுசக்கிரத்தி னதுண்டான	इव	எப்படியோ அப்படி
व्रणानि	விரணங்கள்	परमात्रेभ्यः	சத்ருக்களது தேகக் களினின்ற
अचलाः	பர்வதங்கள்	असृक्	உதிர்த்தை
धाराभिः	பிணவுகளால்	क्षरन्ति वै	பெருக்குகின்றன.
स्वर्णधाराः	ஸுவர்ணதாரைகளை		

शङ्खराजस्वधापि शार्ङ्गचापरवस्तथा । राक्षसानां रवांश्चापि असते वैष्णवो रवः ॥ १६ ॥

अपि च	"இதுவுமன்றி	वैष्णवः	விஷ்ணுவின்
शङ्खराजस्वः अपि	சங்கசிரேஷ்டத் தினாலேயும்	रवः च	அட்டஹரஸசப்தமும்
तथा	அவ்வண்ணமே	राक्षसानां	அரக்கர்களின்
शार्ङ्गचापः	சார்க்கமெனும் வில்வி னாலேயும்	रवान्	கோவுக்களை
		असते	அடக்கிவிட்டது.

तेषां शिरोधरान्धूताञ्छरध्वजधनूपि च । रथान्यताकास्तूणीरांश्चिच्छेद स हरिः शरैः ॥

सः हरिः	"அந்த ஹரி	पताकाः	பதாகைகளையும்,
शरैः	பாணங்களால்	सर्वजघनूँषि	{ பாணங்களையும், தவ ஜங்களையும், விற்க ளையும்,
तेषां	அவர்களது	रथान् च	இரதங்களையும்
शिरोधरान्	கழுத்துக்களையும்	चिच्छेद	அறுத்துத்தள்ளினார்
धूतान्	அசைந்தாடிய		
तूणीरान्	அம்புறுத்தாணிக ளையும்,		

सूर्यादिव करा घोरा उर्मयः सागरादिव । पर्वतादिव नागेन्द्रा धारौघा इव चाम्बुदात् ॥

तथा शार्ङ्गविनिर्मुक्ताः शरा नारायणेरिताः । निर्धावन्तीपवस्तूर्ण शतशोऽथ सहस्रशः ।

शार्ङ्गविनिर्मुक्ताः	"சார்க்கத்தினின்று	अथ	இப்பொழுது
शराः	சரங்களும் [மெழுக்த	सूर्यान्	சூர்பலிடத்தினின்ற
तथा	அவ்வண்ணமே	घोराः	உக்கிரமான
नारायणेरिताः	ஸ்ரீமன் நாராயணரால் விடப்பட்ட	कराः	கிரணங்கள்
इवः	பாணங்களும்	इव	எப்படியோ அப்படி

சமராத்	கடலினின்றும்	வாரீஷ:	நகரங்களின்
கர்மய:	அலைகள்		ஸ்தலங்கள்கள்
ஐவ	எப்படியோ அப்படி	ஐவ ச	எப்படியோ
	யும்,		அப்படியும்
பரீதாத்	பர்வதத்தினின்றும்	தூர்	வெகு விரைவாய்
நாகேஸ்தா:	பாம்புகள்	ச: ச:	நூறு நூறுகளும்
ஐவ	எப்படியோ அப்படி	ஓஹஸ:	ஆசிரமமாயிரமாகவும்
அஸ்துதாத்	மேகத்தினின்றும் [யும்,	நிவாசி:	வெளிக்கிளம்பின.

அரமேண யதா சிஹ: சிஹேன ஹிரதா யதா । ஹிரதேன யதா வ்யாபா வ்யாபேண ஹிபினோ யதா ॥
 ஹிபினேவ யதா ஸ்நான: ஸுநா மார்ஜர்கா யதா । மார்ஜரேண யதா சர்பா: சர்பேண ச யதா ॥
 ததா தே ராக்ஸா: சர்பே விஷ்ணுநா ப்ரபவிஷ்ணுநா । ட்ரவந்தி ட்ராவிதாஸ்வான்யே ஷாயிதாஸ் மஹிதலே ॥

ப்ரபவிஷ்ணுநா	"ஸர்வலோகேஷ்வர	ஹிபினா	கிறுபுலிகளால்
	ராக்ய	ஸ்நான: யதா ஐவ	நாய்களெனவும்
விஷ்ணுநா	கிலிண்கிலினால்	ஸுநா	நாயினால்
ஹிபினா:	வெருட்டப்பட்ட	மார்ஜர்கா: யதா	பூனைகளெனவும்
தே	அந்த	மார்ஜரேண	பூனையினால்
ராக்ஸா:	அரக்கர்கள்	சர்பா: யதா ச	பாம்புகளெனவும்
அரமேண	சரபயிருத்தினால்	சர்பேண	பாம்பினால்
சிஹ: யதா	சிக்கங்களெனவும்	வ்யாபவ: யதா ச	எலிகளெனவும்
சிஹேன	சிக்கத்தினால்	ட்ரவந்தி	அஞ்சியோடலாகினர்.
ஹிரதா: யதா	பாணிகளெனவும்	ததா	அய்வண்ணமே
ஹிரதேன	பாணிகளால்	அஸ்யே	இதர
வ்யாபா: யதா	வேங்கைகளெனவும்	சர்பே ச	எண்ணெருமை
வ்யாபேண	வேங்கையினால்	மஹிதலே	மண்மீது
ஹிபின: யதா	கிறுபுலிகளெனவும்	ஷாயிதா:	மடித்தனர்.

ராக்ஸானா சஹஸாணி நஹத்ய மபுஸூதன: । வாரிஜ் பூரியாமாச தோயத் சுரராடிவ ॥ ௨௨ ॥

மபுஸூதன:	"மதுஸூதனன்	சுரராட்	தேவோத்திரன்
ராக்ஸானா	அரக்கர்களின்	தோயத்	மேகத்தை
சஹஸாணி	பலரை	ஐவ	எப்படியோ அப்படி
நஹத்ய	மடித்து	வாரிஜ்	சங்கத்தை
		பூரியாமாச	முழக்கினார்.

நாராயணசரஸ்வத் ஸ்ஷ்நாநாஸுவிஹதம் । யயோ லக்ஷாமபிமுக்ஷம் ப்ரபம் ராக்ஸம் வலம் ॥ ௨௩ ॥

நாராயணசரஸ்வத்	"நாராயணனது சரஸ்வ	ராக்ஸம்	அரக்கர்
	தருக்கு பயத்ததும்	வலம்	படை
ஸ்ஷ்நாநாஸுவிஹதம்	சங்கராத்தத்திக்கு	லக்ஷம்	குலங்கையை
	வெருண்டதும்	அபிமுக்ஷம்	கோக்கி
ப்ரபம்	{தொல்கிப்பட்டு ஒழுங்கில்லாமல் ஒடிப் போனதுமான	யயோ	சென்றது.

प्रभये राक्षसबले नारायणशराहते । सुमाली शरवर्षेण निववार रणे हरिम् ॥ २५ ॥

சுமாலி	"ஸுமாலி	பயமு	சிதறித் தடுமாறியோ
रणे	போரில்		டிபவளவிலும்
राक्षसबले	அரக்கர்படை	ஹி	ஹரினய
नारायणशराहते	{ நாராயணரது சரங்க னால் அடிபுண்ட வளவிலும்	शरवर्षेण	பாணவருஷத்தால்
		निववार	தடுத்தான்.

उत्क्षिप्य लम्बाभरणं धुन्वन्करमिव द्विपः । ररास राक्षसो हर्षात्सतद्विचोयदो यथा ॥

राक्षसः	"அரக்கன்	करे	துதிக்கையை
हर्षात्	குதுதுவத்தால்	धुन्वन् इव	ஆட்டிக்கொண்டிருப் பதுபோலவும்
द्विपः	பரணை	सतद्वित्	மின்னலுடன் கூடிய
लम्बाभरणं	தொக்குமாபரணத் தை	तोयदः यथा	மேகம் போலவும்
		ररास	முழுக்கினான்.

सुमालेर्नर्दतस्तस्य शिरो ज्वलितकुण्डलम् । चिच्छेद यन्तुरभाश्च भ्रान्तास्तस्य तु रक्षसः॥

नर्दतः	"கோஷமிட்டுக்கொண் டிருக்கிற	चिच्छेद	அதுத்துத் தள்ளினார்.
		तु	அப்பொழுது
तस्य	அந்த	तस्य	அந்த
सुमालेः	ஸுமாலியின்	रक्षसः	அரக்கனின்
यन्तुः	ஸாத்தியின்	अथाः च	குதிரைகளும் திக்குதிசை தெரியா
ज्वलितकुण्डलं	இவளிக்கின்ற குண்ட லங்களை அடிருக்கிற	भ्रान्ताः	{ தவனவாகித் தடுமாறின.
शिरः	முடியை		

तैरैवैभ्राम्यते भ्रान्तैः सुमाली राक्षसेश्वरः । इन्द्रियाशैः परिभ्रान्तैर्दृतिहीनो यथा नरः॥

राक्षसेश्वरः	"ராஷஸேசுவரனான	इन्द्रियाशैः	இந்திரியங்களாகிற
सुमाली	ஸுமாலி		அச்சுவங்களுடன்
तैः	அந்த	दृतिहीनः नरः	தையிலமற்ற மனிதன்
भ्रान्तैः	அல்லாடுகின்ற	यथा	எவ்வண்ணமோ
अथैः	குதிரைகளோடேன		அவ்வண்ணமே,
परिभ्रान्तैः	சுபலப்பட்டு அவ்ண டுகின்ற	भ्राम्यते	பாடும் தோன்றாது மயக்கி நின்றனன்.

हते सुमालेऽथैश्च रथे विष्णुरथं प्रति । माली चाभ्यद्रवशुक्तः प्रयुह्य सशरं धनुः ॥ २६ ॥

युक्तः	"ஸாமர்த்தியசாலி	स शि	பாணத்துடனிருக்கும்
माली	மாலி [பாசிய]	धनुः	வில்லை
सुमालेः	ஸுமாலியின்	प्रयुह्य	எடுத்துக்கொண்டு
रथे	இரதம்	विष्णुरथं च	விஷ்ணுரதத்தையே
अथैः च	குதிரைகளோடேயே	प्रति	நோக்கி
हते	அழிவடைந்தவளில்	अभ्यद्रवन्	எதிர்த்துவந்தனன்.

மாலேர்ஸுத்யுதா வாணா: கார்த்ஸ்வரவிமூபிதா: | விவிசுரீஸிமாசாய கௌச் பந்ரதா இவ ||

மாலே:	"மாலேரின்	கௌச்	கொளஞ்ச பர்வதத்
ஸுத்யுதா:	தனுஸீரீருத் து வந்த		தை
	வைகரூம்		
கார்த்ஸ்வரவிமூபிதா:	தந்தத்தால் அலக்கரிக்	இவ	எப்படியோ அப்படி
	கப்பட்டவைகளுமான	ஹி	தூரிகை
வாணா:	பாணங்கள்	மாசாய	அடைந்து
பந்ரதா:	பதவைகள்	விசு:	புகுந்தன.

அர்யமான: சரீ: சோத்ய மாலிமூகை: சதஸ்வத: | சூசுமே ந ரணே விஸுஜிநேந்ரீய இவாதிபி: ||

ரணே	"பேரில்	விஸு:	விஷ்ணு
மாலிமூகை:	மாலியால் கிடப்பட்ட	அத	அப்படியிருக்கையி
	வைகளாகிய		தும்
சதஸ்வத:	ஆயிரக்கணக்கான	வி:ந்ரீய:	ஜீதேந்திரியன்
சரீ:	பாணங்களால்	அதிபி:	தூன்பங்களால்
அர்யமான:	அடியுண்ட	இவ	எப்படியோ அப்படி
ச:	அந்த	சூசுமே ந	சிறிதும் கலக்கவில்லை.

அத மௌர்வீஸுநே ஸுத்வா பகதாந்மூதபாவந: | மாலினே மதி வாணோயாந்ஸசஜாரினிபூதந: ||

அத	"அப்படியிருக்கையி	மௌர்வீஸுநே	நானோசையை
	தும்	சுதா	கேட்டு
அரிநிபூதந:	சத்ருஸம்மதாராகரும்	வாணோயாந்	பாணஸமூதங்களை
மூதபாவந:	பூதங்களைப்படைப்	மாலினே மதி	மாலியின்மீது
	பகருமான	ஸசஜ	பொழிந்தார்.
பகவாந்	பூமீமதூரகிஷ்ணு		

தே மாலிதேஹமாசாய வஜ்ரவியுத்பமா: சரா: | பிவந்தி ருதிரே தஸ்ய நாஸா இவ ஸுதாரஸம் ||

தே	"அந்த	தஸ்ய	அவனுடைய
வஜ்ரவியுத்பமா:	{ வஜ்ராயுதம் மின்னல்	ருதிரே	உதிரத்தை
	இவைகளைப்போன்ற	நாஸா:	பாம்புகள்
	பிரபலமுடைய	ஸுதாரஸ	அம்ருதானத்தை
சரா:	பாணங்கள்	இவ	எப்படியோ அப்படி
மாலிதே:	மாலியின் சரீரத்தை	பிவந்தி	படுகை.
மாசாய	அடைந்து		

மாலினே விமுக்தே க்ருத்வா ஸஹ்ருதகாடாபர: | மாலிமௌலி பவஜ் சாபே வாஜினஸ்யாப்யபாஸயத் ||

ஸஹ்ருதகாடாபர:	"சங்கரங்கிரகதா தாரி	மாலிமௌலி	மாலியின் மருடத்தை
மாலினே	மாலியை	பவஜ்	கொடியையும், [யும்,
விமுக்தே க்ருத்வா	வாட்டமடையச்	சாபே அபி	கிணியும்,
	செய்து	வாஜின: ச	குதிரைகளையும்
		அபாஸயத்	தடுத்தாத்தள்ளினார்.

विरयस्तु गदां गृह्य माली नक्तश्चरोत्तमः । आपुपुवे गदापाणिर्गिर्यमादिव केसरी ॥३५॥

नक्तश्चरोत्तमः	"राक्षसोत्तम தமனன	गृह्य	கையில்கொண்டு
माली	மாலி	गदापाणिः	கதரபாணியாய்
विरयः गु	ரதமிழந்தவனானதும்	गिर्यमा	பர்வதசிகரத்தினின்று
गदां	கனதைய	केसरी इव	கிண்கம்போல்
		आपुपुवे	தான்விழுவுவந்தான்.

गदया गरुडेशानपीशानमिव चान्तकः । ललाटदेशेऽभ्यहनद्वज्रेणेन्द्रो यथाऽचलम् ॥३६॥

गरुडेशानं	"कण्टपकवर्णिन	इन्द्रः	இந்திரன்
ललाटदेशे	செற்றியில்	वज्रेण	வஜ்ரையு கத்தால்
गदया	கனதயால்	अचलं	பர்வதத்தை
अन्तकः	யமன்	यथा च	எப்படியோ,
ईशानं	சிவபெருமானை		அப்படியுமே
इव	எப்படியோ, அப்படி யும்	अभ्यहनन्	மோதினான்.

गदयाऽभिहतस्तेन मालिना गरुडो भृशम् । रणात्पराङ्मुखं देवं कृतवान्वेदनातुरः ॥३७॥

तेन	"अन्त	वेदनातुरः	வேதனைபயப்பொறுக் கமுடியாதவராய்
मालिना	மாலியால்	रणात्	போர்க்களத்தினின்று
गदया	கனதயால்	देवं	பரமாத்மாவை
अभिहतः	புடைக்கப்பட்ட	पराङ्मुखं	கின்புறம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறவராய்
गरुडः	கருடர்	कृतवान्	செய்தார்.
भृशं	அதிக		

पराङ्मुखे कृते देवे मालिना गरुडेन वै । उदतिष्ठन्महाञ्छब्दो रक्षसामभिनर्दताम् ॥३८॥

मालिना	"मालियால்	अभिनर्दतां	ஆனந்தப்பட்டுத் தன்னுகின்ற
गरुडेन वै	கருடராலும்	रक्षसां	அரக்கர்களின்
देवे	தேவர்	महान्	பெருந்த
पराङ्मुखे	கின்புறம் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவராக	छब्दः	கேரடிம்
कृते	ஆனதும்	उदतिष्ठन्	உண்டாகிற்று.

रक्षसां रवतां रावं श्रुत्वा हरिहयानुजः । तिर्यगास्थाय संक्रुद्धः पक्षीशे भगवान्हरिः ॥

पराङ्मुखोऽप्युत्ससर्ज मालेश्चक्रं जिघांसया ॥ ३९ ॥

रवतां	"கச்சலிடுகின்ற	हरिः	ஸ்ரீஹரி
रक्षसां	அரக்கர்களின்	भगवान्	பகவான்
रावं	பெரொலியை	संक्रुद्धः	கோபங்கொண்டவ ராய்
श्रुत्वा	கேட்டு	पक्षीशे	கருடன்மேல்
हरिहयानुजः	இந்திரனது ஸ்ரேஹர் தரராகிய	तिर्यक्	குறுக்காய்

आस्थाप	உட்கார்ந்து	पराङ्मुखः अवि	பாங்குமுகராயிப்பவ
माले:	மாலியின்		சாயே
निघांसया	வதைப்பின் வங்கல்பத் தால்	चकं	சக்கிராயுதத்தை
		राससर्वे	விடுத்தார்.

तत्सूर्यमण्डलाभासं स्वभासा भासयन्मयः । कालचक्रनिभं चकं मालेः शीर्षमपातयत् ॥

सूर्यमण्डलाभासं	“சூர்யமண்டலம் போன்ற சோபையுடையதும்	कालचक्रनिभं	காலசக்கிரத்துக் கொப்பானதுமான
स्वभासा	தன் காந்தியால்	तत्	அந்த
नभः	ஆகாயத்தை	चकं	சக்கிரம்
भासयन्	பிரகாதிக்கச்செய்வதும்	मालेः	மாலியின்
		शीर्षं	தலையை
		अपातयत्	அதுத்துத்தள்ளிற்று.

तच्छिरो राजसेन्द्रस्य चक्रकृत्तं विभीषणम् । पपात रुधिरोद्धारि पुरा राहुशिरो यथा ॥

राजसेन्द्रस्य	“ராகசேந்திரத்தம் ஜனடய	रुधिरोद्धारि	உதிரத்தைப் பெருக் குதிறதாய்
तत्	அந்த	पुरा	முன்னொருகால்
शिरो:	தலை	राहुशिरः	ராகுவினது முடி
चक्रकृत्तं	சக்கிரத்தால் சேதிக்கப்பட்டதாய்	यथा	எவ்வண்ணமானதோ அவ்வண்ணமே
विभीषणं	மிக்க பயங்கரமாய்	पपात	புயியில் வீழ்த்தது.

ततः सूरैः सुसंहृष्टैः सर्वमाणसमीरितः । सिंहनादस्वोन्मुक्तः साधु देवेति वादिभिः ॥

ततः	“அதனால்	साधु	‘மக்களம்.
सुसंहृष्टैः	மிக்க மகிழ்ச்சி கொண்ட	देव इति	தேவ! என்கிற
वादिभिः	{ எந்நவையே முறை விட்டுக்கொண்டிருந்தவர்களுமான் தேவர்களால்	सर्वमाणसमीरितः	அர்வயரகாரத்தாலும் கொஷிக்கப்பட்ட
सूरैः		सिंहनादस्वः	சிம்மநாதகோஷம்
		उन्मुक्तः	விடுவித்தது.

मालिनं निहतं दृष्ट्वा सुमाली माल्यवानपि । सबलौ शोकसन्तप्तौ लङ्कामेव प्रधावितौ ॥

सुमाली	“ஸுமாலியும்	शोकसन्तप्तौ	சோகத்தால் மிக்கதளந்தவர்களாய்
माल्यवान् अवि	மாலயவானும்	लङ्का एव	இலங்கையை
मालिनं	மாலியை		நோக்கியே
निहतं	மடிந்தவனாய்	सबलौ	கையெயலமேதர்
दृष्ट्वा	கண்டு	प्रधावितौ	திருப்பெழுதுணர்கள்.

गरुडस्तु समाश्वस्तः सन्निवृत्य यथा पुरा । राक्षसान्द्रावयामास पक्षवातेन कोपितः ॥

तु	"இந்தஸ்திலில்	யथा பुरா	முன்பேபாலவே
गरुडः	கருடர்	सन्निवृत्य	திருப்பி
समाश्वस्तः	விடாய்திர்த்தவராய்	पक्षवातेन	இறக்குகலினின்ற
कोपितः	உக்கிரம்கொண்		உண்டானகற்றிருல்
	டவராய்	राक्षसान्	ஆரக்கர்களை
		द्रावयामास	அடித்து ஒட்டினார்.

नारायणो बाणवराशनीभिर्विदारयामास धनुर्विमुक्तैः ।

नक्तञ्चरान्मुक्तविधूतकेशान्यथाऽशनीभिः सतडिन्महाभ्राः ॥ ४५ ॥

नारायणः	"ஸ்ரீமன் நாராயணன்	सत डिन्महाभ्राः	மின்ன ஹுடன்கடிய
धनुर्विमुक्तैः	வில்லினின்றதுறப்	यथा	பெரும்மேகங்
	பட்ட		களைப்பேரல்
बाणवराशनीभिः	பாணைத்தமங்களால்	नक्तञ्चरान्	ராக்ஷஸர்களை
	கிறிதுகளால்	मुक्तविधूतकेशान्	தலைவிரிகொலமுடைய
अशनीभिः	இடித்திகளால்	विदारयामास	வர்களால்
			கிதற அடித்தார்.

भिन्नातपत्रं पतमानपक्षं शरैरपश्वस्तविनीतवेषम् ।

विनिस्तुतान्त्रं भयलोलनेत्रं बलं तदुन्मत्ततरं बभूव ॥ ४६ ॥

तत् बलं	"அந்த பலை	विनिस्तुतान्	சரித்த குட ஹுடைய
शरैः	பாணங்களால்		தாய்
भिन्नातपत्रं	குடைகள் முறித்த	भयलोलनेत्रं	அச்சத்தினால் பிரண்ட
अक्षं	ஆயுதம் [தாய்		கண்களுடையதாய்
पतमानं	கழுகியதாய்	उन्मत्ततरं	யாதும் தேரன்றது
अश्वस्त- } विनीतवेष }	யானம் குலைத்து, கொட்டமடங்கிய வேஷமுடையதாய்	बभूव	ஆயிற்று.

सिंहार्दितानामिव कुञ्जराणां निशाचराणां सहकुञ्जराणाम् ।

रवाश्च वेगाश्च समं बभूवुः पुराणसिंहेन विपर्दितानाम् ॥ ४७ ॥

पुराणसिंहः	"முன்காலத்தில	वेगाः च	கலவசங்களும்
	காலிபிம்மமுந்தியால்	सिंहार्दितानां	கிங்கத்தினால் கிதற
विपर्दितानां	பொடிப்பட்டவர்களும்		டிக்கப்பட்ட
सहकुञ्जराणां	யானைகளையுடையது	कुञ्जराणां	யானைகளுடையதற்கு
निशाचराणां	ஆரக்கர்களின் [மான	समं हव	ஸமமாகவே
रवाः च	பெரும்சூட்சுமம்	बभूवुः	இருந்தன.

सम्बाध्यमाना हरिबाणजालैः सबाणजालानि समुत्सृजन्तः ।

धावन्ति नक्तश्वरकालमेघा वायुप्रभिन्ना इव कालमेघाः

॥ ४८ ॥

हरिबाणजालैः "ஸ்ரீ ஹரியின் பாண
ஊழுகங்களால்
सम्बाध्यमाना: துன்புறுத்தப்பட்ட
नक्तश्वरकालमेघा: ஆரக்கர்களாகிய
காலமேகங்கள்
सबाणजालानि { அம்புகள் பூட்டியபடி
வேயிருக்கிற பாணங்
களை

समुत्सृजन्तः துறந்தெறித்துவிட்ட
வர்களால்
वायुप्रभिन्ना: வாயுவினால் கலக்கப்
பட்ட
कालमेघा: इव காலமேகங்களென
धावन्ति பறந்தன

चक्रमहरैर्विनिकृत्तशीर्षाः संचूर्णिताङ्गाश्च गदाप्रहरैः ।

असिप्रहरैर्द्विविधा विभिन्नाः पतन्ति शैला इव राक्षसेन्द्राः

॥ ४९ ॥

राक्षसेन्द्रा: "ராக்ஷஸேந்திர
கள்
चक्रमहरैः சக்ராயுதத்தினால்
ளால்
विनिकृत्तशीर्षा: சேதிக்கப்பட்ட சி
முண்டையவர்களையும்
गदाप्रहरैः கதையினையவர்களால்

संचूर्णिताङ्गा: { பிண்டமாக நகக்குண்
ட சிமுண்டையவர்க
ளையும்
असिप्रहरैः கத்திகளின் குத்துக
द्विविधा: இரண்டாய் [ளால்
विभिन्ना: च வெட்டுண்டவர்களா
शैला: इव மலைகளென [யும்
पतन्ति விழுந்தார்கள்.

चक्रकृत्तास्यकमया गदासंचूर्णितोरसः । लाङ्गूलभृत्पितृयात्रा मुसलैर्भिन्नपस्तकाः ॥ ५० ॥

केचिच्चासिना छिन्नास्तथाऽन्ये अरपीडिताः । निपेतुरम्बराचूर्ण राक्षसाः सागराम्भसि ॥

केचित् "சில
राक्षसा: அரசக்கர்கள்
चक्रकृत्तास्य- } சக்கிரத்தால் ஆறுப்
कमला: } புண்ட முகமலங்க
கையுண்டையவர்களையும்
गदासंचूर्णितोरसः { கதையால் பிண்டமால்
நகக்குண்ட மார்புக
கையுண்டையவர்களையும்
लाङ्गूलभृत्- } கலப்பைகளால் சேதி
पीया: } கப்பட்ட கழுத்துக
கையுண்டையவர்களையும்
मुसलैः உலக்கைகளால்
भिन्नपस्तका: சித்திரிய மண்டைகளை
புண்டையவர்களையும்

तथा அவ்வண்ணமே
अन्ये சிலர்
अरपीडिता: च சரக்களால் பித்தம்
பட்டவர்களையும்
असिना கத்தியால்
छिन्ना: एव வெட்டுண்டவர்க
ளையும்
अम्बराश्च ஆகாயத்தினின்று
सागराम्भसि ஸமுத்திரமூத்தில்
लून् கிணத்தில்
निपेतु: விழுந்த முழுகிப்
போனார்கள்.

विलम्बमानैर्मणिहारकुण्डलैर्निशाचैर्नीलबलाहकोपमैः ।

निपात्यमानैर्ददृशे निरन्तरं निपात्यमानैरिव नीलपर्वतैः ॥ ५२ ॥

निरन्तरं	“இடைவெளியில்லாத பரதேசம்	नीलबलाहकोपमैः	கறுத்தமேகங்களை மொத்தவர்களுமான்
मणिहारकुण्डलैः	{ மணிமாலைகளையும் குண்டலங்களையும் முண்டலவர்களும்	निशाचैः	ஆரக்கர்களால்
विम्बमानैः	தொக்கிக்கொண்ட குக்கிறவர்களும்	निपात्यमानैः	பூமிமீள்விழுந்த நீலமலைகளால்
निपात्यमानैः	தறையில்வந்துவிழுந் தவர்களும்	इव	எப்படியோ, அப்படி
		दृशे	காணப்பட்டது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे सप्तमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 21017



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकः 293

अष्टमः सर्गः—எட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ௫ ॥

माल्यादिपराजयः—மாலி முதலியவர்களின் தோல்வி.

हन्वमाने बले तस्मिन्पद्मनाभेन पृष्ठतः । माल्यवान्सन्निवृत्तोऽथ वेलामेत्य महार्णवः ॥ १ ॥

पद्मनाभेन	“பத்மநாபனால்	वेलां	ஸமுத்திரக்கரையைய
तस्मिन्	அந்த	एत्य	அடைந்து
बले	கைவன்யம்	पृष्ठतः	பின்புறமாய்
हन्वमाने अथ	அழிவடைந்தபோது	इव	எவ்வண்ணமோ, அவ்வண்ணமே
माल्यवान्	மால்யவான்	सन्निवृत्तः	திரும்பினான்.
महार्णवः	ஸமுத்திரஆலை		

संरक्तनयनः कोपाच्चलन्मौलिर्निशाचरः । पद्मनाभमिदं ग्राह्य वचनं पुरुषोत्तमम् ॥ २ ॥

निशाचरः	“ஆரக்கன்	पुरुषोत्तमं	புருஷோத்தமமான
कोपाच्च	கொபத்தினால்	पद्मनाभं	பத்மநாபரைப்
संरक्तनयनः	சிவந்தகண்களை யுடையவனாய்	इदं	பின்வரும் [பார்த்து மொழியை
चलन्मौलिः	அசையும்தலையனாய்	वचनं	உரைசெய்தான் :
		ग्राह्य	

नारायण न जानीषे क्षात्रधर्मं पुरातनम् । अयुद्धमनसो भीतानस्मान्हंसि यथेतरः ॥ ३ ॥

नारायण	“ஓ நாராயண,	भीतान्	அஞ்சிநடுங்கிக்
पुरातनं	அனாதியான்	अस्मान्	எங்களை [கிடக்கும்
क्षात्रधर्मं	சூத்திரியதரும்த்தை	इतरः	அவியேகி
न जानीषे	நீ அறியவில்லை.	यथा	எவ்வண்ணமோ, அவ்வண்ணமே
अयुद्धमनसः	{ போர்புரியும் எண்ணத்தைவிட் டவர்களாய்	हंसि	அடித்துக்கொண்டது கொய்.

पराङ्मुखवर्ध पापं यः करोत्यसुरेतरः । स इन्ता न गतः स्वर्गं लभते पुण्यकर्मणाम् ॥ ४ ॥

असुरेतरः *	" 'அசுரனைத் தவிர மற்ற	इन्ता	கொலைபுரிபவனாய்
यः	எவனெருவன்	पापं	பாபத்தில்
पराङ्मुखवर्ध	{ பரங்குமகராய் இருப்பவர்களின் வளநத்தலை	गतः	விழ்ந்தவனாய்
करोति	செய்கிறானே	पुण्यकर्मणां	புண்யவரண்களுடைய
सः	அவன்	स्वर्गं	சுவர்க்கத்தை
		न लभते	பெறான்.

युद्धश्रद्धाऽथवा तेऽस्ति शङ्खचक्रगदाधर । अहं स्थितोऽस्मि पश्यामि वलं दर्शय यत्नव ॥

शङ्खचक्र- गदाधर } ते युद्धश्रद्धा अस्ति अथवा अहं	" 'சங்கம், சக்கிரம், கதை இவைகளை உனக்குத் தரித்தவனே! போரில் பக்தி உண்டு என்கிறபகைத்தில் நான்	स्थितः अस्मि तव वलं यत् दर्शय पश्यामि	எதிர்த்துநிற்பவனாய் ஆகிறேன். உனது செனரயத்தை எப்படிப்பட்டதென காட்டு; கண்டறிகிறேன்.'
--	---	---	--

माल्यवन्तं स्थितं दृष्ट्वा माल्यवन्तमिवाचलम् । उवाच राक्षसेन्द्रं तं देवराजानुजो बली ॥

बली देवराजानुजः माल्यवन्तं अचलं इव राक्षसेन्द्रं	" 'மலையாளிவந்தான் உபேந்திரர் மாலயவானென்கிற மலைவய போன்றவனும் ராசாதிபதியைத் தமனாக	तं माल्यवन्तं स्थितं दृष्ट्वा उवाच	அந்த மாலயவானை போருக்குத்தயாராய் எதிர்த்துநிற்பவனாய் கண்டு பின்கண்டபடி சொல்லியருளினார்!
---	--	--	--

युष्मत्तो भयभीतानां देवानां वै मयाऽभयम् । राक्षसोत्सादनं दत्तं तदेतदनुपाल्यते ॥

युष्मत्तः भयभीतानां देवानां मया वै राक्षसोत्सादनं	" 'உங்களிடத்தில் அஞ்சிநடுங்கிய தேவர்களுக்கு என்னுளேயே ராசாதிபதிகளை திர்மூல மாக்குகிறதாகிற	अभयं दत्तं तत् एतत् अनुपाल्यते	அபயமானது வரத்தளிக்கப்பட்ட ருக்கிறது. அந்த இது பரிபாலிக்கப்படுகிறது.
---	--	--	--

प्राणैरपि प्रियं कार्यं देवानां हि सदा मया । सोऽहं वो निहनिष्यामि रसातलगतानपि ॥

मया सदा देवानां	" 'என்னால் எப்போதும் தேவர்களுக்கு	प्राणैः अपि ' प्रियं	பிரணைகளைவிட்டா கொண்டும் ஹிதமானது
-----------------------	---	----------------------------	--

காய்	செய்து முடிக்கவேண் டிய காரியம்.	ரஸாத- ரஸாந் }	ரஸாதலமென்கிற கிழுலகத்துளில் நான்
ஹி	என்கிறபடியால்	ரஸாந் }	காவதாயிய உலகத்
ச:	அந்த		தையடைந்தவர்க
அஃ	நான்	அவி	ஆனபொதியும் [வாய்
வ:	உக்களை	நிஹிந்யமி	கொல்வேன்.

देवदेवं ब्रुवाणं तं रक्ताम्बुरुहलोचनम् । शक्त्या विभेद संकुदो राक्षसेन्द्रो भुजान्तरे ॥

राक्षसेन्द्रः	"ராஷ்டிரேந்திரன்	देवदेवं	தேவதேவருமாகிய
संकुदः	கொபுவேசம்பூண்ட வனம்	सं	அவரை
ब्रुवाणं	பேசிக்கொண்டிருப்ப வரும்	भुजान्तरे	மார்பில்
रक्ताम्बुरुहलोचनं	செந்தாமரைக்கண்ண ரும்	शक्त्या	சக்தியென்றும் ஓர் ஆ யுதத்தைக்கொண்டு
		विभेद	குத்தினான்.

माल्यवज्जनिर्मुक्ता शक्तिर्यथाकृतस्वना । हरेरसि बभ्राज मेघस्थेव शतहृदा ॥ १० ॥

घण्टाकृतस्वना	"மணிகளாலுண்டான ஒலிபுடையதும்	हरेः	ஹ்ரிந்ரஸின்
माल्यवज्ज- निर्मुक्ता	மால்யவாஜ் கையிலி ருந்து வெளிப்புறப்	हरसि	மார்பில்
शक्तिः	சக்தி [பட்டதுமான	मेघस्था	மேகத்திலிருக்கிற
		शतहृदा इव	மின்னலென
		बभ्राज	விளங்கிற்று.

ततस्तामेव चोत्कृष्य शक्तिं शक्तिधरप्रियः । माल्यवन्तं समुद्दिश्य चिक्षेपाम्बुरुहेक्षणः ॥

ततः	"அப்பொழுது	अम्बुरुहेक्षणः	தாமரைக்கண்ணார்
शक्तिधर- प्रियः	வல்லயம் பிடித்த படைஞர்களிடத் தில் அன்பு பாராட் டுகிற (அல்லது, கார் த்திகேயரிடமன்பு கொண்ட)	तां	அந்த
		शक्ति एव	சக்தியென்ற ஆயுத
		उत्कृष्य	பிடுங்கி [த்தை
		माल्यवन्तं च	மால்யவாஜையே
		समुद्दिश्य	குறிவைத்து
		चिक्षेप	விடுத்தார்.

स्कन्दोत्सृष्टेव सा शक्तिर्गोविन्दकरनिःसृता । काङ्क्षन्ती राक्षसं प्रायान्माहेन्द्रीवाञ्जनाचलम् ॥

गोविन्दकर- निःसृता	"கோவிந்தருடைய கையிலின் துவெளிப் புது [புறப்பட்ட கார்த்திகேயக்கடவு ளாலிடப்பட்ட	अञ्जनाचलं	ஆஞ்சனமலைக்கு
सा	அது	काङ्क्षन्ती	இஷ்டமாய்ப்போகும்
स्कन्दोत्सृष्टा	கார்த்திகேயக்கடவு ளாலிடப்பட்ட	माहेन्द्री	தேவேந்திரனது சக்தி
		इव	எப்படியோ
शक्तिः	சக்தி		அப்படியும்
इव	எப்படியோ அப் படியும்	राक्षसं	அரக்களைநோக்கி
		प्रायात्	சென்றது.

सा तस्योरसि विस्तीर्णे हारभासाऽवभासिते । अपतद्राक्षसेन्द्रस्य गिरिकूट इवाशनिः ॥

सा	“அது	विस्तीर्णे	கிரக லமுமான
तस्य	அந்த	उरसि	மார்பில்
राक्षसेन्द्रस्य	ராட்சசேந்திர ஸுடைய	गिरिकूटे	பர்வதசிகரத்தில்
हारभासा	ஹாபாசாவின் காந்தி	अशनिः इव	இடி போல்
	யால்	अपतत्	விழுந்து விட்டது.
अवभासिते	பிங்க சேர திபெற்று		
	கிளக்குகிறது		

तया भिन्नतनुत्वाणः प्राविशद्विपुलं तमः । माल्यवान्पुनराश्वस्तस्तस्थौ गिरिर्वाचलः ॥

तया	“அதனால்	प्राविशत्	அடைந்தான் ;
माल्यवान्	மாலயவான்	पुनः	அப்படியிருந்தும்
भिन्नतनुत्वाणः	பிண்டத் துபோனகவர்	आश्वस्तः	ஆயாஸம் தீர்த்தவனுய்
	களை அடையவனுய்	गिरिः इव	மலைபோல்
विपुलं	எதுவும் தெரியாத	अचलः	சரியாமல்
तमः	மயக்கத்தை	तस्यौ	எதிர்த்து நின்றான்.

ततः कार्णायसं शूलं कण्टकैर्वहुभिर्द्वितम् । प्रगृह्णाभ्यहनदेवं स्तनयोरन्तरे दृढम् ॥ १५ ॥

ततः	“அச்சமயத்தில்	शूलं	சூலத்தை
बहुभिः	பல	प्रगृह्य	எடுத்து
कण्टकैः	முட்களோடு	देवं	பரமாத்மாவை
वृत्	அமைவப்பெற்றதும்	स्तनयोः	ஸ்தனங்களின்
कार्णायसं	இரும்பால் செய்யப்	अन्तरे	மத்தியில்
	பட்டதுமான	दृढं	வலுவாக
		अभ्यहनत्	குத்தினான்.

तथैव रणरक्तस्तु मुष्टिना वासवानुजम् । ताडयित्वा धनुर्मात्रमपक्रान्तो निशाचरः ॥ १६ ॥

निशाचरः	“அரக்கன்	वासवानुजं	உபேந்திரன்
रणरक्तः तु	போரில் ஆவேசம்	ताडयित्वा	குத்தி
	கொண்டவனாகவே	धनुर्मात्रं	கிள்ளாது
मुष्टिना	முஷ்டியால்	अपक्रान्तः	பின்வாங்கினான்.
तथा एव	அவ்வண்ணமே		

ततोऽम्बरे महाच्छब्दः साधु साध्विति चोदितः ।

आहत्य राक्षसो विष्णुं गरुडं चाप्यताडयत्

॥ १७ ॥

राक्षसः	“அரக்கன்	ततः	அப்பொழுது
विष्णुं	கிஷ்ணுவை	अम्बरे	ஆகாயத்தில்
आहत्य	அடித்துவிட்டு	साधु साधु	‘என்னதுணிபு’
च	பின்னர்	इति	என்கிற
गरुडं अवि	கருடனையும்	महान्	பெரிய
अताडयत्	அதைந்தான்.	शब्दः च	கேள்வமும்
		उदितः	உண்டாயிற்று.

चैनतेयस्ततः क्रुद्धः पक्षवातेन राक्षसम् । व्यपोहृद्वान्वायुः शुष्कपर्णचयं यथा ॥ १८ ॥

ततः	"அப்பொழுது	राक्षसं	அரக்கனை
चैनतेयः	வினையதின் புதல்வர் (கருடர்)	बलवान् वायुः	சண்டமாருதம்
क्रुद्धः	கோபங்கொண்டவராய்	शुष्कपर्णचयं	உலர்ந்த சாகுதளரின் குவியலை
पक्षवातेन	இறகுதளரின் காற்றினை	यथा	எப்படியோ அப்படி
		व्यपोहृ	பறக்கடித்தார்.

द्विजेन्द्रपक्षवातेन द्राक्षितं दृश्य पूर्वजम् । सुमाली स्वलैः सार्धं लङ्कामभिमुखो ययौ ॥

सुमाली	"सुमाली	स्वलैः	தன் னைன்யக்களுடன்
पूर्वजं	தம்பனை	सार्धं	கூடினவனாய்
द्विजेन्द्रपक्षवातेन	புன்னரசின் இறகுதளரின் காற்றால்	लङ्कां	இலங்கையை
द्राक्षितं	வினாந்தோடுகிறவனாய்	अभिमुखः	நோக்கி
दृश्य	கண்டு	ययौ	சென்றான்.

पक्षवातबलोद्धूतो माल्यवानपि राक्षसः । स्वलेन समागम्य ययौ लङ्कां हिया वृतः ॥

माल्यवान्	"மால்யவானென்ற	वृतः	பாதிக்கப்பட்டவனாய்
राक्षसः चाप	அரக்கனும்	स्वलेन	தன் னைன்யத்துடன்
पक्षवातबलोद्धूतः	{ இறகுதளரின் காற்றின் கடுமையால் தடுமாறியவனாய்	समागम्य	கூடி
हिया	வெட்கத்தால்	लङ्कां	இலங்கைக்கு
		ययौ	சென்றான்.

एवं ते राक्षसास्तेन हरिणा कमलेक्षण । बहुशः संयुगे भग्ना हतश्वरनायकाः ॥ २१ ॥

कमलेक्षण	"ஒதாமரைக்கண்ணா!	बहुशः	அனேகமாய்
ते	அந்த	हतश्वर-	கொல்லப்பட்ட
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	नायकाः	{ முதன்மைமையான வேளுவிர்களை
तेन	அந்த		புனையவர்களாய்
हरिणा	ஹரியால்	भग्नाः	தோல்வியடைந்தவர்களாக ஆனார்கள்.
संयुगे	பொரில்		
एवं	மேற்கண்டவண்ணம்		

अशक्रुवन्तस्ते विष्णुं प्रतियोद्धुं भयादिताः । त्यक्त्वा लङ्कां गता वस्तुं पातालं सहयत्रयः ॥

ते	"அவர்கள்	सहयत्रयः	பந்னிமர்கள் ஸமேதர்களாய்
विष्णुं	விஷ்ணுவை	लङ्कां	இலங்கையை
प्रतियोद्धुं	திரும்பி எதிர்த்து போர்புரிய	त्यक्त्वा	விட்டு
अशक्रुवन्तः	திருமையற்றவர்களாய்	पातालं	பாதாளநோகத்தில்
भयादिताः	அஞ்சி அகக்குகின்றவர்களாய்	वस्तुं	வாஸம்சொய்ய
		गताः	போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

सुमालिनं समासाद्य राक्षसं रघुसत्तम । स्थिताः प्रख्यातवीर्यास्ते वंशे सालकटङ्कटे ॥

रघुसत्तम	“ரக த்தம!	தெ	அவர்கள்
சாலகடங்குடே	ஸாலகடங்குடைய	சுமாலின	ஸுமாலி என்கிற
वंशे	வம்சத்தில் [என்கிற	ராட்சஸ	அரக்களை
प्रख्यातवीर्याः	பிரசித்திபெற்ற வீரரி	समासाद्य	அண்டி
	யமுண்டியவர்களால்	स्थिताः	வாஸந்திசெய்தார்கள்.

ये त्वया निहतास्ते तु पौलस्त्या नाम राक्षसाः ।

सुमाली मारयवान्माली ये च तेषां पुरःसराः ॥

सर्वे तेभ्यो महाभाग राक्षणाद्वलवत्तराः

॥ २४ ॥

महाभाग	“மஹாபாக்யவானே!	मारयवान्	மாஸ்யவான்
त्वया	தேவரீரால்	माली च	மாலி என்கிறவர்கள்
निहताः	ஸம்ஹரிக்கப்பட்ட	ये	எவர்களோ?
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	ते	அவர்கள்,
ये	எவர்களோ,	तेषां	அவர்களுக்கும்
ते सर्वे	அவர்கள் எல்லோரும்	पुरसराः	மேம்பட்டவர்கள்.
पौलस्त्याः } नाम }	புலஸ்தியவம்சத்தில் உண்டானவர்கள், (பெணஸ்தியரெனப் பெயர் பூண்டவர்கள்.)	तेभ्यः	அவர்களைக்காட்டிலும்
सुमाली	ஸுமாலி	रावणात् तु	இராவணனைக்காட்டி தும்புட
		बलवत्तराः	அதிக ஆற்றலுடைய வர்கள்.

न चान्यो राक्षसान्दन्ता सुरारीन्देवकण्टकान् । कृते नारायणं देवं शङ्खचक्रगदाधरम् ॥

देवकण्टकान्	“தேவர்களைத் தூண்டு புறுத்தும்	देवं	பரமத்தமாவுடைய
सुरारीन्	தேவசத்ருக்களைய	नारायणं	ஸ்ரீமன்நாராயணனை
राक्षसान्	அரக்கர்களை	अरुं	தவிர
इन्ता	ஒழிப்பவர்,	अन्यः च	வேருருவரும்
शङ्खचक्रगदाधरं	சங்குசக்கரகதாதாரும்.	न	இல்லை.

भवाञ्चारायणो देवश्चतुर्बाहुः सनातनः । राक्षसान्दन्तुमुत्पन्नो ह्यजेयः प्रभुरन्ययः ॥ २५ ॥

राक्षसान्	“அரக்கர்களை	अजेयः	யாரதலும் இயிக்க
हन्तुं	ஸம்ஹரிக்க		முடியாதவரும்,
उपज्ञः	அவதரித்தவராகிய	प्रभुः	ஸகல ஜோகரையகரும்.
भवान् हि	தேவரீர்தான்	देवः	பரமத்தமாவும்,
सनातनः	ஆதியந்தமற்றவரும்,	अन्ययः	தீர்க்கற்புடைய
चतुर्बाहुः	நான்கு கைகளையுடையவரும்,	नारायणः	ஸ்ரீமன்நாராயணன்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे अष्टमः सर्गः

நவம: சரி:—ஒன்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ ௭ ॥

ராவணாபுத்தி:—ராவணன் முதலியவர்களின் உத்பத்தி.

केनचिच्चय कालेन सुमाली नाम राक्षसः । रसातलान्मर्त्यलोकं सर्वं वै विचचार ह ॥

अथ	“அப்பால்	मर्त्यलोकं	மண்ணுலகில்
केनचित् कालेन	ஒருஊழியத்தில்	सर्वं वै	எங்கும்
सुमाली नाम	ஸுமாலி என்கிற	विचचार ह	திரிந்துபார்த்து
राक्षसः तु	அரக்கனும்		
रसातलात्	ரஸாதலமென்கிற		
	உலகத்தை விட்டு		வந்தான்.

नीलजीमूतसङ्काशस्तप्तकाञ्चनकुण्डलः । कन्यां दुहितरं गृह्य विना पद्ममिव श्रियम् ॥२॥
राक्षसेन्द्रः स तु यदा व्यचरद्वै महीतलम् । तदाऽपश्यच्च गच्छन्तं पुष्पकेण धनेश्वरम् ॥

नीलजीमूत-}	“நீலமேகம்போன்ற	इव	போன்றவனாகும்
सङ्काशः }	மேனிபுடையவனும்	कन्यां च	கன்னிகையுமான
तप्तकाञ्चन-}	பனபனப்பாள் கவர்	दुहितरं तु	குமாரத்தியையும்
कुण्डलः }	ணகுண்டலக்களை	गृह्य	கூட அழைத்துக் கொண்டு
	அணிந்தவனுமான	व्यचरत्	திரிந்துகொண்டிருந்த
सः	அந்த	तदा	அப்பொழுது[தானே];
राक्षसेन्द्रः	ராக்ஷஸேந்திரன்	धनेश्वरं	குபேரனை
यदा	எப்பொழுது	पुष्पकेण च	புஷ்பகவிமானத்தி; லேறி
महीतलं	பூமீலாகத்தில்	गच्छन्तं	போய்க்கொண்டிருப்
पद्मं	தாமரைமலரை	अपश्यत्	கண்டான். [பவனாய்
विना	விட்டுவந்த		
श्रियं	மஹாலக்ஷ்மியை		

तं दृष्ट्वाऽमरसङ्काशं स्वच्छन्दं तपनोपमम् । रसातलं प्रविष्टः सन्मर्त्यलोकात्सविस्मयः ॥
हितार्थं चिन्तयामास राक्षसानां महामतिः ॥ ४ ॥

किंकुतं श्रेय इत्येवं वर्षेमाहि कथं वयम् । अथाब्रवीत्सुतां रक्षः कैकसी नाम नामतः ॥

महामतिः	“மஹாமேதானியசிய	तपनोपमं	ஸுநர்யணுக்குச்சம
रक्षः	அரக்கன்		மானவராயும்
सं	அவரை	दृष्ट्वा	கண்டு
अमरसङ्काशं	தேவர்களுக்குச்சம	सविस्मयः	வியப்புற்றவனாய்
	மானவராயும்	मर्त्यलोकात्	மண்ணுலகை விட்டு
स्वच्छन्द्	{ ஒருவனுடைய அதிகா	रसातलं	ரஸாதலமென்கிற
	ரத்திற்குட்பட்டதவ		லோகத்திற்கு
	ராமவும்		

प्रविष्टः सन्	வந்துசேர்க்தவனாய்	क्रियामास	தனக்குள் ஆலோசனை செய்தான்.
राक्षसानां	‘ராஷ்டிரவர்களுடைய		
हितायै	நலிதத்தின்பொருட்டு	अथ	அதன்மேல்
श्रेयः	கேதமத்தை	नामतः	பெயரால்
कृतं	விளைவிப்பது	कैकसी	கைகஸி என்று
किं	எப்படி?	नाम	அழைக்கப்பட்ட
वयं	நாம்	सुखं	சுகமாத்நிலையப் பாவ்த்து
कथं	எதைச்செய்தால்		
वधेमहि	தலை எடுப்போம்	एव	பின்னண்டபடி
इति	என்று	अवधीत्	உளாசெய்தான்;

पुत्रि प्रदानकालोऽयं यौवनं तेऽतिवर्तते । प्रत्याख्यानाच्च भीतैस्त्वं न वरैः प्रतिगृह्यसे ॥

पुत्रि	“ஓ குழந்தாய்!	प्रत्याख्यानाच्	தாழ்ந்த ஸ்திதிபீழிநு ப்பதால்
ते	உனக்கு	भीतैः	சங்கைகள் கொண்ட வர்களாய்
यौवनं	பெளவனம்	च	இருப்பதைப்பற்றி
अतिवर्तते	அதிக்ரமிக்கிறது.	ए	கி
अयं	இது	न प्रतिगृह्यसे	{ பாணிக்ரஹணம் செய்யப்படாமலிருக்கின்றனை.
प्रदानकालः	கன்னிகாதானத்திற் கு ஏற்ற காலம்.		
वरैः	தகுந்த வரங்களால்		

त्वत्कृते च वयं सर्वे यन्विता धर्मबुद्धयः । त्वं हि सर्वगुणोपेता श्रीः साक्षादिव पुत्रिके ॥

पुत्रिके	“ஓ குழந்தாய்!	यन्विताः	பாடுபட்டுக்கொண்ட குக்கிரோம்.
त्वत्कृते	உன்கீர்த்தியத்தில்	त्वं हि	நீயே
वयं	நங்கள்	साक्षान्	பரத்யகூமான
सर्वे च	எல்லோருமே	श्रीः	மதுரைனிதம்
धर्मबुद्धयः	{ உசிதமாவணவகளைச் செய்யவேண்டுமதில் ஸங்கல்பம் கொண் டவர்களாய்	इव	போன்றவளாய்
		सर्वगुणोपेता	ஸ்ரீவகுணக்கருத் அமைப்பபெற்றவன்.

कन्यापितृत्वं दुःखं हि सर्वेषां मानकाङ्क्षिणाम् ॥ ८ ॥

न ज्ञायते च कः कन्यां वरयेदिति कन्यके ॥ ९ ॥

कन्यके	“கன்னிகையே!	हि	எனெனில்
मानकाङ्क्षिणाम्	மானத்தில் கருத் துள்ளவர்கள்	कन्यां	கன்னிகையை
सर्वेषां	எல்லோருக்கும்	कः	எவன்
कन्यापितृत्वं	கன்னிகைகளுக்குத் தந்தையாகுதல்	वरयेत्	பரையயாக்கிகொரு வான்
दुःखं च	துக்கமேயாகம்.	इति	என்கிறது
		न ज्ञायते	தெரியதில்லை.

सा तु तां दारुणां वेलां विचिन्त्य पितृगौरवात् ।

उपसृत्याग्रतस्तस्य चरणाभ्युमुखी स्थिता ॥

विलिखन्ती मुहुर्भूमिमुदृष्टाश्रेण भामिनी

॥ १५ ॥

सा	“அந்த
भामिनी	மன்னக நல்லாள் ;
तां	அந்த
वेलां	வேளைவை
दारुणां	உத்திரமானதாய்
विचिन्त्य	கண்டுதொண்டு
तु	ஆனபோதிலும்
पितृगौरवात्	தந்தையினிடத்திலுள்ள தொளரவத்தால்
तस्य	அவருக்கு
अग्रतः	எதிரில்

उपसृत्य	அணுகி
चरणाभ्युमुखी	{ தலைகுனிந்து கால்களைப் பார்ந்துக்கொண்டிருப்பவளாய்
मुहुः	கால்கட்டை விரல்
भूमि	அடிக்கடி [அனியினால் பூமியை
विलिखन्ती	கிறிக்கொண்டிருப்பவளாகவும்
स्थिता	கட்புலனாகும்வண்ணமாய் நின்றவிட்டாள்.

स तु तां मेक्ष्य सुश्रोणीं पूर्णचन्द्रनिभाननाम् । अवर्षात्परमोदारो दीप्यमानां स्वतेजसा॥

स्वतेजसा	“தன் காக்தியால்
दीप्यमानां	ஒளிவிசச்செய்கிறவளும்
पूर्णचन्द्रनिभाननां	முழுமதிபோன்ற முகமுண்டவளரும்
सुश्रोणीं	அழகிய இடையுடைய
तां	அவளை [வளமான

सः	அவர்
मेक्ष्य	கண்ணுற்று
तु	அவன் விஷயத்தில்
परमोदारः	பரமகருணைகூர்ந்தவராய்
अवर्षात्	பின்னண்டபடி வினாவினர் :

भद्रे कस्यासि दुहिता कुतो वा त्वमिहागता । किं कार्यं कस्य वा हेतोस्तत्त्वतो बृहि शोभने॥

शोभने	“வடிவழகுவாய்ந்த
भद्रे	கக்காய்!
त्वे	நீ
कस्य दुहिता भसि	யாருடைய பெண்?
कुतोः	எங்கிருந்து
कस्य	எவருடைய
हेतोः	நியமனத்திற்காக

इह	இங்கு
आगता	வந்தாள்?
कार्यं	எண்ணிவந்த காரியம்
किं	என்ன?
वा	காணறிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்.
तत्त्वतो वा बृहि	உள்ளபடியே சொல்.

एवमुक्ता तु सा कन्या कृताञ्जलिरथावर्षीत् । आत्मप्रभावेन मुने ज्ञातुमर्हसि मे मतम् ॥

एवं	“ இவ்வாறு
उक्ता	கேட்கப்பட்டவளான
सा	அந்த
कन्या	கன்னிகை
तु	இப்பொழுது
कृताञ्जलिः	அஞ்சலிபந்தம் புண்
अथ	இப்படி [ஒளிவளராய்
अवर्षीत्	பதிலுரைத்தாள் :

मुने	‘முனிவரை,
आत्मप्रभावेन	தம்களது ஸர்வஞான திருவடிவையக்கொண்டு
मे	எனது
मतम्	கருத்தை
ज्ञातुं	அறிந்துகொள்ள
अर्हसि	தயைபுரியும்.

किं तु मां विद्धि ब्रह्मर्षे शासनात्पितुरागतम् । कैकसी नाम नाम्नाऽहं शेषं त्वं ज्ञातुमर्हसि॥

ब्रह्मर्षे	“ பிரம்மரிஷே!	कैकसी नाम	கைகலீ என அழைக்கப்படுகிறவள்.
मां	என்னை	शेषं	சொல்லப்படாமல் எஞ்சியதை
पितुः	தந்தையின்	किं तु	எப்படியாகிலும்
ज्ञातान्	ஆக்கியவர்களை	ज्ञातुं	தெரிந்துகொள்ள
विद्धि	அறியும்.	त्वं	நேவரீர்
अहं	நான்	अर्हसि	அருள்புரியும்.’
नाम्ना	பெயரால்		

स तु गत्वा मुनिर्ध्यानं वाक्यमेतदुवाच ह । विज्ञातं ते मया भद्रे कारणं यन्मनोगतम् ॥

सः मुनिः	“ அந்த முனிவர்	तु	அதன் பயனாய்
एतत् वाक्यं	இந்த மொழியை	ते	உனது
उवाच	சொல்லியருளினார்	मनोगतं	உள்ளத்திலிருக்கின்ற
ह	காண்!	कारणं	கருத்து
भद्रे	‘நக்காய்,	यत्	எதுவோ அது
ध्यानं	ஞான திருவடியின நி	मया	என்னால்
गत्वा	ஆகியித்து [வை	विज्ञातम्	அறிந்துகொள்ளப் பட்டது.

सुताभिलाषो मत्तस्ते मत्तमातङ्गगामिनि । दारुणायां तु वेलायां यस्माच्चं मामुपस्थिता ॥

भृशु तस्मात्सुतान्भद्रे यादृशाञ्जनयिष्यसि । दारुणान्दारुणाकारान्दारुणाभिजनप्रियान् ॥

प्रसविष्यसि सुधोणि राक्षसान्कूरकर्मणः । सा तु तद्वचनं श्रुत्वा प्रणिपत्याब्रवीद्वचः ॥२३॥

मत्तमातङ्ग-)	“ மதமாவைப் போன்ற	भृशु	{ அதை சொல்லுகிற
गामिनि)	கமனமுடையவளை!		என்றிடமிருந்து
ते	உனக்கு		கவனித்துக்கொள்.
मत्तः	என்னிடமிருந்து	दारुणान्	கொடியவர்களுக்கும்,
सुताभिलाषः	புத்திரப்பெருக்கு வேண்டுமென்பது.	दारुणाकारान्	பயங்கரமான உருவம் கொண்டவர்களுக்கும்,
तु	ஆனால்	दारुणाभि-)	கொடியபரிஜனங்
त्वं	நீ	जनप्रियान् }	களிடத்தில் அன் புள்ளவர்களுக்கும்,
मां	என்னை	कूरकर्मणः	கொடியதொழில்களை புரிபவர்களுமான
दारुणायां	கொடிய	राक्षसान्	ஆரக்கர்களை
वेलायां	வேளைவில்	प्रसविष्यसि	பிரண்டிப்பாய்.’
उपस्थिता	வந்துசேர்ந்தாய்.	सा	அவள்
यस्मात् तस्मात्	இந்தக்காரணத்தினால்,	तद्वचनं	அவர்மொழியை
सुधोणि	இடையழகுடைய	श्रुत्वा तु	கேட்டதும்
भद्रे	நக்காய்,	प्रणिपत्या	அடிபணிந்து வே
यादृशान्	எத்தன்மைபரான	वचः	பதிலை [வித்து
सुतान्	புதல்வர்களை	अब्रवीत्	மொழிந்தான் :
जनयिष्यसि	பெறப்போகிருயோ		

भगवन्भीष्टशान्पुत्रास्त्वतोऽहं ब्रह्मवादिनः । नेच्छामि सुदुराचारान्वसादं कर्तुमहंसि ॥२४॥

भगवन्	“பகவானே!	सुदुराचारान्	தீயொழுக்கங்களை
ब्रह्मवादिनः	பிரஹ்மவதித்தான	पुत्रान्	புதல்வர்களை [புடைய
अहं	தேவரீரிடமிருந்து	न इच्छामि	விரித்தேவரில்லை.
ईदृशान्	நான்	प्रसादं	கிருபை
	இப்படிப்பட்ட	कर्तुं	செய்ய
		अहंसि	மணங்கொள்ளும்.

कन्यया त्वेवमुक्तस्तु विश्वा मुनिपुङ्गवः । उवाच कैकयी भूयः पूर्णेन्दुरिव रोहिणीम् ॥

मुनिपुङ्गवः	“முனிச்சேஷ்டராகிய	पूर्णेन्दुः	பூர்ணசந்திரன்
विश्वाः	விசுவன்	रोहिणी	ரோஹிணியைப்
कन्यया	கன்னிகையினால்		பார்த்து
एवं	மேற்கண்டவண்ணம்	इव च	எப்படியோ;
उवाचः	பிரார்த்திக்கப்பட்ட		அப்படியே
तु	அதன்மேல் [வராய்	भूयः	திரும்பவும்
कैकयी	கைகலியைப்பார்த்து	उवाच	சொல்லியருளினார்:

अथान्नवीन्युनिस्तत्र पश्चिमो यस्तवात्मजः । मम वंशानुरूपः स धर्मात्मा च भविष्यति ॥

मुनिः	“முனி	यः	எவனோ
तत्र	இந்தவிஷயத்தில்	सः च	அவன்மட்டும்
अथ च	அப்படியிப்படி	मम	என்னது
अवतीत्	சொல்லியருளினார்:	वंशानुरूपः	குலத்திற்கேற்ற
तव	‘உனக்கு		வனாயும்
पश्चिमः	கடைசி	धर्मात्मा च	தருமாத்மாவாயும்
आत्मजः	புதல்வன்	भविष्यति	விளங்குவான்.

एवमुक्ता तु सा कन्या राम कालेन केनचित् । जनयामास वीभत्सं रक्षोरूपं सुदारुणम् ॥
दशग्रीवं महादंष्ट्रं नीलाञ्जनचयोपमम् । ताम्रोष्ठं विशतिभुजं महास्यं दीप्तमूर्धनम् ॥ २८ ॥

राम	“ராம!	विशतिभुजं	இருபதுகைகளை யுடைய
एवं	இவ்விதம்	सुदारुणं	மிகப்பெரிய [யவனும்
उक्ता	ஆக்ஷாபிக்கப்பட்ட	नीलाञ्जन- }	அன்னபேதிக்குரிய
सा कन्या	அந்தக் கன்னிகை	चयोपमं }	கையோத்த மேனிய
केनचित्	கிலகாலம் சென்ற		னும்
कालेन तु	பின்னர்	वीभत्सं	பார்க்க பயக்கரமான
दीप्तमूर्धनं	எரிநிறமவிருடையவ		வனும்
महादंष्ट्रं	கோரப்பல்லனும்[னும்	रक्षोरूपं	ராக்ஷஸ உருவமுடை
ताम्रोष्ठं	தாமிரநிற உதடு		யவனுமான்
	கனையுடையவனும்	दशग्रीवं	பத்துத்தலையளை
महास्यं	மிகப்பெருந்தவரையை		(இராவணனை)
	யுடையவனும்	जनयामास	பெற்றான்.

तस्मिञ्जाते तु तत्काले सज्वालकवलाः शिवाः । कव्यादाश्चापसव्यानि मण्डलानि प्रचक्रुः ॥
ववर्ष रुधिरं देवो मेवाश्च खरनिखनाः । न प्रभाति च खे सूर्यो महोल्काश्चापतन्क्षितौ ॥

तस्मिन्	"அவன்	देवः	இந்திரன்
जाते	பிறந்த	रुधिरं	உதிரத்தை
तत्काले	அந்த வேளையில்	ववर्ष	பொழிந்தான்.
शिवाः तु	குள்ள நரிகளும்	मेवाः च	மேகங்களும்
कव्यादाः च	{ பச்சையான மரம்ஸ்த் கைத்தின்னும் மிரு கங்களும்	खरनिखनाः	பயங்கரமான கர்ஜித்தன.
सव्याश्चकवलाः	{ வாய்களால் அக்னி வை கக்குகின்றவை களாய்	खे	ஆகாயத்தில்
अपसव्यानि	அப்பிரதக்ஷணமாய்	सूर्यः च	சூர்யனும்
मण्डलानि	வட்டமிடுபவைகளாய்	न प्रभाति	பிரகாசிக்கவில்லை.
प्रचक्रुः	எக்கும் ஸஞ்சரித்தன.	क्षितौ	பூமியில்
		महोल्काः च	பெரிய கொள்ளிக் கட்டைகள்
		आपतन्	லீழ்ந்தன.

अथ नामाकरोत्तस्य पितामहसमः पिता । दशग्रीवः प्रसूतोऽयं दशग्रीवो भविष्यति ॥

पितामहसमः	"பிரம்மாவக்குத் சமமான	प्रसूतः	பிறந்திருக்கிறான்,
पिता	தந்தை	दशग्रीवः	தசகீவனென
अयं	இவன்	भविष्यति	விளங்கப்போகிறான்,
दशग्रीवः	பத்துத்தலைகளை யுடையவனாக	तस्य	அவனுக்கு [என்று]
		अथ नाम	இதேபெயரை
		अकरोत्	இட்டார்.

तस्य त्वनन्तरं जातः कुम्भकर्णो महाबलः । प्रमाणाद्यस्य विपुलं प्रमाणं नेह विद्यते ॥

यस्य	"எவனுடைய	न विद्यते तु	நாண்படவில்லைபோ;
प्रमाणान्	ஆகிருதியைக்காட்டி னும்		அந்த
विपुलं	பெரிய	महाबलः	மஹாபலிஷ்டனான
प्रमाणं	ஆகிருதி	कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்
इह	இவ்வுலகில்	तस्य	அவனுக்கு
		अनन्तरं	கேர்க்கொண்டனாக
		जातः	பிறந்தான்.

ततः शूर्पणखा नाम सञ्जज्ञे विकृतानना । विभीषणश्च धर्मात्मा कैकस्याः पश्चिमः सुतः ॥

ततः	"அவனுக்கப்பால்	कैकस्याः	கைகவரிக்கு
विकृतानना	கேரமுக்கமுடையவ ளாய்	धर्मात्मा	தருமரத்மாவாகிய
शूर्पणखा नाम	சூர்ப்பணகை என்ப	विभीषणः च	விபிஷணர் தான்
सञ्ज्ञे	பிறந்தான். [வன்]	पश्चिमः	கடைசியான
		सुतः	ஸந்தானம்.

तौ तु तत्र महारण्ये बभूवुः महौजयौ । कुम्भकर्णदशमीवौ लोकोद्गमकौ तदा ॥ ३४ ॥

தது	"அப்பொழுது	தீ	அவ்விருவர்களும்
तत्र	அந்த	महौजयौ	மதுராபலிஷ்டர்களாய்
महारण्ये	பெருங்காணில்	लोकोद्गमकौ	உலகங்களை எல்லாம்
कुम्भकर्णदशमीवौ	கும்பகர்ணன் தசமீ		அடைச்செய்ய
	வெண்கிற		வர்களாய்
		बभूवुः	வளர்ந்தனர்.

कुम्भकर्णः प्रमत्तस्तु महर्षीन्धर्ववत्सलान् । त्रैलोक्यं भक्षयन्नित्यं संतुष्टो विचचार ह ॥

कुम्भकर्णः तु	"கும்பகர்ணனோ	संतुष्टः	ஸர் துஷ்டிகொண்ட
	வெணில்		வனும்
नित्यं	எப்பொழுதும்	प्रमत्तः	மிக்கமதக்கொண்ட
धर्मवत्सलान्	தருமத்தில்பற்றுள்ள		வனும்
महर्षीन्	மஹரிஷிகளை	त्रैलोक्यं ह	மூவுலகத்திலுமே
भक्षयन्	புகித்துக்கொண்டு	विचचार	திரிந்துக்கொண்ட
			ருந்தான்.

विभीषणस्तु धर्मात्मा नित्यं धर्मं व्यवस्थितः । स्वाध्यायनियताहार उवास विजितेन्द्रियः ॥

विभीषणः तु	"வபிஷணனோ	धर्मं	தருமத்தில்
	வெணில்	व्यवस्थितः	சஞ்சலமற்றபந்
धर्मात्मा	தருமா த்மாவாய்		துடையவராய்
नित्यं	எந்தவெண்ணிலும்	स्वाध्याय-	வேதமோ தவதிலும்,
	இத்திரியங்களை	नियताहारः)	உணவிலும், உபய
विजितेन्द्रियः	{ ஆதித் து மனம் ஒரு		முடையவராய்
	மைப்பட்டவராய்	उवास	வாழ்த்துவந்தார்.

अथ वैश्रवणो देवस्तत्र कालेन कैनचित् । आगतः पितरं द्रष्टुं पुण्यकेन धनेश्वरः ॥ ३५ ॥

अथ	"இப்பொழுது	पितरं	தந்தையை
कालेन	ஒருசமயத்தில்	द्रष्टुं	தரிசிக்க
धनेश्वरः	தனேச்சுவரனான	पुण्यकेन	புத்தகன்மானத்தி
देवः	தேவனாகிய		செலுத்தகொண்டு
वैश्रवणः	சூரபரன்	तत्र आगतः	அக்குவந்தான்.

तं दृष्ट्वा कैकसी तत्र ज्वलन्तमिव तेजसा । आस्थाय राक्षसी बुद्धिं दशमीवमुवाच ह ॥

कैकसी	"கைகதவீ	दृष्ट्वा	கண்டது
तत्र	அச்சமயத்தில்	राक्षसी	பேய்
तं	அவளை	बुद्धिं आस्थाय	எண்ணத்ததக்கொண்டு
तेजसा	காந்தியாய்	दशमीं ह	தசமீவனிலே
ज्वलन्तं	அக்கிலியை		பரிந்து
इव	போலிருக்கிறவனாய்	उवाच	இப்பொழுதுபுகினான்:

पुत्र वैश्रवणं पश्य भ्रातरं तेजसा वृतम् । भ्रातृभावे समे चापि पश्यात्मानं त्वमीदृशम् ॥

புத்ர	“சூழந்தாய்!	இதர	இப்படி
வैஸ்ரவண	சூழ்பாரனை	வ்ருத்	வினக்குகின்ற
பச்ய	பார்.	அதர்	ஸதேஹாதாரணையும்
அநுபாவே	ஸதேஹாதர பாவத்தில்	அத்மானம் ச	உன்னையும்
சமே	ஸமமானவர்கள்.	ஏவ் அபி	நிலை
தேஜஸா	காந்தியால்	பச்ய	ஆராய்ச்சிசெய்து அறிந்துகொள்ளு.

दशमीव तथा यत्नं कुरुष्वामितविक्रम । यथा त्वमसि मे पुत्र भव वैश्रवणोपमः ॥ ४० ॥

அமிதவிக்ரம்	“அளவுக்குமிஞ்சின பாக்கிரமங்கொண்ட	भव	ஆகு.
दशमीव	தசகீவ!	यथा	எப்படி யானால்
मे	என்	एव	நீ
पुत्र	மகனே!	तथा	இப்படி
वैश्रवणोपमः	வைசுவணனைப் போலிருப்பவனாய்	असि	ஆகுலாயோ அந்த
		यत्नं	உபாயத்தை
		कुरुष्व	மேற்கொள்ளு.

मातुस्तद्वचनं श्रुत्वा दशमीवः प्रतापवान् । अर्षेमतुलं लेभे प्रतिज्ञां चाकरोत्तदा ॥ ४१ ॥

प्रतापवान्	“பிரதரபவானாகிய	अतुलं	அளவுக்கு மிஞ்சின
दशमीवः	தசகீவன்	अर्षे	பொருளமையை
मातुः	தாயினது	लेभे	அடைந்தான்.
तद्वचनं	அந்தப்பேச்சை	प्रतिज्ञां च	பிரதிக்கிணையையும்
श्रुत्वा	கேட்டு	अकरोत्	பின்புண்டபடி.
तदा	அப்போது		செய்தான் :

सत्यं ते प्रतिजानामि भ्रातृतुल्योऽधिकोऽपि वा ।

भविष्याम्यचिरान्मातः सन्तापं त्यज हृदतम्

॥ ४२ ॥

मातः	“தாயே!	अधिकः अपि वा	மேம்பட்டவனாகவா
ते	உம்மிடம்		வது
सत्यं	ஸத்யமாக	अविष्यामि	ஆகுவேன்.
प्रतिजानामि	பிரதிக்கிணைசெய்கி மேன்.	हृदतं	மனதில்கொண்ட
अचिरात्	வெகு சீக்கிரத்தில்	सन्तापं	சூறையை
भ्रातृतुल्यः	பிரதர துலுக்குச்சமமா னவனாகவாவது	त्यज	இவ்வளவேரட்டு விட்டுவிடு.

इत्युक्त्वा मातरं राम दशमीवः सहानुजः । आगच्छदर्थसिद्धयर्थं गोकर्णं नाम पर्वतम् ॥

राम	“ஸ்ரீராம!	अर्थसिद्धयर्थं	உந்தெதெடுத்த காரியம்
दशमीवः	தசமீவன்		கைகடடுவதற்காக
मातरं	தாய்க்கு	गोकर्णं	கோகர்ணம்
इति	மேற்கண்டவண்ணம்	नाम	என்கிற
उक्त्वा	வாக்களித்துவிட்டு	पर्वतं	பர்வதத்திற்கு
सहानुजः	நம்பிமாரர்களுடன்	आगच्छत्	சென்றான்.”
	கடினவனாய்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे नवमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 21086



युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 362

दशमः सर्गः—பத்தாவது ஸர்க்கம் ॥ १० ॥

रावणादिघरप्राप्तिः—ராவணன் முதலியவர்கள் வந்ததைப் பெறுவது.

अथाब्रवीद्धिजं रामः कथान्ते भ्रातरौ वने । कीदृशं तु तदा ब्रह्मंस्तपश्चेत्समहावताः ॥ १ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	ब्रह्मन्	“வேதவித்தே,
कथान्ते	கதைத்தென்றபடியில்	महावताः	மஹத்தான பரித்
तदा	அப்பொழுது		தியாகத்தைபுடைய
द्विजं	பிராம்மணரைப்	भ्रातरः	ஸகோதரர்கள்
	பார்த்து	वने	வனத்தில்
तु	இதுவிஷயத்தில்	कीदृशं	எவ்விதமான
अथ	இப்படி	तपः	தவத்தை
अब्रवीत्	கிணுகிணர்:	चेरुः	புரிந்தார்கள் ?”

अगस्त्यस्त्वब्रवीत्तत्र रामं सुप्रीतमानसम् । तांस्तान्धर्मविधींस्तत्र भ्रातरस्ते समाविशन् ॥

अगस्त्यः तु	அகஸ்தியரும்	ते	“அந்த
सुप्रीतमानसं	மனஸுந்துஷ்டி	भ्रातरः	ஸகோதரர்கள்
	கொண்ட	तत्र तत्र	அதந்த்ரீய
रामं	ஸ்ரீராமருக்கு	तान् तान्	அந்தந்த
अब्रवीत्	இப்படி பதில் உரைத்	धर्मविधीन्	தருமவிதிகளை
	தார்:	समाविशन्	மேற்கொண்டார்கள்.

कुम्भकर्णस्ततो यत्तो नित्यं धर्मपथे स्थितः । तताप यैष्मके काले वीरः पञ्चाशिमध्यगः ॥

ततः	“அப்பொழுது	स्थितः	சநியமானத்தனாய்
वीरः	கைதர்யவானாகிய	यैष्मके	கொடை
कुम्भकर्णः	சும்பகர்ணன்	काले	காலத்தில்
यत्तो	{ வேண்டிய பிரயாசை	पञ्चाशिमध्यगः	{ எத்புதனும் வளர்ந்த
	{ எடுத்துக்கொண்ட		{ தீவின் மத்தியிலும்,
	வனாய்		தலைமேல் ஞாய்வென
धर्मपथे	பரித்யாகநெறிபடு		பிடிவழிநடப்பவனாய்
नित्यं	அப்பொழுதும்	तताप	தவம்புரிந்தான்.

मेघाम्बुसिक्तो वर्षासु वीरासनमसेवत । नित्यं च शिशिरे काले जलमध्यप्रतिश्रयः ॥४॥

வாசு	"மழைக்காலங்களில்	நித்ய	எப்பொழுதும்
மேகாம்புசித்த:	மழைநிலங்களால் நனைக்கப்பட்டவனாயும்	வீராசனம்	{ வலதுகாலே இடது தொண்டின்மீது போட்டுக்கொண்டு உட்கார்ந்தபடியே தயானம் செய்தலை
शिशिरे	குளிர்	असेवत	பற்றியிருந்தான்.
काले च	காலத்திலும்		
जलमध्यप्रतिश्रयः	இலத்திலுள் மூழ்கி யவனாயும்		

एवं वर्षसहस्राणि दश तस्यातिचक्रमुः । धर्मे प्रयतमानस्य सत्यथे निष्ठितस्य च ॥५॥

धर्मे	"பரித்யாகத்தில்	तस्य	அவனுக்கு
प्रयतमानस्य	இந்திரியங்களை ஆடக் கிய மனத்திலும்	एवं	இவ்வண்ணமாய்
सत्ये	வேதநூல்முறைமில்	दश वर्षसहस्राणि	பதினாயிரம் வருஷங் கள்
निष्ठितस्य च	{ குறைவரா தபடி அ னுஷ்டித்துவருகின் றவனுமான	अतिचक्रमुः	கழிந்தன.

विभीषणस्तु धर्मात्मा नित्यं धर्मपरः शुचिः । पञ्च वर्षसहस्राणि पादेनैकेन तस्थिवान् ॥

विभीषणः तु	"விபிஷணரோடுவெணில்	पञ्च वर्षसहस्राणि	ஐயாயிரம் வருஷங் கள்
धर्मात्मा	தர்மா தர்மாவாய்	एकेन	ஒன்றை
नित्यं	எப்பொழுதும்	पादेन	காலால்
धर्मपरः	தர்மங்கனிலேயே ஆ ஸக்திகொண்டவராய்	तस्थिवान्	நின்றபடியே தயா னம் செய்தார்.
शुचिः	பரிசுத்தமான ஹிரு தயமுடை வவராய்		

समाप्ते नियमे तस्य नवतुष्टाप्सरोगणाः । पषात पुष्पवर्षं च ध्रुमिताश्चापि देवताः ॥७॥

तस्य	"அவருடைய	ध्रुमिताः	கலவாமடைந்தவர் களாய்
नियमे	தவம்	अपि च	இருக்கையிலும்
समाप्ते	முடிந்ததும்	अप्सरोगणाः च	அப்ஸரகணங்களும்
पुष्पवर्षं	புஷ்பவருஷம்	नवतुः	ஆனந்தத்தாண்டவம் செய்தார்கள்.
पषात	பொழிந்தது.		
देवताः	தேவதைகளும்		

पञ्च वर्षसहस्राणि सूर्यं चैवान्वर्तत । तस्यो चोर्ध्वशिरोबाहुः स्वाध्यायधृतमानसः ॥८॥

स्वाध्यायः } "வேதமோதுவதிலே	पञ्च वर्षसहस्राणि	ஐயாயிரம் வருஷங் கள்
धृतमानसः } யே இடைவிடாது நடப்பயமனத்தராய்	तस्यो	உன்றபடியே தவம் செய்தார்.
ऊर्ध्वशिरोबाहुः { கைகளைத் தலைமேல்	च	அதுவுமன்றி
आर्ध्वशिरोबाहुः { னுக்கிங்கும்பிடுபவ ராய்	सूर्यं एवं	சூர்யபகலாலேயே
च	अन्वर्तत	தயானம்பண்ணிப் போற்றினார்.

एवं विभीषणस्यापि स्वर्गस्थस्येव नन्दने । दश वर्षसहस्राणि गतानि नियतात्मनः ॥९॥

नियतात्मनः	“நியமங்களில் ஆணை வளவும் பிறழாத ஆத்மாவையுடைய விபிஷணனுக்கு இவ்வண்ணமாய் கடுமை பதினாபிரம் வருஷங்க களும்	स्वर्गस्थस्य	ஸ்வர்க்கத்திலிருக்கிற வனுக்கு
विभीषणस्य		नन्दने	நந்தனாவனத்தில்
एवं		इव	எப்படியென அப்படி யே
दश वर्षसहस्राणि		गतानि	கழிந்தன.
अपि			

दश वर्षसहस्राणि निराहारो दशाननः । पूर्णे वर्षसहस्रे तु शिरश्चाग्नौ जुहाव सः ॥१०॥

सः	“அந்த தசானனனும் பதினாபிரம் வருஷங் கள்	वर्षसहस्रे	ஒர் ஆபிரம் வருஷங் கள்
दशाननः च		पूर्णे तु	முடிந்ததும்
दश वर्षसहस्राणि		शिरः	ஒரு தலையை
निराहारः	ஆஹாரத்தையொ ழித்தவனாய்	अग्नौ	அக்கினியில்
		जुहाव	ஒமம் செய்தான்.

एवं वर्षसहस्राणि नव तस्यातिचक्रमुः । शिरांसि नव चाप्यस्य प्रविष्टानि हुताशनम् ॥

अस्य	“இவனது ஒன்பது தலைகளும் அக்கினிக்கு ஊமர்ப்பிக்கப்பட்டன.	तस्य	அவனுக்கு இவ்வண்ணமே நவ வர்ஷசஹசாநி அபி ஒன்பதினாபிரம் வரு ஷதிகமு: கழிந்தன. [ஊக்களும்
नव शिरांसि च			
हुताशनं			
प्रविष्टानि			

अथ वर्षसहस्रे तु दशमे दशमं शिरः । छेत्तुकामे दशग्रीवे प्राप्तस्तत्र पितामहः । १२ ॥

दशमे	“பத்தாவது வ்ஷசஹசே அथ ஆபிரம் வருஷங்க ளின் முடிவில்	छेत्तुकामे	அறுத்தத்தனை எண்ணக்கொண்ட து அச்சமயத்தில்
वर्षसहस्रे अथ		तस्य	அக்கு
दशग्रीवे	தசக்ரீவன்	पितामहः	பிரம்மபேதவர்
दशमं	பத்தாவது	प्राप्तः	பிரபன்னரானார்.
शिरः	தலையை		

पितामहस्तु धर्मात्मा सार्धं देवैरुपस्थितः । तात वत्स दशग्रीव प्रीतोऽस्मात्पुत्र्यभाषता ॥१३॥

देवैः सार्धं	“தேவர்களுடன் தேசிக் துவந்தவரானவரும் தர்மாத்மாவும்	अवभाषत	தொகையவர்த்தமுனி னார்:
धर्मात्मा		तात	“என் தருணைக்கு பாத்திரனும்
उपस्थितः	“நெகில் கட்டிவனாகும் வண்ணம் எழுந்தரு விலிருக்கிறவருமான	वत्स	என் குடும்பத்தில் பித்தவனுமான
पितामहः	பிரம்மபேதவர்	दशग्रीव	தசக்ரீவனை,
तु इति	இச்சமயத்திலிப்படி	प्रीतः अस्मि	நான் ஆனந்தமுற்ற னானேன்.

शीघ्रं वरय धर्मज्ञ वरो यस्तेऽभिकाङ्क्षितः । तं ते कामं करोम्यद्य न वृथा ते परिश्रमः ॥

தே பரிசுரம்:	"உனது பிரயாஸை	தம்	ஆனந்த
ந வுதா	வாய் தந்தமாக ஆதக்	சீघ्रं	உடனென
	கூடாது.	वरय	வெளியிடு.
धर्मज्ञ	தர்மமறிந்தவனே,	ते	உனக்கு
ते	உன்னுடைய	कामं	இவ்வுடமானதை
अभिकाङ्क्षितः	கோரப்பட்டதாகிற	अद्य	இப்பொழுது
वरः	பிரயத்னனை	करोमि	செய்கிறேன்.
यः	எதுவோ		

अथाब्रवीदशश्रीवः पितामहमुपागतम् । प्रणम्य शिरसा देवं हर्षगद्गदया गिरा ॥ १५ ॥

दशश्रीवः	"தசக்ரீவன்	प्रणम्य	வணக்கி
उपागतं	{ பிரதீபட்சமாய் ஏதி நில் எழுந்தருளியிரு க்கும்	हर्षगद्गदया	ஆனந்தத்தினால் சமுதழுத்த
देव	தெய்வமாகிய	गिरा	வாக்கினால்
पितामह	பிரம்மதேவரை	अथ	இப்படி
शिरसा	முடிதாழ்த்தி	अब्रवीत्	விண்ணப்பஞ்செய் தான்.

भगवन्प्राणिनां नित्यं नान्यत्र मरणाद्वयम् । नास्ति मृत्युसमः शत्रुरभस्त्वमहं वृणे ॥ १६ ॥

भगवन्	"ஸ்வாமியே!	न अस्ति	இல்லை.
प्राणिनां	பிராணிகளுக்கு	मृत्युसमः	மாணத்திற்குச்சம
मरणात्	பாணமென்பது	शत्रुः	வைரி [மாண
	ஒன்றைவிட்டு	न	கிடையாது.
अन्यस्य	வேறெதிலும்	अहं	நான்
नित्यं	எக்காலத்திலும்	अमरस्य	மாணமின்னாமைய
अयं	பயமென்பது	वृणे	பிரயத்திக்கின்றேன்.

एवमुक्तस्तदा ब्रह्मा दशश्रीवमुवाच ह । नास्ति सर्वाभस्त्वं ते वरमन्यं वृणीष्व मे ॥ १७ ॥

एवं	"இவ்வண்ணம்	सर्वाभस्त्वं	'எப்பொழுதும் மாண
	வேண்டிக்கொள்ளப்		மின்மை என்பது
उक्तः	{ உட்டதற்குச் செவி சாய்த்த	ते	உனக்கும்
ब्रह्मा	பிரம்மதேவர்	मे ह	எனக்கும்கூட
दशश्रीव	தசக்ரீவனைப்பார்த்து	नास्ति	கிடைக்காது.
तदा	அப்பொழுது இப்படி	अन्य	வேறெதாவது ஒரு
उवाच	சொல்லியருளினார்;	वरं	வரத்தை
		वृणीष्व	வேண்டிக்கொள்.

सुपर्णनागयक्षाणां दैत्यदानवराक्षसाम् । अवध्योऽहं प्रजाध्यक्ष देवतानां च शाश्वत ॥ १८ ॥

प्रजाध्यक्ष	"பிரஜாநாதரை,	सुपर्णनागयक्षाणां	{ கருடர்கள், நாகர்கள், யக்ஷர்கள், இவர்
शाश्वत	நித்தரே,		கருக்கும்
अहं	நான்		

दैवदानवरक्षां	{ தைத்தியர்கள், தலை வர்கள், ராஜாதிர்கள் இலர்களுக்கும்	देवतानां च अवयवः	தேவர்களுக்கும்கூட கொண்டமுடியாதவனு யிருக்கவேண்டும்.
---------------	--	---------------------	--

न हि चिन्ता ममान्येषु प्राणिष्वमपूजित । तृणभूता हि ते मन्ये प्राणिनां मानुषादयः ॥

अमपूजित	* 'தேவர்களுக்கூடப் பூஜிக்கப்பட்டவரே !	ते	அந்த
मम हि	எனக்கோவெனில்	मानुषादयः	மானிடர் முதலான
अन्येषु	இதர	प्राणिनः	பிராணிகள்
प्राणिषु	ஆந்தைக்களிடத்தில்	तृणभूताः	திருணத்திற்கு ஸமமானங்களேன
चिन्ता न	விதாரம் இல்லை,	मन्ये	கரன் அபிப்பிராயம் கொண்டிருக்கிறேன்.
हि	எனென்றால்		

एवमुक्तस्तु धर्मात्मा दक्षधीவேण रक्षसा । उवाच वचनं देवः सह देवैः पितामहः ॥

भविष्यत्येवमेतत्ते वचो राक्षसपुङ्गव

॥ २० ॥

दक्षधीवेण	* 'தசகீர்வ	देवः	தேவர்
रक्षसा	அரக்கனாக	तु	இப்பொழுது
एवं	இவ்வண்ணம்.	एतन्	பின்னண்ட
उक्तः	{ விண்ணப்படுத்தெய்த தற்குச் செவிசாய் த்தவரும்	वचनं	உத்தரவை
देवैः सह	தேவர்களுடன் கூடி வந்திருப்பவரும்	उवाच	கிடுத்தார்:
धर्मात्मा	தருமாத்மாவான	राक्षसपुङ्गव	* 'ராக்கஸோத்தம;
पितामहः	பிரம்ம	ते	உனது
		वचः	பிரார்த்தனை
		एवं	இவ்வண்ணமே
		भविष्यति	ஆகும்.

शृणु चापि वचो भूयः प्रीतस्येह शुभं मम

॥ २१ ॥

अपि च	* 'அன்றியும்	भूयः	மத்தொரு
इह	இவ்வியதத்தில்	शुभं	செந்தக்காலமான
प्रीतस्य	பீதிபடனிருக்கிற	वचः	வாதனை
मम	என் னுடைய	शृणु	கவனித்துக்கொள்.

हुतानि यानि शीर्षाणि पूर्वपक्षौ त्वयाऽनघ । पुनस्तानि भविष्यन्ति तथैव तव राक्षस ॥

पुनस्तानि भविष्यन्ति तथैव तव राक्षस ॥

अनघ	* 'அயரங்களுக்கிடக் கொடரது	हुतानि	ஒகம்செய்யப்பட்ட பண்டைய;
राक्षस	ராக்கஸ!	तानि	அவைகள்
त्वया	உன்னால்	तव	உனக்கு
पूर्व	ஏற்கனவே	पुनः	திரும்பவும்
यानि	எந்த	तथा एवं	அவ்வண்ணமே முன் பொலவே
शीर्षाणि	தலைகள்	भविष्यन्ति	உண்டாகக்கூடவன.
अघी	அக்கொளியில்		

वितरापीड ते सौम्य वरं चान्यं दुरासदम्

॥ २३ ॥

சௌம்ய	"சபமாய்தவத்தை முடித்தவனே,	தூரசர்	பிறர்களுக்குக் கிடைப் பதரிதாகிய
इह	இப்பொழுது	अन्यं	இன்னுமொரு
ते	உனக்கு	वरं च	வரத்தையும்
		वितरामि	கொடுக்கிறேன்.

छन्दतस्तव रूपं च मनसा यशथेप्सितम् । भविष्यति न संदेहो मद्वराच्च राक्षस ॥२४॥

राक्षस	"ராஷஸா!	यत्	எதுவோ அது
तव	உனது	यथा	எப்படியோ
रूपं च	உருவமும்	तव	உனக்கு [அப்படியே
मनसा	மனதால்	मद्वरान्	எனதுவரத்தால்
छन्दतः	இஷ்டப்படி	भविष्यति	உண்டாகும்.
ईप्सितं	கொரப்பட்டது	न संदेहः	இதற்காகயமில்லை.

एवं पितामहोक्तस्य दशमीवस्य रक्षसः । अग्नौ हुतानि शीर्षाणि यानि तान्युत्थितानि वै ॥

पितामहोक्तस्य	{ "பிரம்மதேவரது திருவாக்குக்குச் செவிகர்த்த	हुतानि	ஓங்க்செய்துபோடப் பட்டனவகள்
दशमीवस्य	தசமீவ	यानि	எவைகளோ
रक्षसः	அரக்கனது	तानि वै	அவைகள்
शीर्षाणि	தலைகள்	एवं	முன்போலவே
अग्नौ	அக்கினியில்	उत्थितानि	முளைத்துவிட்டன.

एवमुक्त्वा तु तं राम दशमीवं पितामहः । विभीषणमथोवाच वाक्यं लोकपितामहः ॥

राम	"சூராம!	अथ	அதின் பிறகு
लोकपितामहः	உலகபூதாதையான	विभीषणं	விபீஷணரைப் பார்த்தது
पितामहः	பிரம்மதேவர்	तु	இவர்கிவ்வத்திலிந்த
तं दशमीवं	அந்த தசமீவனுக்கு	वाक्यं	மொழியை
एवं	அவ்வண்ணம்	उवाच	சொல்லியருளினார்:
उक्त्वा	வாக்களித்துவிட்டு		

विभीषण त्वया वत्स धर्मसंहितबुद्धिना । परितुष्टोऽस्मि धर्मान्मन्वरं वरय सुव्रत ॥ २५ ॥

धर्मानम्	"தருமாத்மாவாய் எல்லாவிதகாரத் தரனும் உத்திருஷ்ட மானதவத்தை முடித்தவனும் என்குடும்பத்தில் பிறந்தவனுமான	धर्मसंहितबुद्धिना	{ தருமத்திலேயேசெ லுத்தியபுத்தியை யுடைய
सुव्रत		त्वया	உன்னால்
वत्स		परितुष्टः	பூர்ணதிருப்தியடைந் துயிடுவன். [தவனாக
विभीषण	விபீஷண!	अस्मि	இஷ்டமானவரத்தை கேட்டுக்கொள்.
		वरं	
		वरय	

विर्भाषणस्तु धर्मात्वा प्रोवाच प्रणतो वचः । वृ१: सर्वगुणैर्नित्यं चन्द्रमा रश्मिभिर्यथा ॥

चन्द्रमा:	“சந்திரன்	वृ१:	நிறைந்துள்ள
रश्मिभि:	கிரணங்களால்	धर्मात्वा	தருமா த்மாவாகிய
यथा	எப்படியோ	विर्भाषणः	விபிஷணர்
	அப்படியே	प्रणतः	அடிபணிந்தவராய்
नित्यं	எப்பொழுதும்	तु	இப்பொழுது இந்த
सर्वगुणै:	எல்லாவிதமரணந்	वचः	நல்லவர்க்காக
	குணங்களாலும்	प्रोवाच	நயமாபுரைசெய்தார்:

भगवन्कृतकृत्योऽहं यन्मे लोकगुरुः स्वयम् । प्रीतेन यदि दातव्यो वरो मे शृणु सुव्रत ॥

सुव्रत	“கிறந்தவிருதமுடைய	कृतकृत्यः	கருதகிருத்ய
भगवन्	பகவானே,		ஐயினேன்.
लो गुरुः	கோகருகு	मे	எனக்கு
स्वयं	தேவரீரே.	वरो	இஷ்டமானவராய்
प्रीतेन	ப்ரீதிகொண்ட உம்மால்	यत्	எதுவோ அதை
दातव्यः	வரமளிக்கஉரியவன்		{ புகலுகின்ற எனக்குச்
यदि	என்றிதபடியால்	शृणु	{ சென்காய்த்தருள்
अहं	நான்		{ புரியும்.

परमापद्रुतस्यापि धर्मं मम मतिर्भवेत् । अशिक्षितं च ब्रह्मास्त्रं भगवन्प्रतिभातु मे ॥३०॥

भगवन्	“பகவானே!	भवेत्	நிகழ்பெற்றிருக்க
मम	நான்		வேண்டும்.
परमापद्रुतस्य	பரமஆபத்திற்	च	அதுவும் தவிர
	காரணமாகுமாய்	ब्रह्मास्त्रं	பிரமான் திரமானது
अपि	இருக்கையிலும்கூட	अशिक्षितं	செய்யாததபடி
धर्मं	தருமத்திலே	मे	எனக்கு
मतिः	மனம்	प्रतिभातु	விளக்கவேண்டும்.

या या मे जायते बुद्धिर्पेषु येष्वाश्रमेषु च । सा सा भवतु धर्मिष्ठा तं तु धर्मं च पालये ॥

तं	“அந்த	येषु पेषु	எந்த எந்த
धर्मं च	தருமமொன்றையே	आश्रमेषु	ஆவாசைகளில்
पालये	நான் பற்றிவருகி	जायते	வாய்தாகிறதோ;
	தேன்.	सा सा	அதது
तु	இன்னமும்	च	எல்லாமும்
मे	எனது	धर्मिष्ठा	புண்ணியத்தை நாடி
या या	எந்த எந்த		‘, யதாக
बुद्धिः	அறிவு	भवतु	இருக்கவேண்டும்.

एष मे परमोदार वरः परमको मतः । न हि धर्माभिरक्तानां लोके किञ्चन दुर्लभम् ॥३२॥

परमोदार	"பரமதயானுவே!	न	இல்லை.
लोके	உலகில்	हि	என்கிறபடியால்
धर्माभिरक्तानां	{ தருமத்திலிடைவி டாத ஆஸக்தியுடை யவர்களுக்கு	मे	எனக்கு
दुर्लभं	அடையமுடியாததாகி	परमको:	முடிவாய் விருந்திய
किञ्चन	எதொன்றும் [நது	मतः	உத்தேசமாகிறது
		एषः	இந்த
		वरः	வரம்.

पुनः प्रजापतिः शीतो विभीषणमुवाच ह । धर्मिष्ठस्त्वं यथा वत्स तथा चैतद्विष्यति ॥

प्रजापतिः	"பிரம்மதேவர்	वत्स	'குழந்தாய்!
पुनः	முன்னிலுமிடிக	धर्मिष्ठः ह	தருமிஷ்டனானுவே
शीतः	பீதமாகி	इ	ஈ
विभीषणं	விபீஷணனார்	यथा तथा	எப்படியிருக்கிருந்தோ அப்படியே
उवाच	சொல்லியருளினார் :	एतत् च	இதுவும்
		भविष्यति	ஆகுக.

यस्माद्राक्षसयोनौ ते जातस्यामित्रनाशन । नाधर्मे जायते बुद्धिरमस्त्वं ददामि ते ॥३४॥

अमित्रनाशन	"சத்ருஸம்ஹாரக]	बुद्धिः न जायते	புத்தி புகா திருக்கிறது,
राक्षसयोनौ	ராக்ஷஸயோனியில்	यस्मात्	என்ற காரணத்தால்
जातस्य	பிறந்த	ते	உனக்கு
ते	உனக்கு	अमस्त्वं	கொஞ்சிவிடவந்ததை
अधर्मे	அதர்மத்தில்	ददामि	கொடுக்கிறேன்.

कुम्भकर्णाय तु वरं प्रयच्छन्तपरिन्दम । प्रजापतिं सुराः सर्वे वाचयं प्राञ्जलयोऽब्रुवन् ॥

अरिन्दम	{ "சத்ருக்களை ஸம்ஹா ரம் செய்துவிட்டவ னே! (ஸ்ரீராம!)	प्रजापतिं	பிரம்மதேவனாரைப் பார்ந்தது
सुराः	தேவர்கள்	तु	அச்சமயத்தில்
सर्वे	எல்லோரும்	प्राञ्जलयः	அஞ்சலிஹஸ்தர் களாகி
कुम्भकर्णाय	கும்பகர்ணனுக்கு	वाचयं	பிடுகண்ட பரஷணை வை
वरं	வரத்தை	अब्रुवन्	புகன்றனர்.
प्रयच्छन्ते	அளிக்கச்சித்தமாயி ருக்கின்ற		

न तावत्कुम्भकर्णाय प्रदातव्यो वरस्त्वया । जानीषे हि यथा लोकांश्चासयत्येव दुर्मतिः ॥

कुम्भकर्णाय	"கும்பகர்ணனுக்கு	वरः	வரம்
तव्या	தேவரீரால்	प्रदातव्यः न	அளித்தஸ்கூடாது.
तावत्	இவ்வளவுபெரிய	हि	ஏனெனில்

ஔ:	இவன்	சாசயதி	நடுக்கச்செய்கிறான்,
துமதி:	துன்பமானத்தனாய்		என்பதை
லோகான்	உலகங்களோ	அநிபே	தேவரீர் அறிந்திருக்
யதா	எவ்வளவு		கிறீர்.

नन्दनेऽप्सरसः सप्त महेन्द्रानुचरा दश । अनेन भक्षिता ब्रह्मन्नपयो मानुषादयः ॥३७॥

வசந்	“பிரம்மதேவரே!	தச	பதின்மரும்
நந்நே	இந்நினைநு வனமாயிய	மானுஷய:	மானிடப்பெரிபோர்
சப	வழு [நந்தவனத்தில்	நபய:	நிஷிகளும் [களும்
அப்சரச:	அப்ஸாஸ்களும்	அநேன	இவனால்
மஹேந்திர:	மஹேந்திரனது பரி	மஹிதா:	புதிக்கப்பட்டிருக்
	வாரஜனங்கள்		கிறார்கள்.

वरव्याजेन मोहो हि दीयतामस्य रक्षसः । लोकानां स्वस्ति चैवं स्याद्भवेदस्य च सम्पतिः॥

அசய	“இந்த	தீயதா	கொடுக்கப்பட
ரக்சச:	அரக்கனுக்கு	ஏவ்	இங்கனம் [வேண்டும்.
	வெளித்தோற்றத்	ஸ்ய	ஆகில்
வரவ்யாஜேன	{ திந்து வாய்ப்பொலிநு	லோகானாं ச	உலகங்களுக்கெல்லா
	க்கிறதைக்கொண்டு		முதே
மோஹ:	தன்னறிவு சுற்று	ஸ்வஸ்தி	செந்தமம்செய்ததாகும்.
	இழந்திருத்தல்	அசய	இவனுக்கு
ஹி	மாத்திரம்	சம்பதி: ச	உடன்பாடாகவும்
		மயேவ	ஆகும்.

एवमुक्तः सुरैर्ब्रह्मा देवीमेवान्वचिन्तयन् । चिन्तिता चोपतस्थेऽस्य पार्व देवी सरस्वती ॥

ஔ:	“இவ்வண்ணமாய்	அவ்விந்தயந்	செந்தித்தார்.
சுரீ:	தேவர்களால்	சிந்திதா	ஸ்மரிக்கப்பட்ட
உக:	வேண்டிக்கொள்ளப்	சரசுவதி	ஸாஸுவதி
	பட்ட	தீவி ச	அம்மனும்
வசு	பிரம்மதேவர்	அசய	இவரது
தீவி	பத்திரியை	பாஷ்	பக்கத்தில்
ஔ	அப்பொழுதே	உபதஸ்தே	கண்முன் நின்றான்.

माञ्जलिः सा तु पार्वस्था प्राह वाक्यं सरस्वती । इयमभ्यागता देव किं कार्यं करवाण्यहम् ॥

பாஷ்ஸா	“பக்கத்தில் வந்தி	ஐய்	துதேதா
சா	அந்த [ருக்கின்ற	அப்யாஸதா	வந்திருக்கிற
சரசுவதி	ஸாஸுவதி	அஹ்	என்
மாஜலி:	கைகூப்பிக்கொண்டு	து	இப்பொழுது
வாக்ய	இந்த மொழியை	கி	என்ன
பாஹ	இயம்புகிறான்:	கார்ய	கார்யத்தை
ஔ	தேவ!	கரவாணி	செய்யவேண்டும்?

प्रजापतिस्तु तां प्राप्तां प्राह वाक्यं सरस्वतीम् । वाणि त्वं राक्षसेन्द्रास्ये भव या देवतेप्सिता ॥

प्रजापतिः "பிரம்மதேவர்
प्राप्तां பிரஸன்னமான
तां அந்த
सरस्वतीं तु ஸர்ஸுவதியைநோக்கி
वाक्यं பதிகை
प्राह சொன்னார்:
वाणि 'ஹே வானி!'

देवतेप्सिता { தேவதேவர்களால்வேண்டி
[அவ்வளவு] உருக்கொள்ளப்பட்ட
வாராய்
वा त्वं எந்த எவனாவனோ
राक्षसेन्द्रास्ये [அவ்வளவு] ராட்சஸேந்திரன்
भव வாக்கில்
पुत्रं तु कन्दन्तु. 'புருந்துகடந்து.'

तथैत्युक्त्वा प्रविष्टा सा प्रजापतिरथाब्रवीत् ।

सा "அவன்
तथा इति 'சரி' என்று
उक्त्वा சொல்லிவிட்டு
प्रविष्टा அமைந்தான்.
प्रजापतिः பிரம்மதேவர்
अथ இப்படி
अब्रवीत् பேசுவதற்கார்:

कुम्भकर्ण महाबाहो वरं वरय यो मतः ॥

महाबाहो 'மஹாபாகுவாகிய
कुम्भकर्ण கும்பகர்ண!
यः எது
मतः மனத்திலிருக்கிறதாக
ஆகிறதோ அந்த
वा! வார்த்தை
वरय கேட்டுக்கொள். '

कुम्भकर्णस्तु तद्वाक्यं श्रुत्वा वचनमब्रवीत् ।

कुम्भकर्णः "கும்பகர்ணனும்
तद्वाक्यं அவர்மொழியை
श्रुत्वा கேட்டு
वचनं பின் கண்ட
வார்த்தையை
अब्रवीत् சொன்னார்:

स्वप्तुं वर्षाण्यनेकानि देवदेव ममेप्सितम् ॥

देवदेव 'தேவதேவரே,
अनेकानि அனேக
वर्षाणि வருஷங்கள்
स्वप्तु துயில்கொள்ள
मम எனது
ईप्सितम् கருத்து.'

एवमस्त्विति तं चोक्त्वा प्रायाद्ब्रह्मा सुरैः समम् । देवी सरस्वती चैव राक्षसं तं जहौ पुनः ॥

ब्रह्मा "பிரம்மதேவர்
एवं अस्तु 'அங்கனமேயாகுக'
इति என்று
तं அவனுக்கு
उक्त्वा வாக்களித்துவிட்டு
सुरैः தேவர்களிடன்
समं கடவே

प्रायात् அந்தர்த்தானமானார்.
एव च உடனேயே
सरस्वती ஸர்ஸுவதி
देवी च தேவியாரும்
तं राक्षसं அந்த அரக்கனை
पुनः விட்டு அப்பால்
जहौ அகன்றான்.

ब्रह्मणा सह देवेषु गतेषु च नभःस्थम् । विमुक्तोऽसौ सरस्वत्या स्वां संज्ञां च ततो गतः ॥

ब्रह्मणा "பிரம்மதேவருடன்
सह கூட
देवेषु च தேவர்களும்
नभःस्थं ஆகாயத்தை
गतेषु வந்தடைந்தனவியும்
ततः அப்பொழுது

सरस्वत्या च ஸர்ஸுவதியாராலும்
विमुक्तः விடுவிக்கப்பட்ட
असौ இவன்
स्वां சுய
संज्ञां நினைவுக்கு
गतः வந்தான்.

कुम्भकर्णस्तु दुष्टात्मा चिन्तयामास दुःखितः । ईदृशं किमिदं वाक्यं ममाद्य वदनाच्च्युतम् ॥

दुष्टात्मा	"துஷ்டாத்மாவாயி	मम	என்னது
कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்	वदनात्	வாயினின்றும்
तु	இதுவிஷயத்தில்	च्युतं	வெளிவந்த
दुःखितः	மனம்சொந்தவனுய்	इदं वाक्यं	இந்த சொல்
चिन्तयामास	எண்ண ஆற்றான்:	किं	ஏன்
अद्य	"இப்பொழுது	ईदृशम्	இப்படியாகிருக்கிறது?

अहं व्यामोहितो देवैरिति मन्ये तदामतैः । एवं लब्धवराः सर्वे भ्रातरो दीप्ततेजसः ॥
श्लेषातकवनं गत्वा तत्र ते न्यवसन्सुखम् ॥ ४७ ॥

तदा	"அப்பொழுது	एवं	இவ்வண்ணம்
आगतैः	வந்திருந்த	लब्धवराः	வாங்களைப்பெற்ற வர்களாய்
देवैः	தேவர்களால்	दीप्ततेजसः	ஜ்வலிக்கும்தேஜஸு டனிருப்பவர்களாய்
अहं	நான்	श्लेषातकवनं	{ ச்லேஷமாதகமென் னும் (தந்தையின்) வனத்தை
व्यामोहितः	உணர்வுழிந்தவனாக ஆக்கப்பட்டேன்,	गत्वा	ஆடைந்து
इति	என்று	तत्र	அங்கு
मन्ये	அறிகிறேன்.	सुखं	சுகமாய்
ते	அந்த	न्यवसन्	வசித்தார்கள்.
भ्रातरः	பிராதரங்கள்		
सर्वे	எல்லோரும்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे दशमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 21133

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 409



एकादशः सर्गः—பதினொராவது ஸர்க்கம். ॥ ௧௧ ॥

रावणस्य लङ्काप्राप्तिः—ராவணன் லங்கையையடைவது.

सुमाली वरलब्धास्तु ज्ञात्वा चैतान्निशाचरान् । उदतिष्ठद्वयं त्यक्त्वा सानुगः स रसातलात् ॥

सः	"அந்த	तु	இப்பொழுது
सुमाली	ஸுமாலி	भयं	பயத்தை
एतान्	அந்த	ज्ञात्वा	ஒழித்து,
निशाचरान्	அரக்கர்களை	रसातलात्	ரஸாதலமேகத் தினின்னு
वरलब्धान्	மேலானவர்கள் பெற்றவர்களாய்	सानुगः च	இனத்தாருடன் கூடிவந்திருக்கவே
ज्ञात्वा	கேட்டறிந்து கொண்டு	उदतिष्ठन्	வெளிக்கிளம்பினான்.

मारीचश्च महस्तश्च विरूपाक्षो महोदरः । उदतिष्ठन्सुसंस्थाः सचिवास्तस्य रक्षसः ॥२॥

தஸ
ரக்சஸ:
சசிவா:
சுஸந்தா:
“அந்த
ஆரக்கணின்
மத்திரிமர்களும
கிறந்த ஐக்கியமுடை
யவர்களுமான

மாரீசனும்
மஹஸ்தனும்
விரூபாக்ஷனும்
மஹோதரனும்
உததிஸ்த
கினம்பிணுர்கள்.

सुमाली सचिवैः सार्धं वृतो राक्षसपुङ्गवैः । अभिगम्य दशग्रीवं परिष्वज्येदमब्रवीत् ॥३॥

ராஷஸபுங்ஙவै:
வூத:
சுமாலி
சசிவீ:
“ராஷஸபுங்ஙவ
கனால்
ஸேவிக்ஃபபட்
டவனு
ஸுமாலி
மத்திரிமர்களுடன்

சாஸ
தாஸிவ
அபிஃமய
பரிஸவ
இவ்
அவவீத்
கடினவனுய்
தசகரீஸனை
அனு
ஆலிங்கனம்செய்து
பின்வருமாறு
சொன்னான்:

दिष्ट्या ते वत्स संप्राप्तश्चिन्तितोऽयं मनोरथः । यस्तं त्रिभुवनश्रेष्ठाल्लब्धवान्वरमुत्तमम् ॥

வத்ச
தே
திஸ்த்யா
தே
விஃபுவனஸுஸ்தம்
வத்சம்
வரம்
“குழந்தாய்!
உனது
பாக்கிய விசேஷத்தால்
நீ
பிரம்மதேவனிட
மிருந்து
உத்தமமான
வரத்தை

லவ்வானு
ஸஃபாஸ:
ய:
அய்
வின்தித:
மனோரத:
பெற்றுவிட்டாய்.
அடையப்பட்டதாகி
எதுவோ [றது
இது
மனத்தினுள்ளேயே
படங்கியிருந்ததும்
யினுரிஷ்டமு
மானது.

यत्कृते च वयं लङ्कां त्यक्त्वा याता रसातलम् । तद्वत् नो महाबाहो महद्विष्णुकृतं भयम् ॥

மஹாபாஹோ
வய்
யத்குதே
லங்கா
ஸத்சவா
ரஸாதலம்
யாதா:
“மஹாபாகுவே!
நாம்
எதினால்
இலங்கையை
துறந்து,
பாதாள ஸோகத்திற்கு
போய்ச்சேர்ந்தோமோ

வ:
வத்
விஸுக்ருதம்
மஹத்
மயம்
மதம்
நமது
அந்த
விஷ்ணுவினுடன
டானதும்
மஹத்தானதுமான
பயம்
ஒழிந்தது.

असकृच्चयाद्रीताः परित्यज्य स्वमाल्यम् । विद्रुताः सहिताः सर्वे प्रविष्टाः स्म रसातलम् ॥

தத்யாத்
சவ்
சஹிதா:
அஸகத்
பிதா:
“அவர்களுமாயுண்
டான பயத்தால்
எல்லோரும்
ஒன்றுசேர்ந்தவர்
அடிக்கடி [களாய்
ஆபத்திலிருந்தவர்
களாய்

விஃருதா:
ஸ்
அலய்
பரிஸய
ரஸாதலம்
பரிஸா: ஸ்
கலவாமடைந்தவர்
களாய்
தனக்குரிய
இருப்பிடத்தை
துறந்து
ரஸாதலத்தில்
குடி கொண்டார்கள்.

अस्मदीया च लङ्केयं नगरी राक्षसोचिता । निवेशिता तव भ्रात्रा धनाध्यक्षेण धीमता ॥

लङ्का	“இலங்கா	इति	இது
नगरी	பட்டணம்	तव	உனது
राक्षसोचिता	“ராக்ஷஸர்களுக்கேற்ற ஆம்	भ्रात्रा	ஸகோதரனாக
अस्मदीया	“மீமுடையதுமானது.	धीमता	புத்திமான்மான்
च	அப்படி யிருந்தும்	धनाध्यक्षेण	குடியானுலே
		निवेशिता	பற்றப்பட்டிருக்கிறது.

यदि नामात्र शक्यं स्यात्साम्राज्ञानेन वाऽनघ । तरसा वा महाबाहो प्रत्यानेतुं कृतं भवेत् ॥

अनघ	“ஆபத்தே அனைய முடியாத	प्रत्यानेतुं	திரும்பி மீட்டுக்
महाबाहो	மஹாபாகுலே!	शक्यं	சாத்தியம் [கொள்ள
साम्राज्ञा	ஸாம்ராஜ்ஜினோ	स्यात्	என்றால்,
ज्ञानेन वा	தானத்தினாலோ	अस	அப்பொழுது
तरसा वा	தண்டத்தினாலோ	कृतं	மேனோதற்கைகூடிய தாய்
यदि नाम	எப்படியாவது	भवेत्	ஆகும்.

त्वं तु लङ्केश्वरस्ताव भविष्यसि न संशयः । सर्वेषां नः प्रभुश्चैव भविष्यसि महाबल ॥

महाबल	“மஹாபலிசுடனாகிய	एव च	அன்றியும்
ताव	குமுந்தாய்!	नः	எங்கள்
त्वं तु	நீயும்	सर्वेषां	எல்லோருக்கும்
लङ्केश्वरः	இலங்கைக்கு மன்ன னாய்	प्रभुः	பிரபுவாகவும்
भविष्यसि	ஆகுவாய்.	भविष्यसि	ஆகுவாய்.
		संशयः न	இதற்கையமில்லை.

अथाब्रवीदशयीवो यातामदमुपस्थितम् । विज्ञेशो गुरुरस्माकं नाहंसे वक्तुमीदृशम् ॥१०॥

दशयीवः	“தசகீவன்	अस्माकं	எங்களுக்கு
उपस्थितं	கேரில்வந்திருக்கின்ற	गुरुः	பெரியவர்.
यातामहं	மாதாமகனைப்பார்த்து	ईदृशं	இப்படி
अथ	இப்படி	वक्तुं	பேச
अब्रवीत्	பதிலுரைத்தான்.	न अहंसे	நீ ஏற்பட்டிருக்கக் கூடாது.
विज्ञेशः	‘குபேரன்		

साम्राऽपि राक्षसेन्द्रेण प्रत्याख्यातो गरीयसा ।

किञ्चिच्चाह तदा रक्षो ज्ञात्वा तस्य चिकीर्षितम्

॥ ११ ॥

रक्षः	“ஆரக்கன்	तस्य	அவனது
राक्षसेन्द्रेण	ராக்ஷஸேந்திரனால்	चिकीर्षितं	மேனோபாவந்தை
गरीयसा	மூத்தகவினாடு	ज्ञात्वा	கண்டுகொண்டு
साम्रा अपि	ஸாம்ராதானுக்கூட	तदा	அச்சமயம்
प्रत्याख्यातः	கூடாதென்று தகை யப்பட்டவனாய்	किञ्चित्	ஒன்றும்
		न आह	பேசாமலிருந்தான்.

कस्यचित्चथ कालस्य वसन्तं रावणं ततः । उक्तवन्तं तथा वाक्यं दशमीवं निशाचरः ॥
प्रहस्तः प्रथितं वाक्यमिदमाह सकारणम् ॥ १२ ॥

कस्यचित्	*கில	उक्तवन्तं	தெரியப்படுத்தியிருந் தவனுமான
कालस्य	காலத்திற்கு	दशमीवं	தசமீவனென்கிற
अथ	அப்பால்	रावणं	ராவணனைப்பார்த்து
प्रहस्तः	பிரஹஸ்தனென்கிற	इदं	பின்வரும்
निशाचरः	அரக்கன்	प्रथितं	தாழ்ந்து உரைசெய் யப்பட்டதாகிறதும்
ततः	அங்கேயே	सकारणे	ஏற்ற காரணங்களுட னிருக்கிற துமான
वसन्तं	வலிந்துக்கொண்ட ருந்தவனுங்	वाक्यं	மொழியை
तु	இதுவிஷயத்தில்	आह	புகன்றான்:
वाक्यं	அபிப்பிராயத்தை		
तथा	அப்படி		

दशमीवं महाबाहो नार्हस्त्वं वक्तुमीदृशम् । सौभ्रात्रं नास्ति शूराणां मृणु चेदं वचो मम ॥

महाबाहो	*மஹாபாகுவே!	शूराणां	சூரர்களுக்கு
दशमीवं	தசமீவ!	सौभ्रात्रं	ஸதேஹாதரவாஞ்சை
ईदृशं	இம்மாதிரி	न अस्ति	இருக்கலாகாது.
वक्तुं	பேசுகிறதற்கு	मम	எனது
त्वं	நீ	इदं	பின்கண்ட
अहं:	உரிமையுடையவனாக	वचः च	பேர்தனைக்கு
न	ஆகாய்.	मृणु	செலிகொடு.

अदितिश्च दितिश्चैव भगिन्यौ सहिते हिते । भार्ये परमरूपिण्यौ कश्यपस्य प्रजापतेः ॥

अदितिः	*அதிதியும்	परमरूपिण्यौ	மஹா ரூபவதிகள்.
दितिः च	திதியும்	कश्यपस्य	கச்யப
भगिन्यौ च	ஸதேஹாதரிகள்.	प्रजापतेः	பிரஜாபதியினுடைய
हिते	அத்தியோக்ய	सहिते	ஒன்றுசேர்ந்திருப் பவர்களான
	அன்புள்ளவர்கள்.	भार्ये एव	பாரியைகளுமே.

अदितिर्जनयामास देवांसिभुवनेश्वरान् । दितिस्त्वजनयत्पुत्रान्कश्यपस्यात्मसंभवान्॥ १५॥

अदितिः	*அதிதி	जन्मसमभवान्	ஞன சம்புதல்வர்களை
विभुवनेश्वरान्	திரிவிஷாகாதிபர் களான	जन्ममास	பெற்றான்.
देवान्	தேவர்களாகிற	दितिः तु	திதியும்
कश्यपस्य	காச்யபருக்கு	पुत्रान्	புதல்வர்களை
		अजन्मवत्	பெற்றான்.

दैत्यानां किल धर्मज्ञ पुरीयं सवनार्णवा । सपर्वता मही वीर तेऽभवन्प्रभविष्णवः ॥ १६ ॥

धर्मज्ञ	“அந்தந்தஜாதிமுகூரிய அனுஷ்டானங்களை நன்கு அறிந்த கூரணை !	இவ் பூரி दैत्यानां	இந்த நகரமும் திதிபின்புதல்வர்களு டையது
वीर	கானகங்களும் கடல் கருமுள்ளடங்கி யதும்	किल	என்கிறது பாவருக் கும் தெரிந்தவிஷயமே, அவர்கள்
सवनार्णवा	மலைகளுடனிருந்திரு துமான	ते	பிக்கமகிமைவிடிற வர்களாக
सपर्वता	பூலோகமும்	अभवन्	விளக்கினார்கள்.

निहत्य तांस्तु समरे विष्णुना प्रभविष्णुना । देवानां वशமானितं त्रैलोक्यमिदमव्ययम् ॥

प्रभविष्णुना	“ஸர்வோத்தமரான விஷ்ணுவின்னால்	त्रैलोक्यं तु	திரிலோக ஆட்சையும்
विष्णुना	அவர்களை	देवानां	தேவர்களின்
सामरे	பேரில்	अव्ययं	சாக்வத
निहत्य	வதைத்து,	वशं	ஆளுகைக்குள்ளான தாய்
हृदं	இந்த	आनीतम्	செய்யப்பட்டது.

नैतदेको भवानेव करिष्यति विषययम् । सुरासुरैराचरितं तत्कुरुष्व वचो मम ॥ १७ ॥

भवान्	புது	आचरितं	அனுஷ்டிக்கப் பட்டிருக்கிறது.
एकः एव	ஒருவன் மாதிரம்	तत्	ஆதலால்
एतत्	இந்த	मम	எனது
विषययं	பரிவர்த்தனைகைய	वचः	ஆலோசனையை
न करिष्यति	செய்யப்போகிறதில்லை.	कुरुष्व	செய்துமுடி.
सुरासुरैः	தேவர்களாலும், அசுரர்களாலும்		

एवमुक्तो दशग्रीवः प्रहृष्टेनान्तरात्मना । चिन्तयित्वा मुहूर्तं वै वाढमित्येव सोऽब्रवीत् ॥

सः	“அந்த	चिन्तयित्वा	தனக்குள்ளேயே
दशग्रीवः	தசக்ரீவன்		ஆலோசனைசெய்து,
एवं	மெற்கண்டபடி.	प्रहृष्टेन	திருப்திகொண்ட
उक्तः	சொல்லியதற்குச் செவிகரய்த்தவனாய்	अन्तरात्मना एव	உள்ளத்துடனேயே
मुहूर्तं वै	ஒரு முகூர்த்தகாலம்	वाढं इति	“சரி” என்று
		अब्रवीत्	சொன்னான்.

स तु तेनैव हर्षेण तस्मिन्नहनि वीर्यवान् । वनं गतो दशग्रीवः सह तैः क्षणदाचरैः ॥ २० ॥

सः	“அந்த	क्षणदाचरैः	அரக்கர்களுடன்
वीर्यवान्	வீர்யவானாகிய	सह	கடலே
दशग्रीवः	தசக்ரீவன்	तस्मिन्	அதே
तेन	அந்த	अहनि तु	தினத்திலேயே
हर्षेण एव	உற்சாகத்துடனேயே	वनं	வனத்திற்கு
तेः	அந்த	गताः	புறப்பட்டுவிட்டான்.

त्रिकूटस्थः स तु तदा दशग्रीवो निशाचरः । प्रेषयायास दूत्येन महस्तं वाक्यकोविदम् ॥

ச:	"அந்த	வாசகோவித்	பேசுவதில் சாதுர்ய
निशाचरः	ஆர்க்கனாகிய		முண்டயவனுன
दशग्रीवः	தசகீவன்	महस्तं तु	பிரஹஸ்தனையே
त्रिकूटस्थः	{ இலங்கையைச்சார்ந்த, திரிகூட்டமலைக்கு வந்தாசேர்ந்தவனாய்	तदा	அப்பொழுது
		दूत्येन	தூதுகொண்டு
		प्रेषयायास	பேசுகளிடத்தான்.

महस्तं शीघ्रं गच्छ त्वं ब्रूहि नैर्ऋतपुङ्गवम् । वचसा मय विज्ञेशं सामपूर्वमिदं वचः ॥२२॥

महस्तं	"பிரஹஸ்தனே!	विज्ञेशं	குறிபெரிடம்
सामपूर्व	{ முதலில் ஸாமோபா யத்தைப்பொயோகிக் கவெண்டியதால்	मम	எனது
	{ (நிபத்தொழில்களில் புகாத) நைர்ஹிதர்	वचसा	ஆக்கினையைக்கொ [ண்டு
नैर्ऋतपुङ्गवम्	{ களென்னும் பிசாசர் களுக்குப்பெரியவனு கிய	त्वं	நீ
		शीघ्रं	உடனே
		गच्छ	செல்.
		वचः	செய்தியை
		इदं	பின்சொல்லியபடி
		ब्रूहि	கேளியி.

इयं लङ्कापुरी राजब्राह्मणानां महात्मनाम् । त्वया निवेशिता सौम्य नैतद्युक्तं तवानघ ॥

अनघ	"பாபரஹித!	इयं	இது
सौम्य	நல்ல ஒழுக்கமுடைய	त्वया	உன்னால்
राजन्	அரசே!	निवेशिता	பற்றப்பட்டிருக்கிறது.
लङ्कापुरी	இலங்கைநகரம்	एतत्	இது
महात्मनां	மஹாபராக்கிரமசாலி களாகிய	तव	உனக்கு
		युक्तं	சரியானதாய்
राजसूयानां	ராசநஸர்களுடையது.	न	ஆகாது.

तद्वयान्वदि नो ह्यद्य दद्यादतुल्यविक्रम । कृता भवेन्मम प्रीतिर्धर्मैवानुपालितः ॥ २४ ॥

अतुल्यविक्रम	"தூப்பற்ற பாக்கிர மமுண்டயவனே!	यदि	இப்படியுச்செய்யும்
तव	ஆதலால்	धर्मः हि	தருமமே [பட்சத்தில்
भवान्	நீ	अनुपालितः	பரிபாலிக்கப்பட்ட
अद्य	இப்பொழுது	च	ஆன்றியும் [தாகும்.
नः	நமக்கு	मम	எனது
दद्यात्	தரும்பிக்கொடுத்து விடு.	प्रीतिः एव	நட்பும்
		कृता	பெற்றதாக
		भवेत्	ஏற்படும்.

स तु गत्वा पुरीं लङ्कां धनदेन सुरक्षिताम् । अववीत्यरमोदारं वित्तपालमिदं वचः ॥२५॥

सः	"அவன்	लङ्कां	இலங்கை
धनदेन	குபேரனால்	पुरीं	நகரத்திற்கு
सुरक्षितां	நன்குபரிபாடிக்கப் பட்ட	तु	அப்பொழுது

மரபா	சென்று,	விராஜன்	குபிரனைப்பார்த்து
परमोदारं	மெச்சத்தக்க உதரர	वचः	செய்தியை
	குணங்கொண்ட	इदं	பின்னண்டபடி
		अववीत्	தெரியப்படுத்தினான்:

प्रेपितोऽहं तव भ्रात्रा दशमीवेण सुव्रत । स्वसमीपं महाबाहो सर्वशस्त्रभृतां वर ॥ २६ ॥

सर्वशस्त्रभृतां	“எல்லாசஸ் திரந்த ரித்தவர்களில்	अहं	நான்
वर	சிறந்தோனே !	तव	உமது
महाबाहो	மஹாபாசுவீர !	भ्रात्रा	பிரதா வாகிய
		दशमीवेण	தசமீவரால்
		स्वसमीपं	உம்மிடம்
सुव्रत	{ உத்திருஷ்டவீரு தரனுஷ்டானம் கொண்டவனே !	प्रेपितः	தூதனும் அனுப்பப் பட்டிருக்கிறேன்.

तच्छूयतां महाप्राज्ञ सर्वशास्त्रविशारद । वचनं मम वित्तेश यद्वीति दशाननः ॥ २७ ॥

सर्वशास्त्रविशारद	“ஸகல சாஸ் திரங்கனி னும் னகதேர்த்தவனே !	व्रीति	தெரியப்படுத்தச் சொல்லியிருக்கிற
महाप्राज्ञ	மஹா பண்டிதனே !	तव	அந்த ரோ ;
वित्तेश	தனாகிய !	मम	எனது
दशाननः	தசகீவர்	वचनं	அறிவிப்பு
यत्	எதை	श्रूयताम्	கேட்கப்படட்டும்.

इयं किल पुरी रम्या सुमालिप्तमुखैः पुरा । श्रुतपूर्वा विशालाक्ष राक्षसैर्मपविक्रमैः ॥

विशालाक्ष	“அகன்ற கண்களையு டையவனே !	सुमालिप्तमुखैः	{ ஸுமாலியின் ஆகு கைகளிலிருந்தவர்க ளுமான
पुरा	முன்காலத்தில்	राक्षसैः	அரக்கர்களால்
इयं	இந்த	श्रुतपूर्वा	வெகுதாண்டுக கிக்கப்பட்டது.
रम्या	அழகுவாய்ந்த	किल	இது உவருக்கும தெரிந்தவியமே.
पुरी	ககரம்		
भीमविक्रमैः	மஹாபாசகிரமசாலி களாவர்களும்		

तेन विज्ञाप्यते सोऽयं सांप्रतं विश्ववामन । तदेषा दीयतां तात याचनस्तस्य सांप्रतः ॥

विश्ववामन	“விசுவசின் புதர்வ !	सामतः	ஸாம உடையதாகி து.
तात	பெரியவனே !	तव	ஆதனால்
तेन	அவரால்	याचतः	வேண்டிக்கேட்கின்ற
विज्ञाप्यते	விண்ணப்பம்செய்து கொள்ளப்படுகிறது.	तस्य	அவருக்கு
सः	அந்த	एषा	இது
अयं	இது	दीयताम्	கொடுக்கொடுத்து கிடப்படட்டும்.
सांप्रतं	இப்பொழுது		

प्रहस्तादभिसंश्रुत्य देवो वैश्रवणो वचः । प्रत्युवाच प्रहस्तं तं वाक्यं वाक्यविशारदः ॥

वाक्यविशारदः	¹⁴ பேச்சின் றுட்பத் தை அறியவல்லவரும்	अभिसंश्रुत्य	நன்றாய் மனதில் வாங்கிக்கொண்டு
वैश्रवणः	விசுவனின் புதல்வரு	तं	அந்த
देवः	தேவர் [மாகிய	प्रहस्तं	பிரஹஸ்தனைப் பார்த்து
प्रहस्ता	பிரஹஸ்தனிட மிருந்து	वाक्यं	ஒருமொழியை
वचः	விஷயத்தை	प्रत्युवाच	பதிலையுரைத்தார்;

दत्ता ममेयं पित्रा तु लब्धा शून्या निशाचरैः । निवासिते च मे यक्षैर्दानमानादिभिर्गुणैः ॥

लब्धा	¹⁴ இலங்கை	इयं	இது
निशाचरैः	அரக்கர்களால்	दानमानादिभिः	உதாரகுணம், கௌர வம் முதலிய
शून्या तु	காலிசெய்துவிடப்பட்ட புருந்தது,	गुणैः	பெருங்குணங்கள் வாய்ந்த
तु	என்கிற காரணத்தால்	यक्षैः च	யக்ஷர்களாலுமே
मम	எனது	निवासिते	{ வாஸஸ்தலமாக ஆக கிக்கொள்ளப்பட்ட டது. (ஆர்ஷம்)
पित्रा	தந்தையினால்		
मे	எனக்கு		
दत्ता	தந்தருளப்பட்டது.		

ब्रूहि गच्छ दशग्रीवं पुरं राज्यं च यन्मम । तवाप्येतन्महाबाहो भुङ्क्ष्व राज्यमकण्टकम् ॥ ३२ ॥

दशग्रीवं	¹⁴ தசகிரீவனிடம்	राज्यं अपि	ராஜ்யத்தை மட்டும் என்றாலும்
गच्छ	போய்ச்சேர்.	अकण्टकं	பங்காளியின் தொந்தி ரவின்றி
एतत्	பின் கண்டவண்ணம்	भुङ्क्ष्व	அனுபவி.
ब्रूहि	சொல்லு:	मम	எனது
महाबाहो	¹ மஹாபாகுவே,	पुरं	புரம்
मे	எனது	यत्	எதுவோ அதுவும்
वसु	செல்வமும்	राज्यं	ராஜ்யம்
राज्यं च	ராஜ்யமும்	यत्	எதுவோ அதுவும்
तया सार्धं	உன்னோடுகூட	तव अपि	உன்னுடையதுதான்.
अभिभक्तं च	{ உலிபக்தமானதே. (இன்னும் பிரிவினை யாகாததே).		

एवमुक्त्वा धनाध्यक्षो जगाम पितुरन्तिकम् ॥ ३३ ॥

धनाध्यक्षः	¹⁴ குபேசர்	पितुः	தந்தையின்
एवं	மேற்கண்டவண்ண மாய்	अन्तिकं	என்னிதானத்திற்கு
उक्त्वा	பதில் அளித்துவிட்டு	जगाम	எழுந்தருளினார்.

स क्रोधेन मया चोक्तो ध्वंसते च पुनः पुनः । श्रेयोऽभियुक्तं धर्म्यं च शृणु पुत्र वचो मम ॥

ச:	"அவன்	புத	குழந்தாய்!
मया	என்னால்	श्रेयोऽभियुक्तं	சீரேயானை விளைவிப் பதும்
क्रोधेन	கோபத்துடன்	धर्म्यं च	தருமத்துடன் இளை ந்த துமரன்
पुनः	எவ்வளவோ	मम	எனது
वक्तुः	புத்திமதி சொல்லப் பட்டவனாக	वचः च	ஆக்கிணையையே
पुनः च	இருந்தபோதிலும் இன்னும்	शृणु	கேட்டு அதின்படி நட.
ध्वंसते	{ தியத்தொழிலிலேயே பற்றுடைபவனாகி ருக்கிருன்.		

वरप्रदानात्संभूदो पान्यामान्यान्स दुर्मतिः । न वेति मम शापाच्च प्रकृतिं दारुणां गतः ॥

ச:	"அவன்	दाण्यां	கொடுமைபான
वरप्रदानात्	வரப்பிரதானத்தினால்	प्रकृतिं	பிறவிக்குணத்தை
संभूदः	மதிமயக்கக்கொண்ட வனாயும்	गतः च	அடைந்தவனாகவும்
दुर्मतिः	தியவழியையே நாடுகி	मागमान्यान्	பெரியோர்க்களையும் சிறியோர்க்களையும்
मम	எனது [தவனாயும்	न वेति	பகுத்தறிவாமலிருக் கிருன்.
शापात्	சாபத்தால்		

तस्माद्गच्छ महाबाहो कैलासं धरणीधरम् । निवेश्य निवासार्थं त्यक्त्वा लङ्कां सहानुगः ॥

महाबाहो	"மஹாபாருவே!	सहानुगः	பரிவாரங்களுடன் கடினவனாய்
तस्मात्	ஆனதுபற்றி	निवासार्थं	வலிப்பதற்காக
लङ्कां	இலங்கையை	कैलासं	கைலாசை
त्यक्त्वा	ஒழித்துவிட்டு	धरणीधरं	பர்வதத்திற்கு
गच्छ	கீ வெளியில் போய்கிடு.	निवेश्य	கி போய்ச்சேர்.

तत्र मन्दाकिनी रम्या नदीनामुत्तमा नदी । काञ्चनैः सूर्यसङ्काशैः पङ्कजैः संवृतोदका ॥

तत्र एव	"அங்கேதான்	पङ्कजैः च	தர்ப்பரைமலர்களாலும்
सूर्यसङ्काशैः	சூர்யனை நிகர்த்த பிரகாசமுள்ள	रम्या	மனோஹரமாயிருக் கிறதும்
कुमुदः	ஆம்பல்களாலும்	नदीनां	நதிகளுக்கெல்லாம்
अन्यैः	வேறு	उत्तमा	சிறந்ததும்
सुगन्धिभिः	உயர்த்தவாணையுள்ள	संवृतोदका	{ எப்பொழுதும் ஜலப் ரவாஹமுடையது மரண
उत्पलैः च	நிலைநப்பலங்களால் வேயும்	मन्दाकिनी	மந்தாகினி என்கிற
तथा	அவ்வண்ணமே	नदी	நதி இருக்கிறது.
काञ्चनैः	பொன்னிற		

तत्र देवाः सगन्धर्वाः साप्सरोरगकिन्नराः । विहारशीलाः सततं रमन्ते सर्वदाऽऽश्रिताः ॥

विहारीणाः	“உலாவிப் பொழுது பொருக்க எண்ணக்கொ ந்தவர்கள் [ண்ட கந்தர்வர்களுடன் கூடினவர்களாகவும்	तत्र	அங்கு
देवाः		सर्वदा	என்றென்றதக்கும்
सगन्धर्वाः		आश्रिताः	வந்துகொள்ளுதவர் களாய்
साप्सरोर- किन्नराः	}	सततं	எந்த வேளை யிறும்
		रमन्ते	உல்லாஸமாய் காலங்க ழிக்கின்றார்கள்.

न हि क्षमं तवानेन वैरं धनद रक्षसा । जानीमे हि यथाऽनेन लब्धः परमको वरः ॥४४॥

अनेन	“அவனால்	धनद	சூபரானே !
यथा	எப்படியோ	तव	உனக்கு
परमको वरः	பெரிய வரம்	अनेन	இந்த
लब्धः	அடைவப்பட்டிருக்கிற து என்பதை	रक्षसा	ரக்ஷஸனோடு
जानीमे	நீ அறிவாய்.	वैरं	கிரோதம்
हि	ஆனதால்	क्षमं	யோக்கியமானதாக
		न	இராகு.

एवमुक्तो गृहीत्वाऽथ तद्वचः पितृगौरवात् । सदारपुत्रः सामात्यः सवाइनधनो गतः ॥

एवं	“இவ்வண்ணம்	सामात्यः	மந்திரிகளுடன் கூடி னவராயும்
उक्तः	சொல்லப்பட்ட அவர்		
पितृगौरवात्	பிதாஎன்கிற கௌரவத்தால்	सवाइनधनः	{ வாதுகட்கொண்டும், செல்வத்தோடும் கூனவராயும்
तद्वचः	அவரது ஆக்கிரைவை	आथु	உடனேயே
गृहीत्वा	பெரிதாழ்ப்பாராட்டி	गतः	போய்ச்சென்றார்.
सदारपुत्रः	{ மனைவிகள், புத்திரர் கள், இவர்களோடு கூடினவராயும்		

प्रहस्तोऽथ दशार्घीवं गत्वा वचनमब्रवीत् । प्रहृष्टात्मा महात्मानं सहामात्यं सदानुजम् ॥

अथ	“அப்போது	सहामात्यं	மந்திரியர்களுடன் நிருப்பவனும்,
प्रहस्ताः	பிரஹஸ்தன்	महात्मानं	புறநாட்டிலிட்டனுமான்
प्रहृष्टात्मा	பிக்காமகிழ்ச்சி கொண்டவனும்	दशार्घीवं	தசகர்வரிடம்
		गत्वा	சென்று
		वचनं	சமசாரத்தை
सदानुजं	தம்பியர்களுடன் நிருப்பவனும்,	अब्रवीत्	இப்படித்தெளி வித்தான்.

शून्या सा नगरी लङ्का त्यक्तवैनां धनदो गतः । प्रविश्य तां सहास्राभिः स्वधर्मं प्रतिपालय ॥

सा	"ஆந்த	त्यक्त्वा	ஒழித்துவிட்டு
लङ्का	இலங்கை	गतः	வெளியில்போய்
नगरी	நகர்	तां	அதில் [விட்டான்.
शून्या	காலிசெய்யப் பட்டிருக்கிறது.	सहास्राभिः सह	எக்கனூடன்கூட
धनदः	குபேரன்	प्रविश्य	புகுந்து
एनां	இளை	स्वधर्मं	குலதருமத்தை
		प्रतिपालय	பரிபாலி.

एवमुक्तो दशयीवः प्रहस्तेन महाबलः । विवेश नगरीं लङ्कां भ्रातृभिः सबलानुगैः ॥
धनदेन परित्यक्तां सुविभक्तमहापथाम् ॥ ४८ ॥

प्रहस्तेन	"பிரஹஸ்தனான்	सुविभक्त- }	அழகாயும், ஒழுங்கா
एवं	இவ்வாறு	महापथां }	யுமிருக்கின்ற பெரி
उक्तः	சொல்லப்பட்டதற்கு செவிகாய்த்த	लङ्कां	யகி திகளையுடை
महाबलः	மஹாபலிக்டனாகிய	नगरीं	இலங்கை [யதுமான
दशयीवः	தசகீவன்	भ्रातृभिः	நகரத்தில்
धनदेन	குபேரனால்		ஸநேஹாதாரக
परित्यक्तां	முற்றிலும் ஒழித்து விடப்பட்டதும்	सबलानुगैः	ளோடும், ஸையங்ககளோடும்,
		विवेश	பரிவாரங்களோடும், குடிபுகுந்தான்.

स चाभिषिक्तः क्षणदाचरैस्तदा निवेशयामास पुरीं दशाननः ।

निकामपूर्णा च बभूव सा पुरी निशाचरैर्नीलवलाहकोपमैः

॥ ४९ ॥

सः	"அப்பொழுது	निवेशयामास	ஸ்திரமாயிருந்தான்.
सः	அந்த	सा	அந்த
दशाननः	தசானான்	पुरी च	நகரமும்
क्षणदाचरैः	ராஷ்டிரஸர்களால்	नीलवलाहकोपमैः	கருமேகங்களைப் போலிருக்கின்ற
अभिषिक्तः	{ ராஜ்யமும் பட்டாபி கேதகம்செய்யப் பட்டவனாய்	निशाचरैः च	அரக்கர்களாலேயே
पुरी	நகரத்தில்	निकामपूर्णा	ஏராளமாய் நிறம்பி
		बभूव	விளங்கிற்று. [யதாக

धनेश्वरस्त्वथ पितृवाक्यगौरवान्नयवेशयच्छशिविमले गिरौ पुरीम् ।

स्वलंकृतैर्भवनवरैर्विभूषितां पुरन्दरस्येव तदाऽमरावतीम्

॥ ५० ॥

अनेधः तु	"குப்போனுவெனில்	अमरावती	பட்டணத்தை
अथ	மற்றப்படி	इव	போலிருக்கும்படி.
पितृवाक्य- }	தந்தைசொல்லிக்க	खल्लूते:	நன்றாய் அலங்கரிக்கப்
गौरवान् }	மத்திரமில்லை என்		பட்ட
	கிறவாக்கில் ஆனந்தி	भवनवरे:	உத்திருஷ்டமான
	புடைபதால்		மாளிகைகளால்
तदा	அப்பொழுது	विभूषितां	அழகுபெற்று விளங்
अविविमले	சந்திரன்போன்ற		குடிததால்
	வெண்ணிறபான	पुरी	ஒரு நகரத்தை
गिरौ	கிரியிலே	मखेशयत्	நிருமித்தார்.
पुन्दरस्य	இந்திரனது		

इत्यापै श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे एकादशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 21183

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 489



द्वादशः सर्गः—பன்னிரண்டாவது ஸர்க்கம். ॥ ௧௨ ॥

रावणादिविवाहः—ராவணன் முதலியவரது விவாஹம்.

राक्षसेन्द्रोऽभिषिक्तस्तु भ्रातृभ्यां सहितस्तदा ।

ततः प्रदानं राक्षस्या भगिन्याः समचिन्तयत्

॥ १ ॥

तदा	"அப்பொழுது	राक्षस्याः	அரக்கியர்கிற
राक्षसेन्द्रः	ராஷ்டிரேந்திரமன்	भगिन्याः	தங்கையினது
अभिषिक्तः	பட்டாபிஷேகம்	प्रदानं	கர்யானத்தைப்பத்தி
	பெற்றவனாய்	आतृभ्यां	இருவரோடாதர்களு
तु	ஆனதும்	सहितः	கூடவனாய் [டன்
ततः	அப்போதிலிருந்து	समचिन्तयत्	ஆலோசனைசெய்தான்.

स्वसारं कालकेयाय दानवेन्द्राय राक्षसीम् । ददौ शूर्पणखां नाम विशुजिह्वाय नामतः ॥

स्वसारं	"தங்கையர்கிற	कालकेयाय	{ ஒருதசதனின் புதல்வி
नामतः	பெயரால்		யாகிய காலகை என்
शूर्पणखां	சூர்ப்பணகை	दानवेन्द्राय	பகன் புத்திரனும்
नाम	என்று அழைக்கப்	विशुजिह्वाय	தானவச்சேஷ்டனு
	படுகிற		மாகிய
राक्षसी	அரக்கியை	ददौ	ளித்புத்திரன்வன்
			என்பவனுக்கு
			பாணிக்கொற்றணம்
			செய்துகொடுத்தான்.

अथ दत्त्वा स्वसारं स मृगयां पर्यटनम्

॥ ३ ॥

नृप "சக்கிவர்த்தியே!
 सः அவன்
 स्वसारं தங்கைக்கு

दत्त्वा கல்யாணத்தை
 मृगयां முடித்துவிட்டு
 पर्यटनम् வேட்டையாடுவதற்கு
 वनं தற்குச் சென்றான்.

तत्रापश्यत्तो राम मयं नाम दितेः सुतम्

॥ ४ ॥

राम "சூராம!
 तत्र அவ்விடத்தில்
 दितेः அப்பொழுது
 सुतम् திடீரின்

सुतं புதல்வனான
 मयं மயன்
 नाम என்பவனை
 अपश्यत् கண்டான்.

कन्यासहायं तं दृष्ट्वा दशग्रीवो निशाचरः । अपृच्छत्को भवानेको निर्मानुष्यमृगे वने ॥
 अनया मृगशावाक्ष्या किमर्थं सह तिष्ठसि ॥ ५ ॥

दशग्रीवः "தசக்ரீவ
 निशाचरः அரக்கன்
 तं அவனை
 कन्यासहायं { ஒரு கன்னிகையைப்
 பங்களில் வைத்துக்
 கொண்டிருப்பவனும்
 दृष्ट्वा " கண்டு
 अपृच्छत् இப்படிக்கினானான்:
 भवान् 'நீ
 कः யார் ?

मृगशावाक्ष्या { மான்குட்டியின் விழி
 போன்ற விழிகளையு
 டைய
 अनया सह இவளைஓடுகூட
 एकः தனியாய்
 निर्मानुष्य- } கண்ணுக்கு எட்டிய
 मृगे } வரையில் மனுஷ்ய
 मृगे } மிருகங்களுக்காரமே
 वने காட்டில் [யில்லாத
 किमर्थं ஏன்
 तिष्ठसि இருக்கிறாய் ?

मयस्त्वथाम्रवीद्राम पृच्छन्ते तं निशाचरम् ।

श्रूयतां सर्वमाख्यास्ये यथावृत्तमिदं मम ॥

राम "சூராம!
 मयः மயன்
 तु இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில்
 पृच्छन्ते கேள்விகேட்டின்ற
 तं அந்த
 निशाचरं அரக்கனைப்பார்த்து
 अथ இப்படி
 अम्रवीत् பதில் சொன்னான் :

मम 'எனது
 इदं இந்த
 यथावृत्तं நடைபெற்றவிதமும்
 सर्वं எல்லாவற்றையும்
 आख्यास्ये கொல்லுகிறேன்.
 श्रूयताम् கவனமாய் கேட்கப்
 படட்டும்.

हेमा नामाप्सरास्तात श्रुतपूर्वा यदि त्वया । देवैर्मम सा दत्ता पौलोमीव शतक्रतोः ॥

தாத	"ஐயா!	சதகரோ:	இந்திரனுக்கு
ஹேமா	தேவமா	பௌமீ:	இந்திரனிடமிரு
நாம	என்ற பெயருள்ள	ஹ	எப்படியோ அப்படியோ
அப்சரா:	ஐம் அப்சராவந்தரீ	தேவத:	தேவதைகளால்
தவயா	தேவரீராவும்	சம	எனக்கு
சுதபூர்வா	வதந்தியால் கேள்விப் பட்டவராக	சா	அவன்
யதி	இருந்தாதுமிருக்க என.	ததா	கல்லாணந்து செய்து கொடுக்கப்பட்டான்.

तस्यां सक्तमनास्तात पञ्च वर्षशतान्यहम् । सा च देवतकार्येण त्रयोदश समा गताः ॥८॥

தாத	"ஐயா!	சா	அவள்
பஞ் ஶ்ஷதானி	ஐந்து நூண்டுகள்	தேவதகாரியே	தேவதைகளின் காரி
அஹ்	நான்		யத்தில் புகுந்து
தஸ்யா	அவளிடத்தில்	தரோதச சமா: ச	பதின்மூன்று வருஷம்
சக்தமனா:	ஆஸக்திகொண்ட மனத்தையுடையதென்.	கதா:	கருமம்

वर्षं चतुर्दशं चैव ततो हेममयं पुरम् । वज्रवैदूर्यचित्रं च मायया निर्मितं मया ॥ ९ ॥

தந:	"அதன்மேல்	ஹேமமயே பூ	பொன்மயமானது
சதுர்தசே ஶ்ஷ	பதினான்காவது வரு ஷத்தில்	புரே	ஒரு பட்டணம் [மான
வஜ்ரவீரூயசிரே ச	வஜ்ரவானரீரவங்களை வகரிக்கப்பட்டதும்	மயா	என்னால்
		மாயயா ச	மாயவல்லுதலையே
		நிர்மிதம்	திரும்பிக்கப்பட்டது.

तत्राहमवसं दीनस्तथा हीनः सुदुःखितः । तस्मात्पुरादुहितरं गृहीत्वा वनपागतः ॥१०॥

ததா	"அவனோடு	அவன்	வாஸம்செய்து
ஹீன:	பிரிந்து	தஸ்தா	அந்த [கூடுதல்.
அஹ்	நான்	புராத்	பட்டணத்தினின்ற
சுது:ஸித:	மிக்க மனம் கொண்ட	துஹிதரே	பெண்ணை
ஹீன:	கார்புலனாய் [வருவ	கூஹீத்வா	கைத்தக்ககொண்டு
தத	அதில்	யநே	காட்டுக்கு
		அகாத:	வந்தனிடேன்.

इयं ममात्मजा राजेस्तत्याः कुशौ विवर्धिता । भर्तारमनया सार्धमस्याः प्राप्नोऽस्मि मार्गितुम्॥

ராமஜ	"ஸ்வாமியே!	அஸ்யா:	தீவனுக்கு
ஹயே	இவன்	மதாரீ	சணகரீ:
மம மாமஜா	எனது குமாரனாகி.	மாரிது	தேடிக்கண்டுபிடிக்க
தஸ்யா: குஸூ	அவளது வாரிற்றில்	பாஸ:	கொளியேபுறப்
விவர்திதா	பிரந்தவன்.		பட்டினினாய்
அனயா சாபி	இவனுடனாக	அஸி	இக்கொளியுக்கிறேன்.

कन्यापितृत्वं दुःखं हि सर्वेषां पानकाङ्क्षिणाम् ।
कन्या हि द्वे कुले नित्यं संशये स्थाप्य तिष्ठति

॥ १२ ॥

मानकाङ्क्षिणां	“மானத்தில் கருத் துள்ளவர்கள்	कन्या	ஒருபெண்
सर्वेषां	எவ்வினாருக்கும்	द्वे कुले	இரண்டு குலங்களிலே
कन्यापितृत्वं	கண்ணினைக்கருக்கு தந்தையாகுதல்	नित्यं	எப்பொழுதும்
दुःखं हि	துக்கமேயாம்.	संशये	கவலையில்
हि	ஏனெனில்	स्थाप्य	நிறுத்திக்கொண்டு
		तिष्ठति	இருக்கிறான்.

द्वौ सुतौ हि मम त्वस्यां भार्यायां संवभूवतुः । मायावी प्रथमस्तात दुन्दुभिस्तदनन्तरः ॥

तात	“ஐயா !	सुतौ	புத்திரர்கள்
नस्यां	இந்த	संवभूवतुः	பிறத்தார்கள்.
भार्यायां तु	பத்தியினிடத்திலே	प्रथमः	முத்தவன்
	யே	मायावी	மாயாவி என்பவன்.
मम हि	எனக்கே	तदनन्तरः	அவனுக்கடுத்தவன்
द्वौ	இரண்டு	दुन्दुभिः	துந்துபி என்பவன்.

एवं ते सर्वमाख्यातं यथातत्त्वेन पृच्छतः । त्वामिदानीं कथं तात जानीयां को भवानिति ॥

तात	“ஐயா !	इदानीं	இப்பொழுது
पृच्छतः	வினாவிய	त्वां	தேவரீரை
ते	தேவரீருக்கு	कथं	எப்படித்தான்
यथातत्त्वेन	நடந்தபடியே	जानीयां	கேட்டு நன்றிந்து கொள்வேன் ?
सर्वं	எல்லாம்	इति	என்றாலும்
आख्यातं	சொல்லிவிடப்பட் டது.	भवान्	நீர்
एवं	அவ்வண்ணமே	कः	யார் ?

एवमुक्तं तु तद्रसो विनीतमिदमब्रवीत् । अहं पौलस्त्यतनयो दशमीवश्च नामतः ॥

मुनेर्विश्रवसो यस्तु तृतीयो ब्रह्मणोऽभवत् ॥ १५ ॥

एवं	“மேற்கண்டவிதமாய்	यः तु	எவனோ
विनीतं	வணக்கமாய்	तः अहं	அந்த நான்
उक्तं तु	உரைசெய்த அவனைப்	पौलस्त्यतनयः	{ பெளஸ்தியரின் (அ தாவது புலஸ்தியரின் சுமாராவிய விசுவ வரவின்) புதல்வன்.
अहं	இப்படி. [பார்த்து	दशमीवः	தசமீவனென
अब्रवीत्	பேசினான்;	नामतः	பெயரிடப்பட்டவன்.
विश्रवसः	“விசுவாவென்மிந்	ब्रह्मणः च	பிரம்மதேவருக்கே
मुनेः	நிஷிக்கு	तृतीयः	பிரபௌத்திரன்.
रसः	அரக்கனாய்		
अभवत्	பிறந்தது;		

एवमुक्तस्तदा राम राक्षसेन्द्रेण दानवः । महर्षेस्तनयं ज्ञात्वा मयो हर्षमुपागतः ॥
दातुं दुहितरं तस्मै रोचयमास तत्र वै ॥ १६ ॥

ராம	"ஸ்ரீராம!	ஹர்	மனஸ்துஷ்டமஸ்ய
ராக்ஸேன்ட்ரே	ராக்ஸஸமன்னனுல்	அபாபத:	அடைந்தவனாய்
ஏவ்	மேற்கண்டபடி.	தல வை	அங்கேயே
தந:	சொல்லியதற்குச்	ததா	அப்பொழுதே
	செய்சரம் த்த	துஹிதர்	பெண்ணை
மய:	மயலென்ற	தஸ்மै	அவனுக்கு
தானவ:	தானவன்	வாது	கல்யாணம் செய்து
மஹர்:	மஹரிஷியின்		கொடுக்க
தனய	புதல்வனாக		
ஜாஹ	தெரிந்துகொண்டு	ரோசயாமாஸ	இஷ்டப்பட்டான்.

करेण तु करं तस्या ग्राहयित्वा मयस्तदा । प्रहसन्ग्राह दैत्येन्द्रो राक्षसेन्द्रपिदं वचः ॥

கேரேன்ட்:	"கைத்தேயந்திரனுன	மஹயிவா	பிடித்துக்கொள்ளும்
மய:	மயன்		படிசெய்து,
மஹசந்	முதமஸர்க்கிகொண்ட	ராக்ஸேன்ட்	ராக்ஸஸமன்னனைப்
	வனாய்		பார்த்து
ததா	அப்பொழுது	து	இந்த விஷயத்தில்
தஸ்யா:	அவளுடைய	ஹ்	பின்வரும்
கர்	கையை	வச:	சொல்லை
கரேண	கையால்	மஹ	சொன்னான்:

इयं ममात्मजा राजन्हेमयाऽप्ससा धृता । कन्या मन्दोदरी नाम पत्न्यर्थं प्रतिगृह्यताम् ॥

ராஜந்	"வேந்தே!	ஏதா	செட்டிக்கப்பட்டவன்.
ஹ்ய்	இந்த	மஹோதரி	மந்தோதரி
கந்யா	கன்னிகை	நாம	என்ற பெயருடைய
மம ஆத்மஜா	எனது ஓளசை புத்திரி.		வன்.
ஹேமயா	தேறமம் என்ற	பந்யர்	தருமபத்னியாக
அஃசரஸா	அப்பஸரஸால்	பரிஹ்யதாம்	பரித்தரிக்கப்பட்டும்.

वाढमित्येव तं राम दशमीवोऽभ्यभाषत। प्रज्वाल्य तत्र चैवाग्निमकरोत्पाणिसंयहम् ॥१९॥

ராம	"ஸ்ரீராம!	தல ச	அங்கேயே
தசமீவ:	தசகீவன்	அग्नि एव	அக்கினியையும்
தே	அக்னியைப்பார்த்து	प्रज्वाल्य	தீவலிக்கச்செய்து
வாஹ்	"அக்னியைமே ஆளுக"	पाणिसंयहं एव	கல்யாணச்சடங்குகவும்
ஹி	என்று	மகரோவ	செய்துமுடித்தான்.
அப்யபாஸத	பரிஹ்யதாத்தான்.		

स हि तस्य मयो राम ज्ञापाभिज्ञस्तपोधनात् । विदित्वा तेन सा दत्ता तस्य पैतामहं कुलम् ॥

राम	"ஸ்ரீராம!	पैतामहं	கொள்ளுப்பாட்டனார் (பிரம்மதேவர்)
सः	அந்த	कुलं	குலப்பெருமையை
मयः	மயன்	विदित्वा	பாராட்டி,
तस्य	அவனுக்கு	सा	அவன்
तपोधनात्	தபோதனரிடமிருந்து	तेन	அவனால்
ज्ञापाभिज्ञः हि	சாபரிருக்கிறதென்று அறிந்தவன்தான்.	दत्ता	கல்யாணஞ்செய்து கொடுக்கப்பட்டான்.
तस्य	அவனுடைய		

अमोघां तस्य शक्तिं च पददौ परमाद्भुताम् । परेण तपसा लब्धां जग्निवाँलुक्ष्मणं यया ॥

परेण तपसा	"கடும் தவத்தால்	तस्य	அவனுக்கு
लब्धां	அடைபட்டதும்,	पददौ	கல்யாணச் சீராய் கொடுத்தான்.
अमोघां	அமோகமானதும்,	यया च	இது எதுவோ அத னால்தான்
परमाद्भुतां	மிக்க அற்புதமாயிருக்க கிறதுமான	लक्ष्मणं	இளந்தமணரை
शक्तिं	"சக்தி" என்னும் ஒர் ஆயுதத்தை	जग्निवान्	மெய்மறக்கச் செய்தான்.

एवं स्वीकृतदारो वै लङ्काया ईश्वरः प्रभुः । गत्वा तु नगरीं भार्ये भ्रातृभ्यां समुपाहरत् ॥

लङ्कायाः	"இலங்கையின்	नगरीं	நகரத்திற்கு
प्रभुः	பிரபுவாகிய	भार्या	வந்துசேர்ந்து,
ईश्वरः	மன்னன்	तु	இப்பொழுது
एवं	இவ்வண்ணம்	भ्रातृभ्यां वै	ஐவோர தார்களிரு வருக்கும்
स्वीकृतदारः	தருமபத்னியைக்கூட அழைத்துக்கொண் டு போகிறவனுப்	भार्ये	இருபத்னிகளைப்பற்றி
		समुपाहरत्	விசாரித்தான்.

वैरोचनस्य दौहित्री वज्रज्वालेति नामतः । तां भार्यां कुम्भकर्णस्य रावणः समकल्पयत् ॥

रावणः	"இராவணன்	भार्या	மனைவியாக
वैरोचनस्य	வைரோசனனுடைய	समकल्पयत्	ஸமர்ப்பித்தான்.
तां	அந்த	वज्रज्वाला	வஜ்ரஜ்வாலா
दौहित्री	பெண்ணின் பெண்ணை	इति	என்பது
कुम्भकर्णस्य	குப்பகர்ணனுக்கு	नारसः	இவன் பெயர்.

गन्धर्वराजस्य सुतां शैलपस्य महात्मनः । सरमां नाम धर्मज्ञां लेभे भार्यां विभीषणः ॥

विभीषणः	"விபிஷணர்	गन्धर्वराजस्य	கந்தர்வராஜனது
भार्या	தருமபத்னியாக	सुतां	மகளும்
महात्मनः	மஹாத்மாவான	धर्मज्ञां	தருமிய்யடையுமாகிய
शैलपस्य	சைலபுவனென்கிற	सरमां नाम	ஸரமை என்பவளை
		लेभे	பெற்றார்.

तीरे तु सरसो वै तु सञ्ज्ञे मानसस्य हि । सरस्वदा मानसं तु ववृधे जलदागमे ॥२५॥

मानसस्य	"மனஸ	तु	இந்த ஸமயத்தில்
सरसः	ஸரயரினது	मानसं	மனஸ
तीरे तु	கரைரிலேயே	सरः तु	ஸரஸும்
सञ्ज्ञे	பிறந்தான்.	जलदागमे	மழைக்காலத்தில்
हि वै	இது பிரஸித்தம்.	ववृधे	கரைபுரண்டோடிற்று.
तदा	அப்பொழுது		

मात्रा तु तस्याः कन्यायाः स्नेहेनाक्रन्दितं वचः । सरो मा वर्धयस्वेति ततः सा सरमाऽभवत् ॥

तस्याः	"அந்த	इति	என்கிற
कन्यायाः	குழந்தையின்	वचः	பிரார்த்தனையானது
मात्रा	தாயினால்	आक्रन्दितं	உரத்திக்கவப்பட்டு
स्नेहन	வாத்ஸல்யத்தால்	ततः	அதினால் [டது.
तु	அச்சமயம்	सा	அவள்
सरः	'ஓ தடாகமே!	सरमा	'ஸரமை' என்ற பெயர்
मा वर्धयस्व	கரைபுரண்டு ஓட வேண்டாம்.	अभवत्	சூனாகி.

एवं ते कृतदारा वै रेमिरे तत्र राक्षसाः । स्थां स्थां भार्यामुपागम्य गन्धर्वा इव नन्दने ॥

एवं	"இவ்வண்ணம்	गन्धर्वाः	கந்தர்வர்கள்
कृतदाराः	கல்யாணமடனவர்	नन्दने	இந்திரனது கந்த
ते	அந்த [களரான		வனத்தில்
राक्षसाः वै	அரக்கர்களும்	इव	எப்படியோ அப்படி
स्थां स्थां	தம்தம்	तत्र	அங்கு [யே
भार्या	பத்னியை	रेमिरे	ஸந்தோஷமாயிருந்த
उपागम्य	அடைந்து		தார்கள்.

ततो मन्दोदरी पुत्रं मेघनादपर्जाजन्तु । स एष इन्द्रजिज्ञास युष्माभिरभिधीयते ॥२८॥

मन्दोदरी	"மந்தோதரி	पुत्रः	புத்த
ततः	அவனிடத்தில்	सः	அவன்
मेघनादः	மேகநாதனைன்கிற	इन्द्रजित् नाम	இந்திரஜித்தன
पुत्रं	ஒரு மகனை	युष्माभिः	உங்களால்
अजीजनत्	பெற்றான்.	-भिधीयते	உத்தேசப்படுத்தினான்.

जातमात्रेण हि पुरा तेन रावणसूनुना । रुद्रता सुमहान्मुक्तो नादो जलधरोपमः ॥२९॥

पुरा	"முன்பு	रावणसूनुना	ராவணன் புதல்வனால்
जातमात्रेण हि	பிறந்ததுமே	जलधरोपमः	மேகத்தை ஒத்த
रुद्रता तु	அழகம்	सुमहान्	பெரிபெரிய
तेन	அந்த	नादः	காதம்
		मुक्तः	கெய்யப்பட்டது.

जडीकुवा च सा लङ्का तस्य नादेन राघव । पिता तस्याकरोन्नाम मेघनाद इति स्वयम्॥

राघव	"ஸ்ரீராமவ !	तस्य	அவனது
तस्य	அவனுடைய	रिवा	தந்தை
नादेन	நாதத்தால்	स्वयं	தானே
सा	அந்த	मेघनादः	"மேகநாதன்"
लङ्का	இலங்கை	इति	என்கிற
जडीकुवा	மெய்மறந்ததாயிற்று.	नाम	பெயரை
च	அதனால்	अकरोत्	இட்டான்.

सौर्वर्धत तदा राम रावणान्तःपुरे शुभे । रक्ष्यमाणो वरसीभिश्छन्नः काष्ठैरिवानलः ॥

राम	"ஸ்ரீராம !	छन्नः	{ இதரநெத்திராதேதாவடி ததுக்கு இடங்கொ டாதவண்ணமாய்
सः	அவன்	रक्ष्यमाणः	பொஷிக்கப்பட்டவ
शुभे	அழகிய	काष्ठैः	கட்டைகளால் [ஒரு
रावणान्तःपुरे	ராவணனது அந்தப் புரத்தில்	अनलः	நெருப்பு
वरसीभिः	சிறந்த வீரர்களால்	इव	எப்படியோ அப்படி
		तथा	அப்பொழுது
		अवर्धत	வளர்ந்துவந்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे द्वादशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 21214



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकः 490

प्रयोदशः सर्गः—பதின்மூன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ १३ ॥

कुवेरदूतवधः—குபேரனுது தூதனைக் கொல்வது.

अथ लोकेभरोत्सृष्टा तत्र कालेन केनचित् । निद्रा समभवत्तीक्ष्णा कुम्भकर्णस्य रुपिणी ॥

अथ	"இவ்வாறு	निद्रा	நித்திரை
केनचित्	சில	रुपिणी	குழிகொண்ட
कालेन	காலஞ்செல்லுகையில்		வண்ணமாய்
लोकेभरोत्सृष्टा	பிரம்மதேவரால் அரு ளப்பட்டதாகிய	तस्य	அந்த
		कुम्भकर्णस्य	கும்பகர்ணனுக்கு
तीक्ष्णा	நீர்மமான	अनसवत्	உண்டாயிற்று.

ततो भ्रातरमासी ॥ कुम्भकर्णोऽवर्षीद्वचः । निद्रा मां बाधते राजन्कारयस्व ममालयम् ॥

कुम्भकर्णः	"கும்பகர்ணன்	राघव	'அரசே !
ततः	அதனால்	निद्रा	தூக்கம்
आसीनं	உட்கார்ந்துகொண்ட	मां बाधते	என்னை வருத்துகி
	ருந்த	मम	எனக்கு [நது.
भ्रातरं	தமயனைப்பார்த்து	आलयं	ஒரு மர லரினையை
वचः	இந்தமொழியை	कारयस्व	நிசுமித்துத்தர
अनवीव	சொன்னான்;		வேண்டும்.'

விநியுக்தாஸ்தோ ராஜா சிலிபனோ விஸ்கர்ணவ் । அகுவேன கும்பகர்ணஸ்ய கௌசஸமஸாலயஸ் ॥

தத:	"அப்பொழுது	கௌசஸம்	{ பரமசிவனது வாஸஸ்
ராஜா	ராஜனுல்		தலமாகிய கைலாஸத்
விநியுக்தா:	கட்டளைபிடிப்பட்ட	அஸத்	துக்குச்சமமான
சிலிபந:	சிற்றிகன்	விஸ்கர்ண	ஒருமாளிகையை
கும்பகர்ண	கும்பகர்ணனுக்கு	அகுவேன	விச்வகர்மாவே செய்
			ததுபோல்
			செய்துமுடித்தார்கள்.

விஸ்தீர்ணீ யோஜனே शुभ्रं ततो द्विगुणमायतम् । दर्शनीयं निगवाधं कும்भकर्णस्य चक्रिरे ॥

கும்பகர்ண	"கும்பகர்ணனுக்கு	யோஜன	ஒருயோஜனை
நிராபாஹ	பிச்சுப்தமாயிருக்கும்	விஸ்தீர்ணீ	அகலமுள்ளதாயும்
	வண்ணமாயும்	தத:	அதைக்காட்டினும்
दर्शनीयं	கண்ணுக்கமுகாயிருக்	द्विगुण	இருமடங்கு
	கிறதாயும்	आयतं	நீளமுடையதாயும்
शुभ्रं	ஒளிக்கிறதாயும்	चक्रिरे	அமைத்தார்கள்.

स्फटिकैः काञ्चनैश्चित्रैः स्तम्भैः सर्वत्र शोभितम् । वैदूर्यकृतसोपाने किङ्किणीजालकं तथा ॥

दान्ततोरणविन्यस्तं वज्रस्फटिकवैदिकम् । मनोहरं सर्वमुखं कारयामास राजसः ॥

सर्वत्र सुखदं नित्यं मेरोः पुण्यां मुह्यमिव ॥ ६ ॥

ராக்ஸ:	"அரக்கன்	दान्ततोरण-	தந்தத்தால்செய்யப்
काञ्चनैः	தங்கத்தாலியற்றப்	विन्यस्तं }	பட்டதோரணவா
	பட்டனவும்		யல்களைமுடையதும்
स्फटिकैः	படிக்கற்களாலியற்	वज्रस्फटिक-	வைரக்கற்களால்
	றப்பட்டனவும்	वैदिकं }	செய்யப்பட்டதிண்
चित्रैः	சித்திரங்கள்வசையப்		னைகளைமுடையதும்
	பட்டனவுமான	नित्यं	எப்பொழுதும்
स्तम्भैः	ஸ்தம்பங்களால்	सर्वत्र	எல்லாவிடத்திலும்
सर्वत्र	எல்லாப்பக்கங்களிலும்	सुखदं	சுகந்ததைத்தருகிற
शोभितं	அழகாயிருக்கிறதும்	मनोहरं	மனோஹரமாயும் [தும்
तथा	அவ்வண்ணமே	सर्वमुखं	எல்லாவிடத்திலும்
			சுகமாயிருக்கிறதும்
वैदूर्यकृतसोपानं	{ வைபுரியக்களாலி	मेरोः	மேருவின்
	வைக்கப்பட்டபெருந்	पुण्यां	ரம்யமான
	தைப்படியகளைமுடை	मुह्यं	குகையை
	யதும்	इव	போலிருக்கிறதாயும்
किङ्किणीजालकं	கிங்கினிகைகட்டியது	कारयामास	செய்துவைத்தான்.
	வண்ணங்களைமுடையதும்		

तत्र निद्रासमाधिष्ठः कुम्भकर्णो महावचः । बहून्यद्दसहस्राणि शयानो न प्रबुध्यते ॥७॥

तत्र	"அதில்	कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்
निद्रासमाधिष्ठः	தூங்கத்தினால் மேற் கொள்ளப்பட்டவனாய்	बहूनि	பல
शयानः	படுத்துக்கொண்டவனாம்	ऽदसहस्राणि	ஆயிரம் வருஷங்கள்
महावचः	மஹாபலிவந்தனமான	न प्रबुध्यो	கண்ணிழித்துக்கொள்ளவில்லை.

निद्राभिभूते तु तदा कुम्भकर्णे दशाननः । देवर्षियज्ञगन्धर्वान्सञ्जये हि निरङ्कुशः ॥८॥

तदा	"அப்பொழுது	निरङ्कुशः	எப்படிப்பட்ட கட்டுக் கடக்காதவனாய்
कुम्भकर्णे	கும்பகர்ணன்	देवर्षियज्ञ- गन्धर्वान् हि	தேவர்கள், ரிஷிகள், யக்ஷர்கள், கந்தர்வர்கள் இவர்களுைய துன்புறுத்தினான்.
निद्राभिभूते तु	பிரபலமாய் தித்திகா கொண்டிருக்கையிலும்	सञ्जये	
दशाननः	தசானன்		

वयानानि च चित्राणि नन्दनादीनि यानि च ।

तानि गत्वा सुसंकुद्रो भिनत्ति स्म दशाननः

॥ ९ ॥

सुसंकुद्रः	"மஹாகொடியதுகிய	वयानानि	உதயான வானங்களாகும்
दशाननः	தசானன்	यानि च	சைவகளைச்;
नन्दनादीनि च	சிறந்த நந்தவனங் களும்	तानि	அவைகளில்
चित्राणि	பிக்க அழகு வாய்ந்த	गत्वा	புகுந்து
		भिनत्ति स्म	உருவழித்தான்.

नदीं गज इव क्रीडन्तृक्षान्वायुरिव क्षिपन् । नगान्वज्र इवोत्सृष्टो विध्वंसयति राक्षसः ॥

राक्षसः	"அரக்கன்	क्षिपन्	வீழ்த்தித்தள்ளுகிறது
गजः	பாளை	इव	எவ்வண்ணமோ
नदीं	நதிகை		அவ்வண்ணமேயும்,
क्रीडन्	விளையாடிக்கலக்குகிறது	वज्रः	வஜ்ராயுதம்
इव	எவ்வண்ணமோ	नगान्	பர்வதங்களை
वायुः	வாயு	उत्सृष्टः	பொடியாக்குகிறது
वृक्षान्	மரங்களை	इव	எவ்வண்ணமோ
		विध्वंसयति	அவ்வண்ணமேயும் நாசஞ்செய்தான்.

तथावृत्तं तु विज्ञाय दशग्रीवं धनेश्वरः । कृत्यानुसृत्य धर्मज्ञो वृत्तं संस्मृत्य चात्मनः ॥११॥

सौमित्रदर्शनार्थं तु दूतं वैश्रवणस्तदा । लङ्कां संवेपयामास दशग्रीवस्य वै हितम् ॥१२॥

பர்மன்:	"தருமமறிந்தவருள்	யூதர்	நல்லொழுக்கத்தை
நீலவண:	விஞ்ஞானின் புதல்		யும்
பன்மலர்:	குபேரர் [வருமாயி	மீசுவ	மனதில்கொண்டு
தது	அப்பொழுது	தர்மாவ	தக்கீவனது
து	இதுவிஷயமாய்	ஹி	நன்மைக்காகவுந்
தர்மாவ	தக்கீவனை	மீசுவ-	நல்ல வேளாதரப்பாவத்
ததாரு	அப்படிப்பட்ட நடத்	தர்மாவ து)	தை அறிவிப்பதற்
	கையுடையவனாக		காசவும்
விசய	கண்டு,	தது	இலக்கைக்கு
பர்மன்:	தனது	தது	ஒரு துதனை
குலாபுரம்	வம்சப்பெருமைக்	தர்மாவ	அனுப்பினார்.
	கேற்ற		

ச மத்வா நகரி லக்ஷாஸாஸாஹி விமீபணம் । மானிதஸ்தேன பர்மண பூதாபாபனம் மதி ॥ 12 ॥

ச:	"அவன்	தேன	அவரால்
லக்ஷா	இலக்கை	பர்மண	தர்மமுறைப்படி
நகரி	நகரில்	மானித:	ஹம்மானிக்கப்பட்ட
மத்வா	புகுந்து,	ச	பின்னர் [வருப்
விமீபணம்	விபிஷணரை	பர்மண மதி	வந்த கார்பத்தை
பாஸாஸா	முதலில் தரிசித்தான்.	பூத:	கிணுவப்பட்டான்.

பூதா ச குதல் ராஜா ஜாதினா ச விமீபண: । சமாயா தர்மாவாஸ தபாஸின தர்மணம் ॥

விமீபண:	"கிபிஷணர்	சமாயா	சமாயில்
ராஜ:	மன்னரது	பாஸின	உட்கார்த்துக்கொண்
ஜாதினா	ஞாநிகளின்		குந்த
குதல்	குதல்தவத	தர்மணம்	தர்மணனை
பூதா	கேட்டு,	ச	அவனுக்கு
ச	அதன்மேல்	தர்மாவ	காண்பித்தார்.

ச துதா தத்வ ராஜான தீப்யமான சுவஜஸா । ஜயேதி வாச சபூஜ்ய துணீ சமபவத்தா ॥

ச:	"அவன்	துதா	கண்ணுதல்,
தத்வ	அங்கு	ஜய	'ஜயக்திபவ'
ராஜ	அப்பொழுது	துதி	சங்கித
சுவஜஸா	தனது காதலினால்	தா	கந்தாரியால்
தீப்யமான	ஜயபித்தம்கொண்ட	சபூஜ்ய	பொற்றிகிட்டு
	குக்கிந்த	துணீ	மேனனாக
ராஜான	ராஜன்	சமபவ	திருந்தான்.

तं तत्रोत्तमपर्यङ्के वरास्तरणशोभिते । उपविष्टं दशमीं वृतो वाक्यमथाब्रवीत् ॥ १६ ॥

अथ	"अतन्मेव"	उत्तमपर्यङ्के	உயர்ந்த ஆசனத்தின்
वृतः	वृत्तम्	उपविष्टं	விற்றிருந்த [மீது]
तत्र	அங்கு	तं	அந்த
वरास्तरणशोभिते	{ சிறந்தவிழிப்புணர்வு மிக்க அழகாயிருக்கின்ற	दशमीं	தசமீ வளைப்பார்த்து
		वाक्यं	விண்ணப்பத்தை
		अब्रवीत्	பின்கண்டபடி தெரிவித்தான்;

राजन्वदामि ते सर्वं भ्राता तव यदब्रवीत् । उभयोः सदृशं वीर वृत्तस्य च कुलस्य च ॥

राजन्	"आसे!"	वदामि	நான் வியர்பனம்
तव	தேவரீரது		செய்கின்றேன்;
भ्राता	தமயனார்	वीर	வீரரே!
ते	தேவரீருக்கு	उभयोः	இரண்டாகின்ற
यत्	எதொன்றை	वृत्तस्य च	நல்ல ஒழுக்கத்திற்கும்
अब्रवीत्	சொல்லச்சொன்	कुलस्य च	குலத்தின்
	னாரே;		பெருமைக்கும்
सर्वं	அந்த எல்லாவற்றையும்	सदृशम्	தகுந்தபாத்திரமாயிருத்தல்வேண்டும்.

साधु पर्याप्तमेतावत्कुतश्चारित्रसंग्रहः । साधुधर्मे व्यवस्थानं क्रियतां यदि शक्यते ॥ १८ ॥

पर्याप्तं	{ "முனம்போனபோக கெல்லாம்செய்து வந்துவந்தபுடன்	शक्यते	நிதூத்தப்படவேண்டியது.
एतावत्	இதுவரையில்	यदि	என்றெபட்சத்தில்
कुतः	செய்திருக்கிற	साधुधर्मे	நன்னெறியில்
चारित्रसंग्रहः	நடவடிக்கைகளின்	व्यवस्थानं	சலிபா ஆஸக்தியுடனிருத்தல்
	மொத்தம்	क्रियताम्	கைப்பற்றப்பட அருள் புரியவேண்டும்.
साधु	போதுமானதாக		

दृष्टं मे नन्दनं भयमृपयो निहताः श्रुताः । देवतानां समुद्योगस्त्वत्तो राजन्मम श्रुतः ॥

राजन्	"आसे!"	श्रुताः	பலர் சொல்லு
भयं	உருவழிக்கப்பட்ட		கிளர் கள்.
नन्दनं	இந்திரனது கந்தவன	दृष्टः	உம்மிடமிருந்து
मे	எனக்கு [மானது]		டான
दृष्टं	காண்பிக்கப்பட்டது.	समुद्योगः	ஆண்மை
भयः	ரிஷிகள்	देवतानां	தேவர்களுக்கும்
निहताः	கொல்லப்பட்டார்கள்	मम	எனக்கும்
	என்று	श्रुतः	தெரியவந்திருக்கிறது.

निराकृतश्च बहुशस्त्वयाऽहं राक्षसाधिप । सापराधोऽपि बाह्यो हि रक्षितव्यः स्ववान्धवैः ॥

राक्षसाधिप	“ராஷஸாஸ்களின் ஆதி	बाह्यः	செயுவன்
स्वया	உம்மால் [பதிவே!	सापराधः	அபராதிபாய்
अहं च	நானும்	अपि	இருந்தாலும்கூட
बहुशः	பலவாறு	स्ववान्धवैः	தன்சகோதரர்களால்
निराकृतः	நிராகரிக்கப்பட்டிருக்கிறேன்.	रक्षितव्यः हि	ரக்ஷிக்கப்படவேண்டியவனே.

अहं तु हिमवन्पृष्ठं गतो धर्ममुपासितुम् । रौद्रं वृत्तं समास्थाय नियतो नियतेन्द्रियः ॥

अहं	“நான்	नियतः	ஒரு பட்டமணித் தனம்
रौद्रं	கேதாரமென்கிற	नियतेन्द्रियः	ஐம்பொதிகளையுமடக்கினவனும்
वृत्तं	விருத்தத்தை	हिमवन्पृष्ठं	இமமலையின்மேல்
समास्थाय	தலைமேற்கொண்டு	गतः	போயிருந்தேன்.
धर्मं तु	தருமமொன்றைப்ப		
उपासितुं	உபாசனஞ்ஞெய்ய		

तत्र देवो मया दृष्टः सह देव्या मया प्रभुः । सव्यं चक्षुर्मया देवात्तत्र देव्यां निषातिम् ॥

का न्वियं स्यादिति शुभा न खल्वन्येन हेतुना । रूपं ह्यनुपमं कृत्वा रुद्राणी तत्र तिष्ठति ॥

तत्र	“அங்கு	तिष्ठति	அவர்பக்கத்தில்
मया	என்னால்	इयं	“இவள் [உன்னை.
देवः	உபாஸிக்கப்பட்ட	का तु	யாராக
प्रभुः	பரமசிவன்	स्यात्	இருக்கலாம்?
देव्या सह	தெனியுடன் கூடியவ	इति खलु	என்றதில்லையெ
मया	என்னால் [என	तत्र	அப்பொழுது [அங்கு
दृष्टः	பார்க்கப்பட்டார்.	सव्यं चक्षुः	இடது கண்
तत्र	அங்கு	देव्यां	அம்மனிடத்தில்
अनुपमं	உவமையற்ற	देवात्	நானறிபவனோ
रूपं कृत्वा	ரூபத்தைக்கொண்டு	मया	என்னால்
रुद्राणी	உமாதேவியார்	निषाति	கிழித்தப்பட்டது.
शुभा	{ கண்ணப்பதிற்கும் கொதி கொண்டவ ராய்	अन्येन	வேறு கிபரீத
		हेतुना	என்னத்தால்
		न हि	இல்லவேயில்லை.

देव्या दिव्यप्रभावेन दग्धे सव्यं मभेक्षणम् । रेणुध्वस्तमिव ज्योतिः पिङ्गलत्वमुपागतम् ॥

देव्याः	“அம்மனின்	रेणुध्वस्तं इव	பழுதியால் மறைபட்டதென
दिव्यप्रभावेन	தைப்பவ ஒளியால்	दग्धे	பார்க்கசக்தி ஒழிந்ததாக
मम	எனது	पिङ्गलः	மண்ணிறத்தை
ज्योतिः	சகலவிந்திரியங்களில்	उपागतम्	கூடைந்துவிட்டது.
सव्यं	இடது [ஒன்றுகிற		
भेक्षणं	கண்		

एवमुक्तो दशमीवः क्रुद्धः संरक्तलोचनः । हस्तौ दन्ताश्च संपीड्य वाक्यमेतदुवाच ह ॥

एवं	“இவ்வண்ணம்	संरक्तलोचनः	சிவந்த கண்களுற்றவ
उक्तः	சொல்லியதற்குச்		னாய்
	செவிகாப்ப்த்த	क्रुद्धः	கோபங்கொண்டவ
दशमीवः	தசகீவன்		னாய்
दन्तान् च	பற்களையும்	एतत्	பின்வரும்
हस्तौ	இருகைகளையும்	वाचयं	மொழியை
संपीड्य	துடிக்கச்செய்து	उवाच ह	மொழிந்தான்:

विज्ञातं ते मया दूत वाक्यं यस्य प्रभाषसे । नैतच्चमसि नैवासौ भ्रात्रा येनासि चोदितः॥

दूतं	“‘தூதனே!	असि	உயிருடனிருக்கிற
ते	உனது		யென்பது
वाक्यं	சொல்	न	இனிஇல்லை.
यस्य	யாருக்காக	येन	எந்த
प्रभाषसे	என்முன் நீ சொன்	भ्रात्रा	னவேறாதானால்
एतत्	இது [ஐயோ	चोदितः	ஆணுப்பப்பட்டவனாக
मया	என்னால்	असि	நீ ஆகிறாயோ,
विज्ञातं	கண்டுகொள்ளப்	असौ एव	இவனும்
	பட்டது.	न	உயிருடனிருக்கப்
त्वं	நீ		போகிறதில்லை.

हितं नैष ममैतद्धि ब्रवीति धनरक्षकः । महेश्वरसखित्वं तु मूढ आचयसे किल ॥३६॥

एषः	“‘இந்த	मूढ किल	ஓ! என்ன அசட்டுத்
धनरक्षकः	குபேரன்		தனம்!
ब्रवीति	சொல்லியதுயியிருக்	महेश्वरसखित्वं	பாமகிவனிடம் கூட
एतत्	அந்த இது [கிறது,		டானியாயிருத்தலை
मम	எனக்கு	तु	நுருவிவயம்போல
हितं	யோக்கியமானதாக	आचयसे	பெருமையாய்ச் சொல்
न हि	இல்லவே இல்லை.		லிக்கொள்ளுகிறாய்!

न चेदं क्षमणीयं मे यदेतद्भाषितं त्वया ॥ ३७ ॥

अथा	“‘உன்னால்	इदं	இது
यत्	எது	मम	எனக்கு
भाषितं	சொல்லப்பட்டதோ	क्षमणीयं न च	பெறுத்திருக்கக்கூடி
एतत्	அந்த		யதாகவே இல்லை.

न हन्तव्यो गुरुज्येष्ठो ममायपिति मन्यते । तस्य त्विदानीं श्रुत्वा मे वाक्यमेवा कृता मतिः॥
ब्रीन्लोकानपि जेष्यामि बाहुवीर्यसुपाश्रितः ॥ ३८ ॥

अथ	"இவன்	शुक्वा	கேட்டபின்னர்
मम	எனக்கு	इदानीं तु	இப்பொழுதே
अेषः	முத்தவன்.	मे	என்னுடைய
गुरुः	ஆருமையாவான்.	बाहुवीर्यं	பாதுறுபலத்தை
हृत्पथः	மேற்கொண்டு வெள்ள	उपश्रितः	அனுஸரிக்கின்றவனுய்
	ப்பாடவேண்டியவனாக	वीन्	முன்று
न	ஆகான்	लोकान् अपि	உலகங்களையும்
इति	என்று	जेव्यामि	ஜெயிக்கப்போகிறேன்.
मन्यते	எண்ணப்பட்டிருந்த	एषा	இந்த
तस्य	அவனுடைய [து.	मतिः	திர்மானம்
वाचयं	வார்த்தையை	कृता	செய்துவிட்டாதிற்று.

एतन्मुहूर्तमेवाहं तस्यैकस्य तु वै कृते । चतुरो लोकपालांस्तान्निष्यामि यमक्षयम् ॥३९॥

एतत्	"இந்த	तान्	அந்த
मुहूर्त एव	கூடினத்திலேயே	चतुरः	நான்கு
अहं	நான்	लोकपालान् वै	லோகபாலர்களை யும்
तस्य एकस्य	அந்த ஒருவனுடைய	यमक्षयं	யமகொகத்திற்கு
कृते तु	செய்கைக்காகவே	निष्यामि	அனுப்புகிறேன்.

एवमुक्त्वा तु लङ्केशो दूतं खड्गेन जग्निवान् । ददौ भक्षयितुं द्वेन राक्षसानां दुरात्मनाम् ॥

लङ्केशः	"இலங்கேசன்	जग्निवान्	வெட்டினான்.
एव	இவ்வண்ணம்	एनं	இவனை
उक्त्वा	சொல்லியிட்டு	दुरात्मनां	தூராத்மாக்களான
तु	தட்சணமே	राक्षसानां	அரக்கர்களுக்கு
दूतं हि	தூதனையே	भक्षयितुं	தின்ன
खड्गेन	கத்தியால்	ददौ	கொடுத்தவிட்டான்.

एवं कृतस्वस्त्ययनो रथमारुह्य रावणः । त्रैलोक्यविजयाकाङ्क्षी ययौ यत्र धनेश्वरः ॥

रावणः	"ராவணன்	रथे	தேரில்
एवं	அப்படியே	आरुह्य	ஏறிக்கொண்டு
कृतस्वस्त्ययनः	ஸ்வஸ்த்யயனம் பண்	धनेश्वरः	குபேசர்
	னிக்கொண்டவனுய்	यत्र	எங்கு இருக்கிறாரோ
त्रैलोक्य- विजयाकाङ्क्षी	முன் உலகங்களையும் வெல்ல உத்தேசம் கொண்டவனாக	ययौ	அவ்விடத்திற்கு புறப்பட்டான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे त्रयोदशः सर्गः ॥



चतुर्दशः सर्गः—பதினான்காவது ஸர்க்கம் ॥ १४ ॥

यक्षराक्षसयुद्धम्—யக்ஷராக்ஷஸயுத்தம்.

ततस्तु सचिवैः सार्धं षड्भिर्नित्यं वलोद्धतैः । महोदरपहस्ताभ्यां मारीचशुकसारणैः ॥
धूम्राक्षेण च वीरेण नित्यं समरशृणुता । संवृतः प्रययौ श्रीमान्कोषाट्टोकान्ददन्निव ॥

श्रीमान्	* மன்னன்	वलोद्धतैः	பெயர்போன பலிஷ்ட
ततः	அப்பொழுது		டர்களான
कोषाट्	க்ஷோதத்தால்	मारीचशुक- }	மாரீசன், சுகன், சார
छोकान्	உலகங்களே	सारणैः }	ணன் என்பவர்களா
दहन्	எரிக்கின்றவன்		லும்,
इष	போலாகி	महोदर- }	மஹோதரன், பிரஹ
षड्भिः	ஆறு	प्रहस्ताभ्यां तु }	ஸ்தன் என்பவர்
सचिवैः	மந்திரிமார்களுடனும்		களாலும்,
नित्यं	எப்பொழுதும்	नित्यं	எப்பொழுதும்
समरशृणुता	போர்புரிவதில் ஆசை	सार्धं	கூடவே
	கொண்ட	संवृतः	பின் தொடர்ப்பட்
वीरेण	வீரனாகிய		டவனும்
धूम्राक्षेण च	தூம்ராக்ஷனாலும்	प्रययौ	புறப்பட்டான்.

पुराणि स नदीः शैलान्वनान्युपवनानि च । अतिक्रम्य सुहृतेन कैलासं गिरिभागम् ॥

सः	* அவன்	सुहृतेन	அறிஞ்சிறத்தில்
पुरा ण	நகரங்களையும்,	अतिक्रम्य	கடந்து
नदीः	நதிகளையும்,	कैलासं	* கைலாஸ
शैलान्	சைலங்களையும்,	गिरि	கிரிக்கு
वनानि	வனங்களையும்,	भागम्	வந்துசேர்ந்தான்.
उपवनानि	உபவனங்களையும்		

सन्निविष्टं गिरौ तस्मिन्नाक्षसेन्द्रं निशम्य तु । युद्धेऽत्यर्थकुतोत्साहं दुरात्मानं समन्विषम् ॥
यत्ता न शेकुः संस्थातुं प्रमुखे तस्य रक्षसः । राज्ञो भ्रातेति विज्ञाय गता यत्र धनेश्वरः ॥

यक्षाः	* யக்ஷர்கள்	स सन्निगं	மந்திரிமார்களுடன்
तस्मिन्	அந்த		கடினவனாகும்
गिरौ	கிரியில்	सन्निविष्टं	வந்திருக்கின்றவனும்
दुरात्मानं	தூராத்மாவான	निशम्य	கண்டு
राक्षसेन्द्रं	ராக்ஷஸமன்னனை	तस्य	அந்த
युद्धे	போரில்	रक्षसः	ராக்ஷஸ
अत्यर्थकुतोत्साहं	அதிக உத்ஸாஹத்	राज्ञः तु	மன்னருக்கும்
	துடனிருப்பவனும்	धनेश्वरः	குபேரர்

भ्राता	தம்பையனார்	शोकः न	முடிவர திருந்தார்கள்.
इति	என்று	यत्र	எங்கு இருந்தாரோ
विज्ञाय	உணர்ந்து		அவ்விடத்திற்கு
प्रमुखे	எதிரில்	गताः	போய்க்கொண்டார்கள்.
संख्यातुं	நிதிக		

ते गत्वा सर्वमाचख्युर्भ्रातुस्तस्य चिकीर्षितम् । अनुज्ञता ययुर्हृष्टा युद्धाय धनदेन ते ॥

ते	“அவர்கள்	ते	அவர்கள்
गत्वा	வந்துசேர்ந்து	धनदेन	சுபேரனால்
तस्य	அவருடைய	युद्धाय	போர்ப்புரிய
आतुः	தம்பியின்	अनुज्ञताः	அனுமதிபெற்றவர்
चिकीर्षितं	உத்தேசம்		களாய்
सर्वं	எல்லாவற்றையும்	हृष्टाः	மகிழ்ச்சிகொண்டவர்
आचख्युः	விண்ணப்பம் செய்		களாய்
	தார்கள்.	ययुः	திரும்பினார்கள்.

ततो बहानां संक्षोभो व्यवर्धत महोदधेः । तस्य नैर्ऋतराजस्य शैलं सञ्चालयन्निव ॥ ७ ॥

ततः	“அதன்மேல்	संक्षोभः	கொந்தளிப்பு
नैर्ऋतराजस्य	{ தீத்தொழிலில் புகாத ஊர்நிதர்கள் என்ற ராஜாஸர்களுக்கு மன்னனாகிய	महोदधेः	மஹாஸமுத்திரத்தி னுடையது
तस्य	அவருடைய	इव	போன்றதாய்
बहानां	ஸேனைகளின்	शैलं	பர்வதத்தை
		सञ्चालयन्	கடுங்கச்செய்து
		व्यवर्धत	கொம்பிற்றுக்கொண்டு

ततो युद्धं समभवद्यज्ञराक्षससंकुलम् । व्यथिताश्चाभवन्स्तत्र सचिवा राजसस्य ते ॥ ८ ॥

ततः	“அப்பொழுது	तत	அதில்
यज्ञराक्षससंकुलं	{ யக்ஷர்கள், ராக்ஷஸர் கள் இவர்களின் தாறுமரண	राक्षसस्य	அரக்கனின்
युद्धं	போராணது	ते	அந்த
समभवत्	உண்டாயிற்று.	सचिवाः	மந்திரியர்கள்
		व्यथिताः च	தன்புறத்தப்பட்ட
		अभवन्	அனார்கள். [வர்களாய்

स दृष्ट्वा तादृशं सैन्यं दशग्रीवो निशाचरः । हर्षनादान्वहून्कृत्वा स कोधाद्भयभावत ॥

सः	“அந்த	कोधात्	கொபத்தால்
निशाचरः	அரக்கனாகிய	सः	அவன்
दशग्रीवः	தசகிரீவன்	बहून्	பல
सैन्यं	ஸேனையை	हर्षनादान्	உத்தராதரமுண்டாக் கும் ஆரவாரத்தோ
तादृशं	அத்தன்மயானதாய்	कृत्वा	செய்துகொண்டு
दृष्ट्वा	கண்டு	अभयभावत	உதவ ஒடிவந்தான்.

ये तु ते राक्षसेन्द्रस्य सचिवा घोरविक्रमाः । तेषां सहस्रमेकैकं यज्ञाणां समयोऽभयन् ॥

राक्षसेन्द्रस्य	" राक्षசனாராஜனுடைய	एकैकं तु	ஒவ்வொருவனை யும்
घो(विक्रमाः)	பயங்கரமான பரங்கி	ते	அந்த
	ராமமுன்ன	यज्ञाणां	யக்தர்களின்
सचिवाः	மக்திரிமர்கள்	सहस्रं	ஆயிரங்கள்
ये	எவர்களோ	समयोऽभयन्	குழந்தாகொண்டு
तेषां	அவர்களின்		தரங்கினார்கள்.

ततो गदाभिर्मुसलैरसिभिः शक्तितोमरैः । हन्यमानो दशग्रीवस्तत्सैन्यं समगाहत ॥११॥

ततः	" அதன்மேல்	शक्तितोमरैः	சக்தி, தேரமரம் என்ற ஆயுதங்களாலும்
गदाभिः	கதைகளாலும்	हन्यमानः	அடியுண்ட
मुसलैः	உலக்கைகளாலும்	दशग्रीवः	தசமீவன்
असिभिः	சத்திகளாலும்	तत् सैन्यं	அந்தச்சேனைக்குள்
		समगाहत	புகுந்தான்.

स निरुद्धासवत्तत्र वध्यमानो दशाननः । वर्षद्विरिव जीमूतैर्धाराभिरवरुध्यत ॥१२॥

स	" அப்பொழுது	इव	எப்படியோ அப்படியே
सः	அந்த	निरुद्धासवत्	முச்சுவிட முடியாத வனம்
दशाननः	தசானன்	वध्यमानः	சிக்கிக்கொண்டவனம்
वर्षद्विः	பொழியும்	अवरुध्यत	தகையப்பட்டான்.
जीमूतैः	மேக		
धाराभिः	தாரைகளால்		

न चकार व्यथां चैव यक्षशस्त्रैः समाहतः । महीधर इवाम्भोर्द्वैर्धाराशतसमुक्षितः ॥ १३ ॥

यक्षशस्त्रैः	“ யக்தர்களின் சக்தி	धाराशत- } தாரைகளின் பிரவா
	சங்களால்	समुक्षितः } ஹத்தால் நனைக்கப்
		महीधरः } மலை [பட்ட
समाहतः च	வலுவாய்ப்புடைக்கப்	इव
	பட்டவனாகிநுத்தும்	
अम्भोर्द्वैः	மேகங்களால்	व्यथां पूव
		न चकार
		மனக்கலங்குதலையும்
		கொன்னவில்லை. [கூட

स दुरात्मा समुद्यम्य कालदण्डोपमां गदाम् । प्रविवेश ततः सैन्यं नयन्वक्षान्यमक्षयम् ॥

ततः	" அப்பொழுது	गदा	ஒரு கதைதைய
सः	அந்த	समुद्यम्य	கழற்றிக்கொண்டு
दुरात्मा	தூராத்மா	यक्षान्	யக்தர்களை
सैन्यं	சேனையினிடையிலே	यमक्षयं	யமலோசகத்திற்கு
कालदण्डोपमां	பமதண்டத்திற்குச்	नयन्	அனுப்புகிறவனாய்
	சமமான,	प्रविवेश	புகுந்தான்.

स कक्षमिव विस्तीर्णं शुष्केन्धनमिवाकुलम् । वातेनाग्निरिवायतो यक्षसैन्यं ददाह तत् ॥

ச: "அவன்
வாதேன காற்றினால்
அग्னி: இவ அம்னியை
ஆயத் தீநிரங்கொண்டவனாகி
விஸ்தீர்ண மிகுதியாகச்சேர்ந்த
சுஷேகேந உயர்ந்த விதிகை
இவ எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமேயும்

கக்ஷ பட்டுப்போன மரம்
காடர்ந்த காட்டை
இவ எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமேயும்
தத் அந்த
யக்ஷசேந்ய யகதசைன்பத்தை
ஆகுல் சிதறி ஓடுகிறதாக
ததாஹ தான்புறுத்திவாட்
டினான்.

तैस्तु तत्र महामात्यैर्महोदरशुकादिभिः । अल्पावशेषास्ते यज्ञाः कृता वातैरिवाम्बुदाः ॥

தல "அப்பொழுது
தே அந்த
அல்பாவசேபா: தப்பிப்பிழைத்த
யக்ஷா: து யகதர்களும்
தே: அந்த
மஹோதரசுகாதிभि: மஹோதரன், ககன்,
முதலிய

மஹாமாதே: பெரும்மந்திரிகளால்
அம்புதா: மேகங்கள்
வாதே: பெருங்காற்றுக்களால்
இவ எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே
கூதா: ஒழிக்கப்பட்டார்கள்.

केचित्समाहता भयाः पतिताः समरक्षितौ ।

கேசித் சமாஹதா "சிலர்
ரணே போரில்
சமாஹதா: மதியுண்டவர்களர
யும்
அயா: ச வகைகளிலேயுந்தவர்
களாயும்

ओष्ठांश्च दशनैस्तीक्ष्णैरदशनकुपिता रणे ॥

குபிதா: பாதையால் துடிப்ப
ஓஸ்தாந் உதடுகளை [வர்களால்
சீக்ஷை: தசனே: கூர்ய பற்களால்
அதசந் கடித்தார்கள்.
சமரக்ஷிதௌ போர்க்களத்திலே
பதிதா: வீழ்ந்தனர்.

श्रान्ताश्चान्योन्यमालिङ्ग्य भ्रष्टशस्त्रा रणाजिरे । सीदन्ति च तदा यज्ञाः कूटा इव जलेन ह ॥

ததா "அப்பொழுது
ரணாஜிரே போர்க்களத்திலே
சுரந்தா: களைத்துப்போன
யக்ஷா: யகதர்கள்
அஸ்தசஸ்தா: ச கைப்படைகளை கழ
வளிட்டவர்களாயும்

அனயோந்ய ஒருவரையொருவர்
அலிங்க்ய ச தழுவிக்கொண்டும்
கூதா: ஆற்றின் கரைகள்
ஜலேந வெள்ளத்தால்
இவ எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
சீதந்தி மாதமடைந்தார்கள்.

हतानां गच्छतां स्वर्गं युद्धवतां पृथिवीतले ।

புயிவீதலே "பூமிமேதேசத்தில்
யுத்தவதா: போர்புரிசுது
ஹதாநா இறந்து
ஸ்வரீ: மாவர்க்கத்திற்கு
மறத்தா: மோகின் தவர்களும்
கும்

भक्षतामृषिसङ्घानां न बभूवन्तरं दिवि ॥

மேக்ஷதா கட்டி காண வந்த
அமൃசிசங்காநா: சிவக்கூட்டங்களுக்
திவி: ஆகாயத்தில் [கும்
அஸ்தர: இடம்
ந வபூவ இல்லை.

एतस्मिन्नन्तरे राम विस्तीर्णबलवाहनः। प्रेषितो न्यपतयक्षो नाम्ना संयोधकण्टकः॥२०॥

ராம	"ஸ்ரீராம!	பேசின:	ஆக்கினபெற்றவனாய்
एतस्मिन्	இந்த	विस्तीर्णबलवाहनः	{ பெரும் சைன்யங்க ஞாம் வரலுறனங்களு முடையவனாய்
अन्तरे	மையத்தில்	न्यपतय	போர்புரிய வந்து
नाम्ना	பெயரால்		சேர்க்கான்.
संयोधकण्टकः	சம்பியைக்கண்டக		
यक्षः	யக்தன் [இன்ற		

तेन चक्रेण मारीचो विष्णुनेव रणे हतः। पातितो भूतले शैलात्क्षीणपुण्य इव ग्रहः॥२१॥

रणे	"போரில்	हतः	அடிக்கப்பட்டவனாய்
मारीचः	மாரீசன்	क्षीणपुण्यः	புண்யமொழிந்த
तेन	அவனால்	ग्रहः	நகரத்திரம்
विष्णुना	விஷ்ணுவினால்	इव	எப்படியாகிறதோ அப்படியே
चक्रेण	சக்கிரத்தத்தால்	शैलात्	மலைவீழின்
इव	எவ்வண்ணமோ	भूतले	பூப்பிரதேசத்தில்
	அவ்வண்ணமே	पातितः	தள்ளப்பட்டான்.

ससंज्ञस्तु मुहुर्तेन स विश्रम्य निशाचरः। तं यक्षं योधयामास स च भयः प्रदुदुवे॥२२॥

मुहुर्तेन	"ஸ்வல்பகாலம்	यक्षं तु	யக்தனுடனேயே
सः	அந்த	योधयामास	சண்டைபோட்டான்.
निशाचरः	அரக்கன்	सः च	அவனும்
विश्रम्य	இளைப்பாறி	भयः	தோல்வியடைந்த வனாகி
ससंज्ञः	தன் நினைவு	प्रदुदुवे	ஓடிப்போய்விட்டான்.
तं	அந்த [வந்தவனாய்		

ततः काञ्चनचित्राङ्गं वैह्वरजसोक्षितम्। मर्यादां प्रतिहाराणां तोरणान्तरमाविशत्॥२३॥

ततः	"அப்பொழுது	प्रतिहाराणां	வாயிற்காப்போர்
काञ्चनचित्राङ्गं	{ கவர்ணத்தினால் விகித் திரமானவகைப் பாடுகளுள்ளதும்	मर्यादां	எல்லைபுறமா
वैह्वरजसोक्षितं	வைஹ்ரயக்கற்களா விசுழக்கப்பட்டதும்	तोरणान्तरं	தேரணவாயிலுள்
		आविशत्	(ராவணன்) ஹைமத் தான்.

तं तु राजन्दशयीवं प्रविशन्तं निशाचरम्। सूर्यभानुरिति ख्यातो द्वारपालो न्यवारयत्॥

यदा तु वारितो राम न व्यतिष्ठत्स राक्षसः॥२४॥

राजन्	"சக்கிரவர்த்தியாரே!	इति	என்று
यदा	ஸ்ரீராம,	ख्यातः	பெயருள்ள
सूर्यभानुः	சூரியபானு	द्वारपालः	வாயில்காப்பவன்

து
प्रविशन्तं
ते
इक्ष्वाकौ निशाचरौ
न्यवारयत्

இப்பொழுது
உள்ளே நுழைகின்ற
அந்த
நெகரிக் குரக்களை
நடுத்தான்.

वातिः
यदा तु
सः
राक्षसः
न व्यतिष्ठत्

தடுக்கப்பட்டவனாக
இருக்கையிலும் கூட
அந்த
அரக்கன்
நிற்கவில்லை.

ततस्तोरणमुत्पाट्य तेन यक्षेण ताडितः । रुधिरं प्रस्रवन्भाति शैल्यो धातुस्रवैरिव ॥२५॥

ततः
तोरणं
उत्पाट्य
तेन
यक्षेण
ताडितः
शैलः

“ஆனதால்
வெளியிலிருக்களை
முறித்தெடுத்தது
அதனால்
யக்ஷனால்
புடைக்கப்பட்டதனால்
மலையாளது

धातुस्रवैः
इव
रुधिरं
प्रस्रवन्
भाति

செவந்த வேறு திரிநீர்
பெருக்குகளால்
எவ்வண்ணமோ ஆள்
வண்ணமே
உதிரத்தை
பெருகவிட்டுக்கொண்டு
விளங்கினான்.

स शैलशिखराभेण तोरणेन समाहृतः । जगाम न क्षतिं वीरो वरदानात्स्वयंभुवः ॥२६॥

शैलशिखराभेण
तोरणेन
समाहृतः
सः

“மலையின் சிகரத்
திற்கு நிகரான
வெளியிலிருந்தவனால்
அடியுண்ட
அந்த

वीरः
स्वयंभुवः
वरदानात्
क्षतिं
न जगाम

வீரன்
பிரம்மனது
வரதானத்தினால்
அன்பத்தை
அடைவவில்லை.

तेनैव तोरणेनाथ यक्षस्तेनाभिताडितः । नादृश्यत तदा यक्षो भस्मीकृततनुस्तदा ॥२७॥

तेन
तोरणेन एव
अथ
यक्षः
तदा
तेन

“அந்த
வெளியிலிருந்தவனா
அப்படியே [எனவே
யக்ஷன்
அப்பொழுது
அவனால்

अभिताडितः
तदा
भस्मीकृततनुः
नादृश्यत

தன்ருய்ப் புடைக்கப்
பட்டான்.
அப்பொழுது
உடம்புவரடிவவனாகி
கண்ணுக்குத் தெரியா
தபடி ஒடி விட்டான்.

ततः प्रदुद्रुवुः सर्वे दृष्ट्वा रक्षःपराक्रमम् । ततो नदीर्गुहाश्चैव विविशुर्भयपीडिताः ॥ २८ ॥

ततः
सर्वे
रक्षःपराक्रमम्
दृष्ट्वा
ततः

“அப்பொழுது
எல்லோரும்
அரக்கனது பராக்
கிரமத்தை
கண்டு
அதனால்

भयपीडिताः
गुहाः च
विविशुः
नदीः एव
प्रदुद्रुवुः

பயத்தால் திகிலடை
ந்தவர்களாய்
குகைகளிலும்
புகுந்துகொண்டார்
நதிகளிலும் [கன்.
ஒடி விட்டார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे चतुर्दशः सर्गः ॥

பன்தத: சரி:—பதினாந்தாவது ஸர்க்கம் || 14 ||

புஷ்காபஹரணம்—புஷ்கலிமானத்தை அபஹரிப்பது.

ததஸ்தாஸ்த்ய விஸ்தான்யஸ்தேந்ராஸ்த் சஹஸ்த: | ஸ்யமேவ ஧நாஹ்யஸ்தோ நிர்ஜாம ரணம் ப்ரதி || 1 ||

தத:	“அப்பொழுது	விஸ்தானு	பயந்து ஓடினவர்
஧நாஹ்யஸ்த:	குபேரன்	லஹ	கவனித்து [களாக
ஸ்தானு	அந்த	ஸ்யமேவ	தானே
ஸ்தேந்ரானு	பக்த ச்ரோஷ்டர்களை	ரணம் ப்ரதி	போருக்கு
சஹஸ்த: ச	ஆயிரமாயிரமாய்	நிர்ஜாம	புறப்பட்டான்.

தத்ர மாஸிசரோ நாம யஸ்த: பரமதுர்ஜய: | தூதோ யஸ்தஸஹஸ்தேஸ்து சதுர்भि: சமயோ஧யத் || 2 ||

தத:	“அவ்விடத்தில்	சதுர்भि:	நான்கு
பரமதுர்ஜய:	{ என்ன கஷ்டப்பட்டும் ஆபிக்கமுடியா தவனுன	யஸ்தஸஹஸ்த:	ஆயிரபக்தர்களால்
மாஸிசர: நாம	மாணிகரன் என்ற	தூத:	சூழப்பட்டவனாய்
யஸ்த:	யட்சன்	த	இப்பொழுது
		சமயோ஧யத்	போர்புரித்தான்.

தே ததாமுஸலபாஸை: ஸக்திதோமரஸுதூரீ: | அபிஶ்நந்தஸ்ததா யஸ்தா ராஸ்தஸான்ஸமுபா஧வந் || 3 ||

ததா	“அப்பொழுது	ஸக்திதோமரஸுதூரீ:	{ சக்தி, தோமரம், முத்தகரம் என்ற ஆயுதங்களாலும்
தே	அந்த	ராஸ்தஸான்	அரக்கர்களை
யஸ்தா:	பக்தர்கள்	அபிஶ்நந்த:	புடைப்பவர்களாய்
ததாமுஸலபாஸை:	{ கதை, முசலம், பிரா சம், என்ற ஆயுதங்களாலும்	ஸமுபா஧வந்	துன்புறுத்தினார்கள்.

யஸ்தாஸா து ப்ரஹஸ்தேந் சஹஸ்த் நிடதத் ரணே | மஹோதரேண சானிந்ய் சஹஸ்தமபரம் ததம் || 4 ||

து	“இச்சமயத்தில்	அபிந்ய	சூற்றம்செய்யாமல்
ரணே	போரில்	அபரம்	பின்னிருந்த
யஸ்தாஸா	யட்சர்களின்	சஹஸ்தம் ச	ஆயிரமும்
சஹஸ்தம்	ஆயிரம்	மஹோதரேண	மஹேஸ்வரதானால்
ப்ரஹஸ்தேந்	பிரஹஸ்தனால்	ததம்	மாய்க்கப்பட்டது.
நிடதத்	கொல்லப்பட்டது.		

கூடேந் ச ததா ராஜந்மாரிசேந் யுயுஸ்துநா | நிமேபாந்நரமாஸ்த்ரேண த்வே சஹஸ்தே நிபாதிதே || 5 ||

ராஜந்	“சக்கிரவர்த்தியாரோ,	மாரிசேந் ச	மாரிகளுடனும்
ததா	அப்பொழுது	நிமேபாந்நரமாஸ்த்ரேண	நிமிஷகாலத்தில்
கூடேந்	கோபாவேசம்	த்வே	இரண்டு
	கொண்டு	சஹஸ்தம்	ஆயிரம்
யுயுஸ்துநா	போருக்குக்கிடையிலே	நிபாதிதே	மாய்க்கப்பட்டன.

धूम्राक्षेण समागम्य माणिभद्रो महारणे । मुकुलेनोरसि क्रोधात्ताडितो न च कम्पितः ॥

மாணிமத்ரு:	"மாணிசாணென்ற மாணிபத்திரன்	தரசி	மார்பில்
மஹாரணே	பெரும்பேராரில்	முலேவ	முலைமென்னும் ஆயுதத்தால்
தூமராசு	தூம்ராசுநால்	தாடிட:	மோதப்பட்டான்.
கோவா	கோவத்தால்	ச	ஆயினும்
சமா஑மய	எதிர்த்தோடிவந்து	ந கம்யித:	சுற்றும் சலிக்காமலி முந்தான்.

ततो गदां समाविध्य माणिभद्रेण राक्षसः । धूम्राक्षस्ताडितो मूर्ध्नि विह्वलः स पपात ह ॥

तत:	"அப்போது	समाविध्य	கையிலெடுத்துச் சுழற்றி
माणिभद्रेण	மாணிபத்திரனால்	मूर्ध्नि	தலையில்
सः	அந்த	ताडितः	மோதப்பட்டவனாய்
धूम्राक्षः	தூம்ராசுநனை	विह्वलः	முர்ச்சித்தவனாய்
राक्षसः	அரக்கன்	पपात ह	மண்பிது விழ்த்தான்.
गदां	கதையை		

धूम्राक्षं ताडितं दृष्ट्वा पतितं शोणितोक्षितम् । अभ्यधावत संग्रामे माणिभद्रं दशाननः ॥

दशाननः	"தசானனை	पतितं	மண்ணில் விழுந்திருப் பவனாய்
संग्रामे	போரில்	दृष्ट्वा	கண்டு
धूम्राक्षं	தூம்ராசுநனை	माणिभद्रं	மாணிபத்திரனை
ताडितं	உதைபட்டு	अभ्यधावत	எதிர்த்துத்தாக்கி னான்.
शोणितोक्षितं	உதிர்த்ததை பெருக்கி ட்டுக்கொண்டு		

तं क्रुद्धमभिधावन्तं माणिभद्रो दशाननम् । शक्तिभिस्ताडयामास तिसृभिर्यज्ञपुङ्गवः ॥९॥

यज्ञपुङ्गवः	"யசுத்திரேஷ்டனான	तं	அந்த
माणिभद्रः	மாணிபத்திரன்	दशाननं	தசானனை
क्रुद्धं	திற்றங்கொண்டவனாய்	तिसृभिः	மூன்று
अभिधावन्तं	எதிர்த்துப்போர் புரியும்	शक्तिभिः	சக்திகளால்
		ताडयामास	உடித்தான்.

ताडितो माणिभद्रस्य मुकुटे प्राहरदणे । तस्य तेन पहारेण मुकुटं पार्श्वभागतम् ॥ १० ॥

रणे	"போரில்	तेन	அந்த
ताडितः	அடிபட்ட அவன்	पहारेण	அடியால்
माणिभद्रस्य	மாணிபத்திரனுடைய	तस्य	அவனுடைய
मुकुटे	கிரீடத்தின்மீது	मुकुटं	கிரீடம்
प्राहरत्	ஒங்கியடித்தான்.	पार्श्व	பக்கத்தில்
		भागतम्	விழ்த்தான்.

ततः संयुध्यमानेन विष्टब्धो न व्यकम्पत । तदापभृति यक्षोऽसौ पार्श्वमौलिरिति स्मृतः॥

ततः	"அப்போது	तदापभृति	அதுமுதல்
संयुध्यमानेन	போர்செய்யுமவனால்	असौ	இந்த
विष्टब्धः	சலியாமல் நின்றவிட த்திலேயே நின்று	यक्षः	யகஷன்
न व्यकम्पत	பின்வாங்காமலிருந் தான்.	पार्श्वमौलिः	பார்க்கவமௌலி
		इति	என்று
		स्मृतः	அழைக்கப்பட்டான்.

तस्मिस्तु विमुखे यक्षे माणिभदे महात्मनि । सन्नादः सुमहाव्राजस्तस्मिच्छैलेऽभ्यवर्तत ॥

राजन्	"சக்கிரவர்த்தியாரே!	विमुखे तु	பிரதிகூலப்பட்டுநிற்
महात्मनि	மஹாத்மாவான	तस्मिन् शैले	அந்தமலையில் [நாயில்]
तस्मिन्	அந்த	सुमहान्	மிகப்பெரிய
माणिभदे	மாணிபத்திரனென்ற	सन्नादः	கொலுமொன்று
यक्षे	யகஷன்	अभ्यवर्तत	உண்டாயிற்று.

ततो दूरात्पददृशे घनाध्यक्षो गदाधरः । शुक्रमोष्ठपदाभ्यां च पञ्चशङ्खसमावृतः ॥ १३ ॥

ततः	"அப்பொழுது	पञ्चशङ्ख- समावृतः च	குப்போனது ஒன்பது நிதிகளில் பத்மநிதி, சங்கநிதி, என்ற இவ் விரண்டு நிதிகளின் அபிமானி தேவதை களாலும், குழப்பப் டவராயும் தூரத்தினின்று கிட்டிவந்துநின்றார்.
घनाध्यक्षः	குபேரன்		
गदाधरः	கதாதாராயும்		
शुक्रमोष्ठपदाभ्यां	{ சக்கன், ப்ரோஷ்டப தன், என்கிற இரு மத்திரிகளாலும்	दूरात् पददृशे	

स दृष्ट्वा भ्रातरं सङ्क्षेपे शापादिभ्रष्टगौरवम् । उवाच वचनं धीमान्वुक्तं पैतामहे कुले ॥

सङ्क्षेपे	"போசில்	भ्रातरं दृष्ट्वा	தம்பியைப் பார்த்து
धीमान्	நிபுணராகிய	पैतामहे	பிரம்மதேவர்
सः	அவர்	कुले	குலப்பெருமைக்கு
शापात्	சாபத்தால்	युक्तं	ஏற்றதாயிருக்கின்ற
विभ्रष्टगौरवे	மரணத்தை விட்டு ழித்திருக்கும்	वचनं	புத்திமதியை
		उवाच	சொல்லியருளினார்:

यन्मया वार्यमाणस्त्वं नावगच्छसि दुर्मते । पश्चादस्य फलं प्राप्य ज्ञास्यसे निरपे गतः ॥

दुर्मते	"ஒப்புத்திகெட்டவனே!	यत्	ஆனபோதிலும்
मया	என்னால்	अस्य	இதன்
वार्यमाणः	{ விதவசனத்தைச் சொல்லிகெட்கப் பட்டவனாகிய	फलं	பயனை
त्वं	நீ	निरपे	நாகத்தை
न अवगच्छसि	அறிந்துகொள்ள விரைவில்.	प्राप्य	அடைந்து
		पश्चात्	கடைதியாய்
		गतः	அனுபவிப்பவனாய்
		ज्ञास्यसे	பணர்வாய்.

यो हि मोहाद्विषं पीत्वा नावगच्छति मानवः । स तस्य परिणामान्ते जानीते कर्मणः फलम् ॥

ய:	“எவனோ ஒரு	तस्य	அந்த
मानवः	மனிதன்	कर्मणः	காரியத்தின்
मोहान्	மோஹத்தினால்	फलं	பயனை
विषं	விஷத்தை	परिणामान्ते	அறிணமாகும்போகை
पीत्वा	பருகி		யின்
न अवगच्छति	விண்ணம் தெஹமாயி	जानीते हि	அனுபவித்தே
सः	அவன் [குக்கிரோடு]		திருக்கிரான்.

देवता नाभिनन्दन्ति धर्मयुक्तेन केनचित् । येन त्वयीदृशं भावं नीतः सन्नायबुध्यसे ॥

देवताः	“தேவதைகள்	एवं	கி
केनचित्	எதோ ஒரு	इदृशं	இப்படிப்பட்ட
धर्मयुक्तेन	தருமச் செயலாக	भावं	வழியாட்டில்
	கொண்டே	नीतः सन्	இழுத்தவிடப்பட்ட
न अभिनन्दन्ति	திருப்தியடையாது		குக்கிரான்.
	டாகர்கள்,	य अबुध्यसे	சி கண்டு கொள்ளாதி
येन	இதனால்தான்		குக்கிரான்.

यो हि मातृपितृभ्रातृनाचार्यं चावमन्यते । स पश्यति फलं तस्य भैतराजवशं गतः ॥१८॥

यः	“எவன்	तस्य	அந்த
मातृपितृभ्रातृन्	தாய், தந்தை, தமயன்	फलं	பயனை
	இவர்களுையும்	भैतराजवशं	பயனதுவசம்
आचार्यं च	ஆசாரியனாரையும்	गतः	போய்க்கேள்வதவனுப்
अवमन्यते	அவமதிக்கிறாடு	पश्यति हि	அனுபவித்தே
सः	அவன்		திருவான்.

अधुवे हि शरीरे यो न करोति तपोऽर्जसम् । स पश्चात्तप्यते मूर्खो मृतो दृष्ट्वाऽऽत्मनो गतिम् ॥

अधुवे हि	“சரீரம்	सः	அவன்
शरीरे	நிலையற்றிருக்கை	मृतः पश्चात्	இறந்த பின்னர்
तपोऽर्जसम्	புண்யசம்பா தனையை	आपनः	தகது
यः	எந்த	गति	விதிப்பயனை
मूर्खः	முடனொருவன்	दृष्ट्वा	பிரத்யகதத்தில்கண்டு
न करोति	செய்யவில்லையே	तप्यते	தயக்கிரான்.

कस्यचित् हि दुर्युद्धेऽछन्दतो जायते मतिः । यादृशं कुरुते कर्म तादृशं फलमश्नुते ॥

कस्यचित्	“ஒரு	यादृशं	சம்படிப்பட்ட
दुर्युद्धेः	துர்ட்டுக்கு	कर्म	கற்பத்தை
छन्दतः	சயலோ [கனக்குத்	कुरुते	புரிகிறாடு
मतिः	தற்புத்தி [காண]	तादृशं	அதந்தெற்றகாரிய
न जायते	வராது.	फलं	பயனை
हि	அதனால்	अश्नुते	அனுபவிப்பான்.

बुद्धिरूपं फलं पुत्राञ्छौर्यं धीरत्वमेव च । प्राप्नुवन्ति नराः सर्वे स्वकृतैः पूर्वकर्मभिः ॥

नराः	“மானிடர்கள்	बुद्धिरूपं	பிறவிக்ருணமாய் நற்
सर्वे	எல்லோரும்		புத்தியடைதலையும்
स्वकृतैः	அவரவர்கள் செய்த	धौर्यं	செளரியத்தையும்
पूर्वकर्मभिः एव	முன்னுண்மத்தின்	धीरत्वं	நன்னடக்கையுடனி
	கர்மங்களால்தான்		ருத்தலையும்
फलं	பயனாய்	पुत्रान् च	ஸ்துபுத்திரர்களையும்
		प्राप्नुवन्ति	அடைகிறார்கள்.

एवं निरयगामी त्वं यस्य ते मतिरीदृशी । न त्वां समभिभाषिष्ये दुर्वृत्तस्यैव निर्णयः ॥

दुर्वृत्तस्य	“துவ்வுட்கடத்தை	निरयगामी	நரகத்தில் விழுந்து
	கொண்ட		அனுபவிக்கப்போகி
यस्य	எந்த	एषः	இது [ராய்.
ते	உனக்கு	निर्णयः	ஏற்கனவே கிதிக்கப்
ईदृशी	இத்தன்மையான		பட்டிருக்கிறது.
मतिः	தீர்மானமோ	त्वां	உன்னுடன்
त्वं	நீ	न समभिभाषिष्ये	முகங்கொடுத்துப்
एवं	இவ்வண்ணமே		பேசேன்.”

एवमुक्तस्ततस्तेन तस्यामात्याः समाहिताः । संकुद्धान्ராक्षसान्कूराभिजघ्नः संयुगे तदा ॥

मारीचप्रमुखाः सर्वे विमुखा विप्रदुद्रुवुः

॥ २३ ॥

तदा	“அப்பொழுது	कूरान्	கொடிய
तेन	அவரால்	राक्षसान्	அரக்கர்களை
एवं	இவ்வாறு	निजघ्नः	அடித்துத் தான் புறுத்
वक्ताः	சொல்லப்பட்டதற்கு		தினார்கள்.
	ச்செவிராய்த்த	ततः	அதனால்
तस्य	அவருடைய	मारीचप्रमुखाः	மாரீசன் முதலியவர்
अमात्याः	மந்திரிகள்		கள்
संयुगे	போரில்	सर्वे	எல்லோரும்
समाहिताः	ஊக்கங்கொண்டவர்	विमुखाः	தோல்வியடைந்தவர்
	களாய்		களாய்
संकुदाः	கோபாவேசங்கொண்	विप्रदुद्रुवुः	புறங்காட்டி ஓடிப்
	டவர்களாகி		போனார்கள்.

ततस्तेन दशग्रीवो यक्षेन्द्रेण महात्मना । गदयाऽभिहतो मूर्ध्नि न च स्थानात्मकम्वितः ॥

ततः	“அப்பொழுது	गदया	ஒரு கதைையைக்
दशग्रीवः	தசக்ரீவன்	मूर्ध्नि	தலையில் [கொண்டு
तेन	அந்த	अभिहतः	சன்றாய்ப் பட்டவர்ப்
महात्मना	மஹாத்மாவான	च	என்றாலும் [பட்டான்.
यक्षेन्द्रेण	யக்ஷமன்னராவே	स्थानात्	நின்ற இடத்திலினின்று
	(குபேரராவே)	न प्रकम्पितः	சற்று மசையவில்லை.

ततस्तौ राम निघ्नन्तौ तदाऽन्योन्यं महामृधे । न विह्वलौ न च श्रान्तौ बभूवतुर्मर्षणौ ॥

ராம "பூராம!
மஹாமுதே பெரும்போரில்
அமர்ணௌ ஆழ்ந்த லைசாக்கியம்
கொண்ட
சு அல்லிருவர்கள்
தவ அப்பொழுது
அனயொன்ய ஓருவரை ஓருவர்

निघ्नन्तौ அடித்துக்கொண்
டார்கள்.
ततः அப்படியிருந்தும்
न श्रान्तौ கோராமலிருந்தார்கள்.
विह्वलौ च துன்பப்படுவார்
களாகக்கூட
न बभूवतुः ஆகவில்லை.

आग्नेयमस्त्रं तस्मै स मुमोच धनदस्तदा । राक्षसेन्द्रो वारुणेन तदस्त्रं प्रत्यवारयत् ॥ २६ ॥

ச: "அந்த
பனத: குபேரர்
தவ அப்பொழுது
தஸ்மே அவன்மீது
ஆग्नेயம் ஆக்கினையமென்னும்
அஸ்த்ர அஸ்திரத்தை

मुमोच விடுத்தார்.
राक्षसेन्द्र: ராக்ஷஸமன்னன்
तत् अस्त्रं அந்த அஸ்திரத்தை
वारुणेन வருணாஸ்திரத்தால்
प्रत्यवारयत् அறித்தான்.

ततो मायां प्रविष्टोऽसौ राक्षसीं राक्षसेश्वरः । जवान मूर्ध्नि धनदं व्याविध्य महतीं गदाम् ॥

ततः "அதன்மேல்
அசுர இந்த
राक्षसेश्वर: ராக்ஷஸமன்னன்
राक्षसी அரக்கர்களுக்கிடையே
मायां மாயையை [கையான
प्रविष्ट: பற்றினான்.

महतीं பெரிய
गदा கனையை
व्याविध्य பலமாய்ச் சூழ்ந்தி
धनदं குபேரனை
मूर्ध्नि தலைமேல்
जवान அடித்தான்.

एवं स तेनाभिहतो विह्वलः शोणितोक्षितः । कुत्तमूल इवाशोको निपपात धनाधिपः ॥

ச: "அந்த
பனாதிப: குபேரர்
एवं இவ்வண்ணம்
तेन அவனால்
अभिहत: அடிபட்டவராய்
शोणितोक्षित: உதிர்த்தைப் பெருக்
குசிறவராய்,

विह्वल: கோர்த்தவராய்
कुत्तमूल: கோர் பறிக்கப்பட்ட
अशोक: इव அசோகமரமேன
निपपात பூமியில் படுத்துகிட
டார்.

ततः पद्मादिभिस्तत्र निधिभिः स तदाऽऽवृतः । धनदोऽर्जुवासितस्तैस्तु वनमार्ताय नन्दनम् ॥

तदा "அப்பொழுது
स: அந்த
धनद: குபேரர்
तै: அந்த
पद्मादिभि: பத்மம் முதலிய
निधिभि: நிதியேவைதகளால்
तत: அந்த

नन्दनं கந்தனமென்கிற
वनं உதயானவனத்திற்கு
आनीय எடுத்துக்கொண்டு
ततः கயிலிடத்தில் [போய்
आवृतः तु போர்த்தப்பட்டவர்
சாயும்
अर्जुवासित: களை தீர்க்கப்பட்டார்.

निर्जित्य राक्षसेन्द्रस्त्वं धनदं हृष्टमानसः । पुष्पकं तस्य जग्माह विमानं जयलक्षणम् ॥ ३० ॥

राक्षसेन्द्रः	“राक्षசன்மன்னன்	जयलक्षणं	வெற்றிக்கு அலிகுறி
तं	அந்த	तस्य	அவனுடைய [யாக]
धनदं	சூபேரனை	पुष्पकं	பூச்பகமென்கிற
निर्जित्य	ஜயித்து	विमानं	விமானத்தை
हृष्टमानसः	மனம் திருப்திகொண்	जग्माह	கைப்பற்றிக்கொண்
	டவனும்		டான்.

काञ्चनस्तम्भसंवीतं वैदूर्यमणितोरणम् । मुक्ताजा श्रपतिचक्रं सर्वकामफलपदम् ॥ ३१ ॥
स तं राजा समारुह्य कामगे वीर्यनिर्जितम् । जित्वा वैश्रवणं देवं कैलासात्समवातरत् ॥

सः	“அந்த	मुक्ताजाश्रपतिचक्रं	முத்துமாலைகளால் லக்கரிக்கப்பெற்றதும்
राजा	மன்னன்	सर्वकामफलपदं	{ எவ்வித கோரிக்கை களுக்கும் பயனை யளிப்பதும்
वैश्रवणं देवं	சூபேர தேவரை	कामगे	வினைத்தவிடமெல்லாம் செல்லுபிறதும்
जित्वा	வென்றுவிட்டு	वीर्यनिर्जितं	பெருமையுடன் கிடை அதில் [த்ததுமாகிய
काञ्चनस्तम्भसंवीतं	{ சுவர்ணமயமான ஸ்தம்பங்கள் காட்டப் பெற்றதும்	तं	எறிக்கொண்டு
वैदूर्यमणितोरणं	{ வைரூர்பமணிகளால் லான வெளிவாயில் களை யுடையதும்	समारुह्य	கைகொண்ட மலையினின்ற இறக்கினான்.
		कैलासात्	
		समवातरत्	

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे पञ्चदशः सर्गः

आदितः श्लोकाः 21315



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 591

पञ्चदशः सर्गः—பதினானுவது ஸர்க்கம் ॥ १६ ॥

रावणनामप्राप्तिः—சாவணன் என்ற பெயரையடைவது.

स जित्वा धनदं राम भ्रातरं राक्षसाधिपः । महसेनमसूतिं तद्ययौ शरवणं महत् ॥ १ ॥

राम	“ஸ்ரீராம!	तम्	அந்த
तः	அந்த	महत्	மஹத்தான
राक्षसाधिपः	ராட்சசன்மன்னன்	महसेनमसूतिं	கப்பிரமணியக்கடவுள் உத்பலித்தஇடமாகிற
भ्रातरं	தமயனான	शरवणं	சாவணமென்கிற
धनदं	சூபேரரை		காணற்காட்டிற்சு
जित्वा	ஜயித்துவிட்டு	तद्ययौ	சென்றான்.

अथापश्यदशग्रीवो रौक्मं शरवणं महत् । गभस्तिजालसंवीतं द्वितीयमिव भास्करम् ॥२॥

தசக்ரீவன்
சரவணத்தை
ரௌக்மம்
கவர்க்குமயமாயிருப்பதாயும்
மஹத்
மிகப்பெரியதாயும்
கவஸ்திஜாலசங்கீதம்

தீதீயம்
மாஸ்கர்
இவ்
அவ்
அபஸ்யத்
இரண்டாவது
சூரியனை
பொலிருப்பதாயும்
இப்பொழுது
உற்றுப்பார்த்தான்.

स पर्वतं समासृज्य कञ्चिद्रम्यवनान्तरम् । अपश्यत्पुष्पकं तत्र राम विष्टम्भितं तदा ॥ ३ ॥

ச:
பர்தத் சமாஸுஜ்ய
கஞ்சு
ரமயவனாந்தர்
அபஸ்யத்
“அவன்
மலையில் ஏறி
ஒரு
ரமணியமான உத்தியா
னவனப்பிரதேசத்தை
எதிர்ப்புருக்கக்கண்
டான்.

ராம
புஸ்பகம்
தல
தத
விஸ்தம்பிதம்
ஸ்ரீராம!
புஷ்பகவிமானம்
அங்கு
அப்பொழுது
அசையாத ஸ்தம்பம்
பித்துதின் றுவிட்டது.

विष्टम्वे पुष्पकं दृष्ट्वा ह्यगमं कामगं कुतश्च । अचिन्तयद्राक्षसेन्द्रः सचिवैस्तैः सभावृतः ॥४॥

ராஷஸேத்ர:
காமகம்
புஸ்பகம்
அகமம்
“ராஷஸேத்ரன்
நினைத்தவிடமெல்லாம்
செல்லும்
புஷ்பகவிமானத்தை
செல்ல மலிருப்பதாயும்

விஸ்தம்
புஸ்பகம்
சை:
சாசிவ:
சமாவர்த:
அசிந்தயத்
ஸ்தம்பித்திருப்பதா
ஆய்விட்டதை [யும்
பார்த்து
அந்த
மந்திரிமார்களால்
சூழப்பட்டவனாகவே
ஆலோசனைசெய்தான்:

किंनिमित्तं चेच्छया मे नेदं गच्छति पुष्पकम् । पर्वतस्योपरिष्ठस्य कर्पदं कस्यचिद्भवेत् ॥

இவ்
புஸ்பகம்
கிணிகிதம்
மே
இச்சயா
ந கசுததி
“இந்த
புஷ்பகவிமானம்
என்ன காரணத்தால்
எனது
இஷ்டப்படி
போகாதிருக்கிறது:

இவ்
பர்தஸ்ய
தபரிஸ்ய
கஸ்சித்
கமே
மயேத்
இத
மலையில்
மேலிருக்கிற
யாதோ ஒருவனுடைய
கர்ப்ப
கீழ்க்கவேண்டும்.

ततोऽब्रवीच्चदा राम मारीचो बुद्धिकाविदः । नेदं निष्कारणं राजपुष्पकं यन्न गच्छति ॥

ராம
தல:
தத
புத்திகாவித:
மாரீச:
இவ்
அமரீச:
“ஸ்ரீராம!
அதன் மேல்
அப்பொழுது
புத்திகாலியான
மாரீசன்
இப்படி
பேசினான்:

ராஜபு
புஸ்பகம்
கசுததி
யத்
நிஸ்காரணம்
ந
“மன்னே!
புஷ்பகவிமானம்
போகாதிருக்கிறது
எதுவோ அதை
காரணமொன்றுமில்
லாததாக
கொள்ளலாகாது.

अथ वा पुष्पकमिदं धनदावान्यवाहनम् । अतो निष्पन्दमभवद्धनाध्यक्षविनाकृतम् ॥७॥

इदं	" இந்த	अतः	அக்காரணத்தினால்
पुष्पकं	புஷ்பகவிமானம்	धनाध्यक्षविनाकृतं	சுபீரனைவிட்டுப் பிரிந்ததால்
धनदान्	சுபீரனைத்தவிர	निष्पन्दं	ஸ்தம்பித்ததால்
अन्यवाहनं	பிறருக்கு வா ஹனம்	अमत् वा	ஆகிவிட்டதோ என்னமோ?
न अथ	ஆகாதோ என்னமோ.		

ततः पार्श्वमुपागम्य भवस्यानुचरोऽब्रवीत् । नन्दीश्वरो वचश्चेदं राक्षसेन्द्रमशङ्कितः ॥ निर्वर्तस्व दशग्रीव शैले क्रीडति शङ्करः ॥ ८ ॥

ततः	" அதேசமயத்தில்	इदं	பின்னண்ட
भवस्य	சிவபெருமானுடைய	वचः	மொழியை
अनुचरः	அனுசாராகிய	अब्रवीत्	மொழிந்தார்:
नन्दीश्वरः	நந்திச்வரர்	दशग्रीव	'தசக்ரீவ!'
अशङ्कितः	சந்தேஹம் பயப்படாதவராய்	शैले	மலையில்
पार्श्वे च	பக்கவிலேயே	शङ्करः	சங்கரபகவான்
उपागम्य	வந்துசேர்ந்து	क्रीडति	சுகமாய் எழுந்தருளி விருக்கின்றார்.
राक्षसेन्द्रं	இராசாஷ்டமன்னனைப் பார்த்து	निर्वर्तस्व	நீ திரும்பிப்போய்விடு.

सुपर्णनागयक्षाणां देवगन्धर्वरक्षसाम् । सर्वेषामेव भूतानामगम्यः पर्वतः कृतः ॥

तन्निर्वर्तस्व देवुद्धे मा विनाशमवाप्स्यसि	॥ ९ ॥		
पर्वतः	" மலை	अगम्यः	வரக்கூடாத இடமாய்
सुपर्णनागयक्षाणां	சுபர்ணாகன், நாகர்கள், யக்ஷர்கள்,	कृतः	ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.
देवगन्धर्वरक्षसां	தேவர்கள், கந்தர்வர்கள், ஆரக்கர்கள்	तत्	ஆதலால்,
सर्वेषां	எல்லோருக்கும் [ஆகிய]	देवुद्धे	துஷ்டனை,
भूतानां एव	அடிவார்களுக்குக் கூட	विनाशं	கிணுசத்தை
		अवाप्स्यसि मा	அடையாதே.
		निर्वर्तस्व	திரும்பி ஒழிந்துவிடு.

रोषात्तु ताम्रनयनः पुष्पकादिवरुण सः । कोऽयं शङ्कर इत्युक्त्वा शैलमूलमुपागतः ॥१०॥

सः	" அவன்	शङ्करः	சங்கரனென்பவன்
रोषात्	கொபாவேசத்தால்	कः	யார்?
ताम्रनयनः	சிவந்த கண்களுற்றவனாகி	इति	என்று
		उक्त्वा	கொல்லிவிட்டு
पुष्पकात्	புஷ்பகவிமானத்	यु	அப்பொழுது
अवरुण	இறக்கி [தினின்ற]	शैलमूलं	மலையிலையு வாரத்தை
अथ	' இந்த	उपागतः	கிட்டிப்போனான்.

सोऽपश्यन्नन्दिनं तत्र देवस्यादूरतः स्थितम् । दीप्तं शूलमवष्टभ्य द्वितीयमिव शङ्करम् ॥

ச:	“அவன்	द्वितीये	இரண்டாவது
देवस्य	வைகாசி ஸார தருக்கு	शङ्करं इव	சங்கர முர்த்தியென
अदूरतः	சமீபத்தில்	दीप्तं	கொத்திகொண்டு விளக்
शूलं	சூலத்தை		குதின் தவருமா
अवष्टभ्य	பிடித்து	नन्दिनं	நந்திச்வரரை
स्थितं	நின்றதுகொண்டிருக்	तत्र	அங்கு
	கிறவரும்	अपश्यत्	கண்டான்.

तं दृष्ट्वा वानरमुखमवज्ञाय स राजसः । प्रहासं मुमुचे तत्र सतोय इव तोयदः ॥ १२ ॥

ச:	“அந்த	अज्ञाय	அஞ்சியம்செய்து
राक्षसः	அரக்கன்	प्रहासं	கேலியாய்
तं	அவரை	सतोयः	நீருடன் கூடிய
वानरमुखं	வானரமுகத்துடன	तोयदः	மெகம்
दृष्ट्वा	பார்த்து [ருப்பவராய்	इव	போல்
तत्र	அப்பொழுது	मुमुचे	உரக்கதைத்தான்.

तं क्रुद्धो भगवान्मन्दी शङ्करस्यापरा तनुः । अवशीचत्र तद्रक्षो दशाननमुपस्थितम् ॥ १३ ॥

शङ्करस्य	“சங்கரபகவா ஹண்டய	क्रुद्धः	கொபாடுவசெய்தொண்
अपरा	மற்றொரு		டவராய்
तनुः	முர்த்தியாகிய	उपस्थिते	எதிரில் வந்திருக்கும்
मन्दी	நந்தி	तं	அந்த
भगवान्	சகவரர்	रक्षः	அரக்கனாகிய
तत्	அதனால்	दशाननं	தசானனப்பார்த்து
तत्र	அப்பொழுது	अवशीत्	இப்படிப்பெய்தினார்.

यस्माद्वा नरभूतिं मां दृष्ट्वा राजस दुर्मते । मौर्यान्विवमजानीषे परिहासं च मुञ्चसि ॥ १४ ॥

दुर्मते	“புத்திகெட்ட	परिहासं च	பரிஹாஸமாய்
राक्षस	ராக்ஷஸ,	मुञ्चसि	“நதைக்கின்றனை.
मां	என்னை	मौर्यान्	முடித்தனத்தால்
वा नरभूतिं	வானர உருவத்துட	तं	நீ
दृष्ट्वा	கண்டு [னிருக்கிறதை	अवजानीषे	அவமாய் நினைக்க
यस्मात्	அக்காரணத்தால்		றாய்.

तस्मान्मद्रूपसंपन्ना महीयसपतेजसः । उत्पत्स्यन्ति वचार्थं हि कुलस्य तव वानराः ॥ १५ ॥

तस्मात्	“இதுகாரணமாய்	महीयसपतेजसः	{	எனக்குச்சமமான
तव	உவது			
कुलस्य हि	குலத்திற்கே			
वचार्थं	கருவழிக்க			
मद्रूपसंपन्नाः	உண்டி எந்த உருவம்	वानराः		வானர்கள்
	கொண்டவர்களும்	उत्पत्स्यन्ति		உற்பகிப்பார்கள்.

चालनात्पर्वतस्यैव गणा देवस्य कम्पिताः । चचाल पार्वती चापि तदाऽऽश्लिष्टा महेश्वरम् ॥

पर्वतस्य	" பர்வதத்தின்	तदा	அப்பொழுது
चालनात्	அலைவால்	महेश्वरं	பரமேசுவரருக்கு
देवस्य	பரமசிவனுடைய	आश्लिष्टा	பக்கலிசிருந்த
गणाः एव	கணங்களும்	पार्वती अपि च	பார்வதீதேவியாரும்
कम्पिताः	நடுக்கங்கொண்டார்		கூட
	கள்.	चचाल	பயந்துமிரண்டான்.

ततो राम महादेवो देवानां प्रवरो हरः । पादाङ्गुष्ठेन तं शैलं पीडयामास लीलया ॥२२॥

राम	" ஸ்ரீராம!	तं	அந்த
देवानां	தேவர்களுக்கும்	शैलं	பர்வதத்தை
प्रवरः	சீரேஷ்டரான	पादाङ्गुष्ठेन	திருவடிப்பெருவிரலினால்
हरः	ஹரனென்ற		
महादेवः	மஹாதேவர்	लीलया	லீலையாட்டாக
ततः	அப்பொழுது	पीडयामास	அழுத்தினார்.

पीडितास्तु ततस्तस्य शैलस्याधोगता भुजाः । विस्मिताश्चाभवन्तत्र सचिवास्तस्य रक्षसः ॥

ततः	" அப்பொழுது	तत्र	அப்பொழுது
शैलस्य	மலைவின்	तस्य	அந்த
अधः	அடியில்	रक्षसः	அரக்கனின்
गताः	வாங்கக்கப்பட்டிருந்த	सचिवाः च	அமைச்சர்களும்
तस्य	அவனுடைய	विस्मिताः	ஆச்சரியங்கொண்ட
भुजाः तु	கைகளும்		வர்களாய்
पीडिताः	நெக்குண்டனர்.	अभवन्	ஆனார்கள்.

तेन रक्षोधिपेनात्र वेदनात्भुजेन वै । मुक्तो विरावः सुमहान् त्रैलोक्यं येन पूरितम् ॥२३॥

अस	" அப்பொழுது	सुमहान्	மிகப்பெரிய
वेदनात्भुजेन	{ கைகள் நெக்குண்ட தரல் அதிக வலுத்த நீதிவிரும்பும்	विरावः	கூச்சல்
तेन	அந்த	मुक्तः	இடப்பட்டது.
रक्षोधिपेन	இரகஷஸமன்னனால்	येन	எந்த அந்னால்
		त्रैलोक्यं वै	முழுவுடனும்
		पूरितम्	கொம்பப்பட்டது.

मेनिरे वज्रनिधेपे तस्यामात्या युगक्षये । तदाऽऽसनात्प्रचलिता देवा इन्द्रपुरोगमाः ॥

तदा	" அப்பொழுது	तस्य	அவனுடைய
इन्द्रपुरोगमाः	இந்திரனின் முனி விட்ட	अमात्याः	அமைச்சர்கள்
देवाः	தேவர்கள்	युगक्षये	பிளையகாலத்திலுண் டாகும்
आसनात्	இருப்பிடத்திலிருந்து	वज्रनिधेः	இடி முழக்கமென
प्रचलिताः	கலக்கமுற்புகுதல்.	मेनिरे	எண்ணினார்கள்.

समुद्राश्चपि संक्षुब्धाश्चलिताश्चपि पर्वताः । यक्षा विद्याधराः सिद्धाः किमेतदिति चाब्रुवन् ॥

समुद्राः च "சமுத்திரங்களும்
 संक्षुब्धाः கலங்கின,
 पर्वताः च பர்வதங்களும்
 चलिताः அசைந்தாடின,
 यक्षाः अपि யக்ஷர்களும்
 विद्याधराः अपि வித்யாதர்களும்

सिद्धाः च சித்தர்களும்
 एतत् 'இது
 कि என்ன ?
 इति என்று
 अब्रुवन् சொல்லிக்கொண்டார்கள்.

अथ ते मन्त्रिणस्तस्य विक्रोशन्तमथाब्रुवन् । तोषयस्व महादेवं नीलकण्ठमुमापतिम् ॥

अथ "அப்பொழுது
 तस्य அவனது
 ते मन्त्रिणः அந்த மந்திரிகள்
 विक्रोशन्ते வீதிட்டுக்கதறுகின்ற
 அவனைப்பார்த்து
 अथ இவ்வண்ணமாய்

अब्रुवन् விண்ணப்படுத்துது
 कोण्डारकः கொண்டார்கள்;
 उमापति 'உமாபதியான
 नीलकण्ठः நீலகண்டராசிய
 महादेवं மஹாதேவரை
 तोषयस्व மனங்குளிரச்செய்.

तमृते शरणं नान्यं पश्यामोऽहं दशानन । स्तुतिभिः प्रणतो भूत्वा तमेव शरणं ब्रज ॥

कृपालुः शङ्करस्तुष्टः प्रसादं ते विधास्यति

॥ २८ ॥

दशानन "தசானன!
 अथ இதுவிஷயத்தில்
 तं कृते அவரைத்தவிர
 अन्य மற்றொரு
 शरणं புருமிடத்தை
 न पश्यामः காக்களறியோம்;
 प्रणतः வணக்கங்கொண்ட
 भूत्वा ஆகி [வளைய்
 स्तुतिभिः ஸ்தோத்திரங்களால்

तं पृथ அவரையே
 शरणं சரணமாக
 ब्रज அடை
 कृपालुः கிருபா துவான
 शङ्करः சங்கரர்
 तुष्टः மனங்குளிர்ந்தவராகி
 ते உமக்கு
 प्रसादं அனுக்கிரகத்தை
 विधास्यति புரிவார்.

एवमुक्तस्तदाऽमाल्यैस्तुष्टाव वृषभध्वजम् । सापभिर्विविधैः स्तोत्रैः प्रणम्य स दशाननः ॥

कालो महाभरथेषु खतो रससो गतः

॥ २९ ॥

मरुते "புருஷோத்தம!
 अमाल्यैः மந்திரிகளால்
 वृष मेற்கண்டவண்ணம்
 उक्तः சொல்லப்பட்டதற்
 குச் செய்காய்த்த

विविधैः நானுவிதமான
 सामभिः ஸாமகான
 स्तोत्रैः ஸ்தோத்திரங்களால்
 वृषभध्वजे ஏழுதுக்கொடியோனை
 (பரமேஸ்வரரை)
 एवम् ஏத்தித்தொழுதான்.
 खतो கதறிக்கொண்டிருக்
 रससः அசக்களுக்கு [கிற
 महान् कालः நீண்டகாலம்
 गतः கடைபெற்றது.

सः அந்த
 दशाननः தசானன்
 तदा அப்பொழுது
 प्रणम्य ஸாஷ்டாங்க நமஸ்கா
 ரஞ்செய்து

ततः प्रीतो महादेवः शैलाम्बे विष्टितः प्रभुः । मुक्त्वा चास्य भुजावाम प्राह वाक्यं दशाननम्॥

ராம	“ஸ்ரீராம!	முகவா	விடுவித்து
ततः	அதற்குப்பிறகு	शैलाम्बे	மலைச்சிகரத்தில்
प्रभुः	சாத்தவதராகிய	विष्टितः	எழுந்தருளியவராய்
महादेवः	மஹாதேவர்	दशाननं च	தசானனைப்பார்த்து
प्रीतः	பிரேமம்நராகி	वाक्यं	ஒரு வாக்யத்தை
अस्य	இவனது	प्राह	சொல்லியருளினார்:
भुजान्	கைகளை		

प्रीतोऽस्मि तव वीर्यस्य शौण्डीर्याच्च दशानन । शैलाकान्तेन यो मुक्तस्त्वया रावः सुदारुणः॥

दशानन	“தசானன!	शैलाकान्तेन	மலைவாலைக்கப்பட்ட
तव	உனது	त्वया	உன்னால்
वीर्यस्य	வீர்யத்தின்	मुक्तः	இடப்பட்ட
शौण्डीर्याच्च	விசேஷத்தால்	रावः	கடச்சல்
प्रीतः	திருப்தியடைந்தவ	यः च	எதுவோ அது
	னாக	सुदारुणः	ஒப்புயர்வற்ற பேரொ
			ளியாயிருந்தது.
अस्मि	இருக்கிறேன்.		

यस्माद्धोकत्रयं चैतद्रावितं भयमागतम् । तस्माच्चं रावणो नाम नाम्ना जेन भविष्यसि ॥

तेन	“அதனால்	यस्मात् तस्मात्	ஆனதால்
एतत् त्रैलोक्यं	இந்த மூவுலகமும்	त्वं	நீ
रावितं	சுப்திக்கப்பெற்றதாய்	नाम्ना	பெயரால்
	விளங்கிற்று.	रावणः	‘ராவணன்’
भयं च	திக்கிலையும்	नाम	என
आगतं	அடைந்ததாயிற்று.	भविष्यसि	இனி விளங்குவாய்.

देवता मानुषा यक्षा ये चान्ये जगतीतले । एवं त्वामभिधास्यन्ति रावणं लोकरावणम् ॥

देवताः	“தேவர்களும்	लोकरावणं	மூவுலகத்தைதக் கதற்கு
यक्षाः	யக்ஷர்களும்		செய்த
जगतीतले	பூலோகத்தில்	एवं	உவ்வண்ணமே
मानुषाः च	மனிதர்களும்	रावणं	‘இராவணனென்று’
अन्ये	வேறு	अभिधास्यन्ति	பெயரிட்டு வழங்கு
ये	எவர்களோர் ஆவர்		வார்கள்.

गच्छ पौलस्त्य विसृज्यं पथा येन त्वमिच्छसि । मया चैवाभ्यनुज्ञातो राक्षसाधिप गम्यताम्॥

पौलस्त्य	“பௌஸ்தியனே!	विसृज्यं	தடைபடாமல்
येन	எந்த	गच्छ	போ.
पथा	வழியாகச்செல்ல	राक्षसाधिप	இராக்ஷஸமன்னனே!
त्वं	நீ	मया च	என்னாலும்
इच्छसि	விரும்புகிறாயோ	अभ्यनुज्ञातः एव	கேட்கவிடைபெற்றவ
	(அந்த வழியே)	गम्यताम्	போகலாம்.’ [இருவரும்

एवमुक्तस्तु लङ्केशः शंभुना स्वयमवधीत् । भीतो यदि महादेव वरं मे देहि याचतः ॥ ३५ ॥

शम्भुना	¹ "திவயிராளுள்"	महादेव	¹ "மஹாதேவனோ!"
एवं	இவ்வண்ணம்	भीतः	பிரஸன்னராக
स्वयं	நேரில்	यदि	இருக்கிறீர்களென்
उक्तः	சொல்லியருளியதற் குச்செவிகைய்த்த		முல்
लङ्केशः	இலங்கேசுவரன்	याचतः	வருந்திக்கேட்கும்
तु	இப்பொழுது இப்படி	मे	எனக்கு
अवधीत्	வேண்டிக்கொண்	वरं	ஒரு வரத்தை
	டான்:	देहि	தந்தருளும்.

अवध्यत्वं मया प्राप्तं देवगन्धर्वदानैः । राक्षसैर्गुह्यकैर्नागैर्ये चान्ये बलवत्तराः ॥ ३६ ॥

देवगन्धर्व- दानैः	¹ "தேவர்களாலும் கந் தர்வர்களாலும் தர னவர்களாலும்"	अग्ने	மற்றுமுள்ள
राक्षसैः	அரக்கர்களாலும்	बलवत्तराः	அதிபலித்தார்கள்
गुह्यकैः	² (குபேசனது அலு சார்களாகிய) குஹ்ய கர்களாலும்	ये च	எவர்களோர் ஆவர் களாலும்
नागैः	நாகர்களாலும்	अवध्यत्वं	மரணமின்மை
		मया	என்னால்
		प्राप्तम्	சம்பாதிக்கப்பட்டிருக் கிறது.

मानुषान् गणे देव स्वल्पास्ते मम संमताः । दीर्घमायुश्च मे प्राप्तं ब्रह्मणस्त्रिपुरान्तक ॥
वाञ्छितं चायुषः शेषं शस्त्रं त्वं च प्रयच्छ मे ॥ ३७ ॥

त्रिपुरान्तक	¹ "முப்புரமெறித்த	दीर्घ आयुः	நீர்க்கமரான ஆயுள்
देव	தேவ!	मे	எனக்கு
गणे	கவிகையில்	प्राप्तं	கிடைத்திருக்கிறது.
मानुषात् च	மனுஷ்யனிடத்திலு மிருந்து என்று	वाञ्छितं	பிரார்த்திக்கப் பட்டதாகிற
म	இவ்வீடு	शेष	குறையாயிருக்கிற
ते	ஆவர்கள்	आयुषः च	ஆயுளையும்
स्वल्पाः	அல்பர்கள் என்று	शस्त्रं च	ஒருசஸ்திரத்தையும்
मम संमताः	என்னால் கொன்னப் பட்டார்கள்.	त्वं	தேவரிச்
ब्रह्मणः	பிரம்மதேவரிடமிருந்து	मे	எனக்கு
		प्रयच्छ	தந்தருளவேண்டும்!

एवमुक्तस्तवस्तेन रावणेन स शङ्करः । ददौ खड्गं महादीप्तं चन्द्रहासमिति श्रुतम् ॥

आयुषश्चावशेषं च स्थित्वा भूतपतिस्तदा ॥ ३८ ॥

तेन	¹ "அந்த	उक्तः	பிரார்த்திக்கப் பட்டவராகிய
रावणेन	இராவணனால்	शङ्करः	சங்கரர்
एवं	மேற்கண்டவண் ணமால்	तदा	அப்பொழுது

சுத	பெயர்ப்போனதாய்	பூதபதி:	பூதபாயகர்
மஹாவித்	மஹா தேஜோபய	தத:	இதில்
	மாய் விளங்கும்	ஸிவா ச	சற்று ஆலோசனை
சம்ஹாஸ	சந்திரஹாஸம்		செய்துகிட்டு
ஐதி	எனப் பெயர்ப்புண்ட	ஆயுஷ:	ஆயுளின்
ஸஹ் ச	கட்கந்தையும்	அவஸே	குறைவையும்
ச:	ஆந்த	வசீ	தந்தருளினார்.

दक्षोवाच ततः शम्भुर्नान्वेयमिदं त्वया । अवज्ञातं यदि हि ते मामेवैष्यत्यसंशयः ॥ ३९ ॥

சம்ஸு:	"பாமேஸ்வரர்	ஹி	எனென்றால்
த்வா	தந்தருளி	தே	உன்னால்
தத:	அதன்மேல்	அவஜாதே யதி	அவமதிக்கப்பட்ட
தவாச	இப்படிச் சொல்லியரு		தாக ஆகில்
தவா	"உன்னால் [வினார்]	மாமேவ	என்னிடமே
ஐதீ	இது	ஏஸ்தே	வந்துசேர்க்குகிடும்;
அவஸேய் ந	அவமரியாதை செய்	அஸஸய:	இதற்கையமில்லை.
	யத்தந்ததன்று.		

एवं महेश्वरेणैव कृतनामा स रावणः । अभिवाच महादेवमारुहोहाय पुष्पकम् ॥ ४० ॥

ஏவ்	"இவ்வண்ணமாய்	ச:	அவன்
மஹேஸ்வரேண ஏவ	மஹேஸ்வரராலேயே	அய	இப்பொழுது
ராவண:	இராவணனென	மஹா தேவரை	
கூதநாமா	நாமகரணம் செய்யப்	அபிவாச	தண்டமிட்டு
	பட்ட	புஷ்பகம்	புஷ்பகவிமானத்தில்
		அரூஹ	ஏறிப்போனான்.

ततो महीतले राम परिचक्राम रावणः । क्षत्रियान्सुमहावीर्यान्वाधमान इतस्ततः ॥ ४१ ॥

ராம	"பூதீராம!	क्षत्रियान्	சுத்திரியர்களை
ராவண:	இராவணன்	इत्यतः	இக்குட்கும்
தத:	அன்னிடத்திலிருந்து	वाधमानः	தன்புறத்துகின்ற
மஹீதலே	பூமண்டலத்தில்		வனாய்
சுமஹாவிர்யாந்	பெயர்ப்போன வீரர்	परिचक्राम	சந்திக்கிறீர்களே.
	முண்டலாவர்களான		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे षोडशः सर्गः ॥



சததத: சரீ:—பதினேழாவது ஸர்க்கம் || 19 ||

வேதவதிசாப:—வேதவதிசாபம்.

अथ राजन्महाबाहुर्विचरन्स महीतले । हिमवत्सानुमासाद्य परिचक्राम रावणः ॥ १ ॥

राजन्	“சக்கிரவர்த்தியாரோ !	विचरन् अथ	திரிந்தும்கொண்டி
महाबाहुः	மஹாபலிவீடான		ருந்த காலத்தில்
सः	அந்த	हिमवत्सानुं	இமயமலையின் சார
रावणः	இராவணன்		லுக்கு
महीतले	பூமண்டலத்தில்	आताद्य	போய்ச்சேர்ந்து
		परिचक्राम	சுற்றித்திரிந்தான்.

तत्रापश्यत्स वै कन्यां कृष्णाजिनजटाधराम् । आर्षेण विधिना युक्तां तपन्तीं देवतामिव ॥

तत्र	“அவ்விடத்தில்	आर्षेण	நிஷிகளுக்குரிய
सः	அவன்	विधिना	நியமத்துடன் [காகிய
कृष्णाजिनजटाधरां	{ கிருஷ்ணஜினமும், ஜடையும் தரித் திருப்பவளும்	युक्तां	இருக்கிறவளாய்
देवतां	தேவதையை	तपन्तीं	தவம்புரிந்துகொண்
इव वै	போலிருப்பவளும்		டிருப்பவளுமான
		कन्यां	ஒரு கன்னிகையை
		अपश्यत्	கண்டான்.

स दृष्ट्वा रूपसंपन्नां कन्यां तां सुमहाव्रताम् । काममोहपरीतात्मा पश्यच्छ प्रहसन्निव ॥ ३ ॥

सः	“அவன்	दृष्ट्वा	பார்த்து
सुमहाव्रतां	{ அத்தியந்த கடுமையா ன தவத்தைப்பூரித் துகொண்டிருந்த	काममोह- परीतात्मा }	{ காமத்தா ளும் மேர் று த்தா ளும் மெய்ப்பறந்த
तां	அந்த	इव	சற்று [வனாகி
कन्यां	கன்னிகையை	पश्यन्	புன்னகைசெய்து
रूपसंपन्नां	மஹா செனந்தரியவதி யாபிருப்பவளாய்		கொண்டு
		पश्यच्छ	இப்படி வினாவினான் :

किमिदं वर्तसे भद्रे विरुद्धं यौवनस्य ते । न हि युक्ता तवैतस्य रूपस्य तपसः क्रिया ॥

भद्रे	“ஓ பெண்டணியே !	ते	உனது
तव	உனது	यौवनस्य	மெனவனத்திற்கு
एतस्य	இந்த	विरुद्धं	ஏவ்வாத
रूपस्य	ரூபத்திற்கு	इदं	இதை
तपसः	தவத்தின்	किं	ஏன்
क्रिया	சீராதண்டம்	वर्तसे	ஆளுஷ்டித்தும்
युक्ता	ஏற்றதாய்		கொண்டிருக்கிறாய்?
न हि	இல்லவேயில்லை.		

तस्याहं कुर्वतो नित्यं वेदाभ्यासं महात्मनः । संभूता वाङ्मयी कन्या नाम्ना वेदवती स्मृता ॥

நித்யம்
வேதாभ்யாஸம்
குर्वतो
तस्य
महात्मनः
वाङ्मयी

“இடைவிடாது
வேதாப்பியாஸத்தை
செய்துக்கொண்
அந்த [டிருக்கிற
மஹாத்மாவின்னுடைய
வாங்கே உருவாக்
கொண்டதாகிய

कन्या
संभूता
अहं
नाम्ना
वेदवती
स्मृता

ஒரு பெண்ணாய்
உற்பலித்தவள்
நான்.
பெயரால்
வேதவதி என்று
அழைக்கப்படுகிறவள்.

ततो देवाः सगन्धर्वा यक्षराक्षसपन्नगाः । तेऽपि गत्वा हि पितरं वरणं रोचयन्ति मे ॥

ततः
ते
सगन्धर्वाः
देवाः
यक्षराक्ष-
पन्नगाः अपि

“அப்பொழுது
அந்த
கந்தர்வர்களுள் ளிட்ட
தேவர்களும்
யக்ஷர்களும், ராக்ஷ
ஸர்களும், பன்னகர்
களும்

पितरं हि
गवा
मे
वरणं
रोचयन्ति

தந்தையரையே
கிட்டு
என்னை
கல்லியாணம் செய்து
கொடுக்க
வேண்டினார்கள்.

न च मां स पिता तेभ्यो दत्तवान्राक्षसर्षप । कारणं तद्वदिष्यामि निशाचर निशामय ॥

राक्षसर्षप
निशाचर
पिता
सः
मां
तेभ्यः

“ராக்ஷஸராஜனுடைய
அரக்கனே!
தந்தையாகிய
ஆவர்
என்னை
ஆவர்களுக்கு

न दत्तवान्
तत् कारणं च
वदिष्यामि
निशामय

கொடுக்கவில்லை.
அந்த காரணத்தை
யும்
சொல்லுகின்றேன்;
கேளும்.

पितुस्तु मम जामाता विष्णुः किल सुरेश्वरः । अभिषेत्तत्रिलोकेशस्तस्मान्नान्यस्य मे पिता ॥

सुरेश्वरः
त्रिलोकेशः
विष्णुः किल
जामाता
मम
पितुः

“தேவர்களுக்கும்
தேவராகிய
த்ரிலோகாதிபதியான
விஷ்ணுவே
மருமகனாக
எனது
தந்தையின்னுடைய

अभिषेत्
तस्मात्
मे
पिता
अन्यस्य तु
म

பனதில் திருநாடிக் கப்
பட்டவர்.
ஆனதால்
எனது
தந்தை
மற்றவருக்கும்
கொடேனென்றார்.

दातुमिच्छति तस्मै तु तच्छ्रुत्वा बलदर्पितः । शम्भुर्नाम ततो राजा दैत्यानां कुपितोऽभवत् ॥

तस्मै तु
दानं
हृच्छति
ततः
दैत्यानां

“அவருக்கே
கல்லியாண்டுசெய்து
கொடுக்க
முயன்றுகொண்டிருந்
அப்பொழுது [தான்
தைத்தியர்களுக்கு

राजा
बलदर्पितः
शम्भुः नाम
ततः
कुपितः
अभवत्

அரசனும்
பலத்தால் கொடுத்த
குற்றவனுமான
சம்பு என்பவன்
ஆகைக்கேட்டு
கொடங்கொண்டா
ஆனான். [ஐக்க

तेन रात्रौ शयानो मे पिता पापेन हिंसितः ॥ १४ ॥

ராத்ரி
शयानः
मे
“இரவில்
செய்திருக்கொண்டிருந்த
எனது

पिता
तेन
पापेन
हिंसितः
தந்தை
அந்த
பாபினால்
கொல்லப்பட்டார்.

ततो मे जननी दीना तच्छरीरं पितुर्मम । परिष्वज्य महाभागा प्रविष्टा हव्यवाहनम् ॥

ततः
मे
महाभागा
“அப்பொழுது
எனது
மஹாபாகியவதி
யாகிய

मम
पितुः
तत्
शरीरं
परिष्वज्य
हव्यवाहनं
प्रविष्टा
எனது
தந்தையின்
அந்த
பிரேதத்தை
கட்டிக்கொண்டு
அக்கினியில்
பிரவேசித்தான்.

जननी
दीना
தாயார்
துக்கத்தில் சூழ்கிய
வளாகி

ततो मनोरथं सत्यं पितुर्नारायणं प्रति । करोमीति तमेवाहं हृदयेन समुद्दे ॥ १५ ॥

नारायणं प्रति
पितुः
मनोरथं
सत्यं
करोमि
“ஸ்ரீமந் நாராயண
னைப்பற்றியே
தந்தையின்
மனோரதத்தை
நிறைவேற்றிவைப்
பதை
சங்கல்பம் செய்து
கொண்டிருக்கிறேன்

इति
ततः
ते एव
हृदयेन
अहं
समुद्दे
என்கிறபடியால்
அப்போதிலிருந்து
அவனையே
மனதால்
நான்
ஸ்திரமாய் வரிந்து
இருக்கிறேன்.

इति प्रतिज्ञामाह्व्य चरामि विपुलं तपः । एतत्ते सर्वमाख्यातं मया राक्षसपुङ्गव ॥ १७ ॥

इति
प्रतिज्ञां
आह्व्य
विपुलं
तपः
चरामि
“இப்படிப்பட்ட
பிரதிக்களையை
சர்வமும்மாங்கொண்டு
கடும்
தவத்தை
புரிகின்றேன்.

राक्षसपुङ्गव
ते
मया
एतत्
सर्वं
आख्यातम्
ராஷஸர்களுக்குப்
உமக்கு [பெரிபவனே,
என்னால்
இது
எல்லாமும்
கொல்லிவிடப்பட்டது.

नारायणो मम पतिर्न त्वन्यः पुरुषोत्तमात् । आश्रये नियमं घोरं नारायणपरीप्सया ॥

नारायणः तु
मम
पतिः
पुरुषोत्तमात्
“ஸ்ரீமந் நாராய
எனது [ஊரை
பரத்தா.
புருஷோத்தமனைத்
தவிர

आश्रये
नियमं
घोरं
नारायण-
परीप्सया
“ஸ்ரீமந் நாராயண
னோடுவனையே
அடைபடுவண்டிய
தால்
கடுமையான
நியமத்தை
ஆசர
பாசர
ஸ்ரீமந்ருக்கிறேன்.

अन्यः
न
மற்றொவனும்
ஆகான்.

विज्ञातस्त्वं हि मे राजन्गच्छ पौलस्त्यनन्दन । जानापि तपसा सर्वं त्रैलोक्ये यद्धि वर्तते ॥

பौலஸ்த்யநந்ந	" பெளஸ்தியரின் புதல்வனாகிய	தபஸா ஜானாபி மே சர்வ விஜாத: ஹி	தவத்தின் மகிமை நானறிவேன். [யால் எனக்கு நீர் இன்னுனெனத்தெரி யும். இதைவிட்டுப்போய் விடும்.]
ராஜந்	அரசே,		
திரைலோக்யே ஹி	மூவுலகிலும்		
யத்	எது		
வர்ததே	நடைபெறுகிறதோ		
சர்வம்	எல்லாவற்றையும்		

सोऽब्रवीद्रावणो भूयस्तां कन्यां सुमहावताम् । अवरुह्य विमानायात्कन्दर्पशरपीडितः ॥

ச:	" அந்த	சுமஹாவதா்	உத்திருஷ்டதவம்
ராவுண:	இராவணன்		பூண்டிருக்கும்
கந்தர்ப்சார்பீடித:	{ மன்மதபாணங்களால் வெட்கத்தை ஒழித் தவனாகி	தா்	அந்த
விமானாஸாத்	தெய்வவிமானத்தி	கந்யா்	கன்னிகையைப் பார்த்து
அவரூஹ்ய	இறங்கி [என்று]	பூய:	மீளவும் இப்படி
		அவவீத்	மொழிந்தான்:

अवलिप्ताऽसि सुश्रोणि यस्यास्ते मतिरीदृशी । वृद्धानां मृगशावाणि भ्राजते धर्मसंग्रहः ॥

யஸ்ய:	" எந்த	பாஸ்தே	விளக்கும்.
தே	உனக்கு	சுஸ்ரோணி	ஸூந்தரி,
இரீதுஸீ	இப்படிப்பட்ட	மூஸாஸாஸி	{ மான்விழிகளைப்போ ன்ற விழிகளையுடன யவளே !
மதி:	கொன்னகையோ அந்த	அவலிஸா	அழகுக்காரம் கொண் டவளாய்
பம்ஸங்க்ரஹ:	தவத்தையே பற்றி பிசுத்தல்	அஸி	நீ இருக்கிருய்.
வூர்தானா்	வயதுமுதிர்ந்தவர் கருக்கு		

त्वं सर्वगुणसम्पन्ना नाहंसे वक्तुमीदृशम् । त्रैलोक्यसुन्दरी भीरु यौवनं तेऽतिवर्तते ॥२२॥

சர்வகுணஸம்ப்ந்நா	{ எல்லா நற்குணங்க ளும் அமைப்பெற் தவனும்	வக்து ந அஹ்ஸே	சொல்ல கூடாது.
திரைலோக்யஸுந்நரீ	மூவுலகிலும் சிறந்த சௌந்தர்யவதியுமான	மீரூ தே	பயந்தவளே, உனது
த்வம்	நீ	யௌவநம்	யௌவனம்
இஃதம்	இப்படி.	அதிவர்ததே	வினாக்கழிந்துபோ கிறது.

अहं लङ्कापतिर्भद्रे दशग्रीव इति श्रुतः । तस्य मे भव भार्या त्वं बुद्धश्च भोगान्वयेप्सितान् ॥

भद्रे ^{“नल्लராய்,}
अहं ^{தான்}
लङ्कापतिः ^{இலங்காபுரத்தரசன்;}
दशग्रीवः ^{தசக்ரீவன்}
इति ^{என}
श्रुतः ^{பெயர்பெற்றவன்;}
तस्य ^{அந்த}

मे ^{எனக்கு}
त्वं ^{நீ}
भार्या ^{இல்லாளாக}
भव ^{ஆகு;}
भोगान् ^{சம்பத்துக்களை}
इप्सितान् यथा ^{வேண்டியவாறே}
बुद्धश्च ^{சொந்தமாகித்தொள்ள.}

कथं तावदसौ यं त्वं विष्णुरित्यभिभाषसे ।
न मया स समो भद्रे यं त्वं कामयसेऽङ्गने

वीर्येण तपसा चैव भोगेन च बलेन च ॥ १४ ॥

भद्रे ^{“नல்கராய்,}
अङ्गने ^{கந்தரி,}
असौ ^{இந்த}
त्वं ^{நீ}
यं ^{எவ்வெருவனைப்பற்றி}
तावत् ^{இவ்வளவு அதிகமாய்}
अभिभाषसे ^{புகழ்ந்து பேசுகின்}
त्वं ^{நீ} [एव] ^{இவ்வாறு}
यं एव ^{எவ்வெருவனையே}
कामयसे { ^{உன் பரீதிக்குப் பாத்}
^{திரணய்க் கொண்டு}
^{ருக்கிறேயா,}

विष्णुः ^{அந்த விஷ்ணு}
इति च ^{என்பவன் தான்}
कः ^{யார்?}
सः ^{அவன்}
समा ^{எனக்கு}
वीर्येण ^{வீரயத்தாலும்}
तपसा च ^{தவத்தாலும்}
भोगेन च ^{சம்பத்தாலும்}
बलेन च ^{பலத்தாலும்}
न समः ^{சுடகான்.}

इत्युक्तवति तस्मिस्तु राक्षसे वेदवत्यथ । मा मैवमिति सा कन्या तमुवाच निशाचरम् ॥

तस्मिन् ^{“அந்த}
राक्षसे ^{அரக்கன்}
इति ^{இப்படி}
उक्तवति ^{சொல்லியபொழுது}
सा ^{அந்த}
वेदवती ^{வேதவதி என்ற}
कन्या ^{கண்ணிகை}
से ^{அந்த}

निशाचरं ^{அரக்கனைப்பார்த்து}
अथ ^{இப்பொழுது}
तु ^{இவ்விவயத்தில்}
एवं ^{இப்படி}
मा ^{‘உளராதே}
सा ^{பிதர்ருதே’}
इति ^{என்று}
उवाच ^{உகிணன்.}

त्रैलोक्याधिपतिं विष्णुं सर्वलोकनमस्कृतम् । त्वत्ते राक्षसेन्द्रान्यः कोऽवमन्येत बुद्धिमान्॥

राक्षसेन्द्र ^{“ராட்சஸேந்திரன் |}
त्वद्भूते ^{உன்னெருவனைத்}
^{தவிர}
बुद्धिमान् ^{வீவேகனிசித்தன்}
अन्यः ^{வேறு}
कः ^{எவன்}
त्रैलोक्याधिपतिं ^{திரிலோகாதிபதியும்}

सर्वलोकनमस्कृतं { ^{எல்லா உலகத்தாரா}
^{லும் கமஸ்கரிக்கப்}
^{பட்டவருமான}
विष्णुं ^{ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு}
^{வைப்பற்றி}
अवमन्येत ^{அவமரியாதையாய்ப்}
^{பேசுவான்?}

एवमुक्तस्तथा तत्र वेदवत्या निशाचरः । मूर्धजेषु तदा कन्यां कराद्वेण परामृशत् ॥२७॥

तथा	“அந்த	निशाचरः	அரக்கன்
वेदवत्या	வேதவதியால்	तदा	அப்பொழுது
तत्र	அவ்விஷயத்தில்	मूर्धजेषु	கூந்தலில்
एवं	இப்படி	कन्यां	கன்னினைதனைய
उक्तः	சொல்லியதற்குச்	कराद्वेण	உள்ளங்கையால்
	செவியத்த	परामृशत्	தொட்டான்.

ततो वेदवती क्रुद्धा केशान् हस्तेन साऽच्छिनत् ।

असिर्भूत्वा करस्तस्याः केशांश्छिन्नांस्तदाऽकरोत्

॥ २८ ॥

सा	“அந்த	तदा	அப்பொழுது
वेदवती	வேதவதி	तस्याः	அவளுடைய
ततः	அதனால்	करः	கை
क्रुद्धा	கோபங்கொண்டவ	असिः	கத்தியாக
	ளாகி	भूत्वा	ஆகி
हस्तेन	கையினால்	केशान्	கூந்தலை
केशान्	கூந்தலை	छिन्नां	செதிக்கப்பட்டதாக
अच्छिनत्	அறுத்தான்.	अकरोत्	செய்தது.

सा ज्वलन्तीव रोषेण दहन्तीव निशाचरम् ।

उवाचाग्निं समाधाय मरणाय कृतस्वरा ॥

सा	“அவள்	ज्वलन्ती इव	அக்கினியினாலே எரிக்
मरणाय	உடலை ஒழிக்க		கப்பட்டவள் போலாகி
कृतस्वरा	அதேசமயத்தில் து	निशाचरं	அரக்கனைப்பார்த்து
अग्निं	தீவை [ணிந்தவளாகி	दहन्ती इव	எரிப்பவள் போலாகி
समाधाय	வளர்த்துவிட்டு	उवाच	இதைச்சொல்லிய
रोषेण	ரோஷத்தால்		குளினான்:

धर्पितायास्त्वयाऽनार्य न मे जीवितमिष्यते । रक्षस्तस्मात्स्वयेक्ष्यामि पश्यतस्ते हुताशनम् ॥

अनार्यं	“அடா பாதக!	न इष्यते	விரும்பப்படவில்லை.
रक्षः	அரக்க!	तस्मात्	ஆதலால்
त्वया	உன்னால்	ते	உனது
धर्पितायाः	நீண்டப்பட்ட	पश्यतः	கண்முன்னேயே
मे	எனது	हुताशनं	அக்கினியில்
जीवितं	உடலை வைத்திருத்தல்	येक्ष्यामि	புதுந் துவிடுவதென்.

यस्मात्तु धर्पिता चाहं त्वया पापात्मना वने । तस्माच्च वधार्थं हि समुत्पत्स्ये ह्यहं पुनः ॥

वहं	“எான்	तव	உனது
पापात्मना	பாபா தீமாவாகிய	वधार्थं च	மரணத்திற்காகவே
त्वया	உன்னால்	अहं हि	எானே
वने	காட்டில்	पुनः तु	இன்னொரு தரமும்
धर्पिता	வைநீண்டப்பட்டேன்.	समुत्पत्स्ये	ஆவிர்ப்பயிக்கப்
यस्मात् तस्मात्	அக்காரணத்தால்		போகிறேன்.

एवमेषा महाभागा मल्यैर्पूत्यत्स्यते पुनः । क्षेत्रे ह्यमुखोत्कृष्टे वेद्यामग्निशिखोपमा ॥ ३७ ॥

புன:	"ஆன் றியும்	ஹ்ருஸுக்ஷே	கலப்பைப் பறையால்
एवं	இப்படியாய்		கிளப்பப்பட்ட
एषा	இந்த	क्षेत्रे	மண்பூமியில்
महाभागा	மஹா பாக்ஷியவதி	अग्निशिखोपमा	ஆக்கினிகிளைபோலான்
मल्यैर्पु	மலையெயிலோடு		நவனாய்
वेद्यां	வாகவேதியில்	उत्स्यते	ஆவிப்பவித்தான்.

एषा वेदवती नाम पूर्वमासीत्कृते युगे । अथापुगमनुषाप्य वधार्थं तस्य रक्षसः ॥ ३८ ॥
उत्पन्ना पैथिलकुले जनकस्य महात्पनः । सीतोत्पन्ना तु सीतेति मानुषैः पुनरुच्यते ॥

एषा	" இவள்	महात्पनः	மஹா தீமாவான்
पूर्व	முன்	जनकस्य	ஜனகனுடைய
कृते	கருத	मैथिलकुले	மேதில குலத்தில்
युगे	யுகத்தில்	उत्पन्ना	அவதரித்தான்.
वेदवती	வேதவதி	सीतोत्पन्ना	{ கலப்பைப் படையினின் து தோன் றியவனாய் ஆவிப்பவித்தான்
नाम	என்ற பெயர்கொண்டு	तु	என்கிறபடி யால்
आसीत्	கிளங்கினான்.	सीता	" சீதை "
अथापुगं	திரோதரயுகத்தை	इति	என்று
अनुषाप्य	அடைந்து	मानुषैः	மாணிடர்களால்
तस्य	அந்த	पुनः	இன்னமும்
रक्षसः	அரக்கனுடைய	उच्यते	வழங்கப்படுகிறது.
वधार्थं	கொலைக்காக		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
उत्तरकाण्डे सप्तदशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 21395

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकः 671



अष्टादशः सर्गः—பதினெட்டாவது ஸர்க்கம். ॥ १८ ॥

मरुत्तविजयः—மருத்தமஹாராஜனை ஜயிப்பது.

प्रविष्टायां हुताशं तु वेदवत्यां स रावणः । पुष्पके तु समारुह्य परिचक्राम मेदिनीम् ॥ १ ॥

वेदवत्यां	"வேதவதி	पुष्पके	புஷ்பகனியமானத்தில்
हुताशं	அக்கினியில்	समारुह्य	எறிக்கொண்டு
प्रविष्टायां तु	பிரவேசித்த பிறகு	मेदिनीं तु	சூழி முழுமையாயும்
सः	அந்த	परिचक्राम	சுற்றித்திரித்தான்.
रावणः	இராவணன்		

ततो मरुतं नृपतिं यजन्तं सह देवैः । उशीरवीजपासाश्च ददर्श स तु रावणः ॥ २ ॥

சு:	"அந்த	नृपतिं	மன்னனும்
रावणः	இராவணன்	देवैः	பிரதேவதேவர்கள்
	முன்காலத்தில் உசிர்		கருளாடு
	பிடிமென்று விளக்கி		
उशीरवीजं	யலும் (இக்காலத்தில்	सह	இருந்துகொண்டு
	'கந்தஹர்' என்று	यजन्तं	யாகம்செய்துகொண்
	விளங்குகிறதான)		டிருந்தவருமான
	கேதத்திரத்திற்கு	मरुतं	மருத்தரென்பவரை
विषासः	சென்று	तु	அப்பொழுது
वतः	அவ்விடத்தில்	दर्श	கண்டான்.

संवत्तो नाम ब्रह्मर्षिः साक्षाद्भ्राता बृहस्पतेः । याजपामास धमेज्ञः संवदेवगणैर्दृतः ॥ ३ ॥

संवैः देवगणैः	"சர்வதேவகணங்களும்	भ्राता	பிரதாவுமான
		संवत्तो	சம்வத்த்தர்
वृषः	சூழப்பட்டவராயும்	नाम	என்கிற
धमेज्ञः	தர்மக்குறும்	ब्रह्मर्षिः	பிரம்மரிஷி
बृहस्पतेः	பிரஹஸ்பதிக்கு	याजपामास	யாகத்தை செய்கிற
विषासः	ஸாக்ஷாத்		துவந்தனர்.

दृष्ट्वा देवास्तु तद्रूपो वरुदनेन दुर्जयम् । तिर्यग्योनिं समाविष्टास्तस्य दर्शनभीरवः ॥ ४ ॥

देवाः	"தேவர்கள்	दर्शनभीरवः	தர்சனத்தில் பயக்
राव	அந்த		தவர்களாகி
रुद्रः	அரக்களை	तु	இப்பொழுது
वरुदनेन	வரங்கள் பெற்றதால்		விஸங்குகள், பறவை
दुर्जयं	அஜெயமாகிறவனென்	तिर्यग्योनिं	கள் இவைகளின்
	படை		உடம்பினுள்
दृष्ट्वा	உணர்ந்து	समाविष्टाः	மறைந்துகொண்
तस्य	அவனுடைய		டார்கள்.

इन्द्रो मयूरः संवृत्तो धर्मराजस्तु वायसः । कृकडासो धनाध्यक्षो हंसश्च वरुणोऽभवत् ॥

इन्द्रः	"இந்திரன்	धनाध्यक्षः	சுபிபான்
मयूरः	பலினாய்	कृकडासः	குருகடாகவும்,
संवृत्तः	ஆய்விட்டான்.	वरुणः	வருணன்
धर्मराजः	தருமராஜன்	हंसः च	ஹம்ஸமாகவும்
वायसः तु	காக்கையாகவும்,	अभवत्	ஆயினர்.

अन्येष्वपि गतेष्वेवं देवेष्वरिनिपूदन । रावणः माविशयज्ञं सारमेय इवाशुचिः ॥ ६ ॥

अरिनिपूदन	“சத்ருஸம்புறாரக!	यज्ञं	யாகசாகேயில்
अन्येषु	மற்ற	अशुचिः	தீட்டாக்கும், (அப
देवेषु अपि	தேவர்களுக்கும்		வித்திரமாக்கும்)
एवं	இப்படி	सारमेयः	நாய்
गतेषु	ஒளிர் துகொண்	इव	எவ்வண்ணமோ
	டவளவில்		அவ்வண்ணமே
रावणः	இராவணன்	माविशत्	வந்துசேர்ந்தான்,

तं च राजा समासाद्य रावणो राक्षसाधिपः । प्राह युद्धं प्रयच्छेति निर्जितोऽस्मीति वा वद ॥

राक्षसाधिपः	“இராசாசாசாதிபனாகிய	वा	அல்லது
रावणः	இராவண	निर्जितः	தோல்வியடைந்தவ
राजा	மன்னன்	अस्मि	இருக்கிறேன்; [நா
तं च	அவனையே	इति	என்று
समासाद्य	அடைந்து	वद	கொல்லிவிடு’
युद्धं	‘யுத்தம்செய்ய	इति	என்று
प्रयच्छ	வா;	प्राह	அதட்டிப் பேசினான்.

ततो मरुतो नृपतिः को भवानित्युवाच तम् । अपह्रासं ततो मुक्त्वा रावणो वाक्यमब्रवीत् ॥

ततः	“அப்பொழுது	उवाच	கேட்டார்.
मरुतः	மருத்த	रावणः	இராவணன்
नृपतिः	மன்னர்	ततः	அதனால்
तं	அவனைப்பார்த்து	अपह्रासं मुक्त्वा	அசட்டுச்சிரிப்பைச்
भवान्	‘நீ		சிரித்து
कः	யார்?’	वाच	இந்த மொழியை
इति	என்று	अब्रवीत्	மொழிந்தான்;

अकुतूहलभावेन प्रीतोऽस्मि तव पार्थिव । धनदस्यानुजं यो मां नावगच्छसि रावणम् ॥

पार्थिव	“இராஜனே!	अस्मि	ஆகிறேன்.
तव	உமது	यः	எந்த இந்த நீ
अकुतूहल-}	தெரிந்துக்கொண்ட.	मां	என்னை
भावेन }	ருக்கேவண்டியவை	धनदस्य	குபேரனது
	களைத் தெரிந்துக்	अनुजं	தம்பியாகிய
	கொள்ளாமலிருக்	रावणं	இராவணனென்பதை
	கும் அஞ்ஞானத்தினால்	न अवगच्छसि	தெரிந்துக் கொள்
प्रीतः	திருப்தியடைந்த		ளாமலிருக்கிறாய்.
	வஞ்ச		

त्रिषु लोकेषु कोऽन्योऽस्ति यो न जानाति मे बलम् ।

भ्रातरं येन निर्जित्य विमानमिदमाहृतम्

॥ १० ॥

त्रिषु	“ முன்று	अस्ति	இருக்கிறான் ?
लोकेषु	உலகங்களிலும்	येन	இந்த ஆதனால்
मे	என்று	भ्रातरं	தாயனை
बलं	வலிமையை	निर्जित्य	ஆரீத்து
न जानाति	உன்னாடி யறியாதி	इदं	இந்த
यः	எந்த [ருக்கிறவன்,	विमानं	புஷ்பகவிமானம்
अन्यः	வேறு	आहृतम्	பலாத்காரமாய் கொண்டு வரப்பட்டது.
कः	எவன்		

ततो मरुतः स नृपस्तं रावगमयाब्रवीत्

॥ ११ ॥

ततः	அதின்மேல்	तं	அந்த
सः	அந்த	राज्ञं	இராவணனைப்
मरुतः	மருத்த	अथ	இப்படி [பார்த்து
नृपः	மன்னர்	अब्रवीत्	பதிலுரைத்தார்:

धन्यः खलु भवान्येन ज्येष्ठो भ्राता रणे जितः ।

न त्वया सदृशः श्लाघ्यस्त्रिषु लोकेषु विद्यते

॥ १२ ॥

येन	“ எந்த உன்னால்	श्लाघ्यः	சலாகித்துக்கொண்
ज्येष्ठः	ஜெய்ந்த		டாடவேண்டியவன்,
भ्राता	ஐதேறாதார்	त्वया	உன்னோடு
रणे	போரில்	सदृशः	சமரன்ன
जितः	ஐரீக்கப்பட்டாரோ ; ஆவனாகிய	त्रिषु	முன்று
भवान् खलु	கீ ஒருவனே *	लोकेषु	லோகங்களிலும்
अन्यः	மறா புண்ணியசாஸி.	न विद्यते	கிடையாது.

कं त्वं शक्येवलं धर्मं चरित्वा लब्धवान्वरम् । श्रुतपूर्वं हि न मया भाषसे यादृशं स्वयम् ॥

शक्	“ முன்பு	मया	என்னால்
त्वं	நீ	न हि	இதுவரையில் கேட்கப்படாதிருக்கிற
कं	எதோ		
धर्मं	ஒரு தவத்தை	यादृशं	அந்த இந்த
चरित्वा	புரிந்து	केवलं	தனிப் பிறரெவரும்
वरं	வரத்தை		செய்யாததை
लब्धवान्	ஆடைத்திருக்கிறாய் ; என்பது	स्वयं	நீயே
श्रुतपूर्वं	{ முன்னரே நியை என் னால் கேட்கப்பட்டிருந்தது.	भाषसे	{ இப்பொழுது சொல் லித் தெரியப்படுத்தியிட்டாய்.

तिष्ठेदानीं न मे जीवनप्रतिषास्यसि दुर्मते । अथ त्वां निशितैर्वाणैः प्रेषयामि यमक्षयम् ॥

தும்தெ "அதே மூட!
இப்பொழுது
திட இக்கேயே நில்.
ஜீவந் உயிருடனிருப்
பவனாய்
ந ப்ரதிஸாஸ்யசி நீ திரும்பிப்போக
மாட்டாய்.

மே எனது
விசிதை: கூரிய
வாணி: பாணங்களால்
த்வா உன்னை
யமக்ஷயம் பம்போகத்திற்கு
அथ இப்பொழுதே
ப்ரேஸ்யாமி அனுப்பி விடுகிறேன்."

ततः शरासनं गृह्य सायकांश्च नराधिपः । रणाय निर्ययौ क्रुद्धः संवतो मार्गमावृणोत् ॥

நராபிப: "மன்னர்
தத: உடனேயே
சராசனம் வில்லையும்
சாயகாந் ப பாணங்களையும்
गृह्य கையிலெடுத்துக்
கொண்டு

क्रुद्ध: கோபங்கொண்டவ
रणाय புத்தத்திற்கு [ராஜ
निर्ययौ கிளம்பினார்.
संवतः சம்வர்த்தர்
मार्ग போகும்வழியில்
आवृणोत् எதிர்த்துவின்று
தடுத்தார்.

सोऽवतीस्त्रैहसंयुक्तं मरुतं तं महानृपिः । श्रोतव्यं यदि मद्रावयं संहारो न तु क्षमः ॥

ச: "அந்த
महान् ऋषि: மஹாசிவந்
तं அந்த
मरुतं மருத்தரைப் பார்த்து
अवतीस्त्र இப்படிச்சொல்லி
यत्रுளினார்:
हसंयुक्तं 'விச்வாஸத்தோடு
கூடிய

मद्रावयं எனதுசொல்லை
श्रोतव्यं கேட்டு அதுபடி நடக்
கிறதாய்
यदि இருக்கும்படித்தில்
ते உனக்கு
संहार: போர்புரிதல்
क्षम: இப்போதேற்றது
न அன்று.

माहेश्वरमिदं सत्रपलमाप्तं कुलं दहेत्

॥ १७ ॥

ஈதே "இந்த
माहेश्वरं மஹேஸ்வர
सत्रं பாகம்
आप्तं இதுவரைக்கும்

अलं போதுமென்று இடை
யில் திருத்தப்பட்டால்
कुलं வம்சத்தை
दहेत् அழிக்கும்.

दीक्षितस्य कुतो युद्धं क्रोधित्वं दीक्षिते कुतः । संशयश्च जये नित्यं राक्षसश्च सुदुर्जयः ॥

दीक्षितस्य "பாகநிலைக்கு கொண்
டவனுக்கு
युद्धं போர்புரிதல்
कुत: கூடுமோ?
दीक्षिते பாகநிலைக்கு கொண்ட
வனிடத்தில்
क्रोधित्वं கோபங்கொள்வது

कुत: ஆகுமோ?
जये வெற்றிபெறும் விஷயத்தில்
नित्यं எப்பொழுதும்
संशय: च ஸந்தேஹமே.
च அன்றியும்
राक्षस: ஆரக்கன்
सुदुर्जय: இயிக்கக்கூடாதவன்."

स निवृत्तो गुरोर्वाक्यान्मरुतः पृथिवीपतिः । विमृश्य सशरं चापं स्वस्थो मखमुखोऽभवत् ॥

ச: "அந்த
மருத: மருத்த
புதிவீபதி: சக்கிரவர்த்தியார்
குரு: குருவினது
வாக்யம்: நியமனத்தால்
சசரம்: பாணத்தூண்டுகடிய
சாபம்: விஸ்வ

விஸ்வ: விட்டெறிந்துவிட்டு,
நிவ்ரு: திரும்பியவராய்
சுஸ்த: மனம் திருப்திகொண்
டவராய்
மகமுக: வாகத்தையே திருப்பி
யுமாரம்பித்தவராய்
அமக: இருந்துவிட்டார்.

ततस्तं निजितं मत्वा घोषयामास वै शुकः । रावणो जयतीत्युर्चद्वर्षाभ्रादं विमुक्तवान् ॥

த: "அப்பொழுது
சுக: சுகன்
த: அவரை
நிஜிதம்: தேரங்கடிக்கப்பட்டவ
மத்வா: எண்ணி [ராக
ஹ்யம்: குணமுலத்தால்

உசை: உரக்க
ராவண: 'ராவணர்'
ஜயதி இதி: வெற்றிபெற்றார்' என்
நாட: பெருங்கூச்சலை [இத
விமுக்தவான்: இயங்கிக்கொண்டு
ஐபயாமாச: கொண்டாடினான்.

तान्भक्षयित्वा तत्रस्थान्महर्षीन्पश्यन्मागतान् । वितृप्तो रुधिरैस्तेषां पुनः सम्प्रययौ महींम् ॥

தான்: "அந்த
தஸ்த்யான்: அங்கே இருந்தவர்
யஷ்: யாகத்திற்கு [களும்
ஆமாதான்: வந்திருந்தவர்களு
மஹ்ரீன்: மஹரிஷிகளை [மான்
மக்ஷயித்வா: புதித்து

தெயர்: அவர்களின் உதிரன்
புன: இன்னமும் [கரால்
விதூச: திருப்திபடையாதவ
மஹீ: பூமியில் [னும்
சம்ப்ரயயௌ: வந்தும் சுற்றத்திற்
தான்.

रावणे तु गते देवाः सेन्द्राश्चैव दिवौकसः । ततः स्वां योनिमासाद्य तानि सत्त्वानि चाब्रुवन् ॥

ராவண: "இராவணன்
கத: து போய்கிடவே
செந்தா: இந்திரனுள்ளிட்ட
தேவா: திரு
திவௌகச: தேவர்களும்
சுவ: அவரவர்

யோநி: ச: உருவத்தையும்
ஆசாடிய: உடைத்து
தத: உதன்மேல்
தானி: அந்த
சாவானி: ச: சிவன்களைப்பார்த்து
அபுருவ்: இப்படிச் சொல்லியரு
ளினார்கள்.

हर्षात्तदाऽब्रवीदिन्द्रो मयूरं नीलवर्हिणम् । प्रीतोऽस्मि तव धर्मज्ञ उपकाराद्विद्वम ॥२३॥

த: "அப்பொழுது
இந்திரன்:
நீலவஹிண்: கருநிறமான தேரகை
மயூர்: மயிலைப்பார்த்து
ஹ்யம்: வந்தேரகைத்தினால்
அவயீவ்: இப்படிச் சொல்லி
யருளினான்:

ஹ்ம: 'உருமங்கெரிந்த
விவ்ம: பதனையே,
தவ: உனது
உபகாரம்: பெருகலியால்
பிரீத: திருப்தியடைந்த
அஸ்தி: 'வனாக
இருக்கிறேன்.

स निवृत्तो गुरोर्वाक्यान्मरुतः पृथिवीपतिः । विसृज्य सशरं चापं स्वस्थो मखमुखोऽभवत् ॥

ச: "அந்த
மருத: மருத்த
பூதவீபதி: சங்கிரவர்த் தியார்
குரு: குருவினது
வாக்யம்: ரியமனத்தால்
சசரம் பாணத்துடன் கூடிய
சாபம் கில்லை

विस्त्रुव விட்டுத் துவிட்டு,
निवृत्त: திரும்பியவராய்
स्वस्थ: மனம் திருப்திகொண்
டவராய்
मखमुख: யாகத்தையே திரும்பி
युमारम्पित्तवराय யுமாரம்பித்தவராய்
अभवत् இருந்ததுவிட்டார்.

ततस्तं निर्जितं मत्वा घोषयामास वै शुकः । रावणो जयतीत्युर्चैर्हर्षाच्चादं विमुक्तवान् ॥

த: "அப்பொழுது
சுக: சுகன்
தே அலரை
निर्जितं தோற்கடிக்கப்பட்டவ
मत्वा எண்ணி [ராக
हर्षात् குதுறுவத்தால்

उषै: உரக்க
रावण: 'ராவணர்
जयति इति வெற்றிபெற்றார்' என்
नादं பெருங்கூச்சலை [கிற
विमुक्तवान् वै இட்டுக்கொண்டு
घोषयामास கொண்டாடினான்.

तान्भक्षयित्वा तत्रस्थान्महर्षीन्यङ्गमागतान् । वितृप्तो रुधिरस्तेषां पुनः सम्प्रययौ पद्मीम् ॥

த: "அந்த
तत्रस्थान् அங்கே இருந்தவர்
यङ्गं யாகத்திற்கு [கனும்
आगतान् வந்திருந்தவர்களு
महर्षीन् மஹரிஷிகளை [காண
भक्षयित्वा புதித்து

तेषां रुधिरै: அவர்களின் உதிரை
पुनः இன்னமும் [கனால்
वितृप्त: திருப்தியடைபாதவ
पद्मीं பூமியில் [ஊய்
सम्प्रययौ எங்கும் சுத்தித்திரிந்
தான்.

रावणे तु गते देवाः सेन्द्राश्चैव दिवौकसः । ततः स्वां योनिमासाद्य तानि सत्त्वानि चावुवन् ॥

ர: "இராவணன்
गते तु போய்கிடவே
सेन्द्रा: இந்திரனுன்னிட்ட
देवा: திரு
दिवौकस: एव தேவர்களும்
स्वां அவரவர்

योनि च உருவத்தையும்
आसाद्य அடைந்து
ततः கத்தண்டை
तानि அந்த
सत्त्वानि च சிவன்களைப்பார்த்து
आवुवन् இப்படிச் சொல்லியரு
ளினார்கள்:

हर्षात्तदाऽब्रवीदिन्द्रो मयूरं नीलवर्हिणम् । प्रीतोऽस्मि तव धर्मज्ञ उपकाराद्दिदृक्षुम् ॥२३॥

த: "அப்பொழுது
इन्द्र: இந்திரன்
नीलवर्हिणं கருநிறமான தோவை
மயூர்: மயிலைப்பார்த்து
हर्षात् வந்தோகத்தினால்
अब्रवीत् இப்படிச் சொல்லி
युगुप्सिणः யுగூப்சினன்:

धर्मज्ञ தருமத்தெரிந்த
दिदृक्षुम् பதவையே,
तव உனது
उपकारात् பெருதகியால்
प्रीतः திருப்தியடைந்த
अस्मि "அனுக
இருக்கிறேன்.

मृत्युतस्ते भयं नास्ति वरान्मम विहङ्गम । यावच्चां न भविष्यन्ति नरास्तावद्भविष्यसि ॥

विहङ्गम	“ பறவைகளே !	यावत्	எவ்வளவுகாலம்
मम	எனது	नराः	மனிதர்கள்
वराव	வாந்தினால்	त्वां	உன்னை
ते	உனக்கு	न भविष्यन्ति	கொல்லாமலிருக்கின்றார்கள்
मृत्युतः	மமரிடமிருந்து		
भयं	பயம்	तावत्	அவ்வளவுகாலம்
न भविष्य	இல்லை.	भविष्यसि	உயிருடன் வாழ்வாய்.

एते मद्रिपयस्था वै मानवाः क्षुद्रयार्दिताः । त्वयि भुक्ते तु वृषास्ते भविष्यन्ति सवान्धवाः ॥

एते	“ இந்த	भुक्ते वै	புகிப்பாயானால்
मद्रिपयस्थाः	என்றோடுவா சிவளர்நா	ते	அவர்கள்
मानवाः	மனிதர்கள்	सवान्धवाः	பந்துக்களுடன்
क्षुद्रयार्दिताः तु	{ பசியினால் துன்பமுற்ற தவிக்கிறவர்களாயிருக்கையில்	वृषाः	கடினவர்களாய்திருந்தியடைந்தவர்களாய்
त्वयि	நீ	भविष्यन्ति	ஆவார்கள்.

वरुणस्त्वव्वीक्षंसं गङ्गातोयविहारिणम् । श्रूयतां प्रीतिसंयुक्तं वचः पञ्चरथेश्वर ॥ ३० ॥

वरुणः	“ வருணபகவான்	अव्वीक्ष	சொல்லியருளினார் :
गङ्गातोयविहारिणं	{ கங்கா தீர்த்தத்தில் விஹரித்துக்கொண்டிருந்த	पञ्चरथेश्वर	‘பறவைகளில் சிறந்த தே,
इंसं	பார்த்து	प्रीतिसंयुक्तं	அனுகூலமாயிருக்கிற
वृ	இப்பொழுது இப்படி	वचः	ஆக்கியவானது
		श्रूयताम्	கவனமாய்க் கேட்கப் பட்டும்.

वर्णो मनोहरः सौम्य चन्द्रमण्डलसन्निभः । भविष्यति तयोदयः शुद्धफेनसमप्रभः ॥ ३१ ॥

वर्णो	“ குணவாளே !	शुद्धफेन-	நிர்மலமான வெண்
मनोहरः	உணது	समप्रभः	மைந் தழைடைய
सौम्य	உருவம்		நீரின் துரைபோன்ற
चन्द्रमण्डलसन्निभः	சந்திரமண்டலத்தைத்	मनोहरः	மனோஹரமாயும்
	ஒத்ததாயும்	उदयः	உனக்குமட்டுமூரிய
		भविष्यति	விளக்கட்டும். [தரயும்

मच्छरीरं समासाद्य कान्तो नित्यं भविष्यसि । शण्ड्यसे चातुलां प्रीतिमेतन्मे प्रीतिलक्षणम् ॥

मच्छरीरं	“ பஞ்சபூதங்களில் என்னால் ஏற்படுத்தப்பட்டதாகிய (அ) தாவது இனத்தினால்	प्रीति	மனச்சுந்தாழ்வைய
नित्यं	எப்பொழுதுமே	शण्ड्यसे	அடைவாய்.
समासाद्य	அடைந்து	कान्तः	மிக அழகுவாய்ந்த
आतुलां	ஒப்புவர்விலினைத்	भविष्यसि	விளக்குவாய். [தரயும்
		एतत् च	இதுவே
		मे	எனது
		प्रीतिलक्षणम्	அன்பிற்குடையாளம்.”

हंसानां हि पुरा राम नीलवर्णः सपाण्डुरः । पक्षा नीलाग्रसंवीताः क्रोडाः शष्पाग्रनिर्मलाः॥

राम	"श्रीरாம!	नीलाग्रसंवीताः	கரிய நுனிகளையு
पुरा	பூர்வம்		டையவைகள்.
हंसानां हि	ஊர்வங்களுக்கோ	क्रोडाः	சிறகுகளினிடைய
	வெளில்		பாகங்கள்
सपाण्डुरः	வெண்மை கலந்த	शष्पाग्रनिर्मलाः	{ உயர்ந்த சுத்தமாகிய
नीलवर्णः	நீலவர்ணம்.		பசம்புல்லைப் போ
पक्षाः	சிறகுகள்		லிருந்தன.

अथाब्रवीद्वैश्रवणः कृकलासं गिरौ स्थितम् । हैरण्यं सम्पद्यच्छामि वर्णं प्रीतस्तवाप्यहम् ॥

वैश्रवणः	"குபேரர்	प्रीतः	‘கிச்சவாச முடைய
गिरौ	மலைமீது	अहं अपि	நானும்
स्थितं	இருந்த	तव	உனக்கு
कृकलासं	ஒன்றுபட்டாத்தது	हैरण्यं	பொன்னிற
अप्य	இப்படி	वर्णं	நிறத்தை
अब्रवीत्	கொல்லியருளினார்:	संपद्यच्छामि	கொடுக்கிறேன்.

सद्रव्यं च शिरो नित्यं भविष्यति तवाक्षयम् । एष काञ्चनको वर्णो मत्प्रीत्या ते भविष्यति ॥

तव	"உனது	मत्प्रीत्या	எனது ப்ரீதிகாரண
शिरः च	முடியும்	ते	உனது [மாய்
नित्यं	எப்பொழுதும்	एषः	இந்த
अक्षयं	மாறாத	वर्णः	ரூபம்
सद्रव्यं	பொன்னிற முடைய	काञ्चनको	பொன்னிற முடைய
	தாய்		தாய்
भविष्यति	விளங்கட்டும்.	भविष्यति	விளங்கட்டும்'.

एवं दत्त्वा वरांस्तेभ्यस्तस्मिन्पञ्चोत्सवे सुराः । निवृत्ताः सह राजा ते पुनः स्वभवनं गताः ॥

तस्मिन्	"அந்த	निवृत्ताः	{ வந்தகாரியத்தைப்
पञ्चोत्सवे	யாக அருந்தொழிலில்		பூர்த்திசெய்து
ते	அந்த		வைத்தவர்களாய்
सुराः	தேவர்கள்	राजा	இந்திரனுடன்
तेभ्यः	அவைகளுக்கு	सह	கூடவே
एवं	முன்கண்டவண்ண	स्वभवनं	அவரவரிருப்பிடத்
	மாய்		திருகு
वरान्	வரங்களை	पुनः	மறுபடியும்
दत्त्वा	தந்தருளி,	गताः	வந்துசென்றார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे अष्टादशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 21431

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 707



एकोनविंशः सर्गः—பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம். || 19 ||

अनरूप्यशायः—அனரண்யன் சபித்தல்.

अथ जित्वा महत्तं स प्रययौ राक्षसाधिपः । नगराणि नरेन्द्राणां युद्धकाङ्क्षी दशाननः ॥

ச:	"அந்த	अथ	பின்னும்
राक्षसाधिपः	ராட்சஸமன்னஞ்சிய	युद्धकाङ्क्षी	போர்புரிய விருப்புத்
दशाननः	தசானன்	नरेन्द्राणां	அரசர்களின் [தவனுக்]
महत्तं	மருத்தவர	नगराणि	நகரங்களில்
जित्वा	ஆடக்கிவிட்டு	प्रययौ	சுற்றித்திரிந்தான்.

समासाय तु राजेन्द्रान्महेन्द्रवरुणोपमान् । अववीद्राक्षसेन्द्रस्तु युद्धं मे दीयतामिति ॥२॥

राक्षसेन्द्रः	"இராட்சஸமன்னன்	अववीत्	பிரகடனை செய்தான்;
महेन्द्रवरुणो-}	இந்திரன், வருணன்,	मे तु	'என்னோடே
पमान् }	இவர்களுக்கு நிகரான	युद्धं	எதிர்த்து போர்
राजेन्द्रान् तु	இராஜோத்தமர்		புரிதல்
समासाय	கண்டு [கவையே	दीयताम्	ஏற்றுக்கொள்ளப்
इति	இவ்விதமாய்		பட்டும்.

निर्जिताः स्मेति वा वृत एव मे हि सुनिश्चयः । अन्यथा कुर्वतामेवं मोक्षो नैवोपपद्यते ॥

वा	"அல்லது	सुनिश्चयः	உறுதியான கிருதம்.
निर्जिताः स	தொல்விபடைந்தவர்	एव	இதற்கு
	களாக ஆனோம்.	अन्यथा	கிரோதமாக
इति	என்று	कुर्वतां	நடப்பவர்களுக்கு
वृत	சொல்லி விடுங்கள்.	मोक्षः	பிழைத்திருக்கும் வழி
एवः हि	இதுதான்	एव	ஒன்றும்
मे	எனது	न उपपद्यते	இல்லை.

ततस्त्वभीरवः प्राज्ञाः पार्थिवा धर्मनिश्चयाः । मन्त्रयित्वा ततोऽन्योन्यं राजानः सुमहाबलाः॥

निर्जिताः स्मेत्यभाषन्त ज्ञात्वा वरवलं रिपोः ॥ ४ ॥

राजानः	"அரசர்களும்	अन्योन्यं	ஒருவரை ஒருவர்
पार्थिवाः तु	சக்கிரவர்ந்திகளும்	सतः	உறுதியுபமாய்
धर्मनिश्चयाः	தருமத்தில் ஆணக்கி	मन्त्रयित्वा	கலந்து ஆலோசனை
	புள்ள	रिपोः	சத்ருவின் [செய்து,
प्राज्ञाः	மஹா புத்திமான்	वरवलं	வரங்களின் பவனை
	களாகவும்	ज्ञात्वा	மனதில்கொண்டு
सुमहाबलाः	பெயர்பெற்ற பல	निर्जिताः स	'தொல்விபடைந்த
	வான்களாகவும்		வர்களாக ஆனோம்'
अभीरवः	அச்சமற்றவர்	इति	என்று
	களாகவும்	अभाषन्त	சொல்லிவிட்டார்கள்.
सतः	இருந்தும்		

दुष्यन्तः सुरथो गार्धिग्यो राजा पुरुखाः । एते सर्वेऽब्रुवन्स्तात निर्जिताः स्मेति पार्थिवाः ॥

तात "அப்ப!

पुरुखाः புருசுவ

राजा மன்னர்,

एते இந்த

दुष्यन्तः துஷ்யந்தன்,

सुरथः சுரதன்,

गार्धिः காதி,

गयः கயன் என்ற

पार्थिवाः மன்னவர்கள்

सर्वे எல்லோரும்

निर्जिताः स्मे *தொல்லியடைந்தவர்
களாக ஆயினும்.

इति என்று

अबुवन् சொல்லியிட்டார்கள்.

अथायोध्यां समासाद्य रावणो राक्षसाधिपः । सुगुप्तामनस्येन शक्येणामरावतीम् ॥६॥

स तं पुरुषशार्दूलं पुरन्दरसमं बले । प्राह राजानमासाद्य युद्धं देहीति रावणः ॥

निर्जितोऽस्मीति वा ब्रूहि त्वमेवं मम शासनम् ॥ ७ ॥

अथ "அதன் பிறகு

राक्षसाधिपः இராட்சஸமன்ன

पुरुषशार्दूलं புருஷோத் தமனு

மாதிய

रावणः இராவணன்

शक्येण இந்திரனுல்

अमरावतीं அமராவதியை

इव எப்படியோ,

அப்படியே

अनस्येन அனரண்யனுல்

सुगुप्तां நன்றாய்ப் பரிபாலனம்

பண்ணப்பட்ட

अयोध्यां அயோத்தியா

நகருக்கு

समासाद्य போய்ச் செந்தான்.

सः அந்த

रावणः இராவணன்

बले பலத்தில்

पुरन्दरसमं இந்திரனுக்கொப்

பரணவனும்

तं அந்த

राजानां மன்னனை

आसाद्य அடைந்து

इति இப்படி

प्राह சொத்தினான் :

त्वं "நீ

युद्धं देहि போர்புரிய வா ;

वा அல்லது

निर्जितः "தொல்லியடைந்த

வனாக

अस्मि ஆய்விட்டேன் "

इति என்று

ब्रूहि சொல்லுகிறேன்.

एवं இதுதான்

मम எனது

शासनम् சக்கஸ்பம்.

अयोध्याधिपतिस्तस्य श्रुत्वा चावमतं वचः । अनरण्यस्तु संकुदो राक्षसेन्द्रमथाब्रवीत् ॥

अयोध्याधिपतिः "அயோத்திக்கிளைவ

अनरण्यः च அனரண்யரும் [ரான

तस्य அவனுடைய

अवमतं அவமதிப்பான

वचः சொல்லை

श्रुत्वा கேட்டு

संकुदः பிக்ககோபமடைந்தவ

ராகி

तु அப்பொழுது

राक्षसेन्द्रं இராட்சஸேந்திரனைப்

अथ இப்படி [பார்த்து

अब्रवीत् பதினூரைத்தார்.

दीयते इन्द्रयुद्धं ते राजसाधिपते पया । मन्तिष्ठ क्षिप्रपायनो भव चैवं भवाम्यहम् ॥९॥

ராஜசாதிபதே	"இராசாதிபதே நம:	மந்திஸு	இந்திரேயே சிவ,
மயா	என்றால் [பேய]	அஃ एवं	நான் இதோ
தே	ந. னக்கு	மவாமி	சித்தமாயிருக்கிறேன்.
இन्द्रயுद्धं	கைகலாந்ந்து போர்ப்புரி	क्षिप्रं	விரைவில்
	தம்	भायतः	சித்தமாமிருப்பவனாக
दीयते	கொடுக்கப்பட்டது.	भवे च	நியமாகு.

अथ पूर्वं श्रुताथेन निमित्तं सुमहद्वलम् । निष्कामतन्त्रेन्द्रस्य वलं रक्षोवधोद्यमम् ॥१०॥

पूर्वं	"முன்னமேயே	नरेन्द्रस्य	புருஷோத்தமருடைய
श्रुताथेन	விசுவலங்கன் தெரிந்தி	तत् वलं	அந்தவேளை
	முத்தமையால்	अथ	அப்பொழுது
सुमहत्	மிகப்பெரிய	रक्षोवधोद्यतं	{ அரக்கதுறையை வதை பிடி ஆரக்கதென்றான் டதாய்
वलं	வேளையாக		
निमित्तं	தயாரித்துவைக்கப் பட்டிருந்தது.		
		निष्कामम्	நெளிப்புறப்பட்டது.

नामानां दशसाहसं बाजिनां निपुतं तथा । स्थानां बहुसाहसं पत्नीनां च नरोत्तम ॥

महीं सञ्छाद्य निष्क्रान्तं सपदातिरथं रणे ॥ ११ ॥

नरोत्तम	"புருஷோத்தம!	बहुसाहसं	அனேக அயிரளும்
नामानां	பாணிகளின்	रणे	போர்க்களத்தில்
दशसाहसं	பத்தாயிரமும்,	महीं	பூமிமைய
बाजिनां	குதிரைகளின்	सपदातिरथं	காலாட்களும் திரைகள்
निपुतं	ஒருலகமும்,		கருமேபுடையதாக
तथा	அவ்வண்ணமே.	सञ्छाद्य	இடைவேளையின்று
स्थानां	இரதங்களுடையவும்		மறைத்துக்கொண்டு
पत्नीनां च	காலாட்களுடையவும்	निष्क्रान्तम्	சித்தமாயின.

ततः पटुत्वं सुमहद्युद्धं युद्धविशारद । अनरण्यस्य वृषते राजसेन्द्रस्य चाद्भुतम् ॥ १२ ॥

युद्धविशारद	"புத்தலிபுண!	वृषते: च	மன்னருக்கும்
ततः	அப்பொழுது	सुमहत्	பெரும்
राजसेन्द्रस्य	இராசசேனமன்ன	युद्धं	போர்
	னக்கும்	अद्भुतं	அசுப்யமாக
अनरण्यस्य	அனரண்ய	प्रवृत्तम्	கடைபெற்றது.

तद्रावणवलं प्राप्य वलं तस्य महीपते: । प्राणयत तदा सर्वं हव्यं हृतमिवानले ॥ १३ ॥

तस्य	"அந்த	प्राण	எதிர்த்து
महीपते:	மஹாபதி	यत	அக்களியில்
वलं	வைவலம்	हव्यं	சூழ்ச்செய்யப்பட்ட
तत्	அந்த	हव्यं	தூகில்
प्राणयत	இராகவணைவனிடம்	हव्यं	எப்படியோ அப்படி
सर्वं	எல்லாம் அந்நாயும்	तदा	அப்பொழுது
		प्राणयत	கைமாயிற்று.

युद्धा च सुचिरं कालं कृत्वा विक्रममुत्तमम् । प्रज्वरन्तं समासाद्य क्षिप्रमेवावशेषितम् ॥
प्राविशत्सङ्कुलं तत्र शलभा इव पावकम् ॥ १५ ॥

तत्र	“ அதில்	காலம்	காலம்
अवशेषितं	தப்பிமிஞ்சியது	युद्धा	அமராத,
क्षिप्रं एव	உடனேயே	च	பின்னர்
प्रज्वरन्तं	அதி கோபாவேசம்	पावकं	அக்கினியில்
समासाद्य	அடைந்து [தை	शलभाः	விட்டிற் பூச்சிகள்
उत्तमं	சலாக்கத்தக்க	इव	எப்படியோ அப் படியே
विक्रमं	பராக்கிரமத்தை	सङ्कुलं	உருவழிந்ததாக
कृत्वा	வெளியிட்டுக்	प्राविशत्	ஆயிற்று.
सुचिरं	நீண்ட [கொண்டு		

सोऽपश्यत्तन्नरेन्द्रस्तु नश्यमानं महाबलम् । महार्णवं समासाद्य आपगानां शतं यथा ॥ १६ ॥

सः	“ அந்த	समासाद्य	போய்ச் சென்று
नरेन्द्रः	மன்னர்		விடுவது
तत्	அந்த	यथा	எவ்வண்ணமோ
महाबलं	பெருஞ்சேனை		அவ்வண்ணமோ
आपगानां	நதிகளின்	तु	அப்பொழுது
शतं	அனேகமானது	नश्यमानं	நாசமுறுவதாய்
महार्णवं	பெருங்கடலில்	अपश्यत्	கண்டார்.

ततः शक्रधनुःप्रख्यं धनुर्विस्फारयन्स्वयम् । आससाद नरेन्द्रस्तं रावणं क्रोधमूर्च्छितः ॥

नरेन्द्रः	“ மன்னர்	विस्फारयत्	நாடுணுகச் செய்து
ततः	அதினால்	तं	அந்த [கொண்டு
क्रोधमूर्च्छितः	சகிக்கமுடியாத கோபங்கொண்டவராகி	रावणं	துராவணனை
शक्रधनुःप्रख्यं	இந்திர தனுஸை	स्वयं	தானே கோரில்
धनुः	வில்லை [கொப்பா	आस साद	எதிர்த்துப் போர்புரிந்தார்.

ततो बाणशतान्यष्टौ पातयामास मूर्धनि । तस्य राक्षसराजस्य इक्ष्वाकुकुलनन्दनः ॥ १८ ॥

इक्ष्वाकुकुलनन्दनः	“ இக்ஷ்வாகுகுலப் பிள்ளையாகிய அவர்	तस्य	அந்த
ततः	அப்பொழுது	राक्षसराजस्य	துராக்ஷஸமன்னனது
अष्टौ	எட்டு	मूर्धनि	தலையில்
बाणशतानि	நூறு பாணங்களை	पातयामास	விடுத்தார்.

तस्य बाणाः पतन्तस्ते चक्रिरे न क्षतिं क्वचित् । वारिधारा इवाग्नेभ्यः पतन्त्यो गिरिमूर्धनि ॥

गिरिमूर्धनि	“ மலைமுடியி	ते बाणाः	அந்த பாணங்கள்
अग्नेभ्यः	மேகங்களிலின்றி	तस्य	அவனுக்கு
पतन्त्यः	விழுகின்ற	क्षतिं	துன்ப மென்பதை
वारिधाराः इव	மழைத்தாடைகள்	क्वचित्	நீப்பொழுதுக்கூட
पतन्त्यः	வந்து விழ்ந்த [கொண்ட	न क्षतिः	விளை விக்கவில்லை.

तस्यैवं ब्रुवतो राजा मन्दामुवाक्यमब्रवीत् । किं शक्यमिह कर्तुं वै कालो हि दुरतिक्रमः ॥

மந்தாஸு: "குற்றாயிராய் அடித்
அக்கொண்டிருந்த
ராஜா மன்னர்
ஏவ் இவ்விதம்
சுவா: ஆம்மஸ்தோத்திரம்
தஸ்ய அவஸூங்கு [செய்கிற
வாக்ய தருமரியமனத்தை
அவஸீந் இப்படிச் சொல்லியரு
லினார்:

इह वै कर्तुं किं शक्यं कालः दुरतिक्रमः हि
“இப்பொழுது
செய்கிறதற்கு
எது
முடியும்?
கால: காலகதியானது
தुरதிக்ரம: ஒருவராலும் தடுக்க
முடியாது.
ஹி அன்றோ!

न ह्यहं निर्जितो रक्षस्त्वया चात्मप्रशंसिना । कालेनैव विपन्नोऽहं हेतुभूतस्तु मे भवान् ॥

ரக்ஷ: "அடே ராக்ஷஸ!
ஆ:மப்ரஸ்சினா தன்னைத்தானே
புகழ்ச் சொன்னாருகிற
ஸ்வயா ச உன்னாலேயே
அஹ் நான்
நிர்ஜித: ஜயிக்கப்பட்டவன்

व कालेनैव विपन्नोऽहं हेतुभूतः हि
இல்லை,
காலேன எவ
அஹ் மான்
விப்ந: மரணமடைகிறேன்.
அவான் து
மே தீயோ
ஹேது: எனக்கு
ஹேது: காரணமாகருவிதான்.

किं त्विदानीं मया शक्यं कर्तुं प्राणपरिक्षये । न ह्यहं विमुखो रक्षो युध्यमानस्त्वया हतः ॥

ரக்ஷ: "அடே அரக்க!
யுத்யமான: போர் புரிந்து
விசுல: பிரதிகூலமடைந்த
அஹ் நான்
ஸ்வயா உன்னால்
ஹ: அடித்தாத்தன்னப்பட்ட
கி து ஆயினும் [மேன்

इदानीं प्राणपरिक्षये मया कर्तुं शक्यं न हि
இப்பொழுது
பிரணபரிக்ஷயே உயிர்போருந்தரு
ணத்தின்
மயா என்னால்
கர்து பிரதிகாரஞ்செய்ய
சாக்ய ராத்தியமானது
நஹி நான் ஹயில்லை.

इक्ष्वाकुपरिभावित्रादचो वक्ष्यामि राजस । यदि दत्तं यदि हुतं यदि मे सुकृतं तपः ॥
यदि गुप्ताः मजाः सम्यक्तदा सत्यं वचोऽस्तु मे ॥ २७ ॥

ரக்ஷ: "அரக்க!
இக்ஷ்வாகு: } இக்ஷ்வாகு வம்சத்
பாவித்வா: } னை அவமானஞ்
செய்ததால்
வச: விதியை
வக்ஷாமி இப்பொதே குகிரித்
து விடுகிறேன்.
மே எனது
மஜா: பிரஜைகள்

सम्यक् तपः ॥
सुप्ताः पतिप्राणिकल्प
यदि तपः सुकृतं यदि
சமயக தருமத்திற்கு குறை
வின்றி
சுபா: பரிபாஸிக்கப்
பட்டார்கள்
யதி என்கிறபடித்ததில்,
தப: தவாளக்கியமுமம்
சுகர்தம் புண்ணியங்களின்
பயனும்
யதி இருக்குப்படித்ததில்,

ஹுத்	{ செய்யப்பட்ட தெய்வ சமர்ப்பணங்களின் பயனும்	यदि तदा मे वचः सत्यं अस्तु	இருக்கும் பகஷத்தில், அப்பொழுது எனது வாக்கு அப்படியே நடை பெற்றதாக விளங்கட்டும்.
यदि दत्तं	இருக்கிற பகஷத்தில், கொடுக்கப்பட்ட தான ங்களின் பயனும்		

उत्पत्स्यते कुले हस्मिन्निक्ष्वाकूणां महात्मनाम् । रामो दाशरथिर्नाम यस्ते प्राणान्हरिष्यति॥

மஹாத்மனா	" மிகக் பெண்மை பெற்றவர்களாகிய	रामः नाम उत्पत्स्यते	இராமன் எனப் பெயருள்ளவன் அவதரிக்கப் போகின்றான்.
इक्ष्वाकूणां अस्मिन्	இகஷ்வாகுக்களின் இந்த	यः ते	எவனோ, அவன் உன்
कुले हि दाशरथिः	குலத்திலேயே தசரதனென்பவ னுக்குப் புதல்வனாய்	प्राणान् हरिष्यति	உயிரை ஒழிப்பான்.

ततो जलधरोदघस्ताडितो देवदुन्दुभिः । तस्मिन्नुदाहृते शापे पुण्यवृष्टिश्च खान्च्युता ॥

तस्मिन्	" அந்த	च	அன்றியும்
शापे	சாபம்	ततः	அப்பொழுது
उदाहृते	இட்டவனாகில்	देवदुन्दुभिः	தேவ துத்துப்
खान्	வானத்தினின்றும்	जलधरोदघः	மேகமுழக்கத்துக் கிடாய்
पुण्यवृष्टिः	பூமணி	ताडितः	அடிக்கப்பட்டது.
च्युता	பொழிந்தது.		

ततः स राजा राजेन्द्र गतः स्थानं त्रिविष्टपम् । स्वर्गते च वृषे तस्मिन्नाक्षसः सोऽपसर्पत ॥

राजेन्द्र	" சக்கிரவர்த்தியாரே !	वृषे	மன்னர்
सः	அந்த	स्वर्गते च	சுவர்க்கமடைந்த வளவில்
राजा	மன்னர்	सः	அந்த
त्रिविष्टपं	தவர்க்க	राक्षसः	அடக்கன்
स्थानं	பதவியை	ततः	அங்கீடத்திலிருந்து
गतः	பெற்றார்.	अपसर्पत	பொய்கிட்டான்.
तस्मिन्	அந்த		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे एकोनविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 21461

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 737



விஷ: சரீ:—இருபதாவது ஸர்க்கம். || 20 ||

நாரதராவுணசுவாத:—நாரதராவணஸம்வாதம்.

ததோ விவாசயம்மத்யாந்யுயிவ்யா ராஸஸாபிப: | அஸஸாத யநே தஸிநாரதம் முநிபுஜ்வம் ||

சவ:	“ அனந்தரம்	தஸிந்	ஆந்த
ராஸஸாபிப:	இராஸஸஸராஜன்	யநே	ஆகாசத்தில்
மத்யாந்யு	பூமியில்	முநிபுஜ்வம்	முனிச்சீரேஷ்டராகிய
மத்யாந்யு	மரணிடர்களை	நாரதம்	நாரதரை
விவாசயந்	{ பயமுறுத்திக் கொண்டிருந்த பொழுது	அஸஸாத்	தந்தெயலாய்க் கண்டான்.

தஸ்யாபிவாதநம் க௃வா தசரீயோ நிஸாசர: | அஸ்வீக௃சலம் துஷ்டா ஹேதுமாமனஸ்ய ச || 2 ||

தசரீய:	“ தசகீவ	க௃வா	பண்ணி
நிஸாசர:	ஆரக்கன்	க௃சலம்	செஷமத்தையும்
துஷ்டா ச	கண்டதுமே,	அமாமனஸ்ய	அங்கு எழுந்தருளி யிருத்தலின்
தஸ்ய	அவருக்கு	ஹேது	காரணத்தையும்
அபிவாதநம்	நமஸ்காரத்தை	அஸ்வீக	வினாவினான்:

நாரதஸ்து மஹாதேஜா தேவரீரமிதமப: | அஸ்வீந்மேயபுஷ்யஸ்தோ ராவணம் புஷ்யகே ஸ்திதம் || 3 ||

மஹாதேஜா:	“ மஹத்தான தெய்வ சக்திகொண்டவரும்	மேயபுஷ்ய: ச	ஆகாசப்பிரதேசத்தி லிருந்துகொண்டே
அமிதமப:	அனலில்லாக்காந்தி யுண்ணவரும்	புஷ்யகே	புஷ்பகவிமானத்தில்
தேவரீ:	தேவரீஷிபுமான	ஸ்திதம்	நித்திருக்கிற
நாரத:	நாரதர்	ராவணம்	இராவணனைப் பார்த்து
		அஸ்வீந்	திருவாய்மலர்ந்தரு வினான்:

ராஸஸாபிபதே சௌம்ய திஷ் விஸ்வஸ: சுத | ப்ரீதோஃஸ்யபிஜனோபேதவிக்ரமேரூஜிதேஸ்தவ || 4 ||

ராஸஸாபிபதே	“ இராஸஸஸம்ஸு!	கர்ஜிதே:	பிரக்யாதிபெற்றதா கிய
விஸ்வஸ:	விஸ்வஸன்	அபிஜனோபேத-	குடும்பத்திற்கு ஆப
சௌம்ய	திவ்யமான	விக்ரமே:	ரணமெனக்கொண் டாடும்படியான கு
சுத	புதல்வனே!		ரச்செய்கைகளால்
திஷ்	சற்றுநில்	ப்ரீத:	சந்தோஷித்தவனாக
ஸவ	உணது	அபி	ஆகேதன்.

विष्णुना दैत्यघातैश्च ताक्ष्यस्योत्तरावर्णनैः । न्वया सर्वे विमर्दश्च भृशं हि परितोषितः ॥५॥

विष्णुना	"விஷ்ணுவின்	सर्वे	சர்வம்
दैत्यघातैः च	தெய்வர்களின்	न्वया	உன்னால்
	அழகனாகும்	विमर्दः	புத்தங்களால்
ताक्ष्यस्य	கருடபகவானுடைய	भृशं हि	மிகவும்
उत्तरावर्णनैः च	பாம்புகளின் கவசம்	परितोषितः	விபப்புற்றவனுயிருக் கிறேன்.
	கனோடும்		

किञ्चिद्वक्ष्यामि तावत्ते श्रोतव्यं श्रोष्यसे यदि । तन्मे निगदतस्तात समाधिं श्रवणे कुरु ॥

तात	"குழந்தாய்!	किञ्चित्	சற்று
श्रोतव्यं	{ தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதாயிருக்கிற ஒரு விஷயத்தை	वक्ष्यामि	சொல்லுகிறேன்.
श्रोष्यसे यदि	நீ கேட்க விரும்புகிற பெண்கிற பகரத்தில்	तत्	அதை
ते	உனக்கு	निगदतः	மொழிகிறேன்
तावत्	வந்தே	मे	எனக்கு
		श्रवणे	செவிகாப்பத்தில்
		समाधिं कुरु	மனதுசெதுத்தப் பட்டதாய்ச்செய்.

किमर्थं वध्यो तात स्वयाऽवध्येन दैवतैः । हत एव ह्यं लोको यदा मृत्युवशं गतः ॥७॥

तात	"குழந்தாய்!	हि	ஆகையால்
अर्थ	இந்த	दैवतैः	தேவதைகளால்
लोकः	மானிட உலகம்	अवध्येन	கொல்லப் படுவதற் கரியன
मृत्युवशं	யமனுடைய அதி னத்தை	स्वया	உன்னால்
गतः	அடைந்திருக்கிறது	अर्थ	இது
यश	எப்பொழுதோ	किं	என்
	அப்பொழுதே	वध्यते	துன்புறுத்தப் படுகிறது?
हतः एव	அழிந்துபோனதே.		

नित्यं श्रेयसि संमूढं महद्भिर्व्यसनेर्हृतम् । हन्यात्कस्तादृशं लोकं नराभ्याधिपतैर्युतम् ॥८॥

नित्यं	"எப்பொழுதுமே	व्यसनैः	வியசனைகளால்
लोकं	மானிட உலகம்	वृते	நிறைந்துள்ளது.
श्रेयसि	{ நமீதமானவைகள், அநமீதமானவைகள், இவ்விரண்டில் நமீத மானவைகளைக் கண்டுபிடித்துவிடு	नराभ्याधिपतिः	புறப்போரும், கனவற்ற கிராதிகளாலும்
संमूढं	புத்தியற்றது.	युतं	நிறைந்துள்ளது
महद्भिः	மனுத்தான	तादृशं	அப்படிப்பட்டதை
		कः	எவன்
		हन्यात्	கொல்வான்?

तैस्तैरनिष्टोपगमैरजसं यत्र कुत्र कः । पतिमान्मानुषे लोके युदेन पणथी भवेत् ॥ ९ ॥

யவ் குல	"எங்கு கெடபார் தந்தாலும்	லோக	உலகில்
तैः तैः	அந்தந்த [அஞ்சுமிக்க	யுதேன	யுத்தத்திற்கோடும்
अनिष्टोपगमैः	அனியுடமான அறு பவங்களை	पणथी	ஆணம் திகைகாண்டனா
अजसं	எப்பொழுதுமிருக்கிற	मतिमान्	புத்திமான் [ஞம்
मानुषे	மானிட	कः	எவன்
		भवेत्	ஆவான்?

क्षीयमाणं दैवहतं क्षुत्पिपासाजरादिभिः । विषादशोकसंमूढं लोकं त्वं क्षपयस्व मा ॥ १० ॥

क्षुत्पिपासा- } जरादिभिः }	"பசி, தாகம், நாடுப்பு இளைவு முதலியவை களால்	दैवहतं	விதியினால் அழிப்படுவ துமான
क्षीयमाणं	அழிந்துகொண்டிருப்பதும்	लोकं	மானிட உலகத்தை
विषादशोक- } संमूढं }	ஆசை பங்கங்களாலும் விசாரங்களாலும் தடு மாறிக்கிடக்கிறதும்	त्वं	நீ
		मा क्षपयस्व	அழிக்கவேண்டாம்.

पश्य तावन्महाबाहो राक्षसेश्वर मानुषम् । लोकमेनं विचित्रार्थं यस्य न ज्ञायते गतिः ॥

महाबाहो	"மஹாவாலுக்கொண்ட	तावत्	சற்று
राक्षसेश्वर	இராசதண்டமன்னு!	पश्य	ஆலோசனை செய்து
एनं	இந்த	यस्य	எந்த அதற்கு [பார்.
विचित्रार्थं	பலவிதபயன்களைக்	गतिः	எந்த பயனைக்கோர வேண்டியதேதோ அது
मानुषं	மானிட [கோரும்	न ज्ञायते	உன்னபடி அறிந்து கொள்ளப்படவில்லை.
लोकं	உலகத்தை		

कचिद्वादिब्रह्मत्यादि सेव्यते मुदितैर्जनैः । रुद्यते चापरैरातैर्धाराश्रुनयनाननैः ॥ ११ ॥

कचिद् च	"ஒரிடத்தில்	अतैः	துன்புறம்
मुदितैः	மகிழ்ச்சிக்கொண்ட	अपरैः	மற்றவர்களால்
जनैः	ஜனங்களால்		
वादिब्रह्मत्यादि	வாத்யம், வர்த்தனம் இவைமுதலானது	धाराश्रुनयनाननैः	{ தாரை தாரையாய்க் கண்ணிப்பொருளும் கண்களுற்ற முக மண்டலங்களோடு
सेव्यते	அனுபவிக்கப் படுகிறது.	रुद्यते	கதறப்படுகிறது.

मातापितृसुतस्त्रैर्हर्षार्थाबन्धुमनोरमैः । मोहितोऽयं जनो ध्वस्तः क्लेशं स्वं नावबुध्यते ॥ १२ ॥

अयं जनः	"இந்த மானிட உலகம்	ध्वस्तः	முடப்பட்டதாய்
मातापितृसुतस्त्रैः	{ தாய், தந்தை, மக்கள், என்ற வாந்மலையங் களாலும்	मोहितः	மதிமயங்கியதாய்
हर्षार्थाबन्धुमनोरमैः	{ மனைவியாகும் உறவு பற்றியுள்ள ஆகைப் பெருக்குகளாலும்	स्वं क्लेशं	தனது பூலோக விபர பாரத்தை
		न अबुध्यते	{ உன்னபடி அறிந்து கொள்ளாவிருக்கி றது.

अयं खलु सुदुर्गम्यः प्रेतराजपुरं प्रति । मार्गो गच्छति दुर्धर्षो यवस्यामित्रकरीन ॥ १९ ॥

अमितकरीन	“ ¹ பனகவரை ஒழிப்ப	दुर्धर्षः	பலகஷ்டங்கள் இடை
अयं	இந்த [வனே!]		பிடைபேயுன்னதாயும்
मार्गः	வழி		{ இதுவரையில் ஒருவ
यमस्य खलु	யமனுக்கே உரியதும்	सुदुर्गम्यः	{ ராலும் பேரம்ச்
प्रेतराजपुरं	யமனோசுத்துக்கு		{ சேரப்படாததாயும்
प्रति	போகும்வழியாயும்,	गच्छति	இருக்கிறது.

स तु शारदमेषामं हासं मुत्वा दशाननः । उवाच कृतमित्येव वचने चेदमब्रवीत् ॥ २० ॥

सः	“ ¹ அந்த	कृत एव	‘என்னால் முடியும்’
दशाननः	தசானன்	इति	என்று
तु	இப்பொழுது	उवाच	சொன்னான்.
शारदमेषामं	சரத்காலமேகமென	च	அதுவுமன்றி
हासं	ஒரு நகைப்பை	इदं	பின் கண்ட
मुत्वा	நகைத்து,	वचने	உத்தேசத்தையும்
		अब्रवीत्	அறியப்படுத்தினான்.

तस्मादेवमहं ब्रह्मन्वैवस्वतवधोद्यतः । गच्छामि दक्षिणामाशां यत्र सूर्यात्मजो नृपः ॥ २१ ॥

ब्रह्मन्	“ ¹ ஸ்வாமியே!	नृपः	யமதருமராஜன்
वैवस्वतवधोद्यतः	யமனைக் கொல்ல நிச்ச	यस्य	எய்கிருக்கிறானே,
	சித்துவிட்ட		அதே
अहं	நான்	दक्षिणां	தெற்கு
तस्मात्	அக்காரணத்தினால்	आशां एवं	திக்கையேனோக்கி
सूर्यात्मजः	சூரியன் புதல்வனாகிய	गच्छामि	போகிறேன்.

मया हि भगवन्क्रोधात्मतिज्ञातं रणार्थिना । अवज्ञेयामि चतुरो लोकपालानिति प्रभो ॥

मगन्	“ ¹ பகவானே!	अवज्ञेयामि	வெற்றிகொள்வேன்
प्रभो	பிரபுவே!	हि	இதுநிச்சயம்.
रणार्थिना	யுத்தப்பிரியனான	इति	என்றும்
मया	என்னால்	क्रोधात्	அஹங்காரத்தால்
लोकपालान्	² லோகபாலர்கள்	प्रतिज्ञातम्	பிரதிக்கூறு பண்ணப்
चतुरः	நால்வரையும்		பட்டிருக்கிறது.

तदिह प्रस्थितोऽहं वै प्रेतराजपुरं प्रति । प्राणिसंश्लेशकर्तारं योजयिष्यामि मृत्युना ॥ २३ ॥

तत्	“ ¹ ஆதலால்	प्राणिसंश्लेश-	{ பிராணிகளை அதிக
इह	இப்பொழுதே	कर्तारं वै	{ க்லைசப்படுத்து
अहं	நான்		கின்றவனையே
प्रेतराजपुरं	யமனோசுத்தை		
प्रति	நோக்கி		
प्रस्थितः	பிரயாணமாகிவிட்	मृत्युना	{ மரணபடைவதால்
	டேன்.	योजयिष्यामि	{ ஒழித்துவிடுகிறேன்.

एवमुक्त्वा दशवीथी मुनिं तमभिवाच च । प्रययौ दक्षिणामाशां प्रहृष्टः सह मन्त्रिभिः ॥

दशवीथी:	"தசுக்கிரீவான்	அபிவாச	நமஸ்கரித்து,
प्रहृष्टः	மஹித உத்ஸாஹத்து	ச	அதன்மேல்
एवं	டனிதப்பவனுய்	दक्षिणां	தெற்கு
उक्त्वा	மேற்கண்டவண்ணம்	आशां	திக்கை நோக்கி
तं	சொல்லிவிட்டு,	मन्त्रिभिः	மந்திரிகளுடன்
मुनिं	அந்த	सह	கூடிவருவான்
	முனிவரை	प्रययौ	சென்றான்.

नारदस्तु महातेजा मुहूर्तं ध्यानमास्थितः । चिन्तयामास विवेन्द्रो विभ्रम इव पावकः ॥

विभ्रमः	"புனைக்கிய	मुहूर्तं	சற்றுநேரம்
पावकः	நெருப்பு	तु	இதுவிஷயத்தில்
इव	போன்ற	ध्यानं	ஞானசக்தியில்
महातेजाः	மஹாதேஜன்வியான	आस्थितः	மனத்தை நாட்டியவராய்
विवेन्द्रः	பிரமணோத்தமராகிய	चिन्तयामास	தனக்குள்ளேயே
नारदः	நாரதர்		ஆலோசிக்கவாசினர்.

येन लोकास्त्रयः सेन्द्राः हिश्यन्ते सचराचराः ।

क्षीणे चायुषि धर्मेण स कालो हिंस्यते कथम्

॥ २६ ॥

सेन्द्राः	"இந்திரனோடுகூடின	येन	எந்த
	வைகளும்த	धर्मेण	தருமராகனும்
सचराचराः	{ ஸ்திராவரங்கள் இக்க	हिश्यन्ते	தன்முடித்தப்படுகின்
	மங்களுடன் கூடின		நனவோ,
	வைகளுமரான	सः	அந்த
अयः	மூன்று	कालः	யமன்
लोकाः च	உலகங்களும்	कथं	எப்படி
आयुषि	ஆயுள்	हिंस्यते	துன்புறுத்தப்படு
क्षीणे	முடிந்ததும்		வான்?

स्वदत्तकृतसाक्षी यो द्वितीय इव पावकः । लब्धसंज्ञा विजेष्यन्ते लोका यस्य महात्मनः ॥

यस्य नित्यं त्रयो लोका विद्वरन्ति भवादृताः ।

तं कथं राक्षसेन्द्रोऽसौ स्वयमेव गमिष्यति

॥ २८ ॥

लोकाः	"உலகங்கள்	स्वदत्त-	அவ்வார் இயற்றிய
यस्य	எந்த	कृतसाक्षी	கருமங்களையே தா
महात्मनः	மஹாத்மாவின் து		னே அறிந்துகொள்
लब्धसंज्ञाः	அனுக்கிரகம் பெற்ற		ளக்கடிய
	வைகளைய்	द्वितीयः	இரண்டாவது
विजेष्यन्ते	மேன்மைபெட்டு	पावकः	அக்கினி
	வினக்குகின்றனவோ	इव	போன்றவர்

यः	எவரோ	विदधन्ति	கடிணித் துப்போகி
तयः	முன்று		ன் நனவோ
लोकाः	உலகங்களும்	तं एव	அவையே
यस्य	எவருக்கு	असौ	இத்த
भयादिताः	பயந்து நடுங்கியவை	राक्षसेन्द्रः	இராசநாயகமன்னன்
	களாய்	स्वर्ग	இலேசில்
नित्यं	எப்பொழுதும்	कथं गमिष्यति	எப்படிக் கிட்டுவான் ?

यो विधाता च धाता च सुकृतं दुष्कृतं तथा । त्रैलोक्यं विजितं येन तं कथं तु विजेष्यते ॥

यः	"எவர்	येन	எவரால்
सुकृतं च	புண்ணியகருத்தியத்	त्रैलोक्यं	மூவுலகும்
	தையும்	विजितं	தன்னுளுகைக்குட்
दुष्कृतं च	பாபகருத்தியத்தை		பட்டதாவிருக்கிறதோ
विधाता	அளிப்பவரோ, [யும்	तं तु	அவையே
तथा	அவ்வண்ணமே	कथं	எப்படி
धाता	{ அவை அவைக்குத்	विजेष्यते	மிஞ்சுவான் ?
	{ தக்கபடி மேலாடத்		
	{ துபவரோ,		

अपरं किं तु कृत्वाऽयं विधानं संविधास्यति । कौतूहलसमुत्पन्नो यास्यामि यमसादनम् ॥

अयं	"இவன்	संविधास्यति	செய்யப்போகிறான் ?
तु	இதுவிஷயத்தில்	कौतूहल- }	விஷயம் தெரிந்து
अपरं	புதிய ஒப்புயர்வில்	समुत्पन्नः }	கொள்ளவேண்டு
	லாத		மென்கிற ஆவாக்
किं	என்ன	यमसादनं	யமலோகத்திற்கு
विधानं	உபாயத்தை	यास्यामि	நான் போகப்போகி
कृत्वा	பற்றி		மேன் .'

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे विंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 21491

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 767

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे पद्विंशोऽङ्कः वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

இவ்விதம் ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸங்கீதியில் அச்வமேத யாகசாலையில் காணம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் இருபத்தாறாவது தினத்தில் காணம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.



[புர குசலவாஶ்யா ஶ்ரீராமசத்ரிதாபத்வமேதயத்யாஶ்டே ட்வாவிஸதி டிநேஸு ரீநே ஶ்ரீமத்ராமாயணே
ஸதவிஸேஶ்டி டஸரகாண்டே ஁கவிஸஸர்ஸாரஶ்ய சத்வாரிஸஸர்ஸயந்தே (21492—22395

ஸு஁கா:) ரீதம் । தஸிந் டிநே ரீதா: ஶு஁கா: 904]

[ஆதிரில் குசன் ஸவன் இஸர்கஸால் ஶ்ரீராமஸத்திரிதில் அக்ஸதேதயாகஸஸேஸில்
முப்பத்திரண்டு தினக்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஶ்ரீமத் ராமாயணத்தில்
இருபத்தேழாவது தினத்தில் உத்தரகாண்டத்தில் இருபத்தேதாராவது
ஸர்க்கம்முதல் நரப்பதாவது ஸர்க்கம்வரை (21492—22395)

கானம் செய்யப்பட்டது.

அன்று கானம் செய்யப்பட்ட கதிரைக சங்கியை 904]

஁கவிஸ: ஶர்:—இருபத்தேதாராவது ஸர்க்கம். || ௨௨ ||

யமராவணஸேனாஸுடம்—யமராவணஸேனகளின் யுத்தம்.

஁வ் ஶத்விந்ய விஸேந்ரோ ஜகாம ல஁வி஁கம்: । ஁ஸ்யாதுத் தத்யதாவுத்த் யமஸ்ய ஶடநே ஶதி ||

ல஁வி஁கம்:	{ “நினைத்த இடம் பிர யாஸையன் நி ஶெல்ல வல்லவராகிய	யமஸ்ய	யாஸுக்கு
விஸேந்ர:	அந்தணர் பெருமாள்,	தத்	அந்த
஁வ்	இவ்வண்ணம்	யதாவுத்த்	நடந்த வரலாற்றை
ஸத்விந்ய	திர்க்காலோசனை செய்து,	஁ஸ்யாதுத்	உள்ளபடியறிவிக்க
		ஸடநே ஶதி	யமபுரிக்கு
		ஜகாம	பிரய் ஶேர்ந்தனர்.

஁பஸ்யதஸ யம் தத்ர டேவமஸிபுரஸ்குதம் । விதானஸுபதிஸுந்த் ஶாஸினோ யஸ்ய யாதஸம் || ௨ ||

தத்ர	“அத்தருணத்தில்	யஸ்ய	எந்த
ஸ:	அவர்	ஸாஸின:	ஜீவனுக்கு
யம்	யம	யாதஸ	எந்த
டேவ்	தேவரை	விதான	தண்டனைபிர, அதை
஁ஸிபுரஸ்குத	அக்ஸிபகவான் பக்க விஸுப்பவராய்,	தரஸிஸுந்த்	விதித்துக்கொண்டு ருப்பவராய்,
		஁பஸ்யத்	கண்டார்.

ஸ து ட஁டா யம: ஶாஸ் ஶ஁ஸித் தத்ர நாரடம் । ஁வ்ரீஸுஸவமாஸீநம஁ஸ்யமாஸேய ஁ஸ்த: || ௩ ||

ஸ:	“அந்த	஁ஸ்த:	முறைப்படி
யம:	யமன்,	஁ஸ்	அக்கியத்தை
தஸ	அப்பொழுது	஁ஸேய	ஸைப்பித்து
நாரட	நாரத	ஸுஸ	கதமாக
ஶ஁ஸி	மஶஸிஸிஸைய	஁ஸீந	வித்திருப்பவரைப் பார்த்து
ஸாஸ	வந்திருப்பவராக		
஁டா	கண்டு,	஁வ்ரீஸு	இப்படி விண்ணப்பம் செய்தார்:
து	உடனே		

कचिरक्षेमं तु देवर्षे कचिद्धर्मो न नश्यति । किमागमनकृत्यं ते देवगन्धर्वसेवित ॥ ४ ॥

देवर्षे	" 'தேவரிஷியே!	देवगन्धर्वसेवित	{ தேவர்களாலும், கந்தர்வர்களாலும் சேவிக்கப்பெற்றவரே, ப்ராஸ்துதம் தேவரிஷ வந்தோரியம் என்ன ?
कचिरक्षेमं	எல்லாம் சேஷமாம் தானா ?	तु	ப்ராஸ்துதம்
धर्मः	தருமம்	ते	தேவரிஷ
न नश्यति कचिद्	நசமுநுகிடுக்கின்ற தா ?	आगमनकृत्यं	வந்தோரியம்
		किम्	என்ன ?

अब्रवीत् तदा वाक्यं नारदो भगवानृषिः । श्रूयतामभिधास्यामि विधानं च विधीयताम् ॥

भगवान्	" பகவானாகிய	अभिधास्यामि	'ஒரு சமர சாரம் சொல்லுகிறேன்.
नारदः	நாரத	श्रूयतां	கவனித்துக் கேட்கப் பட்டும்.
ऋषिः	ரிஷி	तदा	அதன்பிறகு
तु	இப்பொழுது இந்த	विधानं च	ஆகவேண்டியதும்
वाक्यं	பதிகை	विधीयताम्	விதிக்கப்பட்டதும்.
अब्रवीत्	சொல்லியருளினார்:		

एष नाम्ना दशमीवः पितृराज निशाचरः । उपयाति वशं नेतुं विक्रमैस्त्वां सुदुर्जयम् ॥

पितृराज	" 'பித்ருராஜனே!	त्वां	உன்னை
एषः दशमीवः	இந்த தசமீவன்	विक्रमैः	பரக்கிரமங்களால்
नामा	என பெயர்பெற்ற	वशं	வசப்பட்டவனாக
निशाचरः	அரக்கன்	नेतुं	ஆக்க
सुदुर्जयं	எவராலும் வெல்வதற் கரியான	उपयाति	வந்துக்கொண்டு, சூக்கிரான்.

एतेन कारणेनाहं त्वरितो ब्रूयतः ममो । दण्डप्रहरणस्याद्य तव किं नु भविष्यति ॥ ७ ॥

ममो	" 'மோமுமே!	एतेन	இந்த
दण्डप्रहरणस्य	தண்டபுததாநியாகிய	कारणेन हि	காரணத்தினால் கொண்டே
तव	உனக்கு	अहं	நான்
अद्य	இப்பொழுது	वरेतः	அவஸரமாய்
किं	என்ன	अमरः	இவ்விடம் வந்தேன்?
भविष्यति नु	கிளையப்போகிறதே?		

एतस्मिन्नन्तरे दूरादंशुमन्तमिवोदितम् । ददर्श दीप्तमायान्तं विमानं तस्य रक्षसः ॥ ८ ॥

एतस्मिन्	" இதே	इव	போல்
अन्तरे	வாயத்தின்	दीप्तं	பிரகாசித்துக்கொண்டு
तस्य	அந்த	दूरात्	தொலைவில்
रक्षसः	அரக்கனின்,	आयान्तं	வந்துகொண்டிருக்கிற
उदितं	உதயமாகிற	विमानं	விமானத்தை
ऽंशुमन्तं	சூரியனை	दर्श	கண்டனர்.

तं देशं प्रभया तस्य पुष्पकस्य महाबलः । कृत्वा चित्तिमिरं सर्वं समीपं सोऽभ्यवर्तत ॥९॥

மஹாபுஷ்பகஸ்ய
ச: அந்
தஸ்ய அந்த
புஷ்பகஸ்ய புஷ்பகவிமானத்தி
பிரயா கோதியை [நது
த அந்த

देशं பிரதேசம்
सर्वं எல்லா வற்றையும்
चित्तिमिरं கோதியைமீர்
कृत्वा செய்துகொண்டு
समीपं அருகே
अभ्यवर्तत வந்துசேர்ந்தான்.

सोऽपश्यत्सुमहाबाहुर्दशमीवस्ततस्ततः । प्राणिनः सुकृते कर्पे भुजानांश्चैव दुष्कृतम् ॥

ச: அந்த
சுமஹாபாஹு: பெரும் பேர்க்கீர்
தசமீவ: தசகீவன்
தத: அங்கிடத்தில்
த: அப்பொழுது,
प्राणिनः பிராணிகளை

सुकृते च புண்ணியங்களுக்கு
दुष्कृतं एव दुष्கृतம்
कर्पे பயனை [சூரியதுமான
भुजानान् அனுபவித்துக்கொண்
अपश्यत् அருக்கிறவர்களாய்
கண்டான்.

अपश्यत्सैनिकांश्चास्य यमस्यानुचरैः सह । यमस्य पुरुषैरुद्यैर्वोरूपैर्भयानकैः ॥ ११ ॥

அச்ய இந்த
यमस्य யமனுடைய
अनुचरैः அனுசரர்களைக்கும்
भयानकैः பார்த்தவர்கள் நடுங்
குப்படியாய்
योरूपैः கொள்ளுதல் உருவம்
கொண்டவர்களும்

उमै: { இட்டவேலையை உட
வே செய்துமுடிக்கத்
தயாராயிருக்கின்ற
पुरुषैः सह சிக்கரர்களைக்கும்
சொந்திருக்கின்ற
यमस्य யமனது
सैनिकान् च செனிகளையும்
अपश्यत् பார்த்தான்.

ददर्श वध्यमानांश्च क्रिश्यमानांश्च देहिनः । कोशतश्च महानादं तावन्निष्ठनत्यरान् ॥

कृपिभिर्भक्ष्यमानांश्च सारमेयैश्च दारुणैः ॥ १२ ॥

देहिनः மானிடர்களை
वध्यमानान् தேகத்தில் துன்புறுத்
தப்படுபவர்களாயும்
च அசனும்
क्रिश्यमानान् வேதனைப்படுபவர்
களாயும்
महानादं கொளுத்திகொடிமாய்
कोशतः { வீதிட்டுக்கொடுத்த
கொண்டிருக்கிற
வர்களாயும்

दीवनिष्ठन- } கொடுமைபாண கஷ்
तपरान् च } டங்களில் தள்ளப்
பட்டுக் கிடக்கின்ற
வர்களாயும்
दारुणैः கொடிய
सारमेयैः எய்களாலும்
कृपिभिः च புழுக்களாலும்
भक्ष्यमानान् च கடிக்கப்படுபவர்
களாயும்
ददर्श கண்டான்.

श्रोत्रायासकरा वाचो वदतश्च भयावहाः । तार्यमाणान्वैतरणीं बहुशः शोणितोदकाम् ॥
 वालुकासु च तप्तासु तप्यमानान्मुहुर्मुहुः । असिपत्रवने चैव भिद्यमानानभार्गिकान् ॥१४॥
 रौखे क्षारनद्यां च क्षुरधारासु चैव हि । पानीयं याचमानांश्च तृपितान्बुधितानपि ॥१५॥
 श्वभूतान्कृशान्दीनान्विवर्णान्मुक्तमूर्धनान् । मलयङ्कुधरान्मर्त्यान्ब्रूषांश्च परिधावतः ॥
 ददर्श रावणो मार्गे शतशोऽथ सहस्रशः ॥ १६ ॥

அய
 ராவண:
 மாரீ
 அபார்மிசுந்
 மர்த்யான்
 ஶதஸ:
 சஹஸ:
 ஶ்ரோதாஸகரா: ச
 மயாவஹ:
 வாச:
 வத:
 ஶோணிதோக்
 வੈதரணீ
 வஹுஸ:
 தார்யமாந்
 தபாஸு
 வாலுகாஸு
 முஹுர்முஹு:
 தப்யமானாந் ச
 அஸிபத்ரவநே
 க்ஷுரதாஸு

“அப்பொழுது
 ராவணன்
 கண்ணுக்கெட்டுகிற
 வரையில்
 பாபத்தொழில்களைப்
 புரிந்த
 மரீடர்களை
 நூற்றுக்கணக்காகவும்
 ஆயிரக்கணக்காகவும்
 கர்ணகடோரமாயிருக்
 கின்றதும்
 பயத்தைத்தருகிறதும்
 மான
 புலம்பல்களை
 புலம்பிக்கொண்டிருக்
 கிறவர்களாகவும்
 உதிரத்தையே ஜல
 மாகக்கொண்ட
 வைதரணியை
 ஆனையாய்
 தாண்டிப்பவர்களாகவும்
 கொதிக்கின்ற
 தொய்மண்களில்
 அடிக்கடி
 புரட்டி வரட்டப்படு
 பவர்களாகவும்
 கத்திகளை கிருஷ்ண
 களாயிருக்கிற வனத்
 தில்
 கர்ணமயான கத்தி
 களால்

மியமாஸந் ச
 நுபிதாந்
 பானீய
 ஶாரநயா ஏவ
 க்ஷுபிதாந்
 ரௌகே ஹி
 யாசமானாந் ச
 ஹஸாந் ச
 ஶீனாந் ஏவ
 விவரீநாந் ச
 மூகமூர்ਖாந்
 மலபङ்கதரீந்
 ருஷாந் அபி
 பரிதாவ:
 ஶவ்மூதாந் ச
 வ்தர்ஸ

{
 துண்டுதுண்டாகச்
 சோதிக்கப்படுபவர்
 களாகவும்
 நீர்நிலைகை கொண்ட
 வர்களால்
 குடிக்கத்தண்ணீரை
 யமலோகத்தில் மர
 உப்புத்தண்ணீர்
 நுண்ணகூராய் என்ற
 கதியிலேயும்
 பசியால் வருந்தியவர்
 களை
 இளரவமென்னும்
 நாகத்திலேயே
 வருந்தி வேண்டிக்
 கொண்டிருப்பவர்
 களாகவும்
 மெலிந்தவர்களாகவும்
 பார்வக் கோரமாய்
 குப்பவர்களாகவும்
 கிறம்மாறியவர்களால்
 தலைவிரிகோலமாய்வர்
 களால்
 அசுத்தங்களை ஏராள
 மாய்ப் பூசிக்கொண்
 டிருப்பவர்களால்
 அழுக்கடைந்தவர்
 களாகவும்
 திரும்பி ஓடுகின்ற
 பிணமாய்வர்களாக
 வும்
 கண்டான்.

कांश्चि गृहमुखेषु गीतवादित्रनिस्वनैः । प्रमोदमानान्द्राक्षीद्रावणः सुकृतैः स्वकैः ॥

रावणः	"இராவணன்"	गृहमुखेषु	இந்தியரான ஹிடு
कांश्चि च	சிலர்களை மரத்திலும்	गीतवादित्रनिस्वनैः	கலில் கிதம், வாத்தியம் இவை
स्वकैः	அவர்களது	प्रमोदमानान्	கலின் ரசதங்களால்
सुकृतैः	புண்ணியவிசேஷங்க	अद्राक्षीत्	ஆனந்தப்பட்டுக்கொண்டிருப்பவர்களால்
	ளால்		கண்டான்.

गोरसं गोप्रदातारो वृक्षं चैवाब्रुवायिनः । गृहांश्च गृहदातारः स्वकर्मफलश्रुतः ॥

सुवर्णमणिमुक्ताभिः प्रमदाभिर्यङ्कृतान् ॥ १८ ॥

धार्मिकानपरांस्तत्र दीप्यमानान्स्वतेजसा । ददर्श सुमहाबाहु रावणो राजसाधिवः ॥ १९ ॥

सुमहाबाहुः	"பெரும்பேராளன்"	गोरसं हि	பாசன்குபாசையும்
	ஹம்	अब्रुवायिनः	அன்னதானஞ்செய்தவர்கள்
राक्षसाधिपः	இராசகுலமன்னனது	अष्टं एव	அஷ்டத்தையும்
रावणः	இராவணன் [பாசிய	गृहदातारः	கிருதானதானஞ்செய்தவர்கள்
धार्मिकान्	தர்மம் செய்தவர்		
अपरान्	வேறுசிலரை [கொள்ள	गृहान् च	மாளிகைகளையும்
स्वतेजसा	அவர்களதுதேஜஸால்	सुवर्णमणि-	தங்கமணிகளாலும்,
दीप्यमानान्	விளக்குகிறவர்களால்	मुक्ताभिः }	முத்துகளாலும்
तत्र	அங்குசத்தில்		அலங்கரிக்கப்பட்ட
स्वकर्मफलं	தங்களது தர்மங்களின்	प्रमदाभिः च	தர்மபத்திகளைப்போட
	பயனை		யே
अश्रुतः	அனுபவிப்பவர்களால்	अङ्कृतान्	அனுபவிப்பவர்களாக
गोप्रदातारः	கொதானஞ்செய்தவர்	दर्श	கண்டான்.
	கள்		

ततस्तान्भियमानांश्च कर्मभिर्दुष्कृतैः स्वकैः । रावणो मोचयामास विक्रमेण बलाद्वली ॥

ततः	"அப்பொழுது	कर्मभिः	பயன்களால்
बली	பலிவிடஞ்செய	भियमानान्	தாக்கப்படுகின்ற
रावणः	இராவணன்	तान्	அவர்களை
स्वकैः	அவர்களது	विक्रमेण	பாக்கிரமத்தால்
दुष्कृतैः	துஷ்கிருத்தியங்களுக்க	बलान् च	பலவந்தமாகவே
	குறித்தாகிய	मोचयामास	ஹிடுவித்தான்.

प्राणिनो मोचितास्तेन दक्षधीवेण रक्षसा । सुखमाप्नुर्मुहूर्तं ते ह्यतर्कितमचिन्तितम् ॥ २१ ॥

तेन	"அந்த	अतर्कितं हि	அகஸ்மாத்தாய் னம்ப
दक्षधीवेण रक्षसा	தகக்ஷிவ் அரக்கனால்		வித்ததுமான
मोचिताः	ஹிடுவிக்கப்பட்ட	सुखं	கசத்ததை
ते प्राणिनः	அந்த மானிடர்கள்	मुहूर्तं	ஒருமுறை நீத்தகாலம்
अचिन्तितं	இதுவரையில் யினைக்காததும்	अपुः	அனுபந்தரர்கள்.

प्रेतेषु सुच्यमानेषु राक्षसेन महीयसा । प्रेतगोपाः सुसंकुद्धा राक्षसेन्द्रमभिदधन् ॥ २२ ॥

பிரேதங்கள்
மஹீயசா
பெரும் வலுக்கொண்ட
ராட்சசன்
சுசுமானேயு
அரக்கனும்
விடுவிக்கப்பட்ட
பொழுது

பிரேதங்களின் கால
லாளர்கள்
சுசங்குடா:
பிகவும் கேரபக்கொண்டவர்களாகிய
ராட்சசன்
இரட்சசன்மன்னனை
அபிததந்
மேல்விழுந்து
தாக்கினார்கள்.

ते प्रायैः परिवैः शूलैर्मुसलैः शक्तितोमरैः । पुष्पकं समवर्षन्त शूराः शतसहस्रशः ॥ २३ ॥

தே
சூரா:
புஷ்பகம்
பிரை:
பரிவै:
சூலை:
அந்த
சூரர்கள்
புஷ்பகவிமானத்தை
{ முட்கள் புதைத்து
விசியெறியத்தக்க
எறிபடைகளாலும்
இரும்புலக்கை
களாலும்
சூலங்களாலும்

சுசலை:
சக்திதோமரே:
சுதபஹசா:
சமவர்த
முண்டங்களாலும்
சட்டிகளாலும்
வேல்களாலும்
நூற்றுக்கணக்காகவும்
ஆயிரக்கணக்காகவும்
நீகிரமாய் தாக்கினார்கள்.

तस्यासनानि प्रासादान्वेदिकास्तोरणानि च । पुष्पकस्य वभञ्जुस्ते शीघ्रं मधुकरा इव ॥

தே
தஸ
புஷ்பகஸ
ஆசனானி
பிராஸாடாந்
வேதிகா:
அவர்கள்
அந்த
புஷ்பகவிமானத்தின்
ஆணைக்களையும்
மேல்மாடிகளையும்
திண்ணைகளையும்

தோரணானி ச
மதுகரா:
இவ
சீர்
வமது:
வெளிக்கதவுகளையும்
தேன் ஈக்கள்
எவ்வண்ணமோ,
அவ்வண்ணமே
விளையில்
உருவழித்தார்கள்.

देवनिष्ठानभूतं तद्विमानं पुष्पकं मृधे । भज्यमानं तथैवासीदक्षयं ब्रह्मतेजसा ॥ २५ ॥

மூயே
மத்யமானம்
தேவநிஸ்தானபூதம்
தந்
புஷ்பகம்
பிரைசில்
பிளவுண்ட
தேவ நிருமிதமான
அந்த
புஷ்பகவிமானம்

வஹ்நதஜஸ
அக்ஷயம்
ததா எவ
ஆஸித்
பிரம்மதேவனது
மகிமைமால்
சேதமுறாததாய்
முன்போலவே
விளக்கிற்று.

असंख्या सुमहत्यासीत्तस्य सेना महात्मनः । शूराणामुग्रयातूणां सहस्राणि शतानि च ॥

அசங்க்யா
சுமஹத்யா
சைநா
சுமஹதீ
அசங்க்யா
மஹாத்மந:
பெருநாற்பாவான
அவரது
சேனையானது
பிகப்பெரியதாகவும்
எண்ணிக்கணக்கிட
முடியாததாயும்
இருந்தது.

சுரானா
சதானி
சஹசிரா
ச
உக்கிரமாய் படை
நீர்த்துக்கொள்ள
வல்லவர்களாகிய
சூரர்களின் (சேனைகள்)
நூற்றுக்கணக்காகவும்
ஆயிரக்கணக்காகவும்
அப்படியே இருந்தன.

ततस्ते सचिवास्तस्य यथाकामं यथावलम् । अयुभ्यन्त महावीराः स च राजा दशाननः ॥

ततः	“அப்பொழுது	தே	அந்த
ச:	அந்த	சகிவா: ச	மந்திரிகளும்
दशाननः	தசானன	यथाकामं	வேண்டியவனையில்
राजा	மன்னனும்	यथावत्	திறத்தைவெல்லாம்
तस्य	அவனுடைய		வெளியிட்டுக்கொண்டு
महावीराः	மஹா வீரர்களைய	अयुभ्यन्त	பேர்ப்புகித்தனர்.

ते तु शोणितदिग्धाङ्गाः सर्वशस्त्रसमाहताः । अमात्या राक्षसेन्द्रस्य चक्रुरायोधनं पदम् ॥

राक्षसेन्द्रस्य	“இராக்ஷஸமன்ன	शोणितदिग्धाङ्गाः	உதிரப்பெருக்கெடுத்த
ते	அந்த [ஐண்டய		சரீரமுடையவர்களாய்
अमात्याः	மந்திரிகள்	तु	இருக்கையிலும்
सर्वशस्त्र- } समाहताः }	எல்லா சஸ்திரங்களையும் செய்கைமயராய்ப் புடைக்கப்பட்டவர் களாய்	महत्	மஹத்தான
		आयोधनं	பேரண
		चक्रुः	செய்தார்கள்.

अन्योन्यं ते महाभागा जघ्नुः प्रहरणैर्भुक्षम् । यमस्य च महाबाहो रावणस्य च मन्त्रिणः ॥

महाबाहो	“மஹாபாஹுவே,	प्रहणे:	ஆயுதங்களால்
रावणस्य	இராவணனுடைய	अन्योन्यं	ஒருவரை ஒருவர்
ते	அந்த	भुक्षं	மெத்தவும்
मन्त्रिणः च	மந்திரிகளும்	जघ्नुः	அடித்துக்கொண்டார்கள்.
यमस्य	யமனுடைய		
महामागा: च	கொத்திபெற்ற வீரர்களும்		

अमात्यांस्तांस्तु सन्त्यज्य यमयोधा पदावलाः । तमेव चाभ्यधावन्त शूलवर्षेदशाननम् ॥

महायोधाः	“மஹாபலிஷ்டர்	सन्त्यज्य	விட்டு
	களான	तं	அந்த
यमयोधाः	யமனது போர்	दशाननं एव	தசானனையே
तान्	அந்த [வீரர்கள்	शूलवर्षे: च	சூலவருஷங்களைக்
अमात्यान्	மந்திரிகளை		கொண்டே
तु	இந்தஸ்திரியில்	अभ्यधावन्त	தாக்கினார்கள்.

ततः शोणितदिग्धाङ्गः प्रहारेर्जर्जरीकृतः । फुल्लशोक इवाभाति पुष्पके राक्षसाधिपः ॥

राक्षसाधिपः	“இராக்ஷஸ மன்னன்	शोणितदिग्धाङ्गः	{ உதிரத்தால் பூசப் பட்ட சரீரமுடைய வகனாய்
पुष्पके	புஷ்பகஸிவனத்தின்	फुल्लशोकः	கன்னம்பூத்த அசோகமரம்
ततः	அப்பொழுது	इव	போல்
प्रहारे:	அடிக்கனால்	अभाति	விளங்கினான்.
जर्जरीकृतः	காயங்கள் பெற்ற நவனாய்		

स तु शूलगदापासाञ्छक्तितोमरसायकान् । मुसलानि शिला वृक्षान्मुमोचास्त्रवलाद्वली ॥

வலி சா:	" பளிங்கு னுன அவன்	முசலானி	முனைமென்ற
शूलगदाप्र.सान्	{ சூலங்களையும், கதை களையும், பிராஸ மென்கிற ஆயுதங் களையும்,	शिला:	ஆயுதங்களையும்
शक्तिशोमर- सायकान् }	{ சக்தி என்கிற ஆயு தங்களையும், தோமர மென்கிற ஆயுதங் களையும், பாணங் களையும்	वृक्षान् वु	மரங்களையும்
		अस्त्रवलात्	அஸ்திர மகினைமலால்
		मुमोच	விடுத்தான்.

तरुणां च शिलानां च शस्त्राणां चातिदारुणम् । यमसैन्येषु तदूर्पं पपातातिभयङ्करम् ॥

तरुणां च	" மரங்களுடையவும்	यमसैन्येषु	யமனது சேனைகளில்
शिलानां च	பாறைகளுடையவும்	अतिदारुणं	அதி உக்கிரமரதவும்
शस्त्राणां च	ஆயுதங்களுடையவும்	अतिभयङ्करं	அதி பயங்கரமரதவும்
तत् वर्षं	அந்த வருஷமானது	पपात	விழ்ந்தது.

तांस्तु सर्वान्विनिर्भिद्य तदस्त्रपटव्यं च । जघ्रुस्ते राक्षसं घोरमेकं शतसहस्रशः ॥ ३४ ॥

ते	" அவர்கள்	अश्वरथ	அழிந்து
तान्	அவைகள்	घोरं	கொடிய
सर्वान्	எல்லாவற்றையும்	राक्षसं	இராக்ஷஸன்
विनिर्भिद्य	பொடியாக்கி	एकं तु	ஒருவகையே
तदस्त्रं च	அவனது அஸ்திரத் தையும்	शतसहस्रशः	கொடிக்கணக்காக
		जघ्रुः	புடைத்தார்கள்.

परिवार्यं च तं सर्वे शैलं मेघोत्करा इव । भिन्दिपालैश्च शूलैश्च निरुच्छ्वासमपोथयन् ॥

सर्वे च	" எல்லோருமாய்	परिवार्यं	குழித்துகொண்டு
तं च	அவனொருவகையே	भिन्दिपालैः	கைலைக்களாலும்
शैलं	ஒரு மலையை	शूलैः च	சூலங்களாலும்
मेघोत्कराः	மேகக்கூட்டங்கள்	निरुच्छ्वासं	திக்கு முக்காடுபவனாக
इव	எவ்வண்ணமோ, அவ்வண்ணமே	अपोथयन्	சாடினார்கள்.

विमुक्तकवचः क्रुद्धः सिक्तः शोणितविस्रवैः । ततः स पुष्पकं त्यक्त्वा पृथिव्यामवतिष्ठत् ॥

मुद्धः	" முக்கனான	सिक्तः	நனைக்கப்பட்டவனாய்
सः	அவன்	पुष्पकं	புஷ்பகனிமானத்தை
ततः	அப்பொழுது	त्यक्त्वा	விட்டு
विमुक्तकवचः	கவச மிழந்தவனாய்	पृथिव्यां	பூமியில்
शोणितविस्रवैः	உதிரப்பெருக்கு கனரல்	अवतिष्ठत्	ஸ்தம்பித்து நின்று விட்டான்.

ततः स कामुकी वागी समरे चाभिवर्तत । लब्धसंज्ञो मुहूर्तेन क्रुद्धस्तस्थौ यथाऽन्तकः ॥

ச: கரு:	“ அந்த மூர்க்கன்	காமுகி	வில்லைக் கையில்
முஹூர்த்	ஒரு முஹூர்த்த		கொண்டவனாயும்
	காலத்தில்	வாதி ச	பாணத்திதக் கையில்
சமவசஜ:	தன் நினைவுகொண்		கொண்டவனாயும்
	டவனாகி	சமரே	போரில்
தஸ்யௌ	சற்று நிதானித்து	அந்தக: யதா	யமன்போல்
	நின்றான்.	அபிவர்த்த	மேல்விழ்ந்து
தத:	அதினமேல்		தாக்கினான்.

ततः पाशुपतं दिव्यमस्त्रं सन्धाय कामुके । तिष्ठ तिष्ठेति तानुत्तवा तचापं विचर्कष सः ॥

ச:	“ ஆவன்	தானு	ஆஸர்களைப்பார்த்து
தத:	அப்பொழுது	திஸு திஸு	“ நில், நில் ”
திரிப:	திவ்யமான	இதி	என்று
பாஸுபத்	பாசுபதமென்ற	இதஸா	எச்சரித்து
அஸ்த்	ஆஸ்திரத்தை	தநு	அந்த
காமுகே	வில்லில்	சாப:	கொதண்டத்தை
சந்தாய	சந்தானஞ்செய்து	விசர்ஷ	இழுத்துவளைத்தான்.

आकर्णात्स विकृष्याथ चापमिन्द्रारिराहवे । मुमोच तं शरं क्रुद्धस्त्रिपुरे शङ्कतो यया ॥

इन्द्रारि:	“ இந்திர சத்ருவான	விக்ருஷ	இழுத்து
ச:	ஆவன்	சங்கா:	சங்கரபகவான்
அஹுவே	போரில்	திபுரே	திரிபுரத்தில்
கரு:	கொடங்கொண்ட	யயா	எவ்வண்ணமோ,
	வனாகி		அவ்வண்ணமே
ச:	அந்த	சர:	பாணத்தை
சாப:	வில்லை	அய	இப்பொழுது
அகர்ணத்	காதுபர்யந்தம்	மும்மோச	விடுத்தான்.

तस्य रूपं शरस्यासीद्विभूमज्वालमण्डलम् । वनं दहिष्यतो घर्षे दावापेरिव मूर्च्छितः ॥

घर्षे	“ கடுங்கோடையில்	तस्य	அந்த
वनं	காட்டை	शरस्य	பாணத்தின்
मूर्च्छितः	சாம்பலாய்	रूपं	சக்தி
दहिष्यतः	எரிக்கும்	विभूमज्वालमण्डलं	புகை இன்றி எரிகிற
दावापे:	காட்டுத்தீரினு		அக்கினிஜ்வாலையாக
	டையது		
इव	{ எவ்வண்ணமிருந்து	आसीत्	திகழ்ந்தது.
	மோ, அவ்வண்ண		
	மே எரிநிற்கிறதாய்		

ज्वालामाली स तु शरः कव्यादानुगतो रणे । मुक्तो गुल्मान्द्रुवांश्चापि भस्म कृत्वा प्रधावति ॥

रणे	" போரில்	ஜ்வாலாமாலி	ஜ்வாலாலைச் சக்கிர
कव्यादानुगतः }	அரக்கனது துன்பம்		முண்ட, உதரம்
अपि }	போல் செய்து	गुल्मान्	கிது மரங்களையும்
	முடிக்க வல்லதா	द्रुवान् च	பெரிய மரங்களையும்
	கொழும்	भस्म	சுரம்பலாக
मुक्तः तु	விடுக்கப்பட்ட துரண	कृत्वा	செய்துகொண்டு
सः शरः	அந்தப் பரணம்	प्रधावति	தாண்டி ஓடிக்கொண்டே

ते तस्य तेजसा दग्धा सैन्या वैवस्वतस्य तु । रणे तस्मिन्निपतिता दावदग्धा नगा इव ॥

तस्मिन्	" அந்த	तेजसा	கிரீவத்தால்
रणे	போரில்	दग्धाः	சாடுக்கப்பட்டவை
तु	துப்பொழுது		கனாய்
वैवस्वतस्य	வயஸ்வதைய	दावदग्धाः	காட்டுத்தீயினால்
ते	அந்த		கொளுத்தப்பட்ட
सैन्याः	சேனையின	नगाः इव	மரக்கன்போல்
तस्य	அதனுடைய	निपतिताः	அழிந்தன.

ततस्तु सचिवैः सार्धं राक्षसो भीमविक्रमः । ननाद सुमहानादं कम्पयन्निव मेदिनीम् ॥

ततः	" அப்பொழுது	कम्पयन् इव	நடுங்கச்செய்யவன்
भीमविक्रमः	அதி பரக்கிரம		போல்
	சாஸியாக	सचिवैः	மந்திரிமார்க்களோடு
राक्षसः	அரக்கன்	सार्धं	கூட
मेदिनीं तु	உலகத்தையே	सुमहानादं	ஒர் பெரும் கோலத்த
		ननाद	முழக்கினான். [தை

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे एकविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 21534



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 810

द्वाविंशः सर्गः—இருபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம். ॥ ௨௨ ॥

यमविजयः—யமனை ஜயிப்பது.

स तस्य तु महानादं श्रुत्वा वैवस्वतो यमः । शत्रुं विजयिनं मेने स्वयलस्य च संक्षयम् ॥

वैवस्वतः	" குரியபகவானுடைய	यमं	சத்ருவை
सः	அந்த [புதல்வரான	विजयिनं	வெற்றிபெரிசாண்டவனது
यमः	யமன்		பரிசுப்படைதையும்
तस्य	அவனுடைய	स्वयलस्य	தனது மலையைத்தி
महानादं	பெரும் கோலத்ததை		இன்னடைய
श्रुत्वा	கேட்டு	संक्षयं च	அழிவையுட்பற்றி
तु	துப்பொழுது	मेने	தனக்குள்ளேயே
			அல்லோசனை செய்தார்.

स हि योधान्हतान्मत्वा कोधमंरक्तोचनः । अवर्षाच्चस्ति मृतं रथोऽयमुपनीयताम् ॥२॥

ச:	"ஆவர்	மூ:	ஸாரதிக்கு
ஹதானு	கொடியுண்ட	அய ரய: டி	'தூந்த போர்ரதமே
யோவானு	போர்ரகிரர் களை	சுரிக்	கிரகரகில்
மவா	கிரகித்த	அவநிபதா	கொண்டுமரப்பட்டு
கோபமரக்தோசன:	கொபத்தால் கிவந்த		இம்' எண்டு
	கண்களுற்றவராய்	அவரீசு	கட்டகொரிட்டார்.

तस्य मृतो रथं दिव्यमुपस्थाप्य महास्वनम् । स्थितः स च महानेत्रा आरुरोह मदास्थम् ॥
पाशमुद्गरहस्तश्च मृत्युस्तस्याग्रतः स्थितः ॥ ३ ॥

तस्य	"ஆவரது	ச:	ஆவர்
மூ:	ஸாரதி	மஹரய	மஹாரதத்தில்
மஹஸ்வநம்	மஹாஸ்வனமென்ற	ச ச	தந்தண்கொ
	பேரிசைகையையுடைய	அரூஹ	எதிக் கொண்டார்.
தீவ்ய	திவ்யமான	தச	ஆவருக்கு
ரய	போர்ரதத்தை	அமத:	எதிரில்
அபஸ்தாப்ய	எதிரில் கொண்டு	மூ:	மிருத்புதெவன்
	வந்து நிறுத்தி	பாசமுடரஹ:	{ பாசமும், திரும்பு
ஸ்தித:	தயாராய் நின்றான்.		{ உலக்கைமையும் கை
மஹாநா:	மஹாதேஜஸ்வியான	ஸ்தித:	{ வில் கொண்டவராய்
			நின்றார்.

येन संक्षिप्यते सर्वं त्रैलोक्यमिदमव्ययम् । कालदण्डस्तु पार्श्वस्थो मूर्तिमान्स्यन्दनोत्तमे ॥

यमपहरणं दिव्यं मदहन्निव तेजसा ॥ ४ ॥

येन	"எந்த ஆவரான்	சங்க்ஷியதே	கஞ்சும்புகிறத.
தீவ்ய	தீவக	காலதண: து	காலதண்டமும்
திரைலோக்யம்	மூவுலகம்	மூர்திமான்	சரீர உருவம்கொண்
சர்வ	எல்லா மும்		டதாய்
அவயய	சரசுவதமாயுள்ளதாம்	தேஜசா	தேஜஸால்
தீவ்ய	மிக்க ஆச்சரியகர	மதஹ் இவ	எரித்த கிடுவது
	மாரிருக்கிறதாமென		பொன்றதாய்
யமபஹரண	யமபழிவுக்குட்பட்ட	ஸந்தனோத்தமே	உத்தமனாரதத்தில்
	டதாய்	பார்க்ஷ:	பக்கத்தில் நின்றது.

तस्य पार्श्वेषु निच्छिद्राः कालपाशाः प्रतिष्ठिताः । पावकस्पर्शसङ्काशः स्थितो मूर्तिश्च मुद्गरः॥

तस्य	"ஆந்ணுடைய	பாவகஸர்ஸங்காச:	கஞ்சின்பரிசுத்துக்கு
பார்க்ஷ	பக்கங்கரில்		நிகரான
காலபாசா:	காலபாசங்கள்	மூர்தி: ச	முக்காமெணும்
நிச்சிட்ரா:	நினைக்கொள்ளிடுகின்றால்		இரும்புத்து யும்
பரிஸ்திதா:	நினைப்பெற்றிருந்தன.	மூர்தி:	சரீர உருவம் கொண்
		ஸ்தித:	நின்றது. [டதாய்

ततो लोकत्रयं शुब्धमकम्पन्त दिवौकसः । कालं दृष्ट्वा तथा कुदं सर्वलोकभयावहम् ॥

दिवौकसः	" தேவர்கள்	सर्वलोक-	} மூவுலகமும் அஞ்சி நடுங்கும்படி செய்
कालं	யமனை	भयावहं	
तथा	அவ்வண்ணம்	दृष्ट्वा	கண்டு, [பவராயும்]
कुदं	கோபங்கொண்டிருப்	ततः	அப்பொழுது
	பவராயும்	लोकत्रयं	மூவுலகமும்
		शुब्धं	கலக்கமுற்ற தரக
		अकम्पन्त	நடுங்கினார்கள்

ततः प्रचोदयन्सूतस्तान्श्वान्धिरपमान् । प्रययौ भीमसन्नादो यत्र रक्षःपतिः स्थितः ॥

ततः	" அப்பொழுது	प्रचोदयन्	உற்சாகப்படுத்தி
सूतः	ஸூரதி		யோட்டிக்கொண்டு
श्वान्धिरपमान्	சக்தவர்களைமுன்ன	रक्षःपतिः	அரக்கமன்னன்
तान्	அந்த	स्थितः	இருந்தது
अश्वान्	குதிரைகளை	यत्र	எங்கேனா அவ்விடத்
भीमसन्नादः	பெரும் கூச்சலிடு		திற்கு
	பனவாய்	प्रययौ	புறப்பட்டான்.

सूहृतेन यमं ते तु हया हरिहयोपमाः । प्रापयन्मनसस्तुल्या यत्र तत्पस्तुतं रणम् ॥ ८ ॥

ते	" அந்த	सूहृतेन	ஒருசக்தனத்திலே
हरिहयोपमाः	{ இந்திரனது 'ஹரி' என்ற குதிரைக ளுக்குச் சமமான வைகளும்	प्रयुतं	உடனே செய்யவேண்
मनसः		तत्	அந்த [ஐயதாகிய]
तुल्याः		रणं	போர்
हयाः	குதிரைகள்	यत्र तु	எவ்விடத்திலேயோ
			அவ்விடத்திற்கு
		यमं	யமனை
		प्रापयन्	கொண்டுபோய்
			சேர்த்தன.

दृष्ट्वा तथैव विकृतं रथं मृदुसमन्वितम् । सचिवा राक्षसेन्द्रस्य सहसा विप्रदुष्टुः ॥ ९ ॥

राक्षसेन्द्रस्य	" அரக்கமன்னனது	रथं	இரதத்தை
सचिवाः	மக்திரிமார்கள்	दृष्ट्वा एव	கண்டதுமே
मृदुसमन्वितं	மிருக்புதையதைபுட னிருக்கிறதும்	सहसा	சடக்கென
विकृतं	{ இதுவகையில் பார்த் திராததாய் அப்புத மாயிருக்கிறதாயின	तथा	அப்படியே
		विप्रदुष्टुः	நடுக்கிட்டுத் திருங்கு டின் துவிட்டார்கள்.

लघुसूचयया ते हि नष्टसंज्ञा भवार्दिताः । नेह योद्धुं सपर्याः स्म इत्युक्त्वा प्रययुर्दिशः ॥

ते हि	"ஆவர்களை வெளில்	इह	'இங்கு
लघुसूचयया	ஆற்றல் குறைவிலும்	योद्धुं	போர்ப்பரிய
भवार्दिताः	பயந்தால் திகிலடை... நகவந்தவாய்	न समर्थोः स्म	ஸல்லோ மல்லோம்'
		इति	என்று
नष्टसंज्ञाः	அநிவு அழிந்தவர் கனாய்	उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு
		दिशः	திசைகளுதேர்தும்
		प्रययुः	ஒடிவிட்டார்கள்.

स तु ते तादृशं दृष्ट्वा रथं लोकमयावहम् । नाशुभ्यत दशमीवो न चापि भयमाविशत् ॥

सः	"அந்த	रथं	ரதத்தை
दशमीवः तु	தசமீவனு வெளில்	दृष्ट्वा	கண்டு
लोऽभयावहं	உலகமே நடுங்குமா நிகுக்கின்ற	भये च	பயமென்பதையே
तादृशं	அப்படிப்பட்ட	न आदिशत्	ஆடையிலில்லை.
तं	அந்த	अपि	கொஞ்சமேனும்
		न अशुभ्यत	கனவரப் படவுமில்லை.

स तु रावणमासाद्य व्यसृजच्छक्तितोमरान् । यमो मर्माणि संकुदो रावणस्योपकुन्तत ॥

सः	"அந்த	शक्तितोमरान्	சக்தி, தேமரமென்ற ஆபுதங்களை
यमः	யமன்	व्यसृजत्	விடுத்தார்.
संकुदः	பித்தகோபங்கொண்ட வராகி	रावणस्य	இராவணனுடைய
रावणं	இராவணனை	मर्माणि तु	மர்மஸ்தானங்களி ளேயே
आसाद्य	எதிர்த்து	उपकुन्तत	தன்புறுத்தினார்.

मर्मसु छिद्यमानेषु रावणो राक्षसेश्वरः । सहस्तस्थौ रुजं घोरां भियमान इवाचलः ॥

राक्षसेश्वरः	"ராட்சஸமன்னனாகிய	रुजं	கோலை
रावणः	இராவணன்	सहस्	பாரட்டாதவனாய்
मर्मसु	மர்மஸ்தானங்கள்	भियमानः	பிளவுண்ட
छिद्यमानेषु	தூன்புறுத்தப்படுக பிணும்	अचलः	மலை
घोरां	அனாதையமான	इव	போல்
		तस्थौ	சரிப்புறுதிருந்தான்.

रावणस्तु ततः स्वस्थः शरवर्षं मुमोच ह । तस्मिन्वैवस्वतरथे तोयवर्षमिवाम्बुदः ॥१४॥

रावणः	"அதன்மேல்	अम्बुदः	பேசும்
स्वस्थः तु	இராவணன்	तोयवर्षं	ஐந்தாரையை
तस्मिन्	சுமாரிசுப்பவனுடைய	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
वैवस्वतरथे	அந்த	मुमोच	பொழிந்தான்.
शरवर्षं	யவணது தேரில்	ह	கான்!
	சுமாரியை		

शरास्ते वज्रसङ्काशाऽद्यादयन्ति रणे ययम् । यथाऽचलं महाघोरा नानावर्णा वलाहकाः ॥

ते	" இந்த	शराः	சரங்கள்
वज्रसङ्काशाः	வஜ்ரசங்காசா மானமானவைகளும்	रणे	போர்க்களத்தில்
महाघोराः	மஹா பயங்கரமான வைகளும்	ययं	யமன்
नानावर्णाः	பலவித உருவங்களு டையனவுமான	वलाहकाः	மேகங்கள்
		अचलं	ஒரு மனையை
		यथा	எப்படியோ அப்படியே
		आदयन्ति	முடிக்கொண்டன.

तामिहत्य शरांस्तूर्णं रावणस्य ययः स्वयम् । ततः प्रहरणं घोरं मुमोचारिनिषूदनः ॥ १६ ॥

अरिनिषूदनः	" சத்ருஷம்ஹாசகரா	तूर्णं	கிரகில்
ययः	யமன் [கிய]	निहत्य	ஒழித்து
रावणस्य	இராவணனது	ततः	அதன்மேல்
तान्	அந்த	घोरं	கடுமையான
शरान्	சரங்களை	प्रहरणं	துன்பத்தை
स्वयं	உசுப்பயின்றி	मुमोच	கிளைவித்தார்.

ततो महाशक्तिशरैः पात्यमानो महोरसि । नाशक्रोत्थतिकर्तुं स राक्षसः शल्यपीडितः ॥

ततः	" அப்பொழுது	महोरसि	அகன்றமார்பில்
सः	அந்த	पात्यमानः	விட்கப்பட்டவனாகவும்
राक्षसः	அரக்கன்	शल्यपीडितः	பாணக்கூர்கள் அழிந் திருந்தவனாகவும்
महाशक्तिशरैः	மஹாசக்திகொண்ட சரங்களால்	प्रतिकर्तुं	பிரதிசெய்ய
		न नशक्तौ	முடியா திருந்தான்.

एवं नानाप्रहरणैर्यमेनामिश्रकशिना । सप्तरात्रं कृतः संख्ये विंशो विमुखो रिपुः ॥ १८ ॥

अमिश्रकशिना	" சத்ருக்களை அழிப்	रिपुः	சத்ரு
यमेन	யானால் [பவராகிய]	विंशः	பிரக்னை தவறியவனாகவும்
संख्ये	போரில்	विमुखः	பிரதிகூலமேயடைந்த வனாகவும்
सप्तरात्रं	ஏழுநாள் வரையில்	कृतः	செய்யப்பட்டான்.
एवं	இவ்வாறு		
नानाप्रहरणैः	பலவிதத் துன்பங்க ளால்		

तदाऽऽसीत्तुमुलं युद्धं यमराक्षसयोर्द्वयोः । जयपाकाङ्क्षतोर्वीर सपरेष्वनिवर्तिनोः ॥ १९ ॥

वीर	" வீரரே,	यमराक्षसयोः	யமன் சரக்கூஸனாகிய
सपरेषु	போரில்	द्वयोः	இவ்விருவர்களுக்கும்
जयं	ஜயத்தை	तदा	அப்பொழுது
आ संज्ञतोः	விரும்பியவர்களும்	तुमुलं	பயங்கரமான
अनिवर्तिनोः	பின்வாங்காதவர்களு டைய	युद्धं	போர்
		आसीत्	கடைபெற்றது.

ततो देवाः सगन्धर्वाः सिद्धाश्च परमर्षयः । मजापतिं पुरस्कृत्य समेतास्तद्राजाजिरम् ॥

ततः	"அப்பொழுது	मजापति	பிரம்மதேவரை
सगन्धर्वाः	சந்தர்வர்களோடு	पुरस्कृत्य	முன்னிட்டுக்கொண்டு
देवाः	தேவர்களும், [கடிய	तन्	அந்த
सिद्धाः	தித்தர்களும்	राजाजिरं	பொர்க்களத்திற்கு
परमर्षयः च	பாமரிஷிகளும்	समेताः	வந்துசேர்ந்தார்கள்.

सर्वत इव लोकानां कुक्ष्यतोर्भवत्तदा । राक्षसानां च मुख्यस्य प्रेतानापीश्वरस्य च ॥

राक्षसानां	"அரக்கர்களின்	लोकानां	உலகங்களுக்கு
मुख्यस्य च	தலைவனுக்கும்	सर्वतः	பிரளயகாலம்
प्रेतानां	பிரேதங்களுக்கு	इव	போலவே
ईश्वरस्य च	நாயகருக்கும்	तदा	அக்காலம்
कुक्ष्यतः	கொபம்வந்தவன்கில்	अमरत्	தோன்றிற்று.

राक्षसेन्द्रस्ततः क्रुद्धश्चापमायम्य संयुगे । निरन्तरमिवाकाशं कुर्वन्वाणांस्ततोऽमृन् ॥२२॥

ततः	"அனந்தரம்	ततः	அதிலிருந்து
राक्षसेन्द्रः	இராகுலேமன்னன்	वाणान्	பாணங்களை
संयुगे	போரில்	आकाशं	ஆகாசத்தை
क्रुद्धः	கொபக்கொண்டவனாய்	निरन्तरं इव	இடைவெளியேயில் லாததாய்
चापं	வில்லை	कुर्वन्	செய்வவனாய்
आयम्य	வளைத்து	अमृन्	விடுத்கான்.

मृत्युं चतुर्भिर्विशिखैः सूतं सप्तभिरदयत् । यमं शतसहस्रेण शीघ्रं मर्मस्वताडयत् ॥ २३ ॥

मृत्युं	"மிருத்யுதேவனை	यमं	யமனை
चतुर्भिः	நான்கு	शीघ्रं	வேகமாய்
सूतं	தேர்ப்பாசனை	सर्मसु	மர்மஸ்தானங்களில்
सप्तभिः	ஏழு	शतसहस्रेण	கொடிக்கணக்காய்
विशिखैः	பாணங்களால்	अतःअयत्	தாக்கினான்.
अदयत्	கலங்கினான்.		

ततः क्रुद्धस्य सहसा यस्याभिविनिःसृतः । ज्वाशमाली स निष्वासाद्दनात्क्रोधपावकः ॥

ततः	"அதனால்	ज्वाशमाली	கொழிந்துகிட்டெரி கின்றதாய்
क्रुद्धस्य	கொபக்கொண்ட	सहसा	கடுமையாய்
यमस्य	யமனது	वदनात्	முகத்தினின்றும்
सः	அந்த	निष्वासात्	சுவாசத்தினின்றும்
क्रोधपावकः	கொபாங்கிவிடவனது	अभिविनिःसृतः	வெளிக்கிளம்பிற்று.

ततोऽपश्यंस्तदार्थं दैत्यदानवराक्षसाः । क्रोधजं पावकं दीप्तं दिधक्षन्तं रिपोर्विलम् ॥

ततः	" அப்பொழுது	दिधक्षन्तं	பாழாக்குகிறதாய்
क्रोधजं	கோபத்தினாலுண்டான	तत्	அந்த
पावकं	அக்கினியை	आख्यं	ஆச்சர்யத்தை
दीप्तं	எரிகிறதாய்	दैत्यराक्षसाः	தையர்கள், தானவர் கள், இராட்சஸர்கள்
रिपोः	சத்ருவினது	तदा	அப்பொழுது
विलं	தைரியத்தை	अपश्यन्	நேரில் பார்த்தார்கள்.

मृत्युस्तु परमक्रुद्धो वैवस्वतमथाब्रवीन्

॥ २६ ॥

मृत्युः	" மிகுத்யுதேவன்	वैवस्वतं	யமனிடம்
परमक्रुद्धः	அதிகக் கோபங்கொண்டவனாகி	अथ	இப்படி
तु	இத்தருணத்தில்	अब्रवीत्	விண்ணப்பஞ்செய்தான் :

मुञ्च मां देव शीघ्रं च निहन्मि समरे रिपुम्

॥ २७ ॥

देव	" 'ஸ்வாமியே!	रिपुं	சத்ருவை
मां	எனக்கு	शीघ्रं च	கிரைகிலேயே
मुञ्च	விடைதந்தருளும்	निहन्मि	நான் கொன்றுவிடுகிறேன்.
समरे	போரில்		

नरकः शम्बरो वृत्रः शम्भुः कार्तिस्वरो बली । वैरोचनश्च नमुचिस्तावुभौ मधुकैटभौ ॥

एते चान्ये च बहवो बलवन्तो दुरासदाः । विनिपन्ना मया दृष्टाः का चिन्ताऽस्मिन्निशाचरे॥

दृष्टाः	" பெயர்பேரன்	तौ	அந்த
बलवन्तः	பலிஷ்டர்களும்	उभौ	இருவர்களாலிய
दुरासदाः च	எவராலும் வெல்வதற்கரியவர்களான	मधुकैटभौ च	மதுகைடபர்களும்
एते	இந்த	अन्ये	இவர்கள்ல்லாத
नरकः	நரகர்கள்	बहवः च	பலரும்
शम्बरः	சம்பரர்கள்	मया	என்னால்
वृत्रः	கிருத்திரர்கள்	विनिपन्नाः	ஒழிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.
शम्भुः	சம்பு	अस्मिन्	இந்த
कार्तिस्वरः	கார்த்தஸ்வரன்	निशाचरे	அரக்கன் விஷயத்தில்
बली	பலி சக்கிரவர்த்தி	चिन्ता	சிந்தை
वैरोचनः	வைரோசனன்	का	என்?
नमुचिः	நமுசி		

मुञ्च मां साधु धर्मज्ञ यावदेनं निहन्म्यहम् । न हि कश्चिन्मया दृष्टो बलवानपि जीवति ॥

धर्मज्ञ	“தருமமறிந்தவனே,	यावत्	இதோ
साधु	இதுவரையில் கடை	निहन्मि	கொன்றுவிடுகிறேன்;
	பெற்றது போதும்;	मया	என்னால்
मां	எனக்கு	दृष्टः	தாக்கப்பட்டவன்
मुञ्च	கட்டளைபிட்டருளும்;	कश्चिन् हि	எவனும்
एनं	இவனை	बलवान् अपि	பலிஷ்டனும் இருந்தா*
अहं	நான்	न जीति	உயிருடனிரான். [ஆம்

बलं मम न खल्वेतन्मर्यादेषा निसर्गतः । स दृष्टो न मया कालं मुहूर्तमपि जीवति ॥३१॥

एवम्	“இது	निसर्गतः	என் ஸ்வபாவசித்தம்;
मम	எனது	सः	அவன்
बलं	ஸரமர்ந்தியத்தைப்	मया	என்னால்
	பற்றி	दृष्टः	தாக்கப்பட்டவன்
न खलु	நான் பிரார்த்திக	अपि	என்னால்
एषा	இந்த [கிறேனில்லை.	मुहूर्ते	ஒரு முஹூர்த்த
मर्यादा	தொன்றுதொட்டு	कालं	காலமும்
	வந்த தருமதியமனம்	न जीवति	ஜீவித்திரான்.*

तस्यैवं वचनं श्रुत्वा धर्मराजः प्रतापवान् । अश्र्वीक्षत् तं मृत्युं त्वं तिष्ठैनं निहन्म्यहम् ॥

प्रतापवान्	“தேஜோமயராசிய	मृत्युं	மிகுத்ததெவனைப்
धर्मराजः	தருமராஜன்	त्वं	‘நீ’ [பார்த்து
तस्य	அவனது	तिष्ठ	கம்மா இரு;
एवं	இந்த	अहं	நான்
वचनं	பிரார்த்தனைக்கு	एनं	இவனை
श्रुत्वा	செவிசாய்த்து	निहन्मि	கொன்றுவிடுகிறேன்’
तस्य	அதுவழிவந்ததில்		என்று
त्वं	அந்த	अश्वीक्षत्	திருவாய்க்கிரு
			ளினார்.

ततः संरक्तनयनः कुट्टो वैवस्वतः मधुः । कालदण्डमयो घं तु तोलयामास पाणिना । ३२॥

ततः	“அதன்மேல்	अमोघं	என்றும், எங்கும்;
वैवस्वतः	வைவஸ்வத		வின்போகாத
मधुः	மஹாபி	कालदण्डं तु	காலதண்டத்தையே
कुट्टः	கூடா மகொண்டவ	पाणिना	கையால்
	ராய்	तोलयामास	உயர்த்துக்கினார்.
संरक्तनयनः	சிலந்த கண்களுற்ற		
	வராய்		

यस्य पार्श्वेषु निखिलाः कालपाशाः प्रतिष्ठिताः ।

पावकाशनिसङ्काशो मुद्गरो मूर्तिमान्स्थितः

॥ ३४ ॥

यस्य ⁴ எந்த அத்துமைய

पार्श्वेषु பக்கங்களில்

कालपाशाः காலபாசங்கள்

निखिलाः எல்லா முடும்

प्रतिष्ठिताः வந்துகின்றன

दर्शनादेव यः प्राणान्प्राणिनामपकर्षति । किं पुनस्ताडनात्स्पर्शात्पीडनाद्ऽपि देहिनः ॥

यः ⁴ எந்த அது

प्राणिनां பிராணிகளின்

प्राणान् உயிர்களை

दर्शनात् एव கண்டமாத் திரத்தி
லேயே

अपकर्षति ஆகர்ஷித்துவிடுகி

றது.

पावकाशनिसङ्काशः கொளுப்புக்கும், இடித்

தும் நிகரான

मुद्गरः முத்தகரமென்ற இரும்

புத்தண்டம்

मूर्तिमान् உருவமெடுத்ததாக்

கொண்டதாய்

स्थितः வந்து நின்றது.

अपि இப்படியிருக்கையில்

देहिनः பிராணிகளை

स्पर्शान् தொட்டு

ताडनात् वा அடித்துத் துன்புறுத்

துகிறதென்றால்

किं पुनः என்னென்று சொல்

லக்கடும்.

स ज्वालापरिवारस्तु निर्दहन्निव राक्षसम् ।

बलवता ⁴ பலிஷ்டரான

तेन அவரால்

रघुः என்பர்க்கப்பட்டதா

सः அந்த [கிய]

महाप्रहरणः மறுத்தான ஆயுதம்

तु அத்தருணத்தில்

तेन स्पृष्टो बलवता महाप्रहरणोऽस्फुरत् ॥

ज्वालापरिवारः நாற்புறமும் அக்கினி

ஜ்வாலையைபுண்டாடாய்தாய்

राक्षसं அரக்களை

निर्दहन् கொளுத்திவிடுகிறது

इव போல்

अस्फुरत् மின்னிற்று.

तनो विदुदुवुः सर्वे तस्मात्तस्मा रणाजिरे । सुराश्च क्षुभिताः सर्वे दृष्ट्वा दण्डोद्यतं यमम् ॥

रणाजिरे ⁴ பேர்க்களத்தில்

यमं யமனை

दण्डोद्यतं தண்டத்தைக் கைவி
லேந்தியவராய்

दृष्ट्वा கண்டு

तस्मात् அதனால்

ततः அப்பொழுது

सर्वे எல்லோரும்

तस्माः பயந்துநடுக்கியவர்

களாய்

विदुदुवुः ழுடிப்போய்விட்டார்

सुराः தேவர்கள் [கள்.

सर्वे च எல்லோருமே

क्षुभिताः கலக்கினார்கள்.

तस्मिन्पदार्थकामे तु यमे दण्डेन रावणम् । यमं पितामहः साक्षादर्शयित्वेदमब्रवीत् ॥ ३८ ॥

रावणं ⁴ ராவணனை

दण्डेन தண்டத்தால்

तस्मिन् यमे அந்த யமன்

पदार्थकामे புடைக்கவெண்ணியவ

पितामहः பிரம்மதேவர் [ளில்

यमं யமன்முன்

साक्षात् பிரத்யகூதத்தில்

दर्शयित्वा பிரஸன்னராகி

तु இதுவிஷயத்தில்

इदं இப்படி

अब्रवीत् திருவாய்மலர்ந்தருளி

ஞர்:

वैवस्वत महाबाहो न खल्वमितविक्रय । न हन्तव्यस्त्वया तेन दण्डेनैव निशाचरः ॥३९॥

மஹாபாஹோ
“மஹாத்தானபாஹு”
பலங்கொண்ட,

अमितविक्रयः
அனவிக்ரயகாத
பார்க்கிரமமும் பெற்ற

वैवस्वत
சூரியனது புத்திர;

त्वया
உன்னால்

तेन
அந்த
दण्डेन
காலதண்டத்தால்
निशाचरः एव
அரக்கன் மாத்திரம்
हन्तव्यः
கொல்லத்தகுந்தவன்
न
இல்லை.
न हतु
கடவேடாத.

वरः खलु मयैतस्मै दत्तस्त्रिदशपुङ्गव । स त्वया नानृतः कार्यो यन्मया व्याहृतं वचः ॥

त्रिदशपुङ्गव
“தேவர்பெருமானே!

एतस्मै
இவனுக்கு

सः
அந்த

वरः
வரமானது

मया खलु
என்னாலேயே

दत्तः
கொடுக்கப்பட்டிருக்கி
றது.

मया
என்னால்
व्याहृतं
சொல்லப்பட்டதான
वचः
ஆக்கின
यत्
எதுவோ அது
त्वया
உன்னால்
अनृतः
பொய்யாக
न कार्यः
செய்யலாகாது.

यो हि मामनृतं कुर्यादेषो वा मानुषोऽपि वा । त्रैलोक्यमनृतं तेन कृतं स्थान्नात्र संशयः ॥

देवः वा
“ஒரு தேவன் தானு
கட்டும்,

मानुषः वा
ஒரு மனிதன் தானாக

यः
எவனொருவன் [ட்டும்

मो अपि
என்னையே

अनृतं
பொய்யனாக

कुर्यात्
செய்கிறானே

तेन हि
அவனாலேயே
त्रैलोक्यं
மூவுலகத்திற்கும்
अनृतं
வஞ்சனை
कृतं
செய்யப்பட்டதாக
स्यात्
ஆகும்;
अत्र
இதில்
न संशयः
ஐயமில்லை.

कुद्धेन विप्रमुक्तोऽयं निर्विशेषं प्रियाप्रिये । प्रजाः संहरते रौद्रो लोकत्रयभयावहः ॥४०॥

कुद्धेन
“கோபத்துடன்

विप्रमुक्तः
பிரயோகித்துவிடப்

अयं
இது [பட்ட

प्रजाः
பிரானைகளை

रौद्रः
கொடியதாய்

प्रियाप्रिये
பிரியம் அப்பிரியமென்

னும் விஷயத்தில்

लोकत्रयभयावहः {
மூவுலகங்களுக்கும்
அஞ்சத்வையுண்டாய்
குறித்தாய்

निर्विशेषं
வேற்றுமையற்றதாய்

संहरते
ஸம்ஹரிக்கிறது.

अमोघो ह्येष सर्वेषां प्राणिनाममितवभः । कालदण्डो मया सृष्टः पूर्वं मृत्युपुरस्कृतः ॥४१॥

एषः
“இந்த

कालदण्डः
காலதண்டம்

मया हि
என்னாலேயே

पूर्वं
முன்பு

प्राणिनां
பிராணிகள்

सर्वेषां
எல்லாவற்றிற்கும்

मृत्युपुरस्कृतः
மரணத்திற்கென்று ஏ

ற்படுத்தப்பட்டதாய்

अमितवभः
அனவிடக்காத கோ

திகொண்டதாய்

अमोघः
எக்காலத்திலும்

வின்போகாததாய்

सृष्टः
சிருஷ்டிக்கப்பட்டது.

तच्च खल्वेष ते सौम्य पात्यो रावणमूर्धनि । न ह्यस्मिन्पतिते कश्चिन्मुहूर्तपि जीवति ॥

तत् "ஆதலால்
சௌம்ய ஸௌம்ய!
एषः இது
रावणमूर्धनि இராவணன் தலையில்
ते உணக்கு
न पात्यः ஏறிய தக்கதன் று.

दि एनेனில்
अरिमन् இது
पतिः தாக்கியதின்
कश्चित् சில
मुहूर्त अपि ஒரு நிமிஷம்
न जीवति ஜீவித்திரான்.

यदि ह्यस्मिन्पतिते न म्रियेऽपि राक्षसः । म्रियते वा दशग्रीवस्तदा ह्युभयतोऽनृतम् ॥

अरिमन् "இது
निपतिते தாக்கியபின்னர்
एषः இந்த
दशग्रीवः राक्षसः தசகிரீவ ஆரக்கன்
म्रियते यदि இறந்தாலும் சரி

न म्रियेत वा இதவா திருந்தான்
एतदा அப்படியானால்
उभयतः இருவகையிலும்
अनृतं हि பொய்யாகத்தானாகும்.

तन्निवर्तय लङ्केशं दण्डमेतं समुद्यतम् । सत्यं च मां कुरुष्वद्य लोकांस्त्वं यद्यवेक्षसे ॥४६॥

तत् "ஆதலால்
लङ्केशं நீ
लोकान् உலகளும்பிரதாயத்
अवेक्षसे அனுஷ்டிக்கின்றாய்
यदि என்கிற பசுஷத்தில்
एतं இந்த
लङ्केशं இலங்கேசனுக்காக

समुद्यतं கையிலெடுக்கப்பட்ட
दण्डं டிருக்கின்ற
अद्य காலதண்டத்தை
निवर्तय இந்தசூழ்நத்திலேயே
मां च இருந்தவிடத்திற்கே
सत्यं அனுப்பிவிடு.
कुरुष्व என்கையும
लोकांस्त्वं மத்யவானாக
यद्यवेक्षसे செய்துவை.

एवमुक्तस्तु धर्मात्मा प्रत्युवाच यमस्तः । एष व्यावर्तितो दण्डः प्रभविष्णुर्हि नो भवान् ॥

एष "இவ்வண்ணமாய்
यमः சொல்லியதற்குத்
धर्मात्मा செவிரப்பட்ட
यमः தருமா த்மாவாகிய
तु यमன்
तदा இதுவிஷயத்திலிப்படி
अप्युवाच அப்பொழுது

भगवान् பதில்கொல்லியரு
नः "தேவரீர் [கிறார்]
प्रभविष्णुः हि எங்களுக்கு
एषः दण्डः யஜுமா னனன்றோ?
व्यावर्तितः இந்தத் தண்டம்
கிட்டது.

किं न्विदानीं मया शक्यं कर्तुं रणगतेन हि । न मया यद्ययं शक्यो हन्तुं वरपुत्रस्कृतः ॥

वरपुत्रस्कृतः "வரப்பெருமை
अयं பெற்றிருக்கிற
मया இவன்
हन्तुं என்னால்
शक्यः கொல்ல
न ஆற்றான்
இல்லை.

यदि என்கிறபடியால்
इदानीं இப்பொழுது
रणगतेन போருக்குவந்த
मया हि என்னாலேயே
कर्तुं செய்ய
शक्यं உசிதமானது
किं तु என்னதாஸிருக்கிறது?

एष तस्मात्प्रणम्यामि दर्शनादय रक्षसः । इत्युक्त्वा सरथः साश्वस्तत्रैवान्तरधीयत ॥४९॥

तस्मात्	"ஆதலால்	தனது	கொல்லிவிட்டு
एषः	இந்த கான்	தன் சுவ	அந்த கூடினைத்
अस्य	இந்த		திலேயே
रक्षसः	அரக்கனது	सरथः	தேருடன் கூடினவரை
दर्शनात्	எதிரிவிருந்து		கவும்
प्रणम्यामि	மனதந்து	साश्वः	குதிரையுடன் கூடின
	போகிறேன்.		வராகவும்
इति	இவ்வகையால்	अन्तरधीय ।	அந்தர்த்தரணமாயினார்.

दशधीवस्तु ते जित्वा नाम विश्रान्य चात्वनः । आह्व पुष्पकं भूयो निष्क्रान्तो यमसादनात् ॥

दशधीवः	"தசதீவன்	भूयः	அதிகமாய்
तु	விஷய மிப்படியிரு	विश्रान्य	சோதாப்படுக்தி
	ந்தும்	पुष्पकं	புஷ்பகவிமானத்தில்
ते	அவரை	आह्व	ஏறிக்கொண்டு
जित्वा च	தோற்கடித்து விட்ட	यमसादनात्	யமனிருப்பிடத்
आत्मनः	தனது [காய்		தலின்றி
नाम	பெயரை	निष्क्रान्तः	வெளியே சென்றான்.

स तु वैवस्वतो देवैः सह ब्रह्मपुरोगमैः । जगाम त्रिदिवं हृष्टो नारदश्च महामुनिः ॥५१॥

ब्रह्मपुरोगमैः	"பிரம்முதேவரை	जगाम	போய்ச் செந்தார்.
	முன்னிட்ட	नारदः	நாரத
देवैः	தேவர்களோடு	महामुनिः च	மஹர்ஷியும்
सह	கூடினவராய்	तु	இதுவிஷயத்தில்
सः वैवस्वतः	அந்த யமன்	हृष्टः	மனஸ்துஷ்ட
त्रिदिवं	சுவர்க்கத்திற்கு		கொண்டவரானார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे द्वाविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 21585



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 861

त्रयोविंशः सर्गः—இருபத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ 23 ॥

वरुणविजयः—வருணனை ஜயிப்பது.

ततो जित्वा दशधीवो यमं त्रिदशपुङ्गवम् । रावणस्तु रणश्लाघी स्वसहायान्दर्श ह ॥१॥

ततः	"அப்போது	रणश्लाघी	போரைப் புகழ்ந்து
त्रिदशपुङ्गवम्	தேவசிரேஷ்டராகிய		பேசுகின்ற
यमं ह	யமனையே	दशधीवः	தசதீவனாகிய
जित्वा तु	தோற்கடித்து விட்ட	रावणः	இராவணன்
	தாய்	स्वसहायान्	தனது கூட்டாளிகளை
		दर्श	கண்டான்.

ततो रुधिरसिक्ताङ्गं महारैर्जर्जरीकृतम् । रावणं राक्षसा दृष्ट्वा हृष्टवत्समुपागमन् ॥ २ ॥

ततः	“அப்பொழுது	महारी:	குத்துகளால்
राक्षसा:	ஆரக்கர்கள்	जर्वरीकृतं	துளைக்கப்பட்டுப்பவ
रावणं	இராவணனை	दृष्ट्वा	கண்டு [இதையும்]
रुधिरसिक्ताङ्गं	உதிரம் படித்திருப்ப	हृष्टवत्	சந்தேசமாய்
	வனாகவும்	समुपागमन्	கிட்டிநின்றார்கள்:

जयेन वर्षयित्वा च मारीचप्रमुखास्ततः । पुष्पकं भेजिरे सर्वे सान्त्विता रावणेन तु ॥

मारीचप्रमुखा:	“மாரீசன் முதலாகிய	रावणेन च	இரவணனுடைய
सर्वे तु	எல்லோருமே	सान्विता:	ஆதரித்துப் பேசப்
जयेन	‘ஜயனிடையே’ என்று		பட்டவர்களாய்
वर्षयित्वा	புகழ் கூறிவிட்டு	पुष्पकं	புஷ்பகமிமானத்தில்
ततः	அதன்மேல்	भेजिरे	ஏறிக்கொண்டார்கள்.

ततो रसातलं गच्छन्प्रविष्टः पयसां निधिम् । दैत्योऽरगगणाध्युष्टं वरुणेन सुरक्षितम् ॥४॥

ततः	“அங்கிருந்து	वरुणेन	வருணபகவானால்
रसातलं	ரஸாதலமென்கிற பா	सुरक्षितं	நன்கு பாதுகாக்கப்
	தராளோகத்திற்கு		பட்டதுமான்
गच्छन्	போகிறவனாய்	पयसां निधि	பயசாமுத்திரத்தில்
दैत्योऽरगगणाध्युष्टं	{ னைதத்யகணங்கள் உராககணங்களால் நிறைந்துள்ளதும்	प्रविष्टः	புகுந்தான்.

स तु भोगवतीं गत्वा पुरीं वासुकिपालिताम् । कृत्वा नागान्वशे हृष्टो ययौ मणिमयीं पुरीम्॥

स:	“அவன்	नागान्	நாகர்களையும்
वासुकिपालितां	வாசுகிபினால் பாதுகாக்கப்பட்ட	वशे	தன்வசத்தில்
		कृया	கிறுத்திவிட்டு
भोगवतीं	போகவதி என்ற	हृष्टः	களிப்படைந்தவனாய்
पुरीं	பட்டணத்திற்கு	मणिमयीं	மணிமயமென்கிற
गत्वा	போய்ச்சேர்ந்து	पुरीं	பட்டணத்திற்கு
		ययौ	போய்ச்சேர்ந்தான்.

निवातकवचास्तत्र दैत्या लब्धवराऽवसन् । राक्षसांस्तान्समागम्य युद्धाय समुपाह्वयत् ॥

तस्य	“அதில்	तान्	அந்த
लब्धवरा:	வாப்பிரஸாதம்பெற்ற	राक्षसान्	நைதத்யர்களை
निवातकवचा:	நிவாதகவசங்களை	समागम्य	போய்ப்பாச்த்து
दैत्या:	நைதத்யர்கள்	युद्धाय	அமரர்களுக்கெதற்கு
अवसन्	வாஸந்தெய்துகொண்டிருந்தார்கள்.	समुपाह्वयत्	அழைத்தான்.

ते तु सर्वे सुविक्रान्ता दैतेया बलशालिनः । नानापहरणास्तत्र प्रययुर्बुद्धदुर्मदाः ॥ ७ ॥

सुविक्रान्ताः	"मஹா பராக்ரீம சாலிகளும்	ते	அந்த
बलशालिनः	மஹா பலசாலிகளும்	दैतेयाः	தைத்தியர்கள்
नानापहरणाः	{ பலவிதமான பாடைக் கலங்களைப் பெற்ற வர்களும்	सर्वे	எல்லோரும்
बुद्धदुर्मदाः	புத்தப்பயித்தியம் அடித்தவர்களுமான	तु	அப்பொழுது
		तत्र	அதற்கு
		प्रययुः	போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

तेषां तु युद्धयमानानां सायः संवत्सरो गतः । न चान्यतरयोस्तत्र विजयो वा क्षयोऽपि वा ॥

युध्यमानानां	"போர்புரிந்துக் கொண்டிருந்த	तु	இப்படியிருக்கும்
तेषां	அவர்களுக்கு	अन्यतरयोः च	இருவர்களில் எவரொ
सायः	பூர்ணமாய்	तत्र	அதில் [ருவருக்காவது
संवत्सराः	ஒர் ஆண்டு	विजयः वा	வெற்றியாவது
गतः	கழிந்தது.	क्षयः वा	தோல்கியாவது
		न	உண்டாகவில்லை.

ततः पितामहस्तत्र त्रैलोक्यगतिरव्ययः । आजगाम हृतं देवो विमानवरमास्थितः ॥ ९ ॥

ततः	"அதன்மேல்	पितामहः देवः	பிரம்மதேவர்
त्रैलोक्यगतिः	மூவுலகுக்கும் ஆகா	विमानवरं	உத்தமவிமானத்தில்
	மாயிருப்பவரும்	आस्थितः	எழுந்தருளியவராய்
अव्ययः	அமோகமாகிய வாகை	तत्र	அங்கிடத்திற்கு
	இரேப தருபவருமான	हृतं	வேகமாய்
		आजगाम	வந்துசேர்ந்தார்.

निवातकवचानां तु निवार्य रणकर्म तत् । वृद्धः पितामहो वाक्यमुवाच विदितार्थवत् ॥

वृद्धः	"மஹா பூதவராகிய	तु	இவ்விஷயத்தில்
पितामहः	பிரம்மதேவர்	वाक्यं	ஆக்கிரைப
निवातकवचानां	விவாதகவசர்களின்	विदितार्थवत्	எப்பெட்டமாய்கின்ற
तत्	அந்த		கும் வண்ணமாய்
रणकर्म	போர்த் தொழிலை	उवाच	திருவாய்மலர்ந்தரு
निवार्यं	தடுத்து		வினார்:

न ह्ययं रावणो युद्धे शक्नोति जेतुं सुरासुरैः । न भवन्तः क्षयं नेतुमपि सामरदानवैः ॥ ११ ॥

युधे	"போரில்	न ह्ययः	முடியாதவன்.
अयं	இந்த	भवन्तः	நீங்கள்
रावणः	இராவணன்	सामरदानवैः अपि	தானவர்களுள்ளிட்ட
सुरासुरैः	தேவர்களாலும்,		தேவர்களாலும்
	அசுரர்களாலும்	क्षयं नेतुं	காசத்தைப்பெற
जेतुं	ஜெத்க	न	முடியாது.

राक्षसस्य सखित्वं च भवद्भिः सह रोचते । अविभक्ताश्च सर्वार्थाः सुहृदां नात्र संशयः ॥

राक्षसस्य “அரக்கனுக்கு

भवद्भिः உயர்களோடு

सह கூட

सखित्वं च ஒற்றுமையா

யிருத்தலை

रोचते நல்லதாய்த் தேர்ந்து
கிறது.

सुहृदां ஸ்மீனகிதர்களுக்கு

सर्वार्थाः च எல்லா வயலுறா ரங்

களின் பாயன்களும்

अविभक्ताः வித்தியாஸமின்றி

யிருக்கின்றனர்.

अस இதில்

न संशयः ஐயமில்லை.”

ततोऽभिसाक्षिकं सख्यं कृतवांस्तत्र रावणः । निवातकवचैः सार्धं प्रीतिमानभवत्तदा ॥

रावणः “இராவணன்

तत्र இதில்

प्रीतिमान् மனமொப்பியவனாய்

तदा அப்பொழுதே

ततः அங்கிடத்திலேயே

अभिसाक्षिकं அக்கிணியர ஸபிகமாக

निवातकवचैः நிவாதகவசர்களோடு

सार्धம் கூட

सख्यं ஒற்றுமையாயிருத்தலை

कृतवान् செய்துமுடித்தவனாக

अभवत् ஆனான்.

अर्थतस्तैर्यथान्यायं संवत्सरमथोपितः । स्वपुराभिर्विशेषं च शिवं प्राप्नो दशाननः ॥१४॥

अथ “அப்பொழுது

दशाननः தசானனன்

तैः அவர்களால்

यथान्यायं கிரமப்படி

निर्विशेषं { யாதொருவித வித்தி

யாஸமில்லாதவண்

ணமாய்

स्वपुरा तன் நகரவாசிட

शिवं சுகத்தை

प्राप्तः அனுபவிப்பவனாயும்

अर्थतः च { ஸர்வபாகாரத்தாலும்

கொண்டாடப்பட்ட

வனாயும்

संवत्सर ஒரு வருஷம்

उपितः வயித்தூக்கொண்டி

ருந்தான்.

ततोपधाय मायानां शतमेकं समाप्तवान् । सलिलेन्द्रपुराण्वेषी भ्रमति स्म रसातलम् ॥

ततः “அக்காலத்தில்

मायानां கபட உபாயங்களில்

एकं शतं ஒருநூற்ற

उपधाय எனப்பற்றி

समाप्तवान् சீபுண்ணானான்.

सलिलेन्द्रपुराण्वेषी { வருணனது நகரத்

தைத் தேடுகின்றவ

னாய்

रसातलं ரஸாதலத்தில்

भ्रमति स्म சுற்றித்திரிந்தான்.

ततोऽश्मनगरं नाम कालकेयूरधिष्ठितम् । गत्वा तु कालकेयांश्च इत्वा तत्र बलोत्कटान् ॥

शूर्पणख्याश्च भर्तारमसिना प्राच्छिनत्तदा । स्यालं च बलवन्तं च विद्युज्जिह्वं बलोत्कटम् ॥

जिह्वया संलिहन्तं च राक्षसं समरे तथा

॥ १७ ॥

ततः “அப்பொழுது

कालकेयूरैः காலகேயுர்களால்

अधिष्ठितं அதிகாரம் செலுத்தப்

பட்டதாகிய

अश्मनगरं அக்ஷமநகரம்

नाम என்றதில்

गया புகுந்து

तस அக்குள்ள

बलोऽकटान्	மஹா பலகா லிகளா கிய	शूराणां च	சூர்ப்பணைகாரின்
कालेयान् च	காலேயந் களையும்	भर्तारं च	கணவனுனபடியால்
हृत्वा तु	கொன் றுவிட்டு	स्यलं	தங்கனகபுருஷனுமாகிய
जिह्वा	நா லினால்	विश्विहं च	வித்யுஜ்ஜிஹவனென்ற
संलिहन्तं	நக்கிப்புசிக்கின்ற தானும்	राक्षसं च	ஆரக்களையும்
बलवतं	ஸ்தூலசரீரமுடையவ னும்	तदा च	அக்காலத்திலேயே
बलोरब्धे	மஹா பலிஷ்டனும்	तथा	அவ்வண்ணமே
		समरे	போரில்
		अग्निना	கந்தியால்
		प्राचिञ्चत्	லெட்டிக்கொன்றான்

तं विजित्य सुहृतेन जघ्ने दैत्यांश्चतुःशतम्

॥ १८ ॥

तं	“அவனை	दैत्यान् च	தையர்களையும்
विजित्य	கொன் றுவிட்டு	सुहृतेन	ஒருநிமிஷத்தில்
चतुःशतं	நானூறு	जघ्ने	கொன்றான்.

ततः पाण्डुरमेवाभं कैलासमिव भास्वरम् । वह्णस्यालपं दिव्यमपश्यद्राक्षसाधिपः ॥ १९ ॥

ततः	“அதன்மேல்	भास्वरं	ஜோதியமாய் விளங் குவதுமான
राक्षसाधिपः	இராக்ஷஸமன்னன்	वह्णस्य	வருணனுடைய
पाण्डुरमेवाभं	வெண்மேகங்கள் போன்றதும்	दिव्यं पश्यं	திவ்யமான ஆரவத்தை
कैलासं इव	கைலாஸத்தையோல்	भाश्यत्	கண்டான்.

क्षरन्तीं च पयस्तत्र सुरभिं गामवास्थिताम् । यस्याः पयोभिनिष्यन्दाक्षीरोदो नाम सागरः ॥ २० ॥

ददर्श रावणस्तत्र गोवृषेन्द्रवरारणिम् । यस्माच्चन्द्रः प्रभवति शीतरश्मिः प्रजाहितः ॥ २१ ॥

क्षरन्तीं	“இராவணன்	प्रजाहितः	ஐனக்கருக்கிரியரும்
तत्र	அவ்விடத்தில்	शीतरश्मिः	சூரிந்தகிரணமுடைய
पयः	பாலை	चन्द्रः	சந்திரன் [வருமான
क्षरन्तीं	சொரிந்துகொண்டு	प्रभवति	உத்பலித்தனரோ, அந்த
गामवास्थितां च	இருக்கின்றதும்		
यस्याः	வதினுடைய		
पयोभिनिष्यन्दाक्ष	பால் பெருகியதால்	गोवृषेन्द्रवरारणिं	{ சிவபெருமானின் உத்தமவிருஷபத் தின் ஸாக்ஷாத் மாதாவுமாகிய
सागरः	ஸமுத்திரம்	सुरभिं	காபி என்கிற
क्षीरोदः	பாற்கடல்	गं	பகவை
नाम	என பெயர்பெற்	दर्शं	கண்டான்.
यस्मात्	எந்த [நேதா,		
तस्य	அதில்		

यं समाश्रित्य जीवन्ति केनयाः परमर्षयः । अमृतं यत्र चोत्पन्नं स्वधा च स्वधभोजिनाम् ॥
 यां ब्रुवन्ति नरा लोके सुरभिं नाम नामतः । प्रदक्षिणं तु तां कृत्वा रावणः परमाद्भुताम् ॥
 प्रविवेश महाधोरं गुप्तं बहुविधैर्बलैः ॥ २३ ॥

रावणः	"இரா வணன்"	சுரபி	சுரபி
केनयाः	"பேனயர்" கனென்ற	नाम	என்று
परमर्षयः	பரமரிஷிகள்	यां	எதை
यं	எதை	ब्रुवन्ति	வழங்குகின்றார்கள்,
समाश्रित्य	அண்டி	परमाद्भुतां	மஹா அப்பதமாபி
जीवन्ति	உயிருடனிருக்கிறார்		ருக்கின்ற
यस	எதில் [கனோ,	तां	அதை
स्वधभोजिनां	ஸ்வதைதைய புதிக்கும்	तु	இப்பொழுது
	பித்ருக்களுக்கும்	प्रदक्षिणं	பிரதக்ஷிணம்
स्वधा च	"ஸ்வதை" என்ற	कृत्वा	செய்து
	கல்யமும்	बहुविधैः	பலவித
अमृतं च	தெய்வஉணவாகிய	बलैः	வேலைகளால்
	அயிருதமும்	गुप्तं	பாதுகாக்கப்பட்ட
उत्पन्नं	உண்டானதோ,		தான்
लोके	உலகில்	महाधोरं	மஹா பூஜ்யா ஹமா
नराः	மரணிடர்கள்		னதில்
नामतः	பிரஸித்தமாய்	प्रविवेश	புகுந்தான்,

ततो धाराशलाकीर्णं शारदाभ्रनिभं तदा । नित्यमहृष्टं ददृशे वरुणस्य गृहोत्तमम् ॥ २४ ॥

ततः	"அவ்விடத்தில்"	शारदाभ्रनिभं	சரத்காலமேகம்
तदा	அப்பொழுது		போன்றதும்
वरुणस्य	வருணனது	नित्यमहृष्टं	{ எப்பொழுதும்
			ஆனந்தகரமாய்
धाराशलाकीर्णं	{ கீர்தாசைகளின் பெ	गृहोत्तमं	விளங்குகிற துமான
	ருக்குகளால் சூழப்		உத்தமமான மரணி
	பட்டதும்	दृशे	வைகையை
			கண்ணுற்றான்.

ततो हत्वा बलाभ्यक्षान्समरे तैश्च ताडितः । अत्र गीच ततो योधानां शीघ्रं निवेद्यताम् ॥

ततः	"அவ்விடத்தில்"	ततः	அப்பொழுது
बलाभ्यक्षान्	செனைத்தலைவர்களை	योवान्	யோவர்களைப்பார்த்து
समरे	போரில்	अत्र गीच	இப்படி மொழிந்தான்:
हत्वा	தான்புறத்தி	राजा	"அரசன்"
तैः च	அவர்களாலும்	शीघ्रं	விரைவில்
ताडितः च	புடைக்கப்பட்டவ	निवेद्यताम्	அறிவிக்கப்பட்டதும்."

युद्धार्थी रावणः प्राप्तस्तस्य युद्धं प्रदीयताम् ।

वद वा न भयं तेऽस्ति निर्मितोऽस्मीति साञ्जलिः

॥ २६ ॥

रावणः	" இரா வண ன்	निर्मितः	'தோ ல்லியடைந்தவ
युद्धार्थी	போரில் ஆணை	अस्मि	ஆகிறேன்' [ஐய்]
	கொண்டவனாய்	इति	என்று
प्राप्तः	வந்திருக்கிறான்.	साञ्जलिः	அஞ்ஜலியை வைத்தனாகி
तस्य	அவனுக்கு	वद	சொல்லுகிறது.
युद्धं	போர்	ते	உனக்கு
प्रदीयतां	கொடுக்கப்பட்டதும்.	भयं	ஆபத்து
वा	இல்லையென்றால்	न भस्ति	கிடையாது.'

एतस्मिन्नन्तरे क्रुद्धा बह्वृणस्य महात्मनः । पुत्राः पौत्राश्च निष्कापनौश्च पुष्कर एव च ॥

ते तु वीर्यगुणोपेता बलैः परिवृताः स्वकैः । युङ्क्त्वा रथान्कापगमानुचक्रास्वस्वर्चसः ॥

एतस्मिन्	" இந்த	पौत्राः च	பெணத்திரர்களும்
अन्तरे	ஊழியத்தில்	स्वकैः	தங்கள் தான
गौः च	'கோவணெ'ன்ற சே	बलैः	சேனைகளால்
	ஐயத்தையும்	परिवृताः	புகைஆழப்பட்டவர்
पुष्करः च	'புஷ்கரெ'ன்ற சே		களாய்
	ஐயத்தையும்	कापगमान्	நினைத்தபடியெல்லாம்
महात्मनः	மஹாத்மாவாகிய		செல்லவல்ல
बह्वृणस्य	வருணனுடைய	रथान्	தேர்களின் மீது
वीर्यगुणोपेताः	ஆயத்தமான வீரப் பழ	युङ्क्त्वा	செத்தஞ்செய்து
	டையவர்களும்		கொண்டு
उचक्रास्वस्वर्चसः	{ உதயமாகிற ஸூரிய	तु	இதனிடையத்தில்
	னை ஒத்த தேஜோ	क्रुवाः	கோபாவெசங்கொண்
	வான்களுமாகிய		டவர்களாய்
ते पुत्राः	அந்த புத்திரர்களும்	निष्कापन्	வெளிப்பட்டார்கள்.

ततो युद्धं समभवदाहणं रोमहर्षणम् । सलिलेन्द्रस्य पुत्राणां रावणस्य च धीमतः ॥२७॥

ततः	" அப்பொழுது	पुत्राणां च	புத்திரர்களுக்கும்
धीमतः	புத்திமான்னு	युद्धं	போர்
रावणस्य	இராவணனுக்கும்	दाहणं	கடுமையாகவும்
सलिलेन्द्रस्य	வருணனுடைய	रोमहर्षणं	மிகப்பலக்கரமாகவும்
		समभवत्	நடந்தது.

अमात्यैश्च महावीर्यैर्दशयीवस्य रक्षसः । वारुणं तद्वलं कुत्सं क्षणेन विनिपातितम् ॥३०॥

दशयीवस्य	" दशक्रीव	बलं	ஊண்யம்
रक्षसः	அரக்கரின்	कुत्सं च	எல்லாமும்
महावीर्यैः	மஹாவீரர்களாக	क्षणेन	ஒரு கொடிப்
अमात्यैः	மந்திரிகளால் [வான		பொழுத்தில்
तत् वारुणं	அந்த வருணனது	विनिपातितम्	உருவழிக்கப்பட்டது.

तेन ते दारुणा युद्धे कामगाः पवनोपवाः । महोदरेण गदया हता वै पयधुः क्षितिम् ॥

तेन	" அந்த	தாருணா:	உக்கிரமுண்டையவர்
महोदरेण	மதேஹாதரணம்	நே	அவர்கள் [சுருமான
युद्धे	போரில்	गदया	கதைவெண்ணைக்
कामगाः	இஷ்டப்படிவெல்லாம்		கொண்டு
	செய்யவல்லவர்களும்	हता:	புடைக்கப்பட்டவர்
पवनोपवाः	வாய்ப்புகளாலுக்கு	क्षितिं वै	பூமிக்கே [களாய்
	நிகரான	पयधुः	வந்துசென்றவர்கள்.

तेषां वरुणपुत्राणां हत्वा योधान्हयाञ्छतान् । सुषोचाशु महानादं विस्थान्प्रेक्ष्य तान्स्थितान् ॥

तेषां	" அந்த	हत्वा	கொன்றுவிட்டு
वरुणपुत्राणां	வருணபுத்திரர்களு	सान्	அவர்களை
	டைய	विस्थान्	தேர் ஒழிந்தவர்களாய்
योधान्	சேனைத்தலைவர்களை	स्थितान्	பூமியில் நிற்பவர்
हयान्	குதிரைகளையும் [யும்	प्रेक्ष्य	பார்த்து [களாய்
शतान्	நூற்றுக்கணக்காய்	महानादं	பெருங்கோளத்தை
आशु	வினாவில்	सुषोच	இட்டான்.

ते तु तेषां रथाः सान्वाः सह सारथिभिर्हतैः । महोदरेण निहताः पतिताः पृथिवीतले ॥

तेषां	" அவர்களுடைய	महोदरेण	மதேஹாதரணம்
सान्वाः	குதிரைகளுடன் கூடிய	निहताः	நாசஞ்செய்யப்பட்ட
ते	அந்த		கைகளாய்
रथाः	ரதங்கள்	तु	இப்பொழுது
हतैः	கொலைபண்ட	पृथिवीतले	பூமியில்
सारथिभिः सह	ஸாரதிகளுடன் கூட	पतिताः	தலைநீழாக்ககிடந்தன.

ते तु त्यक्त्वा रथान्पुत्रा वरुणस्य महात्मनः ।

आकाशे विष्टिताः शूराः स्वभावान्न विव्यधुः ॥ ३९ ॥

महात्मनः	" மஹாதீரனவரான	रथान् त्यक्त्वा तु	ரதங்களை விட்டுவிட்டு,
वरुणस्य	வருணனுடைய	स्वभावान्	தங்கள் மீர்பாவத்தா
ते	அந்த	आकाशे	ஆகாசத்தில் [தேவியே
शूराः	ஞானர்களாகிய	विष्टिताः	நிலைகொண்டவர்க
पुताः	புதல்வர்கள்	न विव्यधुः	சேனக்கணங்களை. [ளாய்

धनूपि कृत्वा सज्जानि विनिर्भिय महोदरम् । रावणं समरे कुडाः सहिताः समभिद्रवन् ॥

समरे	" போரில்	सज्जानि	நானேற்றப்பட்டவை
सहिताः	நிலைகொடாமலிருக்	कुडा	செய்து [களாய்
	கிற அவர்கள்	महोदरं	மதேஹாதரனை
कुडाः	கோபங்கொண்டவர்	विनिर्भिय	பிளந்து தள்ளியிட்டு
	களாகி	रावणं	இராவணனை
धनूपि	யிற்களை	समभिद्रवन्	மிகக் கஷ்டப்படுத்தி ஓடுகள்.

सायकैश्चापविभ्रष्टैर्जकल्पैः सुदारुणैः । दारयन्ति स्म संकुद्धा मेघा इव महागिरिम् ॥

संकुद्धाः	" கோபாவேசம் கொண்டவர்களாய்	सुदारुणैः	மிகக்கடுமையானவைகளும்
महागिरिं	ஒரு பெரும் மலையை	चापविभ्रष्टैः	{ சரபங்களினின்றும் வெளிவந்தவை களுமரன
मेघाः	மேகங்கள்	सायकैः	கணைகளால்
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே	दारयन्ति स्म	பிணந்தார்கள்.
वज्रकल्पैः	வஜ்ராயுதத்துக்கொப்பானதும்		

ततः क्रुद्धो दशमीवः कालाग्रिरिव निर्गतः । शरवर्षैर्महाघोरैस्तेषां मर्मस्वताडयत् ॥४२॥

ततः	" அதனால்	क्रुद्धः	கோபங்கொண்டவ
दशमीवः	தசமீவன்	तेषां	அவர்களுடைய [ஊசி]
निर्गतः	வெளிக்கிளம்பிவந்த	मर्मसु	மர்மஸ்தானங்களில்
कालाग्रिः	காலக்னி	महाघोरैः	மிகக் கொடிய
इव	என	शरवर्षैः	பரணவருஷங்களால்
		अताडयत्	புடைத்தான்.

ततस्तेनैव सहसा सीदन्ति स्म पदातयः । सुसलानि विचित्राणि ततो भल्लशतानि च ॥

पट्टिशान् च शक्तीश्च शतश्रीस्तोमरांस्तथा । पातयामास दुर्धर्षस्तेषामुपरि विधितः ॥४४॥

ततः	" அப்பொழுது	भल्लशतानि च	{ பல்லங்களென்ற ஆயுதங்கள் அனை கங்களையும்
पदातयः	பதாதிகளாயிருந்த அவர்கள்	शक्तीः च	சக்தி என்கிற ஆயு தங்களையும்
तेन एव	அதனுளேயே	पट्टिशान् च	பட்டிச மென்கிற ஆயுதங்களையும்
सहसा	கடுமையாய்	शतश्रीः एव	சதக்னி என்கிற ஆயுதங்களையும்
सीदन्ति स्म	வேதனைப்பட்டார்கள்.	तथा	அவ்வண்ணமே
दुर्धर्षैः	அச்சமுண்டாக்கு கிறவனாய்	तो नशन्	தோமாமென்கிற ஆயுதங்களையும்
विधितः	இருக்குமவன்	ततः	அப்பொழுது
तेषां	அவர்களின்	पातयामास	விடுத்தான்.
उपरि	மீது		
विचित्राणि	விசித்திரங்களான		
सुसलानि	முசலங்களென்ற ஆயுதங்களையும்		

अपविद्धास्तु ते वीरा विनिष्पेतुः पदातयः । महापङ्कपिनासाद्य कुञ्जराः पट्टिहायनाः ॥

ते	" அந்த	महापङ्क	பெருஞ்சேற்றில்
पदातयः	பதாதிகளான	आसाद्य	செய்க்கொண்டு
वीराः	ஔர்கள்	इव	{ இருந்தால் எவ்வண் ணமோ, அவ்வண் ணமே
अपविद्धाः	குத்துண்டவர்களாய்	विनिष्पेतुः	ஒடுக்கிவிட்டந்தார்கள்.
तु	அந்தருணத்தில்		
पट्टिहायनाः	அறுபதுவயது		
कुञ्जराः	யானைகள் [கொண்ட		

सीदमानान्मुतान्दृष्ट्वा विद्वान्मुमहौजसः । ननाद् रावणो हर्षान्महानम्बुधरो यथा ॥४६॥

रावणः	"राவணன்	दृष्ट्वा	கண்டு
मुमहौजसः	மற்றா பலவான்	हर्षान्	மனச்சுந்துஷ்டியால்
सुतान्	கிறுவர்களை [கனாகிய	महान्	பெரிய
सीदमानान्	பெரும் துன்பமனு பலிப்பவர்களால்	अम्बुधरः	மேகம்
विद्वान्	தம்மறிவு தப்பினவர் கனாய்	यथा	போன்றதாய்
		ननाद्	ஆனந்தகொடிதம் செய்தான்.

ततो रक्षो महानादान्मुक्त्वा हन्ति स्य बारुणान् । नानाप्रहरणोपेतैर्धारापातैस्त्रिभुदः ॥

रक्षः	"அரக்கன்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
महानादान्	பெருங்கொடி வங்களை	बारुणान्	வருணபுத்திரர்களை
मुक्त्वा	இட்டு	नानाप्रहरणोपेतैः	பல ஆயுதங்களால்
हन्ति	அதன்மேல்	हन्ति स्य	தலைகீழ்ப்பழுடி யாத படி புடைத்தான்.
अम्बुदः	மேகமானது		
धारापातैः	பெரும்மழைகளால்		

ततस्ते विमुखाः सर्वे पतिता धरणीतले । रणास्त्रपुरुषैः शीघ्रं गृहाण्येव प्रवेशिताः ॥४८॥

ततः	"அப்பொழுது	सर्वे	எல்லோரும்
विमुखाः	பிர திகைமடைந்தவர் களும்	स्वपुस्रैः	அவர்கள் துணைகளால்
धरणीतले	பூமியில்	रणात्	போர்க்களத்தினின்று
पतिताः	விழ்ந்துகிடக்கின்ற வர்களுமான்	शीघ्रं एव	கிரைகிலேயே
ये	அந்த	गृहाणि	கீடுகளில்
		प्रवेशिताः	கொண்டுபோய் கிடப் பட்டார்கள்.

तानब्रवीत्ततो रक्षो वरुणाय निवेद्यताम्

॥ ४९ ॥

ततः	"அப்போது	निवेद्यतां	கொல்லுகிடப்பட்ட இம்
रक्षः	அரக்கன்		
तान्	அவர்களைப்பார்த்து	अवधीत्	என்று சொன்னான்.
वरुणाय	‘வருணனுக்கு		

रावणं त्वब्रवीन्मन्त्री प्रहसो नाम वारुणः । गतः खलु महाराजो ब्रह्मलोकं जलेश्वरः ॥

॥ ५० ॥

वारुणः	"வருணனுது	तु	இதுகிறபத்திலிப்
मन्त्री	மந்திரியாகிய	अवधीत्	மொழிந்தான்: [படி
प्रहसः	பிரஸுஸன்	य	‘எகரை
नाम	என்பவன்	इव	ஈ
रावणं	இராவணனுக்கு	युधि	போருக்கு

भाट्टयो	அஹழக்கின்ருயோ	गान्धर्व	கந்தர்வர்கலின்
	அந்த		காணத்தை
जलेशः	ஜலேச்வராகிய	ओतु	கேட்க
वरुणः	வருண	मञ्जलीकं	பிரம்மலோகத்திற்கு
महाराजः सतु	மஹாராஜகேனுவ	गतः	எழுந்தருளியி
	னில்		ருக்கிறார்.

तत्किं तव वृथा वीर परिश्रम्य गते नृपे । ये तु सन्निहिता वीराः कुमारास्ते पराजिताः ॥

तव	“ஆதனால்	वीराः	வீரர்களாகிய
वीर	கூரனே,	कुमाराः	புத்திரர்கள்
नृपे	மன்னர்	सन्निहिताः	இங்கே தற்சமய
गते	வெளியிற்சென்றி		மிருக்கின்றவர்கள்
तव	உனக்கு [ருக்கையில்	ये	எவர்களோ
किं	என்	ते	ஆவர்கள்
वृथा परिश्रम्य	வீண் பிரயாசை	पराजिताः	தோல்வியடைந்து
उ	ஆயினும்		விட்டார்கள்.

राक्षसेन्द्रस्तु तच्छ्रुत्वा नाम विश्राव्य चात्मनः ।

हर्षान्नादं विमुञ्चन्वै निष्क्रान्तो वरुणालयात्

॥ ५२ ॥

राक्षसेन्द्रः	“இராக்கசேந்திரன்	हर्षान्	மனச்சந்துஷ்டியால்
तु	இப்பொழுது	नादं च	பெருங்கூச்சலையும்
तव	அதை	विमुञ्चन् वै	இட்டுக்கொண்டே
श्रुत्वा	அறிந்துகொண்டு	वरुणालयात्	வருணாலயத்திலின்றி
आत्मनः नाम	தனது பெயரை	निष्क्रान्तः	வெளிப்புறப்
विभ्रतव	பிரதாபப்படுத்தி		பட்டான்.

आगतस्तु पथा येन तेनैव विनिवृत्य सः । लङ्कामभिमुखो रक्षो नभःस्थलगतो ययौ ॥

सः	“அந்த	उ	இப்போது
रक्षः	அரக்கன்	तेन एव	அதிலேயே
नभःस्थलगतः	ஆகாயமளிக்கமாகவே	विनिवृत्य	திரும்பி
	சென்றுகின்றவனுப்	लङ्कां	இலக்கனையை
येन	எந்த	अभिमुखः	நோக்கியவனுப்
पथा	வழியால்	ययौ	சென்றான்.
आगतः	வந்தானே		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे त्रयोविंशः सर्गः ॥



सनुर्विशः सर्गः—இருபத்துநாலாவது ஸர்க்கம் || ௨௪ ||
 दण्डकायां खरादिनिवासनम्—தண்டகாவனத்தில் கரன் முதலியவர்களை
 வளிக்கச்செய்வது.

निर्वर्तमानः संहृष्टो रावणः सुदुरात्मवान् । जहे पथि नरेन्द्रपिदेवगन्धर्वकन्यकाः ॥ १ ॥

சஹ்ர:	" மிகக் திருப்தி கொண்டு	நரேந்திரபி- தேவகன்யகா:	இராஜ, மிஷி, தேவ, கந்தர்வ கன்னிகை களை
निर्वर्तमानः	திரும்பிவந்த	सुदुरात्मवान्	துஷ்டபுத்திமேடில் டவனாய்
रावणः	இராவணன்	जहे	அபஹரித்தான்.
पथि	வழியில்		

दर्शनीयां हि रक्षः स कन्यां स्त्रीं वाऽथ पश्यति ।

इत्वा बन्धुजनं तस्या विमाने तां सरोध ह ॥ २ ॥

सः	" அந்த	पश्यति हि	கண்டுவிட்டானென்
रक्षः	அரக்கன்	तस्याः	அவளுடைய [ரூல்,
कन्यां	கல்யாணமாகாத பெண்ணை	बन्धुजनं	பந்துஜனத்தை
अथ वा	அல்லது	हवा	கொண்டுவிட்டு
स्त्रीं	கல்யாணமான பெண்ணை	तां	அவளை
		विमाने	புஷ்பகவிமானத்தில்
		सरोध	பந்திராய்வைத்து விடுவான்.
दर्शनीयां	கட்டழகியாய்	ह	என்னகஷ்டம்!

एवं पन्नगकन्याश्च राजसामुरमानुषीः । यज्ञदानवकन्याश्च विमाने सोऽप्यरोपयत् ॥ ३ ॥

सः	" அவன்	यज्ञदानवकन्याः च	யஜ்ஞ, தானவ ஸ்த்ரீ களை யும்
एवं	மேற்கண்ட வண்ணமே	विमाने	புஷ்பகவிமானத்தில்
पन्नगकन्याः च	நாகஸ்த்ரீகளை யும்	अप्यरोपयत्	தூக்கி ஏற்றிவைத் தான்.
राजसामुरमानुषीः	இராக்ஷஸ, ஆசுர மாதரிட ஸ்த்ரீகளை யும்		

तामिः सर्वानवथाभिर्नदीभिरिव सागरः । आपूरितं विमानं तद्वयशोकाशिवाश्रुभिः ॥ ४ ॥

सागरः	" ஸமுத்திரமானது	सर्वानवथाभिः	{ எப்படிப் பார்த்தா தும் மறாபதிலிரு தைகளான
नदीभिः	நதிகளால்	तामिः	அவர்களால்
इव	எவ்வண்ணமோ, அவ்வண்ணமே	भयशोका- शिवश्रुभिः}	கஷ்டத்தின் துபரத் தால் அமக்களமாய் அழுத கண்ணீர் தாரைகளால்
तत्	அந்த	आपूरितम्	நிறம்பிவிட்டது.
विमानं	புஷ்பகவிமானம்		

नागगन्धर्वकन्याश्च महर्षितनयाश्च याः । दैत्यदानवकन्याश्च विमाने शतशोऽरुन् ॥ ५ ॥

याः	" எந்த ஆக்த	दैत्यदानवकन्याः च	தைத் தவ தானவ ஸ்த்ரீ
नागगन्धर्वकन्याः च	நாக கந்தர்வ ஸ்த்ரீ		களும்கூடும்
	களும்கூடும்	शतशः	நூற்றுக்கணக்காய்
महर्षितनयाः च	மஹர்ஷிப் புதல்வி	विमाने	புஷ்பகவிமானத்தில்
	களும்கூடும்	अरुन्	கண்ணீர் சொரிந்தார்
			கள்,

दीर्घकेयः सुचार्वङ्गयः पूर्णचन्द्रनिभाननाः । पीनस्तन्यस्तथा वज्रवेदिमध्यसमप्रभाः ॥
 रथकूबरसङ्काशैः शोणीदेशैर्मनोहराः । स्त्रियः सुराङ्गनाप्रख्या निष्टकनकप्रभाः ॥
 शोकदुःखभयत्रस्ता विह्वलाश्च सुमध्यमाः ॥ ७ ॥

स्त्रियः च	" ஸ்த்ரீகள், எல்லோ	शोणीदेशैः	பிண்டட்டுகளால்
	ருமீ	सुमध्यमाः	சிறந்த இடையுடை
दीर्घकेयः	நீண்ட குழலுடை		யவர்களாயும்
	யவர்களாயும்	मनोहराः	மனதைக் கவர்சின்ற
सुचार्वङ्गयः	சுந்தரமான வடிவமு		வர்களாயும்
	வாய்ந்தவர்களாயும்	निष्टकनकप्रभाः	{ உருக்கிவிட்ட
पूर्णचन्द्रनिभाननाः	பூர்ணமதிபோன்ற மு		சுவர்ண மேனிபுடை
	கழுண்டயவர்களாயும்		யவர்களாயும்
पीनस्तन्यः	{ நீண்ட கொங்கை	सुराङ्गनाप्रख्याः	தைவஸ்த்ரீகள்
	கையுடையவர்		போன்றவர்களாயும்
	களாயும்	शोकदुःखभयत्रस्ताः	{ மனதேதனையால்
वज्रवेदिमध्य-}	வஜ்ரத்தையும் வாக		கண்டப்பட்டுப்பயந்து
समप्रभाः }	குண்டத்தையும்		நடுக்கியவர்களாய்
	ஒத்த காந்தியுள்	तथा	அப்படியே
	ளவர்களாயும்	विह्वलाः	{ இன்ன செய்கிறதென்
रथकूबरसङ्काशैः	தேர்த்தட்டை நிகர்த்த		று தெரியாது கலங்
			கிட்டுத்தாரர்கள்.

तासां निश्वासवातेन सर्वतः संपदीपितम् । अग्निहोत्रमिवाभाति सन्निरुद्धाग्निं पुष्पकम् ॥

तासां	" அவர்களுக்கும்	सन्निरुद्धाग्निं	வடிக் எரியலாகு
निश्वासवातेन	பெருமூச்சுவந்ததால்		மக்னியுடையதாய்
पुष्पकं	புஷ்பகவிமான	संपदीपितं	நன்றாய் விசிறிஜ்வா
	மானது		கையுடன் கூடிய
		अग्निहोत्रं	அக்னிகுண்டம்
सर्वतः	எங்கும்	इव	போன்றதாய்
		आभाति	துலங்கியது.

काचिच्चिन्तयती तत्र किं नु मां भक्षयिष्यति । काचिद्ध्वौ सुदुःखार्ता अपि मां मारयेदयम् ॥

तत्र	"அப்பொழுது	काचित्	ஒருத்தி,
काचित्	ஒருத்தி,	सुदुःखार्ता	மிகக் களைப்படுபவ
मां	'என்னை	अपि	'அவன் [என்
भक्षयिष्यति	நாசம்செய்துவிடுவா	मारयेत्	கொன்றுவிடுவான் ;
	னோ	अपि	இப்படி ஆய்விடக்
किं नु	என்னமோ ' என்று		கூடாதா'
चिन्तयती	எண்ணினாள்.	ध्वौ	என்றும் எண்ணினாள்.

इति मातृपितृन्स्मृत्वा भर्तृभ्रातृस्तथैव च । दुःखशोकसमाविष्टा विलेपुः संहिताः स्त्रियः ॥

स्त्रियः	"ஸ்த்ரீகள்	मातृपितृन्	தாய்தந்தையர்களை
दुःखशोऽसमाविष्टाः	கஷ்டத்தால் மனவே		யும்
	தளைப்படுபவர்களாய்	भर्तृन्	பர்த்தாக்களையும்
इति	இப்படியிருக்கையிலும்	भ्रातृन्	பிராதாக்களையும்
संहिताः	பொறுத்துக்கொண்	स्मृत्वा च	நனைத்து நினைத்து
	டவர்களாய்	विलेपुः	கண்ணிர் சொரிந்தார்
तथा एव	இருக்கையிலும்கூட		கள்.

कथं नु खलु मे पुत्रो भविष्यति मया विना । कथं माता कथं भ्राता निमग्नाः शोकसागरे ॥

मया	"என்னை	कथं	என்ன பாடுபடு
विना	விட்டுப்பிரிந்த		வாரோ ?
मे	எனது	भ्राता	பிராதா
पुत्रः	புதல்வன்	कथं	என்ன பாடுபடுவா
कथं नु खलु	எப்படித்தான்		னோ' ? என்று
भविष्यति	இருப்பானோ ?	शोकसागरं	சோகசாகரத்தில்
माता	தாய்	निमग्नाः	மூழ்கிக்கிடந்தார்கள்.

हा कथं नु करिष्यामि भर्तारं दैवतं विना । मृत्यो प्रसादयामि त्वां नय मां दुःखभागिनीम् ॥

दैवतं	"தெய்வமாய்க்	मृत्यो	ஒ மிருத்புதேவனே,
	கொண்டாடப்படுகிற	त्वां	தேவரீனா
भर्तारं	கணவனை	प्रसादयामि	என் மன்னாடி வேண்
विना	விட்டுப்பிரிந்து		டிக்கொள்ளுகிறேன்.
कथं नु	எப்படித்தான்	दुःखभागिनी	ஆபத்தில் சிக்கிக்
करिष्यामि	உய்யவேன் ?	मां	என்னை [கொண்ட
हा	ஐயோ ! என்ன கஷ்ட	नय	உட்டிக்கொள்ள
	டம்!		அருள் புரியும்.

किं नु तदुष्कृतं कर्म पुन देहान्तरे कृतम् । एवं स्म दुःखिताः सर्वाः पतिताः शोकसागरे ॥

புன	"மூன்"	एवं	இவ்வண்ணம்
देहान्तरे	இன்பத்தில்	सर्वाः	எல்லாரும்
दुष्कृतं	பாபமாகிய	तत्	அக்காலத்தில்
कर्म	தொழில்	दुःखिताः	வருத்தப்படுபவர்
किं नु	ஏதோ		களாய்
कृतं	செய்யப்பட்டிருக்கிறது" என்று	शोकसागरे	துயரக்கடலில்
		पतिताः स्म	மூழ்கிக்கிடந்தார்கள்.

न खल्विदानीं पश्यामो दुःखस्यास्यान्तमात्मनः ।

अहो धिक्मानुषं लोकं नास्ति खल्वत्रयः परः ॥ १४ ॥

इदानीं	"இப்பொழுது	अहो	ஐயோ,
आत्मनः	எங்களது	मानुषं लोकं	மனிதஉலகம்
अस्य	இந்த	धिक् खलु	கேடுகெட்டது.
दुःखस्य	துக்கத்துக்கு	अत्रयः	அதிரமரணது
अन्तं	முடிவை	परः खलु	வேறெதுவும்
न पश्यामः	காணமுடியவில்லை.	न अस्ति	இல்லை.

यदुर्वला बलवता भर्तारो रावणेन नः । सूर्येणोदयता काले नक्षत्राणीव नाशिताः ॥ १५ ॥

यत्	"ஆகையால்தான்"	बलवता	பலிஷ்டனாகிய
काले	காலையில்	रावणेन	இராவணனால்
उदयता	உதயமாகின்ற	नः	எங்களது
सूर्येण	சூரியனால்	युर्वलाः	வலியற்ற
नक्षत्राणि	நக்சத்திரங்கள்	भर्तारो	பர்த்தரக்கள்
इव	போலவே	नाशिताः	ஒழிக்கப்பட்டார்கள்.

अहो सुवलनद्रलो वधोपायेषु युज्यते । अहो दुर्वृत्तमास्थाय नात्मानं वै जुगुप्सते ॥ १६ ॥

अहो	"ஐயோ!	युज्यते	(அதை) பிரயோகிக்கி
रक्षः	அரக்கள்	अहो	ஐயோ! [மூன்.
सुवलनद्र	சிறந்த பராக்ஷமத்	दुर्वृत्ते	நீய் ஒழுக்கத்தை
	தவறுடையவனாய்	आस्थाय	மேற்கொண்டு
वधोपायेषु वै	கொடுப்பரியும் வியா	आत्मानं	தன்னிடத்தில்
	பரக்களிடையே	न जुगुप्सते	ஐஞாபனை கொள்ள
			வில்லை.

सर्वथा सदृशस्तावद्विक्रमोऽस्य दुरात्मनः । इदं त्वसदृशं कर्म परदाराभिर्गहनम् ॥ १७ ॥

परदाराभिर्गहनं	"பிரம்மணிகளிடத்	अस्य	இந்த
	தில் காமநிகரம்	दुरात्मनः	தராத்மாவிற்கு
	கொள்ளவென்கிற	तावत्	என்றால்
इदं कर्म	இந்தக் காரியம்	विक्रमः	பலாத்மாவால் மேல்
सर्वथा	எப்படிப்பார்த்தாலும்		விழந்து தாக்குதல்
असदृशं	அடாதது.	सदृशः	சரியானதாய் விரிவாகு
तु	அப்படியிருக்கும்		கிறது.

यस्मादेव परवयासु रमते राक्षसाधपः । तस्माद्दे स्त्रीकृतेनैव प्राप्स्यते दुर्मतिर्वधम् ॥ १८ ॥

एवः	"இந்த	रमते	காமலிகாரங்கொண்டு
दुर्मतिः	துஷ்ட	यस्मात् तस्मात्	ஆதலின் [கிருன்.
राक्षसाधमः	அசக்கப்பதர்	स्त्रीकृतेन एव	குருபெண்முடையகவே
परवयासु	அயலார் மனைவிகளில்	वधं वै	மரணத்தையும்
	டத்தில்	प्राप्स्यते	அடைவப்போகிருன்.

शश्वः स्त्रीभिः स तु समं हतौजा इव निष्पथः । पतिव्रताभिः साध्वीभिर्वभूव विपना इव ॥

साध्वीभिः	"புண்ணியசாலி	तु	ஓ துலிஷயத்தில்
	களாகிய	इव	கொஞ்சமேனும்
पतिव्रताभिः	பதிவ்ரதை	निष्पथः	எதுவும் செய்வமுடி
स्त्रीभिः	பெண்மணிகளால்		வாதவனாயும்
समं	{ ஒரே காலத்தில் ஒரே	इव	முற்றிலும்
	{ பிரயோஜனமுடைய	विपनाः	எண்ணியிருத்ததை
	தாய்		மாற்றிவிட்டவனாகவும்
शश्वः	சரிகக்கப்பட்ட	हतौजाः	ஒள்குள் நியவனாய்
सः	அவன்	वभूव	ஆளுன்.

एवै विलपितं तासां शृण्वन्राक्षसपुङ्गवः । प्रविवेश पुरीं लङ्कां पूज्यमानो निशाचरैः ॥

राक्षसपुङ्गवः	"இராசுஷஸத்தலைவன்	निशाचरैः	அசக்கர்களால்
तासां	அவர்களின்	पूज्यमानः	கொண்டாடப்படுகிற
एवै	மேற்கண்ட	लङ्कां	இலங்கை [வளைய
विलपितं	புலம்பலை	पुरीं	பட்டணத்திற்கு
शृण्वन्	கேட்டுக்கொண்டே	प्रविवेश	வந்துசென்றான்.

एतस्मिन्नन्तरे घोरा राक्षसी कामरूपिणी । सहसा पतिता भूमौ भगिनी रावणस्वसा ॥

एतस्मिन्	"இதே	राक्षसी	இராசுஷஸ
अन्तरे	ஸமயத்தில்	भगिनी	ஸத்ரீயமான
कामरूपिणी	கிளைத்த உருவமொடுக்க	रावणस्वसा	இராவணனுடையதங்கை
	கவல்லவளாகும்	भूमौ	தரையில்
घोरा	மிக்க கொடியவளாகும்	सहसा	திடீரென்று
		पतिता	வந்துவிழ்ந்தான்.

तां स्वसारं समुत्थाप्य रावणः परिसान्त्वयन् । अववीत्किपिदं भद्रे वक्तुकामाऽसि मे द्रुतम् ॥

रावणः	"இராவணன்	अववीत्	கிணுகிணுன் :
तां	அந்த	भद्रे	'என் அன்பிற்குப்
स्वसारं	தங்கையை		பாத்திரமானவளை !
द्रुतं	உடனே	मे	என்னுடன்
समुत्थाप्य	தூக்கி எடுத்து	कि	என்ன
परिसान्त्वयन्	ஆத்வாசஞ்செய்	वक्तुकामा	சொல்லவேணுமாய்
इदं	இப்படி. [பலனாய்	असि	இருக்கிறாய் ?'

सा बाष्पपरिस्फुद्धाक्षी रक्ताक्षी वाक्यमब्रवीत् । कृताऽस्मि विधवा राजंस्त्वया बलवता बलात् ॥

सा	“ஆவள்	அவ்வீத்	இப்படிச் சொன்னாள்:
बाष्पपरिस्फुद्धाक्षी	{ கண்ணீர் த்தைகளால் மறைக்கப்பட்ட க ண்ணையுடையவளாய்	राजन्	‘வேந்தனே!
रक्ताक्षी	சிவந்த கண்களுந் றவளாய்	वदति	பலிஷ்டனான
वाक्यं	சொல்ல எண்ணியிருந் ததை	ख्या	உம்மால்
		बलात्	அனியாயமாய்
		विधवा	தைம்பெண்ணாக
		कृता	ஆக்கப்பட்டவளாய்
		अस्मि	இருக்கிறேன்.

एते राजंस्त्वया वीरा दैत्या विनिहता रणे । कालकेया इति ख्याता महाबलपराक्रमाः ॥

राजन्	“வேந்தே!	कालकेया, इति	காலகேயர்கள் என்ற
एते	இந்த	दैत्याः	தைத்யர்கள்
महाबलपराक्रमाः	மஹாபலமும் பராக் ரீ முழுடையவர்க	ख्या	உம்மால்
वीराः	சூரர்களையும் [ளையும்	रणे	போரில்
ख्याताः	கியாதிபெற்ற	विनिहताः	கொல்லப்பட்டார்கள்.

प्राणेभ्योऽपि गरीयाः मे तत्र भर्ता महाबलः । सोऽपि त्वया हतस्तात रिपुणा भ्रातृगृध्रुना ॥

तात	“அப்பனே!	महाबलः अपि	மஹாபலசாலியும்
तत्र	அப்பொழுது	भ्रातृगृध्रुना	{ உடன்பிறந்ததால் பொருமைகொண்ட வரும்
मे	எனது	रिपुणा	வஞ்சகருமான
प्राणेभ्यः	பிராணனிலும்	ख्या अपि	உம்மாலேயே
गरीयान्	மேம்பட்டவரும்	हतः	கொல்லப்பட்டார்.
भर्ता	கணவருமான		
सः	ஆந்த		

त्वयाऽस्मि निहता राजन्स्वयमेव हि बन्धुना । राजन्वैधव्यशब्दं च भोक्ष्यामि त्वत्कुले ह्यहम् ॥

राजन्	“வேந்தே!	राजन्	வேந்தே,
अहं	நான்	वैधव्यशब्दं च	விதவை என்ஹி
स्वयं एव	எனக்கே		பெயரையும்
बन्धुना	உடன்பிறந்தவரான	त्वत्कुले हि	உமது செய்கையால்
त्वया हि	உம்மாலேயே		லேயே
निहता	அழிக்கப்பட்டவளாக	भोक्ष्यामि	பெற்று விளக்கு
अस्मि	ஆயினேன்.		கிறேன்.

ननु नाम त्वया रक्ष्यो जामाता समरेष्वपि । स त्वया निहतो युद्धे स्वयमेव न लज्जसे ॥

समरेषु अपि	“யுத்தங்களிலேயும்	युद्धे	போரில்
त्वया	உம்மால்	सः	ஆவர்
जामाता	மருமகன்	ख्या एव	உம்மாலேயே
रक्ष्यः	கிட்டுகிடவேண்டி யவன்	निहतः	கொல்லப்பட்டார்.
		स्वयं	உமதுவகையில்
ननु नाम	இவ்வைய என்ன?	न लज्जसे	நீர் வெட்கப்படாம லிருக்கிறீர்.

एवमुक्तो दशग्रीवो भगिन्या क्रोशमानया । अश्वरीत्सान्त्वयित्वा तां सामपूर्वमिदं वचः ॥

क्रोशमानया	"உதக்கக் கதறுகின்ற	தா்	அவளை
भगिन्या	தங்கையால்	சாந்தியிவா	சமா தானப்படுத்தி
एवं	இவ்வண்ணமாய்	इदं	இந்த
वचः	பேசியதற்குச் செவி	वचः	ஆக்கினைவையும்
	சாய்த்த	सामपूर्वं	சமஸ்பூர்ந்தையால்
दशग्रीवः	தசம்ரீவன்	अश्वरीत्	சொன்னான்;

अलं वत्से रुदित्वा ते न भेतव्यं च सर्वशः । दानमानप्रसादैस्त्वां तोषयिष्यामि यत्रतः ॥

वत्से	"குழந்தாய்!	त्वां	உன்னை
रुदित्वा	அழுதது	यत्रतः च	ஆதரவுடனேயே
अलं	போதும்.	दानमान-	கொடைகளாலும், மனி
सर्वशः	முற்றிலும்	प्रसादैः }	யாதைகளாலும், கவ
भेतव्यं	எங்கெங்கிடத்தவென்		கையற்றுவாழ்வதற்கு
	பது		வேண்டியவைகளா
ते	உனக்கு		ளும்
न	வேண்டாம்.	तोषयिष्यामि	திருப்தி செய்கிறேன்.

युद्धमप्तो व्याक्षिप्तो जयकाङ्क्षी लिपञ्छरान् ।

नाक्मच्छामि युद्धेषु स्वान्पரान्वाऽप्यहं शुभे

॥ ३० ॥

युधे	"கிதந்தவனே!	शान्	பாணக்களை
अहं	நான்	शिवन्	கிடுகின்றவனாய்
युद्धमप्तः	யுத்தவெறிகொண்ட	स्वान्	உதவினர்களுக்கும்
युद्धेषु	போர்களில் [வனாய்	वा	அல்லது
जयकाङ्क्षी	ஜயமொன்றையே	परा अपि	வேண்டாதவர்களுக்கும்
	சுருதியவனாய்	न अदगच्छामि	பகுத்ததில் முடிவா
व्याक्षिप्तः	கவரப்பட்டவனாய்		மனிகுந்தேன்.

तेनासौ निहतः सङ्क्षये मया भर्ता तव स्वसः ।

अस्मिन्काले तु यत्प्राप्तं तत्करिष्यामि ते हितम् ॥

भ्रातुर्ह्ययमुक्तस्य खरस्य वस पार्श्वतः

॥ ३१ ॥

स्वसः	"தங்கையே!	निहतः	கொல்லப்பட்டான்.
तेन	அதனால்	तु	ஆரிலும்
संख्ये	போரில்	अस्मिन्	இந்த
मया	என்னால்	काले	காலத்தில்
तव	உனது	प्राप्तं	பெறக்கூடியதாகிய
भर्ता	நாயகனான	हितं	நன்மை
असौ	இவன்	यत्	எதுவோ

सा बाष्पपरिरुद्धाक्षी रक्ताक्षी वाक्यमवधीत् । कृताऽस्मि विधवा राजंस्त्वया बलवता बलात् ॥

सा	"அவள்	சரவீத்	இப்படிச் சொன்னாள்:
बाष्पपरिरुद्धाक्षी	{ கண்ணீர் த்தாரைகளால் ஈறாறக்கப்பட்ட கண்ணையுடையவளாய்	राजन्	'வேந்தனே!
रक्ताक्षी	சிவந்த கண்களும்	बलवता	பலிவந்த னான
वाक्यं	சொல்ல எண்ணியிருந்ததை	त्वया	உம்மால்
		बलात्	அனியாமலாய்
		विधवा	வைத்பெண்ணாக
		कृता	சூக்கப்பட்டவளாய்
		अस्मि	இருக்கிறேன்.

एते राजंस्त्वया वीरा दैत्या विनिहता रणे । कालकेया इति ख्याता महाबलपराक्रमाः ॥

राजन्	"வேந்தே!	कालकेया इति	காலகேயர்கள் என்ற
एते	இந்த	दैत्याः	தைத்யர்கள்
महाबलपराक्रमाः	மஹாபலமும் பராக் கீரமுமுடையவர்க	त्वया	உம்மால்
वीराः	ஞாயர்களையும் [ளாயும்]	रणे	போரில்
ख्याताः	கியாதிபெற்ற	विनिहताः	கொல்லப்பட்டார்கள்.

प्राणेभ्योऽपि गरीयान्-मे तत्र भर्ता महाबलः । सोऽपि त्वया हतस्तात रिपुणा भ्रातृयुधुना ॥

तात	"அப்பனே!	महाबलः अपि	மஹாபலசாணியும்
तस्य	அப்பொழுது	भ्रातृयुधुना	{ உடன்பிறந்ததால் பொருமைகொண்ட வரும்
मे	எனது	रिपुणा	ஐஞ்சகருமான
प्राणेभ्यः	பிராணனிலும்	त्वया अपि	உம்மாலேயே
गरीयान्	மேம்பட்டவரும்	हतः	கொல்லப்பட்டார்.
भर्ता	கணவருமான		
सः	அந்த		

त्वयाऽस्मि निहता राजन्स्वयमेव हि बन्धुना । राजन्वैधव्यशब्दं च भोक्ष्यामि त्वत्कृते ह्यहम् ॥

राजन्	"வேந்தே!	राजन्	வேந்தே,
अहं	நான்	वैधव्यशब्दं च	விதவை என்கிற
स्वयं एव	எனக்கே		பெயரையும்
बन्धुना	உடன்பிறந்தவரான	त्वत्कृते हि	உமது சொக்கையா
त्वया हि	உம்மாலேயே		லேயே
निहता	அழிக்கப்பட்டவளாக	भोक्ष्यामि	பெற்று வினங்கு
अस्मि	ஆகிறேன்.		கிறேன்.

ननु नाम त्वया रक्ष्यो जायता समरेष्वपि । स त्वया निहतो युद्धे स्वयमेव न लज्जसे ॥

समरेषु अपि	"யுத்தக்களிலேயும்	युद्धे	போரில்
त्वया	உம்மால்	सः	அவர்
जायता	மருமகன்	त्वया एव	உம்மாலேயே
रक्ष्यः	கிட்டுவிடவேண்டி	निहतः	கொல்லப்பட்டார்.
	யவன்	स्वयं	உமதுவகையில்
ननु नाम	இல்லையா என்ன?	न लज्जसे	நீர் வெட்கப்படாம
			பிரேக்கிதீர்.

एवमुक्तो दशमीवो भगिन्या क्रोशमानया । अवशीस्तान्त्वयित्वा तां सामपूर्वमिदं वचः ॥

கோமானயா	“உறக்கக் கதறுகின்ற	தா்	ஆவளை
भगिन्या	தங்கையால்	सामवयित्वा	சமர்தானப்படுத்தி
एवं	இவ்வண்ணமாய்	इदं	இந்த
उक्तः	பேசியதற்குச் செவி சாய்த்த	वचः	ஆக்கினையையும்
दशमीवः	தசமீவன்	सामपूर्व	சல்லவார் த்தையால்
		अवशीत्	சொன்னான்:

अलं वत्से रुदित्वा ते न भेतव्यं च सर्वशः । दानपानप्रसादैस्त्वां तोषयिष्यामि यत्रतः ॥

वत्से	“குழந்தாய்!	त्वां	உன்னை
रुदिता	அழுதது	यत्रतः च	ஆதரவுடனேயே
अलं	பொதும்.	दानपान- } प्रसादैः }	கொடைகளாலும், மரி யாதைகளாலும், கவ லையற்றுலாழ்வதற்கு வேண்டியவைகளை ஆம்
सर्वशः	முற்றிலும்		திருப்தி செய்கிறேன்.
भेतव्यं	ஏக்கிக்கிடத்தவென் பது		
ते	உனக்கு	तोषयिष्यामि	
न	வேண்டாம்.		

युद्धप्रसक्तो व्याक्षिप्तो जयकाङ्क्षी क्षिपञ्छरान् ।

नावगच्छासि युद्धेषु स्वान्परान्वाऽप्यहं शुभे

॥ ३० ॥

शुभे	“கிந்தவனே!	शान्	பாணக்களை
अहं	நான்	क्षिपन्	விடுகின்றவனாய்
युद्धप्रसक्तः	யுத்தவெறிகொண்ட	स्वान्	உறவினர்களுக்கும்
युद्धेषु	போர்களில் [களாய்	वा	அல்லது
जयकाङ्क्षी	ஜயமொன்றையே கருதியவனாய்	परान् अपि	வேண்டாதவர்களுக்கும்
व्याक्षिप्तः	கலகாப்பட்டவனாய்	न भद्रगच्छामि	பகுத்தறிய முடியா மனிருந்தேன்.

तेनासौ निहतः सङ्क्षये मया भर्ता तव स्वसः ।

अस्मिन्काले तु यत्प्राप्तं तत्करिष्यामि ते हितम् ॥

भ्रातुरैश्वर्ययुक्तस्य स्वरस्य वस पार्ष्वतः

॥ ३१ ॥

स्वसः	“தங்கையே!	निहतः	கொல்லப்பட்டான்.
तेन	அதனால்	तु	ஆயினும்
संख्ये	போலில்	अस्मिन्	இந்த
मया	என்னால்	काले	காலத்தில்
तव	உனது	प्राप्तं	பெறக்கூடியதாகிய
भर्ता	நாயகனான	हितं	நன்மை
असौ	இவன்	वत्	எதுவோ

तव	அதை	भ्रातुः	உடன் பிறந்த
ते	உனக்கு		வருமான
करिष्यामि	அளிக்கிறேன்.	खरः	காணுடைய
	ஸகல செல்வங்களை	पाशितः	பக்கலில்
प्रेषयिष्युक्तस्य	{ யும்பெற்று வாழ் கின்றவனும்	वसः	சுகமாய் தாலம் கழித்துவா.

चतुर्दशानां भ्राता ते सहस्राणां भविष्यति । प्रभुः प्रयाणे दाने च राक्षसानां महाबलः॥

ते	"உனது	प्रयाणे	படையெடுத்துச் செல் லும் விஷயத்திலும்
महाबलः	மஹாபலிஷ்டனாகிய	दाने च	ஸம்ஸ்காணை விஷயத் திலும்
भ्राता	சகோதரன்		
चतुर्दशानां	பதினான்கு	प्रभुः	பிரபுவாய்
सहस्राणां	ஆயிரம்	भविष्यति	ஆகுவான்.
राक्षसानां	அரக்கர்களுக்கு		

तत्र मातृष्वसेयस्ते भ्राताऽयं वै खरः प्रभुः । भविष्यति तवादेशं सदा कुर्वन्निशाचरः ॥

ते	"உனக்கு	तव	அதில்
मातृष्वसेयः	தாயின் தக்கைக்குமாய் னாகிய	प्रभुः वै	பிரபுவாகவும்
		तव	உனது
भ्राता	ஸகோதரனான	आदेशं	கட்டளைவைய
अयं	இந்த	सदा	எக்காலத்திலும்
खरः	காமென்ற	कुर्वन्	செய்கிறவனாகவும்
निशाचरः	அரக்கன்	भविष्यति	இருப்பான்.

शीघ्रं गच्छत्ययं वीरो दण्डकान्परिरक्षितुम् । दूषणोऽस्य बलाध्यक्षो भविष्यति महाबलः॥

य	"இந்த	परिक्षितुं	தன்வசமாக்கி ஆளு
वीरः	வீரன்	शीघ्रं	இப்போதே [வதற்கு செல்லட்டும்.
	{ நம்மதாதிக்கும் கோ தாவிரதிக்கும் இடையிலுள்ள 'தண்டனை' என்கிற பிரதேசத்தின் நாடு களை	गच्छतु	இவனுக்கு
दण्डकान्		अस्य	போர்மந்திரியாக
		बलाध्यक्षः	மஹாபலிஷ்டனாகிய
		महाबलः	தூஷணன்
		दूषणः	ஆகுவான்.
		भविष्यति	

स हि शम्भो वनोद्देशः क्रुद्धेनोशनसा पुरा । राक्षसानामधीवासो भविष्यति महात्मनाम् ॥

सः	"ஆந்த	राक्षसानां	அரக்கர்களுக்கு
वनोद्देशः हि	வனப்பிரதேசத்தான்	अधीवासः	வாஸஸ்தானமாக
क्रुद्धेन	கொபங்கொண்ட	भविष्यति	ஆகப்போகிறது
उशनसा	உசனைஸ் என்கிற மஹரிஷியால்	पुरा	முன்னமே [என்று சபிக்கப்பட்டிருக் கிறது.
महात्मनां	மஹாத்மாக்களாகிய	वसः	

तत्र ते वचनं शूरः करिष्यति सदा खरः । रक्षसां कामरूपाणां प्रभुरेष भविष्यति ॥३६॥

शூர்:	"சூரனாகிய	ஏய்:	இவன்
खरः	கரன்	सत्र	அந்தே
कामरूपाणां	காமரூபிகளாகிய	ते	உனது
रक्षसां	அரக்கர்களுக்கு	वचनं	கட்டளைகைய
प्रभुः	பிரபுவாய்	सदा	எப்பொழுதும்
भविष्यति	விளங்குவான்.	करिष्यति	செய்துமுடிப்பான்.

एवमुक्त्वा दशग्रीवः सैन्यमस्यादिदेश ह । चतुर्दश सहस्राणि रक्षसां वीर्यशालिनाम् ॥३७॥

दशग्रीवः	"தசகிரீவன்	चतुर्दश	பதின்னஞ்
एव	இவ்வண்ணம்	सहस्राणि ह	ஆகிரக்களையே
वक्त्वा	சொல்லியிட்டு	अस्य	இவனுக்கு
वीर्यशालिनां	வீரயசாலிகளான	सैन्यं	சேனையாக
रक्षसां	அரக்கர்களின்	आदिदेश	நியமித்தான்.

स तैः परिवृतः सर्वै राक्षसैर्घोरदर्शनैः । अगच्छत्सन्वरः शीघ्रं दण्डकानकुतोभयः ॥३८॥

सः	"அந்த	परिवृतः सन्	முடைகுழப்பப் பட்டவனாய்
खरः	கரன்	अकुतोभयः	கிர்ப்பயனாய்
घोरदर्शनैः	பயங்கரமான தோற்ற	दण्डकान्	தண்டகாராடுகளில்
तैः	அந்த [முதைய	शीघ्रं	உடனேயே
राक्षसैः	அரக்கர்கள்	अगच्छत्	பிரவேசித்தான்.
सर्वैः	எல்லாராரும்		

स तत्र कारयामास राज्यं निहतकण्डकम् । स च शूर्पणखा तत्र न्यवसदण्डकावने ॥३९॥

तत्र	"அங்கு	कारयामास	புர்த்தான்.
सः	அவன்	सा	அந்த
राज्यं	ஆளுகையை	शूर्पणखा च	சூர்ப்பணகையும்
निहतकण्डक	உற்றுபாடையில்லாத	तत्र	அந்த
	படி.	दण्डकावने	தண்டகாவனத்தில்
		न्यवसत्	வாஸஞ்செய்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे चतुर्विंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 21677

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकः 953



पञ्चविंशः सर्गः—இருபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் || 25 ||

मधुसूदन—மதுசூதன்.

स तु दत्वा दशग्रीवो वनं घोरं खरस्य तत् । भगिनीं च समाश्वस्य हृष्टः स्वस्थतरोऽभवत्॥

सः	“அந்த	भगिनीं च	தங்கையையும்
दशग्रीवः	தசக்ரீவன்	समाश्वस्य	சமாதானப்படுத்தி
तत्	அந்த	स्वस्थतरः	மனக்கவலையொழிந்த
घोरं	பயங்கரமான		வனாய்
वनं	வனத்தை	हृष्टः	மனத்திருப்திகொண்ட
खरस्य	கரனுக்கு	तु	இப்பொழுது [வனாய்
दत्वा	கொடுத்து	अभवत्	இருந்தான்.

ततो निकुम्भिला नाथ लङ्कोपवनमुत्तपम् । तद्राक्षसेन्द्रो बलवान्प्रविवेश सहायुगः ॥ २ ॥

ततः	“அதன்பிறகு	नाथ	என்கிற
बलवान्	பலிவந்தனாகிய	उत्तमं	சீரெவ்ந்தமான
राक्षसेन्द्रः	ராட்சஸமன்னன்	लङ्कोपवनं	{ இலங்கா புரியில் ஒரு
सहायुगः	கட்டாளிகளுடனே		{ உத்தியான வனத்
तत्	அந்த [கூட		{ திற்கு
निकुम्भिला	நிகும்பிலை	प्रविवेश	போனான்.

ततो यूपशतकीर्णं सौम्यचैत्योपशोभितम् । ददर्श विष्टितं यज्ञं श्रिया संप्रज्वलन्निव ॥ ३ ॥

ततः	“அவ்விடத்தில்	श्रिया	ஜோதியால்
यूपशतकीर्णं	{ அநேக யூபஸ்தம்பங்க	संप्रज्वलन्	கொழுந்துவிட்டு எரி
	{ ளால் கிறைந்துள்ள		கிறது
	தும்	इयं	போலிருக்கும்
सौम्यचैत्योप-	{ மங்கனகரமான யாக	यज्ञं	ஒரு யாகத்தை
शोभितं	{ வேதினைகளால் மிக	विष्टितं	நடைபெற்றுக்
	அழகுவாய்ந்திருக்		கொண்டிருக்கிறதாய்
	கிறது	वदसी	கண்டான்.

ततः कृष्णाजिनधरं कण्ठलुशिखाध्वजम् । ददर्श स्वसुतं तत्र मेघनादं भयावहम् ॥ ४ ॥

ततः	“அக்கு	कृष्णाजिनधरं	கருஷ்ணஜினம்
ततः	அப்பொழுது		தரித்தவனாயும்
स्वसुतं	தன் புதல்வனான	भयावहं	பயங்கரமான தோற்
मेघनादं	மேகநாதனை		றமுடையவனாயும்
कण्ठलु-	{ கமண்டலமும், கிதை	वदसी	கண்டான்.
शिखाध्वजं	{ யும், தண்டமு		
	முடையவனாய்		

तं समासाद्य लङ्केशः परिष्वज्याथ बाहुभिः । अववीत्किमिदं वत्स वर्तसे ब्रूहि तत्त्वतः ॥

लङ्केशः	"இலங்கை மன்னன்	वत्स	"புதல்வ,
तं	அவனை	इदं	இது
समासाद्य	கட்டி	किं	என்ன
बाहुभिः	கைகளால்	वर्तसे	நீ செய்வதுதானிர்
परिष्वज	கட்டி அணைத்து		தாய்?
अथ	இப்படி	अवतः	உள்ளபடி
अववीत्	வினாவினான் :	ब्रूहि	சொல்லு,

उशना त्वब्रवीत्त यज्ञसंपत्समुद्भवे । रावणं राक्षसश्रेष्ठं द्विजश्रेष्ठो महातपाः ॥ ६ ॥

यज्ञसंपत्समुद्भवे	{ "யாகம் குறையின்றி முடிவுபெற்றவேண்டிய காரணத்தால்	उशना	{ அசுரர்களுக்கு குரு வாகிய சுக்கிரா சாரியர்
तव	அப்பொழுது	राक्षसश्रेष्ठं	இராக்ஷஸ சிரேஷ்டனான
तु	இதுவிஷயத்தில்	रावणं	இராவணனுக்கு
महातपाः	மஹாதபஸ்கியும்	अववीत्	பதில்தந்தருகினார் :
द्विजश्रेष्ठः	பிராமணோத்தமரு மாகிய		

अहमाख्यामि ते राजञ्छूयतां सर्वमेव तत् । यज्ञास्ते सप्त पुत्रेण प्राप्ताः सुबहुविस्तराः ॥

राजन्	"அரசே!	अयतां	செனிகொள்க.
तव	அது	ते	உனது
सर्वं	எல்லாவற்றையும்	पुत्रेण	புதல்வனால்
ते	உனக்கு	सुबहुविस्तराः	கடுமையான பல அம் சங்களுமான
अहं एव	நானே	सप्त पुत्राः	ஏழு யாக்கைகள்
आख्यामि	உரைசெய்கிறேன்.	प्राप्ताः	இயற்றப்பட்டன.

अग्निष्टोमोऽश्वमेधश्च यज्ञो बहुसुवर्णकः । राजसूयस्तथा यज्ञो गोमेधो वैष्णवस्तथा ॥ ८ ॥

माहेश्वरं प्रवृत्ते तु यज्ञे पुंभिः सुदुर्लभे । वरांस्ते लब्धवान्पुत्रः साक्षात् पशुपतेरिह ॥ ९ ॥

अग्निष्टोमः	"அக்னிஷ்டோம மென்ற	तथा	அவ்வண்ணமே
यज्ञः	யாகமும்	गोमेधः	கோமேதமென்கிற
अश्वमेधः	அச்வமேதமென்கிற யாகமும்	वैष्णवः	வைஷ்ணவமென்கிற யாகமும்
बहुसुवर्णकः	பருகவண்ணமென்கிற	तथा	அந்தப்பிரகாரமே
यज्ञः च	யாகமும்	पुंभिः	மனிதர்களால்
राजसूयः	ராஜசூயமென்கிற யாகமும்	सुदुर्लभे	செய்தமுடிப்பதுமிகக் கஷ்டசாத்தியமான
		माहेश्वरं यज्ञे	மாதேவசுவமென்கிற யாகம்

प्रवृत्ते	சூதையின்றி நடைபெ	पशुपतेः	பாம்பிவனுடை ய
ते	உனது [துகையில்]	साक्षात्	பிரத்யக்ஷத்தில்
पुत्रः	புதல்வன்	वरान्	வரங்களை
इह तु	இவ்வுலகில்	लब्धवान्	பெற்றிருக்கிறான்.

कामगं स्यन्दनं दिव्यमन्तरिक्षचरं ध्रुवम् । मायां च तामसीं नाम यया सम्पद्यते तपः ॥
 एतया किल संग्रामे मायया राक्षसेश्वर । प्रयुक्तया गतिः शक्या न हि ज्ञातुं सुरासुरैः ॥
 अक्षयाविपुत्री बाणेश्वापं चापि सुदुर्जयम् । अस्त्रं च बलवत्सौम्य शत्रुविध्वंसनं रणे ॥
 एतान्सर्वान्वराल्लब्ध्वा पुत्रस्तेयं दशानन । अथ यज्ञसमाप्तौ च त्वां दिदृक्षुः स्थितो ह्यहम् ॥

दशानन	தசானன,	सुरासुरैः अपि	தேவர்களாலும் அசு
राक्षसेश्वर	இராக்ஷஸமன்ன;	गतिः	ரர்களாலும்கூட
सौम्य	அன்பனே,	ज्ञातुं	இருக்குமிடம்
ते	உனது	किं हि	கண்டுக்கொள்ள
अथ	இந்த	न शक्या	எப்படியும்
पुत्रः	புதல்வன்	तामसीं	முடியாதோ அந்த
पुत्रान्	பிண்கண்ட	नाम	தாமவரி
वरान्	வரங்கள்	मायां च	என்கிற
सर्वान्	எல்லாவற்றையும்	अक्षयौ	மாயையையும்,
अथ	இப்பொழுது	इपुत्री च	அசுதயமான
लब्ध्वा	பெற்றான்:	बाणेः	அம்பரா துணைகளி
विश्वं	தேவதீர்மிதமானதும்	सुदुर्जयं	ரண்டையும்,
कामगं	இஷ்டப்படியெல்லாம்	आपं च	பாணங்களால்
	செல்லவல்லதும்	रणे	வெல்லவதற்கரிய
अन्तरिक्षचरं	ஆகாயமார்க்கத்தில்	शत्रुविध्वंसनं	தனுசையும்,
	செல்லவல்லதும்		போரில்
ध्रुवं	என்றுமழியாதது		எதிரிகளை ஹதம்
	மான		செய்யும்
स्यन्दनं	ஒரு நேரையும்,	बलवत्	எல்லாவற்றிற்கும்
यया	எந்த ஒன்றால்		மேம்பட்டதாகிய
तपः	பிரத்யக்ஷத்திலும்	अस्त्रं च	ஒரு ஆஸ்திரத்தையும்
	கண்களால்		(பெற்றான்.)
संपद्यते	உண்டாகிறதோ	यज्ञसमाप्तौ	யாகமுடிவில்
संग्रामे	போரில்	त्वां	உன்னை
प्रयुक्तया	பிரயோகிக்கப்பட்ட	दिदृक्षुः	காண
एतया	இந்த	अहं हि	நானும்
मायया	மாயையால்	स्थितः	இருந்தேன்.

ततोऽब्रवीदशमीशो न शोभनमिदं कृतम् । पूजिताः शत्रवो यस्माद्व्यैरिन्द्रपुरोगमाः ॥१४॥

दशमीशः	“தசமீஷன்	इन्द्रपुरोगमाः	இந்திரன் முதலான
ततः	அச்சமயத்தில்		வர்கள்
इदं	இப்படி	पूजिताः	பூஜிக்கப்பட்டார்கள்
अबवीत्	பேசினான் ;	यस्मान्	என்கிற காரணத்தால்
द्रव्यैः	“தீர்வியங்களால்	कृतं	முடிவுபெற்ற காரியம்
शत्रवः	சத்ருக்களாகிய	न शोभन्	அமங்கலமானது.

एहीदानीं कृतं विद्धि सुकृतं तच्च संशयः । आगच्छ सौम्य गच्छामः स्वमेव भवने प्रति॥

सौम्य	“மங்கலமானவனே,	गच्छामः	போவோம்.
इदानीं	இப்பொழுது	तत् कृतं	அந்தக் காரியம்
एद्धि	எழுந்துவருக ;	सुकृतं एव	சுகந்தியிட்டதாயே
स्वं	உனது	विद्धि	நீ கொள்ளல்
भवने प्रति	மாளிகைக்கே		வேண்டும்.
आगच्छ	வா ;	संशयः न	இதற்கையபிச்சை.

ततो गत्वा दशमीशः सपुत्रः सविभीषणः । स्त्रियोऽवतारयामास सर्वास्ता बाष्पगद्गदाः ॥

ततः	“ஆனந்தரம்	बाष्पगद्गदाः	{ கண்ணும் கண்ணிரு மாகத் தவித்துக் கொண்டிருக்கின்ற
दशमीशः	தசமீஷன்	तः	அந்த
सपुत्रः	புதல்வனெடுகடின வனாயும்	स्त्रियः	ஸ்த்ரீகள்
सविभीषणः	விபீஷணனுடன் கடினவனாயும்	सर्वाः	எல்லோரையும்
गत्वा	சென்று	अवतारयामास	இறக்கினான்.

लक्षिण्यो रत्नभूताश्च देवदानवरक्षसाम् । नार्यो भूषणसंपन्ना ज्वलन्त्यः स्वेन तेजसा ॥

देवदानवरक्षसो	{ தேவர்கள், தானவர் கள், ஆரக்கர்கள், இவர்களுடைய	भूषणसंपन्नाः	சூபணமணித்தவர் களாய்
नार्यः	ஸ்த்ரீகள்	लक्षिण्यः	சர்வாங்க சுந்தரி
रत्नभूताः	ரத்னம்போன்றவர் களாய்	स्वेन	தக்கனது [களாய்
		तेजसा च	பாதிவிருத்ப தேஜஸாலே
		ज्वलन्त्यः	ஜ்வலித்தார்கள்.

विभीषणस्तु ता नारीर्दृष्ट्वा शोकपरायणाः । तस्य तासु मतिं ज्ञात्वा धर्मात्मा वाक्यमब्रवीत्॥

धर्मात्मा	“தருமாத்மாவாகிய	ता ।	அவர்களுடத்தில்
विभीषणः	விபீஷணர்	तस्य	அவனது
ताः	அந்த	मतिं	உத்தேசத்தை
नारीः	பெண்மணிகளை	ज्ञात्वा	அறிந்து
शोकपरायणाः	சோகத்திலேயே மூழ் பிக்குடக்கிறவர்களாய்	तु	இதுவிஷயத்தில்
दृष्ट्वा	கவனித்து	वाक्ये	சொல்லவேண்டியபடி
		अब्रवीत्	சொன்னார்.

ईदृशैस्त्वं समाचारैर्यशोऽयंकुलनाशनैः । धर्षणं प्राणैनां दत्त्वा स्वमतेन विचेष्टसे ॥१९॥

ஈ ஈதூசை:	“ நீர் இப்படிப்பட்ட பசனையும், புருஷர் த்தங்களை யும், குலப் பெருமையையும் அழிக்கின்ற	சமாசாரை: பாணிகள் தர்ஷணம் தவா சுமதேன விசேஷசே	நடவடிக்கைகளால் பிராணிகளுக்கு உபத்திரவத்தை புரிந்து உம்பிஷ்டப்படியே அல்லாடுகின்றீர்.
-------------	---	--	--

झार्तीस्तान्धर्षयित्वेमास्वयाऽऽनीता वराङ्गनाः । त्वामतिक्रम्य मधुना राजन्कुम्भीनसी हुता ॥

राजन् हमाः वराङ्गनाः तान् शतीन् धर्षयित्वा स्वया	“ அரசே! இந்த வந்தீரத்தனங்கள் அந்த சிதாக்களையும் உபதர்ஷித்து உம்மால்	आनीताः कुम्भीनसी मधुना त्वां अतिक्रम्य हुता	கொண்டுவரப்பட்டார் கள். கும்பினசு என்பவன் மதுவென்னும் அரக்க உம்மை [ஊல் மிகுதி அபதமரிக்கப்பட்டான்.]
--	---	--	---

रावणस्त्वब्रवीद्वाक्यं नावगच्छामि किं न्विदम् ।

कोऽयं यस्तु त्वयाऽऽख्यातो मधुरित्येव नामतः

॥ २१ ॥

रावणः तु वाक्यं अब्रवीत् इदं किं तु न अवगच्छामि	“ இராவணன் இவ்விஷயத்தில் அறிந்துகொள்ள வேண்டியதை இப்படி வினாவினான்: 'இது என்னவென்று நான் தெரிந்துகொள் ளாதிருக்கிறேன்.	स्वया आख्यातः मधुः इति नामतः यः तु अयं एव कः	உன்னால் சொல்லப்பட்ட மது என பெயர் பூண்டவன் எவனோ அந்த இவன் தான் யார் ?'
---	---	---	--

विभीषणस्तु संकुदो भ्रातरं वाक्यमब्रवीत् । श्रूयतामस्य पापस्य कर्मणः फलमागतम् ॥

विभीषणः संकुदः भ्रातरं वाक्यं अब्रवीत्	“ விபிஷணர் மிகவும் கோபங்கொ ண்டவராய் அண்ணனைப்பார்த்து விஷயத்தை இப்படி தெரியப்ப டுத்தினார்:	श्रूयतां अस्य पापस्य कर्मणः फलं तु आगतम्	'கிளம்புகிறேன், இந்த [செவிக்கொள்க, பாப செயலின் பயன் இப்போதே பிரதயஸ்தத்தில் சம்ப வித்துவிட்டது.
--	---	--	---

मातामहस्य योऽस्माकं ज्येष्ठो भ्राता सुमालिनः ।
माल्यवानिति विख्यातो वृद्धः प्राज्ञो निशाचरः

॥ २३ ॥

ய:	“எந்த	इति	என்பவர்
निशाचरः	ஆரக்கர்	अस्माकं	நமது
वृद्धः	பெரியவராய்	मातामहस्य	மாதாமஹராகிய
प्राज्ञः	பிராஞ்ஞரென	सुमालिनः	சுமாலினனு
विख्यातः	பெயர் பெற்றவரேன	ज्येष्ठः	முத்த
माल्यवान्	மாலயவான் [ஆந்த	भ्राता	சகோதரர்.

पिता ज्येष्ठो जनन्या नो ह्यस्माकं चार्यकोऽभवत् ।
तस्य कुम्भीनसी नाम दुहितुर्दुहिताऽभवत्

॥ २४ ॥

नः	“நமது	अभवत्	ஆகியிருர்.
जनन्याः	தாயின்	तस्य	அவருடைய
ज्येष्ठः	பெரிய	दुहितुः	மகளின்
पिता	தந்தை	दुहिता	மகளான
हि	ஆணதால்	कुम्भीनसी	கும்பினசீ
अस्माकं च	நம் எல்லோருக்கும்	नाम	என்பவன்
आर्यकः	பாட்டனாராக	अभवत्	இங்கிருந்தான்.

मातृष्वसुरयास्माकं सा च कन्याऽनलोद्भवा । भवत्यस्माकमेवैषा भ्रातॄणां धर्मतः स्वसा ॥

सा	“அவள்	अथ	அப்படியிருக்கிற
अनलोद्भवा	அனலின்பெண் ;	एषा	இவள் [படியால்
च	ஆதலால்	भ्रातॄणां	சகோதரர்களான
अस्माकं	நமது	अस्माकं एव	நம் எல்லோருக்கும்
मातृष्वसुः	தாயின் சகோதரியின்	धर्मतः	முறைப்படி
कन्या	மகள் ;	स्वसा	சகோதரியாக
		भवति	ஆகிறாள்.

सा हता मधुना राजन् राक्षसेन बलीयसा । यज्ञप्रवृत्ते पुत्रे तु मयि चान्तर्जलोपिते ॥

राजन्	“அரசே !	तु	உதேகாலத்தில்
सा	அவள்	मयि च	நானும்
बलीयसा	மஹாரபஸிஷ்டனாகிய	अन्तर्जलोपिते	இலத்தினுள் ஸ்தம்பித்
मधुना	மதுவென்ற		துத் தவம்புரிகையில்
राक्षसेन	ஆரக்கனால்		{ பலர்தகரமாகத்
पुत्रे	குமாரன்		{ தூக்கிக்கொண்டு
यज्ञप्रवृत्ते	யாகம்செய்துகொண்	इता	{ போகப்பட்டான்.
	டிருக்கிறான்		

कुम्भकर्णे महाराज निद्रामनुभवत्यथ । निहत्य राजसश्रेष्ठानमात्यानिह संपतान् ॥ २७ ॥

மஹாராஜனே !
கும்பகர்ணன்
துயிலில்
அனுமவசி
முழிக்கிடக்கையில்
அத
எல்லாமிப்படியிருக்
கையில்

இப்பொழுது
சீமதான்
ராஜசசுரேஸ்தான்
அரக்கோத்தமர்களு
மான்
அமாதான்
மத்திரிமர்களை
நிஹ
கொலைபுரிந்தான்.

धर्पयित्वा हता सा तु सुप्ताऽप्यन्तःपुरे तव । श्रुत्वापि तन्महाराज क्षान्तमेव हतो न सः ॥

மஹாராஜனே !
அந்தப்புரத்தில்
சுபா
அடர்ந்து துயில்
கொண்டிருந்த
சா
அவள்
தீர்ந்தவன் செய்வப்
பட்டு
ஹ
துக்கிக்கொண்டு போ
கப்பட்டான்.

அவி
அப்படியாயினும்
தவ
அதை
சுத்வா து
அறிந்து
தவ எவ
உமக்காகவே
க்ஷாந்த அவி
{ பொறுத்து அனுப
கிக்கவேண்டியதாயி
ருக்கிறபடியால்
ச:
அவன்
ந ஹ:
கொல்லப்படவில்லை.

यस्मादवश्यं दातव्या कन्या भर्त्रे हि भ्रातृभिः । तदेतत्कर्मणो ह्यस्य फलं पापस्य दुर्मते ॥

अस्मिन्नेवाभिसम्प्राप्तं लोके विदितमस्तु ते

॥ २९ ॥

அவ்வி:
கன்யா
மற்றே
அவச்யம்
தாது
{ கல்யாணஞ்செய்து
கொடுக்கப்பட
வேண்டியவன்.
தும்தே
அஸிந் எவ
தே ஹி
அஸ்ய
இந்த

பாபச்செயலின்
பயன்
அமிர்மாய்
பிரத்யகூதத்தில் சம்
பவமாயிருக்கிறதாய்
தவ
அந்த
புத்வ
இது
லோக
உலகில்
யஸ்ய
எந்த இதிலிருந்து
விதித் ஹி
அறிந்துகொள்ளவே
ண்டிய செய்தியாய்
அஸ்து
விளங்கும்.

ततोऽब्रवीदश्वीवः क्रुद्धः संरक्तलोचनः । कल्पयतां मे रथः शीघ्रं शूराः सज्जीभवन्तु नः ॥

தசக்ரீவன்
தத:
குஹ:
வனாய்
சர்வலோகன்:
சிவந்த கண்களுற்ற
வனாய்
அவ்வி:
உரைத்தான்.

சீம
மே ரத:
கல்பயதா
ந:
சூரா:
சஜ்ஜிபவந்து
{ இப்போதே
எனது இரதம்
சித்தமாக்கப்பட்டும்.
நமது
பேரர்க்கீரர்கள்
பேரர்க்கொலங்கொள்
எட்டும்.

भ्राता मे कुम्भकर्णश्च ये च मुख्या निशाचराः । बाहनान्यथिरोहन्तु नानाप्रहरणोद्यताः ॥

மே	* ¹ எனது	யே ச	எவர்களை அவர்களும்
भ्राता	சகோதரனான	नानाप्रहरणोद्यताः	பற்பல படைக்கலங் களை யுடையவர்களாய்
कुम्भकर्णः च	சும்பகர்ணனும்	बाह्यानि	வாஹவங்களில்
मुख्याः	தலைவர்களாகிய	अथिरोहन्तु	வழிக்கொள்ளட்டும்.
निशाचराः	அரக்கர்கள்		

अद्य तं समरे हत्वा मधुं रावणनिर्भयम् । सुरलोकं गमिष्यामि युद्धकाङ्क्षी सुहृदतः ॥

अद्य	* ¹ இப்பொழுதே	युद्धकाङ्क्षी	யுத்தத்தை விரும்பி யவனாய்
रावणनिर्भयं	இராவணனுக்குப் பயப்படாத	सुहृदतः	{ வேண்டியவர்களால் புடைகுழப்பப் டவனாய்

तं	அந்த	सुरलोकं	தேவலோகத்திற்கு
मधुं	மது என்பவனை	गमिष्यामि	செல்வேன்.
समरे	போரில்		
हत्वा	கொன்றுவிட்டு		

ततो विजित्य त्रिदिवं वशे स्थाप्य पुरन्दरम् । निर्भयो विचरिष्यामि त्रैलोक्यैश्वर्यशोभितः॥

ततः	* ¹ அவ்விடத்தில்	विजित्य	வசமாக்கி
पुरन्दरं	இந்திரனை	निर्भयः	கவலை ஒழிந்தவனாய்
वशे	அடிமைத்தனத்தில்	त्रैलोक्यैश्वर्य- शोभितः	{ திரிலோகாதிபத்தியம் பெற்று விளக்குகிற வனாய்
स्थाप्य	நிறுத்திவிட்டு	विचरिष्यामि	எங்கும் திரிவேன்.
त्रिदिवं	ஸ்வர்க்களேகத்தை		

अक्षौहिणीसहस्राणि चत्वार्यध्याणि रक्षसाम् । नानाप्रहरणान्याशु निर्ययुद्धकाङ्क्षिणाम्॥

युद्धकाङ्क्षिणां	* ¹ போர்புரியப்பேராவால் கொண்டிருந்த	नानाप्रहरणानि	{ கானுவிதமான போர் யுதக்களை யுடையவர் களாய்
रक्षसां	அரக்கர்களின்	आशु	உடனேயே
अध्याणि	உத்தமர்களான	निर्ययुः	புறப்பட்டுவிட்டார் கள்.
चत्वारि	நான்கு		
अक्षौहिणी- सहस्राणि	{ * ² ஆயிரம் அகௌதனலி ஸிகளும்		

*[21870 இரதக்களும், 21870 யானைகளும், 65610 குதிரைகளும், 109350 கரலாட்களும் அடங்கிய படைகளின் ஆயிரம்.]

इन्द्रजित्त्वयतः सैन्यात्सैनिकान्परिवृष्ट च । जगाम रावणो मध्ये कुम्भकर्णश्च पृष्ठतः ॥३५॥

सैनिकान्	* ¹ சேனைகளை	इन्द्रजित्त्वयतः	இந்திரஜித்தேவ
परिवृष्ट	பரிபரவித்துக் கொண்டு	सैन्याश्च	சேனைக்கு [வில் முதலில் சென்றான்.
रावणः	இராவணன்	कुम्भकर्णः च	சும்பகர்ணனும்
मध्ये	கடுவில்	पृष्ठतः	கடைசியாய்ச் சென் ருன்.
जगाम	சென்றான்.		

तां समुत्थापयामास न भेतव्यमिति ब्रुवन् । रावणो राक्षसश्रेष्ठः किं चापि करवाणि ते॥

राक्षसश्रेष्ठः	“ராஷ்டிரேஸ்தத் தம [ஹி]	करवाणि	செய்யவேண்டும்'
रावणः च	இராவணனும்	इति	என்று
भेतव्यं न	‘அஞ்சாதல்வேண்டாம்.	ब्रुवन्	சொல்லிக்கொண்டே
ते	உணக்கு	तां भवि	அவனையும்
किं	என்ன	समुत्थापयामास	எழுந்திருக்கச் செய்தான்.

साऽब्रवीद्यदि मे राजन् प्रसन्नस्त्वं महाभुज । भर्तारं न ममेदाय हन्तुमर्हसि मानद ॥४२॥

सा	“அகன்	राजन्	ஆரஜே !
अय	இப்பொழுது	एवं	தேவரீர்
इह	இப்படி	से	என்னிடத்தில்
अववीत्	விண்ணப்பம் செய்து கொண்டான் :	प्रसन्नः	ஆன்புகர்ந்தவர்
मानद	‘பெருமைமைய யளிக்கும்	ययि	என்கிறபொழுத்தில்
महाभुज	மஹாபராக்கிரம காலியாகிய	मम	எனது
		भर्तारं	கணவனை
		न हन्तुं	கொல்லாதிருக்க
		अर्हसि	அருள் புரியவேண்டும்.

न हीदृशं भयं किञ्चित्कुलस्त्रीणापिहोच्यते । भयानामपि सर्वेषां वैधव्यं व्यसनं महत् ॥

हि	“என்னென்றால்	व्यसनं	கவடம்.
कुलस्त्रीणां	குலஸ்,நீதிகள் எல் லோருக்கும்	इह	இவ்வுலகில்
वैधव्यं अपि	விதவைவராதல் ஒன்றே	किञ्चित्	யாதொரு
सर्वेषां भयानां	எல்லாக்கஷ்டங்களி	भयं	கவடமும்
महत्	மஹத்தான [ஹம்]	ईदृशं	இதற்கிடானதாய்
		न उच्यते	கொல்லப்படவில்லை.

सत्यवाग्भव राजेन्द्र मागवेशस्व याचतीम् । त्वयाऽप्युक्ते महाराज न भेतव्यमिति स्वयम्॥

महाराज	“மஹாராஜரே !	याचती	வருத்திப் பிரார்த்திக்
त्वया भवि	தேவரீராவேயே	मां	என்னை [கும்]
स्वयं	தேவரீரே இய்யுட்ப பட்டு	अवेशस्व	கடாங்கித்தருளும்.
न भेतव्यं	அஞ்சக்வேண்டாம்	राजेन्द्र	இராஜேந்தரே,
इति	என்று	सत्यमक्	சொன்னகொல்லை
उक्तं	உரங்களைக்கூப்பட்டது.	मम	பரிபாஸிப்பவராய் விளக்கும்.'

रावणस्त्वब्रवीद्बृष्टः स्वसारं तत्र संस्थिताम् । क चासौ तव भर्ता वै मम शीघ्रं निवेद्यताम् ॥

रावणः	“இராவணன்	तव	‘உனது
तव	இப்பொழுது	भर्ता	கணவனுகிய
संस्थितां	சகமாய் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிற	असौ वै	இவன்
स्वसारं	தங்கையப்பார்த்து	क च	எக்கேயிருக்கிரு னென்பது
बृष्टः	திருப்தியடைந்த வனாய்	मम	எனக்கு
गु	இப்பொழுது இப்படி	शीघ्रं	உடனேயே
अब्रवीत्	பதிலுரைத்தான்;	निवेद्यताम्	சொல்லிவிடப்பட்ட கும்.

सह तेन गमिष्यामि सुरलोकं जयावहे । तव कारुण्यसौहार्दान्वितोऽस्मि मधोर्वधात् ॥

सह	“உனது	अस्मि	ஆகியிட்டேன்.
कारुण्यसौहार्दात्	அன்பின் ஆதையால்	तेन सह	அவனோடுசேர்ந்து
मधोः	மதுவின்	सुरलोकं	சுரலோகத்திற்கு
वधात्	கொலைபுரிவதிலின்று	गमिष्यामि	போகப்போகிறேன்.
निवृत्तः	எண்ணம் மாறியவ னாய்	जयावहे	நாங்களிருவருமாய் வெற்றிகொள்வோம்.

इत्युक्त्वा सा समुत्थाप्य प्रसुप्तं तं निशाचरम् । अब्रवीत्संप्रहृष्टेव राक्षसी तु पतिं वचः ॥

इति	“இவ்வண்ணமாய்	प्रसुप्तं	நன்றாய் தூயில் கொ
उक्त्वा	சொல்லப்பட்டதற்குச் செவிகாய்த்த	तं	அந்த [ண்டிருந்த
सा राक्षसी	அந்த அரக்கி	पतिं	கணவனுகிய
तु	அத்தருணத்தில்	निशाचरं	அரக்கனை
इव	அப்படியே	समुत्थाप्य	எழுப்பி
संप्रहृष्टा	அதிக உற்சாஹம் கொண்டவனாய்	वचः	விஷயத்தை
		अब्रवीत्	இப்படித் தெரியப் படுத்தினான்:

एष मासो दशमीवो मम भ्राता महाबलः । सुरलोकजयाकाङ्क्षी साहाय्ये त्वां वृणोति च ॥

मम	“எனது	एषः	இதேய
भ्राता	அண்ணனும்	मासः	வந்திருக்கின்றவர்.
महाबलः	மஹாபலிஷ்டரு	त्वं च	உம்மையும்
दशमीवः	தசமீவர் [மாகிய	साहाय्ये	ஒத்தாசைபண்ணும் விஷயத்தில்
सुरलोक- }	ஸுரலோகத்தை	वृणोति	அபேஷிக்கிருந்.
जयाकांक्षी }	வெற்றிகொண் எண்ணக்கொண் டவராய்		

तदस्य त्वं सहायार्थं सवन्धुर्गच्छ राक्षस । स्निग्धस्य भजपानस्य युक्तमर्थाय कल्पितुम् ॥

ராஜச "அரக்கரே !
 சிபஸ நட்புக்கு
 भजमानस्य தக்க பாத்திரமாகிய
 अस्य இவரது
 अर्थाय காரியம் கைகூடு
 வதின் பொருட்டு
 कल्पितुं உதவிபுரிய

युक्तं இது ஏற்றசமயம்
 तत् ஆதலால்
 त्वं தேவரீர்
 सवन्धुः நண்பருடன் கூடினவ
 ராய்
 सहायार्थं துணைசெய்தற்
 பொருட்டு
 गच्छ எழுந்த செல்லீராக.

तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा तथेत्याह मधुर्वचः

॥ ५० ॥

मधुः "மது
 तस्याः அவளுடைய
 तत् அந்த
 वचनं விண்ணப்பத்திற்கு

श्रुत्वा இணங்கி
 तथा इति 'இப்படியேயாகுக' என்
 वचः உறுதியை [கிற
 आह சொல்லிவிடுத்தான்.

ददर्श राक्षसश्रेष्ठं यथान्यायमुपेत्य सः । पूजयामास धर्मेण रावणं राक्षसाधिपम् ॥ ५१ ॥

सः "அவன்
 राक्षसश्रेष्ठं இராசநாதனென்ற
 மனும்
 राक्षसाधिपं ராசநாதனுமன்னனுமா
 रावणं இராவணனிடம் [கிய

यथान्यायं விதிப்படி
 उपेत्य வந்துசேர்ந்து
 वदन् தங்கித்தான்.
 धर्मेण முறைப்படி
 पूजयामास உபசரித்தான்.

प्राप्य पूजां दशमीवो मधुवेश्मनि वीर्यवान् ।

तत्र चैकां निशामुष्य गमनायोपचक्रमे ॥

वीर्यवान् "வீர்பயவானாகிய
 दशमीवः च தசமீவனும்
 मधुवेश्मनि மதுவின் பாணிகையில்
 पूजां உபசாரத்தை
 प्राप्य அன்புடனேற்றுக்
 கொண்ட

तत्र அங்கு
 एकं ஒரு
 निशाम् நிரவு
 उष्य தங்கியிருந்து
 गमनाय பாக்கி வழி செல்ல
 उपचक्रमे பிரயாணமானான்.

ततः कैलासमासाद्य शैलं वैश्वणालयम् । राक्षसेन्द्रो महेन्द्राभः सेनामुपन्यवेशयत् ॥ ५२ ॥

महेन्द्राभः "தேவேந்திரனுக்கு
 நிகரான
 राक्षसेन्द्रः ராசநாதன்கிரக்டன்
 वैश्वणालयं குபேரனது ஆலயம்
 कैलासं கைலாஸ
 [கிய

शैलं பர்வதத்திற்கு
 आसाद्य வந்துசேர்ந்து
 ततः அதில்
 सेनां செனையை
 उपन्यवेशयत् தங்கவைத்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे पञ्चविंशः सर्गः ॥



படிவீசா: சரீ:—இருபத்தாறுவது ஸர்க்கம். ॥ ௨௨ ॥

நலகூவரடாப:—களாகபரன் சபித்தல்.

स तु तत्र दशमीवः सह सैन्येन वीर्यवान् । अस्तं प्राप्ते दिनकरे निवासं समरोचयत् ॥

वीर्यवान्	“ விரியவானான	सैन्येन	சேனையோடு
सः	அந்த	सह	கூட
दशमीवः	தசமீவன்	तस तु	அங்கேயே
दिनकरे	சூரியன்	निवासं	இரவை போக்குவ
अस्तं प्राप्ते	அஸ்தமனம் ஆனதும்	समरोचयत्	நிச்சயித்தனன். [தாய்

उदिते विपले चन्द्रे तुल्यपर्वतवर्चसि । प्रसुप्तं सुमहत्सैन्यं नानाप्रहरणायुधम् ॥ २ ॥

तुल्यपर्वतवर्चसि	“ மலைக்கு நிகரான ஜோ திகொண்ட	नानाप्रहरणायुधं	பலவிதப்போர் படை
विपले	மாசற்ற	सुमहत्	பெரும் [கலையுடைய
चन्द्रे	சந்திரன்	सैन्यं	சேனை
उदिते	உதயமாகவே	प्रसुप्तम्	நன்றாய் உறக்கம் கொண்டது.

रावणस्तु महावीर्यो निषण्णः शैलमूर्धनि । स ददर्श गुणांस्तत्र चन्द्रपादसुशोभितान् ॥

महावीर्यः	“ மஹாவீரத்தொ ண்ட	निषण्णः	சுகமாய் உட்கார்ந் திருப்பவனாய்
सः	அந்த	चन्द्रपाद- सुशोभितान्	சந்திரக்கிரணங்களுக் கேற்றதாகிய
रावणः तु	இராவணன் மட்டும்	गुणान्	காமனிகரங்களை
शैलमूर्धनि	மலைச்சிகரத்தில்	दर्शं	அனுபவித்தான்.
तस	அப்பொழுது		

कर्णिकारवनैर्दीप्तैः कदम्बगहनैस्तथा । पद्मिनीभिश्च फुल्लभिर्मन्दाकिन्या जलैरपि ॥ ४ ॥

चम्पकाशोकपुत्रागमन्दारतरुभिस्तथा । चूतपाटललोघ्रैश्च म्रियङ्गवर्जुनकेतकैः ॥ ५ ॥

तगरैर्नारिकेलैश्च म्रियालपनसैस्तथा । आरवधैस्तमालैश्च म्रियालवकुलैरपि ॥ ६ ॥

एतैरन्यैश्च तरुभिरुद्रासितवनान्तरे । किन्नरा मदनेनार्ता रक्ता मधुरकण्ठिनः ॥

समं संपजगुर्यत्र मनस्तुष्टिविवर्धनम् ॥ ७ ॥

एतैः	“ இந்த	तथा	அவ்வண்ணமே
दीप्तैः	பிரகாசமாய் விளங்கு கின்ற	फुल्लभिः	நன்றாய் விகலித் திருக்கின்ற
कर्णिकारवनैः	கர்ணிகர் ஏழைக்கனா தும்	पद्मिनीभिः च	தாமரைகளாலும்
कदम्बगहनैः	கதம்பங்கள் அடர்ந்த காடுகளாலும்	मन्दाकिन्याः	மந்தாகினி நதியினாலும்
		जलैः अपि	ஐலங்களாலும்
		तथा	அவ்வண்ணமே

पुष्पवर्षाणि मुञ्चन्तो नगाः पवनताडिताः । शैलं तं वासयन्तीव मधुमाधवगन्धिनः ॥१०॥

மதுமாधவமந்நின:	“வஸந்த குதுவின் வாசனை புண்டய	சுவந்த:	உதிர்த்துக்கொண்டு
நகா:	மரங்கள்	தே	அந்த
பவனதாடிதா:	காற்றில் சேர்த்தவை	சேல்	மலைமீல்
புஷ்பர்ஷாணி	பூமலிகளை [கனாய]	ஓவ	எக்குமே
		வாசயதி	நருமணக்கமழ்த்தது.

मधुपुष्परजःपृक्तं गन्धमादाय पुष्कलम् । प्रवो वर्षयन्कामं रावणस्य सुखोऽनिलः ॥११॥

அனில:	“காற்று	பாஷய	கூடவே இழுத்துக் கொண்டு
மதுபுஷ்பரஜ:பூக்தம்	{ வஸந்தகாலப் புஷ்பம் களின் இரேணுக் களைவிட்டு சேர்த்திருக் கிறதும்	ராவணஸ	இராவணனுக்கு
புஷ்கலம்	மிக்க இனிமையாய் மிருக்கின்ற	காம	காமவேட்கையை
கந்	வாசனையை	வர்ஷய	வனரச் செய்துக் கொண்டு
		சுख:	மனோஹரமாய்
		प्रवो	வீசிற்று.

गेयात्पुष्पसमृद्ध्या च शैत्याद्वायोर्गिरिर्गुणात् । प्रवृत्तायां रजन्यां च चन्द्रस्योदयनेन च ॥
रावणः सुमहावीर्यः कामस्य वशमागतः । विनिश्चस्य विनिश्चस्य शशिनं समवैक्षत ॥१२॥

சுமஹாवीர்ய:	“அதிவீர்யவானுன	புஷ்பசமூத்யா ச	புஷ்பங்களின் சுகந்தத்தாலும்
ராவண:	இராவணன்	மேவா ச	கானத்தினாலும்
வாயோ:	வாயுவின்	காமஸ	மன்மதன்
சேத்யா	குளிமையினாலும்	வஸ	வசம்
மிரி:	மலையின்	அமாத:	ஆனவனாய்
குணாத	அழகாலும் -	விநிஷஸ }	பெருமூக்க
பவூத்யா	நடைபெறுவது	விநிஷஸ }	எறிந்து எறிந்து
ரஜந்யா	இரக்காலமானதா	சசின	சந்திரனை
சந்ரஸ	சந்திரனுடைய [தும்	சமவீக்ஷத	பார்த்தவண்ணமே
உதயனேன ச	நிலாவெளிச்சத் தாலும்		இருந்தான்.

एतस्मिन्नन्तरे तत्र दिव्याभरणभूषिता । सर्वाप्सरोवरा रम्भा दिव्यपुष्पविभूषिता ॥१४॥
दिव्यचन्दनलिप्ताङ्गी मन्दारकृतमूर्धना । दिव्योत्सवकुतारम्भा पूर्णचन्द्रनिभानना ॥१५॥

दिव्याभरणभूषिता	“தில்பமான ஆபரணங்கள் ணக்களணித்தவளராய்	दिव्यचन्दन- लिप्ताङ्गी	{ அக்கங்களில் தில்பமான சந்தனப் பூக்கடையவளராய்
दिव्यपुष्प- विभूषिता }	{ தில்பமான புஷ்பம் களைக்குழக்கொண்டி ருப்பவளராய்	मन्दारकृत- मूर्धना }	{ மந்தாரபுஷ்பங்களை வைத்துக்கொண்டிருந்த தலைமலிருடையவளராய்

பூர்வநிமானா முழுமதிபோன்ற
முதமுடையவனாய்
தேவோத்ஸவங்களில்
முதலிலிருக்க நிய
மனம் பெற்றவனாய்

சரீஸரோவா அப்போதே தீரவில்
தலைமையான
ரம்பா என்பவன்
இதே காலத்தில்
அங்கிருந்தான்.

चक्षुर्मनोहरं पीनं मेखलादामभूषितम् । समुद्रहन्ती जघने रतिप्राभृतमुत्तमम् ॥ १६ ॥

மேகலாடாம- } "அரை நூல் மனம்
பூஷிதம் } அணிந்ததாய்
பீனம் } பெருத்ததாய்
ரதிபாபூர } ரதிதேவியாலேயே
தந்தருளப்பட்டதெ
ன விளக்குவதாய்

चक्षुर्मनोहरं { கண்களையும் மனம்
களையும் கொள்ளை
கொள்ளுகிறதாய்
उत्तमं உன்னதமான
जघने பிந்தட்டை
समुद्रहन्ती வறியித்திருந்தான்.

कृतैर्विशेषकैराद्रैः षडर्तुकुसुमोज्ज्वैः । वभावन्यतमेव श्रीकान्तियुतिमतिहियाम् ॥

नीलं सतोयमेवाभं वस्त्रं समवकुण्डिता

॥ १७ ॥

அடீ: "அப்போதே கின்னப்பட்ட
பஹ்ருசுமோஜ்வை: { நூறு குதுக்களின்
புஷ்பங்களிலிருந்து
உண்டானவைகளும்
கூத: அழகாய்ச் செய்யப்
பட்டவைகளுமாய்
விசேபகை: { அங்கங்களில் வாசனை
தரல்யங்களின்
பூக்களால்
சுரீகாந்தியுதி- } அழகு, சோபை, மலர்
மதிஹியா } த்வம், புத்தி, நாணம்
இவைகளுடைய

अन्यतमा इव உருவங்கொண்டவள்
போன்றவனாய்
यमौ கிணக்கினுள்.
सतोयमेवाभं நீருண்டமேகம்
போன்ற
नीलं நீலநிறமுடைய
वस्त्रं ஆடைய
समवकुण्डिता போர்வைபாக
அணித்திருந்தான்.

यस्या वक्तुं शशिनिभं भुवौ चापनिभे शुभे । उरु करिकराकारौ करौ पल्लवकोमलौ ॥

सैन्यमध्येन गच्छन्ती रावणेनोपवीसिता

॥ १८ ॥

யஸா: "எந்த அவளுடைய
வக்து முகம்
शशिनिभं சந்திரனை ஒத்தது;
शुभे அழகுடையந்த
भुवौ புருவங்கள்
चापनिभे கில்லைப்படைத்தன;
उरु தொடைகள்
करिकराकारौ வானைத்தும்பிக்கைக
ளைப் போன்றவைகள்.

करौ கைகள்
पल्लवकोमलौ தவிர்போல் மிருது
வானவைகள்.
सैन्यमध्येन வையங்க்களினிடையிலே
गच्छन्ती போய்க்கொண்டிருப்பவனாய்
रावणेन இராவணனுல்
उपवीसिता உற்றுப்பார்க்கப்பட்டாள்.

तां समुत्थाय गच्छन्ती कामवाणवर्ष गतः । करे गृहीत्वा लज्जन्ती समयानोऽभ्यभाषत ॥

காமவாணவரி	"மன்மதபாணம் கனகுக்கு வசப்பட்டு	गच्छन्ती	வழியேபோய்க்கொண்
गतः	தளிக்குமவன்	ता	அவள்மீது [முருந்த
समयानः	ஆச்சர்யங்கொண்ட	समुत्थाय	சடக்கெனப்பாய்த்து
	வனாதி	करे	கைகளில்
लज्जन्ती	நாணத்தால் முகச் செய்ப்புடையவளாய்	गृहीत्वा	பற்றி இழுத்து
		अभ्यभाषत	{ தக்கால் படுகுபாவத் தை வெளியிட்டுச் சொன்னான்.

क गच्छसि वरारोहे कां सिद्धिं भजसे स्वयम् ।

कस्याभ्युदयकालोऽयं यस्त्वां समुपभोक्ष्यते

॥ २० ॥

वरारोहे	"கந்தரியே,	भजसे	பெறப்போகிறாய்?
क	என்கு	कस्य	எவனுக்கு
गच्छसि	நீ போய்க்கொண்ட குக்கிறாய்?	अयं अभ्युदयकालः	இது நல்லகாலம்,
स्वयं	உன்னிஷ்டப்படிக்கே	यः	எவன்
कां	எந்த	स्वां	உன்னை
सिद्धिं	நல்லபிரயோஜனத்தை	समुपभोक्ष्यते	அனுபவிக்கப் போகிறான்?

त्वदाननरसस्याद्य पशोत्पलसुगन्धिनः । सुधामृतरसस्येव कोऽद्य तृप्तिं गमिष्यति ॥ २१ ॥

अद्य	"இப்பொழுது	एव	உனது
पशोत्पलसुगन्धिनः	{ பத்மம், உத்பலம், இவைகளின் நறு மணமுள்ளதும்,	आननरसस्य	அநாமிருத்த திறுண்டை
सुधामृतरसस्य	தேவாமிருத்தின் குதிக்கு	तृप्तिं	திருப்தியை
इव	உடையிருக்கிறதாயின	अद्य	இத்தருணத்தில்
		कः	எவன்
		गमिष्यति	அடைபப்போகிறான்?

स्वर्णकुम्भनिभौ पीनौ शुभौ भीरु निरन्तरौ । कस्योरःस्थलसंस्पर्शं दास्यतस्ते कुचाग्रिमौ ॥

मीर	"பயந்தவளை!	पीनौ	திரண்டுருண்டவை
ते	உனது	कुचौ	கனாமாண ஸ்தனங்கள்
शुभौ	இவ்விரண்டு	कस्य	எவனுடைய
स्वर्णकुम्भनिभौ	கவர்க்கலகக்கிளப் போன்றவைகளும்	वरःस्थलसंस्पर्शं	மார்புடன் கட்டி
निरन्तरौ	இடைவெளியின்றி	दास्यतः	அனைத்தலுக்கு பிரயோஜனமாகிவிட டன?
शुभौ	அழகாய்		

सुवर्णचक्रपतिमं स्वर्गदामचितं पृथु । अध्यारोहति कस्तेऽद्य जयनं स्वर्गरूपिणम् ॥२३॥

சு சுவர்ணச்சக்ரபதிமம்	" உன்னது சுவர்ண சக்ரம் பொன்றதும்	ஸ் ஸ்வரூபிண	{ கவர்க்கமே உருக்கொ ண்டு வந்தது போல ருக்கிற துமான
स्वर्गदामचितं	{ சுவர்ண அரைதால் மாலை அணிப்பெற் றதும்	जयनं	கடித்தடத்தை
पृथु	அகன்று விசாலமா யிருக்கின்றதும்	कः	எவன்
		अद्य	இப்பொழுது
		अध्यारोहति	பெறப்போகிருன்.

महिषिष्ठः पुमान्कोऽद्य शक्रो विष्णुरथान्विनो ।

पापतीत्य हि यं च त्वं यासि भीरु न शोभनम्

॥ २४ ॥

भीरु	" பயந்தவனோ !	महिषिष्ठः	என்னிடும் மேலான
अद्य	இப்பொழுது	पुमान्	புருஷன்
मां	என்னை	कः	எவன் ?
पापतीत्य	தவிர்த்து	शक्रः	இந்திரனா ?
यं	யாதேவ ஒருவனிடம்	विष्णुः	விஷ்ணுவா ?
त्वं	நீ	अधिमौ च	அச்சுவன்தேவதை
यासि	செல்லுகின்றாயோ அப்படிப்பட்ட	अद्य हि	யாரிலன் ? [கனா ?
		शोभनं न	கியாயமில்லை.

विश्रम त्वं पृथुश्रोणि शिलातलमिदं शुभम्

॥ २५ ॥

पृथुश्रोणि	" பெருத்த பின் தட்டுண்டாய் !	शुभं	அழகாயிருக்கின்ற
त्वं	நீ	शिलातलं	கற்பாறைமீது
इदं	இந்த	विश्रम	உட்கார்ந்து இளைப் பாது.

त्रैलोक्ये यः प्रभुश्चैव मदन्यो नैव विद्यते

॥ २६ ॥

त्रैलोक्ये एव	" முவுலகத்திலுமே	प्रभुः	பிரபு
मदन्यः	என்னிடும் பெருமை பெற்ற	यः च	எவனெருவனும்
		न विद्यते एव	இல்லைமே.

तदेवं प्राञ्जलिः महो याचते त्वां दशाननः । भर्तुर्भर्ता विधाता च त्रैलोक्यस्य भजस्व माम् ॥

त्रैलोक्यस्य	" முவுலகத்தின்	महः	அதிக ஆசைகொண்ட
भर्तुः	பதியின்	एव	இவ்விதமாய் [வனும்]
मतां	வஜ்ஜானனும்	प्राञ्जलिः	தஞ்சலிதரஸ்தனலி
विधाता च	கேட்டதெல்லா யனிக் கவல்லவனுமான்	याचते	வேண்டுகின்றான்.
दशाननः	தசானனன்	तत्	ஆதலால்
माम्	உன்னை	मां	என்னை
		भजस्व	அங்கீகரி.

एवमुक्ताऽब्रवीद्रम्भा वेषमाना कृताञ्जलिः । प्रसीद नार्हसे वक्तुमीदृशं त्वं हि मे गुरुः ॥
अन्येभ्यो हि त्वया रक्षया प्राप्तुयां धर्मं यदि । तद्धेतुः स्तुषा तेऽहं तत्त्वमेव ब्रवीमि ते ॥

एवं	“ இப்படியாய்	मे	எனக்கு
वक्ता	சொல்லியதைக்கேட்ட	गुरुः	பிதாவாகின்றீர்.
रम्भा	ரம்பை	तत्	ஆகையால்
वेषमाना	உடலுக்குக் கொண் டவளாகி	अहं	நான்
कृताञ्जलिः	கைகூப்பிக்கொண்டு	अन्येभ्यः	பிறரிடமிருந்து
अब्रवीत्	இப்படி வேண்டிக் கொண்டான்;	धर्मं	கற்பழித்தலை
ते	‘தேவரீருக்கு	प्राप्तुयां	பெறுகிறதாய்
तस्य एव	விஷயத்தின் உண்மை பையே	यदि	இருக்கும்படித்தத்தில்
ब्रवीमि	நான் சொல்லிக் கிறேன்.	त्वया	உம்மால்
धर्मः	சாஸ்திரநியமனப்படி	रक्षया	பாதுகாக்கப்பட வேண்டியவன்.
ते	தேவரீரது	हि	ஆனபடியால்
स्तुषा	மருமகளாக ஆய்விட் டேன்;	ईदृशं	இங்ஙனம்
हि	என்கிறபடியால்	वक्तुं	ஆக்குபிக்க
त्वं	தேவரீர்	न अर्हसे	{ தேவரீர் மனங்கொள் ளாமலிருக்கவேண் டும்;
		प्रसीद	கிருபைசெய்து மன்னியுப்.

अथाब्रवीदशश्रीवधरणाधोमुखीं स्थिताम् । रोमहर्षमनुपासाम् दृष्टमात्रेण तां तदा ॥ ३० ॥

दशश्रीवः	“ தசக்ரீவன்	स्थितां	நின்றகொண்டிருந்த
दृष्टमात्रेण	கண்டதுமே	तां	அவளைப்பார்த்து
रोमहर्षं	மயிர்க்குச்செறிந்து	तदा	அப்பொழுது
अनुपासाम्	திகிலை அடைந்திருந் தவளாய்	अयं	இப்படி
अथाधोमुखी	{ கால்களை தலைகுனி ந்துப் பார்க்கும் வண்ணமே	अब्रवीत्	பதில் தந்தான்;

सुतस्य यदि मे भार्या ततस्त्वं हि स्तुषा भवेः । वाढमित्येव सा रम्भा प्राह रावणमुत्तरम् ॥

त्वं	“ நீ	स्तुषा	மருமகளாகுவாய் ?
मे	என்னுடைய	सा	அந்த
सुतस्य	மகனுக்கு	रम्भा	ரம்பை
भार्या	மனைவியாய்	रावणं	ராவணனைப் பார்த்து
भवेः	ஆகுவாய்	उत्तरं	இன்னும் விசேஷமாய்
यदि	ஆனால்	प्राह	நிதர்சனம் காட்டினான்;
तस्य हि	அப்போதிலிருந்து அன்றோ	अहं इति एव	‘இது இப்படித்தானி ருக்கிறது.’

स हि तिष्ठति धर्मात्मा मां प्रतीक्षन्समुत्सुकः । तत्र विघ्नं सुतस्येह कर्तुं नार्हसि मुञ्च माम् ॥

सः	“ அந்த	इह	இச்சமயம்
धर्मात्मा	தருமா தமா	सुतस्य	சுமாரனுக்கு
मां	என்னை	विघ्नं	இடையூரை
प्रतीक्षन्	எதிர்பார்த்துக் கொண்டே	कर्तुं	செய்ய
समुत्सुकः	ஆந்திர்த்துடனிருப்	न अर्हसि	மனம்கொன்னாமலி
तत्र हि	அங்கே [பவராய்	मां	என்னை
तिष्ठति	காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்.	मुञ्च	போய்விட விடை
			தந்தருளும்.

सद्भिराचरितं मार्गं गच्छ राक्षसपुङ्गव । माननीयो मम त्वं हि पालनीया तथाऽस्मि ते ॥

राक्षसपुङ्गव	“ இராக்கடலோத்தம!	मम	எனக்கு
सद्भिः	நல்லோர்கனால்	माननीयः हि	புகழ்வுடையே!
आचरितं	அனுஷ்டிக்கப்படும்	तथा	அந்தப்ரகாரமே
मार्गं	சன்மார்க்கத்தை	ते	தேவரிருடைய
गच्छ	பின்பற்று.	पालनीया	சம்பாஷிக்கக்கூடிய
त्वं	தேவரி		மையுடையவனாக
		अस्मि	ஆகிறேன்.

एवमुक्तो दशमीवः प्रत्युवाच विनीतवत् । स्तुषाऽस्मि यद्वोचस्त्वमेकपत्नीष्वयं क्रमः ॥

एवं	“ இவ்வண்ணம்	अवोचः	என்று சொல்லுகிறது
उक्तः	வேண்டிக்கொள்ளப் பட்டவனான	यत्	எதுவே
दशमीवः	தசமீவன்	अयं	இது
विनीतवत्	வணக்கியவனுய்	एकपत्नीषु	{ ஒரு பர்த்தாவையு டைய கற்புடைய பெண்டிற்களில்
प्रत्युवाच	இந்த விடை தந்தான்:	क्रमः	சம்பிரதாயமாய்
त्वं	‘நீ		விளக்கும் நியாயம்.
स्तुषा अस्मि	மருமகளாக ஆகிறேன்		

देवलोकस्थितिरियं सुराणां शाश्वती मता । पतिरप्सरसां नास्ति न चैकस्त्रीपरिग्रहः ॥

अप्सरसां	“ அப்சரஸ்தீ	न	இல்லை.
	கருங்கு	इयं	இந்த
पतिः	கணவனென்பவன்	सुराणां	தேவர்களுடைய
	ஒருவன்	शाश्वती	எக்காலத்திற்கு
न अस्ति	இல்லை.		முரியதான
एकस्त्री- } परिग्रहः च }	ஒரு ஸ்த்ரீயை தருமா பத்னியாய்க் கொண் டிருப்பது என்பதும்	मता	கொண்கையானது
		देवलोकस्थितिः	தேவலோகசம்பிர தாயம்.

एवमुक्त्वा स तां रक्षो निवेद्य च शिलातले । कामभोगाभिसंसक्तो मैथुनायोपचक्रमे ॥

சா:	“அந்த	निवेद्य च	இருக்கச்செய்து
रक्षः	ஆரக்கன்	कामभोगाभि- }	காமபொகமொன்றி
एवं	இவ்வண்ணமாய்	संसक्तः }	வேயே பைத்தியம்
उक्तवा	சொல்லிவிட்டு		பிடித்தவனாய்
तां	அவளை	मैथुनाय	சம்பொகத்தின்
शिलातले	ஊற்பானையில்		பொருட்டு
		उपचक्रमे	கற்பழித்துவிட்டான்.

सा विमुक्ता ततो रम्भा भ्रष्टमाल्यविभूषणा । गजेन्द्राक्रीडमथिता नदीवाकुलतां गता ॥

सा	“இந்த	इव	போன்றவளாய்
रम्भा	ரம்பை	भ्रष्टमाल्य- }	அலங்கோஸப்பட்ட
सतः	அதிலிருந்து	विभूषणा }	மாணிகளும் ஆபரணக்கருமுடையவளாய்
विमुक्ता	ஸ்வதந்திரம் பெற்றவளாய்		
गजेन्द्राक्रीड- }	பெரும் யானையின்	भाकुलतां	மனக்குழப்பத்தை
मथिता }	விளையாட்டால் கலக்க	गता	அடைந்தவளாயிருக்கிறாள்.
नदी	நீரோட்டம் [குண்ட		

लुलिताकुलकेशान्ता विभूतकरपल्लवा । पवनेनावभूतेव लता कुसुमशालिनी ॥ ४२ ॥

पवनेन	“காற்றினால்	विभूतकरपल्लवा	நடுக்கமுற்ற கைகளால்
अवभूता	அலைபயுண்ட		களைபுடையவளாய்
कुसुमशालिनी	புஷ்பங்கள் நிறைந்த	लुलिताकुल- }	அலிழந்துருகித்திருக்கின்ற
लता	சொடி	केशान्ता }	கந்தலுடையவளாய் இருக்கிறாள்.
इव	போன்றதாய்		

सा वेपमाना लज्जन्ती भीता करकुताञ्जलिः । नलकूवरमासाद्य पादयोर्निपवात ह ॥ ४३ ॥

सा	“அவள்	नलकूवरं	நளகூபாரிடம்
भीता	ஆபத்தில் கிங்கி	मासाद्य	வந்துசேர்த்து
	கொண்டிருப்பவளாய்	करकुताञ्जलिः	கைகயிடுக்கொண்டு
वेपमाना	உடல்நடுக்கியவளாய்	पादयोः	கால்களில்
लज्जन्ती	வெட்கங்கொண்டவளாய்	निपवात ह	விழுந்துபணிந்தாள்.

तदवस्थां च तां दृष्ट्वा महात्मा नलकूवरः । अवशीत्किमिदं भद्रे पादयोः पतिताऽसि मे ॥

महात्मा	“மஹாத்மாவான்	भद्रे	‘ஸ்தீரத்தனமே !
नलकूवरः	நளகூபரர்	कि	என்
तां च	அவளையும்	मे	எனது
तदवस्थां	அந்த நிலைவிளிரும்	पादयोः	பாதங்களில்
दृष्ट्वा	கண்டு [பவளாய்	पतिता	விழுந்துகிடக்கிறவளாய்
इव	இப்படி		
अवशीत्	வினாவினார்;	असि	‘ஐயுண்டா ?’

सा वै निश्चसमाना तु वेपमाना कृताञ्जलिः । तस्मै सर्वं यथातच्चमारख्यातुमुपचक्रमे ॥

பேசமானா	"உடல்நடுங்கிக் கொண்டிருந்த	तु	இவ்விஷயத்தில்
सा	அவள்	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
निश्चसमाना	பெருமூச்சிட்டுக் கொண்டு	यथातत्त्वं वै	நடந்தபிரகாரமே
तस्मै	அவருக்கு	आख्यातुं	தெரிவித்துவிட
		कृताञ्जलिः	கைநடப்பிக்கொண்டு
		उपचक्रमे	திடங்கொண்டான்:

एष देव दशमीवः प्राप्तो गन्तुं त्रिविष्टपम् । तेन सैन्यसहायेन निशेयं परिणामिता ॥४६॥

देव	"தேவ!	इयं	இந்த
एषः	இந்த	निशा	இரவு
दशमीवः	தசமீவன்	सैन्यसहायेन	ஸைய்யத்தோடிருக் கிற
त्रिविष्टपम्	தேவஸைகம்		
गन्तुं	செல்ல	तेन	அவனால்
प्राप्तः	இங்கு வந்திருக் கின்றான்.	परिणामिता	இவ்விடத்திலேயே கழிக்கப்பட்டது.

आयान्ती तेन दृष्टाऽस्मि त्वत्सकाशमस्मिन् । गृहीत्वा तेन पृष्टाऽस्मि कस्य त्वमिति रक्षसा ॥

आयान्ती	"சத்ருஸம்ஹாரக!	तेन	அந்த
तेन	அவனால்	रक्षसा	அரக்கனால்
दृष्टाऽस्मि	தேவரிடம்	गृहीत्वा	கைபிடித்து இழுக்கப்பட்டவளாகி
आयान्ती	வந்துகொண்டிருந்த வளாய்	ए	ஃ
पृष्टा	அகஸ்மாத்தாய் காணப்பட்டவளாக	कस्य इति	எவனுக்கு என்று
अस्मि	நானுமேன்.	पृष्टा	வினாவுப்பட்டவளாக
		अस्मि	நானுமேன்.

मया तु सर्वं यत्सत्यं तस्मै सर्वं निवेदितम् । काममोहाभिभूतात्मा नाश्रौषीत्तद्वचो मम ॥

मया	"என்னால்	यत्	எதுவோ
तु	இதுவிஷயத்தில்	तत्	அந்த
सर्वं	எல்லாமும்	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
यत्सत्यं	உன்னபடியே	काममोहाभि-	காமமோஹத்தின்
तस्मै	அவனுக்கு	भूतात्मा	ஹத்திராய் பிடித்த
निवेदितम्	அறிவிக்கப்பட்டது.		வனாகி
मम	எனது	न अश्रौषीत्	செவிகொள்ளவில்லை.
वचः	சொல்		

याच्यमानो मया देव स्तुषा तेऽहमिति प्रभो । तत्सर्वं पृष्ठतः कृत्वा बलात्तेनाऽस्मि धर्षिता ॥

प्रभो	"புரோஹே!	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
देव	தெய்வமே,	पृष्ठतः	அஸ்திரியம்
मया	என்னால்	कृत्वा	செய்து
ते	தேவரீருக்கு	तेन	அவனால்
स्तुषा	பருமகள்	अहं	நான்
इति	என்று	बलात्	பலவந்தமாய்
याच्यमानः	மன்றாடி வேண்டிக் கொள்ளப்பட்டான்.	धर्षिता	கற்பழிக்கப்பட்டவ னாக
तत्	அந்த	अस्मि	ஆமேன்.

एवं त्वमपराधं मे क्षन्तुर्धर्षसि सुव्रत । न हि तुल्यबलं सौम्य स्त्रियाथ पुरुषस्य च ॥५०॥

सुव्रत	"நல்ல சீர்தம் பூண்டவரே!	सौम्य	என்னன் பித்தூரிய
स्त्रियाः च	ஒரு பெண்பிள்ளைக் கும்	मे	எனது [காதா!
पुरुषस्य च	ஒரு ஆண்பிள்ளைக் கும்	एवं	இப்படிப்பட்டதான
तुल्यबलं	சுடான பலம்	अपराधं	நினையாமல் ஏற்பட்ட தப்பிதத்தை
न हि	இல்லையன்றோ.	त्वं	தேவரீர்
		क्षन्तुं	மன்னிக்க
		अर्हसि	அருள்புரிபவெண்டும்.

एतच्छ्रुत्वा तु संकुदस्तादा वैश्रवणात्मजः । धर्षणां तां परां श्रुत्वा ध्यानं संप्रविवेश ह ॥

वैश्रवणात्मजः	"வைசுவணனது புதல்வர்	श्रुत्वा	சுறித்துகொண்டு
एतत्	இதை	तु	இவ்விஷயத்தில்
श्रुत्वा	கேட்டு,	संकुदः	அதிகொபங்கொண்ட வாடி
तां	அந்த	तदा	அச்சமயத்தில்
परां	உத்தமியை	ध्यानं	யோகதிருஷ்டியில்
धर्षणां	கற்பழிக்கப்பட்ட வளாய்	संप्रविवेश	முற்றிலும் முனைந்து கண்! [விட்டார்.
		ह	

तस्य तत्कर्म विज्ञाय तदा वैश्रवणात्मजः । सुहृतात्कोपताप्राक्षस्तोयं जमाह पाणिना ॥

वैश्रवणात्मजः	"வைசுவணனது புதல்வர்	विज्ञाय	உண்மையெனக் கண்டுகொண்டு
तस्य	அவனுடைய	कोपताप्राक्षः	கொபத்தால் சிவந்த கண்களுற்றவராய்
तत्	அந்த	पाणिना	கையில்
कर्म	செய்தகையை	तोयं	ஐலத்தை
तदा	அப்படியிருந்தபடியால்	जमाह	கிரகித்துகொண்டார்.
सुहृतात्	சுஷணகாலத்தில்		

गृहीत्वा सलिलं सर्वमुपस्पृश्य यथाविधि । उत्ससर्ज तदा शपं राक्षसेन्द्राय दारुणम् ॥

तदा	" அப்போது	यथाविधि	காஸ்திரோக்தபாய்
सर्वं	எல்லாவற்றையும்	सलिलं	சூலத்தை
गृहीत्वा	மனதினுள் கவனித் துத்திர்பாணித்து	उपस्पृश्य	தெளித்து
राक्षसेन्द्राय	இராசுஷம்மன்ன னுக்கு	दारुणं	பயங்கரமான
		शपं	ஒருசாபத்தை
		उत्ससर्ज	இட்டார்.

अकामा तेन यस्मात्त्वं वञ्छद्रे प्रधर्षिता । तस्मात्स युवतीमया नाकाशमुपयास्यति ॥

अद्रे	" என்னன்புக்குரிய கல்லாய்,	यस्मात् तस्मात्	இதுகாரணமாய்
अकामा	காதல்கொள்ளாத	सः	அவன்
खं	நீ	वञ्छमां	ஆசைக்கொள்ளாத
तेन	அவனால்	युवति	கிறுமி
वञ्छात्	பணதகாரமாய்	अम्यां	எவளொருவளையும்
प्रधर्षिता	கற்பழிக்கப்பட்டு விட்டாய்.	न उपयास्यति	கைதிண்டக்கடாது.

यदा अकामां कामातो धर्षयिष्यति योषितम् । मृधा तु सप्तधा तस्य शकलीभविता तदा ॥

कामातः	" कामாதுரனாய்	तु	என்கிறபொழுத்தில்
अकामां	காதல்கொள்ளாத	तदा हि	அந்த பொழுதே
योषितं	ஒரு பெண்ணை	तस्य	அவனது
यदा	எப்பொழுதாவது	मृधां	சொம்
धर्षयिष्यति	உல்லாசனம் செய் கின்றான்	सप्तधा	எழுபாசமாய்
		शकलीभविता	துண்டம் துண்டமாய் வெடிக்கக்கடவது.

तस्मिन्नुदाहृते शापे अवलिताग्निसमप्रभे । देवदुन्दुभयो नेदुः पुष्पहृष्टिश्च खः स्युता ॥
पितामहमुखाश्चैव सर्वे देवाः प्रहर्षिताः ॥ ५६ ॥

तस्मिन्	" அந்த	नेदुः	முழுக்கினை;
शापे	சாபம்	खः	வரனத்தினின்று
अवलिता-	} கொழுந்துவிட்டு எரியும் அக்கினிக் குச்சமமானவைப வமுடையதாய்	पुष्पहृष्टिः च	பூபாசியும்
समप्रभे		स्युता	பொழிந்தது.
		पितामहमुखाः	நான் முககூர்த்தலைமை பாசுக்கொண்ட
उदाहृते	கொடுக்கப்பட்ட வனவில்	देवाः	தேவர்கள்
देवदुन्दुभयः	தேவதுந்துபிகள்	सर्वे एव च	எல்லோரும்
		प्रहर्षिताः	பேசாளந்தமடைந்தனர்.

ज्ञात्वा लोकगतिं सर्वो तस्य मृत्युं च रक्षसः । कृपयः पितरैव प्रीतिमापुरनुत्तमाम् ॥

कृपयः	"நிஷ்டிகளுக்கும்	मृत्युं च	மாணத்தையும்
पितरः च	பித்தருக்களுக்கும்	ज्ञात्वा	ஞானதிருவந்தியால்
लोकगतिं	லோககதி		கண்டு
सर्वो र्व	எல்லா வற்றையும்	अनुत्तमां	ஒப்புயர்வில்லாத
तस्य	அந்த	प्रीतिं	மனத்திருப்தியை
रक्षसः	ஆரக்கஸின்	आपुः	அடைந்தனர்.

श्रुत्वा तु स दशग्रीवस्तं शापं रोषहर्षणम् । नारीषु मैथुने भावं नाकामास्वभ्यरोचयत् ॥

सः	"அந்த	श्रुत्वा	கேள்வியுற்று
दशग्रीवः	தசகிரீவன்	अकामासु	மனக்கொள்ளாத
	மயிர்க்கடற்செறிபும்	नारीषु	ஸ்திரீகளிடத்தில்
रोषहर्षणं	படியாய் பவம் தரு கின்றதாகிய	मैथुने	சம்போகவிஷயத்தில்
तं	அந்த	भावं तु	எண்ணமென்ப கையே
शापं	சா. தந்த	न अस्वरोचयत्	விட்டொழித்தான்.

तेन नीताः स्त्रियः प्रीतिमापुः सर्वाः पतिव्रताः । नलकुवरनिर्मुक्तं शापं श्रुत्वा मनःप्रियम् ॥

तेन	"அவனால்	नलकुवरनिर्मुक्तं	நலகூபரால் இடப்
	பணக்காரமாய் கொ ண்டு வரப்பட்டிருந் கின்ற	मनःप्रियं	மனதுக்கு [பட்ட இனிகையாபிடுக்கின்
नीताः		शापं	சாபத்தை [ததாகிய
पतिव्रताः	பதியிரதைகளான	श्रुत्वा	கேள்வியுற்று
स्त्रियः	ஸ்திரீகள்	प्रीतिं	மனத்திருப்தியை
सर्वाः	எல்லோரும்	आपुः	அடைந்தார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे षड्विंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 21789



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1065

सतविंशः सर्गः—இருபத்தேழாவது ஸர்க்கம். ॥ ௨௩ ॥

सुमालिखधः—சுமாலிவதம்.

कैलासं लङ्घयित्वाऽथ दशग्रीवः स रावणः । आससाद महातेजा इन्द्रलोकं निशाचरः ॥

अथ	"அனந்தரம்	रावणः	இராவணன்
सः	அந்த	कैलासं	கைலாஸத்தை
महातेजाः	மஹாதேஜனான	लङ्घयित्वा	கடந்து
निशाचरः	அரக்கனான	इन्द्रलोकं	இந்திரலோகத்திற்கு
दशग्रीवः	தசகிரீவனென்ற	आससाद	வந்துசென்றான்.

तस्य राक्षससैन्यस्य समन्तादुपयास्यतः । देवलोकं ययौ शबरी भिद्यमानार्णवोपमः ॥२॥

उपयास्यतः " வந்துசேர்ந்த

तस्य அந்த

राक्षससैन्यस्य ராட்சசஸைன்யத்

தினுடைய

शब्दः சத்தம்

भिद्यमानार्णवोपमः

{ உரைபுரண்டு பொரு
கும் சமுத்திரத்திற்
கிடாய்
தேவலோகத்தில்
எல்லாவிடங்களிலும்
எட்டிற்று.

देवलोकं

समन्तात्

ययौ

श्रुत्वा तु रावणं प्राप्तमिन्द्रश्चलित आसनात् । अब्रवीच्च तान्देवान्सर्वानेव समागतान् ॥

आदित्यान्सवमूर्खान्विश्वान्साध्यान्मरुद्गान् । सजीभवत् युद्धार्थं रावणस्य दुरात्मनः ॥

तस्य " அப்பொழுது

इन्द्रः இந்திரன்

रावणं ராவணனை

प्राप्तं அங்கு வந்திருப்பவ

ரை

श्रुत्वा तु கேட்டதுமே

आसनात् ஆஸனத்திலின்று

चलितः எழுந்தவராய்

समागतान् அவ்விடமிருந்த

तान् அந்த

आदित्यान् ஆதித்யர்களுக்கும்

सवमूर्खं வஸுக்களோடுகூடிய

रुद्रान्

विश्वान्

साध्यान्

मरुद्गान्

देवान्

सर्वान् एव

दुरात्मनः

रावणस्य

युद्धार्थं

सजीभवत्

ருத்திரர்களுக்கும்

விசுவதேவர்களுக்கும்

ஸாத்யர்களுக்கும்

மருத்கணங்களுக்கும்

தேவர்கள்

எல்லோருக்கும்

* துராத்மாவாகிய

ராவணனுடைய

போருக்காக

ஆயத்தமாயிருங்கள்'

என்று

अब्रवीत्

ஆக்ரமித்தார்.

एवमुक्तास्तु शक्रेण देवाः शक्रसमा युधि । संनह्य सुमहासत्त्वा युद्धश्रद्धासमन्विताः ॥५॥

शक्रसमा: " தேவேந்திரனுக்கு
இணையான

सुमहासत्त्वा: { மெச்சத்தக்க ஆமா
ஊழ்ப்புகட்கொண்
டவர்களான

देवा: தேவர்கள்

शक्रेण இந்திரனால்

एवं இவ்வண்ணமாய்

उक्ताः

तु

संनह्य

युधि

युद्धश्रद्धा-

समन्विताः }

ஆக்கினைபெற்றவர்

உடனே [களாய்

போர்ப்படைகள்

எடுத்துக்கொண்டு

போரில்

எதிர்க்கிரத்தையு

டையவர்களாய்

வினங்கினார்கள்.

स तु दीनः परित्रस्तो महेन्द्रो रावणं प्रति । विष्णोः समीपमागम्य वाक्यमेतदुवाच ह ॥

तु " ஆயினும்

सः அந்த

महेन्द्रः தேவேந்திரன்

रावणं प्रति இராவணன் விஷயத்

ह வாஸ்தவத்தில் [தில்

दीनः மனோவைதனைப்படுப

परित्रस्तः பயந்தவராய் [வராகி

विष्णोः

समीपं

आगम्य

एतत्

वाक्यं

उवाच

ஸ்ரீமதநாகவிஷ்ணுவின்

னது

ஸன்னிதானத்திற்கு

போய்ச்சேர்ந்து

பின்வரும்

மொழியை

விண்ணப்பம் செய்தார்:

विष्णो कथं करिष्यामि महावीर्यपराक्रमः । असौ हि बलवान्शो युद्धार्यमभिवर्तते ॥७॥

असौ	"இந்த	युद्धार्य	ஆமராத
रक्षः	ஆரக்கன்	अभिवर्तते	கிட்டுகிறுக்கிறான்.
बलवान्	சைன்யத்தாடன்	विष्णो	ஸ்ரீமஹாலிங்கேன,
	கடினவனாய்	हि	ஆகையால்
महावीर्य-	மஹாதீரன் வீர்ய	करिष्यामि	நான் செய்யவேண்டி
पराक्रमः	மடைத்ததால் ஸா		யது
	ஹனம் புரிபவனாய்	कथम्	என்ன ?

वरपदानाद्बलवान् खल्वन्येन हेतुना । तत्तु सत्यवचः कार्यं यदुक्तं पद्मयोनिना ॥ ८ ॥

पद्मयोनिना	"தாமரைபாணனரான	वरपदानात् खलु	வரத்தைப்
	பிரம்மதேவரால்		பெற்றதால்தான்
यत्	யாதென்று	बलवान्	என்னிலும் மேம்பட்
उक्तं	வாக்களிக்கப்பட்ட		டவனாகிறான்.
तत्तु	அதுவும் [தே	अन्येन	வேறு எந்த
	சொன்னபடி நடை	हेतुना	காரணத்தாலும்
सत्यवचः कार्यं	{ பெறவேண்டியதாயி	न	ஆகான்.
	ருக்கிறது.		

तश्च तथा नमुचिर्हृवो बलिर्नरकशम्भरौ । त्वद्बलं समवष्टभ्य मया दग्धास्तथा कुरु ॥ ९ ॥

नमुचिः	"நமுசி,	समवष्टभ्य	நன்றும்பந்திசி
वृचः	விருத்திரன்,		குத்த
बलिः	பலி,	तव	அக்காரணத்தாலே
नरकशम्भरौ	நரகாகரன், சம்பரா	यथा	எவ்வண்ணமாக
	கான் முதலியவர்,	दग्धाः	அழிக்கப்பட்டார்
मया	என்னால்		கடைய
त्वद्बलं	தேவரீருடைய	तथा	அவ்வண்ணமே
	உதவியை	कुरु	செய்தருள்வீராக.

न ह्यन्यो देव देवानामापरस्तु सुमहाबलः । गतिः पराश्रयं नास्ति त्वामूने पुरुषोत्तम ॥

देव	"தேவ,	अन्यः	வேறொருவர்
पुरुषोत्तम	புருஷோத்தம,	न	இல்லை என்பது
देवानां	தேவர்களுடைய	हि	மீடவிர்த்தம்.
आपस्तु	கவட்டக்களில்	त्वां कुरु	தேவரீகாவிட்டு
		गतिः	உடைக்கலம்புருமிடம்
सुमहाबलः	{ எதற்கும் மேம்பட்ட	पराश्रयं	பேம்பட்டதால்
	தாயிய வற்றாமையினால்		எதேனுமொன்றும்
	ண்டுவிட முடியாதவர்	न भवि	இல்லை.

यत्तु मां त्वमभाषिष्ठा युध्यस्वेति सुरेश्वर । नाहं तं प्रतियोत्स्यामि रावणं राक्षसं युधि ॥

சுரேசுவர	“தேவர்க்காசே!	इति	என்று
त्वं	நீ	अभाषिष्ठा:	வேண்டினாய்.
मां	என்னை	अहं	நான்
यत्	இப்படி	तु	இந்தஸமயம்
रावणं	இராவண	तं	அவனை
राक्षसं	அரக்கனை	युधि	போரில்
युध्यस्व	எதிர்த்துப்போர் புரியும்	न प्रतियोत्स्यामि	எதிர்த்து மேல்நீழ்ந்து தாக்கமாட்டேன்.

नाहत्वा समरे शत्रुं विष्णुः प्रतिनिवर्तते । दुर्लभश्चैव कामोऽयं वरगुप्ताद्धि रावणात् ॥१७॥

विष्णुः	“கிஷ்ணு	वरगुप्तात्	வரப்பிரகாரத்தால் ஆ
समरे	போரில்		தரிக்கப்பட்டவனுடைய
शत्रुं च	சத்ருவென்பவனெவனையும்	रावणात्	ராவணன் நிமித்தமாய்
		कामः	கோரியது
अहत्वा	கொல்லாமல்	अय एव	இப்பொழுது மாத்திரம்
प्रतिनिवर्तते न	திரும்பார்	दुर्लभः	செய்துமுடிக்கத்தக்கதல்ல.
दि	என்கிறபடியால்		

प्रतिजाने च देवेन्द्र त्वत्सर्पीपे शतक्रतो । भविताऽस्मि यथाऽस्याहं रक्षसो मृत्युकारणम् ॥

शतक्रतो	“நூறுவகளுக்குச் செய்த	अस्य	இந்த
देवेन्द्र	தேவேந்திரனே!	रक्षसः	அரக்கனுடைய
यथा	ஆயினும்	मृत्युकारणं	மரணத்திற்கென்றே
त्वत्सर्पीपे	நீ இக்கிருக்கும் போதே	अहं च	நானே
प्रतिजाने	நான் பிரதிக்களை செய்கின்றேன்.	भविता अस्मि	அவதாரம் செய்கிறேன்.

अहमेव निहन्ताऽस्मि रावणं सपुरःसम् । देवता नन्दयिष्यामि ज्ञात्वा कालमुपागतम् ॥

காலம்	“உரிமகாலம்	निहन्ता	வேரடக்கிறவனாக
उपागते	வந்துவிட்டதாக	अस्मि	ஆகிறேன்.
ज्ञात्वा	தெரிந்துகொண்டு	देवता:	தேவதைகளை
अहं एव	நானே	नन्दयिष्यामि	நிகுப்தி செய்கிக்
रावणं	இராவணனை		கிறேன்.
सपुरःसरे	அவனைச் சேர்ந்தவர் களுடன் கூடி வரவனுய்		

एतस्मिन्नन्तरे नादः शुश्रुवे रजनीक्षये । तस्य रावणसैन्यस्य प्रयुद्धस्य समन्ततः ॥ २० ॥

एतस्मिन्	" இதை	रावणसैन्यस्य	இராவணனைப்பத
अन्तरे	சமயத்தில்		தினுடைய
रजनीक्षये	சூர்யோதயகாலத்தில்	नादः	கொடிதம்
तस्य	அந்த	समन्ततः	எங்கும்
प्रयुद्धस्य	பெரும்பொர்புரியும்	शुश्रुवे	கேட்டது.

ते प्रयुद्धा महावीर्या हन्योन्वपभिषीक्ष्य वै । संग्राममेवाभिमुखा अभ्यवर्तन्त दृष्टवत् ॥

प्रयुद्धाः	" கடும்பொர் புரிபவர்	अभिमुखाः हि	அத்யாசை கொண்
	களும்		டவர்களாதலால்
महावीर्याः	மஹாவீர்ப் பழுடைய	दृष्टवत्	உற்சாகக்கொண்டு
	வர்களுபரண	अन्योग्यं वै	ஒருவரை ஒருவர்
ते	அவர்கள்	अभिषीक्ष्य हि	உற்றுகொக்கிக்
संग्रामं एव	போரினேயே		கொண்டே
		अभ्यवर्तन्त	வந்துசென்றவர்கள்.

ततो दैवतसैन्यानां संक्षोभः समजायत । तदक्षयं महासैन्यं दृष्ट्वा समरमूर्धनि ॥ २२ ॥

समरमूर्धनि	" போர்முனையில்	दृष्ट्वा	கண்டு
तत्	அந்த	ततः	அதனால்
अक्षयं	அபரிமிதமாக இருக்கின்ற	दैवतसैन्यानां	தேவஸேனைகளுக்கு
		संक्षोभः	பெரும்சூழப்பம்
महासैन्यं	பெரும்படையை	समजायत	உண்டாயிற்று.

ततो युद्धं समभवेदेवदानवरक्षसाम् । घोरं तुमुलनिर्द्वादं नानाप्रहरणोद्यतम् ॥ २३ ॥

ततः	" அக்காலத்தில்	नानाप्रहरणोद्यतं	{ பலவித ஆயுதங்கள்
देवदानवरक्षसां	{ தேவர்களுக்கும், தரணவர்களுடன் கடியவந்திருக்கின்ற அரக்கர்களுக்கும்.		{ பிரயோசிக்கப் பட்டதாய்
युद्धं	போர்	तुमुलनिर्द्वादं	பெரும்கொடிமுண்ட
घोरं	பயங்கரமாய்		யதாய்
		समभवत्	நடைபெற்றது.

एतस्मिन्नन्तरे शूरा राक्षसा घोरदर्शनाः । युद्धार्थं सपर्वन्त सचिवा रावणाज्ञया ॥ २४ ॥

एतस्मिन् अन्तरे	" இந்த சமயத்தில்	शूराः	சூரர்களாகிய
रावणाज्ञया	இராவணனது	सचिवाः	பந்திரிகள்
	கட்டளைபால்	युद्धार्थं	போரில் மேல்கீழ்ந்து
घोरदर्शनाः	பார்க்கக்கூடியவ		நரக்க
राक्षसाः	இராக்ஷஸ	सपर्वन्त	தலைப்பட்டார்கள்.

மாரீச: பஹஸ்த: மஹாபாஸ்வதோதரீ: | அகம்பந: நிகுமப: ஶுக்: சாரண: एव च || 25 ||
 சஹ்லாடோ பூபகேது: மஹாவிஶ்ரோ மஹாமுக்: | ஜம்புமாலீ மஹாஹ்லோ விரூபாக்ஷ: ராக்ஷ: || 26 ||
 முஸ்தோ யக்ஷகோப: துர்ஜஸோ தூபண: சுவர: | விசிதா: கரவீராக்ஷ: சூர்யக்ஷ: ராக்ஷ: || 27 ||
 மஹாகாபோ:ஸ்திகாய: தேவாந்தகநரான்தகௌ: | ஸ்ரீ: சரீ: பரிஶ்ரூ: மஹாவிர்யோ மஹாவல: || 28 ||
 ராவணஸ்யார்பக: சைந்ய: சும்பாலீ ப்ரவீஷ: ஹ | ச: தேவதமணாந்ஸர்வானாபஹரணீ: விநீ: || 29 ||
 வ்யத்ஸய:ஸுஸங்குடோ வாயுர்ஜலசுரானிவ || 30 ||

ராவண: ஸ்ரீ ராவணனுண்டா
 ஆர்பக: மாதாமஹனும்
 மஹாவல: மஹத்தான தேக
 பலங்கொண்டவனும்
 மஹாவிர்ய: மஹத்தான வேகம்
 கொண்டவனுமான
 சும்பாலீ ஸம்பாலி என் கிற
 ராக்ஷ: ஆரக்கன்
 ஸ்ரீ: இந்த
 மாரீச: ச மாரீசனும்
 பாக்ஷ: ச பாக்ஷன்தனும்
 மஹாபாஸ்வதோதரீ: மஹாபாஸ்வதனும்,
 மஹாதானும்
 அகம்பந: அகம்பநனும்
 நிகுமப: ச நிகும்பநனும்
 ஶுக்: एव சுகனும்
 சாரண: ச சாரணனும்
 சஹ்லா: ஸம்ஹ்லாதனும்
 பூபகேது: ச பூபகேதுவும்
 மஹாவிஶ்ரோ: மஹாதம்ஹிதனும்
 மஹாமுக்: மஹாமுக்கனும்
 ஜம்புமாலீ சம்புமாலியும்
 மஹாஹ்லோ: மஹாஹ்லாதனும்
 ராக்ஷ: ஆரக்கனுடைய
 விரூபாக்ஷ: ச விருபாக்ஷனும்
 முஸ்த: சுபத்தனனும்
 யக்ஷகோப: ச யக்ஷகோபனும்
 துர்ஜஸ: துர்ஜஸனும்

தூபண: தூபணனும்
 சரீ: சரீனும்
 விசிதா: த்ரிசிரகம்
 கரவீராக்ஷ: கரவீராக்ஷனும்
 சூர்யக்ஷ: ச சூர்யகத்ருவும்
 மஹாகாப: மஹாகாபனும்
 அதிபர: அதிகாபனும்
 தேவாந்தகநரான்தகௌ: ச தேவாந்தகனும் கராக்
 தகனுமாயி
 சரீ: எவ்லாரானும்
 பரிஶ்ரூ: புடைசூழப்பட்ட
 வஞ்சம்
 சைந்ய: சைன்யத்தினும்
 ப்ரவீஷ: புகுத்தான்.
 ச: அவன்
 ஸுஸங்குட: மிக்ககோபாவேசம்
 கொண்டவனும்
 விநீ: கரீய
 நானாபஹரணீ: பல சூபகங்களால்
 தேவதமணாந்: உதவதகணங்கள்
 சர்வாந்: எல்லாபயமே
 வாயு: காற்று
 ஜலசுர: துலத்திலெய்ய வானஞ்
 செட்பும் ஐந்துக்கொ
 ஹ: எவ்வண்ணமோ அவ்
 வண்ணமே
 வ்யத்ஸய: அதஞ்செய்யவொருன்.

सुपालिभयसन्तस्ताः सुरास्ते सर्वतो दिशि । प्रदुदुर्बुध्यमानाः सिंहवस्ता मृगा इव ॥

ते	"அந்த	सुराः	மிருகங்கள்
वधमानाः	அடியுண்ட	इव	போன்றவர்களாகி
सुराः	தேவர்கள்	सर्वतः	எல்லா
सुपालिभय- सन्तस्ताः	சுமாலியினது உபத்ரா வத்தால் நெஞ்சங் கலங்கினவர்களாய்	दिशि	திக்கிலும்
सिंहवस्ताः	சிம்மத்தைக்கண்டு பயந்தோடும்	प्रदुदुर्बुः	ஒடத்தலைப்பட்டார் கள்.

एतस्मिन्नन्तरे शूरो वसूनामष्टमो वसुः । सावित्र इति विख्यातः प्रविवेश रणाजिरम् ॥

एतस्मिन्	"இந்த	इति	என
अन्तरे	ஸமயத்தில்	विख्यातः	பெயர்பெற்றவருமா
वसूनां	வசுக்களில்		கிய
अष्टमः	எட்டாவது	सावित्रः	சாவித்திரர்
वसुः	வசுவாகியவரும்	रणाजिरे	போர்க்களத்துக்கு
शूरः	சூர்	प्रविवेश	வந்துசேர்ந்தார்.

सैन्यैः परिवृतो हृष्टो नानाप्रहरणोद्यतैः । त्रासयञ्छत्रुसैन्यानि सिंहः क्षुद्रमृगानिव ॥

नानाप्रहरणोद्यतैः	"பலவித ஆயுதங் களைத்தரித்த	क्षुद्रमृगान्	எளிய மிருகங்களை
सैन्यैः	போர்வீரர்களால்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
परिवृतः	சூழப்பட்டவராய்	त्रासयन्	பயந்து ஓடச்செய் தார்.
हृष्टो	சத்ருவின் போர்வீரர்		
नानाप्रहरणोद्यतैः	கிவமம் [களை	हृष्टः	பூரித்தார்.

तथाऽऽदित्यौ महावीर्यौ त्वष्टा पूषा च दंशितौ । निर्भयौ सह सैन्येन तदा प्राविशतां रणे ॥

तदा	"அக்காலத்தில்	दंशितौ	போர்க்கவசங்களை
त्वष्टा	தவஷ்டா என்றவரும்		தரித்தவர்களாய்
पूषा	பூஷா என்றவருமான	निर्भयौ	எதற்கும் அஞ்சாத வதர்பகரிகளாய்
महावीर्यौ	மஹா வீர்யசாலிகளா கிய	तथा	அவ்வண்ணமாய்
आदित्यौ च	இரண்டு ஆதித்தியர் களும்	सैन्येन सह	ஸையத்துடன் கூட
		रणे	போர்க்களத்தில் [வே
		प्राविशताम्	வந்துசேர்ந்தனர்.

ततो युद्धं समभवत्सुराणां सह राक्षसैः । कुक्षानां रक्षसां कीर्तिं समरेष्वनिवर्तिनाम् ॥

ततः	"அக்காலத்தில்	अनिवर्तिनां	எளிய தவருமான
रक्षसां	அரக்கர்களின்	सुराणां	தேவர்களுக்கு
कीर्तिं	படர்ச்சியில் அகன்ற காலவைத்திருத்தலில்	राक्षसैः	அரக்கர்களை
	கொப்பக்கொண்டவர்	सह	கூட
कुक्षानां	பொர்க்களில் [களும்	युद्धं	பெரும்போர்
समरेषु		समभवन्	சண்டபெற்றது.

ततस्ते राक्षसाः सर्वे विबुधान्समरे स्थितान् । नानाप्रहरणैर्घोरैर्जघ्नुः शतसहस्रशः ॥३६॥

த: "அச்சமயத்தில்
தே அத
சாஸா: ராஸாஸார்கள்
சர்வ் எல்லோராலும்
சமரே போரில்
ஸ்திதானு எதிர் துதிர்கின்ற

विबुधान् தேவர்களை
घोरे: பயங்கரமான
नानाप्रहरणै: பல ஆயுதங்களால்
शतसहस्रशः அனேகவிதமாய்
जघ्नु: தன்புறுத்தினார்கள்.

देवाश्च राक्षसान्घोराभ्यहावत्पराक्रमान् । समरे विमलैः शस्त्रैरुपनिन्युर्यपक्षयम् ॥ ३७ ॥

देवा: च "தேவர்களாலும்
घोशान् பயங்கரர்களாலும்
महाबल- } மஹாதேகபலமும்
पराक्रमान् } மகினைதர்ப்பமும்
படைத்தவர்களான

राक्षसान् அரசர்களளை
समरे போரில்
विमलै: தூலக்கமாயிருக்கின்ற
शस्त्रै: ஆயுதங்களால்
यमक्षयं யமலோகத்திற்கு
उपनिन्यु: சமர்ப்பித்தார்கள்.

एतस्मिन्नन्तरे राम सुमाली नाम राक्षसः । नानाप्रहरणैः क्रुद्धस्तत्सैन्ये सोऽभ्यवर्तत ॥

राम "சூரராம!
एतस्मिन् இந்த
अन्तरे சமயத்தில்
तत् அத
सैन्यं சைன்யத்தை
सः அந்த

सुमाली சுமாலி
नाम என்கிற
राक्षसः அரசகன்
क्रुद्धः சினங்கொண்டவனாய்
नानाप्रहरणै: பல ஆயுதங்களால்
अभ्यवर्तत மேல் விழ்ந்து தாக
கினன்.

स दैवतबलं सर्वं नानाप्रहरणैः शितैः । व्यध्वंसयत संकुटो वायुर्जलधरं यथा ॥ ३९ ॥

सः "அவன்
संकुटः மிகச்சினங்கொண்ட
வனாகி
दैवतबलं தேவதைகளின்
சைன்யம்
सर्वं எல்லாவற்றையும்
शितै: கூர்மையான

नानाप्रहरणै: பலவித ஆயுதங்களால்
वायु: காற்று
जलधरं மேகத்தை
यथा எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
व्यध्वंसयत அதஞ்செய்தான்.

ते महाबाणवैष्यं शूलप्रासैः सुदारुणैः । हन्यमानाः सुराः सर्वे न व्यतिष्ठन्त संहताः ॥

ते "அந்த
सुरा: தேவர்கள்
सर्वे எல்லோராலும்
महाबाणवैष्यं மஹாபாணவருஷம்
களாலும்
सुदारुणै: மிகக்கொடிய

शूलप्रासै: च சூலங்களாலும், பிரா
ஸங்களாலும்
हन्यमाना: அடிபுண்டவர்களாய்
संहता: மிகக்காயப்பட்டவர்
களாய்
न व्यतिष्ठन्त நிற்கமுடியாதவர்
களாயினர்.

ततो विद्राव्यमाणेषु दैवतेषु सुमालिना । वसूनामष्टपः क्रुद्धः सावित्रो वै व्यवस्थितः ॥

சுமாலிநா	" சுமரலிபிஞ்ஞல்	சாவித்ர:	ஸாவித்ரர் என்பவர்
दैवतेषु	அமரர்கள்	ततः	அதனுல்
विद्राव्यमाणेषु वै	நிலைகுலைந்து அஞ்சி ஒடுகையில்	क्रुद्धः	கேரபங்கொண்ட வராகி
वसूनां	வசுக்களில்	व्यवस्थितः	எதிர்த்து முன் நின்றார்.
अष्टपः	எட்டாவதான		

संहृतः स्वैर्यानीकैः प्रहरन्तं निशाचरम् । विक्रमेण महातेजा वारयायास संयुगे ॥ ४२ ॥

अथ	" அப்பொழுது	प्रहरन्तं	தாக்கிப்புடைக் கின்றவனுடைய
महातेजाः	மஹாகுராகிய அவர்	निशाचरं	ஆரக்கனை
स्वैः	தனது	विक्रमेण	பிக்கு தைர்யத்தோடு
अनीकैः	படைகளால்	वारयायास	எதிர்த்தார்:
संहृतः	சூழப்பட்டவராய்		
संयुगे	போரில்		

ततस्तयोर्महायुद्धमभवद्रोमहर्षणम् । सुमालिनो वसोश्चैव समरेष्वनिवर्तिनोः ॥ ४३ ॥

ततः	" அவந்தாம்	वसोः एव	வசவுக்கும்
समरेषु	போர்களில்	रोमहर्षणं	மயிர்குச்செறிகிறதாய் பயங்கரமான
अनिवर्तिनोः	பின் வாங்காதவர் களாகிய	महत्	மஹத்தான
तयोः	அவ்விருவர்களாகிய	युद्धं	போர்
सुमालिनः च	சுமரலிக்கும்	अभवत्	நடைபெற்றது.

ततस्तस्य महाबाणैर्वसुना सुमहात्मना । निहतः पञ्चगरथः क्षणेन विनिपातितः ॥ ४४ ॥

ततः	" அந்த சந்தர்பத்தில்	तस्य	அவனுது
सुमहात्मना	மஹாபெயர்பெற்ற	पञ्चगरथः	ஐம்பவா ஹனம்
वसुना	வசுவால் [விசாகிய]	क्षणेन	ஒருநொடிப் பொழுதில்
महाबाणैः	மஹாபாணங்களால்	विनिपातितः	சாய்க்கப்பட்டது.
निहतः	நன்றாய்ப் புடைக்கப் பட்டான்.		

इत्वा तु संयुगे तस्य रथं बाणशतैश्चितम् । गदां तस्य वधार्थाय वसुर्जग्राह पाणिना ॥

वसुः	" சாலத்திரர்	संयुगे	போரில்
तस्य	அவனுது	तस्य	அவனுடைய
रथं	தேரை	वधार्थाय	வதத்திற்காக
चितं	கின்ன பின்னமாக	तु	இச்சமயத்தில்
बाणशतैः	பலபாணங்களால்	गदां	ஒரு கைதவாய்
इत्वा	நொதுக்கடித்து	पाणिना	கையினால்
		जग्राह	பற்றிக்கொண்டார்.

ततः मृश दीप्तायां कालदण्डोपमां गदाम् । तां मृशि पातयामास सावित्रो वै सुमालिनः॥

தத:	" அந்தமயத்தில்	மதி	கணதைய
சாவித்ர:	ஸாவித்திரர்	மஸூ வு	கெட்டியாய்ப் பிடித்து
வீசாமி	மிக்க இவ்வித்துக		க்கொண்டு
	கொண்டிருக்கிறதும்	சுமாலின:	சுமாலியினது
காலதண்டோபமா	பமணது காலதண்ட	மூசி	தலையில்
	த்திட்டொனதுமான	பாதயாமாச	ஒங்கி ஒசைபோடாய்ப்
தா	அந்த		போட்டார்.

सा तस्योपरि चोल्काभा पतन्तीव बभौ गदा । इन्द्रप्रयुक्ता गर्जन्ती गिराविव महाशनिः॥

சா	" அந்த	இந்த்ரயுக்தா	தேவேந்திரனும் கிடப்
மதா ச	கணதயும்		பட்ட
தஸ்ய	அவனது	மர்ஜ்னி	சப்திக்கின்ற
தவரி	தலைமீது	மஹாசனி:	பெரிய தீடி
தல்காபா	பிரகாசமாய் வரையும்	மிரை	மலையில்
	கொள்ளிக்கட்டை	இவ	எவ்வண்ணமோ
இவ	போன்றதாய்		அவ்வண்ணமே
பதந்தீ	விழுகையில்	வமீ	விளங்கிற்று.

तस्य नैवास्थि न शिरो न मांसं दृश्ये तदा । गदया भस्मतां नीतं निहतस्य रणाजिरे ॥

ரணாஜிரே	" போர்க்களத்தில்	மாஸ்	மாம்மை
மதயா	கணதயால்	ந ட்ரூயே	தனித்துக்காணப்பட
மஸ்தா	சரம்பலாக		கிலை.
நீத்	செய்யப்பட்டது.	சிர:	தலையும்
ததா	அப்பொழுது	ந	தெரியவில்லை.
நிஹதஸ்ய	பிணமாய்போன	அஸ்தி எவ	எனும்புகட்
தஸ்ய	அவனது	ந	தெரியவில்லை.

तं दृष्ट्वा निहतं सङ्क्षये राक्षसास्ते समन्ततः । व्यद्रवन्सहिताः सर्वे कोशमानाः परस्परम् ॥

சங்கயே	" போரில்	சர்வ	எல்லோரும்
த	அவனை	பரஸ்பர்	ஒருவருக்கொருவர்
நிஹத்	ஒழிந்தவனாக	கோசமானா:	கதிகமாய் அடைந்
தடூ	கண்டு	சஹிதா:	சூம்பலாய் [கொண்டு
தே	அந்த	சமந்தத:	சாற்புறமும்
ராஷஸா:	அரக்கர்கள்	வ்யட்ரவ்	ஒட்டம்பிடித்தார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे सप्तविंशः सर्गः ॥

अष्टाविंशः सर्गः—இருபத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ २८ ॥

अयन्तापवाहनं इन्द्रावणयुक्षं च—ஜயந்தனைத் தூக்கிச்செல்வதும்,
இந்திராவணயுத்தமும்.

सुमालिनं हतं दृष्ट्वा वसुना भस्मसात्कृतम् । स्वसैन्यं विद्रुतं चापि लक्षयित्वाऽदितं सुरैः ॥
ततः स बलवान्क्रुद्धो रावणस्य सुतस्तदा । निवर्त्य राक्षसान्सर्वान्मेघनादो व्यवस्थितः ॥

ததா	“அந்தச் சந்தர்ப்பத் தில்	स्वसैन्यं	தனதுசैन்யத்தை
रावणस्य	இராவணது	सुरैः	தேவர்களால்
सुतः	மகனும்	अदितं	தூண்டுறுத்தப்பட்டதாய்
बलवान्	பலவந்தனுமாய	विद्रुतं च	தாறுமாறாய் ஒடுகின்றதாகவும்
सः	அந்த	लक्षयित्वा	கவனித்துப்பார்த்து
मेघनादः	மேகநாதன்	ततः	அதனால்
सु राकिनं	சுமாரிகைய	क्रुद्धः	கொபங்கொண்டவனாய்
वसुना	சரளித்ரரால்	राक्षसान्	அரக்கர்கள்
भस्मसात्कृतं	சாம்பலாக்கப்பட்டவனாய்	सर्वान्	எல்லோரையும்
हतं	கொத்துப்போனவனாய்	निवर्त्य	ஒடாமல் திருப்பி
दृष्ट्वा	கண்டு	व्यवस्थितः	முன்றின்றான்.
अपि	அதுவுமின்றி		

सुरथेनाश्विर्णेन कामगेन महारथः । अभिद्रुदाव सेनां तां वनान्यग्निरिव ज्वलन् ॥ ३ ॥

कामगेन	“எண்ணியபடிபெயல் லாம் செல்லவல்லதும்	तां	அந்த
अश्विर्णेन	அக்னிவாணமுண்டய துமான	सेनां	சேனையை
सुरथेन	அழகியதேர்மீதிலி ருந்த	अज्वलन्	கொழுந்துவிட்டுடிரி
महारथः	பெயர்போன போர் வீரன்	अग्निः	அக்னி [யும்
		वनानि	மரங்களை
		इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
		अभिद्रुदाव	தூண்டுறுத்தினான்.

ततः प्रविशस्तस्य विविधायुधधारिणः । विद्रिद्रुर्दिशः सर्वा दर्शनादेव देवताः ॥ ४ ॥

ततः	“அச்சமயத்தில்	देवताः	தேவதைகள்
विविधायुधधारिणः	நாளுகிற ஆயுதங்களை தரித்தவனாய்	सर्वाः	எல்லோரும்
प्रविशतः	இப்போது வந்திருக் குவனது கின்ற	दिशः	திக்குகளில்
तस्य	அவனது	विद्रुर्दिशः	ஒடி ஒளிர்துகொண்ட டார்கள்.
दर्शनात् एव	தர்சனத்திலிருந்தே		

न बभूव तदा कश्चिद्युत्सोरस्य संमुखे । सर्वानाविध्य विवस्तान्दृष्ट्वा शक्रोऽभ्यभाषत ॥

ததா	* அந்தந்சமயத்தில்	சர்வான்	எல்லோரையும்
யுயுஸோ:	போர்புரியவந்த	ஆவித்ய	முறிபட்டு
அஸ்ய	இவனது	விஸ்தான்	பயர் துகிடக்கிறவர்
சம்சுலே	எதிரில்		களாய்
கஷித்	ஒருவரும்	தூஷா	கண்டு
ந வபூவ	நிற்கமுடியவில்லை.	அப்யபாஸத	இப்படி வாக்களித்
சாக்:	இந்திரன்		தார்:

न भैतव्यं न गन्तव्यं निर्वर्तध्वं रणे सुराः । एष गच्छति पुत्रो मे युद्धार्थमपराजितः ॥ ६ ॥

சுரா:	* தேவர்களே !	மே	எனது
ந மை தவ்ய	பயப்படவேண்டாம்;	அபராஜித:	எவனுடும் வெல்ல
ந கந்தவ்ய	ஓடவேண்டாம்;		முடியாதவனுள்
ரணே	போரில்	புத்:	புதல்வன்
நிவர்தவ்ய	திரும்பி இருக்கன்;	ஏய:	இதோ
யுத்யர்	போருக்காக	கக்சதி	வருகிறான்.

ततः शक्रसुतो देवो जयन्त इति विभ्रुतः । रथेनाद्भुतकल्पेन संग्रामे सोऽभ्यवर्तत ॥ ७ ॥

தத:	* இந்த கஷணத்திலே,	ஜயந்த:	ஜயந்தன்
	யே	ஐதி	என்பவன்
விப்ருத:	பெயர்பெற்ற	சங்காமே	போரில்
தேவ:	அமாணுஷசக்தி	அநுதகல்பேன	அத்புதமாய்ச்செய்யப்
	படைத்த		பட்டிருக்கின்றதான
ச:	அந்த	ரதேன	தேர்மீது ஏறித்
சாக்ஸுத:	இந்திரன் புதல்வனு		கொண்டு
	கிப	அப்யவர்த	வந்துகேள்தான்.

ततस्ते त्रिदशाः सर्वे परिवार्य शचीसुतम् । रावणस्य सुतं युद्धे समासाद्य प्रजश्रिरे ॥ ८ ॥

தத:	* அனைந்தாம்	யுதே	போரில்
தே திததா:	அந்த தேவர்கள்	ராவணஸ	இராவணனது
சர்வ	எல்லோரும்	சுத்	புதல்வனை
சாசீசுத்	இந்திரனிடமின்	சமாஸாத	எதிர்த்து
	புதல்வனை	ப்ரஜ்ஜிரே	கஞ்சும்ப் புடைத்
பரிவார்ய	சூழ்ந்துகொண்டு		தார்கள்.

तेषां युद्धं समभवत्सदृशं देवरक्षसाम् । महेन्द्रस्य च पुत्रस्य राक्षसेन्द्रसुतस्य च ॥ ९ ॥

மஹேந்த்ரஸ்ய	* மஹேந்த்ரனிடைய	தேவ(த)ஸா வ	தேவதைகளுக்கும்,
புத்ரஸ்ய	புதல்வனுக்கும்		ராக்ஷஸர்களுக்கும்
ராக்ஷஸேந்த்ரஸுதஸ்ய வ	ராக்ஷஸேந்த்ரனு	சதூசீ	சரியான
	டைய புதல்வனுக்கும்	யுத்	போர்
தேஸா	அந்த	சமபவத்	கடைபெற்றது.

ततो मातलिपुत्रे तु गोमुखे राक्षसात्मजः । सारथौ पातयामास शरान्कनकभूषणान् ॥

ततः	“அச்சந்தர்ப்பத்தில்	गोमुखे	கோமுகனென்பவன்
राक्षसात्मजः तु	அரக்கனின் புதல்வன்		மீதே
सारथौ	சாரதியாகிய	कनकभूषणान्	பொன்னுல் அலங்
	இந்திரனுடைய சாரதி		கரிக்கப்பட்டதான்
मातलिपुत्रे	{ பாண்டலியின்	शरान्	பாணக்களை
	புதல்வனான	पातयामास	பொழிந்தான்.

शचीसुतश्चापि तथा जयन्तस्तस्य सारथिम् । तं चापि रावणिः क्रुद्धः समन्तात्पत्यविध्यत् ॥

तस्य	“அவனது	अपि	அதன்மேல்
सारथि	சாரதியை	रावणिः	ராவணன் மைந்தன்
शचीसुतः	இந்திரானியின் புதல்	क्रुद्धः	கினங்கொண்டவனாகி
जयन्तः च	ஜயந்தனும் [வஞ்ச	तं च	அவரைபோ
तथा अपि	அவ்வண்ணமே செய்	समन्तात्	சர்வப்பிரகாரத்தா
	தான்.	पत्यविध्यत्	பினந்தான். [னும்

स हि क्रोधसमाविष्टो बली विस्फारितेक्षणः । रावणिः शक्तनयं शरवैरैवाकिरत् ॥१२॥

सः	“அந்த”	विस्फारितेक्षणः	மலர்ந்த கண்களுற்ற
बली	மஹாபலிஷ்டனாகிய		வனாய்
रावणिः	இராவணன் மைந்தன்	शक्तनयं हि	இந்திரனது மைந்த
क्रोधसमाविष्टः	கோபம் தலைக்கேறிய		னையே
	வனாய்	शरवैः	அம்புவருஷங்களால்
		अवाकिरत्	துன்புறுத்தினான்.

ततः मृश शस्त्राणि सारवन्ति महान्ति च । सुरसैन्येषु संक्रुद्धः पातयामास रावणिः ॥

ततः	“அதன்மேல்	महान्ति च	பெரும் ஆபத்தை
रावणिः	இராவணன் மைந்தன்		விளைவிக்கின்றனவு
संक्रुद्धः	இன்னும் அதிகக் கோ		மரண
	பங்கொண்டவனாகி	शस्त्राणि	ஆயுதங்களை
	ஒன்றின் பின் ஒன்றாய்	मृश	எய்து
सारवन्ति	{ அமோகமாய் விளைந்	सुरसैन्येषु	தேவனைன் பக்களில்
	துவருகின்றனவும்	पातयामास	விடுத்தான்.

शतश्रीमुखसलमासगदाखट्वाक्षपराश्वधान् । महान्ति गिरिशृङ्गाणि पातयामास रावणिः ॥१४॥

रावणिः	“இராவணன் மைந்தன்	महान्ति	மிகப்பெரிய
शतश्रीमुखसलमास-	சதக்னி, முசலம், பிரா		
गदाखट्वाक्षपराश्वधान्	சம், கதை, கத்தி, பாசுவதமென்ற	गिरिशृङ्गाणि	மலைமுடி களையும்
	ஆயுதங்களையும்	पातयामास	விடுத்தான்.

ततः प्रव्यथिता लोकाः सञ्जज्ञे च तपो महत् । तस्य रावणपुत्रस्य शत्रुसैन्यानि निघ्नतः ॥

तस्य	"அந்த	மஹத் தான
रावणपुत्रस्य	இராவணனது மைத்	இருள்
	தன்	உண்டாயிற்று.
शत्रुसैन्यानि	சத்ருசேனையனை	அதனால்
निघ्नतः	கின்றுவிடையதாக	உலகக்கொள்களாம்
	அதஞ்செய்கையில்	சடுக்கமுற்றன.

ततस्तदैवतवलयं समन्ताच्च शचीसुतम् । बहुप्रकारमस्वस्थमभवच्छरपीडितम् ॥ १६ ॥

ततः	"அங்காலத்தில்	தேய்வசேனை
तं	அந்த	பாணங்களால் துன்பு
शचीसुतं	இந்திராணிபுதல்வனை	றுத்தப்பட்டதாய்
समन्तात्	காற்புறமும் சூழ்ந்து	பளிதபாய்
	கொண்டிருந்த	பாதைப்படுகிறதாய்
तत्	அந்த	இருந்தது.

नाभ्यजानन्त चान्योन्यं रक्षो वा देवताऽथ वा । तत्र तत्र विपर्यस्तं समन्तात्परिधावति ॥

तत्र तत्र	"அங்கங்கேயே	அசுக்கர்களும்
समन्तात्	எல்லாப்புறங்களிலும்	தாறுமாயுய்
परिधावति	முறிந்தோடத்தலைப்	இன்னுனின்னுனைன்
	பட்டது.	பதையும்
अथ	அப்பொழுது	ந அப்யஜானந்த
देवता वा	தேவதைகளும்	யாமலிருந்தார்கள்.

एतस्मिन्नन्तरे वीरः पुलोमा नाम वीर्यवान् । दैत्येन्द्रस्तेन संयुद्ध शचीपुत्रोऽपवादितः ॥

दैत्येन्द्रः	"தைத்திபர்களுக்கு	வீரவானாகிய
	மன்னனாய்	இந்திராணியின்
पुलोमा नाम	(இந்திராணியின் மிதர வாகிய) புலோமா	அவரால் [புதல்வன்
	என்ற	கூர்ந்தபாய்த் தூக்
वीरः	ஒரு சூர் இருந்தார்.	கிக்கொண்டு
एतस्मिन् अन्तरे	இந்தச் சமயத்தில்	அப்புறப்படுத்தப்
		பட்டான்.

संयुद्ध तं तु दौहित्रं प्रविष्टः सागरं तदा । मातामहार्थकस्तस्य पौलोमी येन सा शची ॥

येन	"எவர்காரணமாய்	உவனுக்கு
सा शची तु	அந்த இந்திராணி	தாயின் தந்தையாகிய
	தேவியாரும்.	அந்த [பாட்டனார்
पौलोमी	(புலோமனது மகன்)	மகன்வயிற்றுப்போனை
	பெளலோமீ என்ற	கூர்ந்தபாய்
	பெயருடையவனாகி	எடுத்துக்கொண்டு
	முனோ,	சமுத்திரத்துக்குள்
तदा	அப்படிவிரிப்பதால்	போய்ச்சேர்ந்தார்.

ज्ञात्वा प्रणाशं तु तदा जयन्तस्याथ देवताः । अपहृष्टास्ततः सर्वा व्यथिताः संप्रदुर्बुधुः ॥

ததா "அப்பொழுது
 தேவதா: தேவதைகள்
 சர்வா: எல்லோரும்
 ஜயந்தஸ்ய ஜயந்தனது
 प्रणाशं இருக்குமிடம் தெரி
 யாதிருத்தலை

ततः அதனால்
 अथ முற்றிலும்
 अपहृष्टा: உற்சாகமொழிந்த
 வர்களால்
 व्यथिता: களவரமடைந்தவர்
 களால்
 संप्रदुर्बुधु: இக்குடங்கும்
 ஓடலானார்கள்.

ज्ञात्वा तु रावणिस्त्वथ संकुदो बलैः परिवृतः स्वकैः । अभ्यभावत देवास्तान्मुमोच च महास्वनम् ॥

जय तु "அப்போதும்
 रावणि: இராவணனது
 புதல்வன்

संकुदः கோடாவேசங்கொண்
 तान् அந்த [டவனும்
 देवान् தேவர்களை
 अभ्यभावत இன்னும் தூர்த்தி
 அடித்தான்.
 महास्वनं च பெருங்கூச்சலையும்
 मुमोच இட்டான்.

स्वकैः தனது
 बलैः வசன்யங்களால்
 परिवृतः சூழப்பட்டவனும்

दृष्ट्वा प्रणाशं पुत्रस्य रावणेऽपि विक्रमम् । मातलिं चाह देवेशो रथः समुपनीयताम् ॥

देवेश: ॥ १ ॥ "தேவேந்திரனே
 पुत्रस्य புதல்வனது
 प्रणाशं च இருக்குமிடம் தெரி
 யாதிருத்தலையும்
 रावणे: இராவணன் புதல்
 வனது

दृष्ट्वा பார்த்து
 मातलिं தன் சாரதியாகிய
 மாதலியைப்பார்த்து
 रथः தேர்
 समुपनीयतां உடனே கொண்டு
 வரப்பட்டதும் என்று
 चाह கட்டளைபிட்டார்.

विक्रमं च துணியாவதும்

स तु दिव्यो महाभीमः सज्ज एव महारथः । उरस्थितो मातलिना बाह्यमानो महाजवः ॥

तु "உடனே
 मातलिना மாதலியினால்
 महाभीमः மஹாபயங்கரமான
 தம்
 दिव्यः அபரணவ்யமானதும்
 महाजवः அதிவேகமாய்ச்
 செல்லவல்லதும்

सज्ज एव { எப்பொழுதுமே போ
 ருக்குச் சித்தமாயி
 ருக்கிற துமான
 सः அந்த
 महारथः மஹாரதம்
 बाह्यमानः கொண்டுவந்து
 उरस्थितः கிறுத்தப்பட்டது.

ततो मेघा रथे तस्मिस्तडिदन्तो महाबलाः । अग्रतो वायुचपला नेदुः परमनिस्वनाः ॥

ततः "அப்பொழுது
 तस्मिन् அந்த
 रथे ரதத்தில்
 अग्रतः முன்னிலையில்
 महाबलाः मेघाः பெரும் மேகங்கள்

तडिदन्तः மின்னனுடன் கூடிய
 வைகளால்
 वायुचपलाः காற்றால் சலித்தவை
 களால்
 परमनिस्वनाः பேரொலிசெய்து
 नेदुः முழங்கின. [கொண்டு

नानावाद्यान्यवाद्यन्त गन्धर्वाश्च समाहिताः । ननृतुश्चाप्सरःसङ्घा नियति त्रिदशेश्वरे ॥

त्रिदशेश्वरे	“தேவேந்திரன்	நானாவாதி	பலவகை வாத்தியங்
நியதி	வெளிப்புறப்பட்ட	மவாய்ந்த	முழக்கினார்கள். [களை
	போது	அப்சர:சங்கா: ச	அப்பவர்களின் கூட்
			டக்களும்
गन्धर्वा: च	கந்தர்வர்களும்	ननृतु:	நந்தனுஞ்செய்தார்
समाहिताः	ஒன்றுகூடி		கள்.

रुद्रैर्वसुभिरादित्यैः साध्यैश्च समरुद्रणैः । वृतो नानाप्रहरणैर्निर्ययौ त्रिदशाधिपः ॥ २६ ॥

त्रिदशाधिपः	“தேவேந்திரன்	साध्यै: च	சாத்தியர்களாலும்
रुद्रैः	ருத்திரர்களாலும்	नानाप्रहणी:	பலவித போர்ப்படை
वसुभि:	வசுமக்களாலும்		களாலும்
आदित्यै:	ஆதித்தியர்களாலும்	वृत:	பாதுகாக்கப்பட்ட
समरुद्रणै:	மருத்கணங்களோடு		வராய்
	கூடிய	निर्ययौ	வெளிப்புறப்பட்டார்.

निर्गच्छतस्तु शक्रस्य पुरुषं पवनो ववौ । भास्करो निष्पभश्चासीन्महोल्काश्च प्रपेदिरे ॥

शक्रस्य	“இந்திரன்	भास्करो: च	சூர்யபகவாலும்
निर्गच्छतः तु	வெளிப்புறப்பட்ட	निरासः	நுளிகுன்றியவராய்
पवनः	காந்து [போது	आसीत्	விளக்கினார்.
पुरुषं	அஸஹ்யபராய்	महोल्का: च	எரிகொன்னிகளும்
ववौ	அடித்தது.	प्रपेदिरे	விழுத்தன

एतस्मिन्नन्तरे वीरो दशमीवः प्रतापवान् । आसुरोह स्यं दिव्यं निर्मितं विश्वकर्मणा ॥
पन्नगैस्तु महाभोगैर्वेष्टितं रोमहर्षणैः । तेषां निश्वासवातेन प्रदीप्तमिव संयुगे ॥ २९ ॥

एतस्मिन्	“இதே	पन्नगै:	பன்னகக்கள் எங்கிற
अन्तरे	சமயத்தில்	महाभोगै:	பெருமச்சர்ப்பக்களால்
प्रतापवान्	மிகப்பெயர்பெற்ற	वेष्टितं	சுற்றப்பட்டிருக்
वीरः	ஞானகிய	संयुगे	போரில் [செதும்
दशमीवः	தசமீவன்	तेषां	அவைகளின்
विश्वकर्मणा	விசுவகர்மாளினால்	निश्वासवातेन तु	முச்சக்காத்தினாலேயே
निर्मितं	நிர்மிக்கப்பெட்டதும்	प्रदीप्तं	கொளுத்திவிடுகிறது
दिव्यं	திவ்யமானதும்	एव	போலிருக்கிற துமான
रोमहर्षणै:	மயிர்க்கூச்செறியும்	स्यं	தேசில்
	படி பயங்கரமான	आसुरोह	எதிஞர்.

दैत्यैर्निशाचरैश्चैव स रयः परिवारितः । समराभिमुखो दैत्यो महेन्द्रं सोऽभ्यवर्तत ॥ ३० ॥

ச:	"அந்த	ச: दैत्य:	அந்த அரசுக்கள்
रयः	ரதம்	समराभिमुखः	போரில் ஆசக்தியுடை யவனாய்
दैत्यैः च	தேத்தியர்களாலும்	महेन्द्रं	மஹேந்திரனை
निशाचरैः एव	அரக்கர்களாலும்	अभ्यवर्तत	எதிர்த்துச்சென்றான்.
परिवारितः	சூழப்பட்டிருந்தது.		

पुत्रं तं वारयित्वा तु स्वयमेव व्यवस्थितः । सोऽपि युद्धादिनिष्क्रम्य रावणिः समुपाविशत् ॥

स:	"அவன்	व्यवस्थितः	முன்வந்து எதிர்த்து நின்றான்.
तं	அந்த	रावणिः अरि	இராவணன் மைந்த
पुत्रं	புதல்வனை	युद्धात् तु	போரிலிருந்தே [ஊம்]
वारयित्वा	ஒதுக்கியிருக்கச் செய்து	विनिष्क्रम्य	அப்புறப்பட்டு
स्वयं एव	தானே	समुपाविशत्	தக்கியிருந்தான்.

ततो युद्धं प्रवृत्तं तु सुराणां राक्षसैः सह । शस्त्राणि वर्षतां घोरं मेघानामिव संयुगे ॥

ततः	"அப்பொழுது	शस्त्राणि तु	பாணக்களையே
संयुगे	போரில்	वर्षतां	பொழிகின்ற
राक्षसैः	அரக்கர்களோடு	सुराणां	தேவர்களுக்கு
सह	கூட	घोरं	கொடிய
मेघानां	மேகங்களுக்கு	युद्धं	போர்
इव	சுடாய்	प्रवृत्तम्	நடைபெற்றது.

कुम्भकर्णस्तु दुष्टात्मा नानामहरणोद्यतः । नाज्ञायत तदा युद्धे सह केनाप्ययुध्यत ॥ ३१ ॥

तदा	"அந்தசந்தர்ப்பத்தில்	केन सह	எவனாவது ஒருவ னோடு
नानामहरणोद्यतः	பலவித போர்ப்படை களை தரித்தவனும்	अपि	எப்படியாவிலும்
दुष्टात्मा	துஷ்டா தீமாவுமான	अयुध्यत	போர்புரிந்தான்.
कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்	तु	இந்த ஸ்திதியில்
युद्धे	போரில்	न अज्ञायत	தன்னறிவற்றிருந் தான்.

दन्तैर्भुजाभ्यां पद्भ्यां च शक्तितोमरसायकैः । येन केनैव संख्यस्ताडयामास वै सुरान् ॥

दन्तैः	"பற்களாலும்	केन च	எதோ ஒரு
भुजाभ्यां	இரு கைகளாலும்	येन एव	{ எப்படிப்பட்டதாயி ருக்கிறதோ அதனா லும்
पद्भ्यां	இரு கால்களாலும்	सुरान् वै	தேவர்களை
शक्तितोमर-}	சக்திதோமரம், வான்	संख्यः	கோபவெறிக்கொண்ட
सायकैः }	என்கிற ஆயுதங் களாலும்	ताडयामास	பிடித்தான். [வனாய்]

ततो रुद्रैर्महाघोरैः सङ्गम्याथ निशाचरः । प्रयुद्धस्तैश्च संग्रामे क्षतः शस्त्रैर्निरन्तरम् ॥३५॥

संग्रामे	" போரில்	महाघोरैः	மிக உக்கிரங்கொண்ட
सङ्गम्य	முன்னிட்டுக்கொண்டு	तैः	அந்த
अथ	இப்பொழுது	रुद्रैः	குத்திரர்களால்
प्रयुद्धः	எதிர்த்துவின்று	शस्त्रैः	பாணங்களால்
	போர்புறிகின்ற	निस्तारं	தேகமெல்லாமும்
निशाचरः च	அரக்கனும்	क्षतः	காயப்படுத்தப்
ततः	அதனால்		பட்டான்.

बभौ शस्त्राचिततनुः कुम्भकर्णः क्षरन्नसृक् । विद्युस्तनितनिर्वोषो धारावानिव तोयदः ॥

कुम्भकर्णः	" கும்பகர்ணன்	तोयदः	மேகம்
शस्त्राचिततनुः	{ பாணங்களால் செதுங் குண்ட தேகமுடை பவனாய்	विद्युस्तनित- निर्वोषः } धारावान्	{ இடி, மின்னனுடன் முழங்குகின்றதாய் மழைபொழிகின்ற தாய் இருந்தால் எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே தோற்றினான்.
असृक्	உதிர்த்ததை	इव	எவ்வண்ணமோ
क्षरन्	பெருகவிட்டுக்கொண் டிருப்பவனாய்	बभौ	தோற்றினான்.

ततस्तद्राक्षसं सैन्यं त्रिदशैः समरुद्गणैः । रणे विद्रावितं सर्वं नानाप्रहरणैः शितैः ॥३७॥

ततः	" அச்சமயத்தில்	तत्	அந்த
रणे	போரில்	राक्षसं	அரக்க
समरुद्गणैः	மருத்களங்களைட்டு கடிய	सैन्यं	சைன்யம்
विद्रीः	தேவர்களால்	सर्वं	எல்லாமும்
शितैः	கர்ணமயான	विद्रावितम्	தாத்தி ஒட்டி விடப்
नानाप्रहरणैः	பற்பல போர்ப்படை களால்		பட்டது.

केचिद्विनिहताः कुत्ताश्वेष्टन्ति स्य महीतले । बाहनेध्वसक्ताश्च स्थिता एवापरे रणे ॥

केचित्	" சிலர்	बाहनेषु एव	வாறுணக்களிலேயே
कुत्ताः	அறுப்புண்டவர்களாய்	विनिहताः	காயப்படுத்தக்கொண்ட விழுத்தவர்களாயும்
रणे	போர்க்களத்தில்	अवसक्ताः च	தலைமீழ்ந்த தொங்கு பவர்களாயும்
महीतले	தளையில்	स्थिताः	இருந்தார்கள்.
श्वेष्टन्ति स्य	புரண்டு தடித்தனர்.		
अपरे ,	வேறுபுறம்		

रथान्नागान्खरानुष्टान्यन्नागास्तुरगान्रणे । शिशुमारान्वराशंथ पिशाचवदनांस्तथा ॥३९॥

तान्समालिङ्ग्य बाहुभ्यां विष्टब्धाः केचिदुच्छ्रिताः ।

देवैस्तु शस्त्रसंभिन्ना मन्त्रिरे च निशाचराः

॥ ४० ॥

रणे	" போரில்	தரூன்	ஒட்டகங்களையும்
देवैः	தேவர்களால்	ஏனாந்	பன்னகங்களையும்
शस्त्रसंभिन्नाः	பாணங்களால்	தரூன்	குதிரைகளையும்
केचिन्	சில [முறிபட்ட	शिशुमारान् च	சிக்கமாரங்களையும்
उच्छ्रिताः	இறுமாப்புள்ள	வரூன்	வராதூங்களையும்
निशाचराः	ஆரக்கர்கள்	पिशाचवदनान्	பிசாசுவதனமென்ற
तु	இச்சமயத்தில்		மிருகங்களையும்
तान्	அந்த	च हुभ्यां	இரு கைகளால்
रथान्	தேர்களையும்	तथा	அப்படியே
नागान्	யானைகளையும்	समालिङ्ग्य च	அணைத்துக்கொண்டே
खरान्	கோவேறுகழுதை	विष्टब्धाः	அசைவற்றவர்களாய்
	களையும்	मन्त्रिरे	மாண்டார்கள்.

चित्रकर्म इवाभाति स तेषां रणसंभवः । निहतानां प्रमत्तानां राक्षसानां महीतले ॥४१॥

महीतले	" தளையில்	सः	அந்த
प्रमत्तानां	தாறுமானாய்	रणसंभवः	{ படுக்கையால் முடப்
निहतानां	கொடியுண்டுவிடத்		பட்ட போர்க்களமா
	கின்ற		ணது
तेषां	அந்த	चित्रकर्म इव	சித்தர்கள் புதைத்தப்
राक्षसानां	ஆரக்கர்களுடைய		படமென
		आभाति	விளக்கிற்று.

शोणितोदकनिष्पन्दकङ्कशृङ्गसमाकुला । प्रवृत्ता संयुगमुखे शस्त्रयाहवती नदी ॥ ४२ ॥

संयुगमुखे	" போர்பிரதேசத்தில்	शस्त्रयाहवती	ஆயுதங்களென முதலை
शोणितोदक-	பெரிய கழுஞ்சுள்		களையுடையதுமாய்
निष्पन्दकङ्कशृ-	சிறிய கழுஞ்சுள்		
समाकुला	இவைகளால் நிறைந்	नदी	ஒரு ஆறு
	து உதிர்ந்ததையே	प्रवृत्ता	உண்டாயிற்று.
	இவையுடையதாயும்		

एतस्मिन्नन्तरे कुडो दशमीवः प्रतापवान् । निरीक्ष्य तद्वलं कूटं दैवतैर्विनिपातितम् ॥

स तं प्रतिविगाह्याशु प्रवृद्धं सैन्यसागरम् । त्रिदशान्समरे निघ्नञ्छक्रमेवाभ्यवर्तत ॥

समरे	" போரில்	विनिपाति	அழிக்கப்பட்டதை
दैवतः	தேவர்களால்	प्रतापवान्	பிரதாபவாலியான
तत्	அந்த	सः	அந்த
वह	எனனை	दशमीवः	தசமீவன்
कूटं	எல்லாமும்	निरीक्ष्य	கண்டு

एतस्मिन्	இந்த	सैन्यसागरं	சேனாசாகரத்தில்
अन्तरे	மையத்தில்	प्रतिविगाह	எதிர்த்துப்புருந்து
कुक्षुः	கோபாலேசங்கொண்	सिद्धान्	தேவர்களை
	டவனுய்	निघ्नं एव	வதைசெய்துகொண்
तं	அந்த	शकं	இந்திரன்மீது [டே
प्रवृत्तं	பழுதுபட்டிருந்	आशु	சடக்கென
	கின்ற	अन्यवर्ति	பாய்ந்தான்.

आगाच्छको मद्दृष्ट्वापि विस्फार्य सुमहास्वनम् । यस्य विस्फारयोपेण स्वनन्ति स्य दिशो दश ॥

शकः	“இந்திரன்	यस्य	எந்த அதுனுடைய
मद्वत्	மதுரத்தான	विस्फारयोपेण	நானேற்றலின்
चापं	வில்லை	दश	பத்து [கோவுத்தால்
सुमहास्वनं	பேரொலி சொல்பின்ற	दिशः	திசைகளும்
विस्फार्य	நானேற்றி [தாய்	स्वनन्ति स्य	சத்திக்கப்பெற்ற
आगात्	கின்றார்.		தரலின்.

तद्विकृष्य मद्दृष्ट्वापि मिन्द्रो रावणमूर्धनि । निपातयामास शरान्पावकादित्यवर्चसः ॥ ४६ ॥

इन्द्रः	“இந்திரன்	पावकादित्य-	} அக்கினிக்கும் சூரிய
सत्	அந்த	वर्चसः	
मद्वत्	மதுரத்தான		னுக்கும் இளைபான
चापं	வில்லை	शरान्	உக்கிரமுடைபன
विकृत्य	இழுத்து வளைத்து	रावणमूर्धनि	அம்புகளை [வாய
		निपातयामास	ராவணனை முடி
			பொழித்தார். [கலில்

तथैव च महाबाहुर्दशमीवो व्यवस्थितः । शकं कार्मुकविभ्रष्टैः शरवर्षैरवाकिरत् ॥ ४७ ॥

महाबाहुः	“மதுராபாசுலாகிய	कार्मुकविभ्रष्टैः	சரபத்தினின்ற
दशमीवः च	தசமீவனும		வெளிக்ந்த
तथा एव	அவ்வண்ணமே	शरवर्षैः	சரவரிகளால்
व्यवस्थितः	அனையாது சின்ற	शकं	இந்திரன்
	வனுய்	अवाकित	பொழிந்தான்.

प्रयुध्यतोरथ तयोर्वाणवर्षैः समन्ततः । न ज्ञायते तदा किञ्चित्सर्वं हि तपसा वृतम् ॥

अथ	“இப்பொழுது	समन्ततः	எங்கும்
प्रयुध्यतोः	ஒருவரை ஒருவர் எதிர்த்துப்போர்ப்புகின்ற	तपसा	இருளால்
तयोः	அவ்விருவர்களுடைய	वृतं	மறைத்துபோசிற்ற
वाणवर्षैः	பாணவருஷங்களால்	तदा	அந்தச்சமயத்தில்
सर्वं हि	எல்லாமும்	किञ्चित्	எதென்றும்
		न ज्ञायते	கட்புலனுதலில்லை.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे अष्टाविंशः सर्गः ॥

एकोनविंशः सर्गः—இருபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் || ௨௯ ||

इन्द्रग्रहणम्—இந்திரனைப் பிடிப்பது.

ततस्तमसि सञ्जाते सर्वे ते देवराक्षसाः । अयुध्यन्त बलोन्मत्ताः सूदयन्तः परस्परम् ॥

तमसि	“ இருள்	सर्वे	எல்லோரும்
सञ्जाते	உண்டாயிருந்தபோது	बलोन्मत्ताः	புத்தவெறிகொண்ட
ततः	அக்காலத்திலும்		வர்களால்
ते	அந்த	परस्परं	ஒருவரைஒருவர்
देवराक्षसाः	தேவர்கள் அரக்கர்	सूदयन्तः	அடித்துக்கொண்டு
	கள்	अयुध्यन्त	போர்புரிந்தார்கள்.

ततस्तु देवसैन्येन राक्षसानां बृहद्वलम् । दशांशं स्थापितं युद्धे शेषं नीतं यमक्षयम् ॥ ௨ ॥

ततः	“ அப்பொழுது	शेषं तु	பாக்கியோ வென்றால்
युद्धे	போரில்	देवसैन्येन	தேவசையத்தால்
राक्षसानां	அரக்கர்களுடைய	यमक्षयं	யயலாகத்திற்கு
बृहद्वलं	பெரும்சேனையில்	नीतम्	அனுப்பி விடப்பட்ட
दशांशं	பத்தில் ஒரு பங்கு		உது.
स्थापितं	தப்பிப்பிழைத்திருந்		டது.
	தது.		

तस्मिन् तामसे युद्धे सर्वे ते देवराक्षसाः । अन्योन्यं नाभ्यजानन्त युध्यमानाः परस्परम् ॥

तस्मिन्	“ அந்த	परस्परं	ஒருவரோடொருவர்
तामसे	அந்தகார	युध्यमानाः	போர்புரிந்துகொண்டு
युद्धे	புத்தத்தில்	तु	இருந்தாலும்
ते	அந்த	अन्योन्यं	இன்னொன்றின்னொன்று
देवराक्षसाः	தேவர்கள், ராக்கர்கள்		பதை
	கள்	न अभ्यजानन्त	கண்டறியமுடியாதி
सर्वे	எல்லோரும்		ருந்தார்கள்.

इन्द्रश्च रावणश्चैव रावणिश्च महाबलः । तस्मिन्स्त्वोजालवृते मोहमायुर्न ते त्रयः ॥ ४ ॥

तस्मिन्	“ அது	रावणिः च	ராவணன் புதல்வனு
त्वोजालवृते	பேரிஞாலக் குழப்		மாகிய
	பட்டிருக்கையிலும்	ते	அந்த
महाबलः	மஹாபலவானவ	त्रयः एव	மூவர்கள் மாத்திரம்
इन्द्रः च	இந்திரனும்	मोहं	மனச்சாஞ்சலத்தை
रावणः च	ராவணனும்	न ईयुः	பெருதிருந்தார்கள்.

स तु दृष्ट्वा बलं सर्वं निहतं रावणः क्षणात् । क्रोधमभ्यागमतीव्रं महानादं च मुक्तवान् ॥

சா: 44 அந்த
 ராவண: இரா வணன்
 क्षणात् ஒருகொடியில்
 बलं வலன்
 सर्वं எல்லா மும்
 निह: நாசாய்விட்டதை
 दृष्ट्वा காண்டு

तु அதனால்
 सीव உக்கிரமான
 क्रोधं கோபத்தை
 अभ्यागमत् அடைந்தான்.
 महानादं च பெருக்கச்சகையும்
 मुक्तवान् போட்டான்.

क्रोधात्मूतं च दुर्धर्षः स्यन्दनस्थमुवाच ह । परसैन्यस्य मध्येन यावदन्तो नयस्व माम् ॥

दुर्धर्षः च 45 அகந்தாக்கொண்ட அவன்
 क्रोधात् ஆக்கிர ஹத்தால்
 स्यन्दनस्थं ரதத்தில் வீற்றிருக்கின்ற
 सूतं ஸாமதிக்கு
 उवाच இப்படி கட்டளைபிட்டான்:

परसैन्यस्य 46 திருநாள் பத்தினுடைய
 मध्येन நடுவில் புகுந்து
 यावदन्त: ह { எவ்வளவு கிட்டப்
 போகக்கூடுமோ
 அதுபரம்பரம்
 मां என்னை
 नयस्व கொண்டுபோய்ச்சேர்.

अथैतांस्त्रिदशान्सर्वान्विक्रमैः समरे स्वयम् । नानाशस्त्रैर्महाघोरैर्नयामि यमसादनम् ॥ ७ ॥

समरे 47 போரில்
 एताम् இந்த
 त्रिदशान् தேவர்கள்
 सर्वान् எல்லோரையும்
 विक्रमैः உறுதியான
 महाघोरैः மஹாகொடிய

नानाशस्त्रैः பல ஆயுதங்களால்
 अथ இதோ
 स्वयं நானே
 यमसादनं யமனாகத்திற்கு
 नयामि அனுப்பிவிடுகிறேன்.

अहमिन्द्रं वविश्यामि धनदं वरुणं यमम् । त्रिदशान्विनिहत्याथ स्वयं स्थास्याम्यथोपरि ॥

विषादो न च कर्तव्यः शीघ्रं वाहय मे रथम् ॥ ८ ॥

अहं 48 நான்
 इन्द्रं இந்திரனையும்
 धनदं குடேபரனையும்
 वरुणं வருணனையும்
 यमं யமனையும்
 वविश्यामि கொலைப்படுவேன்;
 च அதித்துடன்
 त्रिदशान् தேவர்களை
 विनिहत्य வென்றோடெழுந்து
 अथ அதன்மேல்

उपरि உயர்களுக்கும்
 स्वयं நானே {மேலால்
 स्थास्यामि அசுபுரிவேன்.
 अथ இப்பொழுது
 विषादः மனத்தளர்ச்சி
 कर्तव्यः செய்வத்தக்கது
 च இங்கே.
 मे எனது
 रथं இரதத்தை
 शीघ्रं वाहय சீக்கிரம் நடத்து.

द्विः खलु त्वां ब्रवीम्यद्य यावदन्तो नयस्य माम् ॥ ९ ॥

त्वां	“உனக்கு	अय	தங்குந்நாமே
द्विः	இருதாம்		{ எவ்வளவு கிட்டப்
ब्रवीमि खलु	நான் சொல்லுகிறதா	यावदन्तः	{ போகக்கூடுமோ
	என்ன?		{ அதுபரியந்தம்
मां	என்னை	नयस्य	கொண்டுபோ.

अयं स नन्दनोद्देशो यत्र वर्तामहे वयम् । नय मामद्य तत्र त्वमुदयो यत्र पर्वतः ॥ १० ॥

यत्	“எங்கு	सः	அந்த
अय	இப்பொழுது	उदयः पर्वतः	உதயபர்வதம்
वयं	நாம்	यत्	எங்கிருக்கிறதோ
वर्तामहे	இருக்கின்றோமோ	तत्र	அவ்விடத்திற்கு
अयं	இது	तं	ஐ
नन्दनोद्देशः	நந்தனவணம்.	नय	கொண்டுபோய்ச்சேர்.
मां	என்னை		

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा तुरङ्गान्तं मनोजवान् । आदिदेशाय शत्रूणां मध्येनैव च सारथिः ॥

सः	“அந்த	शत्रूणां	சத்துருக்களின்
सारथिः	தேரோட்டி	मध्येन एव	நடுவிலேயே
तस्य	அவனது	मनोजवान्	மனோவைகமுடைய
तद्वचनं	அந்த ஆக்கிணையை	तुरङ्गान्	குதிரைகளையும்
श्रुत्वा	கேட்டு	आदिदेश	அதட்டி ஒட்டினான்.
अथ	அதன்மேல்		

तस्य तं निश्चयं ज्ञात्वा शक्रो देवेश्वरस्तदा । रथस्थः समरस्यास्तान्देवान्वाक्यमथान्वीत् ॥

देवेश्वरः	“தேவர்களுக்கு மன்	रथस्थः	தேரிலிருந்துகொண்டே
शक्रः	இந்தான் [னனுகிய	समरस्यान्	போருக்குவந்திருந்த
तस्य	அவனது	तान्	அந்த
तं	அந்த	देवान्	தேவர்களைப்பார்த்து
निश्चयं	மனோபாவத்தை	वाक्यं	ஒரு ஆக்கிணையை
ज्ञात्वा	அறிந்து	अथ	இந்தப்பொழுது
तदा	அப்பொழுது	अथवात्	கொல்லியருளினார்.

सुराः शृणुत मद्वाक्यं यत्तावन्मम रोचते । जीवन्नेव दशर्षीवः साधु रक्षो निशूयताम् ॥

सुराः	“தேவர்களே!	निशूयतां	கைதியாய் பிடித்துக்
मद्वाक्यं	என் ஆக்கிணையை		கொள்ளப்பட்டும்.
शृणुत	செவிகொடுத்து	यत् एव	அந்த இதுதான்
	கேளுங்கள்.	तावत्	இந்த சந்தர்ப்பத்தில்
दशर्षीवः	தசர்ஷீவ	साधु	நல்லதாய்
रक्षः	அரக்கன்	मम	எனக்கு
जीवन्	உயிருடனே	रोचते	தேரன்றுகிறது.

एष हतिवृत्तः सैन्ये रथेन पवनौजसा । गमिष्यति प्रवृद्धोर्मिः समुद्र इव पर्वणि ॥ १४ ॥

एषः हि	“ இவனே	इव	எவ்வண்ணமோ,
पवनौजसा	வாயுவேகங்கொண்ட		அவ்வண்ணமே
रथेन	தேரிலேறிப்பவனாய்	भतिवृत्तः	உக்கிரமானவனுக்
समुद्रः	கடல்		கொண்டவனாய்
पर्वणि	பர்வதாளத்தில்	सैन्ये	செனையில்
प्रवृद्धोर्मिः	நெடுவீரிகம் அலைகளு	गमिष्यति	புகுகின்றான்.
	டவிராக்கிறது		

न वेष हन्तुं शक्योऽथ वरदानास्तु निर्भयः । तद्ग्रीष्वापदे रक्षो यत्ता भवत संयुगे ॥ १५ ॥

एषः	“ இந்த	सुनिर्भयः	அச்சமென்பதே இல்
रथः	ஆரக்கன்		லாமலிருக்கின்றான்
वरदानात्	வரப்பிரசாதந்தால்	तद्	ஆதலால்
अथ	இப்பொழுது	संयुगे	போரில்
हन्तुं	கொல்வதற்கு	यत्ता:	{ இன்னதுசெய்கிற
शक्यः	உரிமையுடையவனாய்		தென்ற திச்சயம்
न	இல்லை.	भवत	{ கொண்டவர்களாய்
हि	ஆதலால்		இருங்கள்.
		प्रग्रीष्वापदे	கைதியாய்ப் பிடித்தக்
			கொள்வோம்.

यथा बलौ निरुद्धे च त्रैलोक्ये भुज्यते मया । एवमेतस्य पापस्य निरोधो मम रोचते ॥

यथौ	“ பரவி சக்கிரவர்த்தி	एव	அப்படியே
निरुद्धे	காலலில்வைத்திருந்த	एतस्य	இந்த
मया	என்னால் [போது	पापस्य	துஷ்டனை
त्रैलोक्ये	மூவுலகம்	निरोधः च	கட்டுக்காலலில் வைப்
यथा	எவ்வண்ணமாய்		பது ஒன்றுதான்
	{ உபத்திரவமின்றி	मम	எனக்கு
भुज्यते	{ பரிபாலிக்கப்	रोचते	தோன்றுகிறது.
	பட்டதோ		

ततोऽन्यं देशमास्थाय शक्रः सन्त्यज्य रावणम् । अयुध्यत महाराज राक्षसांश्चासयन्त्रणे ॥

महाराज	“ சக்கிரவர்த்தியாரோ	अम्यं	மற்றொரு
ततः	அதன்மேல்	देशं	பிரதேசத்தை
शक्रः	இந்திரன்	आस्थाय	கிட்டி
रावणं	ராவணனை	राक्षसान्	அரக்கர்களை
	{ இருக்குமிடத்தி	आसयन्	கடுக்கமுறச்செய்து
सन्त्यज्य	{ வேறே கவனியாமல்		கொண்டு
	விட்டுவிட்டு		
रणे	போர்க்களத்தில்	अयुध्यत	போர்புரிந்தார்.

उत्तरेण दशमीवः प्रविवेशानिर्वாகः । दक्षिणेन तु पार्श्वेन प्रविवेश शतक्रतुः ॥ १८ ॥

शतक्रतुः	“ இந்திரன்	अनिर्वாகः तु	திரும்புவராதவனாக
दक्षिणेन पार्श्वेन	தென்புறமாக		கே
प्रविवेश	பிரவேசித்தார்.	उत्तरेण	வடபுறமாகவே
दशमीवः	தசமீவன்	प्रविवेश	பேரானான்.

ततः स योजनशतं प्रविष्टो राक्षसाधिपः । देवतानां बलं सर्वं शरवैरैवाकिस्त् ॥ १९ ॥

ततः	“ அப்பொழுது	देवतानां	தேவதைதகளுடைய
सः	அந்த	बलं	சேனை
राक्षसाधिपः	ராக்ஷஸமன்னன்	सर्वं	எல்லாவற்றிலும்
योजनशतं	நூறு யோஜனை நூறம்	शरवैः	சரவரிகளால்
प्रविष्टः	பேரய்ச்சேர்ந்தான்.	अवाकिस्त्	பொழிந்தான்.

ततः शक्रो निरीक्षाय प्रनष्टं तु स्वकं बलम् । न्यवर्तयदसंभ्रान्तः समावृत्य दशाननम् ॥

अथ	“ அப்பொழுது	असंभ्रान्तः तु	சத்தம் செய்பவரால்
शक्रः	இந்திரன்		சுரத்தராகவே
स्वकं बलं	தனது சேனை	दशाननम्	தசானனை
प्रनष्टं	நசமுதாவதை		அகசயாதவண்ணம்
निरीक्ष्य	கண்டு	समावृत्य	கட்டிப்பிடித்துக்
ततः	அப்படியிருக்கையி		கொண்டு
	லும்	न्यवर्तयत्	திரும்பினார்.

एतस्मिन्नन्तरे नादो मुक्तो दानवराक्षसैः । हा इताः स्म इति शस्तं दृष्ट्वा शकेण रावणम् ॥

शकेण	“ இந்திரனால்	दानवराक्षसैः	தானவர்களாலும்
रावणं	ராவணனை		அரக்கர்களாலும்
मस्तं	பிடித்துக்கட்டிவிட்	हा	‘ஐயோ !
	டிருப்பதை	इताः स्म	அழிந்தோம்’
		इति	என்கிற
दृष्ट्वा	கண்டு	नादः	அழுதைக்குரல்
एतस्मिन् अन्तरे	இந்தசமயத்தில்	मुक्तः	சம்பவித்தது.

ततो रथं समास्थाय रावणिः क्रोधमूर्च्छितः । तस्मैन्यमतिसंकुब्धः प्रविवेश सुदारुणम् ॥

रावणिः	“ ராவணனது	रथं	ரதத்தில்
	மமந்தன்	समास्थाय	ஏறிக்கொண்டு
ततः	அதனால்	तत्	அந்த
अतिःकुब्धः	அதிகோபங்கொண்ட	सुदारुणम्	பிக்க கறுசுறுப்புட
	வனாய்		விருக்கின்ற
क्रोधमूर्च्छितः	கொபத்தால் உக்கிரம்	सैव	சேனையில்
	அதிகரித்தவனாய்	प्रविवेश	புகுந்தான்.

तां प्रविश्य महापायां मातां गोपतिना पुरा । प्रविशेत् सुसंख्यस्तत्सैन्यं समभिद्रवत् ॥

प्रविश्य	“புகுந்து	மஹத்தாகிய (தான்
புர	அல்லிடத்தில்	ஒருவர் கண்ணுக்கும்
புர	முன்பு	புறப்படாதவனுயி
गोपतिना	பரமேஸ்வரரால்	ருக்கும்) மாயையில்
प्राप्तां	கிடைத்திருக்கிறதா	விளங்கினான்.
तां	அந்த	அதி உக்கிரங்கொ
		ரேனைப்ப[ண்டவனும்
		தன்புறத்தி ஓடச்
		செய்தான்.

स सर्वा देवतास्त्यक्त्वा शक्रमेवाभ्यधावत् । महेन्द्रश्च महातेजा नापश्यच्च सुतं रिपोः ॥

सः	“அவன்	अभ्यवाप्त	பாய்ந்துசென்றான்.
देवताः	தேவதைகள்	महातेजाः	மஹாதேஜன்வியாகிய
सर्वाः च	எல்லோரையும்	महेन्द्रः	மஹேந்திரன்
त्यक्त्वा	அலக்தவமாக விட்டு	रिपोः	சத்ருவினது
	விட்டு	सुतं च	புதல்வனைமட்டும்
शक्रं एव	இந்திரன் ஒருவர் மீதே	न अपश्यत्	பார்க்கவில்லை.

स मातलिं समायान्तं ताडयित्वा शरोक्षमैः । महेन्द्रं वामवर्षेण भूय एवाभ्यवाकिरन् ॥

सः	“அவன்	ताडयित्वा	அடித்துத்தள்ளி
समायान्तं	எதிரிலிருக்கின்ற		விட்டு
मातलिं	இந்திரனது ஸாரதி	महेन्द्रं एव	மஹேந்திரன்மீதே
	யாகிய மாதலியை	वामवर्षेण	சாம.ரிபால்
		भूयः	அதிகமாய்
		अभ्यवाकिरन्	பொழிந்தான்.

शक्रो विसर्ज्य रथं शक्रो विसर्ज्य च सारथिम् । ऐरावतं समारुह्य सुगवामास रावणिम् ॥

शक्रः	“இந்திரன்	ऐरावतं	தனது யானையாகிய
सारथि	சாரதிக்கு		இராவதத்தின் மேல்
विसर्ज्य	பொக்கிடைத்தந்தார்.	समारुह्य	எறிக்கொண்டு
रथः	அதன்மேல்	रावणि	ராவணனது புதல்
रथं च	தேரையும்		வனை
त्यक्त्वा	விட்டிருக்கி	सुगवामास	தேடிப்பார்த்தார்.

स तत्र मायाबलवानदृश्योऽथान्तरिक्षगः । इन्द्रं मायापरिक्षिप्तं कृत्वा स प्राद्वचच्छरैः ॥२७॥

सः	“அவன்	तत्र	அந்த சமயத்தில்
अन्तरिक्षगः	ஆகாயத்திலிருப்பவ	शरैः	பாணங்களால்
	னும்	इन्द्रं	இந்திரனை
मायाबलवान्	மாயவன்விரியுடைய	मायापरिक्षिप्तं	மாயையால் சிக்கிக்
अथ	இப்பொழுது [வரும்		கொண்டவராக
अदृश्यः	கட்புறனாகத்திருந்	कृत्वा	செய்து
सः	அவன் [தான்.	प्राद्वचच्छरैः	தன்புறத்தினான்.

स तं यदा परिश्रान्तमिदं जज्ञेऽथ रावणिः । तदेनं मायया बध्वा स्वसैन्यमभितोऽनयत् ॥

अय	"அப்பொழுது	एनं	இவரை
सः	அந்த	मायया	மாயையால்
रावणिः	ராவணன் துபுதல்வன்	बध्वा	கட்டிக்கைதியாக்கி
तं	அவரை	इदं	இந்த
परिश्रान्तं	தன்னறிவு இழந்தி ருக்கின்றவராய்	स्वसैन्ये	தனது வஸன்யத் திற்கு
जज्ञे	கண்டுகொண்டான்.	अभयः	எதிரில்
यदा	அக்காரணத்தால்	अनयत्	கொண்டு வந்து
नन्	அப்பொழுது		சேர்த்தான்.

तं तु दृष्ट्वा बलासेन नीयमानं पहारणात् । महेन्द्रमपराः सर्वे किं नु स्यादित्यचिन्तयन् ॥
दृश्यते न स मायावी शक्रजित्समितिजयः । विद्यावानपि येनेन्द्रो मायया नीयते बलात् ॥

अमराः	"அமர்கள்	मायावी	{ தாஸிருக்குமிடம் ஒரு வருக்கும் தெரியாதி ருக்கும் மாயையை புரிபவனாய்
सर्वे	எல்லோரும்	दृश्यते न	கட்புலனாக திருக்
तं	அந்த	येन	அவனால் [கிறான்.
महेन्द्रं तु	இந்திரனையே	मायया	மாயையினால்
पहारणात्	பெரும்போர்க்களத் திலிருந்து	इन्द्रः	இந்திரன்
तेन	அவனால்	विद्यावान् अपि	மாயாவந்தைகளில் புணையிருந்தும்
बलात्	வெகுதாய்மாய்	बलात्	அவருக்கு மேம்பட்ட வனாய்
नीयमानं	துக்கிக்கொண்டுபோ கப்படுகிறவனாக	नीयते	எடுத்தச்செல்லப் படுகிறான்.
दृष्ट्वा	கண்டு	किं	என்ன
अचिन्तयत्	இம்மா திகிலூலோசனை செய்தார்கள்;	इति नु	உத்தேசமாய்தான்
समितिजयः	போரில் வெற்றிபெற்ற	स्यात्	செய்திருக்கிறானோ ?
शक्रजित्	இந்திரனை வென்ற		
सः	"அவன்		

एतस्मिन्नन्तरे क्रुद्धाः सर्वे सुरगणास्तदा । रावणं विमुखीकृत्य शरवैरवाकिरन् ॥३१॥

एतस्मिन्	"இந்த	शरवैः	சரவரிகளால்
अन्तरे	சமயத்தில்	रावणं	ராவணனை
सुरगणः	தேவகணங்கள்	विमुखीकृत्य	கொட்டமடங்குப வனாகச் செய்து
सर्वे	எல்லோரும்		
तदा	ஆன துபற்றி		
क्रुद्धाः	கோபங்கொண்டவர் களாகி	अवाकिरन्	பொழிந்தார்கள்.

रावणस्तु समासाय आदित्याश्च वसुंस्तथा । न यशाक स सङ्ग्रामे योद्धुं शत्रुभिरर्दितः॥

ஹேமே	" போரில்	आदित्यान्	ஆதித்யர்களுக்கும்
सः	அந்த	तथा	அவ்வண்ணமே
रावणः	ராவணன்	वसुन् च	வசு-க்களுக்கும்
शत्रुभिः	சத்ருக்களால்	समासाय	சமீபித்து
अर्दितः	மிகத்துன்புறுத்தப் பட்டவனாகி	योद्धुं	போர்ப்புரிய
तु	இப்பொழுது	न यशाक	முடியவில்லை.

स तं दृष्ट्वा परिभ्रानं प्रहरैर्नर्नरीकृतम् । रावणिः पितरं युद्धेऽदर्शनस्योऽब्रवीदिदम् ॥

सः	" அந்த	दृष्ट्वा	கண்டு
रावणिः	ராவணன் துபுதல்வன்	अदर्शनस्यः	{ பிறர் கண்ணுக்கு புறப்படாதவனாக வேயிருந்துகொண்டு
युद्धे	போரில்	तं	அவனைப்பார்த்த
पितरं	தந்தையை	इदं	பின்னடைத
प्रहरैः	அடிகளால்	अब्रवीत्	கொன்னான்:
नर्नरीकृतं	காயம்பெற்றவனாய்		
परिभ्रानं	களைத்துப்போயிருக் கிறவனாய்		

आगच्छ तात गच्छामो रणकर्म निवर्तताम् । जितं नो विदितं तेऽस्तु स्वस्थो भव गतज्वरः॥

रात	" 'அப்பா,	निवर्ततां	நிறுத்தப்பட்டதும்.
गः	கமக்கு	स्वस्थः	ஆபாதம் தீர்த்தவராய்
जितं	வெற்றிகளைத்திருக்க கிறதென்பது	गतज्वरः	மனக்கவலையொழிந்த வராய்
ते	தேவர்களுடைய	भव	ஆகுத.
विदितं	செவிக்கு எட்டியதாய்	गच्छामः	சாம் போகோம்.
अस्तु	ஆகட்டும்.	आगच्छ	கூட்டுவ எழுந்தருள் வும்.
रणकर्म	போர்த்தொழில்		

अयं हि मुरसैन्यस्य त्रैलोक्यस्य च यः प्रभुः । स गृहीतो देवलाञ्छप्रदं सूरः कृतः ॥

सुरसैन्यस्य	" தேவசேனைக்கும்	गृहीतः	கைரில் சிக்கிக்கொண் டுவிட்டான்.
त्रैलोक्यस्य च	மூன்று லோகத்துக் கும்	हि	ஆகையால்
प्रभुः	பிரபு	सूरः	தேவர்தன்
यः	எவனோ	भरर्पाः	கொழுப்பு ஒழிந்தவர் களாய்
सः	அந்த	कृतः	ஆகவிட்டார்கள்.
अयं	இவன்		
देवलाञ्छ	பரக்கையிலிருந்துதான்		

यथेष्टं भुङ्क्व लोकांस्त्रीभिर्गृहारातिमोजसा । वृथा किं ते श्रमेणेदं युद्धमयं तु निष्फलम् ॥

अरति	" ^१ சத்ருவை	युद्धं	போர்புரிதல்
ओजसा	பராக்கிரமத்தால்	निष्फलं	பயனற்றதாய்
निर्गृह	பிரிந்துக்கட்டிவிட்டு	वृथा	ஆனாவரம்பாகிறது.
ते	தேவரீருக்கு	तु	ஆதலால்
श्रमेण	தேகபரிசுரமத்தால்	वीन्	மூன்று
इह	இவ்விஷயத்தில்	लोकान्	உலகங்களை
किं	என்ன இருக்கிறது?	यथेष्टं	எவ்வேச்சையாய்
अय	தற்காலம்	भुङ्क्व	ஆனும்.

ततस्ते दैवतगणा निवृत्ता रणकर्मणः । तच्छ्रुत्वा रावणेर्वावयं स्वस्थचेता बभूव ह ॥३७॥

रावणे:	" ^२ ராவணன் புதல்வ	स्वस्थचेता:	{ தன்னிலும் மேம்பட்டவன் ஒருவனுமில்லை என்கிற எண்ணங் கொண்டவனாய்
तत्	அந்த	बभूव	ஆனான்.
वावयं	மொழியை	ते	அந்த
श्रुत्वा	கேட்டு	दैवतगणाः ह	தெய்வகணங்களும்
ततः	அதனால்	रणकर्मणः	போர்புரிவது நின்ற
		निवृत्ताः	அப்புறஞ்சென்றனர்.

अथ रणविगतज्वरः प्रभुर्विजयमवाप्य निशाचराधिपः ।

स्वभवनमभितो जगाम हृष्टः स्वसुतमवाप्य च वाक्यमब्रवीत्

॥ ३८ ॥

अथ	" ^३ அப்பொழுது	स्वभवनं	தன் மாளிகையை
प्रभुः	மஹாபலிஷ்டனாகிய	अभितः	நோக்கி
निशाचराधिपः	ராசநாசமன்னன்	जगाम	புறப்பட்டான்.
विजयं	ஜயத்தை	स्वसुतं	தன் புதல்வனை
अवाप्य	பெற்று	अवाप्य	கிட்டி
रणविगतज्वरः	போரில் கவலையொழிந்தவனாய்	वाक्यं च	ஒரு வார்த்தையையும்
हृष्टः	மனத்திருப்தி கொண்டவனாய்	अब्रवीत्	சொன்னான்.

अतिबलसदृशैः पराक्रमैस्तेभ्य कुलमानविवर्धनं कृतम् ।

यदमरसमविक्रम त्वया वै त्रिदशपतिसिद्धिदशाश्च निजिताः

॥ ३९ ॥

अमरसमविक्रम	" ^४ தேவர்க்கு நிகரான	त्रिदशाः च	தேவர்களும்
	பராக்கிரமசாலியே!	त्वया	உன்னால்
त्रिदशपतिः वै	தேவேந்திரனும்	निजिताः	ஜயிக்கப்பட்டார்கள்.

யல்	ஆனையால்	मम	எனது
சை:	அந்த	कुलमानविवर्धनं	குலம்புகழும்கௌரவ
अतिप्रसन्नसूरी:	ஏற்ற அபாஸ்ஸுரீ		மும் அதிகரித்ததாய்
	சக்திகளாகிற	कुलम्	செய்யப்பட்டிருக்
पराक्रमै:	மறா ஹஸ்கிருத்யம்		கிறது.
	களால்		

नय स्थपिरोप्य वासवं नगरमितो ब्रज सेनया वृतस्वम् ।

अहमपि तव गच्छतो द्रुनं सह सचिवैरनुयामि पृष्ठतः

॥ ४० ॥

वात्सवं	" இத்திரளை	द्रुतं	உடனேயே
स्थं	ரதத்தில்	ब्रज	செல்.
अधिरोप्य	ஏற்றிவைத்து	गच्छतः	போய்க்கொண்டிருக்
नय	கொண்டுபோய்ச்சேர்.	तव	உனது [கின்ற
सेनया	சேனையால்	पृष्ठतः	பின்னுலேயே
वृतः	புடைகுழப்பட்ட	अहं अपि	காலும்
	வனாய்	सचिवैः	மந்திரிகளுடன்
स्थं	நீ	सह	கூடினவனாய்
वृतः	இங்கிருந்து	अनुयामि	பின் வருகின்றேன்.
नगरं	பட்டணத்திற்கு		

अथ स बलवृत्तः सवाहनस्त्रिदशपति परिगृह्य रावणिः ।

स्वभवनमभिगम्य राक्षसो मुदितमना विससर्ज राक्षसान्

॥ ४१ ॥

सः	" அந்த	परिगृह्य	கட்டிப்பிடித்துக்
स गृह १:	வா ஹஸ்க்களுடன்		கொண்டு
	கூடினவனாய்	स्वभवनं	தன் மாளிகைக்கு
बलवृत्तः	சேனையால் குழப்	अभिगम्य	வந்துசேர்ந்து
	பட்டவனுமான	मुदितमना:	திருப்திகொண்ட
रावणिः	ராவணனது புதல்வ		மனத்தனாய்
	னாகிய	अथ	அப்பொழுது
राक्षसः	அரக்கன்	राक्षसान्	அரக்கர்களை
त्रिदशपति	இத்திரளை	विससर्ज	போகவிடை தந்து
			அனுப்பிகிட்டான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे एकोनविंशः सर्गः ॥



विशः सर्गः—முப்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ३० ॥

मेघनादस्य इन्द्रजित्नामप्राप्तिः—மேகநாதன் இந்திரஜித் என்ற பெயர் பெறுவது.

जिते महेन्द्रेऽतिवले रावणस्य सुतेन वै । प्रजापति सुराः सर्वे गताः परमदुःखिताः ॥ १ ॥

रावणस्य	“ இராவணனது	सुराः	தேவர்கள்
सुतेन	புதல்வனுல்	सर्वे	எல்லோரும்
अतिवले	ஒப்புபரவிலலாத வீரனான	परमदुःखिताः	மிக்க துக்கப்படு பவர்களாய்
महेन्द्रे वै	மஹேந்திரனும்	प्रजापति	பிரம்மதேவரிடம்
जिते	அடிமைப்படுத்தப் பட்டவளவில்	गताः	போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

भगवन्पुरुहूतोऽयं निगृहीतोऽभवद्दरात् । राक्षसेन्द्रं सुरैः सर्वैरवध्यं कृतवानसि ॥ २ ॥

भगवन्	“ பகவானே !	वरात्	வரம் தந்ததால்
सुरैः	தேவர்கள்	कृतवान् असि	நீர் செய்தருளினீர்.
सर्वैः	எவர்களாலும்	अथ पुष्टुतः	இந்த தேவேந்திரன்,
राक्षसेन्द्रं	ராக்ஷஸமன்னனை	नि गृहीतः	{ கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டுபோகப் பட்டவனுய்
अवध्यं	கொல்லமுடியாத வண்ணம்	अभवत्	ஆகிவிட்டான்.

महेश्वरेण पुत्रस्य वत्त दत्ता दुरात्मनः । किं करोतु सुरेन्द्रस्तं मायया बलवत्तरम् ॥ ३ ॥

महेश्वरेण	“ மஹேஸ்வரரால்	मायया	மாயா வித்தையைப் பெற்றதால்
दुरात्मनः	தூராத்மாவாகிய	बलवत्तरं	{ அவனிலும் மேற்பட்ட டவனாகச் செய்யப் பட்டிருக்கின்ற
पुत्रस्य	புதல்வனுக்கு	तं	அவனை
वराः	ஒருவரம்	किं करोतु	என்னசெய்யக்கூடும்?
दत्ताः	தந்தருளப்பட்டு விட்டது.		
सुरेन्द्रः	தேவேந்திரன்		

सुराश्च सर्वे लोकेश न जयन्ति भवद्दरात् । तस्माच्चमेव देवेन्द्रं मोचयस्व महाद्युते ॥ ४ ॥

लोकेश	“ லோகேச !	तस्मात्	ஆதலால்
सुराः	தேவர்கள்	अद्यद्युति	இதுதிருந்து
सर्वे	எவர்களும்	स्वविक्रम- } बल्योदितः }	ஸ்வபாவதித்தமாயிரு க்கின்ற பராக்கிரமப் பெருமையை வெளி விட்டுக்காட்டுகின்
भवद्दरात् च	தேவரீரது வரப்ரசா தத்தினாலேயே	एव एव	தேவரீரே [றவராகி
न जयन्ति	தோற்கடிக்கமுடியா திருக்கிறார்கள்.	देवेन्द्रं	தேவேந்திரனை
महाद्युते	எவர்க்கும்மேம்பட்ட மஹிமைகொண்ட	मोचयस्व	விடுவித்துத் தந்தருள வேண்டும்.
लोकेश	லோகேச !		

इति विज्ञाप्य भावज्ञा: प्रणिषत्य प्रसाद्य च । प्रजापतिं पुरस्कृत्य ययुर्लङ्कां सुरास्तदा ॥

तदा	" அப்பொழுது	इति	இவ்வண்ணமாய்
भावज्ञा:	{ ஸ்கலவிஷயங்களின் துட்பங்களில் நிபு ணர்களாகிய	विज्ञाप्य	விண்ணப்பஞ்செய்து விட்டு
सुरा:	தேவர்கள்	पुरस्कृत्य च	{ முன்செல்லுகிறவ ராய் அழைத்துக் கொண்டும்
प्रजापतिं	பிரம்மதேவரை	लङ्कां	லங்கைக்கு
प्रसाद्य	புகழ்ந்துபேசி	ययुः	சென்றார்கள்.
प्रणिषत्य	சமஸ்கரித்து		

तत्र रावणमासाद्य पुत्रभ्रातृभिरावृतम् । अवशीद्वगने तिष्ठन्सामपूर्वं प्रजापतिः ॥ ६ ॥

तत्र	" அவ்விடத்தில்	प्रजापतिः	பிரம்மதேவர்
पुत्रभ्रातृभिः	புத்திரர்களாலும் பிரதாக்களாலும்	गगने	ஆகாசத்தில்
आवृतं	குறப்பட்டவனுக்குக்	तिष्ठन्	இருந்துகொண்டே
रावणं	ராவணனை [இன்ற]	सामपूर्वं	சால்வார்த்தையாய்
आसाद्य	பார்த்து	अवशीत्	இப்படிச்சொல்லியரு ளினார்:

वत्स रावण तुष्टोऽस्मि पुत्रस्य तव संयुगे । अहोऽस्य विक्लमौदार्यं तव तुल्योऽधिकोऽपि वा ॥

वत्स	" குழந்தாய்!	अस्मि	நான் ஆகிறேன்.
रावण	ராவண!	तव	உனக்கும்
संयुगे	போரில்	अस्य	இவனுக்கும்
तव पुत्रस्य	உனதுபுதல்வனது	तुल्यः	எந்ததாபிருக்கிறது.
विक्लमौदार्यं	பரம்கிரமத்தின் பெருமைமிக	अहो	என்ன ஆச்சரியம்!
तुष्टः	சந்தேசமடைந்தவ னாக	अधिकः } अपि वा }	உன்னினும் மேம்பட் டவனென்றே சொல் லலாம்.

जितं हि भवता सर्वं त्रैलोक्यं स्येन तेजसा । कृता प्रतिज्ञा सफला प्रीतोऽस्मि स्वसुतेन वै ॥

स्येन	" எனது	कृता	முன்னமேயேசெய்யப் பட்டதாயிருக்கின்ற
तेजसा	பரம்கிரமத்தால்	प्रतिज्ञा वै	பிரதிக்கிளையும்
त्रैलोक्यं	மூவுலகமும்	स्वसुतेन हि	உன் புதல்வனுனையே
सर्वं	எல்லாமும்	सफला	ஸபலமாகிறது.
जितं	இலிக்குப்பட்ட தாகிறது.	प्रीतः	மனச்சந்துஷ்ட கொண்டவனும்
भवता	உன்னால்	अस्मि	நானிருக்கிறேன்.

अयं च पुत्रोऽतिबलस्तव रावण वीर्यवान् । जगतीन्द्रजितित्येव परिख्यातो भविष्यति ॥

रावण	" ராவண !	परियातः	பிரதித்திபெற்று விட்டான்.
तव	உனது		
पुत्रः	புதல்வன்	जगति	உலகில்
अतिबलः	ஒப்புபரவல்லாத போர்வீரனாயும்	अयं च	இவன்
वीर्यवान्	மகா சாமர்த்தியசாலி யாயும்	इन्द्रजित्	'இந்திரஜித்து'
		इति एव	என்று
		भविष्यति	விளங்குவான்.

बलवान्दुर्जयश्चैव भविष्यत्येव राक्षसः । यं समाश्रित्य ते राजन्स्थापितास्त्रिदशा वशे ॥

राजन्	" அரசே !	स्थापिताः	இருக்கின்றார்கள்ளா,
यं	எந்த ஒருவனை	बलवान्	சூரனாகிய [அந்த
समाश्रित्य एव	கண்டதுமே	राक्षसः	அரக்கன்
त्रिदशाः च	தேவதைகளும்கூட	दुर्जयः एव	வவராலும் வெல்வதற்
ते	உனது		கரியனாகவே
वशे	வசத்தில்	भविष्यति	விளங்குவான்.

तन्मुच्यतां महाबाहो महेन्द्रः पाकशासनः । किं चास्य मोक्षणार्थाय प्रयच्छन्तु दिवौकसः ॥

महाबाहो	" மஹாபாகுவே !	अस्य	இவனது
पाकशासनः	பாகசாஸனனாகிய	मोक्षणार्थाय	விடுதலையின்
महेन्द्रः	மஹேந்திரன்		பொருட்டு
मुच्यतां	ஸ்வதந்திரம் கொடுக்கப்பட்டும்,	दिवौकसः च	தேவர்களும்
		प्रयच्छन्तु	பிரதிசெய்யவேண்டி
तत्	அப்படியாகில்	किं	என்ன ? [யது

अथाब्रवीन्महातेजा इन्द्रजित्समितिञ्जयः । अपरत्वमहं देव वृणे यथेव मुच्यते ॥ १२ ॥

अय	" அப்பொழுது	यदि	என்கிறபொழுத்தில்
महातेजाः	மஹாபலிஷ்டனும்	अमत्वं	என்றைக்கும் மாண
समितिञ्जयः	{ போரில் எப்பொழுது மே வெற்றியே பெ றுகிறவனுமான		மின்மைமையென்றையே
इन्द्रजित्	இந்திரஜித்து	अहं	நான்
देव	'தேவ தேவ !	वृणे	வரமாய்ப் பிரார்த்திக் கின்றேன் " என்று
एवः	இவன்		
मुच्यते	ஸ்வதந்திரம்பெற வேண்டியது	अवधीत्	விண்ணப்பம் செய்கு கொண்டான்.

ततोऽब्रवीन्महातेजा मेघनादं प्रजापतिः । नास्ति सर्वामरत्वं हि कस्यचित्प्राणिनो भुवि ॥
चतुष्पदः पक्षिणश्च भूतानां वा महौजसाम् ॥ १३ ॥

சரீ:	"அதற்கு	புஷ்ய:	பறவைகளுக்கும்
மஹாதே:	மஹாதேஜஸ்விய	பாபின: ச	மனிதனுக்கும்
பிரமாதே:	பிரமாதேவன்,	மஹாதே:	மஹாதே த்திபெற்ற
மேவநா:	மேகநாதனுக்கு	பூதநா:	பூதநாதனுக்குத்
பவவீ:	இந்தப்பதினைச்		தானாகட்டும்
	சொல்லியருளினார்:	கஸ்தி:	எதென்றாகுமே
புவி:	'பூமியில்,	சர்வம:	எப்போதுமே மரண
சுருப:	நாற்கால்பரணக்கும்	ந கஸ்தி:	மின்மை என்பது
			கிடையாது.

மரணந்தானி சர்வாணி ச்யாவராணி சராணி ச | அபி ஸுக்ஸ்ய வுக்ஸ்ய புஷ்ய பதனம் பவேத் ||

புஷ்ய	"மாத்ரினது	ச	ஆதலால்
ஸுக்ஸ்ய	உலர்ந்த	ச்யாவராணி	ஸ்தாவரங்களும்,
புஷ்ய அபி	சாகுக்குக்கட	சராணி	இங்குமிங்குமும்
பதனம்	மண்ணில்வீழ்ந்து	சர்வாணி	எல்லாமும்
	மக்கிப்போகுதல்	மரணந்தானி	பாணத்திற்குள்ளான
பவேத்	உண்டாகிறது.		வைகள்.

ஸுத்வா பிதாமஹேனோக்தமிந்நித்யபுஷ்யாஸ்யயம் | அபாவவீதஸ தவஸ்ய மேவநாடோ பஹவல: ||

ஸுயதா வா பவேதிஸதி: சதகருவிமோக்ஷே

|| 15 ||

ச:	"அந்த	அய	இப்பொழுது இப்படி
மஹாதே:	மஹாபலிஷ்டனாகிய	பவவீ:	விண்ணப்பம் செய்
புஷ்ய	இத்திரினை இலித்த		தான்:
மேவநா:	மேகநாதன்	சதகருவிமோக்ஷே	இத்திரினை விட்டுகிடும்
புஷ்ய	ஸர்வேசுவரராகிய		விவயத்தில்
பிதாமஹே	பிரம்மதேவரால்	ஸதி:	சார்வதத்தி
சதக	திருவாய்மலர்ந்தருளி	மேவநா	வினைபடுவென்றெவன்
ஸுத்வா	கேட்டு [பதை		ருள்
தவஸ்ய	பிரத்யகதமாகிருக்		
	கின்ற		
அஸ்யயம்	{ தமையகங்காரனவரங் களைத்தருபவராகிய அவனாரப்பார்த்த	ஸுயதாம்	{ என்னைவெண்டுகொருந் குதி திருச்செவியாய் பட்டிராக.

மமேஹ் நித்யஸோ ஹ்யேமந்நை: சம்பூய பாவகம் | சஹ்யாமவதர்து ச ஸுநிர்ஜயகாஹ்ண: ||

அஸ்யயுக்தோ ரதோ மஹமுத்திஸ்து விபாவஸோ: | தஸ்யஸ்யாமரதா ச்யான்மே ஸு மே நித்யயோ வர: ||

ஸுநிர்ஜய-}	"சத்தருக்களைவெல்ல	பாவகம்	அக்ஷிபகவரனை
காஹ்ண:	வேண்டியவனாய்	ஹ்ய:	ஆஹத்திகளாலும்
சம்மா	பேரரை	மந்நை:	மத்திரங்களாலும்
அவதர்து	ஆரம்பிப்பதற்காக	நித்யய:	இடைபூநின்றி

संपूज्य	ஆராதித்துச்செய்யும்	तस्यस्य	அதின்னிற்றிருக்கின்ற
मम	எனது	मे	எனக்கு
हृष्टं	வேள்வியில்	अमरता	மரணபின்மை
अभययुक्तः	குதிரைகள் பூட்டிய	श्वात्	வேண்டும்.
स्थः	ஒரு ரதம்	पुषः च	இதூதரன்
मयं तु	எனக்கென்றே	मे	என்னுடைய
उत्तिष्ठेत्	ஆயிர்பவிக்கவேண் டும்.	निश्वसः	{ நீர்க்காலோசனை செய் து பிரார்த்திக்கப் பட்டதாகிய
विभावसोः	அக்கிபகவானுடைய தாகிய	वरः	வரம்.

तस्मिन्यद्यसमाप्ते च जप्यहोमे विभावसौ । युध्येयं देव संग्रामे तदा मे स्याद्दिनाशनम् ॥

देव	“தேவரே!	तदा	அந்த சந்தர்ப்பத்தில்
विभावसौ	அக்கிபகவானது	संग्रामे	போரில்
तस्मिन्	அந்த	युध्येयं	போர்புரியத்தொடங்
जप्यहोमे च	ஒபங்களும் ஆழமறதி	यदि	ஆகில் [குவேன்
असमाप्ते }	களுமடங்கிய வேள்வி	मे	எனக்கு
	பரிபூர்ணமாகா திருக்	विनाशनं	வினாசம்
	கையில்	श्वात्	உண்டாகட்டும்.

सर्वो हि तपसा देव वृणोत्यमरतां पुमान् । विक्रमेण मया त्वेतदमरत्वं प्रवर्तितम् ॥ १९ ॥

देव	“தேவ!	मया तु	என்னாலோவென்றால்
सर्वः	ஒவ்வொரு	विक्रमेण	பராக்ரமவிசேஷத் தால்
पुमान्	புருஷனும்	एतत्	அப்படிப்பட்டதாகிய
तपसा हि	தவமஹிமையாலேயே	अमरत्वं	மரணபின்மை
अमरतां	அமாணகுதலை	प्रवर्तितम्	விஞ்ஞாபனம் செய்யப் பட்டிருக்கிறது.
वृणोति	வரமாய்வேண்டு கின்றான்.		

एवमस्त्विति तं चाह वाक्यं देवः पितामहः । मुक्तधेन्द्रजिता शक्रो गताश्च त्रिदिवं सुराः॥

पितामहः देवः	“பிரம்மதேவர்	इन्द्रजिता	இந்திரஜித்தினால்
तं	அவனுக்கு	शक्रः च	இந்திரனும்
एवं अस्तु	‘அக்கனமேயாகுக’	च च	தத்க்ஷணமே
इति	என்கிற	सुकः	ஸ்வதந்திரம்பெற்று விளங்கினார்.
वाक्यं	ஆக்கினையை	सुराः	தேவர்கள்
आहं	திருவாய்மலர்ந்தரு ளினார்.	त्रिदिवं	தேவனாகத்திற்கு
		गताः	போய்க் கோர்த்தார்கள்.

ततो मया रूपगुणैरहल्या स्त्री विनिर्मिता । इत्थं नामेह वैरूप्यं हल्यं तत्प्रभवं भवेत् ॥२६॥

ततः	“அந்தசந்தர்ப்பத்தில்	इत्थं	‘ஹலமா’
मया	என்னால்	नाम	என்பது
रूपगुणैः	{ உருவங்களின் சொந்த தரியகுணங்களைக் கொண்டு	वैरूप्यं	{ ஏதாவது ஒரு உருப் பில் ஏதாவது ஒரு குறையிருத்தல்
अहल्या	{ எந்த உருப்பிலும் எப்படிப்பட்டதாகிய தோஷமில்லாத	तत्प्रभवं	அதிலிருந்து உண்டா கிறது.
स्त्री	ஒரு பெண்	हल्यं	‘அவஸக்தை’ மென் கிறதாய்
विनिर्मिता	சிருஷ்டிக்கப்பட்டாள்.	भवेत्	விளங்குகிறது.
इह	இவ்விஷயத்தில்		

यस्यान्न विद्यते हल्यं तेनाहल्येति विभुता । अहल्येति मया शक तस्या नाम प्रकीर्तितम् ॥

शक	“இத்திரனே !	इति	என்று
हल्यं	அவஸக்தைமென் பது	विभुता	பிரசித்திபெற்று விளங்கினான்.
न विद्यते	இல்லை.	तस्याः	அவளுக்கு
यस्यात्	எந்த	अहल्या	“அஹல்ஸ்ய”
तेन	அந்தக்காரணத்தி னால்	इति	என்கிற
		नाम	பெயர்
अहल्या	{ எந்த உருப்பிலும் செனத்தரியமுண்டா வள்	मया	என்னால்
		प्रकीर्तितम्	நாமகரணம் செய்யப் பட்டது.

निर्मितायां च देवेन्द्र तस्यां नार्यां सुरर्षभ । भविष्यतीति कस्यैषा मम चिन्ता ततोऽभवत् ॥

सुरर्षभ	“தேவோத்தமனே !	कस्य च	எவனுக்குத்தான்
देवेन्द्र	தேவோத்திரனே !	भविष्यति	வாழ்க்கைப்படுவா
तस्यां नार्यां	அந்த கந்தரி	इति	என்கிற [னோ
विनिर्मितायां	சிருஷ்டிக்கப்பட்டதும்	चिन्ता	சிந்தை
तः	அப்போதிலிருந்து	मम	எனக்கு
एषा	இவள்	अभवत्	உண்டாயிற்று.

त्वं तु शक तदा नारीं जानीषे मनसा प्रभो । स्थानाधिकतया पत्नी ममैवेति पुरन्दर ॥

प्रभो	“சரமர்த்தியசாலியாகிய	नारीं	ஸ்திரீரூபத்தைக்
पुरन्दर	சத்ருக்களது நகரங் களைக்கைப்பற்றும்	अदा	கொண்டிருந்த அவளை
शक	இத்திரனே !	एषा	அப்பொழுது
त्वं तु	நீயாகவே	इवन्	இவள்
स्थानाधिकतया	அமரனுடைய அந்தஸ்தில்	मम पत्नी इति	எனது ‘பத்னி’ என்று
		मनसा	மனதில்
		जानीषे	நினைத்துவிட்டாய்,

सा मया न्यासभूता तु गौतमस्य महात्मनः । न्यस्ता बहूनि वर्षाणि तेन निर्यातिता च ह ॥

सा	“அவன்	तेन च	அவராலும்
मया	என்னால்	बहूनि	பல
महात्मनः	மஹாத்மாவுடைய	वर्षाणि	வருஷங்கள்
गौतमस्य	கௌதமருடைய		இரங்கிரதைபாய்ப்
न्यासभूता	{ வாசத்தில் அடைக்கல் மரக எட்டுகொடுக்கல் பட்டிருந்தான்.	न्यस्ता ह	{ பர்துகாக்கப்பட்டவ என்கிறே
तु	அப்படியே	निर्यातिता	திரும்பிக்கொணர்ந்து விடப்பட்டான்.

ततस्तस्य परिज्ञाय मया स्वैर्यं महामुनेः । ज्ञात्वा तपसि सिद्धिं च पत्न्यर्थं स्पृशिता तदा ॥

महामुनेः	“மஹா முனிவரது	सिद्धिं च	தேவாநரிதமரவி
स्वैर्यं	சுவையர்	ज्ञात्वा	கண்டு [ருத்ததையும்
	மனோதிருடந்தை	ततः	அதனால்
परिज्ञाय	ஆராய்ந்துணர்ந்து	तदा	அப்பொழுதே
तपसि	இந்திரிய நிக்கிர	तस्य	அவருக்கே
	தறத்தில்	पत्न्यर्थं	இல்லறத்துணையியாய்
		मया	என்னால்
		स्पृशिता	விட்டுவிடப்பட்டான்.

स तथा सह धर्मात्मा रमते स महामुनिः । आसन्निराश देवास्तु गौतमे दक्षया तथा ॥

सः धर्मात्मा	“அந்த தருமாத்மா வாயிய	देवाः	தேவர்கள்
महामुनिः	மஹா முனி	गौतमे	கௌதமரிடத்தில்
तथा सह	அவளுடன்கூட	दक्षया तथा	ஒப்பித்துவிடப்பட்ட அவரிடத்தில்
रमते स	சுகமாய் காலம்கழித் துவந்தார்.	निराशाः तु	ஆசை ஒழிந்தவர்களா
		आसन्	இருந்தார்கள். [கவே

संकुद्धस्त्वं हि धर्मात्मन्गत्वा तस्याश्रमं मुनेः । दृष्ट्वाथ तदा तां स्त्रीं दीप्तामग्निशिखामिव ॥

धर्मात्मन्	“பிறவிற்குணத்தில் து ணிவுகொண்டவனே!	तदा	அக்காலத்தில்
त्वं हि	நீயே	दीप्ता	பெரித்துக்கொண் டிருக்கின்ற
संकुद्धः	மிக்ககொடங்கொண்ட வனாகி	अग्निशिखां	அக்னியிலாவையை
तस्य	அந்த	इव	போலிருக்கின்ற
मुनेः	முனிவரது	तां स्त्रीं च	அந்த பெண்ணையும்
आश्रमं गत्वा	ஆசிரமத்திற்குச் சென்று	दृष्ट्वाथ	கண்ணுற்றாய்.

सा त्वया धर्षिता शक्र कामार्तेन समन्युना । दृष्टुस्त्वं च तदा तेन ह्याश्रमे परमर्षिणा ॥

शक्र "இந்திரனே!
காமவசப்பட்டவனாய்
சமன்யுனா கோபம் மேலிட்டிருக்
கின்ற
त्वया உன்னால்
सा அவன்
धर्षिता கற்பழிக்கப்பட்டான்.

परमर्षिणा பாமரிஷியாகிய
तेन அவரால்
आश्रमे ஆசிரமத்தில்
तदा हि அக்காலத்திலேயே
स्वं च நீயும்
दृष्टः நேரில் பர்க்கப்பட்
டாய்.

ततः क्रुद्धेन तेनासि शप्तः परमतेजसा । गतोऽसि येन देवेन्द्र दशभागविपर्ययम् ॥३५॥

ततः "அவ்விடத்திலேயே
परमतेजसा பாம தேஜோவானாகிய
तेन அவரால்
क्रुद्धेन கோபமூட்டப்பட்ட
வராய்

देवेन्द्र தேவோந்திரனே!
येन அதனால்
दशभागविपर्ययम् விதிப்பயனாய் விளையும்
ஆபத்தை

शप्तः சடுக்கப்பட்டவனாக
असि ஆனாய்.

गतः அனுபவிப்பவனாக
असि ஆனாய்.

यस्मान्मे धर्षिता पत्नी त्वया वासव निर्भयम् । तस्मात्त्वं समरे राजञ्छत्रुहस्तं गमिष्यसि ॥

वासव "இந்திரனே!
त्वया உன்னால்
मे எனது
पत्नी பத்னி
निर्भयம் நெஞ்சமுத்தமாய்
धर्षिता கற்பழிக்கப்பட்டான்.
यस्मात् तस्मात् ஆகையால்

राजन् அரசே!
त्वं நீ
समरे போரில்
शत्रुहस्तं {சத்ரு கையில் ஸ்வகந்
திரமிழந்து பிடிபட்
டுக்கிடப்பதை
गमिष्यसि அனுபவிப்பாய்.

अयं तु भावो दुर्बुद्धे यस्त्वयेह प्रवर्तितः ।

दुर्बुद्धे "தர்ப்புத்தியுடை
யாய்!

भावः यः காமப்பைத்தியம் என்
பது எதுவோ அது

इह இப்பொழுது
त्वया உன்னால்

प्रवर्तितः முதலில் கொண்டாட
ப்பட்டிருக்கிறது.

पातुष्वपि लोकेषु भविष्यति न संशयः ॥

तु இப்போதிலிருந்து

अयं இது

लोकेषु உலகங்களில்

सातुषु अपि மனிதர்களிடத்
திலேயும்

भविष्यति விளக்கப்போகிறது.

संशयः न இதற்கையில்கூட.

तत्रार्थ तस्य यः कर्ता त्वय्यर्थं निपतिष्यति । न च ते स्यावरं स्थानं भविष्यति पुरन्दर ॥

पुरन्दर "இந்திரனே!

तस्य அதில் (பாபத்தில்)

यः कर्ता எவன் கர்த்தாவோ,

तस्य अर्थं அவனுக்குப்பாதியும்

निपतिष्यति வந்தடையக்கூடவது.

ते स्थानं च உனது பதவியும்

स्यावरं நிலையாய்

न भविष्यति இருக்கப்போவதில்லை.

यश्च यश्च सुरेन्द्रः स्याद्भुवः स न भविष्यति ।

एष शापो मया मुक्त इत्यसौ त्वां तदाऽब्रवीत्

॥ ३९ ॥

यः यः	"1 எவனெனருவன்	मया च मुक्तः	என்னுளேயே இடம்
सुरेन्द्रः	தேவெந்திரனாக	असौ	இவர் [பட்டது]
स्यात्	ஆகியானே	त्वां	உன்னைப்பார்த்து
सः च	அவனும்	तदा	அக்காலத்தில்
भुवः	அழிவற்றவனுய்	इति	மேற்கண்டவண்
न भविष्यति	இருக்கமாட்டான்.	अब्रवीत्	நிருவாய்மலர்ந்தரு ணமாய்
एषः शापः	இந்தச் சாபம்		எனினார்.

तां तु भार्या स निर्भर्त्स्य सोऽब्रवीत्सुमहातपाः । दुर्विनीते विनिध्वंस मयाश्रमसमीपतः ॥

सुमहातपाः	"1 தபஸ்கிகளில் முதன்மைபராய்	अब्रवीत्	இப்படி விதித்தருளி னார்:
सः	பெயர்பெற்றவரான	दुर्विनीते	'துவ்கிருத்யம் செய்த
सः	அவர்	मम	எனது [வனே]
तां	அந்த	आश्रमसमीपतः	ஆசிரமத்திற்குச் சமீபத்தில்
भार्या	பத்னியைப்பார்த்து		உயிரிழந்து மண்ணில்
तु	இன்னிலையத்தில்	विनिध्वंस	{ புதைத்துகிடைய் பாயாக.
निर्भर्त्स्य	இகழ்ந்துபேசி		

रूपयौवनसम्पन्ना यस्याश्रमनवस्थिता । तस्माद्रूपवती लोके न त्वमेका भविष्यसि ॥ ४१ ॥

रूपं	"1 தீ ஒருவனே	तस्मात्	ஆனதால்
रूपयौवनसम्पन्ना	{ அழகும் யௌவன மும் வாய்ந்தவளாகி ருக்கின்றாய்	लोके	உலகில்
यस्यात्	என்கிற காரணத் தாலேயே	रूपवती	ரூபவதி
अनवस्थिता	இங்கேடு விளைந்தது.	रूपं	தீ
		एका	ஒருவன் தான் என் பது
		न भविष्यसि	வேண்டாம்.

रूपं च ते प्रजाः सर्वा गमिष्यन्ति न संशयः । यत्तदेकं समाश्रित्य विभ्रमोऽयमुपस्थितः ॥

रूपं	"1 அந்த	यत्	ஆகையால்
एके	அத்திலையையிருப்ப தொன்றை	प्रजाः	ப்ரஜைகள்
समाश्रित्य च	கொண்டு	सर्वाः	பவர்
अयं	அந்த	ते	உனது
विभ्रमः	கரமடையுடையவன் மனம் சலித்துவிடுதல்	रूपं	ரூபத்தை
उपस्थितः	சம்பவித்தது.	गमिष्यन्ति	பெற்று விளக்குவார் கள்.
		संशयः न	இதற்காகயில்லை!

तदाप्रभृति भूयिष्ठं प्रजा रूपसमन्विताः । सा तं प्रसादयामास महर्षिं गौतमं तदा ॥४३॥

तदाप्रभृति	"அதுமுதலாக	तदा	அப்பொழுது
रूपसमन्विताः	செனந்தர்யமுள்ள பெண்கள்	सं	அந்த
भूयिष्ठं	ஏராளமாய்	गौतमं महर्षिं	கௌதமமஹர்ஷியை
प्रजाः	மானிடர்களுக்கள்.	प्रसादयामास	அடிபணிந்து வேண்டுக்கொண்டாள்.
सा	அவள்		

अज्ञानाद्धर्षिता नाय त्वद्रूपेण दिवौकसा । न कामकाराद्विप्रर्षे प्रसादं कर्तुमर्हसि ॥ ४४ ॥

नाय	"நா தரே!	त्वद्रूपेण	தேவரீரது ரூபம்
विप्रर्षे	பிரம்மரிஷியே!		கொண்டிருந்த
कामकारात्	{ தனக்குத்தானே வி ரும்பியதாய் (ஸ்வேச் சாபூர்வமாய்)	दिवौकसा	தேவனுள்
म	வினையவில்லை.	घर्षिता	புத்திசிறிவிட்டேன்.
अज्ञानात्	மூடத்தனத்தால் (புத்திவீணத்தால்)	प्रसादं	அனுக்கிரஹத்தை
		कर्तुं	புரிய
		अर्हसि	தயையசெய்ய வேண்டும்.

अहस्यया त्वेवमुक्तः प्रत्युवाच स गौतमः । उत्पत्स्यति महातेजा इक्ष्वाकूणां महारथः ॥

अहस्यया	"அதற்குடையதால்	प्रत्युवाच	இந்தப் பதிலைத் திரு வாய்மலர்ந்தருளினார்:
तु	இதுவிஷயத்தில்	इक्ष्वाकूणां	'இக்ஷ்வாகு குலத்தில்
एवं	மேற்கண்டவண் ணமாய்	महातेजाः	அமரனுஷ்யசக்தி படைத்தவராய்
उक्तः	பிரசுத்திக்கப்பட்ட	महारथः	தனிப்போர்னீரர்
सः	அந்த	उत्पत्स्यति	ஒருவர் அவதரிக்கப் போகின்றார்.
गौतमः	கௌதமர்		

रामो नाम श्रुतो लोके वनं चाप्युपयास्यति । ब्राह्मणार्थे महाबाहुर्विशुर्मानुषविग्रहः ॥

लोके	"மாளிடலகில்	ब्राह्मणार्थे च	{ தெய்வ ஆராதனை செய்பவர்களுக்கு ஸஹாயம் பண்ணு கிறதற்காகவே
रामः	ஸ்ரீராமனென்ற	वनं	வனத்திற்கு
नाम	பெயரால்	उपयास्यति	எழுந்தருளப் போகின்றார்.
श्रुतः	கொண்டாடப்படுவார்.		
महाबाहुः	மஹாபாஹுவான		
विशुर्	விஷ்ணுபகவானே		
मानुषविग्रहः	மானிடரூபம் கொண்டவர்.		

तं द्रक्ष्यसि यदा भदे ततः पूता भविष्यसि । स हि पावयितुं शक्तस्त्वया यदुष्कृतं कृतम् ॥

भदे	“அந்தக்காணாத் தியுற்றவனே !	सः	அவர்
त्वया	உன்னால்	दि	ஒருவரே.
कृतं	செய்யப்பட்டிருக்	तं	அவரை
दुष्कृतं	பாவம் [கின்ற	यदा	எப்பொழுது
यत्	எதுவோ அதை	द्वयसि	சேவிக்கப்பெறுகிரு யோ
पावयितुं	பாபநிலித்தி செய் கிறதற்கு	ततः	அப்பொழுதே
शक्तः	இயன்றவர்,	पूता	பாபமொழிந்தவனாய்
		भविष्यसि	ஆகுவாய்.

तस्यातिथ्यं च कृत्वा वै मत्समीपं गमिष्यसि । वत्स्यसि त्वं मया सार्धं तदा हि वरवर्णिनि ॥

वरवर्णिनि	“ஸ்திரீயாய்ப் பிறந்த வனே !	कृत्वा हि	செய்தபின்னரே
त्वं	நீ	मत्समीपं	என்னிடத்திற்கு
तदा	அக்காலத்தின்	गमिष्यसि	வந்துசேரலாம்.
तस्य	அவருக்கு	च	அதுவுமன்றி
आतिथ्यं	அதிதிபூஜை	मया सार्धं वै	என்னோடுகூடவேயும்
		वत्स्यसि	வாழலாம்’.

एवमुक्त्वा स विप्रर्षिराजगाम स्वमाश्रयम् । ततश्चचार सुमहता पत्नी ब्रह्मवादिनः ॥४९॥

सः विप्रर्षिः	“அந்தப் பிரம்மரிஷி	पत्नी	மனைவியாகிய
एव	இப்படி	सा	அவன்
तत्तथा	சரித்தானிட்டு	ततः	அப்போதிலிருந்து
त्वं	நனது	सुमहत्	மஹத்தான தெய்வக் பூரணமொன்றையே
आश्रयं	ஆசரமத்திற்குள்	यवाः	சர்வமுமாய்க்கொண்டு காலங்கழித்தான்.
आजगाम	வந்துசேர்ந்தார்.		
ब्रह्मवादिनः	வேதவித்தனனுடைய		

शापोत्सर्गाद्धि तस्येदं मुनेः सर्वमुपस्थितम् । तत्स्वर त्वं महाबाहो दुष्कृतं यच्चया कृतम् ॥

तेन त्वं ग्रहणं शत्रोर्यातो नान्येन वासव

॥ ५० ॥

महाबाहो	“மஹாபாஹோ !	इदं सर्वं	இந்த எல்லாம்
वासव	இந்திரனே !	उपस्थितं	கேந்தது.
दुष्कृतं	பாவம்	तेन	அதினால்
त्वया कृतं	உன்னால் செய்வப்	त्वं	நீ
यत्	எதுவோ [பட்டது	शत्रोः	சத்ருவினுடைய
तत्	அதை	ग्रहणं	{கைபினைப்பட்டுக் கொண்டு ஸ்வதந்திர யிழந்ததை
त्वं हि	நீயே	यातः	அனுபவித்தாய்.
स्व	நினைத்துப்பார்.	अन्येन	வேறு எந்த ஒருவரால்
तस्य	அந்த	न	இல்லை. [ஊத்தானும்
मुनेः	முனிவருடைய		
शापोऽसर्गात्	சாபமிட்டதால்		

शीघ्रं वै यन यज्ञं त्वं वैष्णवं सुसमाहितः । पावितस्तेन यज्ञेन यास्पसे त्रिदिवं ततः ॥

இவ்	“: ி	பாவித:	பண்ணின் பரபமொ
शीघ्रं वै	இப்பொழுதே		ழிந்தவனாய்
वैष्णवं	வைஷ்ணவமென்கிற	तत:	அதிலிருந்து
यज्ञं	யாகத்தை	सुसमाहितः	சின்னதனோய் தீர்ந்த
यन	புரி.		வனாய்
तेन	அந்த	त्रिदिवं	ஸ்வர்க்கத்திற்கு
यज्ञेन	யாகத்தால்	यास्पसे	போய்ச்சேருவாய்.

पुनश्च तव देवेन्द्र न विनष्टो महारणे । नीतः सन्निहितश्चैव आर्यकेण महोदधौ ॥ ५२ ॥

देवेन्द्र	“ தேவேந்திரனே !	नीतः	தூக்கிக்கொண்டு
तव	உனது		போகப்பட்டவனாய்
पुनः च	புத்திரனும்	महोदधौ च	கடலிலேயே
महारणे	பெரும்போரில்	सन्निहितः	சுகமே வாழ்ந்து
न विनष्टः	மாளவில்லை.		கொண்டிருக்கிறான்.
आर्यकेण एव	மாதாமறையாலேயே		

एतच्छ्रुत्वा महेन्द्रस्तु यज्ञमिष्टा च वैष्णवम् । पुनस्त्रिदिवमाक्रामदन्वशासच्च देवराट् ॥ ५३ ॥

महेन्द्रः	“ தேவேந்திரன்	पुनः	மறுபடியும்
एतत्	இதற்கு	त्रिदिवं	தேவருடையத்திற்கு
श्रुत्वा	செவிகரய்த்து	आक्रामत्	வாந்துசேர்ந்தான்.
तु	தக்கூண்டே	देवराट् च	தேவராஜ ஆதிபத்யத்
वैष्णवं	வைஷ்ணவமென்கிற		தையும்
यज्ञं च इष्टा	யாகத்ததச் செய்து	अन्वशासत्	செலுத்திவந்தான்.

एतदिन्द्रजितो नाम बलं यत्कीर्तितं मया । निर्जितस्तेन देवेन्द्रः प्राणिनोऽन्ये तु किं पुनः ॥

इन्द्रजितः	“ இந்திரஜித்த	तेन	அவனால்
नाम	என்பவனுடைய	देवेन्द्रः	தேவேந்திரன்
बलं	சக்தி	निर्जितः तु	பிடிக்கப்பட்டானுயின்
यत्	எதுவோ	अन्ये	சாதாரண
एतत्	அது	प्राणिनः	மாணிடர்களுள்ளும்
मया	என்னால்	किं पुनः	கேட்கவேண்டுமோ? ”
कीर्तितं	சொல்லப்பட்டது.		

आश्चर्यमिति रामश्च लक्ष्मणश्चाब्रवीत्तदा । अगस्त्यवचनं श्रुत्वा वानरा राक्षसास्तदा ॥

तदा	அக்காலத்தில்	रामः	ஸ்ரீராமர்
वानराः	வானரர்களும்	तदा	அப்படியிருந்தமை
राक्षसाः च	இராக்ஷஸர்களும்		யால்
लक्ष्मणः च	இலக்ஷ்மணரும்	आश्चर्य	‘ஆச்சர்யம்தான்’
आस्त्यवचनं	அகஸ்த்யர் வசனத்	इति	என்று
श्रुत्वा	கேட்டார்கள். [தை	अब्रवीत्	கொண்டித்தார்.

विभीषणस्तु रामस्य पार्थस्यो वाक्यमब्रवीत् । आश्रये स्मारितोऽस्म्यद्य यच्चदृष्टं पुरातनम् ॥

तु	அப்பொழுது	तम्	அந்த
रामस्य	ஸ்ரீராமர்	आश्रये	அபூர்வசங்கதியை
पार्थस्य;	பார்க்கத்திலிருந்த	अद्य	இப்பொழுது
विभीषणः	விபீஷணர்	स्मारितः	சீனைப்பூட்டப்பட்டவ
पुरातनं	புறையகாலத்திலு		
यत्	எது		
दृष्टं	பிரத்யகதத்தில் பார்த்த கொண்டிருந்ததோ	अस्मि	ஆமென் என்கற
		वाक्यं अब्रवीत्	கொண்டிருக்கின்றார்.

अगस्त्यं त्वब्रवीद्रामः सत्यमेतच्छ्रुत् च मे ॥ ५७ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	सत्यं च	நேரதுபூர்வமாயிருக்கின்ற பொழுதும்
अगस्त्यं	அகஸ்தியரைப்	मे	எனக்கு
	பார்த்தது	तु	இப்பொழுது
अब्रवीत्	இப்படித்திருவாய்	श्रुतम्	விளக்கச்சொல்லியரு
	மலர்ந்தருளினார்;		ளப்பட்டது."
पुनः	"இந்த		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे त्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 21954



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1260

एकविंशः सर्गः—முட்டத்தோன்றுவது ஸர்க்கம். ॥ 31 ॥

रावणनर्मेदावगाहः—இராவணன் கர்மதயில் ஸ்நானம் பண்ணுவது.

ततो रामो महातेजा विस्मयात्पुनरेव हि । उवाच प्रणतो वाक्यमगस्त्यमुपि सत्तपम् ॥ १ ॥

महातेजाः	மஹாதேஜோவா	अपि सत्तपम्	அபித்தேவதாசிய
रामः	ஸ்ரீராமர்	अगस्त्यं	அகஸ்தியரை
प्रणतः हि	மஹாதேஜாமித்திய	पुनः एव	மறுபடியும்
ततः	ஆகையால் [சரஸியும், சொல்லிய விவரத்தில்	वाक्यं	கூற வியர்த்ததைப்
विस्मयात्	{ ஒரு சந்தேகமிருந்த காரணம்	उवाच	இப்படி வினாவினார்:

भगवन्नाक्षसः क्रूरो यदाप्रभृति मेदिनीम् । पर्यटति तदा लोकाः शून्या आमन्दिनोत्तमा ॥

द्विजोत्तम	"பிரம்மஜெனத்தரை	यदाप्रभृति	எதுமுத்தனோ
	சே!	तदा	அக்காலத்தில்
भगवन्	ஸகாமியே!	लोकाः	பிரானதுகள் எல்லோரு
क्रूरः	கொடியனான		மே
राक्षसः	அரக்கன்	शून्याः	கிடனற்றவர்களாய்
मेदिनीम्	மெடினில்	आमन्	இருந்தார்களா
पर्यटति	கந்தித்தித்தது	विम्	என்ன?

राजा वा राजमात्रो वा किं तदा नात्र कश्चन। धर्षणं यत्र न प्राप्तो रावणो राक्षसेश्वरः॥

राक्षसेश्वरः “राक्षசமன் னனாகிய

रावणः राவணன்

धर्षणं वा தோல்வியென்ப

தையே

न प्राप्तः அடையவில்லை,

यत्र என்றால்

उताहो दीनवीर्यास्ते बभूवुः पृथिवीक्षितः। वहिष्कृता वराधैव बहवो निर्जिता नृपाः॥

ते “அந்த

पृथिवीक्षितः பூபாலர்கள்

बहवः பலரும்

दीनवीर्याः வீர்யமற்றவர்களாய்

निर्जिता வெல்லப்பட்டவர்

களாய்

तदा

राजा

राजमात्रः वा

அக்காலத்தில்

அரசனாவது

அரசனுக்கிடானவ

अस

कश्चन

न किम्

இவ்விஷயத்தில் ஒருவது

ஒருவனும்

இல்லையா என்ன?

बभूवुः

च

अहो

बहिष्कृताः

वराः नृपाः एव

उत

ஆனார்கள்.

என்றால்

என்ன ஆச்சர்யம்?

இவர்களின்றி

மேம்பட்ட அரசர்களை

இல்லையா என்ன?

राघवस्य वचः श्रुत्वा ह्यगस्त्यो भगवानृषिः। उवाच रामं प्रहसन्पितामह इश्वरम्॥५॥

भगवान् மஹாபூஜ்யராகிய

अगस्त्यः ऋषिः அகஸ்த்யரிஷி

राघवस्य ஸ்ரீராகவரது

वचः திருவாக்கை

श्रुत्वा हि கேட்டதும்

प्रहसन् அதி உதஸாஹம்

கொண்டவராய்

ईश्वर

पितामहः

इव

रामं

उवाच

சைவரானிடம்

பிரம்மதேவர்

எவ்வண்ணமோ,

அவ்வண்ணமே

ஸ்ரீராமஸன்னிதியில்

இப்படித்திருவாய்

மலர்ந்தருளினார் :

इत्येवं बाधमानस्तु पार्थिवान्पार्थिवर्षभ। चचार रावणो राम पृथिवीं पृथिवीपते॥६॥

पार्थिवर्षभ “இராகோத்தம!

पृथिवीपते பூபதியே!

राम ஸ்ரீராம!

रावणः இராவணன்

पार्थिवान् பன்னர்களை

इति एवं

बाधमानः तु

पृथिवीं

चचार

இவ்வண்ணமே

பீடித்துக்கொண்டே

பூமியில்

சுற்றித்திரிந்தான்.

ततो माहिष्मती नाम पुरीं स्वर्गपुरीप्रभाम्। संप्राप्तो यत्र सान्निध्यं परमं वसुरेतसः॥७॥

यत्र “எங்கிடத்தில்

वसुरेतसः அக்னிபகவானுடைய

परमं சர்வோத்திருஷ்ட

மான

सांनिध्यं சான்றிதம்பெற்று

விளங்குகிறதோ

ततः அதனால்

स्वर्गपुरीप्रभां

माहिष्मती

नाम

पुरीं

संप्राप्तः

அமராவதிபோன்ற

ஒளிபெண்ட

(ஹைதேஹயமன்னவர்

கருக்கு ராஜதானி

யாகிய) மாநிலத்தி

லென்ற

பட்டணத்திற்கு

போய்ச்சென்றான்.

तुल्य आसीद्रूपस्तत्र प्रभावामुद्वेगः । अर्जुनो नाम यस्याग्निः शरकुण्डेशयः सदा ॥८॥

तत्र	"அவ்விடத்தில்	प्रभावान्	பிரபாவத்தால்
सदा	எக்காலத்திலும்	यस्य	எந்த அந்த
अग्निः	அக்னிபகவான்	वसुरेतसः	அக்னிபகவானுக்கு
शरकुण्डेशयः	{ பாணக்கனால் செய்	शुक्रः	சமாளராகிய
	{ உட்பட்ட ஒரு வேதி	अर्जुनः	அர்ஜுனன்
	{ கையில் திருப்பன்னி	नाम	எனப்பெயர்கொண்ட
	{ கொண்டு விளக்கி	नृः	ஒரு மன்னர்
	ஒன்.	आसीत्	இருந்தார்.

तमेव दिवसं सोऽथ हृदयाधिपतिर्व्यथी । अर्जुनो नर्पदां रन्तुं गतः स्त्रीभिः सहेश्वरः ॥ ९ ॥

तं एव	"அதே	अर्जुनः ईश्वरः च	அர்ஜுனமன்னரும்
दिवसं	தினத்தில்	स्त्रीभिः सह	ஸ்த்ரீகளுடன் கூட
सः	அந்த	रन्तुं	உள்ளாசமாய்க் காணம்
वली	பாடித்தனும்		கழிக்க
हृदयाधिपतिः	ஹேதுறுயதேசாதிபதி	नर्मदां	சர்மதா நதிக்கு
	புமரன்	गतः	போயிருந்தார்.

रावणो राक्षसेन्द्रस्तु तस्मिन्प्राप्य दिने पुरीम् । अपश्यन्हृदयेन तु तस्यामात्यानपृच्छत ॥

राक्षसेन्द्रः	"இராசநல்லமன்னனு	तु	அச்சமயத்தில்
	கிய	हृदयेन	ஹேதுறுயமன்னரை
रावणः	இராவணன்	अपश्यन्	காணுது
तस्मिन्	அந்த	तस्य	அவனது
दिने	தினத்தில்	अमात्यान्	மத்திரிகளை
पुरीम्	பட்டணத்திற்கு	तु	இத விஷயத்தில்
प्राप्य	வந்துசேர்ந்து	अपृच्छत	விசாரித்தான்.

कार्जुनो नृपतिः शीघ्रं सम्यगाख्यातुमर्हथ । रावणोऽहमनुप्राप्तो युद्धेषुर्व्वरेण ह ॥

ममगमनमव्यग्रैर्युष्माभिः सन्निवेद्यताम्

॥ ११ ॥

अर्जुनः नृपतिः	"அர்ஜுனமன்னன்	रावणः	ராவணன் என்கிற
क	எங்குபோயிருக்கி	अहं ह	காலை
	ஒன்?	अनुप्राप्तः	இக்கே உத்திருக்
शीघ्रं	கிரைவில்		கிறேன்.
सम्यक्	உள்ளபடி	मम	எனது
आख्यातुं	பதிலுரைக்க	आगमनं	வரவானது
अहं य	வேண்டும்.	अवश्यैः	சவனமாய் வேலை
नृपेण	மன்னனோடு		புரிசின்ற
युद्धेषुः	போர்ப்புரிய எண்ணம்	युष्माभिः	உங்களால்
	கொண்டவனும்	सन्निवेद्यताम्	உரைசெய்துவிடப்
			படட்டும்.

इत्थेवं रावणेनोक्ता येऽमाल्याः सुविपश्चितः । अनुवन्वाक्षसपतिपसान्निध्यं महीपतेः ॥१२॥

रावणेन	" இராவணனால்	ये	எவர்களை, அவர்கள்
इति एवं	இவ்வண்ணமாய்	महीपतेः	சக்கிரவர்த்தியின்
वक्ताः	சொல்லப்பட்டதற்கு செவிசாய்த் த	असन्निध्यं	ஊரிலில்லாத சமா சாரத்தை
सुविपश्चितः	மதுறாஞானவான் களாகிய	राक्षसपति	ராக்கசமன்னனுக்கு
अमाल्याः	மந்திரிகள்	अनुवन्	தெரிவித்துவிட்டார் கள்.

श्रुत्वा विश्रवसः पुत्रः पौराणामर्जुनं गतम् । अपस्तृत्यागतो विन्ध्यं हिमवत्सन्निभं गिरिम् ॥

विश्रवसः	" விசுவசின்	श्रुत्वा	அறிந்துகொண்டு
पुत्रः	புதல்வன்	अपस्तृत्या	அவ்விடம்விட்டுப் புறப்பட்டு
पौराणं	நகரவாணிகளிட மிருந்து	विन्ध्यं	இமயமலைபோன்ற வந்திய [தரகிய]
अर्जुनं	அர்ஜுனனை	गिरिम्	பர்வதத்திற்கு
गतं	வெளிப்போயிருப் பவனாக	आगतः	வந்துசேர்ந்தான்.

स तमभ्रमिवाविष्टमुद्गन्तमिव मेदिनीम् । अपश्यद्रावणो विन्ध्यमालिखन्तमिवाम्बरम् ॥

सः रावणः	" அந்த இராவணன்	इव	போலிருக்கிறதும்
अभ्रं इव	மேகத்தைப்போன்ற தாய்	अम्बरं	ஆகாயத்தை
आविष्टं	பரவியிருக்கிறதும்	आलिखन्तं	எட்டி உராய்வது
मेदिनीं	சூழியை	इव	போலிருக்கிறதுமான
उद्गन्तं	விட்டு உயரக்கிளம் புவது	तं विन्ध्यं	அந்த வந்தியபர்வத
		अपश्यत्	பார்த்தான். [தை]

सहस्रशिखरोपेतं सिंहाध्युषितकन्दरम् । प्रपातपतितैः शीतैः साहस्रसमिवाम्बुभिः ॥१५॥
देवदानवगन्धर्वैः साप्सरोगणकिन्नरैः । स्वःस्त्रीभिः क्रीडमानैश्च स्वर्गभूतं महोच्छ्रयम् ॥
नदीभिः स्यन्दमानाभिः स्फादिकप्रतिषं जलम् । फणाभिश्चलजिह्वाभिरनन्तमिव विष्टितम् ॥
उत्क्रामन्तं दरीवन्तं हिमवत्सन्निभं गिरिम् । पश्यमानस्ततो विन्ध्यं रावणो नर्मदां ययौ ॥
चलोपरजलां पुण्यां पश्चिमोदधिगामिनीम् ॥ १८ ॥

रावणः	இராவணன்	शीतैः	குளிர்ந்த
ततः	அப்போது	अम्बुभिः	சீர்த்தரகைகளால்
सहस्रशिखरोपेतं	ஆனேக கொடுமுடி களைபுடையதும்	इव	எங்கும்
सिंहाध्युषितकन्दरं	சிங்கங்கள் வசிக்ஞம் குடைகளைபுடையதும்	साहस्रं	பேரொலியுடையதும்
प्रपातपतितैः	மேலிருந்து ஓடிவரு கின்ற	स्वःस्त्रीभिः	தனது நாயகிகளுடன்
		क्रीडमानैः	விளையாட்டில் காலம் சுழிக்கின்ற

इन्द्राक्ष-) गन्धर्वः)	இந்திராட்ச-) கந்தர்வர்கள்) இவர்களாலும்	अनन्	ஆனந்தன்
		इव	இவரிலிருக்கிறதும்
		अकामन्	அகாமன் உயரக்கினம்பிரிதும்
			பதும்
सर्प-रोगकिल्लेः	{ अप्यसहस्रं किल्ले-दिकुल-य-किल्ले सहस्रकला-युम्	दीवन्	திவ்வாய்கள் உள்ளதும்
महोच्छ्रय	மகிழ்ச்சியை பெற்று விளக்கியதும்	हिसवसजिमं च	இசுவசஜிமம் உடைய மரகிய
स्वाभूत	ஸ்வாபூதமாயிருந்ததும்	विषय-गिरि	விஷய-கிரி வந்தியமகையை
स्फाटिकवतिम्	பளிக்கும்கற்போன்ற	पश्यवानः	பச்யவான் கவனித்துப்பார்த்துக் கொண்டே
जल	நீர்த் தக	च शोषलसह	{ சுஷலசஹ கற்பாசைமீது புரண் பொருகிற துஷ்ணை பதும்
स्यन्दमानाभिः	பெருங்கி ஓடும்	पुष्पां	புஷ்பம் மலர்தும்
वशीभिः	ததிகளால்	पशिमो-रुषिगामिनी	பசிமோ-ரூசி-காமினி மேற்கு-முத்திரத்தில் போய்க் கிடந்ததுமான
चलन्निद्राभिः	அசையுண்ட நாவு களைபுண்டவ	नर्मदां	நர்மதா-கதிக்கு
कणाभिः	படக்களைட்டு	वयौ	வயோ-போய்ச்செரிந்தான்.
विष्टिं	திருப்பள்ளிகொண் டிருக்கின்ற		

महिषैः सृमरैः सिंहैः शार्दूलक्ष्मिगजोत्तमैः । उष्णाभितप्तस्त्वितैः संक्षोभितजलाशयाम् ॥
चक्रवाकैः सकारण्डैः सहस्रजलकुक्षुदैः । सारसैश्च सदा भक्तैः सुकूजद्विः सपाश्रुताम् ॥
कुल्लदुमकुतोत्तसां चक्रवाकयुगस्तनीम् । विस्तीर्णपुलिनश्रोणीं हंसवालिमुमेवजाम् ॥
पुष्परंश्वनुलिसार्ङ्गीं जलफेनापलाशुकाम् । जलावगाहसंस्पर्शां कुल्लोत्पलशुभेक्षणाम् ॥
पुष्पकादवरुणाशु नर्मदां सरितां वराम् । इष्टामिव वरां नारीमग्नाञ्च दशाननः ॥ २३ ॥
स तस्याः पुलिने रम्ये नानाकुमुदशोभिते । उषोपविष्टैः सचिवैः सार्धं राक्षसपुङ्गवः ॥
प्रख्याय नर्मदां चाथ गङ्गेयमिति रावणः । नर्मदादर्शनं हर्षमाप्तवान्नाशसाधिवः ॥ २४ ॥

सः	ஆந்த	सिंहैः	சிம்மங்களாலும்
राक्षसपुङ्गवः	ராட்சதபிஷா-கத்தமபுங்க	शार्दूलक्ष्-	சார்டூலக்ஷ-
राक्षसाधिवः	ராட்சதஸாமன்-தனாலும்	गजोत्तमैः	கஜோத்தம-தனாலும்
दशाननः	தசானன-துடையகைய	उष्णाभितप्तैः	உஷ்ண-அபிதப்த-உடைய கைவகளால்
रावणः	ராவணன்	तृपितैः	தற்பித்த-நாறு முடையகைவகளால்
अथ	அப்பொழுது	संक्षोभित-)	சங்க்ஷோபித-)
नर्मदां	நர்மதா-கதியை	जलाशयां)	கலாசய-)
इति	இதிகண்டபடி.		மடுக்கள் திரும்பப் பெற்றதாலும்
महिषैः	மஹிஷ-தங்களாலும்		
सृमरैः	சுமரி-பிரகங்ககளாலும்		

चयवार्कः	சக்கிரவாகப்பகதி கனா லும்	अश्वगादसंस्पर्श	ஸ்காணம் செய்வதே ஆளிக்கனாகமாயும்
संशयैः	காண்டமென்கிற பகதிகளோடும்	इष्टं	மனதிற்கிஷ்டமாயி ருக்கின்ற
संसजक- कुसुदैः	ஹம்ஸங்கனோடும் நீர்க்கோழிகளுடனும் கூடியவைகளும்	वरां	உத்கிருஷ்டமான
सत्तैः	கொழுத்தவைகளும்	वारीं	பெண்மணியை
सदा	சதாகாலமும்	इव	போலிருக்கிறதும்
सुकुञ्जलिः	இனிமையாய் கூவு கின்றவைகளான	सरितां	நதிகளில்
सारसैः च	ஸாரசங்கனா லும்	वरां	கிறந்ததாயிருக்கிறதா
समाश्रुतां	நிறைந்துவிளங்கியது.	नर्मदां	நர்மதையை [மான
कुल्लुपुम- कृतोत्तसां	மரங்களில் பூத்த புஷ்ப ங்களே சிரோபூஷ ணமாயுடையதும்	इयं	'இது
चक्रवाक- युगस्ती	சக்கிரவாகப்பகதி, பார்வை, பர்த்தாக் களே இரண்டு கொங் கைகளாகவும்	गङ्गा च	கங்கையே" என்று
विस्तीर्ण- पुलिनश्रोणी	பருத்து, பரந்த மணல்குன்றுகளே கூகனங்களாகவும்	प्रधवाय	புகழ்ந்துவிட்டு
हंनावलि- सुमेखलां	ஹம்சங்களுடைய வரிசைகளே அரை தூல் மாகையாயும்	आशु	உடனேயே
पुणरेष्वनुल्लेसाङ्गी	பூந்தாதுக்களே சுந் தனப்பூச்சாயும்	पुष्पकात्	புஷ்பகவிமானத்
अश्वेनामलांशु	நீதுகையே வெண் பட்டாடையாயும்	अवस्था	இறங்கி [கிளின்று
कुलोवक- शुमेखणां	மலர்ந்த நீலோற்பலக் களே அழகுறாய்ந்த நெத்திரங்களாயும்	अवगाढ	முழுதி ஸ்காணம் செய்து
		तस्याः	அதிஹுடைய
		नानाकुसुमशोभिरे	பற்பல புஷ்பங்களால் விளங்குவதும்
		रस्ये	மனோஹரமாயிருக்கிற துமான
		पुलिने	மணல்தட்டில்
		उपोदविष्टैः	ககமாய் வீற்றிருந்த
		सचिवैः	மந்திரிகளுடன்
		साध्वं	கூடி
		नर्मदादर्शजं	{ நருமதா நதியின் பிரதீபஸ்தா ஹபலத் தில் உண்டாகும்
		इष्टं	மனச்சுந்தாக்ஷயை
		आश्वान्	பெற்றான்.

ततः सलीलं प्रहसन्नावणो राज्ञसाधिपः । उवाच सचिवांस्तत्र पारीचशुकसारणान् ॥

राज्ञसाधिपः "राज्ञस्यमன்னानुक्रिय
राज्ञः इरावतः
पारीचशुकसारणान् पारीच, ककन, सरा
णान् என்கிற
सचिवान् மந்திரிகளைப்பார்த்து
ततः அங்கிடத்தில்

ततः அப்பொழுது
सलीलं விளையாட்டாக
प्रहसन् கையாண்டி. பண்ணிக்
कोरन्नु கொண்டு
उवाच பின்கண்டபடி
पारीचशुकः பெரிஞ்சு:

एष रश्मिसहस्रेण जगत्कृत्वैव काञ्चनम् । तीक्ष्णतापकरः सूर्यो नभसो मध्यमास्थितः ॥
मामासीनं विदित्वेह चन्द्रायति दिवाकरः ॥ २७ ॥

சூர்ய:	“சூரியன்	இஃ	இப்பொழுது
ரஷ்மிசஹ்ஸேய	அன வாய்நூற்றுக்கண கிரணங்களை	அபிந	உட்கார்ந்திருக்கிறார்
जगत्	உலகை	मो	நான்
काञ्चन	ஒளிமயமான	विदिता	நீனைத்து
कृत्वा	செய்திருக்கொண்டு	तीक्ष्णतापकरः	நிஷ்டைமான தாபகர
नभसः	ஆகாசத்தினது		இவ
मध्य एव	மத்தியத்திலேயே	दिवाकरः	சூரியன்
एषः	இதோ	चन्द्रायति	கந்திரானெனவே
अस्थितः	வந்திருக்கிறான்.		கிணங்குகிறான்.

नर्मदाजलशीतश्च सुगन्धिः श्रमनाशनः । मद्भयादनिशोऽप्यत्र वात्येष सुसमाहितः ॥ २८ ॥

அவ	“இப்பொழுது	नर्मदाजलशीतः	நர்மதாநீர்தந்தின் குளு
पुष्पः	இந்த		மையுண்டயவனும்
अनिशः अपि	வாய்நூற்று	सुगन्धिः	நறுமணத்திசுவனும்
मद्भयात् च	என்னிடமுள்ள	श्रमनाशनः	ஆயாசத்தை தீர்ப்ப
	அச்சத்தினாலே		வனும்
सुसमाहितः	மிகச்சீர தைதெரண்	वाति	தடைக்கிறான்.
	டவனும்		

इयं चापि सरिच्छ्रेष्ठा नर्मदा नर्मवर्धिनी । नक्रमीनविहङ्गोर्मिः सभयेवाङ्गना स्थिता ॥

इयं	“இந்த	नर्मदा च	நர்மதாநீரும்
सरिच्छ्रेष्ठा	நதிகளில் சிறந்ததும்	समया	அச்சமுற்றிருக்கும்
नक्रमीन-	முதலிகள், மச்சங்	अङ्गना इव	பெண்மணிபோல்
विहङ्गोर्मिः	கள், பறவைகள்		வேடிக்கையாய் போ
	ஆலைகள் இவைகளை	नर्मवर्धिनी अपि	முதுபோக்க வேறு
	யுடையதுமான		பூதமாகவே
		स्थिता	கிணங்குகிறான்.

तद्वन्तः क्षताः शस्त्रैर्नृपैरिन्द्रसपैर्युधि । चन्दनस्य रसेनेव रुधरेण समुक्षिताः ॥ ३० ॥

तव	“ஆதலால்	रुधरेण	உதிரத்தால்
युधि	போரில்	चन्दनस्य	சந்தனத்தினுடைய
इन्द्रसमैः	இந்திரனுக்கு நிகரான	रसेन	குழம்பினால்
नृपैः	மன்னர்களால்	इव	எப்படியோ அப்ப
शस्त्रैः	பாணங்களால்		படிய
क्षताः	காயப்பட்டவர்களால்	समुक्षिताः	பூசப்பட்டிருக்கிறீர்
भवन्तः	நீங்கள்		கள்.

ते पुण्यमवगाहध्वं नर्मदां शर्मदां नृणाम् । महापद्ममुखा यत्ता गङ्गामिव महागजाः ॥
अस्यां स्नात्वा महानद्यां पाप्मानं विमोक्षयथ ॥ ३१ ॥

ते	"அந்த	गङ्गा	கங்கையில்
पुण्यं	சீக்கள்	इव	எவ்வண்ணமோ,
नृणां	மனிதர்களுக்கு		அவ்வண்ணமே
शर्मदां	சுகந்தைத்தரும்	अ महाध्वं	முழுக் ஸ்நானம்
नर्मदां	நர்மதாதியில்	अस्यां	இந்த [செய்யுங்கள்.
महापद्ममुखाः	மஹாபத்மம் முதலிய	महानद्यां	மஹாதியில்
यत्ता:	மதம்கொண்ட	स्नात्वा	ஸ்நானம்செய்து
महागजाः	பெரும் யானைகள்	पाप्मानं	செய்தபாபத்தை
		विमोक्षयथ	பெரக்கிவிடுக.

अहमप्यथ पुलिने शरदिन्दुसमवधे । पुण्योपहारं शनकैः करिष्यामि कपर्दिनः ॥ ३२ ॥

अहं अपि	"நானும்	कपर्दिनः	கிடிபெருமா னுக்கு
शरदिन्दुसमवधे	{ சரத்தாலசந்திரனுக்கு சிகரான கரந்தியை யுடைய	पुण्योपहारं	புஷ்பார்ச்சணையை
पुलिने	மணல்தட்டில்	शनकैः	ஸ்நேகைசகையர்
		अथ	இப்பொழுது
		करिष्यामि	செய்கிறேன்.

रावणेनैवमुक्तास्तु महस्तशुकसारणाः । समहोदरधूस्राक्षा नर्मदां विजगाहिरे ॥ ३३ ॥

रावणेन	"இராவணனால்	महस्तशुकसारणाः	பிரஹஸ்தனும், சுக
एव	இவ்வண்ணமாய்		னும், சாரணனும்
उक्तः	இயம்பியதைக்கேட்ட	नर्मदां	நர்மதையில்
समहोदरधूस्राक्षाः	{ மஹோதரனோடும் தூம்ராகனோடும் கூடிய	तु	இப்பொழுது
		विजगाहिरे	முழுக் ஸ்நானம் செய்தார்கள்.

राक्षसेन्द्रगजैस्तैस्तु क्षोभिता नर्मदा नदी । वायनाञ्जनपद्मायैर्गङ्गा इव महागजैः ॥ ३४ ॥

तु	"அந்த சந்தர்ப்பத்தில்	महागजैः	திக்கஜங்களால்
नर्मदा नदी	நருமதைநதி	गङ्गा	கங்காநதி
तैः	அந்த	इव	எவ்வண்ணமோ
राक्षसेन्द्रगजैः	யானைகளாகிற ராக்ஷ		அவ்வண்ணமே
	ஸைத்தமர்களால்		
वायनाञ्जनपद्मायैः	வாமனம், அஞ்ஞனம், பத்மம் முதலான	क्षोभिता	கலங்கப்பட்டது.

ततस्ते राक्षसाः स्नात्वा नर्मदायां वरांसि । उचीर्य पुष्पाण्याजदुर्वल्यर्थं रावणस्य तु ॥

ते राक्षसाः तु	"அந்த அரக்கர்களுள்	ततः	அதன்மேல்
वरांसि	சத்தஜலத்தோடு	रावणस्य	இராவணனுடைய
नर्मदायां	நருமதையில் [கடின	अल्यर्थं	ஆவலுக்காக
स्नात्वा	ஸ்நானம் செய்து	पुष्पाणि	புஷ்பங்களை
उचीर्य	கரைபேறி	आजहुः	கொண்டு வந்தார்கள்.

नर्मदापुलिने ह्ये शुभ्राभ्रसदृशममे । राक्षसैस्तु मुहूर्तेन कृतः पुष्पमगो गिरिः ॥ ३६ ॥

ह்யே "மீனொழுகை மீனொழுகை
கிறதும்
சுபிராப்ரஸதூசமமே வெண்ணொழுகைபோன்ற
நாந்தியுண்டையதாமைய
नर्मदापुलिने நர்மதாபுலிநின் மணல்
குன்றில்
சுஹூர்தேன து குகொடிப்பொழுதி
கேரேய
ராட்சசை: அரக்கர்களால்
புஷ்பமய: புஷ்பங்களாலான
गिरि: குருமலை
कृत: குறிக்கப்பட்டது.

पुष्पेपूषहृतेष्वेवं रावणो राक्षसेश्वरः । अवतीर्णो नदीं स्नातुं गङ्गामिव महागजः ॥ ३७ ॥

राक्षसेश्वर: "ராட்சஸேஸ்வரனானான்
रावण: இராவணன்
पूष पुष्पेषु இயவண்ணமாய்
उपहृतेषु புஷ்பங்கள்
கொண்டுரைப்பட்ட
டதும்
स्नातुं தேவார்த்தனைக்கு முக
திய ஸ்நானத்ததைத்
महागज: பெருமயானை [செய்ய
गङ्गा கங்கைகளில்
इव எவ்வண்ணமோ அங்
नदी நதியில் [நண்ணமோ
अवतीर्ण: இதற்கினான்.

तत्र स्नात्वा च विधिवज्जप्त्वा जप्यपनुत्तमम् । नर्मदासलिलात्तस्मादुत्ततर स रावणः ॥

स: रावण: "அந்தஇராவணன்
तत्र அதில்
विधिवत् சாஸ்திரமுறைப்படி
स्नात्वा च ஸ்நானம் செய்த
பின்னர்
अनुत्तमं ஒப்புயர்வில்லாத
तत्र त्रिस्त्राम्भरं त्यक्त्वा शुक्रवस्त्रसमावृतम् । रावणं प्राञ्जलि यान्तपन्वयुः सर्वराक्षसाः ॥ ३९ ॥

तद्गतीवशमापन्ना मूर्तिमन्त इवाचलाः । रावणं प्राञ्जलि यान्तपन्वयुः सर्वराक्षसाः ॥ ३९ ॥

तत्र "அவ்விடத்தில்
त्रिस्त्राम्भरं ஈரவஸ்திரத்தை
त्यक्त्वा களைத்துவிட்டு
शुक्रवस्त्रसमावृतं வெண்பட்டாடை
உடுத்தியவனாய்
प्राञ्जलि அறிமலிநாஸ்தனாய்
यान्त: கடந்துகொண்டிருக்
கும்
रावणं இராவணனை
जप्यपनुत्तमम् மந்திரத்தை
जप्यवा கபித்து
तस्मात् - அந்த
नर्मदासलिलाम् நர்மதாசுலத்திலி
ருந்து
उत्ततर கரைபெறினான்.

यत्र यत्र च याति स्म रावणो राक्षसेश्वरः । जाम्बूनदमयं लिङ्गं तत्र तत्र स्म नीयते ॥

राक्षसेश्वर: "ராட்சஸேஸ்வரனானான்
रावण: இராவணன்
यत्र यत्र எவ்வெங்கிடம்
याति स्म செங்கின்றுகொ
तत्र तत्र च அவ்வவ்விடத்திற்கும்
जाम्बूनदमयं கம்பூநதமய
लिङ्गं செய்வப்பட்டதாகிய
नीयते स्म சேகரிக்காளானது
உட்கே எடுத்துப்
போகப்படுகிறது.

बालुकावेदिमध्ये तु तल्लिङ्गं स्थाप्य रावणः । अर्चयामास गन्धैश्च पुष्पैश्चामृतगन्धिभिः ॥

रावणः	“रा.வணன்	अमृतगन्धिभिः	மா.ருமணமுடைய
तत् लिङ्गं	அந்த எலிக்க த்தை	पुष्पैः च	புஷ்பக்களா ளும்
बालुकावेदिमध्ये	மணல்டேட லின்	गन्धैः च	வாசனைத் தரவங்களா
	மத்தியில்	तु	அப்பொழுது [ஐயம்]
स्थाप्य	எழுந்தருளப்பண்ணி	अर्चयामास	பூஜைசெய்தான்.

ततः सतामार्तिहरं परं वरं वरप्रदं चन्द्रमयूखभूषणम् ।

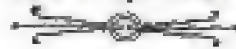
समर्चयित्वा स निशाचरो जगौ प्रसार्य हस्तान्वणनं चायतान् ॥ ४२ ॥

सः निशाचरः	“அந்த அரக்கன்	समर्चयित्वा	நன்றாய் அர்ச்சனை
सतां	புண்பா த்மரக்களின்		செய்து
मार्तिहरं	கஷ்டங்களைப் போக்கு	जगौ	புகழ்ந்து பாடினான்.
	கிறவரும்	ततः	அதன்மேல்
वरप्रदं	வரமளிப்பதை	आयतान्	நீண்ட
परं	ஸர்வமுமாய்க்	हस्तान् च	கைகளையும்
वरं	உத்தமமும் [கொண்ட	प्रसार्य	பரப்பி
चन्द्रमयूखभूषणं	{ சந்திரனையே அழகு பூஷணமாய் கொண்ட அவரை	प्रणनं	நர்த்தனம்செய்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे एकत्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 22026



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकः 1302

त्रात्रिंशः सर्गः—முப்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம். ॥ 32 ॥

रावणबन्धनम्—ராவணனைக் கட்டிப்பிடிப்பது.

नर्मदापुलिने यत्र राज्ञसेन्द्रः सुदारुणः । पुष्पोपहारं कुरुते तस्माद्वेशाद्दूरतः ॥ १ ॥

अर्जुनो जयतां श्रेष्ठो माहिष्यत्याः पतिः प्रभुः । क्रीडते सह नारीभिर्नर्मदातोयमाश्रितः ॥

सुदारुणः	“நிசங்கொடியனான	प्रभुः	மதுராசரமர் த்திய
राज्ञसेन्द्रः	இராசநஸமன்னன்		சாலியும்,
यत्र	எந்த	माहिष्यत्याः	மாறிக்ஷமதி
नर्मदापुलिने.	நர்மதாபுலின் மணல்		புரியினது
	தட்டில்	पतिः	மன்னனுமாகிய
पुष्पोपहारं	புஷ்பார்ச்சனையை	अर्जुनः	அர்ஜுனன்
कुरुते	செய்தானோ	नर्मदातोयं	நர்மதா ஜலத்தை
तस्मात्	ஆத	आश्रितः	அடைந்தவனாய்
वेशाद्	பிரதேசத்திலிருந்து	नारीभिः	ஸ்த்ரீகளோடு
अदूरतः	சமீபத்தில்	सह	கூட
जयतां	ஜயச்சலிகளில்	क्रीडते	இலகீடை செய்துக்
श्रेष्ठः	உத்தமனும்		கொண்டிருந்தான்.

तासां मध्यगतो राजा रराज च तदाऽर्जुनः । करेणूनां सहस्रस्य मध्यस्थ इव कुञ्जरः ॥

தாஸர்	"அவர்களுடைய	சுருசு	அனேகங்களின்
மध्यगत:	இடைநிலிருக்கும்	மध्यस्थ:	இடையிலிருக்கின்ற
அர்ஜுன: ராஜ:	அர்ஜுன மன்னன்	குஜர:	ஆய்வாயின
ததா	அக்காலத்தில்	इव च	போலவே
करेणूनां	யானைப்பேடுகளினுடைய	रराज	விளங்கினான்.

जिज्ञासुः स तु बाहूनां सहस्रस्योत्तमं बलम् । सरोध नर्पद्रायेगं बाहुभिर्वहुभिर्वृतः ॥ ४ ॥

ச:	"அவன்	नर्मद्रायेगं	சர்மதாநதிலின்
बाहूनां	கைகளின்	बहुभिः	பல [பிரவாஹத்தை
सहस्रस्य	ஆயிரத்தினுடைய	बाहुभिः तु	கைகளாலேயே
उत्तमं बलं	உத்தமபலத்தை	वृतः	மறைப்பவனாய்
जिज्ञासुः	அறிய விரும்பியவனாய்	सरोध	ஒட்டிடாது தடுத்தான்.

कार्तवीर्यभुजाशक्तं तज्जलं प्राप्य निर्मलम् । कूलोपहारं कुर्वाणं प्रतिस्रोतः प्रयावति ॥ ५ ॥

तत्	"அந்த	कूलोपहारं	இரு கரைகளும் புரண்
निर्मलं	நிர்மலமான	कुर्वाणं	பெருகுதிரதாய் [டு
जलं	ஐலம்	प्रतिस्रोतः	பிரவாஹத்திற்கு
कार्तवीर्यभुजाशक्तं	{ கார்த்தவீரயனுடைய கைகளால் கட்டப் பட்டதாய்	प्राप्य	ஆசின்றதாய்
		प्रयावति	ஒடினது.

समीननक्रमकरः सपुष्पकुशसंस्तरः । स नर्मद्राम्भसो वेगः प्रावृक्षाल इवावभौ ॥ ६ ॥

ச:	"அந்த	नर्मद्राम्भसः	சர்மதாஹத்தினது
समीननक्रमकरः	{ மின்கள், முதல்கள், சுருபின்கள் இவை களைபுடையதும்	वेगः	வேகம்
सपुष्पकुश- संस्तरः	{ புஷ்பங்கள், சர்ப்பங் கள், மிதக்குமிலைகள் இவைகளுடன் கூடிய தாமர	प्रावृक्षाले	வரவகாலத்தில்
		इव	எப்படியோ அப்படியே
		आवभौ	தோன்றிற்று.

स वेगः कार्तवीर्येण संप्रेषित इवाम्भसः । पुष्पोपहारं सकलं रावणस्य जहार ह ॥ ७ ॥

कार्तवीर्येण	"கார்த்தவீரனுல்	रावणस्य	ராவணனது
संप्रेषितः	எதிர்த்தனுப்பப்பட்ட	पुष्पोपहारं इव	அச்சனைப்புஷ்பத்
अम्भसः	ஐவத்தினது		தையும்கூட
सः	அந்த	जहार	அடித்துக்கொண்டு
वेगः	வேகம்		போய்க்விட்டது.
सकलं ह	எல்லாவற்றையும்		

रावणोऽर्धसमाप्तं तमुत्सृज्य नियमं तदा । नर्मदां पश्यते कान्तां प्रतिकूलां यथा प्रियाम् ॥

रावणः	"रा.வணன்	प्रियां	{ எப்போதும் மனோர ஷ்டத்தையே ஒத்து கடப்பவளும்
अर्धसमाप्तं	பாதி முடிந்திருந்த	प्रतिकूलां	ஒருசமயத்தில் மாறுப ட்டுஒழுக்குவாளுமான
त	அந்த	कान्तां	மனைபாட்டியை
नियमं	சூதையை	यथा	எவ்வண்ணமோ
उत्सृज्य	விட்டெழுந்த	पश्यते	அவ்வண்ணமே
तदा	அப்பொழுது		உந்துவிழித்துப்
नर्मदां	நர்மதையை		பார்த்தான்.

पश्चिमेन तु तं दृष्ट्वा सागरोद्धारसन्निभम् । वर्धन्तपम्भसो वेगं पूर्वाभाशां प्रविश्य तु ॥
ततोऽनुभ्रान्तशकुनां स्वभावोपरमे स्थिताम् । निर्विकाराङ्गनाभासपश्यद्रावणो नदीम् ॥

रावणः	"रा.வணன்	दृष्ट्वा	கண்டு
निर्विकाराङ्गना- भासां	{ ஒரேமாதிரியான எவ்வு பாவமுள்ள பெண் மணிபோன்ற மதுரி- மைகொண்ட	पश्चिमेन	மேற்கிலிருந்து
नदीं	நதியை	पूर्वाभाशां	கிழக்குத்திசைக
स्वभावोपरमे	இயற்கைக்குமீறி கடக்கிறதில்	प्रविश्य	நோக்கி
स्थितां	ஒரிடத்திலிருப்ப தாயும்	सागरोद्धारसन्निभं	கடல் பெருக்குக்கு நிகரானதாய்
ततः	அவ்விடத்தில்	वर्धन्त	பெருக்கெடுத்து வரு
अनुभ्रान्त- शकुनां	{ திசையைடந்து ஒடுகின் ற பறவைகளை யுடை யதாயும்	अंभसः	உலத்தினது [கின்ற
		त	அந்த
		वेगं तु	வெள்ளத்தையும்
		तु	இப்பொழுது
		अपश्यत्	கவனித்துப்பார்ந் தான்.

सव्येतरकराङ्गुल्या सशब्दं च दशाननः । वेगप्रभवपम्बेष्टुं सोदिशच्छुक्सारणौ ॥ ११ ॥

सः	"அந்த	सशब्द	அந்தத்தமரூம்வண்ண மாய்
दशाननः	தசானன்	सव्येतर-	{ வலதுகைக் கட்டை
शुक्सारणौ	ககையும் சாரணை யும்	कराङ्गुल्या च	{ கிரலினாலேயே
वेगप्रभव	பிரவாஹத்தின் கார	अदिशन्	சமிக்கைஞ்செய்து ஆக் ஞாபித்தான்.
अम्बेष्टुं	தெரிந்துவர [ணத்தை		

तौ तु रावणसन्दिष्टौ भ्रातरौ शुक्सारणौ । व्योमान्तर्गतौ वीरौ पस्थितौ पश्चिमासुरौ ॥

तौ भ्रातरौ	"அந்த சகோதரர்க	व्योमान्तर्गतौ	{ தூகாசபார்க்கமாய்ச் செல்லுகின்றவர்
वीरौ तु	குரர்களுமான் [ளும்	पश्चिमासुरौ	மேற்குத் திசையை
शुक्सारणौ	ககனும் சாரணனும்	पस्थितौ	போனார்கள். [நோக்கி
रावणसन्दिष्टौ	இராவணனது ஆக் கினை பெற்றவர்களாய்		

अर्धयोजनमात्रं तु गत्वा तौ रजनीचरौ । पश्येतां पुरुषं तोये क्रीडन्तं सहयोषितम् ॥ १३ ॥

தौ	"அந்த	तोये	இலத்தில்
रजनीचरौ	அரங்கர்களிருவரும்	सहयोषितं	ஸ்திரீகளுடன் கூடின
अर्धयोजनमात्रं	அரை யோஜனை தூரம்வரையில்	क्रीडन्तं	வளைய இலக்கிட செய்து
गत्वा	சென்று	पुरुषं	கொண்டிருக்கின்ற ஒரு மனிதனை
तु	அவ்விடத்தில்	पश्येताम्	கண்டார்கள்.

बृहन्नालपतीकाशं तोयव्याकुलमूर्ध्वजम् । मदरक्तान्तनयनं मदव्याकुलनेजसम् ॥ १४ ॥

नदीं बाहुसहस्रेण रुधन्तमरिमर्दनम् । गिरिं पादसहस्रेण रुधन्तमिव मेदिनीम् ॥ १५ ॥

बाह्यानां धरनारीणां सहस्रेण समावृतम् । समदानां करेणूनां सहस्रेणैव कुञ्जम् ॥ १६ ॥

तमद्भुततथै दृष्ट्वा राक्षसौ शुकसारणौ । सचिवृत्ताहुवागमस्य रावणं तमथोचतु ॥ १७ ॥

शुकसारणौ	"ககன் ஸாரணன் என்ற	अरिमर्दनं	பொக்கைத் தடுப்பவ னாய்
राक्षसौ	அரங்கர்கள் இருவரும்	रुधन्तं	தனவந்துகொண்டிருக்க கின்றவனாயும்
नदीं	அவனை	समदानां	மதம்கொண்ட
बृहन्नाल- } पतीकाशं }	ஒரு பெரிய ஆகாச மரத்தின் ஆகாச முடையவனாகவும்	करेणूनां	யானைப்பேடுகளின்
तोयव्याकुल- } मूर्ध्वजं }	இலத்தில் அழிந்துவி டக்கும் தலைமயிரு டையவனாகவும்	सहस्रेण	அனைக்ககளால்
मदरक्तान्त- } नयनं }	காமத்தால் சிவந்த கடைக்கண்ணை டையவனாயும்	कुञ्जर इव	ஒரு ஆண்மான் மை ளவ்வண்ணை போ, அவ்வண்ணைமே
मदव्याकुल- } नेजसं }	காமவெறியால் அதி உத்தாபமுத்துடன் இருப்பவனாயும்	बाह्यानां	குளரிதனாகிய
बाहुसहस्रेण	கைகளினூடிரத்தால்	धरनारीणां	உத்தமஸ்திரீகை முடைய
नदीं	நதிமைய	सहस्रेण	அனைக்ககளால்
पादसहस्रेण	அடிவாரங்களினூடிரத் தால்	समावृतं	குழப்பட்டவனாயும்
मेदिनीं	பூமியை	अमृतसं	யிக்க அப்புதமாய் கிளக்குதலவனாகவும்
रुधन्तं	தனையும்	दृष्ट्वा	கண்டு
गिरिं	மலையை	सचिवृत्तौ	திரும்பியவர்களாய்
इव	போலவே	तं	அந்த
		रावणं	இராவணனிடம்
		उवागम्य	வந்துசேர்ந்து
		भय	யின்கண்டபடி
		उचतुः	கிண்ணப்படம் செய் தார்கள்;

बृहत्सालपतीकाशः कोऽप्यसौ राक्षसेश्वर । नर्पदां शैलवद्भुवा क्रीडापयति योषितः ॥

राक्षसेश्वर	" இறை ராக்ஷஸேச் வரர்!	சைலவந்	மலைபோல்
असौ	இந்த	नर्पदां	நர்ப்பதைநைய
बृहत्सालपतीकाशः	{ ஒரு பெரிய ஆச்சா மரத்தின் ஆகார முடையவனாகிய	शुद्धा	மற்றித் தூக்கொண்டு
कः अपि	எவனோ ஒருவன்	योषिताः	ஸ்த்ரீகள்
		क्रीडापयति	{ விளைபாடுகிறதைப் பார்த்துக்கொண்டி ருக்கிறான்.

तेन बाहुसहस्रेण सन्निरुद्धजला नदी । सागरोद्धारसङ्काशानुद्धारान्मुञ्चते मुहुः ॥ १९ ॥

बाहुसहस्रेण	" ஆயிரம் கைகளைக் கொண்ட	सागरोद्धारसङ्काशान्	கடல்பெருக்குக்கு நிகரான
तेन	அவனுடைய	उद्धारान्	வெள்ளப்பெருக்கு களை
नदी	நதி	मुहुः	கொஞ்சகாலமாய்
सन्निरुद्धजला	தடுக்கப்பட்ட ஜலமு டையதாகி	मुञ्चते	எதிர்த்துச்செலுத் துகிறது.

इत्येवं भाषमाणौ तौ निशाम्य शुकसारणौ । रावणोऽर्जुन इत्युक्त्वा प्रययौ युद्धालसः ॥

रावणः	" இராவணன்	निशाम्य	பார்த்து
इति ए।	மேற்கண்டவன்	इति	'இவன் தான்
	எனமல்	अर्जुनः	அர்ஜுனன்' என்று
भाषमाणौ	கிண்ணப்பம்செய்கின்	उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு
तौ	அந்த [றவர்களாகிய	युद्धालसः	போர்புரிய [உடனே
शुकसारणौ	சுகளையும், சாரண களையும்	प्रययौ	அவர்க்கொண்டவனாய் புறப்பட்டான்.

अर्जुनाभिमुखे तस्मिन्स्थिते राक्षसेश्वरे । संकृदेव कृतो रावः सरक्तः प्रेषितो घनैः ॥ २१ ॥

तरिम्	" அந்த	रावः	ஒருகொடிம்
राक्षसेश्वरे	இராக்ஷஸேச்வரன்	कृतः	உண்டாகியதாய்
अर्जुनाभिमुखे	அர்ஜுனனைக்கேக்கி	संकृदेव	கூடவே,
प्रस्थिते	புறப்படும்போது	सरक्तः	குருதிமழை
घनैः	மேகங்களால்	प्रेषितः	பொழியப்பட்டது.

महोदरमहापार्श्वधूम्राक्षशुकसारणैः । संवृतो राक्षसेन्द्रस्तु तत्रागाद्यत्र चार्जुनः ॥ २२ ॥

वृ	" அப்பொழுது	संवृतः	குழப்பட்டவனாய்
राक्षसेन्द्रः	ராக்ஷஸமன்னன்	यत्र	எங்கு
महोदरमहापार्श्व- } மகோதரன், மகா		अर्जुनः च	அர்ஜுனை இருந் தானோ
धूम्राक्षशुकसारणैः } பாச்சுவன், தூம்பா கடிவன், ககன், ஸார ணன் இவர்களால்		तत्र	அங்கிடம்
		अगान्	சென்றான்.

अदीर्घेणैव कालेन स तदा राक्षसो बली । तं नर्मदाहदं भीषमाजगामाञ्जनप्रभः ॥ २३ ॥

ச:	“அந்த	अदीर्घेण कालेन एव	உடனேயே
அனனபு:	மைமையறத்த ஓளி	तं	அந்த
வலி	கேண்டவனுள்,	भीमं	பயங்கரபாபிருக்கின்ற
ராசுச:	பாபிஷ்டனுமான்	नर्मदाहदं	{ நர்மதையின் ஜலமே தீர்த்துக்கிடக்குமி
ததா	ராசுதனன்	आजगाम	{ டத்திற்கு வந்துகொந்தான்.

स तत्र स्त्रीपरिवृते वाशिताभिरिव द्विषम् । नरेन्द्रं पश्यते राजा राक्षसानां तदाऽर्जुनम् ॥

ராசுசானா	“அரக்கர்களின்	अर्जुनं	அர்ஜுனை
ராஜா	மன்னனாகிய	वाशिताभिः	பெண்பாணிகளால்
ச:	அவன்	द्विषं	ஒரு ஆண்பாணியை
ததா	அப்பொழுது	इव	எவ்வண்ணமே
ரவ	அவ்விடத்தில்	स्त्रीपरिवृते	அவ்வண்ணமே
நரேந்த்	மாளிடர்களின்		மக்கைகளால் சூழப் பட்டிருக்கின்றவனுய்
	மன்னனாகிய	पश्यते	பார்த்தான்.

स रोपाद्रक्तनयनो राक्षसेन्द्रो बलोद्धतः । इत्येवमर्जुनामात्यानाह गर्भीरया गिरा ॥ २५ ॥

ச:	“அந்த	अर्जुनामात्यान्	அர்ஜுனனது மந்திரி
ராசுசேந்த்:	ராசுதனமன்னன்		களை கேட்கி,
வலோத்த:	பலத்தால் செருக்	गर्भीरया	உரத்த குரலோடு நுக்
	குற்றவளும்		கிற
ரோபா	கேரபத்தால்	गिरा	ஒரு மொழியைக்
ரக்தனயன:	சிவந்த கண்களுற்ற	इति एवं	கொண்டு
	வளும்	आह	பின் கண்டவண்ண
			விளம்பினான்: [மாய்

अमात्याः क्षिप्रमाख्यात हैहयस्य वृषस्य वै । युद्धार्थी समनुपाप्तो रावणो नाम राक्षसः ॥

அமாत्या:	“மந்திரிகளே!	राक्षसः	அரக்கன்
ஹேயஸ்ய	வேறுவாய்	युद्धार्थी	யுத்தம்செய்யவேண்டி
வூஸ்ய	மன்னனுக்கு	समनुपाप्तः	இவ்விடம் வந்திருக்
கிப் வ	உடனேயே		கிறான் என்று
ராவண: நாம	“இராவணன் என்ற	आख्यात	தெரிவிப்புகள்.

रावणस्य वचः श्रुत्वा मन्त्रिणोऽथार्जुनस्य ते । उत्तस्थुः सायुधास्त्राश्च रावणं वाक्यमब्रुवन् ॥

அர்ஜுனஸ்ய	“அர்ஜுனனது	श्रुत्वा	கேட்டு
सायुधास्त्राः	{ ஆயுதங்களையும் ஆள்	वचस्युः	எழுத்துகின்றார்கள்.
	தொட்களையும் தரித்த	च	ததன்பின்னர்
தே மந்ரிண:	வர்களாகிய	रावणं	ராவணனைப்பார்த்து
ராவஸ்ய	அந்த மந்திரிகள்	अथ	பின் கண்ட
வச:	இராவணனுடைய	वाक्यं	பதிலை
	சொல்லை	अब्रुवन्	சொன்னார்கள்.

युद्धस्य कालो विज्ञातः साधु भोः साधु रावण । यः क्षीवं स्त्रीवृतं चैव योद्धुमुत्सहसे नृपम् ॥

भोः	“ஓ!	யோ	அமரரட
रावण	ராவண	உசஹ்	நீர் முயலுகின்றீர்.
स्त्रीवृतं च	{ மக்கையர்களின் இடையிலிருக்கின்ற வர்களும்	युद्धस्य	போராடுவதற்கு
क्षीवं एव	காமக்குழப்பத்திலி ருக்கின்றவருமாகிய	विज्ञातः	குறிப்பிட்டதாகிய
नृपं	மன்னரை	कालः	காலம்
		यः	எதுவோ இது
		साधु साधु	வெகு நன்றாகிருக் கிறது!

स्त्रीसमक्षं कथं यत्तयोद्धुमुत्सहसेऽर्जुनम् । वाणितामध्यगं मत्तं शार्दूल इव कुञ्जरम् ॥२९॥

वाणितामध्यगं	“பெண்யானைகளி டையிலிருக்கும்	अर्जुनं	அர்ஜுனனை
मत्तं	மதம்பிடித்த	स्त्रीसमक्षं	ஸ்த்ரீகளினெதிரி
कुञ्जरं	ஆண்யானையை	योद्धुं	அமரரட [வேலே]
शार्दूलः	ஒரு புலி	उत्सहसे	நீர் முயலுகின்றீர்.
इव	எவ்வண்ணமோ, ஆவ்வண்ணமே	यत्	எந்த
		तत्	அது
		कथम्	எப்படியாகும்?

क्षमस्वाद्य दशग्रीव चोप्यतां शर्वरी त्वया । युद्धश्रद्धा तु यद्यस्ति श्वस्तात समरेऽर्जुनम् ॥

दशग्रीव	“தசக்ரீவரே!	यदि	அப்படியாகில்
अस	இந்தசமயம்	अर्जुनं	அர்ஜுனமன்னருடன்
क्षमस्व	பொறுத்திரும்.	समरे	போரில்
शर्वरी च	இன்றிரவும்	अः तु	நானையதினமே
त्वया	உம்மால்	युद्धश्रद्धा	புத்தத்தில் ஆன்மோ ன்யபரிச்சயம்
उप्यतां	இங்கேயே தங்கியிருக் கப்பட்டதும்.	अस्ति	உண்டாகும்.
तत	குழந்தாய்!		

यद्यथास्ति मतिर्योद्धुं युद्धवृणासमावृता । निहत्यासांस्ततो युद्धमर्जुनेनोपयास्यसि ॥

युद्धवृणासमावृता	“யுத்தவேட்கையில் முழுகிக்கிடக்கின்ற	अस्मान्	எங்கள்
मतिः	மனோபாவம்	निहत्य	தொன்றுவிட்டு
योद्धुं	போர்புரிய	ततः	அதன்பின்னார்
अस्ति यदि	இருக்கிறதினால்	अर्जुनेन	அர்ஜுனரோடு
अस	இப்பொழுது	युद्धं	போரை
		उपयास्यसि	நீர் தொடுப்பீராக.

ततस्ते रावणामात्यैरमात्याः पार्थिवस्य तु । मृदिताश्चापि ते युद्धे भक्षिताश्च बुभुक्षितैः ॥

பார்வியஸ்ய	"மன்னருடைய	मृदिताः	கொல்லப்பட்டார்கள்.
தே அநாத்யா:	அந்த மந்திரிகள்	अपि च	அன்றியும்
ராவணாமாத்யை: து	இராவணனது மந்திரிகள்	ते	அவர்கள்
	கொல்லப்பட்டனர்	बुभुक्षितैः	பசிவால்வாடியவர்கள்
ततः	அப்பொழுது		களால்
युद्धे	போரில்	भक्षिताः च	பசிக்கப்பட்டார்கள்.

ततो हलहलाशब्दो नर्पदातीर आचमौ । अर्जुनस्यानुयातॄणां रावणस्य च मन्त्रिणाम् ॥

ततः	"அக்காலத்தில்	रावणस्य	இராவணனுடைய
नर्पदातीर	கர்மனைதயின் களையில்	मन्त्रिणां च	மந்திரிகளுடையவரும்
अर्जुनस्य	அர்ஜுனனது	हलहलाशब्दः	கட்குரல்
अनुयातॄणां	பரிவாசிக்களுடையவரும்	आचमौ	உண்டாசிற்று.

इषुभिस्तोमरैः शूलैस्त्रिशूलैर्वज्रकर्पणैः । सरावणानर्दयन्तः समन्तारम्भद्रुताः ॥ ३४ ॥

सरावणान्	"இராவணன்குட	वज्रकर्पणैः	குத்தி இழுக்கும் வஜ்ராயுதங்களாலும்
	விசுப்பவர்களை	समन्तान्	எல்லாப்பக்கங்களிலும்
इषुभिः	பாணங்களாலும்	अर्धशतैः	தன்புறத்துபவர்
तोमरैः	தேரமரங்களாலும்		களால்
शूलैः	சூலங்களாலும்	समभिद्रुताः	அதிகமாய் மேல்விழ்ந்து தாக்கினார்கள்.
त्रिशूलैः	த்ரிசூலங்களாலும்		

हैहयाधिपयोधनानां वेग आसीत्सुदारुणः । सनकमीनमकरसमुद्रस्येव निखनः ॥ ३५ ॥

हैहयाधिप-योधनानां	"ஹைஹயதேசாதிபரின் போர்வீரர்களிடைய	निखनः	முழக்கம்
वेगः	முடிமுற்றமானது	हव	போன்றதாய்
सनकमीन-मकर(समुद्रस्य)	முதலைகள், மச்சங்கள், கருமீன்கள் இவைகளையுடைய சமுத்திரத்தின்	सुदारुणः	மிக்க பயங்கரமானதாய்
		आसीत्	இருந்தது.

रावणस्य तु तेऽमात्याः महस्तशुकसारणाः । कार्तवीर्यवलं क्रुद्धा निर्दहन्ति स्म तेजसा ॥

रावणस्य	"இராவணனது	कार्तवीर्यवलं	கார்த்தவீர்யனுடைய
अमात्याः	மந்திரிகளாகிய		சேனையை
ते	அந்த	वु	இப்பொழுது
महस्तशुक-सारणाः	மீரஹஸ்தனும், ககனும், சாரணனும்	तेजसा	யுத்தசௌர்யத்தால்
क्रुद्धाः	கொபங்கொண்டவர்	निर्दहन्ति स्म	ஆயாசப்படுத்தினார்கள்.
	களால்		

अर्जुनाय तु तत्कर्म रावणस्य समन्त्रिणः । क्रीडमानाय कथितं पुरुषैर्द्वाररक्षिभिः ॥३७॥

द्वाररक्षिभिः	"வாயில் காப்போர் கண்கிய	समन्त्रिणः	மந்திரிகளோடியருக் கின்ற
पुरुषैः	சேவகர்களால்	रावणस्य	இராவணனது
क्रीडमानाय	ஜலக்கிரை செய்து கொண்டிருக்கும்	तत्	அந்த
अर्जुनाय	அர்ஜுனனுக்கு	कर्म	தொழில்
तु	இப்பொழுது	कथितम्	உரை செய்யப்பட்ட டது.

श्रुत्वा न भेतव्यमिति स्त्रीजनं तं ततोऽर्जुनः । उत्तार जलात्तस्माद्भङ्गातोयादिवाञ्छनः ॥

अर्जुनः	"அர்ஜுனர்	ततः	அப்படியிருத்தலால்
सं	அதை	तस्मात् जलात्	அந்த ஜலத்தினின்றும்
श्रुत्वा	கேட்டு	भञ्जनः	அஞ்சனமென்கிற திகக்கெஜும்
स्त्रीजनं	ஸ்திரீஜனத்தைப் பார்த்து	गङ्गातोयात्	கங்கா ஜலத்தினின்றும்
न भेतव्यं	"அஞ்சவேண்டாம்"	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
इति	என்று சொல்லியிட்டு	उत्तार	கரையேறினார்.

क्रोधदूषितनेत्रस्तु स ततोऽर्जुनपावकः । मज्ज्वाल महाघोरो युगान्त इव पावकः ॥३९॥

ततः	"அப்பொழுது	महाघोरः	மஹா பயக்கரமாயி ருக்கின்ற
सः	அந்த	युगान्तः	பிரளயகாலத்திய
अर्जुनपावकः	அர்ஜுனராகுமக்கனி	पावकः इव	ஊழித்தியென
तु	இவ்விஷயத்தில்	मज्ज्वाल	ஜ்வலித்தது.
क्रोधदूषितनेत्रः	கோபத்தால் கலங்கிய கண்களுற்றதால்		

स तूर्णतरमादाय वरहेमाङ्गदो गदाम् । अभिदुद्राव रक्षांसि तमांसीव दिवाकरः ॥४०॥

वरहेमाङ्गदः	"மிகச்சிறந்த சுவர்ண தோள்வளைகளைப்	रक्षांसि	அரக்கர்களை
सः	அவர் [முண்டிருந்த	दिवाकरः	சூரியபகவான்
गदां	கதையொன்றை	तमांसि	இருளை
तूर्णतरं	சுடக்கென	इव	எவ்வண்ணமோ, அவ்வண்ணமே
आदाय	கையில் எடுத்துக் கொண்டு	अभिदुद्राव	விலக்கினார்.

बाहुविक्षेपकरणां समुद्यम्य महागदाम् । गारुडं वेगमास्थाय चापपातैव सोऽर्जुनः ॥४१॥

सः	"அந்த	बाहुविक्षेपकरणां	கைபால் சுழற்றிக் கொண்டிருக்கின்ற
अर्जुनः	அர்ஜுன்	महागदां च	பெரும்கதையையே
गारुडं	கருடபகவானைப் போன்ற	समुद्यम्य एव	உயரத்தூக்கிக் கொண்டே
वेगं	உக்கிரத்தை	आपशत	கிட்டிகொக்கினான்.
आस्थाय	அடைந்து		

तस्य मार्गं समारुध्य विन्ध्योऽर्कस्येव पर्यतः ।

स्थितो विन्ध्य इवाकम्प्यः महस्तो मुसलायुधः

॥ ४२ ॥

तस्य "அவரது
மार्गं வழியில்
मुसलायुधः முஸலமென்ற ஆயு
தந்தையுடையவனும
विन्ध्यः इव விந்நியமலைபோலவே
अकम्प्यः சலிங்காதவனுமான

महस्तः பிரதூஸ்தன்
अर्कस्य ருர்பபகவா னுக்கு
विन्ध्यः पर्यतः விந்நியமலை
इव எவ்வண்ணமோ அவ்
समारुध्य பறித்து [வண்ணமே
स्थितः நின்றுன்.

ततोऽस्य मुसलं घोरं लोहवद् महीदतः । महस्तः प्रपयन्कुक्षो ररास च यथाऽम्बुदः ॥

महस्तः "பிரதூஸ்தன்
सतः அப்பொழுது
महीदतः பதூ உக்கிரமான
कुक्षः கோபங்கொண்ட
लोहवद् லோகமயான இரும்
புப்பூணிட்ட

घोरं மிகப்பெரியதாகிய
मुसलं முஸலமென்ற ஆயு
अस्य அகரீது [தந்தை
प्रपयन् ஒக்கிப்போட்டான்.
च அதன்மேல்
अम्बुदः यथा மேகமென
ररास சிங்காதம்செய்தான்.

तस्याये मुसलस्याप्रिशोकापीडसन्निभः । महस्तकरमुक्तस्य वभूव प्रदहन्निव ॥ ४४ ॥

महस्तकरमुक्तस्य "பிரதூஸ்தனது என
யான்போடப்பட்ட
तस्य அந்த
मुसलस्य முஸலாயுதத்தினது
अये முனையிள்

अशोकापीडसन्निभः அசோகபூல்பமாகி
போன்றதாய்
प्रदहन् इव கொளுத்தி எரிக்கிற
தாயுயிருக்கிற
अग्निः கெருப்பு
वभूव உண்டாயிற்று.

आधावमानं मुसलं कार्त्तवीर्यस्तदारुणः । निपुणं वञ्चयामास सगदोऽगदविक्रमः ॥ ४५ ॥

अगदविक्रमः "குறையற்ற விக்ரம
சாலியும்
सगदः கதாபரணியுமான
कार्त्तवीर्यः கார்த்தவீர்யர் என்ற
अरुणः அர்ஜுனர்

सरा அப்பொழுது
आधावमानं ஒக்கிப்போடப்பட்ட
मुसलं முஸலாயுதத்தை
निपुणं கெஞ்சாமர்தபமாய்
वञ्चयामास மேல்கிழாதபடி தப்
புக்கொண்டார்.

ततस्तमभिदुद्राव महस्तं हैदयाधिपः । भ्रामयानो गदां गुर्वी पञ्चबाहुशतोच्छ्रयाम् ॥ ४६ ॥

ततः "அதன்மேல்
हैदयाधिपः னைதூறுபயமன்னன்
पञ्चबाहुशतोच्छ्रया { ஐந்துநாறு காங்கனாக
உயர்த்தாக்கப்பட்ட
உதும்
गुर्वी அதிக நீண்ட தூறான

गदां கதையை
भ्रामयानः சுழற்றிக்கொண்டு
तं அந்த
महस्तं பிரதூஸ்தனை
अभिदुद्राव புடைத்தார்.

तथा इतोऽतिवेगेन महस्तो गदया तदा । निष्पात इतः शैलो वज्रिवज्रहतो यथा ॥ ४७ ॥

महस्तः	" பிரதஸ்தன்	इतः	உருவழிந்த
अतिवेगेन	மிக்க மும்முரமாய்ப் போடப்பட்ட	शैलः	பலை
गदया	கதையால்	यथा तथा	எவ்வண்ணமோ
इतः	அடி புண்டவனுப்		அவ்வண்ணமே
तदा	அப்பொழுது	निष्पात	நுழியில் படுத்து விட்டான்.
वज्रिवज्रहतः	இந்திரன் வஜ்ராயுதத் தால் அடிபுண்டு		

महस्तं पतितं दृष्ट्वा मारीचशुकसारणाः । समहोदरधूम्राक्षो ह्यपसृष्टा रणजिरात् ॥ ४८ ॥

समहोदर- धूम्राक्षः	" மதேந்தரதான், தூம் ராசுதன் இவர்களை இகழ	पतितं	படுத்துக்கிடப்பவ னாக
मारीचशुकसारणाः	மாரீசனும், சுகனும், மாரணனும்	दृष्ट्वा	கண்டு
महस्तं	பிரதஸ்தனை	रणजिरात् हि	போர்க்களத் திலிருந்தே
		अपसृष्टाः	ஒடிப்போயினர்.

अपक्रान्तेष्वपालेषु महस्ते विनिपातिते । रावणोऽभ्यद्रवचूर्णमर्जुनं वृषसत्तमम् ॥ ४९ ॥

रावणः	" ராவணன்	वृषसत्तमं	தரதோத்தமராகிய
महस्ते	பிரதஸ்தன்	अर्जुनं	அர்ஜுனரை
विनिपातिते	தரையில் படுத்துகிட	चूर्णं	உட்டுண்டே
अपालेषु	அமைச்சர்கள் [வும்]	अभ्यद्रव	மேல்லிழுந்து தாக்கினான்.
अपक्रान्तेषु	ஒடிவிடவும்		

सहस्रबाहोस्तचुद्धं विशद्वाहोश्च दारुणम् । वृषराक्षसयोस्तत्र चारुव्यं रोमहर्षणम् ॥ ५० ॥
सागराविव संख्यौ चञ्चन्मूलाविवाचलौ । तेजोयुक्ताविवादित्यौ मदहन्ताविवानलौ ॥
बलोद्धतौ यथा नागौ वाशितार्थे यथा वृषौ । मेघाविव विनर्दन्तौ सिंहाविव बलोत्कटौ ॥
रुद्रकालाविव क्रुद्धौ तदा तौ राक्षसार्जुनौ । परस्परं गदाभ्यां तौ ताडयामासतुर्भुशम् ॥

सहस्रबाहोः	" ஆரிரம் புதுமுடைய கனம்	तत्र	அந்த
विशद्वाहोः च	இருதுபுதுமுடைய வதுமான	रोमहर्षणं	மயிர்க்கத்தொறித்த தாம்
वृषराक्षसयोः च	பரவிடமன்னவனும் சும் அரக்கனது மன்னனுக்கும்	दारुणं	மிகபலக்கரமாய் மிருத்தின்ற
तत्र	அங்காஸத்தில்	चुद्धं	போரில்
आरुव्यं	ஆரம்பமாகிய	संख्यौ	கரைபுரண்டு பொங்கும்
		सागरी	இரு சமுத்திரங்கள்

इव	போன்றவர்களும்	यथा	போன்றவர்களும்
चलन्मूढी	{ அடிவாரங்களுடனே பிடுங்கி எடுக்கப் பட்டு சுஞ்சரிக்கின்ற மலைகள்	विनर्शनौ	முழங்குகின்ற
अचली	மலைகள்	मेघौ	இரண்டுமேகங்கள்
इव	போன்றவர்களும்	इव	போன்றவர்களும்
तेजोयुक्ती	ஹோதிபெற்று விளங் கும்	बलोक्यौ	வலியுந்த
आदित्यौ	இருசூர்யர்கள்	सिद्धौ	இருசிக்கங்கள்
इव	போன்றவர்களும்	इव	போன்றவர்களும்
मरुह्यौ	கொழுந்துவிட்டு எரிசின்ற	तौ	அவ்விருவர்களைய
अनलौ	இரண்டு அக்கனிகள்	रुद्रकाक्षौ	ருத்திரனும் காலனும்
इव	போன்றவர்களும்	इव	போன்றவர்களு
वाशिष्ठौ	ஒரு பெண்யாணைக் காத	तौ	அந்த [மாதிய
बलोज्ज्वलौ	பலத்தால் கொளுத் தூற்ற	राक्षसाक्षौ	ராக்ஷஸமன்னனும், அர்துமன்னும்
नारी	இரு ஆண்யாணைகள்	कुक्षौ	கேட்பாவேசம்கொண் டவர்களாய்
यथा	போன்றவர்களும்	तदा	அதனும்
वृषौ	இரண்டு எருதுகள்	गदाभ्यां	கதைகளினும்

वज्रप्रहारानचला यथा घोरान्विषेहिरे । गदाप्रहारांस्तौ तत्र सेहाते नरराक्षसौ ॥ ५४ ॥

तव	" அக்காலத்தில்	विषेहिरे	{ பொறுத்துத்தான் கிட்டுகொண்டனவோ, அவ்வண்ணமே
तौ	அந்த	घोरान्	கடுமையான
नरराक्षसौ	மான்ரிடனும் அரக்க னும்	गदाप्रहारान्	கதைகளின் பிரதான ரக்களை
अचलाः	மலைகள்	सेहाते	அனாயசமாய் தாங் கிட்டுகொண்டார்கள்.
वज्रप्रहारान्	வஜ்ரசாயுதப்பிரதாரங் களை		
यथा	எப்படி		

यथाऽशनिरेभ्यस्तु जायतेऽथ प्रतिश्रुतिः । तथा तयोर्गदापोधैर्दिशः सर्वाः प्रतिश्रुताः ॥

अशनिरेभ्यः	" இடி முழக்கங்களி	गदापोधैः	கதைகளின் அடிகளால்
प्रतिश्रुतिः	எதிரொலி [வினாத்த	सर्वाः	எல்லா
यथा	எப்படி.	दिशः तु	திக்குகளிலும்
जायते	" ண்டாகிறதோ,	अथ	எப்போழுது
तथा	அப்பொழுது	प्रतिश्रुताः	எதிரொலிகள்
सर्वाः	அவ்விருவர்களுடைய		கேட்டன.

अर्जुनस्य गदा सा तु पाल्यमानाऽहितोरसि । काञ्चनाभं नभश्चक्रे विद्युत्सौदाமிनी यथा ॥

அர்ஜுனசு	"அர்ஜுனாது	பால்யமானா	விழுந்ததுமே
சா	அந்த	நம:	ஆகாயத்தை
அஹிதோரசி	எதிரியின் மார்பில்	காஞ்சனாபம்	பொன்றிறமுடைய
விद्यு:சௌமினி	மின்னலுடன் விழும்		தாய்
யதா	போன்றதாய் [இடி]	சுக்ரே	செய்தது.

तथैव रावणेनापि पाल्यमाना मुहुर्मुहुः । अर्जुनोरसि निर्भाति गदोत्केव महामिरी ॥५७॥

ததா	"அவ்வண்ணமே	மதா	அவி	கதையும்
ராவணே	இராவணனால்	மஹாமிரி		மஹாகிரியில்
முஹு:முஹு:	மேல் மேலும்	வனகா	இவ	பத்தி எரியும் தீயென
அர்ஜுனோரசி	அர்ஜுனாது மார்பில்	நிர்भाति		விளங்கிற்று.
பால்யமானா	விழுத்தப்பட்ட			

नार्जुनः खेदमायाति न राक्षसगणेश्वरः । समासीत्तयोर्युद्धं यथा पूर्वं बलीन्द्रयोः ॥५८॥

புர்வ	"முன்காலத்தில்	आसीत्		நடைபெற்றது.
बलीन्द्रयोः	பலிக்கும் இந்திரனுக்	अर्जुनः		அர்ஜுனன்
	கும்	खेदं		ஆயாசமென்பதை
यथा	எப்படியோ அப்படியே	न आयाति		அடையவில்லை.
तयोः	அவ்விருவர்களுக்கும்	राक्षसगणेश्वरः		ராக்ஷசகணமன்ன
युद्धं	போர்			னும்
समं	உயர்வுதரவில்லை	न		அடையவில்லை.

शृङ्गेरि वृषा युध्यन्तायैरिव कुञ्जरौ । परस्परं विनिघ्नन्तौ नरराक्षससत्तमौ ॥ ५९ ॥

வृஷா	"இரு விருஷப்பங்கள்	इव		எவ்வண்ணமோ
शृङ्गे:	கொம்புகளால்			அவ்வண்ணமே
युध्यन्	சண்டையோடுவது	नरराक्षससत्तमौ		புருஷோத்தமனும்,
इव	எவ்வண்ணமோ			ராக்ஷஸோத்தமனும்
	அவ்வண்ணமே	परस्परं		ஒருவரையொருவர்
कुञ्जरौ	இரு பாணிகள்	विनिघ्नन्तौ		மோதிக்கொண்டனர்
दन्तायै:	தந்தங்களால்			கள்.

ततोऽर्जुनेन क्रुद्धेन सर्वपाणेन सा गदा । स्तनयोरन्तरे मुक्ता रावणस्य महोरसि ॥६०॥

ततः	"அப்பொழுது	सर्वपाणेन		முழு பனத்தோடு
सा	அந்த	रावणस्य		ராவணனது
गदा	கத	स्तनयो:		ஸ்தனங்களுடைய
अर्जुनेन	அர்ஜுனனால்	अन्तरे		மத்தியத்தோடொன்றிய
क्रुद्धेन	கோபங்கொண்டவ	महोरसि		அகன்ற மார்பில்
	ராய்	मुक्ता		விடுக்கப்பட்டது.

वरदानकृतवागे सा गदा रावणोरसि । दुर्वलेव यथावेगं दिवा भूत्वाऽपवत्क्षितौ ॥ ६१ ॥

सा गदा	"அந்த கதை	इव	முற்றிலும்
वरदानकृतवागे	{ வரம் பெற்றதால் கிடைத்த பழுதுக் கிடம்காததரன்	दुर्वला	வலுவற்றதாகி
रावणोरसि	ராவணனது மார்பில்	दिवा भूत्वा	இரண்டாக முறித்து
यथावेगं	எவ்வண்ணமோ பலமு டையதரபிருக்கு	क्षितौ	மண்மிது
		असत्	வீழ்ந்தது.

स त्वर्जुनप्रभुकेन गदापातेन रावणः । अपासर्पद्धनुर्मात्रं निषसाद च निष्टनन् ॥ ६२ ॥

स	"என்றாலும்	अपासर्प	பின் ஓதுக்கினான்.
त्वर्जुनप्रभुकेन	அர்ஜுனனால் போடப் பட்ட	च	அன்றியும்
गदापातेन	கதைபின்வீழ்ச்சியால்	सः	அவன்
रावणः	ராவணன்	निष्टनन्	கதறிக்கொண்டு
धनुर्मात्रं	ஒரு விரற்கிடை	निषसाद	கிழே விழுந்துவிட் டான்.

स विह्वलं तदालक्ष्य दशमीव ततोऽर्जुनः । सहसोत्पत्य जग्राह गरुत्मानिव पन्नगम् ॥

सतः	"அந்த சமயத்தில்	गरुमान्	கருடர்
सः	அந்த	पन्नगं	சர்ப்பத்தின்மீது
अर्जुनः	அர்ஜுனர்	इव	எவ்வண்ணமோ, அவ்வண்ணமே
दशमीव	தசமீவரை	सहसा	சடக்கன
विह्वलं	சோர்ந்து விழ்ந்து கிடக்கிறவனாக	उत्पत्य	ஒரோபாயச்சலரம்ப் பாய்க்து
आलक्ष्य	தூரத்திலிருந்தே	जग्राह	பற்றிக்கொண்டார்.
तत्	ஆதலால் [பார்க்து		

स तं बाहुसहस्रेण बलाद्वा दशाननम् । बबन्ध बलवान्राजा बलिं नारायणो यथा ॥

नारायणः	"ஸ்ரீமன் நாராயணன்	सं	அந்த
बलिं	பலிசக்கிரவர்த்தியை	दशाननं	தசானனை
यथा	எவ்வண்ணமோ, அவ்	बाहुसहस्रेण	ஆயிரம்கைகளால்
सः	அந்த [வண்ணமே	बुध्	பிடித்துக்கொண்டு
बलवान्	பலவானான	बलात्	இறுக்கி
राजा	ராஜன்	बबन्ध	கட்டிவிட்டார்.

बध्यमाने दशमीवे सिद्धचारणदेवताः । साधरीति वादिनः पुण्यैः किरन्त्यर्जुनमूर्धनि ॥

दशमीवे	"தசமீவன்	इति	என்று
बध्यमाने	கட்டுண்டவளவில்	वादिनः	கொண்டாடி,
सिद्धचारणदेवताः	சித்தர்கள், சாரணர் கள், தேவதைகள்	अर्जुनमूर्धनि	அர்ஜுனனது சிரலில்
साधु	"சபாஸ்த"	पुण्यैः	புஷ்பங்களால்
		किरन्ति	வருஷித்தார்கள்.

व्याघ्रो मृगमिवादाय मृगराडिव दन्तिनम् । ननाद हृदयो राजा हर्षाद्भुद्वन्मुहुः ॥

हृदयः "நெறுநறையதேச
राजा மண்ணவர்
व्याघ्रः ஒரு புலி
मृगं ஒரு மாடு
इव எவ்வண்ணமோ ஆவ்
வண்ணமே,

मृगाद् ஒரு சிங்கம்
दन्तिनं ஒரு பாலைநாய

इव எவ்வண்ணமோ ஆவ்
வண்ணமே
आदाय தூக்கிக்கொண்டு
हर्षात् மகிழ்ச்சியால்
अभुद्वन् மேகமென
मुहुः மீண்டும்
ननाद ஆனந்தமோவத
மிட்டார்.

प्रहस्तस्तु सपाश्वस्तौ दृष्ट्वा बद्धं दशाननम् । सह तै राक्षसैः क्रुद्धाभिदुद्राव पार्थिवम् ॥

प्रहस्तः "சீரஹஸ்தன்
सपाश्वस्तौ களைதெளிந்தவனுப்
दशाननं தசானனனை
बद्धं பிடிபட்டுக் கட்டப்பட்ட
दृष्ट्वा கண்டுபிடிக்கிறவனாக
तु அதனால்

क्रुद्धः கோபங்கொண்டவ
तैः ஆந்த [இது
राक्षसैः सह ஆரக்கர்களோடு
पार्थिवं च மன்னரையே [கூடவே
अभिदुद्राव மேல்விழுந்து தான்
புறத்தினான்.

नक्तञ्चराणां वेगस्तु तेषामापततां बभौ । उद्धूत आतपापाये पयोदानामिवाम्बुधौ ॥६८॥

अम्बुधौ "ஊமுத்திரத்தில்
आतपापाये கோடைகாலமுடிவில்
पयोदानां மேகங்களின்
उद्धूतः போய்ச்சேருதல்
इव எவ்வண்ணமோ ஆவ்
வண்ணமே

तेषां ஆந்த
आपततां மேல்விழுந்து தாக்கு
கின்ற
नक्तञ्चराणां ஆரக்கர்களுடைய
वेगः तु உக்கிரமும்
बभौ விளங்கிற்று.

मुञ्च मुञ्चेति भाषन्तस्तिष्ठ तिष्ठेति चासकृन् । मुसहानि सशूलानि सोऽससर्ज तदाऽर्जुने ॥

तदा "அப்பொழுது
मुञ्च 'விட்டுவிடுக
मुञ्च 'விட்டுவிடுக'
इति என்றும்
तिष्ठ 'போகாதுநில்
तिष्ठ 'போகாதுநில்'
इति என்றும்
असकृन् பலமுறையும்

भाषन्तः உரக்கக்கவிஞர்கள்
सः च அவனும்
अर्जुनः அர்ஜுனன்பீது
सशूलानि நூலங்களுடனிருக்
கின்ற
मुसहानि முஸ்ஹமென்ற ஆயு
उःससर्ज விடுத்தான். [தங்களை

अप्राप्तान्येव तान्याशु असंभ्रान्तस्तदाऽर्जुनः । आयुधान्यमरारीणां जघाहारिनिपूदनः ॥

अरिनिपूदनः "சத்ருசம்ஹாரகரா
अर्जुनः அர்ஜுனன் [கிய
तदा அப்பொழுது
असंभ्रान्तः சந்தேஹம் கலவரம்
வடவாதவராய்
अमरारीणां தேவசத்ருக்களுடைய

आयुधानि ஆந்த ஆயுதங்களை
इव முற்றிலும்
अप्राप्तानि பயனற்றவைகளாய்
आशु அப்பொதைக்கப்போ
जघाह तன்வசமாகித் [தே
கொண்டார்.

ततस्तैरेव रक्षांसि दुर्धरेः प्रवरायुधैः । भिक्षा विद्रावयामास वायुरम्बुधरानिव ॥ ७१ ॥

வாயு:	¹⁴ வாயு	प्रवरायुधैः एव	அருவாயான ஆயுதங்
अम्बुधरान्	தேவகங்களை		களாலேயே
इव	எவ்வண்ணமோ	रक्षांसि	அரக்கர்களை
	அவ்வண்ணமே	भिक्षा	சிதை அடித்து
ततः	அப்பொழுது	विद्रावयामास	ஒட்டம்பிடிக்கச்
तैः	அந்த		செய்தார்.
दुर्धरेः	அசுறையாமையிருந்		
	கின்ற		

राक्षसांस्त्रासयित्वा तु कर्त्तवीर्योऽर्जुनस्तदा । रावणं गृह्य नगरं प्रविशेत् सुहृद्भूतः ॥ ७२ ॥

तदा	¹⁴ அப்பொழுது	रावणं तु	ராவணனைமட்டும்
कर्त्तवीर्यः	காந்தவீர்யர் என்ற	गृह्य	கட்டி இழுத்துக்
अर्जुनः	அர்ஜுனர்		கொண்டு
राक्षसान्	அரக்கர்களை	सुहृद्भूतः	ஆபதர்களால் சூழப்
त्रासयित्वा	பயத்தோடந்		பட்டவராய்
	செய்துவிட்டு	नगरं	பட்டணத்திற்கு
		प्रविशेत्	திரும்பிப்போனார்.

स कीर्यमाणः कुसुमाक्षतोत्करैर्द्विजैः सपौरैः पुरुहूतसन्निभः ।

तदाऽर्जुनः संप्रविशेत् तां पुरीं बलिं नियुञ्च्य सहस्रलोचनः ॥ ७३ ॥

सहस्रलोचनः	¹⁴ தேவகந்திரன்	तदा	அப்பொழுது
बलिं	பலிசக்கிரவர்த்தினைய	सपौरैः	{ ககரகாகிகளுடன்
निपुण	பிடித்துக்கொண்டு		{ தேர்த்து வத்திருக்
	வந்தது,		{ கின்ற
इव	எவ்வண்ணமோ,	द्विजैः	பிராமணர்களால்
	அவ்வண்ணமே	कुसुमाक्षतोत्करैः	{ திருத்த புஷ்பங்களால்
पुरुहूत सन्निभः	இந்திரனுக்கு நிகரான		{ ஹம் பங்களால் வந்த
सः	அந்த		{ களாலும்
अर्जुनः	அர்ஜுனர்	कीर्यमाणः	ஆசீர்வதிக்கப்பெற்ற
तां	அந்த		காராய்
पुरीं	நகரத்தில்	संप्रविशेत्	புகுவதித்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे द्वात्रिंशः सर्गः ॥

त्रयविंशः सर्गः—முப்பத்துமூன்றாவது வர்க்கம் || 23 ||

रावणमोचनम्—ராவணனை விடுவிப்பது.

रावणग्रहणं तत् वायुग्रहणसन्निभम् । ततः पुलस्त्यः शुश्राव कथितं दिवि दैवतैः ॥ १ ॥

புலஸ்த்ய:	" புலஸ்த்யர்	वायुग्रहणसन्निभं तु	{ காற்றையே கையில் கட்டிவிட்டது போலிருக்கிறதாய்
दिवि	சுவர்க்களோகத்தில்	कथितं	பேசிக்கொள்ளப் பட்டதாக
दैवतैः	தேவர்களால்	शुश्राव	கேள்விப்பட்டார்.
ततः	அப்பொழுது		
तत्	அந்த		
रावणग्रहणं	ராவணனைக் கட்டிப் பிடித்திருக்கிறது		

ततः पुत्रकुतस्नेहात्कम्पमानो महाशक्तिः । माहिष्मतीपतिं द्रुमाजगाम महासुनिः ॥ २ ॥

ततः	" அதனால்	कम्पमानः	மனக்கலக்கங்கொண்டவராய்
महाशक्तिः	மஹாசக்தி	माहिष्मतीपतिं	மாஹிஷ்மதி
महासुनिः	மஹரிஷி [சாஸியாகிய]		மன்னரை
पुत्रकुतस्नेहा	{ புத்திரனிடத் திருன்ன ஆசைப் பெருக்கினால்	द्रुम्	நெரில்காண
		आजगाम	எழுந்தருளினார்.

स वायुमार्गमास्थाय वायुतुल्यगतिर्दिनः । पुरीं माहिष्मतीं प्राप्तो मनःसंपातविक्रमः ॥ ३ ॥

वायुतुल्यगतिः	{ "வாயுவுக்கு சிகராகிய போக்கையுடை யவரும்	सः दिनः	அந்த பிரம்மணர்
मनःसंपातविक्रमः	{ மனதில் எண்ணியதை முடிக்கவல்ல சக்தித் திச்சாலியுமாகிய	वायुमार्ग	ஆகாயமர்க்கமாகவே
		आस्थाय	சென்று
		माहिष्मतीं	மாஹிஷ்மதி
		पुरीं	பட்டணத்திற்கு
		प्राप्तः	போய்ச்சேர்ந்தார்.

सोऽमरावतिसङ्काशां हृष्टपुष्टजनाकुलाम् । भविवेश पुरीं ब्रह्मा इन्द्रस्यैवामरावतीम् ॥ ४ ॥

हृष्ट	" இந்திரனது	हृष्टपुष्ट-	{ சர்வகாமங்களும் கை
अमरावती	அமராவதியில்	जनाकुलं	கூடப்பெற்று திருப் தி கொண்ட ஜனங் களால் நிறைந்துள் ளதும்
ब्रह्मा	பிரம்மதேவர்	अमरावतिसङ्काशां	அமராவதிபோலிருக் கிற ஜமான
इव	ஏவ்வண்ணமே	पुरीं	பட்டணத்தில்
सः	அவர்	भविवेश	பிரவேசித்தார்.

पादचारमिवादित्यं निष्पतन्तं सुदुर्दशम् । ततस्ते प्रत्यभिज्ञाय द्वाःस्था राज्ञे न्यवेदयन् ॥

தே	"அந்த	பாதித்ய	சூர்யபகவானை
द्वाःस्थाः	வாஸிஷ்டாப்போர்கள்	इव	போலிருக்கிற அவரை
सुदुर्दश	{ பார்ச்சுக்கண்ணுக்கி	प्रत्यभिज्ञाय	இன்னொருவருக்குக்
	ன்ற ஒளியுடன்		டறிந்துகொண்டு
निपातरतं	வினக்குகிறவரும்	ततः	உடனே
	இடத்தைவிட்டு எழுந்	राज्ञे	மன்னருக்கு
	தருளியவராய்	न्यवेदयन्	தெரியப்படுத்தினார்
पाश्चात्	{ பூமிமைய ஸ்பர்சித்தாக்		கன்.
	கால்களையாய் வரு		
	கின்ற		

पुलस्त्य इति विज्ञाय वचनाद्धैहयाधिपः । शिरस्यञ्जलिमाधाय प्रयुङ्क्षत्तपस्विनम् ॥

हैहयाधिपः	"ஹைஹயமன்னர்	अञ्जलि	கைகூப்புதலை
वचनात्	சொன்னதிலிருந்து	आधाय	செய்துகொண்டு
पुलस्त्यः	புலஸ்தியர்	तपस्विनं	தபசுவை
इति	என்று	प्रयुङ्क्षत्	எதிர்கொண்டு சென்
विज्ञाय	தெரிந்துகொண்டு		ருர்.
शिरसि	முடிமேல்		

पुरोहितोऽस्य गृह्यार्घ्यं मधुपर्कं तथैव च । पुरस्तात्प्रययौ राज्ञः शक्रस्येव बृहस्पतिः ॥७॥

गृह्यस्य	"இந்திரனுக்கு	तथा एव	அவ்வண்ணமே
बृहस्पतिः	பிரஹஸ்பதி	मधुपर्कं च	மதுபர்க்கத்தையும்
इव	எப்படியோ அப்படி	राज्ञः	கையில்கொண்டு
अथ	இவரது [யே	पुरस्तात्	முன்னே
पुरोहितः	புரோஹிதர்	प्रययौ	சென்றார்.
आर्घ्यं	அர்க்யத்தையும்		

ततस्तमृषिमायान्तमुच्यन्तमिव भास्करम् । अर्जुनो दृश्य संभ्रान्तो बभूवेन्द्र इवेश्वरम् ॥

अर्जुनः	"அர்ஜுனர்	दृश्य	பார்த்து
तथान्त	உதயமரண	ततः	உடனே
भास्करं	சூர்யபகவானை	संभ्रान्तः	பரபரப்புடையவராகி
इव	போன்ற	ईश्वरं	சகலரனை
आयान्तं	எழுந்தருளியிருக்	इन्द्रः	இந்திரன்
	கின்ற	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்
तं	அந்த		வண்ணமே
कर्मि	முனிவரை	बभूवे	அடிபணிந்தார்.

स तस्य मधुपर्कं गां पाद्यमर्घ्यं निवेद्य च । पुलस्त्यमाह राजेन्द्रो हर्षगद्गदया गिरा ॥९॥

ச:	“அந்த	निवेद्य	சமர்ப்பித்து
राजेन्द्रः	ராஜேந்திரத்தவர்	पुकरत्वं	புலஸ்த்யமாப்
तस्य	அவருக்கு		பார்த்து
अर्घ्यं	அர்க்யத்தைதயும்	हर्षगद्गदया	ஸந்தோஷத்தால்
पाद्यं	பாத்யத்தைதயும்		தழுதழுத்த
मधुपर्कं	மதுபர்க்கத்தைதயும்	गिरा	ஒருமொழிகொண்டு
गां च	பகவின் பாகையும்	आह	விஞ்ஞாபனம் பண்
			ணிக்கொண்டார்.

अचैवममरावत्या तुल्या माहिष्मती कृता । अद्याहं तु द्विजेन्द्र स्वां यस्मात्पश्यामि दुर्दशम् ॥

द्विजेन्द्र	“அந்தணப்	अहं	நான்
	பெருமானே!	अद्य	இப்பொழுது
अद्य तु	இப்பொழுதுதான்	दुर्दशं	தரிசிப்பதற்கரியவ
माहिष्मती	மாஹிஷ்மதிகர்		ராமிய
ममरावत्या	அமராவதிக்கு	एवं	இப்படிப்பட்ட
तुल्या	சமானமானதாக	त्वां	தேவரீரை
कृता	விளங்குகிறது.	पश्यामि	பிரத்யக்ஷத்தில்
यस्मात्	ஏனென்றால்		தரிசிக்கப்பெற்றேன்.

अद्य मे कुशलं देव अद्य मे कुशलं व्रतम् । अद्य मे सफलं जन्म अद्य मे सफलं तपः ॥

यस्मादेवगणैर्वन्द्यौ वन्देऽहं चरणौ तव

॥ ११ ॥

देव	“தேவரே!	अद्य	இன்றே
अहं	நான்	मे	அடியேனது
देवगणैः	தேவகணக்களால்	जन्म	ஐன்மம்
वन्द्यौ	வணக்கப்பெற்ற	सफलं	சபலமாகியது.
तव	தேவரீரது	अद्य	இன்றே
चरणौ	திருவடிகளை	मे	அடியேனது
वन्दे	சேவிக்கப்பெற்றேன்.	तपः	தவம்
यस्मान्	இதனால்	सफलं	சபலமாகியது.
अद्य	இன்றே	अद्य	இன்றே
मे	அடியேனது	मे	அடியேனுக்கு
व्रतं	விருதம்	कुशलम्	சர்வமனோபேக்யமும்
कुशलं	பூர்த்தியாய் விளங்கு		கைகூடியது.
	கிறது.		

इदं राज्यमिमे पुत्रा इमे दारा इमे वयम् । ब्रह्मन्किं कुर्मि किं कार्यवाज्ञापयतु नो भवान्॥

वयम्	“ஸ்வாமியே!	इमे	கூத்துநிற்கவின்றும்.
किं कुर्मि	அடியேன் செய்வலே	भवान्	தேவரீர்
	ண்டியது என்ன?	नः	எங்களை
इदं राज्यं	இந்த ராஜ்யம்	कार्यं	ஆகவேண்டியது
इमे पुत्राः	இந்த புத்திரர்கள்	किं	எதுகொரு அதை
इमे दाराः	இந்த மனைவாட்டிகள்	आज्ञापयतु	ஆஞ்ஞாபித்தருள
वयं	நாம்		வேண்டும்.

तं धर्मोऽग्निषु पुत्रेषु शिवं पृष्ठा च पार्थिवम् । पुलस्त्योवाच राजानं दैह्यानां तथाऽर्जुनम् ॥

புலஸ்த்ய:	“ புலஸ்த்யர்	अग्निषु	ஓளபாசனாக்களி
दैह्यानां	தேஹநாயகிகள் தந்திருந்து		விஷயங்களிலும்
राजानं	மன்னரான	पुत्रेषु	புத்தர்கள் விஷயத்
तं	அந்த	शिवं	தெய்வத்தை [திலும்
अर्जुनं	அர்ஜுனனென்ற	पृष्ठा	விசாரித்து
पार्थिवं	சங்கிரவர்த்தியை	च	பின்னர்
धर्मं	தருமங்களைப்	तथा	இவ்விதமாய்
	பற்றியதிலும்	इवाच	திருவாய்மலர்த்தரு
			வினா:

नरेन्द्राम्बुजपलाश पूर्णचन्द्रनिभानन । अतुलं ते बलं येन दशर्षावस्त्वया जितः ॥ १४ ॥

अम्बुजपलाश	“ தாமரை இதழ் போன்ற நேத்திரம் களை உடையவனே !	दशर्षावः	தசர்ச்சாவன்
पूर्णचन्द्रनिभानन	முழுமதிபோன்ற முகமூடையவனே !	जितः	வெல்லத் தயிழந்தி
सर्वम्	புருஷோத்தம !	येन	ருக்கின்றான்
त्वया	உன்னால்	ते बलं	என்கிறபடியால்
		अवलम्ब	உனது பராக்கிரமம்
			ஆதவிதியமாய் விரை
			குடிமது.

अथाचस्योपनिष्ठानां निष्यन्दौ सागरानिलौ । सोऽयं सृधे त्वया वद्धः पौत्रो मे रणदुर्जयः॥

अथ	“ எவனுக்கு	मे	எனது
अथात्	அஞ்சியதால்	पौत्रः	பெணத்திரன்.
सागरानिलौ	கடலும், காற்றும்	इथा	உன்னால்
निष्यन्दौ	கட்டுக்குண்பட்டவை	सृधे	போரிட
	களாய்	रणदुर्जयः	எவனுதும் வெல்லாதத்
उपनिष्ठौ	பணிந்துகடக்கின்றன	अयं	இவன் [கரியனாகிய
	வோ,	वद्धः	பிடித்துக்கட்டிவிடப்
सः	அவன்		பட்டான்.

पुत्रकस्य यशः पीतं नाम विश्रावितं त्वया । मद्वाचयाद्याच्यमानोऽयं मुञ्च वत्स दशाननम् ॥

पुत्रकस्य	“ குழந்தைய !	अथ	இப்பொழுது
यशः	உன்னால்	वाच्यमानः	என்னால் ஒன்று யாகி
पुत्रकस्य	பெணத்திரனுடைய		க்கப்பட்டவனும்
विश्रावितं	எங்கும் பரவியிருந்த	मद्वाचयात्	எனது வேண்டுகோள்
यशः	புகழானது		என்கிறபடியால்
पीतं	பரணம் செய்துவிடப்	दशाननं	தசானனை
	பட்டது.	मुञ्च	விட்டுவிடு.
नाम	இது வெகு ஆச்சரிய		
	மே !		

पुलस्त्याज्ञां प्रवृक्षोचे न किञ्चन वचोऽर्जुनः । सुमोच वै पार्थिवेन्द्रो राक्षसेन्द्रं प्रहृष्टवत् ॥

अर्जुनः	" अर्जुन	उचे न	பதிலாய்க்கொல்ல
पार्थिवेन्द्रः	மன்னர்		வில்லை.
पुलस्त्याज्ञां	புலஸ்தியரது நிய மனத்தை	प्रहृष्टवत्	பரமமானந்தம் கொண் டவராகி
प्रवृक्ष	தொடவித்து	राक्षसेन्द्रे	ராஷ்டிரமன்னனை
किञ्चन	எந்த ஒரு	सुमोच	கட்டினின்று விட்டு
वचः वै	வார்த்தையையும்		விட்டார்.

स तं प्रमुच्य त्रिदशारिमर्जुनः प्रवृष्य दिव्याभरणस्रग्ध्वरैः ।

अहिंसकं सख्यमुपेत्य सायिकं प्रणम्य तं ब्रह्मसुतं गृहं ययौ ॥ १८ ॥

सः	" अर्जुन	अहिंसकं	நாம் ஒருவரை ஒருவர்
अर्जुनः	அர்ஜுனர்		றுழிச்சொல்லா தபடி
त्रिदशारि	தேவசத்ருவான	सख्यं	ஒற்றுமையாகிருத் தலை
तं	அவனை	उपेत्य	செய்துகொண்டு
प्रमुच्य	விடுத்தலைசெய்து	ब्रह्मसुतं	பிரம்மாவின் புதல்வ ரான
दिव्याभरण- स्रग्ध्वरैः	திவ்யமான ஆபரணங் கள், பூமாவைகள், வஸ்திரங்கள் இவை களால்	तं	அவரை
प्रवृष्य	மரியாதை செய்து கொண்டாடி	प्रणम्य	ஸரஸ்டாங்கமாய் நம ஸ்காரம் செய்து
सायिकं	அக்கினிசாகஸிகமாக	गृहं	வீட்டிற்கு
		ययौ	சென்றனர்.

पुलस्त्येनापि सन्त्यक्तो राक्षसेन्द्रः प्रतापवान् । परिष्वक्तः कृतातिथ्यो लज्जमानो विनिर्जितः॥

विनिर्जितः	" அபஜயமடைந்த	कृतातिथ्यः	அதிதிபூஜை பெற்றவ னாய்
प्रतापवान्	பிரதாபசாலியாகிய	लज्जमानः	வெட்கித் தலைகுனிந்த வனாய்
राक्षसेन्द्रः	ராஷ்டிரமன்னன்	पुलस्त्येन अपि	புலஸ்தியராலும்
परिष्वक्तः	தழுவிக்கொள்ளப் பட்டவனாய்	सन्त्यक्तः	பேரகவிடுக்கப் பட்டான்.

पितामहसुतश्चापि पुलस्त्यो मुनिपुङ्गवः । मोचयित्वा दशग्रीवं ब्रह्मलोकं जगाम ह ॥ २० ॥

मुनिपुङ्गवः	" முனிச்சீரெழுந்தரும்	दशग्रीवं अपि	தசகிரீவளையும் கூட
पितामहसुतः च	பிரம்மதேவப்புதல் வகுபாகிய	मोचयित्वा	ஸ்வதந்திரம்பெறத் செய்து
पुलस्त्यः	புலஸ்தியர்	ब्रह्मलोकं	பிரம்மலோகத்திற்கு
		जगाम ह	எழுந்தருளினார்.

एवं स रावणः मातुः कविषीर्वात्सर्वेभ्यः। पुनस्तथावनावापि पुनर्मुक्तो महावजः॥२१॥

ச:	"அந்த	மாவஜ:	அவமானத்தை
மாவஜ:	மறறாபலிஷ்டனாகிய	மாவ:	பெற்றான்.
ராவண:	ராவணனும்	புன: அவி	அப்படி இருந்தும்
கவிஸீர்வாந்	கவித்தலிர்வாநிடத்	புனஸ்தவநாத்	புலன் தயருகைய
	திவிருந்து		சியமனத்தால்தான்

एवं बलिभ्यो बलिनः सन्ति राघवनन्दन । नावज्ञा हि परे कार्या य इच्छेत्पिपयपान्वनः॥

राघवनन्दन	"ரகுவர்கத்தில் பிறந்த பின்னரம்!	आवनः	தனக்கு
एवं	இப்படித்தான்	बिवे	நன்மையை
बलिभ्यः	{ பலிஷ்டனென்று கொண்டாடப்படுப வர்களைக்காட்டி இம்	यः	எவன்
बलिनः	பலவான்கள்	इच्छेत्	உருதுகொண்டேனும்
सन्ति	இருக்கின்றனர்	परे	மேலு ஒருவனிடத்
हि	என்கிறபடியால்	आज्ञा	அவமதிப்பு [திலும்
		न कार्या	செய்யலாகாது.

ततः स राजा विशिवाशनानां सहस्रबाहोरुपयभ्य मैत्रीम् ।

पुनर्वृषाणां कदने चकार चचार सर्वा पृथिवीं च दपात् ॥ २३ ॥

विशिवाशनानां	"அகக்கர்களுக்கு	ततः च	அதன்மேலும்
राजा	மன்னனாகிய	वर्षात्	செருக்கால்
सः	அவன்	पृथिवीं	உலகது
पुनः	இப்படி எல்லாமாமி	सर्वा	முழுமையும்
	வும்	चचार	திரித்தான்.
सहस्रबाहोः	ஆயிரம்மைகளை	वृषाणां	மன்னவர்களுக்கு
	உடையவனுடைய	कदने	காசத்தை
मैत्रीं उपाभ्य	சட்டையப்பெற்று	चकार	கொடுத்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे त्रयविंशः सर्गः ॥

ஆதித: ஷோக: 22122



उत्तरकाण्डे आदित: शोका: 1398

चतुर्विंशः सर्गः—முப்பத்துவாங்காவது ஸர்க்கம் ॥ २४ ॥

वालिः रावणसख्यम्—வாலியும் ராவணனும் சீதனகம்பெட்டி கொண்டது.

अर्जुनेन विमुक्तस्तु रावणो राजसाधिवः । चचार पृथिवीं सर्वापनिर्विणस्तथा कुतः ॥

राजसाधिवः	"ராசகுலமன்ன	अनिर्विणः	{ அதரிமத்தில் கோர்
रावणः	இராவணன் [அரசிய		வைகைகைய
अर्जुनेन	அர்ஜுனரால்		தவருகவே
विमुक्तः तु	வட்டுண்டுவிடப்பட்ட	कुतः	கொங்கிக்கொண்டு
	வருகிருந்தும்	पृथिवीं सर्वा	புவிமுழுமையும்
तथा	இன்னும்	चचार	திரித்தான்.

राक्षसं वा मनुष्यं वा शृणुते यं बलाधिकम् । रावणस्य समासाद्य युद्धे ह्वयति दर्पितः ॥

रावणः	" இராவணன்	बलाधिकं	பலத்தில் மேம்பட்ட
यं	எவனாவது ஒருவனை	शृणुते	அநிகுற/இனா [வனாக
राक्षसं वा	ராஷ்டனனுயிருந்தா யும்சரி,	तं	அவனை
मनुष्यं वा	அல்லது மானிடனாக இருந்தா யும்சரி,	दर्पितः	கர்வம் கொண்டவனுப் கிட்ட
		समासाद्य	போருக்கு
		युद्धे	அழைப்பான்.
		ह्वयति	

ततः कदाचिद्विकिन्धां नगरीं वालिपालिताम् । गत्वा ह्वयति युद्धाय वालिनं हेममालिनम् ॥

कदाचित्	" ஒரு சமயத்தில்	ततः	அவ்விடத்தில்
वालिपालितां	வாலியினால் பரிபா லிக்கப்பட்ட	हेममालिनं	பெரம்பலில் நுண்ட வனாகிய
विकिन्धां	கிஷ்கிந்தா	वालिनं	வாலியை
नगरीं	புரிக்கு	युद्धाय	போருக்கு
गत्वा	சென்று	ह्वयति	அழைத்தான்.

ततस्तु वानरामात्यसारस्तारायिता प्रभुः । उवाच वानरो वाक्यं युद्धमेधुमुपागतम् ॥४॥

वानरामात्यः	" வானரரின் மந்திரி யும்	युद्धमेधुं	போரில் உத்தேசம் கொண்டவனுய்
तारायिता	தாரையின் தந்தையும்	उवाच	வந்திருக்கின்ற அவ னுக்கு
प्रभुः	மஹாகாமர் த்தியசாலி	तु	இதுவிஷயத்தில்
तारः	தாரனென்ற [யுமரகிய	वाक्यं	இந்தபதிலை
वानरः	வானரன்	उवाच	சொன்னான்.
ततः	அங்கே		

राक्षसेन्द्र गतो वाली यस्ते प्रतिवलो भवेत् । कोऽन्यः प्रमुखतः स्थातुं तत्र शक्तः सुबद्धयः ॥

राक्षसेन्द्र	" ராஷ்டனமன்னனே !	तव	உனக்கு
ते	உனக்கு	प्रमुखतः	எதிரில்
प्रतिवलो	சுடான பவிஷ்டர்	स्थातुं	எதிர்த்து நிர்க்க
यः	எவர்	शक्तः	ஆற்றலுடைய
भवेत्	ஆகுவாரோ அந்த	अन्यः	மற்றொரு
वाली गतः	வாலி வெளியில் போயிருக்கின்றார்.	सुबद्धयः	வானரன்
		कः	எங்கிருக்கிறான்.

चतुर्भ्योऽपि समुद्रेभ्यः सन्ध्यापन्वास्य रावण । इदं मुहूर्तमायाति वाली तिष्ठ मुहूर्तकम् ॥

रावण	" இராவண !	इदं मुहूर्तमपि	இந்தஒரு முறையுள் தத்திற்குள்ளேயே
वाली	வாலி	आयाति	திருப்பிவந்து விடுவார்
चतुर्भ्यः	நான்கு	मुहूर्तकं	ஒருமுறையுள் தக்காலம்
समुद्रेभ्यः	சமுத்திரக்களிலும்	तिष्ठ	இங்கேயே தங்கிக் காத்திரு.
सन्ध्यां	சந்தியைப் பரசத்தை		
आरास्य	செய்துவிட்டு		

एतानस्थिचयान्पश्य य एते शङ्खपाण्डुराः । युद्धार्थिनामिमे राजन्वानराधिपतेजसा ॥७॥

राजन्	" 'அரசே !	एते	இந்த
एतान्	இதேர இருக்கின்ற	शङ्खपाण्डुराः	வேளுத்த மண்டை
अस्थिचयान्	எதுப்புக்குயியல்களை		ஒடுகள்
पश्य	கவனித்துப்பார்.	युद्धार्थिनां	போரைவேண்டி
ये	எப்படிப்பட்டதாய்	वानराधिरोजसा	வந்தவர்களுடையது;
इमे	கன்முன் இருக்கிற		வானரமன்னரது
			கொடுமையானது.

यद्वाऽमृतसः पीतस्त्वया रावण राक्षस । तदा वालिनमासाद्य तदन्ते तव जीवितम् ॥८॥

राक्षस	" 'ராக்ஷஸ !	यद्वा	என்கிற பசுதத்திலும்
रावण	ராவண !	तदा	அப்போதும்
त्वया	உன்னால்	वालिन्	வாலியை
अमृतसः	தேவாபிருதமானது	आसाद्य	மேல்விழுந்துதாக்கிய
पीतः	பானம்செய்யப்	तव जीवितं	உனது உயிர்
	பட்டது	तदन्तम्	அதுமட்டுந்தான்

पथ्येदानीं जगच्चित्रमिमं विश्रवसः सुत । इदं सुहृवं तिष्ठस्व दुर्लभं ते भविष्यति ॥ ९ ॥

विश्रवसः	" 'கிர்வசன்	मविष्यति	நேரில் கந்தித்தல்
सुत	புதல்வனே !		கிளையும்
इदं	இந்த	इदानीं	இப்பொழுது
सुहृवं	முதுமலர்த்தகரலம்	जगच्चित्रं	உலகிலெங்கும் பிரசித்
तिष्ठस्व	பொறுத்திருக்கும்,		திபெற்றவாகிய
ते	உனக்கு	इमं	இவரை
दुर्लभं	{ இதுவரையில் அனுப வத்தில்கண்டிராத ஒருவரை	पश्य	நேரில் காண்பீர்.

अथ वा त्वरसे मर्तुं गच्छ दक्षिणसागरम् । वालिनं दृश्यसे तत्र भूमिस्थमिव भास्करम् ॥

मर्तुं	" 'மரணமடைப	तत्र	அவ்விடத்தில்
त्वासे	அகலாப்படுகின்றாய்	भूमिस्थं	பூமியில் எழுந்த
अथ वा	என்றால்	भास्करं	சூர்யடகவானை
दक्षिणसागरे	தென்சமுத்திரத்	इव	போலிருக்கிற
	திற்கு	वालिन्	வாலியை
गच्छ	செல்லுக.	दृश्यसे	காணப்பெறுவாய்.

स तु तारं विनिर्भेत्स्य रावणो लोकरावणः । पुष्पकं तत्समारुह्य प्रययौ दक्षिणार्णवम् ॥

लोकरावणः	" 'உலகைக் கடற	तत्	அந்த
सः	அந்த [அடிக்கும்	पुष्पकं	புப்பகவிமானத்தில்
रावणः	இராவணன்	समारुह्य	எறிக்கொண்டு
तारं	தாரனை	दक्षिणार्णवं	தென்சமுத்திரத்
विनिर्भेत्स्य	திட்டுவிட்டு		திற்கு
तु	உடனே	प्रययौ	போய்ச்சென்றான்.

तत्र हेमगिरिप्रख्यं तरुणार्कनिभाननम् । रावणो वालिनं दृष्ट्वा सन्ध्योपासनतत्परम् ॥ १२ ॥

तत्र	"அவ்விடத்தில்	तरुண- निभानं	} பாலஞர்யனைப் போன்ற முகமுண்ட யவனாகவும்
रावणः	இராவணன்	सन्ध्योपासन-	} ஸந்த்யோபாசன
वालिनं	வாலினைய	तत्परं	} மொன் றிலேயேய ஆனார் திக்புடனிருப்ப கண்டான். [வனாகவும்]
हेमगिरिप्रख्यं	மேருமலை போலிருந்	दृष्ट्वा	கண்டான்.

पुष्पकादवसृज्याथ रावणोऽञ्जनसन्निभः । महीतुं वालिनं सूर्यं निःशब्दपदमात्रजत् ॥ १३ ॥

अथ	"அப்பொழுது	अवसृज्य	இறங்கி
अञ्जनसन्निभः	அஞ்சனமனைபோலி	वालिनं	வாலினைய
	ருக்கின்ற	महीतुं	தெரியாமலே பின்புற மிருந்து பிடிப்பதற்கு ஓசைப்படாமல் காசடி வைத்துக்கொண்டு
रावणः	இராவணன்	निःशब्दपदं	சென்றான்.
पुष्पका	புஷ்பகவிமானத்திலி	आवर्त्त	சென்றான்.
	ருந்து		
सूर्यं	செக்கிரமாத		

यदृच्छया तदा दृष्टो वालिनाऽपि स रावणः । पापानिप्रायवान्दृष्ट्वा चकार न तु संभ्रमम् ॥

वालिना	"வாலினினால்	सः	அவன்
तदा	அந்தசமயத்தில்	पापानिप्रायवान्	தீயனண்ணம் கொண் டவனென
रावणः अपि	இராவணனும்	दृष्ट्वा तु	அறிந்திருந்தும்
यदृच्छया	தெய்வாஜினமாய்	संभ्रमं	ஆப்படி இப்படி அசைதலை
दृष्टः	{ இன்னான் இன்னது செய்யப்போகிருகை ன்று கண்டுகொள் னப்பட்டவனானான்.	न चकार	செய்யாதிருந்தான்.

शशपालस्य सिहो वा पन्नगं गरुडो यथा । न चिन्तयति तं वाली रावणं पापनिश्चयम् ॥

वाली	"வாலி	सिंहः	சிங்கம்
सं	அந்த	शशः	முயலையும்
रावणं	இராவணனை	गरुडः	கருடன்
पापनिश्चयः	{ திக்குசெய்யத்தீர்மா னம் கொண்டுயத் திருக்கிறவனாக அறிந்து	पन्नगं वा	சர்ப்பத்தையும்
आश्रय	அறிந்து	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
		न चिन्तयति	வகப்பாம் செய்யவில்லை.

जिघृक्षमाणमायान्तं रावणं पापचेतसम् । कक्षावलम्बितं कृत्वा गमिष्ये व्रीन्महार्णवान् ॥

जिघृक्षमाणं	"பிடித்துக்கட்டிவிட வேணுமென்கிற	कक्षावलम्बितं	கக்கங்கனிலே சிக்கிக் கொண்டவனாக
पापचेतसं	துஷ்ட எண்ணம் கொண்டு	कृत्वा	செய்துகொண்டு
आयान्तं	வந்துகொண்டிருந்	गमिष्ये	மறாசமுத்திரங்க ளுக்கும்
रावणं	இராவணனை [கின்ற		போகப்போகிறேன்.

द्रक्ष्यन्त्यरिं पमाङ्कस्थं संसदृशकराम्बरम् । लम्बमानं दशग्रीवं गरुडस्थेव पन्नगम् । १७॥

அரி	“கோகத்வேவதி	சீரதூகரிவரீ	{ தொக்கும் தொடைகள், வாகனம், மூன்றங்களுடையவனாய்
दशग्रीवं	தசகிரீவணை [பாசிய	लम्बमानं	மனஞ்சலாடிக்கொண்டிருப்பவனாக
गरुडस्थ	கருடனுக்கு	दृश्यन्ति	{ பலரும்பாற்பயங்குத்தின்பார்க்கப்போகின்றார்கள்.
पन्नगं	ஒருபாம்பை		
इव	போன்றவண்ணமே		
स	எனது		
अङ्गस्थं	உடம்பில் கட்டுண்டவனாய்		

इत्येवं मतिमास्थाय वाली कर्णमुपाश्रितः । जपन्वै नैगमान्मन्त्रांस्तस्यौ पर्वतराडिव ॥१८॥

पर्वतराट्	“இமயமலை	कर्णमुपाश्रितः	{ சீரோத்திரத்திரியத்தை மாத்ரம்கொண்டு கவனித்துக்கொண்டு இருப்பவனாக
इव	போலிருக்கின்ற	नैगमान् मन्त्रान्	வேதமந்திரங்களை
वाली	வாலி	जपन्	ஜபம்செய்துகொண்டு
इति एव	மேற்கண்டவண்ணமாய்	तस्यौ वै	கொஞ்சமேனும் அசையாமலிருந்தான்.
सति	நிர்மானத்தை		
आस्थाय	இருத்தி		

तावन्मोन्धं जिघृक्षन्तौ हरिराक्षसपार्थिवौ । मयन्नवन्तौ तत्कर्म ईहतुर्वलदपितौ ॥ १९ ॥

तौ	“அவ்விரண்டு	मयन्नवन्तौ	வெகுஜாக்கிரதையுடையவர்களாக
वलदपितौ	வலியினால் செருக்கற்ற	तत्	அந்த
हरिराक्षसपार्थिवौ	வானரமன்னனும், ராக்ஷஸமன்னனும்	कर्म	ஒரே முடிவை
अन्धोन्धं	ஒருவரை ஒருவர் கைக்கொள்ளவேண்டுமென்னும் கருத்து	ईहतुः	உத்தேசம்கொண்டிருந்தார்கள்.
जिघृक्षन्तौ	{ டையவர்களாய்		

हस्ताग्रहं तु तं मत्स्या पादशब्देन रावणम् । पराङ्मुखोऽपि जयाह वाली सर्पमिवाण्डजः ॥

वाली	“வாலி	अण्डजः	கருடன்
तं	அந்த	सर्प	ஒரு பாம்பை
रावणं	இராவணனை	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
पादशब्देन	காலடி ஒசையால்		
हस्ताग्रहं	கைக்கொட்டி வளராய்	जयाह	{ ஸ்வாநீனயிழக்கச் செய்து இதுக்கிப்பிடித்துக்கொண்டுவந்தான்.
मत्स्या	அறிந்து		
तु	இவ்விஷயத்தில்		
पराङ्मुखः अपि	சந்தேஹம் வந்தயம் செய்வாதவனாகவே		

ग्रहीतुकामं तं गृह्य रक्षसामीश्वरं हरिः । खमुत्पपात वेगेन कृत्वा कक्षावलम्बिनम् ॥२१॥

மஹீநுகாமம்

கட்டிப்பிடித்துக்கிட

உத்தேசம்மிகொண்ட

தே

அந்த [குந்த

ரக்ஷசாமிஷ்வர

அரக்கர்களின் மன்

ஹரி:

வானரன் [வான

गृह्य

இறுக்கிப்பிடித்துக்

கொண்டு

கक्षावलम्बिन

{ கக்கங்களிற் தொங்கிக்
கொண்டு வானுரலாடு
கின்றவனுக்கெடுத்து
ஆகாயத்திற்
அத்பரணத்தம்
கொண்டு

खं

வேக

करात

எழும்பினான்.

तं चापीक्ष्यमानं तु वितुदन्तं नखैर्मुहुः । जहार रावणं बाली पवनस्तोयदं यथा ॥ २२ ॥

பாலி

“வாலி

தே

அந்த

रावणं च

ராவணனையும்

नखैः

நகங்களால்

मुहुः

விட்டுவிட்டு

वितुदन्तं

குத்திவிட்டு

आपीक्ष्यमानं

தூன்புதுத்துப்பவனாக

तु

இருக்கையிலும்

पवनः

காற்று

तोयदं

மேகத்தை

यथा

எவ்வண்ணமோ

அவ்வண்ணமே

जहार

தூக்கிக்கொண்டு

சென்றான்.

अथ ते राक्षसामात्या द्वियमाणं दशाननम् । सुमोक्षयिषवो बालि रवमाणा अभिद्रुताः ॥

अथ

“அக்காலத்தில்

ते

அந்த

राक्षसानात्याः

ராக்ஷஸனது அமைச்சர்கள்

द्वियमाणं

தூக்கிக்கொண்டு
மேகப்படுகின்ற

दशाननं

தசானனனை

सुमोक्ष ययवः

விடுவிக்கக்கருதியவர்
களால்

रवमाणाः

கூச்சலிட்டுக்கொண்டு

बालि

வாலியை

अभिद्रुताः

பின்தொடர்ந்து ஓடி
னார்கள்.

अन्वीयमानस्तैर्बाली भ्राजतेऽम्बरमध्यगः ।

तैः

“அவர்களால்

अन्वीयमानः

பின்தொடரப்பட்டவ
னாய்

अम्बरमध्यगः

ஆகாயத்தினிடையில்
விளைந்துசெல்து

बाली

வாலி [கின்றவனான

अन्वीयमानो मेघौवैरम्बरस्थ इवांशुमान् ॥

मेघौ वै

மேகக்கூட்டங்களால்

अन्वीयमानः

பின்தொடரப்பட்ட
வரால்

अम्बरस्थः

ஆகாயத்தில் விளங்
கும்

इवांशुमान् इव

சூர்யபகவானென

भ्राजते

விளங்கினான்.

तेश्शक्रवन्तः संपाप्तुं बालिनं राक्षसोत्तमाः । तस्य बाहूस्वेगेन परिश्रान्ता व्यवस्थिताः ॥

தே

“அந்த

राक्षसोत्तमाः

ராக்ஷஸேந்திரத்தவர்கள்

बालिनं

வாலியை

संपाप्तुं

அனுபுக

अशक्नुवन्तः

முடிபாதவர்களால்

तस्य

அவனது

बाहूस्वेगेन

{ கைகள், தொடைகள்
இவைகளின் சலன
வேகத்தால்

परिश्रान्ताः

களைத்தவர்களாகி

व्यवस्थिताः

இடையேதங்கியிருந்
திட்டார்கள்

वालिपार्माद्वाकावर्त्यतेन्द्रा हि गच्छतः । किं पुनर्नीवितयेषुर्विभ्रदै मांसशोणितम् ॥

गच्छतः	" போய்க்கொண் டிருக்கின்ற	मांसशोणितं हि	மாம்பசுத்தையும் ரத்தத்தையுமே
वालिपार्मात्	வாலியின் வழியி- ருந்து	विभ्रतः	வநுரிக்கும்
वर्त्यतेन्द्राः	பெரும்கலைகள்	जीविभेषुः	உயிர்ஐந்துவின் விஷயத்தில்
अप कामन्	ஒதுங்கிவழிவிட்டன	किं पुनः	சொல்லவும் வேண்டுமே !
हि	என்றால்		

अश्विमेणसंपातान्वानरेन्द्रो महानवः । क्रमशः सागरान्सर्वान्पन्थाकालपचन्दत ॥२७॥

महानवः	" மஹா வெகம்கொண் டவனான்	सर्वान्	எல்லாவற்றிலும்
वानरेन्द्रः	வானரத்தேந்தன்	क्रमशः	{ விதிமுறை தவறாத வண்ணம் ஒன்றின் பின் ஒன்றாய்
अश्विमेण संपातान्	{ பகலிசைக்கொண்டான் பறந்து அணுகமுடி- யாதவைகளின்	सन्धाकालं	சந்தியாகாலத்தை பின்கண்டபடி ஆயம்
सागरान्	சமுத்திரங்களை	अचन्दत	{ செய்து கொண் டாடினான்.

संपूज्यमानो भूतैस्तु खेचरैः खेचरो हरिः । पश्विमं सागरं वाली ह्याजगाम सरावणः ॥

खेचरैः	" ஆகாசவாகிகளான	खेचरः	ஆகாசத்திலேயே
भूतैः	அடியார்களால்		செல்லுகின்றவனான
तु	அவ்விஷயத்தில்	वाली	வாலி என்ற
संपूज्यमानः	புகழ்ந்து போற்றப் பட்டவனாய்	हरिः	வானன்
सरावणः हि	{ சாவண்ணையும் வநுரித் துக்கொண்டிருக்க கிறவனாய்	पश्चिमं	மேற்கு
		सागरं	சமுத்திரத்திற்கு
		आजगाम	வந்துசேர்த்தான்.

तस्मिन्सन्ध्यामुपासित्वा स्नात्वा जपवा च वानरः ।

उत्तरं सागरं प्रायाद्दृष्टवानो दशाननम्

॥ २९ ॥

दशाननं	" தசானனை	सन्ध्यां	சந்தியாவந்தனத்தை
पशमानः	வகித்தவண்ணமே	उपासित्वा	செய்து
	விருக்கின்ற	जपवा च	ஐந்தையும்செய்து கிட்டு
वानरः	வானன்	उत्तरं	வடக்கு
तस्मिन्	அதில்	सागरं	சமுத்திரத்திற்கு
प्रायाद्	வந்தான்	प्रायाद्	புறப்பட்டான்.

बहुयोजनसाहस्रं बहुमानो महाहरिः । वायुश्च मनोश्च जगाम सह शत्रुगा ॥ ३० ॥

महाहरिः	“ மஹாஹ்ஹி” பெற்ற வானான்	बहुयोजनसाहस्रं	அநேகமான சிரம்
वायुश्च	வாயுவேகம்போன்ற	शत्रुगा	பேயனுக்களையும்
मनोश्च	வனுகவும்	सह	சற்றுநேரம்
	மனோவேகம்போன்ற	वहमानः	சிறுத்தேரம்
	வனுகவும்		பறந்துகொண்டு
		जगाम	சென்றுபவனாய்
			வந்துசென்றதான்.

उत्तरे सागरे सन्ध्यामुपासित्वा दशाननम् । बहुमानोऽमहाली पूर्व वै स महोदधिम् ॥

सः वाली	அந்த வாலி	सन्धा	சந்தியாவந்தனத்தைய
दशाननं	தசானனனை	उपासित्वा	செய்துவிட்டு
बहुमानः वै	வழைத்தவண்ணனோ	पूर्व	கிழக்கு
उत्तरे	வடக்கு	महोदधि	சமுத்திரத்திற்கு
सागरे	சமுத்திரத்தில்	अमन	வந்துசென்றதான்.

तत्रापि संध्यामन्वास्य वासविः स हरीश्वरः । किष्किन्ध्यामभितो गृध्र रावणं पुनरागमत् ॥

वासविः	“ தீர்திரன் புதல்வ” னைய	तत्र	அதில்
सः हरीश्वरः	அந்த வானசமன்னன்	सन्धा	சந்தியாவந்தனத்தைய
रावणं	ராவணனை	सन्वास्य	செய்து
गृध्र अपि	{ கைதியாய் பற்றிக் கொண்டிருக்கும் வண்ணமே	पुनः	திரும்பி
		किष्किन्धां	கிஷ்கிந்தராகரத்
		अभितः	அருகாமையில் [திருகு]
		आगमत्	வந்துசென்றதான்.

चतुर्थपि समुद्रेषु सन्ध्यामन्वास्य वानरः । रावणोद्धतश्रान्तः किष्किन्धोपवनेऽपतत् ॥

वानरः	“ வானான்”	समुद्रेषु अपि	சமுத்திரங்களிலும்
रावणोद्धत-}	ராவணனையும் தூக்	सन्धा	சந்தியாவந்தனத்தைய
श्रान्तः }	கிக்கொண்டுபோகி	अन्वास्य	வழக்கம்போஸ்
	றதையும் ஒரு விசே		செய்துவிட்டு
	ஷமாய்க்கியபாத	किष्किन्धोपवने	கிஷ்கிந்தராகரத்தின்
	சாத்தம்கொண்ட		உத்யானவனத்தில்
चतुर्थं	நான்கு [மனத்தனய்	अपतत्	இறங்கினான்.

रावणं तु मुमोचाथ स्वकक्षात्कपिसत्तमः । कुतस्त्वमिति चोवाच महसन्रावणं मुहुः ॥

कपिसत्तमः	“ வானசத்தேஷ்டன்”	महान्	கையாண்டசெய்து
रावणं च	ராவணனையும்		கொண்டு
अथ	இப்பொழுது	रावणं	ராவணனைப்பார்த்து
स्वकक्षान्	தனது கক্ষத்தில்	तु	‘தேவரீ’
	குது	कुतः	{ எவ்விடத்திலிருந்து
मुमोच	உதறினான்.		இப்பொழுது எழுந்
तु	அவ்விஷயமாய்	इति	தருளுகிறதோ?
मुहुः	அந்த சமயத்தில்	उवाच	என்று
			விசாரனை செய்தான்.

सोऽहं हृष्टबलस्तुभ्यमिच्छामि हरिपुङ्गव । त्वया सह चिरं सख्यं सुस्तिर्यं पावकामयतः ॥

हरिपुङ्गव

"வானரோத்தமர் !

तुभ्यं

உன்னிஷதயத்தில்

हृष्टबलः

{ பலத்தை பிரத்யஸ்தத்
தில் அனுபவித்து
விட்டேன்.

सः

அந்த

अहं

நான்

त्वया सह

உன்னுடன் கூட

दाराः पुत्राः पुरं राष्ट्रं भोगाच्छादनभोजनम् । सर्वमेवाविभक्तं नौ भविष्यति हरीश्वर ॥

हरीश्वर

"வானரமன்னா !

पुत्राः

புதல்வர்களும்

भोगाच्छादन-

போகமும், வஸ்திர

भोजनं

மும், போஜனமும்

पुरं

நகரமும்

राष्ट्रं

நாடும்

ततः प्रज्वालयित्वाऽग्निं तावुभौ हरिराक्षसौ । भ्रातृत्वमुपसंपन्नौ परिष्वज्य परस्परम् ॥४२॥

तौ

"அந்த

समौ

இருவர்களாகிய

हरिराक्षसौ

வானரனும், அரசர்

अग्निं

அக்கினியை [கனும்

प्रज्वालयित्वा

வளர்த்தி

परस्परं

ஒருவரை ஒருவர்

अन्योन्यं लम्बितकरो ततस्तौ हरिराक्षसौ । किष्किन्यां विशतुर्द्वौ सिंहौ गिरिगुहामिव ॥

ततः

"அங்கிருந்து

तौ हरिराक्षसौ

அந்த வானரனும்,
அரசர்களும்

अन्योन्यं

ஒருவரோடொருவர்

हयौ

சந்தேரவடிவடைந்தவர்
கனாய்

स तत्र मासमुषितः सुयीव इव रावणः । अपाल्यैरागतैर्नीतल्लोचयोत्सादनार्थिभिः ॥

सः

"அந்த

रावणः

இராவணன்

तस्य

அங்கே

सुयीवः

சுக்ரீவன்

इव

போலவே

सर्वं

ஒருமாதகாலம்

विवृतः

வகித்திருந்தான்.

पावकामयः

அக்னிசாஸதிகமாய

सुस्तिर्यं

பிறசால் அழிக்கமுடியு

चिरं

மாததாரியிருக்கிறதும்

सख्यं

ஆயுட்பர்யந்தமியிருக்
கிறதாமாகிய

इच्छामि

வேண்டுமின்றேன்.

दाराः

பயிர் பூமிகளும்

रुवं एव

என்னமுமே

नौ

நம்மிருவருக்கும்

अविभक्तं

பேதமின்றி அனூப

भविष्यति

விக்கத்தக்கதாய்

परिष्वज्य

ஆஸ்க்கனம்செய்துக்

ततः

கொண்டு

भ्रातृत्वं

அப்போதிலிருந்து

परस्परम्

சுதேறாதார்கள் போலி

लम्बितकरो

ருப்பவாத

विही

நிச்சயித்துக்கொண்

गिरिगुहामिव

டார்கள்.

इव

இருசிக்கங்கன்

किष्किन्यां

மலைக்குகையில்

विशतुर्द्वौ

எவ்வண்ணமோ,

सिंहौ

அவ்வண்ணமே

गिरिगुहामिव

கிஷ்கினதக்கு

इव

வந்துசென்றார்கள்.

अपाल्यैरागतैर्नीतल्लोचयोत्सादनार्थिभिः

शैलोचयो-

सादनार्थिभिः

முடிவகங்களை யும்

रागीः

அழிக்க எண்ணம்

अमालीः

கொண்டவர்களால்

नीतः

கூடவந்து

மந்திரிகளால்

அழைத்துக்கொண்

டுபோகப்பட்டான்.

एवमेतत्पुरा वृत्तं वालिना रावणः प्रभो । धर्षितश्च कृतश्चापि भ्राता पावकसन्निधौ ॥४५॥

प्रभो	" பிரபோ !	धर्षितः	கொட்டமடக்கப்
पूतम्	இது	अपि	ஆரியனும் [பட்டான்
पुरा	முன்காலத்தில்	पावकसन्निधौ	அக்கினியின் முன்
वृत्तं	நடந்த விழுந்தாந்தம்.		னிலையில்
रावणः च	ராவணனும்	भ्राता च	ஆப்தன்னே நரித
वालिना	வாலியினால்		இதவும்
पूर्वं	மேற்கண்டவண்	कृतः	ஒப்புக்கொள்ளப்
	ணமாய்		பட்டான்.

बलमप्रतिमं राम वालिनोऽभवदुत्तमम् । सोऽपि त्वया विनिर्दम्बः शलभो वह्निना यथा ॥

राम	" ஸ்ரீராம !	त्वया	தேவரீரால்
वालिनः बलं	வாலியின் பலம்	वह्निना	அக்கினியினால்
अप्रतिमं	ஒப்புவனமயில்லாத	शलभः	விட்டிற் பூச்சி
	தரவும்	यथा	எவ்வண்ணமோ,
उत्तमं	மிகச் சிறந்ததாயும்		அவ்வண்ணமே
अभवत्	விளங்கிற்று.	विनिर्दम्बः	கொல்லப்பட்டான்.
सः अपि	அவனும்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे चतुर्विंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 22168



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकः 1444

पञ्चविंशः सर्गः—இருபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் ॥ २५ ॥

हनुमदुत्पत्त्यादि—ஹனுமாரின் உத்பத்தி முதலியது.

अपृच्छत तदा रामो दक्षिणाशाश्रयं मुनिम् । पाञ्जलिर्विनयोपेत इदमाह बचोऽर्थवत् ॥

तदा	அப்பொழுது	आह	திருவாய்மலர்ந்தருளி
रामः	ஸ்ரீராமர்		னார்
दक्षिणाशाश्रयं	தென்தேசவாசிய	विनयोपेतः	கிஷ்டம் தெரியாதவர்
मुनिम्	முனிவரைப்பார்த்து		பேசலாகி
पाञ्जलिः	அஞ்சலிவஸந்தராகி	अर्थवत्	{ பாவுருமறிந்துகொள்
इदं	பின்சண்ட		ளவேண்டிய கிஷ்ட
ययः	பொழிகைய	अपृच्छा	மானபடியால்
			கின்கினார்.

अनुलं बलमेतद्वै वालिनो रावणस्य च । न त्वेताभ्यां हनुमता समं त्विति मतिर्मम ॥ २ ॥

वालिनः	" வாலியினால் உவவும்	हनुमता	ஹனுமனோடும்
रावणस्य च	இராவணனோடும்	एताभ्यां	இவ்விருவர்களுடும்
बलं	பலம்	समं	சாதிருப்பம் என்பது
अनुलं वै	மறந்தகனதே;	न तु	இல்லவேயில்லை
तु	ஆரியனும்	इति	என்பது
एतम्	இது	मम मतिः	எனது அபிப்பிராயம்.

न काशस्य न शक्रस्य न विष्णोर्वित्तपस्य च । कर्पाणि तानि श्रूयन्ते यानि युद्धे हनुमतः ॥

யுத்தே	" போரில்	காசச्य	யமனுக்கும்
ஹ்மத:	ஹனுமான்	न	இல்லை.
कर्पाणि	கிருத்தங்கள் என்று	शक्रस्य	இந்திரனுக்கும்
यानि	வைககள்	न	இல்லை.
श्रूयन्ते	வாழ்க்குமின் தன போர்,	वित्तपस्य	குபேரனுக்கும்
तानि	அவைகள்	विष्णोः च	விஷ்ணுவிற்கும்கூட
		न	இல்லை.

एतस्य बाहुवीर्येण लङ्का सीता च लक्ष्मणः । प्राप्ता मया जयध्वं राज्यं मित्राणि बान्धवाः ॥

एतस्य	" இவனுடைய	सीता	வீரதையும்,
बाहुवीर्येण	பாருவீர்யம் ஒன்றி	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணனும்
	ஒருவீரேய	मित्राणि	மித்திரர்களும்
मया	என்னால்	बान्धवाः	பந்துக்களும்
जयः च	ஜெய் தி என்பதும்,	राज्यं च	இராஜ்யமும்
लङ्का	இலங்கை என்பதும்,	प्राप्ता	அடைவப்பட்டன.

हनुमान्यदि नो न स्यादशनराधिपतेः सखा । प्रवृत्तिपपि को वेतुं जानक्याः शक्तिमान्भवेत् ॥

हानराधिपतेः	" காணாமல் னனுக்கு	नः	நமக்கு
सखा	சகாவாய்	वेतुं	தெரிவிக்க
हनुमान्	ஹனுமான்	शक्तिमान्	சக்திமூடையவன்
यदि न स्यात्	இல்லையென்றால்	कः अवि	வேறு எவன்
जानक्याः	ஜானகியின்	भवेत्	இருக்கிறான் ?
प्रवृत्ति	வர்த்தமானத்தை		

किमर्थं बाल्यनेनैव सुमीवप्रियकाम्यया । तदा वैरे समुत्पन्ने न दग्धो वीर्यो यथा ॥

तदा	" அப்படியிருக்கையி	वाली	வாஸி
वैरे	வைரம் [ஆம்	किमर्थं	ஏன்
समुत्पन्ने	உண்டா யிருக்கையில்	वीर्यः	படர்கொடுக்களை
सुमीवप्रिय-	ஸுமீவனுக்கு நல்ல	यथा	எவ்வண்ணமுதான்
काम्यया	தம்செய்ய எண்ணம்		அவ்வண்ணமே
	கொண்டதால்	न दग्धः	எரிக்காமல் விடப்
अनेन एव	இவனுமேயே		பட்டான் ?

न हि वेदितवान्मन्ये हनुमानात्मनो बलम् । यदृष्टवाङ्मीवितेष्टं क्षिप्यन्तं वानराधिपम् ॥

हनुमान्	" ஹனுமான்	वानराधिपं	காணாமல் னனை
आत्मनः बलं	தனது பலத்தை	क्षिप्यन्तं	கவடத்திலிருப்பவ
न वेदितवान्	தெரிந்துகொள்ள		னான்
	வில்லை என்று		
मन्ये	நான் நினைக்கிறேன்.	वृष्टवान् हि	{ கைவாணகாதலனாய்
यत्	எனென்றால்		{ னதுரனுபவம் மட்டு
जीवितेष्टं	உயிரிழாபிழிபனான		{ டும் கொண்டிருந்தான்
			{ னன்றோ!

एतन्मे भगवन्सर्वं हनूमति महामतौ । विस्तरेण यथातत्त्वं कथयामरपूजित ॥ १३ ॥

अमरपूजित	"தேவர்களுள் கொண்டு ண்டாடப்பட்ட ஸ்வாமியே!	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
भगवन्	மஹாத்மானவானாகிய	यथातत्त्वं	தத்வமெதுவோ
महामतौ	ஹனுமாண் விஷயத்		அதையும்
हनूमति	இந்த	विस्तरेण	எனதையும் விடாமல்
एतत्	[தில்]	मे कथय	எனக்கு சொல்லி
			யருணவேண்டும்."

राघवस्य वचः श्रुत्वा हेतुयुक्तमृषिस्तदा । हनूमतः समक्षं तमिदं वचनमब्रवीत् ॥ १४ ॥

अविः	முனிவர்	समक्षं	எதிரிலே
राघवस्य	ஸ்ரீராமருடைய	तदा	அப்பொழுது
हेतुयुक्तं	எற்காரணத்துடன	तं	அவரைப்பற்றித் தன
वचः	நியமனத்தை [ருந்த	इदं	இன்கண்ட
श्रुत्वा	சிரமேற்கொண்டு	वचनं	அருந்தாதத்தை
हनूमतः	ஹனுமரது	अब्रवीत्	பதவிரங்கப்படுத்தினார்:

सत्यमेतद्रघुश्रेष्ठ यद्ब्रवीषि हनूमतः । न बले विद्यते तुल्यो न गतो न मतो परः ॥ १५ ॥

रघुश्रेष्ठ	"நேறாகுத்தம்!	तुल्यः	சமமான
यद्	எதென்றை	परः	வேறொருவன்
ब्रवीषि	தேவரீர் திருவாய்மலர்	बले	பலத்தில்
एतद्	இது [ஸீரோ	न विद्यते	இல்லை.
सत्यं	சத்யமே.	गतो न	கதியில் இல்லை.
हनूमतः	ஹனுமாருக்கு	मतो न	மதியில் இல்லை.

अमोघशार्पैः शापस्तु दत्तोऽस्य कृषिभिः पुरा । न वेत्ता हि बलं येन बली सन्नरिमर्दनः ॥

अस्य	"இவனுக்கு	येन	இக்காரணத்தால்
पुरा	முன்காலத்தில்	अरिमर्दनः	சத்ருக்களை சமஹ
अमोघशार्पैः	{ இட்டசாபங்களிட்ட படியே பளிக்கும் பாபாவசாலிகளாகிய		ரிக்கத்தக்க
कृषिभिः	முனிவர்களால்	बली सन्	பலிஷ்டனாகவிருந்தும்
शापः	ஒரு சாபம்	तु	அவன்மட்டில்
दत्तः	இடப்பட்டது.	बलं न वेत्ता हि	பலத்தை உணரமுடி. வாமலிருக்கிறான்.

बाल्येऽप्येतेन यत्कर्षं कृतं राम महाबल । तन्न वर्णयितुं शक्यमिति बालतयाऽस्य ते ॥

महाबल	"மஹாபலிஷ்டராகிய	अस्य	இவனுடைய
राम	ஸ்ரீராம!	कर्षं	சுடவடிக்கை
एतेन	இவனால்	यत्	எதுவோ
बाल्ये अवि	சிறு குழந்தையாகிய	तत्	அதையும்
	ருக்கையிலே	ते	தேவரிருக்கு
बालतया	குழந்தைத்தனத்	वर्णयितुं	எனதையும் விடாமல்
	தினால்		சொல்லாதற்கு
कृतं	செய்யப்பட்டதையும்	न शक्यम्	முடியாது.

यदि वाऽस्ति ह्यभिप्रायस्तच्छ्रोतुं तव राघव । समाधाय मतिं राम निशामय वदाम्यहम् ॥

राघव	"தேவ ராகவா !	तव	தேவரீருக்கு
राम	ஸ்ரீராம !	तव वा	அதையும்
मतिं हि	நான்	श्रोतु	கேட்க
समाधाय	ஞாயகத்திலிருப்பதை	अभिप्रायः	நிருவுள்ளம்
वशमि	கொண்டு (மட்டும்)	अस्ति यद्	இருங்குமான்
	இயம்புகிறேன்.	निशामय	திருந் தெளிசர்ப்பிராக.

सूर्यदत्तवरस्यर्णः सुमेरुर्नाम पर्वतः । यत्र राज्यं प्रशास्यस्य केसरी नाम वै पिता ॥१९॥

सूर्यदत्तवरस्यर्णः	{ "சூர்யதனனித்தவரத் தான் சுவர்ணமாய் நிலங்கும்	अस्य	இவனது
सुमेरुः	சுமேரு	पिता	தந்தையாகிய
नाम	என்கிற	केसरी नाम	கேஸரீ என்பவன்
पर्वतः	ஒரு மலையுண்டு.	यत्र	அந்த இடம்
		राज्यं	ராஜ்யப்பிரபாலனத்தை
		प्रशासति वै	செய்துவந்தான்.

तस्य भार्या बभूवैषा वृज्जनेति परिश्रुता । जनयामास तस्यां वै वायुरात्मनमुत्तमम् ॥२०॥

अज्ञना	" அஞ்சனை	बभूव	இருந்தாள்.
इति	என்று	तस्यां वै	அவளிடத்திலேயே
परिश्रुता	பெயர்கொண்ட	वायुः हि	வாயுதேவனே
एषा	இவள்	जनम्	உத்தமானை
तस्य	அவனுக்கு	अमत्रं	ஒரு புதல்வனை
भार्या	மனைவியாக	जनयामास	உண்டிபண்ணினார்.

शक्तिशूकनिभाभासं भामृतासुं तदाऽञ्जना । कलान्याहुंकामा वै निष्क्रान्ता गङ्गेचरा ॥

शक्तिशूक- निभाभासं } असुं वै अञ्जना भामृत कलानि	{ " அப்பொழுதே செந்திற் கிறமுன் வவளும் கிளங்கும் இவனையே அஞ்சனை பெற்றான். பழக்களை	आहृंकामा निष्क्रान्ता गङ्गेचरा	{ கொண்டுவரவேண்டு மென்கிற எண்ணம் கொண்டவளாய் விட்டடைவிட்டு வெ ளிப்புதப்பட்டவளாய் காட்டிற்குப் பெயிருந்தாள்.
---	--	--------------------------------------	---

एष मातृवियोगाच्च क्षुब्धया च भृशार्दितः । रुद शिशुरत्यर्थं शिशुः शरवणे यथा ॥२१॥

एषः	" இந்த	शरवणे	சரவணத்தில்
शिशुः	குழந்தை	शिशुः	குழந்தை (கண்ணுதக் கடவுள்)
मातृवियोगाच्च	தாய்ப்பக்கத்திலில்லா மாயாலும்	यथा च	எவ்வண்ணமோ, அவ்வண்ணமும்
क्षुब्धया च	பசையாலும்	रुद	உருகமாக
भृशार्दितः	அதிகமாய் வருந்திய தாய்		அழுதது.

तदोद्यन्तं विवस्वन्तं जपापुष्पोत्करोपमम् । ददर्श फललोभाच्च श्रुत्वापात रविं प्रति ॥ २३ ॥

तदा	" அப்பொழுது	ददर्श	கண்டது,
जपापुष्पोत्करोपनं	இப்படிப்பக்கலின்	फललोभान् च	பழத்திலாபையால்
	குடியதுக்கு நிகராய்	रविं हि	சூர்யபகவானியே
उद्यन्तं	உதயமாதிற	प्रति	நோக்கி
विवस्वन्तं	சூர்யபகவானை	उत्पात	பறந்துசென்றது.

बालार्काभिमुखो बालो बालार्क इव मूर्तिमान् । ग्रहीतुकामो बालार्कं पृवतेऽम्बरमध्यगः॥

बालार्कः इव	" பாலசூர்யனே	अम्बरमध्यगः	ஆகாயமார்க்கத்தில்
मूर्तिमान्	உருவெடுத்தவந்தது		செல்லுகிறதாய்
बालः	குழந்தை [போன்ற		
बालार्क	இளஞ்சூர்யனை	वालाभिमुखः	{ இளஞ்சூர்யன்
ग्रहीतुकामः	ஹையில்க்கொள்ள		{ இருக்குமிடத்தை
	ஆசைகொண்டதாய்	पृवते	{ நோக்கி
			பறந்துசென்றது.

एतस्मिन्नुत्तमाने तु शिशुभावे हनृमति । देवदानवयक्षाणां विस्मयः सुमहानभूत् ॥ २४ ॥

शिशुभावे	" இதுகுழந்தையா	देवदानवयक्षाणां	{ தேவர்களுக்கும்,
	யிருக்கும்		{ தானவர்களுக்கும்,
हनृमति	ஹனுமான்		{ யசுர்களுக்கும்
एतस्मिन्	இப்படி	सुमहान्	அத்யந்த
पृवमाने तु	பறந்துசெல்லுதலையில்	विस्मयः	ஆச்சர்யம்
		अभूत्	உண்டாயிற்று.

नाप्येवं वेगवान्वायुर्गर्हो वा मनस्तथा । यथाऽयं वायुपुत्रस्तु क्रपतेऽम्बरमुत्तमम् ॥ २५ ॥

अयं	" இந்த	क्रपते	செல்கின்றனோ
वायुपुत्रः	வாயுபுத்தல்வன்	तथा	அப்படிப்பட்டதாகிய
तु	இப்பொழுது	वेगवान्	வேகமுடையதாக
एवं	இவ்விதமாய்	मनः वा	மனமாவது
उत्तमं	திறந்த	गर्हः	கருடனாவது
अम्बरं	ஆகாயத்தில்	वायुः अपि	வாயுவுக்கூட
यथा	எப்படி	न	இல்லை.

यदि तावच्छिशोरस्य त्वीदृशो गतिविक्रमः । यौवनं बलमासाद्य कथं वेगो भविष्यति ॥

अस्य	" இந்த	यलं	பலத்தை
शिशोः	குழந்தைக்கு	भासाद्य	பெற்று
इदृशः	இப்படிப்பட்டதாகிய	तावत्	அக்காலத்தில்
गतिविक्रमः	கமனசக்தி	वेगः तु	கமனசக்திதான்
यदि	இருக்கிறதென்றால்	कथं	எத்தன்மையதாய்
यौवनं	பெணவன	भविष्यति	இருக்குமோ.

तपनुषुवते वायुः पुनन्तं पुत्रपात्मनः । सूर्यदाहभयाद्रसंस्तुपारचयशीतलः ॥ २८ ॥

वायुः	“வாயுபகவான்	துபாரதயசீதல:	பனிமலைபெனக்
புனன்	பறந்துசெல்லுகின்ற		குளிர்ந்தவரால்
ஆत्मन:	தனது		
சு புன்	அந்தப் புதல்வனை	ரஷன்	காப்பாற்றிக்கொண்டு
सूर्यदाहभयात्	{ சூர்யன் தகித்துகொண்டு வாரோ என்ற அச்சத்தால்	சுபுபுவதெ	கூடவேபறந்து சென்றனர்.

बहुयोजनसाहसं क्रपत्येव गतोऽम्बरम् । पितुर्वलाच्च वाल्याच्च भास्कराभ्याशमागतः ॥

एवः	“இவர்	வாலயா ச	அறியாததன்மை
बहुयोजनसाहसं	பல ஆயிரம்போஜனை		யா லும்
	தூரம்	பிது:	தந்தையின்
क्रमति	கிளம்பிச்சென்றார்;	वलाच्च	பலத்தாலும்
भारवर्	ஆகாசத்தை	भास्कराभ्यां	சூர்யனது சமீபம்
गतः	அடைந்தார்;	आगतः	போய்ச்சேர்ந்தனர்.

शिशुरेष त्वदोषज्ञ इति मत्वा दिनेश्वरः । कार्यं चात्र समायत्तमित्येवं न ददाह सः ॥

सः	“அந்த	अस	இவ்விஷயத்தில்
दिनेश्वरः तु	சூர்யபகவானும்	एवं	இவ்வண்ணமாய்
एवः	இது	समायत्तं	தடைபெற்றவேண்டிய தாபிருக்கின்ற
शिशुः	குழந்தை	कार्यं च	கார்யத்தையும்
इति	என்பதையும்	मत्वा	எண்ணி
अदोषज्ञः	தொஷமறியாதது	न ददाह	தறுப்பிக்காமலிருந் தார்.
इति	என்பதையும்		

यमेव दिवसं ह्येष महीतुं भास्करं पुतः । तमेव दिवसं राहुर्जिघृक्षति दिवाकरम् ॥ ३१ ॥

एवः	“இவர்	तं दिवसं एव	அதேதினத்திலேயே
यं दिवसं	எந்த தினத்தில்	राहुः हि	ஹாகுவும்
भास्करं	சூர்யனை	दिवाकरं एव	சூர்யனையே
महीतुं	பிடிக்க	जिघृक्षति	பற்றவந்தான்.
पुतः	பறந்துவந்தனரோ		

अनेन स परामृष्टो राम सूर्यरथोपरि । अपक्रान्तस्ततस्त्रस्तो राहुश्चन्द्रार्कमर्दनः ॥ ३२ ॥

राम	“சூரராம!	सूर्यरथोपरि	சூர்யாதத்தின் அரு
चन्द्रार्कमर्दनः	{ சந்திரனையும் சூரிய னையும் தொடர்வல் வவனாகிய	परामृष्टः	பிடிக்கவந்து [கில்
		ततः	அதனால்
सः राहुः	அந்த ஹாகு	असः	பயந்தவனாய்
अनेन	இவரால்	अपक्रान्तः	திரும்பிப்போய் விட்டான்.

स इन्द्रभवनं गत्वा सरोषः सिंहिकासुतः । अववीहृकुटिं कृत्वा देवं देवगणैर्वृतम् ॥३३॥

सिंहिकासुतः	"சிம் ஹினைசுதின் புதல்வனுசெய	इन्द्रभवनं	இந்திரனது வண்டியில்
सः	ஆவன்	गत्वा	பெறல்
सरोषः	கோபத்துடன்	देवगणैः	தேவகணக்களால்
	கடிய வனுவர்	वृतं	சூழப்பட்டு விளங்கும்
अववीहृ	புருவத்தை	देवं	இந்திரனை
कृत्वा	கொடுத்த	अववीहृ	இப்படி விண்ணப்பம்
			செய்துகொண்டான்.

बुभुक्षापनयं दत्त्वा चन्द्राकौ मम वासव । किमिदं तत्त्वया दत्तमन्यस्य बलवृत्रहन् ॥३४॥

बलवृत्रहन्	{ "பலவகரணையும் விரு த்திராகரணையும் அழித்த	दत्त्वा	அளித்துவிட்டு
वासव	இந்திரனே !	स्वया	உன்னால்
मम	எனக்கு	अन्यस्य	வேறு யாரோ
बुभुक्षापनयं	பசி தணிபுமாறு	वत्	அந்த [ஒருவருக்கு]
चन्द्राकौ	சந்திரனையும் சூரிய னையும்	इदं	இது
		किं	யாது காரணமாய்
		दत्तम्	அளிக்கப்பட்டிருக்கிறதா ?

अथाहं पर्वकाले तु निघृक्षुः सूर्यमागतः । अथान्यो राहुरासाद्य जग्राह सहसा रविम् ॥

अथ	"இன்று	अथ तु	அத்தருணத்திலேயே
पर्वकाले	பர்வகாலத்தில்	अन्यः	மற்றொரு
सूर्य	சூரியனை	राहुः	ராகு
निघृक्षुः	பிடிக்க எண்ணல் கொண்டவனாய்	रवि	சூரியனை
अहं	நான்	आसाद्य	கிட்டி
आगतः	வந்துசேர்ந்தேன்.	सहसा	பலா தகராசமாய்
		जग्राह	பற்றியிருக்கிறான்.

स राहोर्वचनं श्रुत्वा वासवः संभ्रमान्वितः । उत्पपातासनं हित्वा चोद्धतकाञ्चनीं स्रजम् ॥

काञ्चनीं	"பொன்மலமாண	वचनं	விண்ணப்பத்திற்கு
स्रजं	மாலைகைய	श्रुत्वा	செவிகரய்த்து,
उद्धतम्	அணிந்திருந்த	संभ्रमान्वितः च	விஷயமின்னதென்று
सः	அந்த		தெரியாதவராயே
वासवः	இந்திரன்	आसने हिःवा	ஆஸனத்தை விட்டு
राहोः	ராகுவின்	उत्पपात	எழுந்தனர்.

ततः कैलासकूटस्थं चतुर्दन्तं मदस्रवम् । शृङ्गारधारिणं मांशुं स्वर्णघण्टाट्टहासिनम् ॥३७॥

इन्द्रः करीन्द्रमारुह्य राहुं कृत्वा पुरःवरम् । प्रायाद्यत्नाभवन्मूर्धः सहानेन हनृपता ॥३८॥

ततः	" அப்பொழுது	कीन्दी	ஐராவதத்தின்மீது
इन्द्रः	இந்திரன்	आद्या	வறிக்கொண்டு
कैलासकूटम्	கைலாஸகிபேயல்	राहुं	ராகுவை
चतुर्वन्तं	விளக்குகின்றதும்	पुरातं	முன் செல்பவனாக
मदसवं	மதஸவந்தைப் பெருக்	कुवा	செய்துகொண்டு
शृङ्गारध्विणं	குகின்றதும்	अनेन	இந்த
मांशुं	திரும்பாராய் அலக்	इन्मता सह	ஹனுமாரோடுகூட
स्वर्गवन्ताह्वानि	கலிக்கப்பெற்றதும்	सूर्यः	சூரியன்
	பித்த உயாரானதும்	यल भववत्	எய்விடத்திலிருந்தா
	ஸ்வர்க்கவாசிகளின்		ஐஹ அவ்விடத்திற்கு
	ஒலிகளால் சப்திக்க	मायात्	சென்றனர்.
	ப்பெற்றதுமேன		

अथातिरभसेनागाद्राहुस्तस्य वासवम् । अनेन च स वै दृष्टः प्रभावञ्छैलकूटवत् ॥३९॥

अथ	" அப்பொழுது	शैलकूटवत्	பர்வதசிகரம்போல்
राहुः	ராகு	प्रभावन्	பாவந்துவருகின்ற
वासवं	இந்திரனை	सः वै	அவனும்
उत्सृज्य	பின்னிருக்கவிட்டு	अनेन च	இவராலேயும்
अतिरभसेन	வெகுலேகமாய்	दृष्टः	பார்க்கப்பட்டான்.
आगात्	வந்தான்.		

ततः सूर्य समुत्सृज्य राहुं फलमवेक्ष्य च । उत्पपात पुनर्व्योम गहीतुं सिद्धिकासुतम् ॥

राहुं	" ராகுவை	पुनः	திரும்பவும்
फलं च	ஒரு கனியெனவே	व्योम	ஆகாயத்தில்
अवेक्ष्य	எண்ணி	सिद्धिकासुतं	வயிம்வழிகையின்
ततः	அதனால்		புதல்வனை
सूर्य समुत्सृज्य	சூரியனை விட்டு	गहीतुं उत्पपात	பிடிக்க கிளம்பினார்.

उत्सृज्यार्कमिमं राप प्रधावन्तं श्वङ्गमम् । अवेक्ष्यैवं परावृत्य मुखशेषः पराङ्मुखः ॥४१॥

इन्द्रमाशंसवानस्तु त्रातारं सिद्धिकासुतः । इन्द्र इन्द्रेति संवासान्मुहुर्मुहुर्भाषत ॥ ४२ ॥

राम	" ஸ்ரீராம!	वाङ्मुखः	புறங்காட்டியவனாய்
सिद्धिकासुतः	சிபமினையின் புதல்	प्रावृत्य	திரும்பி
मुखशेषः	ராகு [வஞ்சிய	इन्द्रं तु	இந்திரனையே
एवं	இவ்வண்ணமாய்	त्रातारं	அடைக்கலமாக
अर्कं	சூரியனை	आशंसवानः	எண்ணியவனாய்
उत्सृज्य	விட்டு	सन्वासात्	பயத்தால்
प्रधावन्तं	பாவந்துவருகின்ற	मुहुः मुहुः	மேல் மேலும்
इमं श्वङ्गमं	இந்த குரக்கை	इन्द्र इन्द्र	'இந்திர, இந்திர'
अवेक्ष्य	பார்க்கு	इति संभाषत	என்று அலறினான்.

राहोर्विक्रोशमानस्य प्रागेवालक्षितं स्वरम् । श्रुत्वेन्द्रोवाच मा भैषीरहमेनं निपूदये ॥ ४३ ॥

इन्द्रः	"இந்திரன்	माक्	எங்கனவே
विक्रोशमानस्य	கடக்கவிடுகின்ற	आलक्षितं	நாசத்திலிருந்தே கவ
राहोः	சாருவின்		னிக்கப்பட்டவனாகிய
स्वरं	சுவரம்	एनं	இவனை
श्रुत्वा	கேட்டு	निपूदये	அதம்செய்து விடுகி
मा भैषीः	'நீ அஞ்சாதே,		றேன்' என்று
अहं एव	நானே	उवाच	வாக்களித்தார்.

ऐरावतं ततो दृष्ट्वा महत्तदिदमित्यपि । फलं मत्वा हस्तिराजमभिदुद्राव मारुतिः ॥ ४४ ॥

ततः	"அப்பொழுது	महत् फलं	ஒரு பெரிய கனி
मारुतिः	மாருதி	इति मत्वा	என்று எண்ணி
हस्तिराजं	கஜச்சேஷ்டந்தை	तत्	அந்த
दृष्ट्वा	கண்டு	ऐरावतं	ஐராவதத்தின் மீது
इदं अपि	இதையும்	अभिदुद्राव	பாய்ந்தனர்.

तथास्य धावतो रूपमैरावतजिघृक्षया । सुहृत्तमभवत्क्षोरपिन्द्राग्रयोरिव भास्वरम् ॥ ४५ ॥

तथा	"அவ்வண்ணமாய்	इव	போன்றதாய்
धावतः	பாய்ந்து வருகின்ற	भास्वः	மிகப்பிரகாசிக்கின்ற
अस्य	இவரது		தாயும்
रूपं	உருவம்	सुहृत्	அகம்பயத்தில்
ऐरावतजिघृक्षया	ஐராவதத்தை விழுக்க	क्षोरं	பயக்கரமாயிருக்
	எண்ணியதால்		கின்றதாயும்
इन्द्राक्षोः	இந்திராக்கன்களு	अभवत्	விளக்கிற்று.
	டைய ரூபம்		

एवमाधावमानं तु नातिकुड्यः शचीपतिः । हस्तान्तादतिमुक्तेन कुलिशेनाभ्यताडयत् ॥

शचीरतिः	"இந்திரன்	न	இவனை.
एवं	இவ்வண்ணம்	तु	ஆயினும்
आधावमानं	பாய்ந்து வருபவரின்	हस्तान्तात्	கைநளியிலிருந்து
	மீது	अतिमुक्तेन	விடப்பட்ட
अतिकुड्यः	அதிகோங்கொண்	कुलिशेन	வஜ்ராயுதத்தால்
	டவராக	अभ्यताडयत्	மெள்ளத்தட்டினார்.

ततो गिरौ पपातिष इन्द्रवज्राभिताडितः । पतमानस्य चैतस्य वामो हनुरभज्यत ॥ ४७ ॥

एषः	"இவர்	पपात	விழ்ந்தார்.
इन्द्रवज्राभि-)	இந்திரனது வஜ்ராயு	पतमानस्य	விழ்ந்த
ताडितः)	தத்தால் அடியுண்	एषः	இவரது
	டவராய்	वामः	இடது
ततः	அப்பொழுது	हनुरः च	தாடையும்
गिरौ	மலையின்மீது	अभज्यत	முறிபட்டிருந்தது.

तस्मिन्स्तु पतिते बाले वज्रताडनविह्वले । चुकोधेन्द्राय पवनः प्रजानामहिताय सः ॥४८॥

ச: பவன:	“அந்த வாயுபகவான்	तु	இவ்விவ்வுவாயு
तरिमन्	அந்த	प्रजानां	பிரானிகளுக்கு
बाले	குழந்தை	अहिताय	உபத்திரவம் விளை
वज्रताडनविह्वले	வஜ்ரதாடனத்தால்		விப்பதாய்
	அடிபட்டுச்சீசார்த்து	इन्द्राय	இந்திரன்மீது
पतिते	விழுந்தவனவிலி	चुकोष	சினக்கொண்டார்.

प्रचारं स तु सङ्क्षुब्ध प्रजास्वन्तर्गतः प्रभुः । गुहां प्रविष्टः स्वसुतं शिशुमादाय मारुतः ॥

ச:	“அந்த	सङ्क्षुब्ध	சிறுத்தவிட்டு
प्रभुः	சாமர்ந்தியசாஸியா	स्वसुतं	தன் புதல்வனுடைய
मारुतः	வாயுபகவான் [கிய	शिशु	குழந்தையை
प्रजासु	பிரானுகளிடத்தில்	आशुव	எடுத்தக்கொண்டு
अन्तर्गतः	உட்சேன்றநகராய்	मुहं तु	ஒரு குழைகுழியிலேயே
प्रचरं	சஞ்சரிப்பதை	प्रविष्टः	புகுந்திருந்தார்.

विष्मूत्राशयमावृत्य प्रजानां परमार्तिकृत् । श्लोघ सर्वभूतानि यथा वर्षाणि वासवः ॥५०॥

सर्वभूतानि	“ஸர்வபூதங்களிடத் திலும்	परमार्तिकृत्	மிகத் துன்பத்தை விளைவிப்பவராய்
विष्मूत्राशयं	மலமுத்திரஸ்தானங் களே	वातवः	இந்திரன்
आवृत्य	ஸ்தம்பித்துவிட்டு	वर्षामि	மழைகளை
प्रजानां	பிரானுகளுக்கு	यथा	எவ்வண்ணமோ
			அவ்வண்ணமே
		श्लोघ	தகைத்துவிட்டார்.

वायुप्रकोपाद्भूतानि निरुच्छ्वासानि सर्वतः । सन्धिभिर्मियमानैश्च काष्ठभूतानि जज्ञिरे ॥

वायुप्रकोपात्	“வாயுவினது பெரும் கோபத்தால்	सन्धिभिः	தேகப்பூட்டுகளால்
भूतानि च	பூதங்களெல்லாம்	निरुच्छ्वासानि	ஒச்சிட்டுமுடிவாத வைகளால்
सर्वतः	எங்கேபார்த்ததாயும்	काष्ठभूतानि	காட்டங்கன்போன்ற
भियमानैः	தனர்த்துபொன	जज्ञिरे	ஆயின. [வைகளால்

निस्वाध्यायवषट्कारं निष्क्रियं धर्मवर्जितम् । वायुप्रकोपाच्चैलोक्यं निरयस्थमिवाभवत् ॥

वायुप्रकोपात्	“வாயுவினது பெரும் கோபத்தால்	निष्क्रियं	எப்படிப்பட்ட விடா பாடுமுமொழிந்ததாய்
लोक्यं	மூவுலகும்	धर्मवर्जितं	தர்மமொழிந்ததாய்
निःस्वाध्यायवषट्कारं	அத்யயனம், தேறாமம் ஒழிந்ததாய்	निरयस्थं	காலத்திலிருப்பது
		इव	போன்றதாய் *
		अभवत्	ஆயிற்று.

ततः प्रजाः सगन्धर्वाः सदेवा सुरमानुषाः । प्रजापतिं सपाधावन्दुःखिताश्च सुखेच्छया ॥

सगन्धर्वाः	* कर्त्तव्यர்களேனாடு கடியவர்களும்	दुःखिताः	வருத்தமுற்றவர் களாய்
सदेवा सुरमानुषाः	{ தேவர்கள், மனுஷ்யர் கனோடுகடியவர் களுமான	सुखेच्छया	தேற்றவெனக்கயம் பெறவேண்டியதால்
प्रजाः च	பிரணஜுகளெல்லாம்	प्रजापतिं	பிரம்மதேவரிடம்
ततः	அதனும்	समाधावन्	ஒன்றேசர்க்குறு விள ரைந்துசென்றனர்.

ऊचुः प्राञ्जलयो देवा महोदरनिभोदराः । त्वया नु भगवन्सृष्टाः प्रजानाथ चतुर्विधाः ॥

देवाः	* தேவர்கள்	ऊचुः	ஐப்படி வின்னப்பம் செய்தார்கள்.
महोदरनिभोदराः	{ மஹோதர விபாதிபு டைவவர்கன்போன்ற உதரக்களையுடை யவர்களாய்	प्रजानाथ	பிரணஜுகளின் நாதரே!
प्राञ्जलयः	அஞ்சலிறுஸ்தர் களாய்	सगवन्	ஸ்வாமிபே!
		त्वया नु	தேவரிடாலேயே
		चतुर्विधाः सृष्टाः	* நான் சுவகைகளால் விரிவுடிக்கப்பட்டன.

* கருப்பையினின் றுண்டாகும் ஜராயுஜங்கள், முட்டையினின் றுண்டாகும் அண்டஜங்கள், புழுக்கத்தினுறுண்டாகும் ஸ்வேதஜங்கள், பூமியிலிருந் றுண்டாகும் உத்பிஜங்கள்.

त्वया दत्तोऽयमस्माकमायुषः पवनः पतिः । सोऽस्मान्वाणेश्वरो भूत्वा कस्मादेषोऽद्य सत्तम ॥
रुोष दुःखं जनयन्नतः पुर इव स्त्रियः । तस्मात्त्वां शरणं प्राप्ता वायुनोपहता वयम् ॥५६॥

सत्तम	* மஹா பூஜ்யரே!	भूत्वा	ஆகி
अस्माकं	எங்கள்து	अतःपुरे	அந்தப்புரத்தில்
आयुषः	உயிர்வாழ்வதற்கு	स्त्रियः	பெண்கள்
पतिः	பதியாகவும்	इव	போன்றவர்களாய்
प्राणेश्वरः	பிரணாதரமாயும்	रुोष	{ லைகால் அசைக்க வொட்டாமல் தலை ந் திருக்கின்றனர்.
अयं	இந்த	वयं	நாங்கள்
पवनः	வாயுபகவான்	वायुना	வாயுபகவானால்
त्वया	தேவரிடால்	उपहताः	பாதிக்கப்பட்டிருக் கின்றோம்.
दत्तः	அளிக்கப்பட்டார்.	तस्मात्	ஆகையால்
अस	ஐப்பொழுது	त्वां	தேவரிடரை
सः	அந்த	शरणं	சரணமாக
एषः	இவர்	प्राप्ताः	வந்தகூடந்திருக் கின்றோம்.
अस्मान्	எங்களை		
कस्मात्	எதோகாரணத்தால்		
दुःखं	துன்பத்தை		
जनयन्	உண்டுபண்ணுகின்ற வராய்		

एतत्प्रजानां श्रुत्वा तु प्रजानाथः प्रजापतिः । कारणादिति चोक्त्वाऽसौ प्रजाः पुनर्भाषत ॥

प्रजानाथः	" பிரானாதராவே!	कारणात् च	காரணத்தால்
असौ प्रजापतिः	இந்த பிராமஹிதவர்	इति	என்று [தான்
प्रजावां	பிரானைகளுடைய	उक्तं	முதலில் சொல்லி
एतत्	இதற்கு		விட்டு
शुवा	செவிராய்த்து	पुरः	அதன்மேல் விஸ்தார
प्रजाः	பிரானைகளைப்பார்த்து	अभाषत	மொழிப்படி
तु	இவ்விரஷயத்தில்		திருவாய்மொன்றற்கு
			வினார்

यस्मिंश्च कारणे वायुश्चुक्रोध च रुशो च । प्रजाः शृणुष्व तत्सर्वं श्रोतव्यं चान्मनः क्षमम् ॥

प्रजाः	" பிரானைகளே,	यस्मिन् कारणे	எந்தக்காரணத்தால்
आमनः	உங்களுக்கு	चुक्रोध	கொபக்கொண்டிருக்கின்றன
क्षमं च	வந்தமாயிருக்கிறதும்		கின்றுகே
श्रोतव्यं च	{ நீசட்ட நிந்துக்கொள்	रुशो च	தகைத்திருக்கின்றன
	ளவேண்டியதாயிருக்கிறதும்,	तत् सर्वं च	அதெல்லாவற்றையும்
वायुः	வாயுபகவான்	शृणुष्व	சொல்லுகிறேன்,
			கேளுங்கள்.

पुत्रस्तस्याभरेशेन इन्द्रेणाय निवातितः । राहोर्वचनपास्थाय ततः स कुपितोऽनिलः ॥

तस्य पुत्रः	" அவனது குழந்தை	अथ	அப்பொழுது
अभरेशेन	தேவர்களின் மகனாகிய	निवातितः	அடித்தாத்தள்ளப்
इन्द्रेण	இந்திரனால்		பட்டிருக்கின்றான்.
राहोः	ராகுவின்	सः अनिलः	அந்த வாயுபகவான்
वचने	விண்ணப்பத்திற்கு	ततः कुपितः	அதனால் கொபக்கொண்டிருக்கிறான்.
आस्थाय	இணங்கி		

अशरीरः शरीरेषु वायुश्चरति पालयन् । शरीरं हि विना वायुं समतां याति दारुभिः ॥

वायुः	" வாயு	शरीरं	சரீரமானது
अशरीरः	சரீரமில்லாதவனாய்	वायुं विना हि	வாயுவை விட்டுப்
शरीरेषु	சரீரங்களில்		பிரித்தெதன்றால்
पालयन्	புருத்து பரிபாலிக்கிறவனாய்	दारुभिः	கட்டைகளோடு
चरति	சஞ்சரிக்கின்றான்.	समतां	சமத்தகை
		याति	உடைகிறது.

वायुः प्राणः सुखं वायुर्वायुः सर्वमिदं जगत् । वायुना संपरित्यक्तं न सुखं विन्दते जगत् ॥

वायुः	" வாயு	वायुः	வாயு.
प्राणः	பிரானாதரான்;	वायुना	வாயுவினால்
सुखं	நகத்திற்கு ஆதாரம்	संपरित्यक्तं	வைகவிடப்பட்ட
वायुः	வாயு;	जगत्	உலகம்
इदं जगत्	இந்த உலகு	सुखं	கஷ்டப்படா
सर्वं	எல்லாவற்றிற்கும்		திருத்தகை
	ஆதாரம்	न विन्दति	பெறமுடியாது.

अथैव च परित्यक्तं वायुना जगदायुषा। अथैव ते निरुद्धवासाः काष्ठकुड्योपमाः स्थिताः॥

अथ एव ॥ १ ॥ இப்பொழுதுதான்
जगदायुषा ॥ உலகத்திற்குப் பிரா
ணனுயிருக்கின்ற
वायुना ॥ वायுவினால்
परित्यक्तं ॥ கைவிடப்பட்டது.
ते ॥ அவர்கள்

अथ एव ॥ இப்பொழுதுதான்
निरुद्धवासाः ॥ முச்சில்லாதவர்களையும்
काष्ठकुड्योपमाः ॥ { கட்டைகள் போன்ற
स्थिताः ॥ { வர்களையும் அவர்கள்
போன்றவைகளையும்
கிடக்கின்றார்கள்.

तद्यामस्तत्र यत्रास्ते मारुतो रुवप्रदो हि नः। मा विनाशं गमिष्याम अपसाद्यादितेः सुताः॥

अदिनेः ॥ १ ॥ அதிதியின்
सुताः ॥ புதல்வர்களே,
तत् ॥ ஆதலால்
अपसाद्य ॥ வேண்டி கொடுத்ததை
तन् ॥ தனிக்காததால்
नः ॥ நமக்கு
रुप्रदः ॥ உபாதிவைக்கொடுத்த
मारुतः ॥ वायु [திருக்கின்ற

यत् ॥ எங்கு
आस्ते ॥ இருக்கிறீரோ
तत् हि ॥ அவ்விடத்திற்கே
यामः ॥ செங்குலோம்;
विनाशं ॥ நாசத்தை
मा गमिष्यामः ॥ அதை பாமலிருப்
போம்.

ततः प्रजाभिः सहितः प्रजापतिः सदेवगन्धर्वभुजङ्गमुखैः ।

जगाम तत्रास्यति यत्र मारुतः सुतं सुरेन्द्राभिहतं प्रवृष्ट सः ॥ ६४ ॥

सः ॥ १ ॥ அந்த
मारुतः ॥ वायु
सुरेन्द्राभिहतं ॥ தேவேந்திரனால்
सुतं ॥ சிசுவை [அடியுண்ட
प्रवृष्ट ॥ வைத்துக்கொண்டு
यत् ॥ எங்கு
आस्यति ॥ இருந்தனரோ
तत् ॥ அவ்விடத்திற்கு

ततः ॥ அப்பொழுது
प्रजापतिः ॥ பிரம்மதேவர்
सदेवगन्धर्व- ॥ தேவர்கள், கந்தர்வர்
भुजङ्गमुखैः ॥ கன், புதுங்கற்கன்,
सुतं ॥ குழந்தைகள், இவர்
कण्डूदन् ॥
प्रजाभिः ॥ பிரான்களோடு
सहितः ॥ கூடினவராய்
जगाम ॥ போய்ச்சேர்ந்தார்.

ततोऽर्कवैश्वानरकाञ्चनप्रभं सुतं ततोऽसङ्गतं सदागतेः ।

चतुर्मुखो वीक्ष्य कृपाभयाकरोत्सदेवगन्धर्वपियक्षराक्षसैः ॥ ६५ ॥

ततः ॥ १ ॥ அவ்விடத்தில்
सदृशः ॥ वायुபகவானின்
अर्कवैश्वान- ॥ ஞர்வன், அக்வினி,
रकाञ्चनप्रभं ॥ சுவர்ணம் இவைக
सुतं ॥ ஒருக்குதிரான
तदा ॥ காந்தையையுடைய
वसङ्गता ॥ குழந்தையை
अपि ॥ அப்பொழுது
कृपा ॥ பாடியிலே படுக்க
अकरोत् ॥ வைக்கப்பட்டவனாக

चतुर्मुखः ॥ நான் முகக்கடவுள்
सदेवगन्धर्व- ॥ தேவர்கள், கந்தர்வர்
पियक्षराक्ष- ॥ கன், ரிஷிகன், யயாதர்
सैः ॥ கன், ராஜகந்தர்கள்,
वीक्ष्य ॥ இவர்களோடு கூட
अपि ॥ பார்ந்து
कृपा ॥ அதன்மேல்
अकरोत् ॥ மனஉருக்கத்தை
को ॥ கொண்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे पञ्चविंशः सर्गः ॥

பதவித: சரி:—முப்பத்தாறுவது ஸர்க்கம். || 26 ||

ஹுமஹ்மாமி:—ஹனுமான் வரம் பெற்றுகொள்வது.

தத: பிதாமஹ் டுபா வாயு: புவ்வாஹித: | சிசுக் த் சபாடாய ஸ்சஸ்யோ வாதுரஸத: || 1 ||

தத:	" அப்பொழுது	த	அந்த
புவ்வாஹித:	{ புத்திரன் அடியுண் டதினும் வருத்த முற்றிருந்த	சிசுக்	கைக்குழந்தையை
வாயு:	வாயுபகவான்	சபாடாய	கைவினைத் திக் கொண்டு
பிதாமஹ்	பிரம்மதேவனார்	வாது:	பிரம்மனது
டுபா	பார்த்து	அஸத:	சன்னிதானத்தில்
		ஸ்சஸ்யோ	எழுந்திருந்தனர்.

சல்குண்டமௌலிகுபுநிவபிபூபக: | பாடியோந்யபதஹ்யுஸ்திஸோபஸ்யாவ வேசே || 2 ||

வாயு:	" வாயுபகவான்	திஸோபஸ்யாவ	முன்னதாகம் கிழந்து, கிழந்து
சல்குண்டமௌலி-	{ கிரீடகுண்டலங்கள், பூமரணிகள், சுவர்ண ஆபரணங்கள் இவை கள் அனைப	வேசே	பிரமதேவனுக்கு
சுபுநிவ		பாடியோ:	திருவடிகளில்
பிபூபக:		ந்யபதந்	நயஸ்காரஞ்செய்தார்.

த் து வேதவிதானே லக்ஷாபரணஸோபினா | வாயுஸுத்யாப்ய ஹஸ்தேன சிசுத் த் பரிஸுஷ்வந் || 3 ||

வேதவித:	" பிரமதேவர்	லக்ஷாபரண-	{ பெரும் ஆபரணக் களால் அழகுபெற்று விளக்குகிறதும்
த் வாயு	அந்த வாயுபகவானே	ஸோபினா	
ஸுத்யாப்ய	எழுந்திருக்கச்செய்து	அஸ்தேன	விசாலமுமான
சி	அந்த	ஹஸ்தேன	கையால்
சிசுத் து	குழந்தையையும்	பரிஸுஷ்வந்	தடவிக்கொடுத்தார்.

ஸுஷுமாவஸ்தத: சோஸ்ய சகிலே பவ்யோநினா | ஸலஸிக் யயா சஸ்யே புநரீவிநயாஸ்வந் || 4 ||

ச:	" அது	ஸலஸிக்	சீர்பாய்ச்சப்பெற்ற
அய	அப்பொழுது	சஸ்யே	யார்
சகிலே	மதுராபீதிபுடன்	யயா	எவ்வண்ணமோ, அவ்வண்ணமே
பவ்யோநினா	பிரமதேவனால்	புந:	முன் போலவே
ஸுஷுமாவ:	ஸ்பர்சிக்கப்பட்ட	விவிந்	நீக்கிப்பெறாத
தத:	அதனால் [வளவில்]	அஸ்வந்	பெற்றுகொடுத்தார்.

பாணவந்தமிம் டுபா பாணோ கந்தவஹோ மூதா | சவார சர்வபூதேஸு சநிசுஹ் யயா புரா || 5 ||

பாண:	" பாணகாரனார்	மூதா	தேருத்திகொண்டதால்
கந்தவஹ:	வாயுதேவர்	சர்வபூதேஸு	சகலபிராணிகளிடத் திலேயும்
சநிசுஹ்	தனக்கதுமிடந்த	யயா புரா	முன் போலவே
டிம்	இதை	சவார	சஞ்சரிக்கலான்ற.
பாணவந்த	உயிருடனிருப்பதாக		
டுபா	கண்டு		

मरुतोवादिनिर्मुक्तास्ताः मजा मुदिताऽभवन् । शीतवातविनिर्मुक्ताः पश्चिन्य इव साम्बुजाः ॥

मरुतोवादि- निर्मुक्ताः	“வாயுபந்தம் முதலி யவைகளினின்று	साम्बुजाः	தாமரைப்பூந்தபங் களை இவைய
ताः	அந்த [விடுபட்ட	पश्चिन्यः इव	தாமிரஜைகளை
मजाः	பிரஜைகள்	मुदिताः	மகிழ்ச்சிக்கொண்டவர் களாய்
शीतवातविनिर्मुक्ताः	பனிக்காற்றினின்று விடுபட்ட	अभवन्	விளங்கினார்கள்.

ततस्त्रियुग्मस्त्रिकुत्तिधामा त्रिदशार्चितः । उवाच देवता ब्रह्मा मारुतमियकाम्यया ॥ ७ ॥

ततः	“அப்பொழுது	त्रिदशार्चितः	தேவர்களால் பூஜிக்கப் பட்டவருமான
त्रियुग्मः	{ புகழ், போற்றல், அறிவு, திரு, செல்வம், வைராக்யம் இவை கையுடையவரும்	ब्रह्मा	பிரம்மதேவர்
त्रिकुत्त	மும்மூர்த்திகளில் விசேஷமானவரும்	मारुतमिय- कावशा }	வாயுதேவனுக்கு ப்ரீதிசெய்யவேண்டு மென்ற எண்ணத் தால்
तिधामा	{ முவுலகங்களையுமி ருப்பிடமாகக்கொண் டவரும்	देवताः	தேவதைகளுக்கு
		उवाच	இப்படி ஆகுநாபித் தார்:

भो महेन्द्रेशवरुणप्रजेश्वरधनेश्वराः । जानतामपि वः सर्वं वक्ष्यामि श्रूयतां हितम् ॥ ८ ॥

भोः	“ஹே	वः	உங்களுக்கு
महेन्द्रेशवरु- णप्रजेश्वराः }	மஹேந்திர, பரமசிவ, வருண, யம், சூரேவர் முதலியதேவர்களே,	हितं	நன்மை தருகிறதாயி
जानतामपि	தெரிந்துகொண்டவர் களாயிருந்தாலும்	सर्वं	எல்லாவற்றையும
		वक्ष्यामि	சொல்லப்போகிறேன்.
		श्रूयताम्	கவனித்துக்கொளுங் கன்.

अनेन शिशुना कार्यं कर्तव्यं वो भविष्यति । तदुद्ध्वं वरानसर्वं मारुतस्यास्य तुष्टये ॥ ९ ॥

अनेन	“இந்த	तत्	ஆதலால்
शिशुना	சிசுவால்	सर्वं	எல்லொரும
वः	உங்களுக்கு	अस्य	இந்த
कर्तव्यं	ஆகவேண்டியதாயி ருக்கிற	मारुतस्य	வாயுவின்
कार्यं	ஒரு பெரும் தொழில்	तुष्टये	ப்ரீதியித்தம்
भविष्यति	உண்டாகப்போகிறது.	वरान्	வாங்களை
		वदध्वम्	விதியுங்கள்.

ततः सहस्रनयनः प्रीतिपुक्तः शुमाननः । कुशेशमयीं मालामुत्तिष्येदं वचोऽब्रवीत् ॥

ततः	“அதன்மேல்	प्रीतिपुक्तः	அன்புபுகர்ந்தவராய்
शुमाननः	அழகான முகமுடைய	कुशेशमयीं	பொற்றோணை
सहस्रनयनः	ஆயிரக்கண்ணன்		

மாது	மாதிரியை	இ	பின்வரும்
வக்ஷி	கழந்திக் காகரிலெடுத்	வ	ஆக்கிரை
	துக்கொண்டு	அவரின்	நியமித்தருளினார்:
மத்கரோஸூபவஜே	ஹுரஸ்ய யதா ஹ:	நாஸ்தா	வீ கபிசார்கூ
கபிசார்கூ:	"வானிராத்தமன்	ஹ:	அடியுண்டது
அஸ்ய	இவனு	யதா	என்சிறகாரணத்தால்
ஹு:	(ஹு) தான	ஹுமான்	"ஹுமான்"
மத்கரோஸூபவஜே	{ என்னகாரினின்று	இதி	என்சிற
	யீழ்த்த வஜ்ராயு	நாஸ்தா	பெயராலேயே
	தத்தால்	அவிதா	விளங்கட்டும்.

அஹமஸ்ய ப்ரதாஸ்யாமி பரமம் வரமஹுதம் | இ: ப்ரபுதி வக்ஷஸ்ய ப்ரவாஹ்யோ ப்ரவிய்யதி || 12 ||

அஸ்ய	"இவனுக்கு	இ: ப்ரபுதி	இதுமுதல்
அஹம்	நான்	மம	எனது
அஹுதம்	அத்புதமும்	வக்ஷஸ்ய	வஜ்ராயுதத்திற்கு
பரமம்	சீரேஷ்டமுமான	அவஹ்ய:	கொல்லமுடியாதவ
வரம்	ஒருவர்தனை		விளங்குவான்.
ப்ரதாஸ்யாமி	கொடுக்கிறேன்.	அவிதா	விளங்குவான்.

மாதாண்டஸ்த்வம்வீசத்ர ப்ரவாஸ்திபிராபஃ | தைசுஸ்ய மரீயஸ்ய டதாமி சதிகா கலாம் ||

பிரிமிராபஃ	"இருளை ஆழிக்கும்	மரீயஸ்ய	எனது
மாதாண்ட:	சூர்ய	தைசு:	தேஜஸின்
ப்ரவாஸ்தி	பகவான்	சதிகா	தாத்திலெரு
தஸ்ய	அப்பொழுது	கலாம்	கலைப
து	இன்னிலையத்திலிப்படி	அஸ்ய	இவனுக்கு
அவரின்	நியமித்தருளினார்:	ததாமி	கொடுக்கிறேன்.

யதா து வாஸ்தாப்யத்யேது சக்திரஸ்ய ப்ரவிய்யதி | ததாஸ்ய சாஸ்த்ரம் தாஸ்யாமி யேன வாஸ்தா ப்ரவிய்யதி ||

ந வாஸ்தா ப்ரவிய்யதி கதிரஸ்தத: சாஸ்த்ரதர்சனே || 13 ||

அஸ்ய	"இவனுக்கு	யேன	எந்த உதனும்
சாஸ்த்ரம்	சாஸ்திரங்களை	வாஸ்தா	வாக்கவல்லமையுடைய
அத்யேது	கற்றுக்கொள்ள		வவனும்
சக்தி:	சக்தி	அவிதா	விளங்குவான்.
யதா	அப்பொழுது	சாஸ்த்ரதர்சனே	சாஸ்திரதர்சனத்தில்
அவிதா	உண்டாகிறதோ	அஸ்ய	இவனுக்கு
ததா	அப்பொழுது	சத: ச	தீயினாயினவன்
சாஸ்த்ரம்	சாஸ்திரத்தை	அவிதா	மற்ற எவனொருவனும்
தாஸ்யாமி	காண உபதேசித்	ந ப்ரவிய்யதி	இருக்கமாட்டான்.
	கிறேன்.		

वरुणश्च वरं प्रादान्नास्य मृत्युर्भविष्यति । वर्षायुतशतेनापि मत्पाशादुदकादपि ॥

यमो दण्डादवध्यत्वमरोगित्वं च नित्यशः

॥ १५ ॥

वरुண: " வருணன்
 அசு இவனுக்கு
 वर्षायुतशतेनापि ' எக்காளிலும்
 मत्पाशात् च எனது பாசத்தாலும்
 उदकादपि தண்ணீராலும்
 मृत्यु: மரணம்
 न भविष्यति உண்டாகா திருக்கக்
 கடவது ' என்கிற

वरं வரத்தை
 प्रादात् தந்தருளினார்.
 यम: யமன்
 दण्डान् தண்டத்தால்
 अवध्यत्வம் மாணமில்லாமை
 नित्यशः எக்காளிலும் [யும்
 अरोगित्वं திடகாத்திரத்தையும்
 च அப்படியே தந்தரு
 ளினார்.

वरं ददामि सन्तुष्टं अविषादं च संयुगे । गदेयं मायिका चैनं संयुगे न वधिष्यति ॥

इत्येवं वरदः प्राह तदा श्लोकान्निविद्वलः

॥ १६ ॥

वरा " அப்பொழுது
 एकाक्षिपिद्वलः பித்தளவர்ணமான
 वरदः ஒருகண்னைபுடைய
 सन्तुष्टः குபேரன்
 एवं மனமகிழ்ந்தவராய்
 प्राह இப்படி
 मायिका சொல்லியருளினார்.
 गदेयं ' என்னுடையதான்
 इत्थं இந்த
 गदा च கதையும்

एवं இவனை
 संयुगे போரில்
 न वधिष्यति கொல்லமுடியாத
 च தாமிருக்கும்.
 एवं அன்றியும்
 संयुगे போரில்
 अविषादं हि சோர்வு அடையாதி
 குத்தகையும்
 वरं इति ஒரு வரமாய்
 इदमि 'நானளிக்கிறேன்.'

मत्तो मदायुधानां च न वध्योऽयं भविष्यति । इत्येवं शङ्करेणापि दत्तोऽस्य परमो वरः ॥

अस्य " இவனுக்கு
 शङ्करेण பரமசிவனால்
 मत्तः अपि ' என்னுடைய
 मदायुधानां च எனது ஆயுதக்களா
 अयं இவன் [யும்
 न वध्यः கொல்லமுடியாதவனாக

भविष्यति இருக்கக்கடவது
 इति என்கிற
 एवं இப்படிப்பட்ட
 परमः உத்திருஷ்டமான
 वरः வரமானது
 दत्तः தந்தருளப்பட்டது.

सर्वेषां ब्रह्मदण्डानामवध्योऽयं भविष्यति । दीर्घायुश्च महात्मा च इति ब्रह्माऽश्ववीहचः ॥

ब्रह्मा " பிரமதேவர்
 अयं ' இவன்
 सर्वेषां சகல
 ब्रह्मदण्डानां பிரமத்தண்டங்களாக
 अवध्यः கொல்லமுடியாதவனாக
 இவரும்

महात्मा च மஹானுபாஸனுடையும்
 दीर्घायुः च தீர்க்காயுடைய
 यमः யமனாகவும்
 भविष्यति இருக்கக்கடவது
 इति என்கிற
 वचः ஆக்கினை
 अश्ववीत् ரியமித்தருளினார்.

विश्वकर्मा च द्रष्टुं बालसूयोपमं शिशुम् । शिल्पिनां श्वरः प्रादाद्वरमस्य महात्मनः ॥
मत्कृतानि च शस्त्राणि यानि दिव्यानि संयुगे । तैरवध्यस्वमापन्नश्चिरञ्जीवी भविष्यति ॥

சிலிபா	சிற்பிகளின்	சியாபி	திவ்யமான
மயர:	தலைவனான	சாபி	சந்திரங்கள்
விவகா	விச்வகர்மா	யாபி	எனவகளை
புன	இந்த	நை	ஆனவகளை
பாஸுபீரம்	பாஸுபீரம்	செயு	பேரில்
	ருக்கின்ற	அய்யர்	மரணமில்லாமைய
சிவ	செவை	அய்யர்	ஆனந்தவனாகவும்
புது	கண்ணுற்று	பிராபி	சிரஞ்சிவிவாகவும்
அல	இந்த	பிராபி	இருக்கக்கடவது
மஹன்	மஹா தீமாவனாகு		என்கிற
மஹன்	என்னால் நிருபிக்கப்	வர	வாந்தை
	பட்ட	பாபு	தந்தருளினார்.

ततः सुराणां तु वरैर्हृष्टा विनमलंकृतम् । चतुर्मुखस्तृष्मना वायुमाह जगद्गुरुः ॥ २१ ॥

சமீபத்தில்:	“இதற்குருவாகிய	உலா	பார்த்து
சமீபத்தில்:	சரண் முகக்கூடவுள்	சுடமனா:	மனமகிழ்த்தவராய்
சமீபத்தில்:	அப்பொழுது	சு	இவ்விஷயத்தில்
சமீபத்தில்:	இவனை	சாயு ஹி	வாயுபகவானையும்
சமீபத்தில்:	தேவர்களின்		பார்த்து
சமீபத்தில்:	வரக்கனரல்	அஹ	இப்படித்திருவாய்
சமீபத்தில்:	அநுக்கிரகங்கள்		மலர்க்கருவினார்
சமீபத்தில்:	பெற்றுப்பலவகை		

अभिवाणां भयकरो मित्राणामभयङ्करः । अजेयो भविता पुत्रस्तव माहृत माहृतिः ॥

மாஹ்	“ ஹே மாக்ருத !	அமிசாஸா	சத்ருக்களுக்கு
தவ	உனது	மயகர:	பயத்தைத்தருபவ
புல:	புதல்வனாகிய		இவரும்
மாஹி:	மாக்ருதி	மிசாஸா	மித்திரர்களுக்கு
அமேய:	எவராலும் வெல்வதற்	அமேயகூ:	அபயத்தைத்தருபவ
	கரியனாகவும்		இவரும்
		மஹிதா	விளக்குவான்.

कामरूपः कामचारी कामगः प्रवृत्तां वरः । भवत्यन्यादृतमतिः कीर्तिमांश्च भविष्यति ॥

காமரூப:	“நினைத்த ரூபமெடுக் கவல்லவனாகவும்	வ:	தலைவனாகவும்
காமர:	நினைத்த இடம் செல்ல வல்லவனாகவும்	வ்யாஹதமதி:	{ தங்கி துளைப்பாதவே ண்டுமென்கிற அவன் தை அற்றவனாகவும்
காமவாரி	{ நினைத்த இடத்தில் தடைபட்டாது செல்ல வல்லவனாகவும்	भवति	ஆகிருண்.
மூவதர்	பாய்ந்து செல்லுபவர்கையில்	कीर्तिमान् च	சீர்த்திமானாகவும்
		मखिवति	வினங்கப்போகிருண்.

रावणोत्सादनायांनि रावप्रियकराणि च । रोमहर्षकराण्येष कर्ता कर्माणि संयुगे ॥ २४ ॥

एषः च	"இவனென்கூறல்	रोमहर्षः सति	அரமஹர்ஷ
संयुगे	பேரில்		
रावणोत्सादनायांनि	ராவணதுகூடல் அந்நி வை விளைவிப்பதும்	कराणि	கார்டக்களை
रावप्रियकराणि	ராவணகர அந்நி செய்ததனால்	कर्ता	செய்தமுடிக்கப் பொருள்.

एवमुक्त्वा तमापन्न्य मारुतं त्वरैः सह । यथागतं ययुः सर्वे पितामहपुरोगमाः ॥ २५ ॥

पितामहपुरोगमाः	"பிதாமஹபுரண் ஸிட்ட	मारुत	காமரூட்டம்
		आमन्त्र	கொண்டெடுத்தல்
सर्वे	எல்லோரும்		கொண்டு
एवं	இவ்வண்ணமாய்	समौ सह	சேவர்களுகூட
वचन	உத்தரிட்டு	यथागतं तु	வந்தவாழியே
तै	அந்த	ययुः	சென்றார்கள்.

सोऽपि गन्धर्वः पुत्रं मृष्यं गृह्णानयन् । अञ्जनायास्तमाचख्यौ वरदत्तं विनिर्गतः ॥

सः	"அந்த	अञ्जनायाः	அஞ்சனாதேவிக்கு
गन्धर्वः	காபுபகவான்	वरदत्तं अपि	வரத்தளிப்பெற்றிருப் பனதையும்
तं	அந்த		
पुत्रं	புத்தவனை	आचख्यौ	அறிந்தாரமாகச் கொன்றார்.
मृष्यं	எடுத்தக்கொண்டு		
गृहं	கிருத்திக்கு	विनिर्गतः	அந்தத்தானமாயி னார்.
आनयन्	கொண்டுவந்தார்.		

प्राप्य राम वरानेष वरदानसमन्वितः । बलेनात्मनि संस्थेन सोऽपूर्यत यथार्णवः ॥ २६ ॥

प्राप्य	"புராய்	अर्णवः वया	அமுத்திரமேன
राम	அந்த	आत्मनि	தன்னிடத்தின்
सः	இது	संस्थेन	குங்கொண்டுகிட்ட
एषः	காக்களைப் பெற்ற	वर्तन	சத்தியம்
वरान् प्राप्य	வாரான்கொடுத்த பெற்றவனக்கு செய்தம்	अपूर्यत	அகத்தோடவாயி குத்தது.

तरसा पूर्यमाणोऽपि तदा वानरपुङ्गवः । आश्रमेषु महर्षीणामपराध्यति निर्भयः ॥ २७ ॥

वानरपुङ्गवः	கானரபுத்தமன்	पूर्यमाणः	பூர்த்தொள்ளப் பட்டவனும்
महर्षीणां	மஹர்ஷிகளாகைய	निर्भयः अपि	பயகொன்பதே இவ்வாறவனாயும்
आश्रमेषु	ஆசிரமங்களின்		
तदा	அப்பொழுது	अपराध्यति	உபத்திரவம் செய் தான்.
तरसा	தேவபஸத்தான்		

சுமபாண்டவபிரதோத்ரே வ ௩௯கநாதினமவ்யான ।

மபிரவிந்நிவநிவஸ்தானம்சனானா கரஸ்யயம்

॥ ௨௯ ॥

அய்	" துவண்	வநகநாதின-	} மாயரிகன், மான்
நிவஸ்தானா	தொடங்காபெதகநா	மவ்யான	
	கயுதடவவர்களுகடவ	மபிரவிந்நி-	} தொங்கன் துவவக விண் குவிவககிளையும்
சுமபாண்டவி	{ கருத்தொண்ட தொங்கிற தெய்விக் கருகிகளையும்	விவஸ்தான	
அபிரதோத்ரே வ			க.கடபுத்தகவகநாந
	அகன் திரொத்திக்		க.க. உருமாநிவகவ
	கைதயும்	கரோதி	கனாகவம், அக்து
			கிங்கும்வாரிஎதய்
			பட்டகவகனாகவம்
			தெய்தான்.

பவ்விவானி கமாணி பாவஸ்த மவாவக: । சர்வபா வவதாண்டானபவ்ய: சம்புநா கரு: ॥ ௩௦ ॥

சர்வபா	" சர்வபா	மவாவக:	மதாபவம்சொண்ட
மவதாண்டான	பிரமதண்டங்களுக		துவண்
	கும்	பவ்விவானி	துப்பகப்பட்ட
அவ்ய:	மாவநிசியாதவனுத	கமாணி	கார்பககிள
சம்புநா	பிரமதவகால்	பாவஸ்த	செய்தவர்கை.
கரு:	செய்யப்பட்டவனுத		

கானந்த கருயஸ்த வை காமந்தே தஸ்ய சக்தி: ॥ ௩௧ ॥

தஸ்ய	" கருயஸ்த	காமந்தே	கூலகவான்கலாகிட
சக்தி: வை	சக்திக்காகவெ	கருய	கெய்கன்
தே	கருய	காமந்தே	கவந்தித்தகந்தாந்
			கன்.

யதா கெசரிணா த்வேப வாயுநா சோ஽஽னாஸுத: । ப்ரதிபிதோ஽பி மயாடா லஹ்யஸ்யேவ வானர: ॥

யதா	" அக்த	யதா	சவ்வககிள
ப்ரதிபித:	துக்த	ப்ரதிபித: அபி	தடுக்கப்பட்டவனுத
மயாடா	அக்தகிளம்க் புதல்		கிருத்தம்
லஹ்யஸ்யேவ	வானரன் [வனுகிள	மயாடா	கிவாயகபுநய
	தெசரிவா லும்	லஹ்யஸ்யேவ	கிந்தியே கட்டது
	கவயுயினுதும்		வந்தான்.

ததோ மஹ்ய: கருடா மூவ஽நிசவ்ஷஜா: । சேபுரேன ரபுஷேப நாதிகுடாதிமவ்ய: ॥ ௩௨ ॥

மஹ்ய:	" கருத்தக,	கருடா:	தெசபமுட்டப்பட்ட
மூவ஽நிசவ்ஷஜா:	{ கிருத்த அக்தகிள, கவந்தி துவகிள கவந்தி கவந்திகளில் பிரக்த	ததா:	கூலகம் [வானரன்]
		நாதிகுடாதி-	கருககத்த தெசப
		மவ்ய:	கும் கருத்தகமில்
			நாதவககால்
மஹ்ய:	மதாபெதிகன்	புந்	துவகிள
		சேபு:	கவந்திகள:

वाधसे यत्समाश्रित्य बलवत्सान्मुखाद्भव । तदीधिकालं वेत्तासि नास्माकं शापमोहितः ॥

यदा ते स्मर्यते कीर्तिस्तदा ते वर्धते बलम् ॥ ३४ ॥

ஸ்வஜம்	"நெறு வானம் !	ந வேதாசி	நீ அநியாதிருக்கக்
யத்	எந்த		கடவாய் ;
வல்	பலத்தை	யதா	எப்பொழுது
சமாஸ்தி	ஆசரயித்து	தே	உனது
ஸஸாந்	எங்களை	கீர்தி:	தேஜஸ்
வாஸே	உபத்திரஸிக்கிறாயோ	ஸர்யதே	நினைப்பு மூட்டப்
தத்	அதை		படுகிறதோ
தீர்த்தகாலம்	வெகுநேரம்வரையில்	ததா	அப்பொழுது
ஸஸாக்	எங்களது	தே	உனது
ஸாபமோஹித:	சாபத்தால் மோஹித்	வல்	பலம்
	தவனாகி	வர்த்தே	விளங்கும்."

ततः स हततेजोऽजा महर्षिवचनौजसा । एषोऽऽश्रमाणि तान्येव मृदुभावं यतोऽचरत् ॥

ततः	"அதன்மேல்	மृதுபாவம்	சாந்தகுணத்தை
ச: एष:	அந்த இவன்		அடைந்தவனாய்
महर्षिवचनौजसा	முனிவர்களிட்ட சாப	தானி	அந்த
	மறியுமையால்	आश्रमाणि एव	ஆசரமங்களிலேயே
हततेजोऽजा:	தேஜஸ்ஸும், பலமும்	अचरत्	ஸந்தர்த்துவந்தான்.
	அடக்கிக்கிடந்தவனாய்		

अश्वत्थजसो राम वाल्मीकीवयोः पिता । सर्वानराजाऽऽसीत्तेजसा भास्करप्रभः ॥

अश्व	"இப்படியிருக்கையில்	अश्वत्थजसः नाम	சிகழ்ந்தான் எனப்
वाल्मीकीवयोः	வாலுக்கீவர்களின்		பெயர்கொண்டவன்
पिता	பிதாவும்	सर्वानराजा	சகல வானரர்களுக்கும்
तेजसा	தேஜஸால்		மும் மன்னனாய்
भास्करप्रभः	சூரியனுடைய ஜோதி	आसीत्	இருந்தான்.
	யுடையவனுமான்		

स च राज्यं चिरं कृत्वा वानराणां हरीश्वरः । स च ऋक्षजा नाम कालधर्मेण सङ्गतः ॥

अश्वत्थजः	"சிகழ்ந்தான்	वानराणां	வானரர்களுடைய
नाम	எனப்பெயருள்ள	राज्यं	ராஜ்யப்பரிபாலனத்தை
सः	அவன்	चिरं च	நெடுங்காலம்
हरीश्वरः	வானரர்களில்	कृत्वा च	புரிந்துகிட்டு
	பெரியவன்.	काळधर्मेण	காலகதியை
सः	அவன்	सङ्गतः	அடைந்தான்.

तस्मिन्नस्तमिते चाथ मन्त्रिभिर्मन्त्रकोविदैः । पित्र्ये पदे कृतो वाली सुग्रीवो वालिनः पदे ॥

அத
தமிந்
அஸ்தமிந்
வாலி
கித்ரு
பெ
மந்திரகோவிதே:
“ அப்பொழுது
அவன்
மரணமடைந்ததும்
வாஸி
பிதாவின்
ஸ்தானத்தில்
மந்திரகோவிதையில்
நிபுணர்களான

மந்ரிபி:
கூத:
சுமீவ: வ
வாலி:
பெ
கூத:
அமைச்சர்களால்
ஸ்தாபிக்கப்பட்டான்.
சகீவனும்
வாலியின்
ஸ்தானத்தில்
ஸ்தாபிக்கப்பட்டான்.

सुग्रीवेण समं त्वस्य अद्वैतं छिद्रवर्जितम् । अवात्यं सकृन्मवदन्निष्ठस्याग्निना यथा ॥

அனிலஸ
அஸிநா
யதா
“ காற்றுக்கு
அக்ஸிபுடன்
எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
அவ் து
சுமீவேண
இவனுக்கும்
சகீவரோடும்

அவாத்
சகர்
அதே
छिद्रवर्जितं
समं
अनन्त
பால்யம்முதல்
ஸ்ரேதரும்
மாறுதலற்றதாய்
ருவறவற்றதாய்
பரிபூர்ணமாய்
அனந்த.

एष शापवशादेव न वेद बलमात्मनः । वालिसुग्रीवयोर्वैरं यदा राम समुत्थितम् ॥ ४० ॥

ராம
வாலிசுமீவயோ:
வீர
யதா
சமூத்தித
“ ஸ்ரீராம!
வாஸிக்கும் சகீவ
வைரம் [னுக்கும்
எப்பொழுது
உண்டாயிற்றோ,
அப்போது

एष:
आत्मनः
बलं
शापवशात् एव
न वेद
இவன்
தனது
பலத்தை
சாபாலுபலத்தாலே
யே
அறியாதிருந்தான்.

न ह्येष राम सुग्रीवो भ्राम्यमाणोऽपि वालिना । देव जानाति न ह्येष बलमात्मनि मारुतिः ॥

தேவ
ராம
ஏவ:
மாருதி: டி
அ:ஸநி
மல்
“ தேஜோமயராகிய
ஸ்ரீராம!
இந்த
மாருதிதான்
தன்னிடத்திலுள்ள
பலத்தை

न जानाति
एष:
सुग्रीवः अपि
वलिना
भ्राम्यमाणः हि
न जानाति
அறியாதிருந்தான்.
இந்த
சுமீவனும்
வாலினால்
தூத்தப்பட்டானு
கையால்
அறியாமலிருந்தான்.

ऋषिशापाहतबलस्तदैव कपिसत्तमः । सिंहः कुञ्जरहृदो वा आस्थितः सहितो रणे ॥

ஏவ:
கபிஸத்தம:
ரண
ததா
குஜரஹ்:
“ இந்த
வானரோத்தமன்
பேசர்க்களத்தில்
அக்காலத்தில்
புடரிமயிரால்மறைக்க
கப்பட்ட

சிஹ: வா
கபிஷாஹதவல:
சஹ:
ஆஸ்தி:
கிங்மபேரல்
ரிஷிசாபத்தால் மறை
ந்து அடங்கிக்கிடந்த
பலமுடைவானாக
பொறுத்துக்கொண்டு
சம்மரணிஞ்சான்.

पराक्रमोत्साहमतिप्रवापसौशील्यमाधुर्यनयानयैश्च ।

गाम्भीर्यचातुर्यसुवीर्यैर्हनुमतः कोऽभ्यधिकोऽस्ति लोके

॥ ४३ ॥

पराक्रमोत्साह- मतिप्रवापसौशील्य माधुर्यनयानयैः	“பராக்ரமம், உத்ரா ஹம், புத்திப்பிரதாபம். செளசில்லம், மாதர் யம், பிரவிருத்தி, நிலி ருத்தி இவைகளாலும்	லோகே	உலகில்
		ஹனுமத்.	அஹுமனைக்காரட் முஹம்
गाम्भीर्यचातुर्य- सुवीर्यैर्हनुमतः ॥	காம்பீர்யம், சாஹ் யம், மெச்சத்தக்க வீர்யம், ஹதரியம் இவைகளாலும்	அப்யதிக: க: அஸ்தி	மேம்பட்டவன் எவன் இருக்கிறான்.

असौ पुनर्व्याकरणं महीष्यन्सूयोंमुखः प्रहृषणाः कपीन्द्रः ।

उद्यद्विरेस्तगिरि जगाम अन्यं महद्वारयनपमेयः

॥ ४४ ॥

अपमेयः असौ कपीन्द्रः पुनः महत् अन्यं व्याकरणं प्रहृषणाः	“அளவிடாமகிமை இந்த [புடைப வானிரைத்தமன் எப்படியாகிலும் மஹத்தான செல்வமாகிய வியாகரணசாஸ்திரத் தை பிரார்த்தித்து உபதே சமாயடைய	धारयन् महीषयन् सूयोंमुखः उद्यद्विरे: अस्तगिरि जगाम	விச்சயங்கொண்ட டவனாய் கொடுத்தாக்கொள்ள விரும்பியவனாய் சூர்யபகவானையே பார்த்தவண்ணமாய் உதயகிரியிலிருந்து அஸ்தகிரிபர்யந்தம் சென்றான்.
--	--	---	---

ससूत्रवृत्त्यर्थपदं महायै ससंयद्ं साध्यति वै कपीन्द्रः ।

न ह्यस्य कश्चित्सदृशोऽस्ति शास्त्रे वैशारदे उन्दगतौ तथैव

॥ ४५ ॥

कपीन्द्रः ससूत्रवृत्त्यर्थपदं ससंयद्ं महायै वै साध्यति वैशारदे	“வானிரைத்தமன் “திகமென்ற உரை வையும சங்கீரகத்தொடுகைய ஸ்ரீபாஷ்யத்தையும் பூர்ணமாய்ப் பெற் றிருக்கிறான். வியாயசாஸ்திரத் திலும்	उद्यगौ तथा एव शास्त्रे अस्य सदृशः कश्चिद् हि नास्ति	சந்தசாஸ்திரத்திலும் அங்வண்ணமே சாஸ்திரத்திலும் இவனுக்கு இதனைப் பரவன் ஒருவனும் இல்லை.
--	---	---	---

[*ருத்திரம், ருத்திரார்த்தத்தை விளங்குவதான விருத்தி, எப்படிட்டமாய் கொள்ளப்பட்டதையும் கொள்ளப்படாததையும் விளக்குவதானவர்.]

सर्वासु विद्यासु तपोविधाने प्रसर्पते यो हि गुहं सुराणाम् ।

सोऽयं नवव्याकरणार्थवेत्ता ब्रह्मा भविष्यत्यपि ते प्रसादात् ॥ ४६ ॥

யா:	" எவன்	தபோவிதான	இந்திரியதீக்ரஹ
नवव्याकरणार्थवेत्ता	{ தவவியாகரணங்களை உள்ளபடி அறிந்த வனென	சுரளா	அனுஷ்டானத்தினும்
सः	அந்த	गुहं	தேவர்களின்
अयं	இவன்	प्रसर्पते	குறுவுக்கு
सर्वासु	அவ்வ	ते	இணையாபிருக்கிறான்.
विद्यासु	வித்தகைகளினும்	प्रसादात् हि	தேவரீரது
		ब्रह्मा भवि	அனுஷ்டானத்தாலேயே
		ष्यति	புறநாபரிசுத்தனாயும்
			வினங்கப்போகிறான்.

प्रवीविश्वोऽरिव सागरस्य लोकान्दिश्वोऽरिव पावकस्य ।

युगक्षये ह्येव यथाऽन्तकस्य हनूमतः स्यास्यति कः पुरस्तात् ॥ ४७ ॥

युगक्षये	" பிரளயகாலத்தில்	पावकस्य	அக்கினிக்கு
प्रवीविश्वोऽ	{ சர்வத்தைதயும் முழு கப்பண்ணுமானது பொங்கிவரும்	हव	சமமானவனும்
सागरस्य	கடலுக்கு	अन्तकस्य एव	யமனுக்கும்
इव	சமமானவனும்	यथा	சமமானவனுமான
लोकान्	உலகங்களை	हनूमतः	அனுமானுக்கு
दिश्वोः	எரிக்க எண்ணக் கொண்ட	पुरस्तात्	முன்னே
		कः हि	எவனெனருவன்தான்
		स्यास्यति	எதித்ததித்தவன்

एषेव चान्ये च महाकपीन्द्राः सुधीवपैन्ददिविदाः सनीलाः ।

सतारतारेयनलाः सरम्भास्त्वत्कारणाद्राम सुरैर्हि सृष्टाः ॥ ४८ ॥

राम	" ஸ்ரீராமா!	सुधीवपैन्-	{ கட்டின், கைத்தன், தன்னிதன். துவர் தன் உன்எரிட்டவர் கருமான
एषः	இவன்	दिविदाः	
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே	अयं	அவ்வையாபிருக்கிற
सरम्भाः	ரம்பலுள்ளிட்ட	महाकपीन्द्राः	யி: வித்திபெற்ற வானரோத்தபர்கள்
सतारतारेयनलाः	{ தாரைன், அக்கதன், கலன் இவ்வாரூன் எரிட்டவும்	सुः च	தேவகைதனாலேயே
सनीलाः	நீலனுள் எரிட்டவும்	वकाणाद् हि	தேவரீர் பொருட்டே
		सृष्टाः	எருக்குக்கப்பட்ட டார்கள்.

तदेतत्कथितं सर्वं यन्मां त्वं परिपृच्छसि । हनूमतो बालभावे कथितं कथितं मया ॥ ४९ ॥

त्वं	"தேவரீர்	கயித	சொல்லப்பட்டது
மா	என்னை	ஹ்மத:	மனுமாருடைய
யத்	எதை	பாலபாவே	பால்பாவஸ்தையில்
பரிபுஷ்யசி	கேட்டருளினீரே	புதத்	தீப்படிப்பட்டதாகிய
மத்	அந்த	கம்	ஹ்மதுஸ்கிருத்திய
புதத்	இது	மயா	என்னால் [மும்]
சर्वं	எல்லாம்	கயிதம்	சொல்லப்பட்டது."

श्रुत्वाऽगस्त्यस्य कथितं रामः सौमित्रिरेव च । विस्मयं परमं जग्मुर्वानरा राक्षसैः सह ॥

राक्षसैः सह	ராக்ஷஸர்களுடன்	कथितं	ஸம்பாஷணைக்கு
वानराः	வானரர்களும் [கடிய]	श्रुत्वा	செவிசாய்த்து
रामः च	ஸ்ரீராமரும்	परमं	அதிக
सौमित्रिः एव	சௌத்ரிமணரும்	विस्मयं	ஆச்சர்யத்தை
अगस्त्यस्य	அகஸ்தியருடைய	जग्मुः	அடைந்தார்கள்.

अगस्त्यस्त्वब्रवीद्राघं सर्वमेतच्छ्रुतं त्वया । दृष्टुः संभाषितश्चासि राम गच्छामहे वयम् ॥

अगस्त्यः	அகஸ்தியர்	श्रुतं	சிரத்தையுடன் கேட் டருளப்பட்டது.
रामं	ஸ்ரீராமரிடம்	दृष्टुः	{ சிரத்தியகூத்தில் காட்சிதந்தருளிய வரையும்
यु	இப்பொழுது இப்படி	संभाषितः च	சம்பாஷணை செய்
ब्रवीत्	விண்ணப்பிச்செய்து கொண்டார்;	असि	இருக்கீர். [தவராயும் நாங்கள்
राम	"ஸ்ரீராமா!	वयं	நாங்கள்
त्वया	தேவரீரால்	गच्छामहे	போய்வருகிறோம்."
एतत् सर्वं	இது எல்லாம்		

श्रुत्वा तद्वाचो वाक्यमगस्त्यस्योग्रतेजसः । प्राञ्जलिः प्रणतश्चापि महर्षिर्मिदमब्रवीत् ॥ ५२ ॥

राघः	ஸ்ரீராமவர்	महर्षि	மஹர்ஷிஸைப்பார்த்து
उग्रतेजसः	மஹாதேஜஸ்கியான	इदं	பின் கண்டபடி
अगस्त्यस्य	அகஸ்தியருடைய	प्राञ्जलिः च	கைகூப்பிக்கொண்டும்
एतत्	இந்த	प्रणतः अपि	வணக்கமாகவும்
वाचं	சொல்லுக்கு	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தரு ளினார்;
श्रुत्वा	செவிசாய்த்து		

अथ मे देवता हृष्टाः पितरः प्रपितामहाः । युष्माकं दर्शनादेव नित्यं तुष्टाः सवान्धवाः ॥

युष्माकं	"தேவரீர்களது	पितरः	பிதருக்களும்
दर्शनान् एव	தரிசனத்தினாலேயே	प्रपितामहाः	ப்ரபிதா மஹார்க்களும்
अथ	இப்பொழுது	नित्यं	என்றென்றைக்கும்
मे	எனது	तुष्टाः	திருப்திகொண்டவர் களாய்
देवताः	தேவதைகளும்	हृष्टाः	ஸந்தோஷமடைவார் கள்.
सवान्धवाः	மாதாவும் நந்தவர் களுக்கடிய		

विज्ञाप्यं तु परितद्धि तद्वदाम्यागतस्पृहः । तद्वद्विर्मम कृते कर्तव्यमनुकम्पया ॥ ५४ ॥

आगतस्पृहः	"மனதில் ஓர் அபிலா சைஷா ஸடயவாஸ்யம்	वदामि	நிண்ணப்பம்செய் கிறேன்.
तत्	அந்த	मम कृते	எனக்காக
एतत्	இந்த	तत्	அது
मम	என் னுடைய	भवद्भिः दि	ந. கண்ணாடியேய
विज्ञाप्ये	பிரகாரத்தனையை	अनुकम्पया	கருணைகொண்டு
तु	இப்பொழுது	कर्तव्यम्	செய்யப்படவேண்டும்.

पौरजानपदान्स्थाप्य स्वकार्येष्वहमागतः । क्रतून्नेव करिष्यामि प्रभावाद्भवतां सताम् ॥

अहं	"நான்	सतां	பெரியோர்களான
पौ (जानपदान्)	நகர நாடுகளைக்களை	भवतां	தேவர்களது
स्वकार्येषु	அவரவர் கருத்துகளை காரியங்களின்	प्रभावान् एव	மகிமையாலேயே
स्थाप्य	நிலைப்படுத்திவிட்டு	क्रतून्	யாக்கங்களை
आगतः	வருகிறேன்.	करिष्यामि	செய்யப்படுகிறேன்.

सदस्या मम यज्ञेषु भवन्तो नित्यमेव तत् । भविष्यथ महावीर्या ममानुग्रहकाङ्क्षिणः ॥

महावीर्याः	"மஹாதேவஜோவான்	तत्	அதனால்
भवन्तः	தேவரிட்கள் [களாகிய	मम	எனது
मम	எனக்கு	यज्ञेषु	யாகங்களில்
नित्यं एव	எப்பொழுதுமே	सदस्याः	ஸ்தலத்தில் முக்கியன் தர்களாக
अनुग्रहकाङ्क्षिणः	அனுக்கிரகம்செய்ய இஷ்டமுடையவர்கள்	भविष्यथ	விளக்குங்கள்.

अहं युष्मान्समाश्रित्य तपोनिर्धूतकल्मषान् । अनुग्रहीतः पितृभिर्भविष्यामि सुनिर्धूतः ॥ ५५ ॥

तपो निर्धूत- कल्मषान् }	"தலத்தால் பரபங் கள் ஒழிந்தவர்களா கிய	सुनिर्धूतः	பனக்கவளை முத்தி ஆம் ஒழிந்தவனாய் ஆவென்.
युष्मान्	உங்களை	भविष्यामि	ஆகலால்
समाश्रित्य	பொற்றி	तत्	உங்கள்
पितृभिः अनुग्रहीतः	பித்தருக்களால் அனுக ரிசுதாம் பெற்றவனாய்	भवद्भिः	உணவாராம்
अहं	நான்	सद्वृत्तैः	அடிக்கடி
		इह	இங்கு
		आगन्तव्यम्	எழுந்தருளல்வேண்டும்.

अगस्त्याथास्तु तच्छ्रुत्वा ऋषयः संशितव्रताः । एवमस्त्विति तं चोत्तवा प्रयातुमुपचक्रमुः ॥

अगस्त्याथाः	அகஸ்தியர் முதலிய	तु	இவ்விஷயத்தில்
संशितव्रताः	{ குறையின்றி செய்து முடிந்த விருத முண்டாயவர்களான	एवं	‘இவ்வாறே’
ऋषयः	ரிஷிகள்	अस्तु	‘அது’
तत्	அதை	इति	என
श्रुत्वा	சுரமேற்கொண்டு	उत्तवा	சொல்லியிட்டு
तं च	அவனையும் பார்த்து	प्रयातुं	புறப்பட்டுச்செல்ல
		उपचक्रमुः	வேண்டிக்கொண்டனர் கள்.

एवमुत्त्वा गताः सर्वे ऋषयस्ते यथागतम् । राघवश्च तमेवार्थं चिन्तयामास विस्मितः ॥

ते	அந்த	राघवः च	ஸ்ரீராகவரும்
ऋषयः	ரிஷிகள்	तमेव	அதே
सर्वे	எல்லோரும்	अर्थ	விஷயத்தை
एवं	இவ்வண்ணமாய்	विस्मितः	ஆச்சரியங்கொண்டவ ராக
उत्त्वा	சொல்லியிட்டு	चिन्तयामास	நினைத்துக்கொண்டி. ருந்தார்.
यथागतम्	வந்தவண்ணமே		
गताः	திரும்பிச்சென்றார்கள்.		

ततोऽस्तं भास्करे याते विमृश्य नृपवानरान् । संध्यामुपास्य विधिवत्तदा नरवरोत्तमः ॥
प्रवृत्तायां रजन्यां तु सोऽन्तःपुरचरोऽभवत् ॥ ६० ॥

सः	அந்த	ततः	அதன்மேல்
नारोत्तमः	புருஷோத்தமர்	संध्यां	ஸந்தியாவந்தனத்தை
तदा	அப்பொழுது	विधिवत्	முறைப்படி
भास्कर	சூர்யபகவான் அல்லது	उपास्य	செய்தருளி
अस्ते याते }	மறைந்த அண்டந்த வளவில்	रजन्यां	இரப்பொழுது
नृपवानरान्	அரசர்களை யும் வான ரர்களை யும்	प्रवृत्तायां तु	கடக்கும்பொழுது
विमृश्य	வின்கொடுத்தனுப்பி கிட்டு	अन्तःपुराः	அந்தப்புரத்தில் அழைந் தருளியவராக
		अभवत्	விளங்கினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे षट्त्रिंशः सर्गः ॥



समन्विताः सर्गः—முப்பத்தேழாவது ஸர்க்கம். || 37 ||

पैरोपस्थानम्—பரையுள்ள காதலார்ப்பது.

अभिषिक्ते तु काकुत्स्थे धर्म्ये विदितात्मनि । व्यनीता या निशा पूर्वा पौराणां हर्षवर्धिनी ॥

विदिताःमनि	ஊர்வக்ஞரான	पूर्वा निशा	முதல் இரவு
काकुत्स्थे	காகுஸ்தர்	पौराणां	பட்டணத்து ஜனம்
धर्म्ये	தருமநெறிதவரான		கஞங்கு
अभिषिक्ते तु	மகுடாபிஷேகம்	हर्षवर्धिनी	ஆனந்தத்தைப் பெரு
	கண்டருளியபோது		க்குகிறதாய்
या	எந்த ஆந்த	व्यनीता	கடந்தது.

तस्यां रजन्यां स्फुट्यां पुनरेवापरेऽहनि । वन्दिनः पर्युपातिष्ठन्सौम्या नृपतिवैश्यनि ॥

तस्यां	ஆந்த	सौम्याः	பிரம்மண
रजन्यां	இரவு	वन्दिनः	வந்திகள்
स्फुट्यां	கழிந்ததும்	नृपतिवैश्यनि	மன்னர்மாளிகையில்
अपरे	மறு	पुनः पुव	முன்போலவே
अहनि	தினத்தில்	पर्युपातिष्ठन्	வந்துகடினார்கள்.

ते रक्तकण्ठिनः सर्वे किन्नरा इव शिक्षिताः । तुष्टुर्वृषति सुप्ते यथाकालं प्रहर्षिताः ॥३॥

ते	ஆவர்கள்	नृपति	மன்னரை
सर्वे	எல்லோரும்	प्रहर्षिताः	புறா உதவாதும்
रक्तकण्ठिनः	மதுரமான குரலு		கொண்டவர்களாய்
	வடயவர்கள்.	यथाकालं	சரியான காலத்தில்
किन्नराः इव	கின்னரர்கள்போல	तुष्टुः	புகழ்த்துபாடிப் போந்
शिक्षिताः	கிணங்குபெற்றவர்கள்.		தினர்கள்.
सुप्ते	திருக்கண் வளர்ந்து		
	கொண்டிருந்த		

वीर सौम्य प्रबुध्यस्व कौसल्याप्रीतिवर्धन

॥ ४ ॥

वीर "वीर !
कौसल्याप्रीतिवर्धन कोणசல்யாதேவிக்கு
ஆனந்தம்விளைவிக்கும்

सौम्य புண்டாதேவீ!
प्रबुध्यस्व பன்னிஎழுந்தருளாய்.

जगद्धि सर्वं स्वपिति स्वयि सुप्ते नराधिप

॥ ५ ॥

नराधिप "புருஷோத்தம!
स्वयि தேவரீர்
सुप्ते திருக்கண் வளர்ந்தால்

जातु உலகு
सर्वं எல்லாம்
स्वपिति दि தலில்கொள்ளு
மன்றோ?

विकसस्ते यथा विष्णो रूपं चैवाश्विनोरिव । बुद्ध्या बृहस्पतेस्तुल्यः प्रजापतिसमो ह्यसि ॥

தே	"தேவரீரது	इव	போன்றது.
विकसः	பாக்கிரமம்	बुद्ध्या	புத்தியில்
विष्णोः	புதியதது. விஷ்ணுநிது	बृहस्पतेः एव	பிரஹஸ்பதியிக்கு
यथा	போன்றது. [ஈடயது	तुल्यः	சமமானவர்.
रूपं च	ரூபமும்	प्रजापतिसमः हि	பிரம்மதேவனைப்
अश्विनोः	அஷ்வினீதேவர்களு		போன்றவராகவும்
	ஈடயது	असि	வினக்குதிரிர்.

क्षमा ते पृथिवीतुल्य तेजसा भास्करोपमः । वेगस्ते वायुना तुल्यो गाम्भीर्यमुदधेरिव ॥

तेजसा	"தேஜுவில்	क्षमा	பொறுமை
भास्करोपमः	ஞாயதுக்கிணையான	पृथिवीतुल्य	பூமிக்கிணையானது.
गाम्भीर्यं	காம்பீர்யத்தில் [வர்.	ते	தேவரீரது
उदधेः	கடலுக்கு	वेगः	வேகம்
एव	சமமானவர்.	वायुना	வாயுவோடு
ते	தேவரீரது	तुल्यः	சமமானது.

अप्रकम्प्यो यथा स्थाणुश्चन्द्रे सौम्यत्वमीदृशम् । नेदशाः पार्थिवाः पूर्वं भवितारो नराधिप ॥

स्थाणुः	"பாஸகுவன்	सौम्यत्वं	ஆனந்தத்தைப்பெருக்
यथा	போல்		கும் ஸகபாவம்.
अप्रकम्प्यः	ஏதற்கும் சலியாதவர்.	नराधिप	புருஷோத்தம!
चन्द्रे	சந்திரனொருவனிடந்	ईशाः	இப்படிப்பட்ட
	தில்	पार्थिवाः	மன்னவர்கள்
ईशं	இப்பேர்ப்பட்ட	पूर्वं	இதுவரையில்
		भवितारः न	இல்லை.

यथा त्वमतिदुर्बलो धर्मनित्यः प्रजाहितः । न त्वां जहाति कीर्तिश्च लक्ष्मीश्च पुरुषर्षभ ॥

पुरुषर्षभ	"புருஷோத்தம!	प्रजाहितः	பிரஜைகளுக்கு ஹித
त्वं	தேவரீர்		த்தையே இயற்றாபவர்.
अतिदुर्बलः	எவரானும் வெவ்வதற்	त्वां	தேவரீரை
	கரியவர்.	कीर्तिः च	கீர்த்தியும்
धर्मनित्यः	நிகைகொண்டிருப்பவர்.	लक्ष्मीः च	ஸக்தியும்
यथा	அப்படியே	न जहाति	கிட்டகலாது.

श्रीश्च धर्मश्च काकुत्स्थ त्वयि नित्यं प्रतिष्ठितौ ॥ १० ॥

काकुत्स्थ	"காகுத்த!	श्वसि	தேவரீரிடம்
श्रीः च	திருமகனும்	नित्यं	என்றம்
धर्मः च	தருமதேவனையும்	प्रतिष्ठितौ	நிகைகொண்டிருந்
			கின்றனர்."

एताश्चान्याश्च मधुरा वन्दिभिः परिकीर्तिताः ॥ ११ ॥

வந்திभि:	வந்திகளால்	अन्याः च	மற்றவைகளும்
परिकीर्तिताः	புகழ்ந்து கூறப்பட்ட	मधुरा:	காதுக்கு இனிமை
एताः च	இவைகளும்		யாழிருந்தன.

सूताश्च संस्तवैर्दिव्यैर्बोधयन्ति स राघवम् । स्तुतिभिः स्तूयमानाभिः प्रत्यबुध्यत राघवः॥

सूताः	சூதர்கள்	राघवः च	ஸ்ரீராகவரும்
दिव्यैः	திவ்யமான	स्तूयमानाभिः	புகழ்ந்துபாடுகின்ற
संस्तवैः	ஸ்தோத்திரங்களால்	स्तुतिभिः	ஸ்தோத்திரங்களால்
राघवं	ஸ்ரீராகவரை	प्रत्यबुध्यत	திருக்கண்மலர்ந்த
बोधयन्ति स	துயிலெழுப்பினார்கள்.		ருசினார்.

स तद्दिवा य शयने पाण्डुराच्छादनास्तृतम् । उत्तस्थौ नागशयनाद्धरिर्नागयणो यथा ॥

हरिः	ஹரிபென்ற	पाण्डुराच्छादनास्तृतम्	வெளுத்த மேலுரிப்
नारायणः	ஸ்ரீமன் நாராயணன்		புகள் விரிக்கப்பெற்ற
नागशयनात्	நாகசயனத்திலின்றி	तत्	தந்த
यथा	எவ்வண்ணமோ	शयने	சயனத்தை
	அவ்வண்ணமே	विहाय	விட்டு
सः	அவர்	उत्तस्थौ	எழுந்தனர்.

समुत्थितं महात्मानं प्रहाः प्राञ्जलयो नराः । सलिलं भाजनैः शुभैरुपतस्थुः सहस्रतः ॥

समुत्थितं	தூயிலெழுந்து	प्राञ्जलयः	கைகடப்பிக்கொண்
	வந்திருக்கும்		டவர்களால்
महात्मानं	மஹாத்மாவை	शुभैः	தரவள்ளியமான
सहस्रतः	ஆனெக	भाजनैः	பாத்திரங்களோடும்
नराः	ஆள்கள்	सलिलं	சூர்ந்தை
प्रहाः	அத்யந்த ஆஸக்தி	उपतस्थुः	கொடுத்தகத்தா
	கொண்டவர்களால்		கின்றனர்.

कृतोदकशुचिर्भूत्वा काले हुतहुताशनः । देवागारं जगामाशु पुण्यमिक्ष्वाकुसेविनम् ॥

काले	உதிதகாலத்தில்	भूरा	சூர
कृतोदक-	கூதோதகம்	आशु	உடனே
शुचिः	சுத்திகளைச் செய்து	इक्ष्वाकुसेविनं	{ தீக்கிரகங்களால்
	வைத்திக்கிரகை		{ போற்றிக்கொண்ட
	களுக்குவேண்டிய		டப்பட்டதாகிய
	கசியுடைமவராயும்	पुण्यं	புண்யமான
हुतहुताशनः	{ பிரம்மயக்ளும் ஓசையா	देवागारं	புகாசிருக்கதிக்கு
	ஆனதிகளைச்செய்த	जगाम	சென்றார்.
	வரால்		

तत देवान्पितृन्विमानर्चयित्वा यथाविधि । बाह्यकक्ष्यान्तरं रामो निर्जगाम जनैर्वृतः ॥१६॥

ततः अन्विதத்தில்
रामः ஸ்ரீராமர்
देवान् தேவர்களையும்
पितृन् பித்தருதேவனாதகளை
யும்

विमान् விஷிதேவனாதகளையும்
यथाविधि சாஸ்திரப்படி

उपतस्थुर्महात्मानो मन्त्रिणः सपुरोहिताः ।

महा मानः மஹாத்மாக்களாகிய
मन्त्रिणः மந்திரிகள்
सर्वे எல்லோரும்
अश्वयः इव ஆக்ஷினிகன்போல்
दीप्यमानाः ஜ்வலித்துக்கொண்
டிருக்கின்ற

अर्चयित्वा தூசித்துவிட்டு
जनैः பரிஜனங்களால்
वृत्तः சூழப்பட்டவராய்
बाह्यकक्ष्यान्तरं வெளி அறைப்புகளிலே
சத்தித்கு

निर्जगाम எழுந்தருவினார்.

वसिष्ठमुखाः सर्वे दीप्यमाना इवाश्वयः ॥

वसिष्ठमुखाः வஸித்தஸைத்தலைமை
யராய்
सपुरोहिताः புரோஹிதர்களோடு
கடியவர்களாய்
उपतस्थुः உருக்கொண்டு
நின்றார்கள்.

सत्रियाश्च महात्मानो नानाजनपदेश्वराः । रामस्योपाविशन्पार्श्वे शक्रस्येव यथामराः ॥१८॥

यथा அவ்வண்ணமே
रामस्य ஸ்ரீராமாது
पार्श्वे பக்கலில்
शक्रस्य இத்திரஸுக்கு
अमराः தேவர்கள்
इव எவ்வண்ணமே,
ஆவ்வண்ணமே

अश्वियाः சுத்திரியர்களும்
महामानः च மஹாத்மாக்களு
மாகிய
नानाजनपदेश्वराः பரபலதேச மன்னர்
கள்
उपाविशन् காத்திருந்தார்கள்.

भरतो लक्ष्मणश्चात्र शत्रुघ्नश्च महायशः । उपासंचक्रिरे हृष्टा वेदास्त्रय इवाध्वरम् ॥१९॥

भरतः இக்கு
महायशः மஹாயசஸ்கியான
शत्रुघ्नः சரத்ருத்ரு
लक्ष्मणः च லக்ஷ்மணரும்
शत्रुघ्नः च சத்ருத்ரு
हृष्टा மகிழ்ச்சிக்கொண்
டவர்களாய்

अश्वः மூன்று
वेदाः வேதங்கள்
अध्वरः ஒரு யாகத்தை
इव எவ்வண்ணமே,
ஆவ்வண்ணமே
उपासंचक्रिरे உபாசித்து நின்றார்
கள்.

याताः प्राञ्जलयो भूत्वा किङ्करा मुदिताननाः । भृत्याश्च रामपार्श्वस्था बहवः समुपाविशन् ॥

किङ्काः சேவகர்கள்
मुदिताननाः முகமலர்ந்தவர்களாய்
प्राञ्जलयः னைகப்பிபவர்களாய்
भूत्वा ஆகி
रामपार्श्वस्थाः ராமாது பக்கலிசுப்
பவர்களாய்

याताः வேண்டித்தார்கள்.
भृत्याः च குடிசுளும்
बहवः ஆணைகர்கள்
समुपाविशन् காத்துக்கொண்டி
ருந்தார்கள்.

வானராசு மஹாவிர்ய விசுதி: காமரூபிண: | சூரியவமுதா ராமமுபாஸந்தே மஹேச: | 21||

மஹாவிர்ய:	மஹாவிர்யமுதைய வர்களுக்கும்	சூரியவமுதா:	{ கக்கிரவனைத் தலைமை பாகக் கொண்ட வர்களுமான
மஹேச:	மஹாதேஜேவான் களுக்கும்	விசுதி:	இருபது
காமரூபிண:	நிலைத்த உருவமென இக்கவல்லவர்களுக்கும்	வானரா. ச	வானரர்களும்
		சர்ப	ஸ்ரீராமரை
		உபாஸந்தே	பொற்றிவணங்கி நின்றார்கள்.

விபிஷணசு ரக்ஷோபிஷதுபி: பரிவாரித: | உபாஸந்தே மஹாத்மான் பனேஷபிசு குலகா: | 22||

குலகா:	தனபாலர்களாகிய குழற்பகர்கள்	சுபுமி:	காங்கு
மஹாத்மான்	மஹாத்மாவாகிய	ரக்ஷோபி:	அரக்கர்களால்
பனேஷ	குபேரனை	பரிவாரித:	குழப்பட்டவராகிய
இவ	எவ்வண்ணமோ, அவ்வண்ணமே	விபிஷண: ச	விபிஷணரும்
		உபாஸந்தே	பொற்றிநின்றார்.

தथा निगमदृष्टासु कुर्याना ये च मानवा: | शिरसा बन्ध राजानमुपासन्ते विचक्षणा: ||

தथा	அவ்வண்ணமே	மானவ:	மன்னர் ஆளுகைத்
குலினா:	உத்தமகுலத்தினர் பிறந்தவர்களும்	யே ச	குட்பட்ட குடிகள்
நிगमदृष्टा:	கேதமறிந்த மஹேசர் களுக்கும்	ரானே	எவர்களோ அவர்கள்
विचक्षणा: च	மஹாசரபர்த்திய சர்பிகளுமாகிய	शिरसा बन्ध	மன்னரை
		उपासन्ते	{ முடிதாழ்த்திவணங்கி கட்டினையை எதிர் பார்த்துக்கொண்டு காத்துநின்றார்.

तथा परिश्रुतो राजा श्रीमद्विक्रपिसत्त्वै: | राजभिश्च महावीर्यैर्वा नरैश्च सराक्षसै: | 23||

ராஜா	மன்னர்	வான: ச	வானர்களாலும்
தथा	அப்படியே	ராஜபி:	மன்னர்களாலும்
மஹாவிர்ய:	மஹாவிர்யவான் களாகிய	ஸ்ரீமதி:	ஸ்ரீமாத்களாகிய
சராक्षसै:	அரக்கர்களோடுமிருந் கின்ற	கபிசத்வ: ச	மஹேசர்களாலும்
		பரிசுத:	செலிக்கப்பட்டு கிளக்கினார்.

यथा देवेश्वरो नित्यमुपिभि: समुपास्यते | अधिकस्तेन रूपेण सहस्राक्षोचते | 24||

தேவசு:	இந்திரன்	ஸு:	அந்த
கபிபி:	நிபிபிகளால்	ரூபேண	அவதாரவிசேஷத்
நித்ய	எவ்வதார		தால்
சமூபாஸ்யந்தே	செலிக்கப்படுகின்றார்,	சஹசாஅக்ஷ:	இந்திரனைக்காட்டிலும்
யதா	அவ்வண்ணமேயும்	அதிக:	மேம்பட்டவராகவும்
		விசுவ:	கிளக்கினார்.

तेषां समुपविष्टानां तास्ताः सुमधुराः कथाः । कथ्यन्ते धर्मसंयुक्ताः पुराणवैर्महात्मभिः ॥

समुपविष्टानां	விந்நிருத்த	धर्मसंयुक्ताः	தர்மக்களை விளக்கு
तेषां	அவர்களுக்கு	ताः ताः	அந்தந்த [பனவாகிய]
पुराणवैः	புராணங்களில்	कथाः	கதைகள்
	சிபுணர்கலாகிய	सुमधुराः	மிக்க மதுரமாய்
महात्मभिः	மஹாத்மர்க்களால்	कथ्यन्ते	கதனம்செய்யப்பட்டன.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे सप्तत्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 22319



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1595

अष्टत्रिंशः सर्गः—முப்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ 34 ॥

जनकादिमतिप्रयाणम्—ஜனகாதிக்கள் திரும்பிச்செல்வது.

एवमास्ते महाबाहुरहन्यहनि राघवः । प्रशासत्सर्वकार्याणि पौरजानपदेषु च ॥ १ ॥

मह.बाहुः	மஹாபாகுவாகிய	सर्वकार्याणि च	எகல காரியங்களை யும்
राघवः	ரூராகவர்	पौरजानपदेषु	கொராடுஜனங்களிடத்
अहं न अहनि	பாதிதினமும்		தில்
एवं	மேற்கண்டவண்ணமே	प्रशासत्	ஆலோசித்து ஆண்டு
आस्ते	கொறுகிருந்தார்.		வந்தார்.

ततः कतिपयाहस्तु वैदेहं मिथिलाधिपम् । राघवः प्राञ्जलिभूत्वा वाक्यमेतदुवाच ह ॥

राघवः	ரூராகவர்	प्राञ्जलिः ह	அஞ்சலிஹஸ்தராகவே
ततः	அனந்தரம்		
कतिपयाहस्तु	சில நான் கழிந்ததும்	भूत्वा	ஆகி
वैदेहं	விதேஹதேசத்து	एतत्	மின்வரும்
	மன்னராகிய	वाक्यं	கொல்கை
मिथिलाधिपं	மிதிலாதிபரை கொக்கி	उवाच	கொல்லியருவரினார்.

भवान्दि गतिरव्यया भवता पालिता वयम् । भवतस्तेजसाग्नेण रावणो निहतो मया ॥

भवतः	* தேவரீருடைய	भवता	தேவரீரால்
उग्नेण	மஹந்தரன்	वयं	நாங்கள்
तेजसा दि	தேபரபலந்தரவேயே	पालिताः	பாதுகாக்கப்படுகின்
मया	என்னால்	भवान्	தேவரீர் [நேரும்.
रावणः	ராவணன்	अग्नेः	எப்போதுமிருக்கும்
निहतः	கொல்லப்பட்டான்.	गतिः	அபயஸ்தானம்.

इक्ष्वाकूणां च सर्वेषां मैथिलानां च सर्वशः । अतुलाः प्रीतयो राजन्संबन्धकपुरोगमाः ॥

राजन्	"மன்னோ !	சம்பந்தகபுரிமா :	கல்யாணசம்பந்தத் தால் ஏற்பட்டதாகிய
மேயிலானா	மீதிலா ககரந்தரகர்	பிரீதய :	அனுக்கிரகங்கள்
	கருணைய	சர்வச :	குறையற்றவை
इक्ष्वाकूणां	இஷ்வாகூ ஸம்சத்		கனாகவும்
	தரசர்கள்	अतुला च	ஒப்புயர்வில்லாதவை
सर्वेषां	எல்லோருக்கும்		கனாகவுமிருக்கின்றன.

तद्भवान्स्वपुरीं यातु रत्नान्यादाय पार्थिव । भरतश्च सदायार्थं पृष्टतस्तेऽनुयास्यति ॥ ५ ॥

पार्थिव	"மன்னோ !	சதாயர்	தூணையாக
तत्	ஆதலால்	भरतः च	பரதனும்
भवान्	தேவரீர்	रत्नानि च	காணிக்கைகளை
स्वपुरीं	தமது, புரிக்கு	आदाय	எடுத்துக்கொண்டு
यातु	எழுந்தருளலாம்.	पृष्टतः	பக்கலில்
ते	தேவரீருக்கு	अनुयास्यति	கடவுருவான்".

स तथेति नृपः कृत्वा राघवं वाक्यमब्रवीत् । प्रीतोऽस्मि भवतो राजन्दर्शनेन नयेन च ॥

सः	அந்த	अब्रवीत्	சொன்னார் :
नृपः	மன்னர்	राजन्	"ஆரோ !
तथा इति	அப்படியேயாகுக	भवतः	உனது
	என்று	दर्शनेन	தர்சனத்தாலும்
कृत्वा	அங்கீகரித்து	नयेन च	நயந்தாலும்
राघवं	ராகவரைப் பார்த்து	प्रीतः अस्मि	ஸந்தோஷமடைந்தவ
वाक्यं	இந்தச் சொல்லையும்		ஒக ஆயினேன்.

यान्येतानि तु रत्नानि मदर्थं संचितानि वै । दुहिते तानि वै राजन्सर्वाण्येव ददामि च ॥

राजन्	"ஆரோ !	एतानि	இந்த
मदर्थं वै	எனக்காக	सर्वाणि च	எல்லாவற்றையும்
संचितानि	ஊக்கப்பட்டதாகிய	तु	இப்பொழுது
रत्नानि	காணிக்கைகள்	दुहिते एव	புத்திரர்க்கே
यानि	ஏவைகளை	ददामि वै	கொடுக்க கொடுத்த
तानि	அந்த		கிடுகிடுதென்".

ततः प्रयाते जनके केकयं मातुलं प्रभुः । राघवः प्राञ्जलिभूत्वा वाक्यमेतदुवाच ह ॥ ८ ॥

जनके	ஐனகர்	केकयं	யுதாஜித்தைப்
प्रयाते	திரும்பிப்போனதும்		பார்த்து
ततः	அதன்மேல்	एतत्	பின்வரும்
प्रभुः	மஹா சாமர்த்திய	वाक्यं	காக்கியத்தை
	சாலியாகிய	प्राञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தராய்
राघवः	ஸ்ரீராகவர்	भूत्वा ह	இருந்துகொண்டே
मातुलं	மாதலனாகிய	उवाच	சொல்லியருளினார் :

इदं राज्यमहं चैव भरतश्च सलक्ष्मणः । आयत्तं त्वयि नो नाथ गतिश्च पुरुषर्षभ ॥ ९ ॥

புருஷ	* புருஷோத்தம!	அஃ	நாணும்
इदं	இந்த	सलक्ष्मणः	ஸக்தம்ணனுடன்
आयत्तं	கொற்ப்படிநடக்கும்	भरतः	பரதனுமாசிய
राज्ये च	ராஜ்யத்தையும்	नः	எங்களுக்கு
नाथ	கொந்தமாயுடைய	त्वयि एव	தேவரீரிடத்தில்தான்
	வரே!	गतिः	துடைக்கஸ்தானம்.

राजापि वृद्धः सन्तापं त्वदर्थमुपयास्यति । तस्माद्गमनमनैव रोचते तव पार्थिव ॥ १० ॥

पार्थिव	* மன்னரே!	तस्मात्	ஆதலால்
वृद्धः	வயது முதிர்ந்தவராயின	अथ एव	இப்பொழுதே
	சிய	तव	தேவரீருடைய
राजापि	மன்னரும்	गमनं	நகரத்துக்குப் புறப்
त्वदर्थं	உம்மை கினைத்து		பாட்டுப்போவது
सन्तापः	மனக்கவலை	रोचते	உசிதமெனத் தோற்றது
उपयास्यति	கொண்டிருப்பார்.		கின்றது.

लक्ष्मणेनानुवात्रेण पृष्टोऽनुगमिष्यते । धनपादाय विपुलं रत्नानि विविधानि च ॥ ११ ॥

लक्ष्मणेन	* ஸக்தம்ணனும்	आशय	எடுத்துக்கொண்டு
विविधानि	பற்பல	अनुवात्रेण	கடவேவருகிறவனாக
रत्नानि	காணிக்கைகளையும்	पृष्टः	பக்கலில்
विपुलं	வெகு	अनुगमिष्यते	பின்பற்றப்படும்*.
धनं च	சீரையும்		

युशजितु तयेत्याह गमनं प्रति राघवम् । रत्नानि च धनं चैव स्वयमेवाक्षयमस्तिवति ॥

युशजितु	யுகாஜித்து	धनं च एव	சீரும்
राघवं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து	त्वयि एव	உன்னிடத்திலேயே
गमनं प्रति	பிரயாணவிவரத்தில்	अक्षयं	சூறையாததாய்
तथा हनि	* அப்படியே ஆகுக*	भरतु	இருக்கட்டும்*
तु	மேலும் [என்றும்]	इति	என்றும்
रत्नानि च	* காணிக்கைகளும்	आह	பதினாறைத்தார்.

प्रदक्षिणं स राजानं कृत्वा केकयवर्धनः । रामेण हि कृतः पूर्वमभिवाद्य प्रदक्षिणम् ॥

सः -	அவர்	केकयवर्धनः	கேகயதேசத்தை பரி
रामेण	ஸ்ரீராமரால்		பரஸிப்பவர்
पूर्व हि	ஸம்பந்தராய்க்காரமே	राजानं	மன்னருக்கு
अभिवाद्य	நமஸ்காரபூர்வமாய்	प्रदक्षिणं	உபசாரமாய்க்கொண்
प्रदक्षिणं	பிரதிக்ஷிணம்		பாடுதலை
कृतः	செய்யப்பட்டார்.	कृत्वा	செய்தார்.

लक्षणेन सहायेन मयातः केरुपेश्वरः । इतोऽसुरे यथा वृत्रे विष्णुना सह वासवः ॥१४॥

வூத் அசுரே	விருத்திரனைன்ற அகரன்	யதா	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
ஹதே	ஸம்ஹரிக்கப்பட்ட	ஸஹீன	பின்பற்றிவருகின்ற
வாஸவ:	இந்திரன் [பொது	லக்ஷணேன	லக்ஷணத்தினாலு
விஷ்ணுநா சஹ	ஸ்ரீமஹா ஸிஷ்டு வேடுகூட	கேரூபேஸ்வர:	கேதவமன்னர்
		மயாத:	திரும்பிப்போனார்.

तं विसृज्य ततो रामो वयस्यमकुतोभयम् । मतरदनं काशिपतिं परिव्रज्येदमव्रवीत् ॥१५॥

ராம:	ஸ்ரீராமர்	மதர்தனம்	பிரதந்தனனைன்ற
तं	அவனை	काशिपतिं	காசிபாஜனை
विसृज्य	வினாடிகொடுத்தனுப்பி விட்டு	परिव्रज्य	ஆலிக்கனம்செய்து கொண்டு
ततः	அனந்தரம்		
वयस्य	பரமஸித்திரமும்	इदं	இப்படி
अकुतोभयं	எதற்கும் அஞ்சாத வருமாசிய	अव्रवीत्	கொல்லியருளினார்:

दर्शिता भवता भीतिर्दर्शितं सौहृदं परम् । उद्योगश्च कुतो राजन्भरतेन त्वया सह । १६॥

राजन्	"அரசே!	भीतिः	பீதியானது
भरतेन सह	பரதனுடுகூட	दर्शिता	பாற்பகூத்தில் விளக்குகிறது.
स्वया	தேவரீரால்	परं	பரம்
उद्योगः	பீதியானது	सौहृदं	விசுவாசமும்
कुतः	காட்டப்பட்டது.	वर्शितम्	பாற்பகூத்தில் விளக்குகிறது.
त	அதனால்		
भवता	தேவரீரால்		

तद्भवानद्य काशेय पुरीं वाराणसीं व्रज । रमणीयां त्वया गुप्तां सुमकाशां सुतोरणाम् ॥

काशेय	"காசிராஜரே!	सुमकाशां	மஹா பகாசம்கோ ண்டு விளக்குகிறதும்
भवन्	தேவரீர்		
तव	ஆதலால்	रमणीयां	மனோஹரமாயிருக் கிறதுயான
अद्य	இப்பொழுது		
स्वया	தேவரீரால்	वाराणसीं	வாரணஸி என்கிற
गुप्तं	பாதுகாக்கப்பட்ட பதுகம்	पुरीं	கருக்கு
सुतोर्णाम्	அழகான தேவனால் கவியுடையதும்	व्रज	எழுந்தருளலாம்.

एतावदुक्ता चोत्थाय काकुत्स्थः परमासनात् । पर्यष्वजन धर्मात्मा निरन्तरमुरोगतम् ॥
 विसर्जयामास तदा कौसल्यानन्दवर्धनः ॥ १८ ॥

கௌசல்யாநந்தவர்தன:	{ கௌசல்யாதேவியா ருக்கு ஆனந்தத் தைப் பெருக்கும்	பரமாமனாட்	கிறந்த ஆனந்தத் தீனின்ற
பரமாமா	தருமா த்மரவாகிய	உதய	எழுந்து
காகுத்ய: ப	காருத்தரும்	உரோகி	மரப்புடன் மரப்பு
ஏதாவத்	மேற்கண்டவண்ணம்	நிரந்தர்	தூறுக்கி
உகவ	திருவாய்மலர்ந்தரு ளிகிட்டு	பர்யவ்ஜன	கட்டிக்கொண்டார்.
		ததா	அப்பால்
		விசர்ஜயாமாஸ	வழிகிட்டனுப்பினார்.

राघवेणाभ्यनुज्ञातः काशीशोऽप्यकुतोभयः । वाराणसीं ययौ तूर्णं राघवेण विसर्जितः ॥

अकुतोभयः	எதற்கும் அஞ்சா தவராகிய	राघवेण	ஸ்ரீராகவராளையே
काशीशः भवि	காசிராஜரும்	विसर्जितः	வழிகிடப்பட்டவராய்
राघवेण	ஸ்ரீராகவரால்	तूर्णं	உடனே
अभ्यनुज्ञातः	பொகலிடப்பட்ட டவராய்	वाराणसीं	வாராணஸீகருக்கு
		ययौ	எழுந்தருளினார்.

विमुञ्च्य तं काशिपतिं त्रिशतं पृथिवीपतीन् । महसन्नायवो वाक्यमुवाच मधुराक्षम् ॥

राघवः	ஸ்ரீராகவர்	महसन्	மஹந்தமுதமுண்ட யவராய்
तं	அந்த	वाक्यं	ஒரு சொல்லை
काशिपतिं	காசிராஜரை	मधुराक्षं	{ க்ரோத்திராகதீரியத் திக்கு ககமாயிருக் கும்வண்ணமாய்
विमुञ्च्य	விடைகொடுத்தனுப் பிவிட்டு	उवाच	இப்படிச் சொல்லியரு ளினார்:
त्रिशतं	முன்னூறு		
पृथिवीपतीन्	அரசர்களுையும் பார்த்து		

भवतां श्रीतिरव्यया तेजसा परिरक्षिता । धर्मश्च नियतो नित्यं सत्यं च भवतां सदा ॥

भवतां	உங்களது	तेजसा च	நற்குண விசேஷத்தால் லையே
परिरक्षिता	மனதினுள்ளேயே வைத்திருக்கும்	सदा	எக்காலத்திலும்
श्रीतिः	அன்பானது	धर्मः	தர்மம்
अव्यया	குறையற்றதாய் விளங்குகிறது.	नियतः	குறையில்லா விளங்கு கிறது.
भवतां	உங்களது	सत्यं च	ஸத்யமும்
		नित्यम्	அழியா திருக்கிறது.

युष्माकं चानुभावेन तेजसा च महात्मनाम् । हतो दुरात्मा दुर्बुद्धी रावणो राजसाधवः ॥

महात्मनां	“மஹா தீமர்க்கரான	दुरात्मा	கெட்ட நடத்தையுடையவனும்
युष्माकं	உங்களது	दुर्बुद्धः	அய்யன்கண்ணமுடையவனும்
तेजसा च	புண்டலிரோஷத்தாலும்	राजसाधवः	ராஜசாஸனநீதனுமாகிய
	தாலும்	रावणः	ராவணன்
अनुभावेन च	ஆழங்கிரகத்தாலும்	हन्तः	கொல்லப்பட்டான்.

हेतुमात्रमहं तत्र भवतां तेजसा हतः । रावणः सगणो युद्धे सपुत्रामात्यवान्धवः ॥ २३ ॥

भवतां	“உங்களது	युद्धे	போரில்
तेजसा	புண்டலிரோஷத்தால்	हतः	மாண்டான்.
रावणः	ராவணன்	तत्र	அங்கிலையத்தில்
सगणः	கூட்டத்தாரோடும்	अहं	நான்
सपुत्रामात्य-	புத்திரர்களுடும்	हेतुमात्रम्	வெளிப்படையான
वान्धवः	மந்திரிகளுடும் பந்தாக்களுடும் கூட		கருவி.

भवन्तश्च समानीता भरतेन महात्मना । श्रुत्वा जनकराजस्य काननात्तनयां हताम् ॥ २४ ॥

जनकराजस्य	“ஜனகமன்னரது	श्रुत्वा च	கேட்டதுமே
तनयां	பெண்ணை	महात्मना	மஹா தீமாவாகிய
काननात्	காட்டிலின்றி	भरतेन	பரதனால்
हतां	அபஹரித்தாக்	भवताः	நீங்கள்
	கொண்டுபோக	समानीताः	அழைத்துக்கொண்டு வரப்பட்டார்கள்.

उद्युक्तानां च सर्वेषां पार्थिवानां महात्मनाम् । कालो व्यतीतः सुमहान्गमनं रोचयाम्यतः ॥

उद्युक्तानां	“மஹாநாத்தையுடையவர்களும்	कालः	காலம்
महात्मनां	மஹா தீமர்க்களு	व्यतीतः	கடந்துவிட்டது.
पार्थिवानां	மன்னர்கள் [மரகிய	अतः	இக்கொரு
सर्वेषां च	எல்லோருக்கும்	गमनं	திரும்பிப்போக
सुमहान्	வெகு	रोचयामि	நான் விடைகருகி
			சொன்.

प्रयूयुस्तं च राजानो हर्षेण महताऽन्विताः । दिष्ट्वा त्वं विजयी राम स्वराज्येऽपि प्रतिष्ठितः ॥

राजानः	ஆரசர்கள்	विजयी	தெய்வாடதவராய்
महता	பரம	स्वराज्ये अपि	செவரீ ராஜ்யத்தி
हर्षेण	ஸந்தோஷத்தோடு		சொன்
अन्विताः	விளங்கியவர்களாய்	प्रतिष्ठितः	{ மருடாய்விடவும் பெற்ற தினைக்குகின்றி என்பது
तं च	அவரைப்பார்க்கு	दिष्ट्वा	எங்களுடைய பாக்
प्रयूयुः	பதியுரைத்தார்கள்:		கையிச்செய்யவே.
राम	“ஸ்ரீராம!		
त्वं	தேவரீ		

दिष्ट्या मत्याहता सीता दिष्ट्या शत्रुः पराजितः ।

एष नः परमः काम एषा नः प्रीतिरुत्तमा

॥ २७ ॥

सीता	"சீதை	दिष्ट्या	இதுவும் எக்கனது டைய பாக்கியமே.
मत्याहता	{ சேதாமாய்க் திரும்பிக் கொண்டு வரப்பட்ட டான்.	शत्रुः	சத்ரு
एषा	இது	पराजितः	வெல்லப்பட்டான்.
नः	எக்கனதுக்கு	एषः	இது
उत्तमा	எல்லாவற்றிற்கும் பெரியதான	नः	எக்கனுடைய
प्रीतिः	அனுக்கிரகம்.	परमः	எதற்கும் தோல்பட்ட
		कामः	யதீனூதம். [தாசிய
		दिष्ट्या	இதுவும் எக்கனது டைய பாக்கியமே.

यन्वां विजयिनं राम पश्यामो हतशात्रवम् । एतच्छत्रुपपन्नं च यदस्मांस्त्वं प्रशंससे ॥ २८ ॥

राम	"பூதீராம!	खं	தேவரீர்
वां	தேவரீரை	भसान्	எக்கனை
यव	இவ்விதமாய்	प्रशंसे	புகழ்ந்துகொண்டா
हतशात्रवम्	சத்ருவைக் கொன்ற வரையும்	यत्	அந்த [நுகின்றீர்.
विजयिनं	வெற்றிபெற்றவராக வும்	एतन्	இது
पश्यामः	கண்குளிரப் பார்க்கப் பெற்றோம்.	त्वयि च	தேவரீர் ஒருவரிடத் திலேயே
		उपपन्नम्	ஸ்வாபாவசித்தமா யுள்ளது.

प्रशंसार्हं न जानीमः प्रशंसां वक्तुमीदृशीम् ।

आपृच्छामो गमिष्यामो हृदिस्थो नः सदा भवान

॥ २९ ॥

प्रशंसार्हं	{ "எல்லாப்புகழுக்கும் இருப்பிடமாகிய மதுரானே!	आपृच्छामः	கிடைக்கெட்டுக்கொள்
ईदृशीं	இம்மாதிரியாய்	भवान्	தேவரீர்! [நுகிறோம்.
प्रशंसां वक्तुं	புகழைச் சொல்ல	सदा	எப்பொழுதும்
न जानीमः	காக்கன் அறிந்திலோம்;	नः	எக்கனது
गमिष्यामः	போய்குருகிறேன்;	हृदिस्थः	{ நுழிநுதயத்தில் குடி கொண்டிருத்தல் வேண்டும்.

वर्तामहे महाबाहो प्रीत्याञ्च महता वृताः ।

भवेच्च ते महागज प्रीतिरस्मासु नित्यदा ॥

महाबाहो	"மஹா பாகுவே!	महाराज	சக்கிரவர்த்தியாரே!
अत्र	இப்பொழுது	ते च	தேவரீருக்கும்
महता	மஹத்தான	अस्मासु	எக்களிடத்தில்
प्रीत्या	ஆஸக்திகொண்டு	प्रीतिः	ப்ரீதி
वृताः	சேவை செய்பவர் களாய்	नित्यदा	எக்காலத்திலும்
वर्तामहे	வாழ்ந்துவருகின்றோம்.	भवेत्	இருக்கவேண்டும்.

वाहमित्येव राजानो हर्षेण परमन्विताः । ऊचुः प्राञ्जलयः सर्वे राघवं गमनोत्सुकाः ॥
पूजिताश्चैव रामेण जग्मुर्देशान्स्वकान्स्वकान् ॥ ३१ ॥

राजानः	மன்னர்கள்	इति	என்று
राघवं	ஸ்ரீராமனுக்கு	ऊचुः	ஒருவருக்கொருவர்
प्राञ्जलयः	அஞ்ஜலிமறஸ்தர்		பேசிக்கொண்டார்கள்.
सर्वे	அத்யந்தம் [கனாகி	सर्वे	எல்லோரும்
हर्षेण	மகிழ்ச்சியுடன்	गमनोत्सुका एव	திரும்பிப்போவதில் வருத்தமுறுபவர் கனாகிய
अन्विताः	வினங்கியவர்களாய்	स्वकान् स्वकान्	தங்கள் தங்களது
रामेण च	ஸ்ரீராமரவோடு	देशान्	தேசங்களுக்கு
वाहं एव	மிகவும்	जग्मुः	பிரயாணபரவர்கள்.
पूजिताः	பூஜிக்கப்பட்டோர்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
उत्तरकाण्डे अष्टत्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 22350

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1626



एकोनव्यारिंशः सर्गः—முப்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ ३१ ॥

सुग्रीवादिसम्माननम्—ஸுக்ரீவன் முதலியவர்களை வெகுமதிப்பது.

ते मयाता महात्मानः पार्थिवाः सर्वतो दिशः । कम्पयन्तो महीं वीराः स्वपुराणि गृह्यन्त ॥

ते	அந்த	दिशः	திசைகளையும்
वीराः	வீரர்களும்	गृह्यन्त	மயிக்கச்செறியும் பதவாய்
महात्मानः	மஹாத்மர்களுமான	कम्पयन्तः	அதிரச்செய்து கொண்டு
पार्थिवाः	மன்னர்கள்	स्वपुराणि	தங்கள் ஊர்களுக்கு
महीं	பூப்போதேரத்தில்	मयाताः	பிரயாணபரவர்கள்.
सर्वतः	எல்லா		

अक्षौहिणीसहस्रैस्ते समुद्युक्तास्त्वेनेकशः । हृष्टाः प्रतिगताः सर्वे राघवार्थे समागताः ॥

राघवार्थे	ஸ்ரீராமனுக்கு கைம் கர்யம் செவ்வதில்	अक्षौहिणीसहस्रैः	{ ஆயிரக்கணக்கான அசேஷஜனினர் கலந்துவந்தவர்கள்
समुद्युक्ताः	அத்யந்த ஆஸக்தி கொண்டவர்களாய்	समागताः	குழந்தவந்திருந்தவர் கனாகிய
तु	இவ் விஷயத்தில்	ते	அவர்கள்
हृष्टाः	உற்சாஹமுடைபவர் கனாய்	सर्वे	எல்லோரும்
अनेकशः	அனேக	प्रतिगताः	திரும்பிச்சென்றார்கள்.

ऊचुस्ते च महीपाला बलदर्पसमन्विताः । न रामरावणं युद्धे पश्यामः पुरतः स्थितम् ॥
भरतेन वयं पश्चात्समानीता निरयंकम् । हता हि राक्षसाः क्षिप्रं पार्थिवैः स्युर्न संशयः ॥
रामस्य बाहुवीर्येण रक्षिता लक्ष्मणस्य च । सुखं पारे समुद्रस्य युद्धचेम विगतज्वराः ॥

ते	அவர்கள்	राक्षसाः	ஆரக்கர்கள்
ऊचुः	{ இவ்வனம் ஒருவருக் கொருவர் பேசிக் கொண்டார்கள் :	पार्थिवैः	மன்னர்களால்
रामस्य	"ஸ்ரீராமருடையவும்	क्षिप्रं	கிரைவில்
लक्ष्मणस्य च	லக்ஷ்மணருடையவும்	हताः	கொல்லப்பட்டு
बाहुवीर्येण	புதுபராக்கிரமத்தால்	स्युः	இருப்பார்கள்.
समुद्रस्य	சமுத்திரத்தினுடைய	संशयः न	இதற்கைகையிலில்லை.
पारे	அக்கரையில்	भरतेन	பாதரால்
रक्षिताः	ரக்ஷிக்கப்பட்டவர்	पश्चात्	காரியம் முடிந்த பின்னர்
विगतज्वराः	களாய் மனக்கவலைவற்றவர்	निरयंकं	பிரயோஜனமில்லாமல்
बलदर्पसमन्विताः	களாய் பலமும் ஆத்திரமும் கொண்டுவிளங்கும்	समानीताः	வரவழைக்கப்பட்ட
महीपालाः	பூலோகமன்னர்கள்	हि	ஆகலால் [ஹேம்.
वयं	நாம் [கி.ய	युद्धे	போசில்
सुखं	ஆனுவரஸமாயே	स्थितं	எதிர்த்துநிற்கும்
युद्धे च	போர்புகிந்திருப்போம்;	रामरावणं च	ஸ்ரீராமரையும் ராவண னையும்
		पुरतः	பிரத்தியகூத்தில்
		न पश्यामः	பார்க்கும் பாக்கியம் பெறாமல் போனோம்."

एताश्चान्याश्च राजानः कथास्तत्र सहस्रशः । कथयन्तः स्वराज्यानि जग्मुर्हर्षसमन्विताः ॥

तत्र	அப்பொழுது	सहस्रशः	அனேக
राजानः	ஆரக்கர்கள்	कथाः च	கதைகளையும்
हर्षसमन्विताः	ஸந்தோஷிக்கொண்ட வர்களாய்	कथयन्तः	பேசிக்கொண்டு
एताः च	இவைகளையும்	स्वराज्यानि	தங்கள் ராஜ்யம் கருவிகூ
अन्याः	இதர	जग्मुः	யாத்திரைசெய் தார்கள்.

स्वानि राज्यानि मुख्यानि क्रुद्धानि मुदितानि च ।

समुद्धनवान्यानि पूर्णानि वसुमन्ति च

॥ ७ ॥

यथा पुराणि ते गत्वा रत्नानि विविधान्यथ । रामस्य प्रियकार्थमुपहारान्नृपा ददुः ॥८॥

ते	அந்த	सुदानि	ஸமிருத்தியான
नृपाः	மன்னர்கள்	वसुमन्ति च	செல்வங்களையுடைய
समुद्धनवान्यानि	{ தனம், தான்வம், இவைகள் விநயப் பெற்றவைகளும்	पूर्णानि	ஸர்வபாக்கியமும் பெற்றவைகளும்

सुदेतानि च	ஸுத்தாஷ்டபுடன்களின ங்குகிறவைகளுமான	अथ	அதன்பின்னர்
स्वानि	தங்களுடைய	रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய
राज्यानि	ராஜ்யங்களில்	विकामार्थं	வைகம்பத்தில்
पुराणि यथा	பாடலிப்புரங்களினொ கினங்கும்	विविधानि	பற்பல
मुख्यानि	தலைமை நகர்களுக்கு	रत्नानि	திரவ்யங்களை
गत्वा	வாக்குவோர்ந்து	उपहारान् यथा	காணிக்கைகளாய்
		ददुः	அனுப்பினார்கள்.

अश्वान्यानानि रत्नानि इस्तिनश्च मदीकटान् ।

चन्दनानि च मुख्यानि दिव्याभरणानि च

॥ ९ ॥

मणिमुक्तामवालांस्तु दास्यो रूपसमन्विताः ।

अजाविकांश्च विविधान्स्थांस्तु विविधान्ददुः

॥ १० ॥

अश्वान्	குதிகைகளையும்	मणिमुक्तामवालां	{ மணிகளையும், முத் துக்களையும், பவத் தகளையும்
यानानि	வானூகங்களையும்	रूपसमन्विताः	ரூபவதிகளான
रत्नानि	ரத்தனங்களையும்	दास्यः च	தாதிகளையும்
मदीकटान्	மதப்பெருக்குற்ற	विविधान्	பற்பல
इस्तिनः च	யானைகளையும்	अजाविकांस्तु	வெள்ளாடுகளையும்
चन्दनानि च	சந்தனங்களையும்	विविधान्	பற்பல
मुख्यानि	உத்கிருஷ்டங்களான	रत्नान् तु	ரத்தங்களையும்
दिव्यानि	திரவ்ய	ददुः	பரிசாய்க் கொடுத்த னுப்பினார்கள்.
आभरणानि च	ஆபரணங்களையும்		

भरतो लक्ष्मणश्चैव शत्रुघ्नश्च महाबलाः । आदाय तानि रत्नानि स्थां पुरीं पुनरागताः ॥

महाबलाः	மஹாபலிஷ்டர்	रत्नानि	காணிக்கைகளை
	களான	आदाय	பெற்றுக்கொண்டு
भरतः च	பரதரும்	स्थां	தமது
लक्ष्मणः च	லக்ஷ்மணரும்	पुरीं	நகருக்கு
शत्रुघ्नः एव	சத்ருக்ணரும்	पुनः	திரும்பி
तानि	அந்த	आगताः	வந்துசேர்ந்தார்கள்.

आगम्य च पुरीं रम्यामयोध्यां पुरुषर्षभाः । ददुः सर्वाणि रत्नानि राघवाय महात्मने ॥

पुरुषर्षभाः	புருஷேதாத்தமர்கள்	आगम्य	திரும்பிக் க
रम्यां	மடுளுறுசமாவிருக் கின்ற	रत्नानि	காணிக்கைகள்
		सर्वाणि च	எல்லாவற்றையும்
अयोध्यां	அயோத்தியா	महात्मने	மஹாத்மாவாகிய
पुरीं	நகருக்கு	राघवाय	ஸ்ரீராமருக்கு
		ददुः	சமர்ப்பித்தார்கள்.

प्रतिगृह्य च तत्सर्वं रामः प्रीतिसमन्वितः । सुग्रीवाय ददौ राज्ञे महात्मा कृतकर्मणे ॥१३॥
विभीषणाय च ददौ तथाऽन्येभ्योऽपि राघवः । राक्षसेभ्यः कपिभ्यश्च यैर्वृत्तो जयमाप्सवान् ॥

महा मा	மஹாத்மாவரம்ப
रातः	ஸ்ரீராமர்
प्रीति समन्वितः	பிரீதியுடையவராய்
सर्व	அந்த
सर्वं च	எல்லாவற்றையும்
प्रतिगृह्य	பெற்றுக்கொண்டு
कृतकर्मणे	{ செய்யவேண்டியபகாரி யங்களைச் செய்துமு டித்தவனான
सुग्रीवाय राज्ञे	சுகிரீவன்னருக்கு
ददौ	{ ஸதனில்கொடுக்க வேண்டிய பரிசுகள் தந்தருகினார்.

तथा	அவ்வண்ணமே
राघवः	ஸ்ரீராமவர்
विभीषणाय च	விபிஷணருக்கும்
यैः	எவர்கள்.
वृत्तः	பெருதவிசெய்யப் பெற்றவராய்
अपे	வெற்றியை
आप्सवान्	பெற்றாரோ அந்த
अन्येभ्यः	இதர
कपिभ्यः च	வானரர்களுக்கும்
राक्षसेभ्यः अपि	ஆரக்கர்களுக்கும்
ददौ	{ ஸதனில் கொடுக்க வேண்டிய பரிசுகளை தந்தருகினார்.

ते सर्वे रामदत्तानि रत्नानि कपिराक्षसाः ।

शिरोभिर्धारयामासुर्बाहुभिश्च महाबलाः ॥

ते	அந்த
महाबलाः	மஹாபலிவீரர்
	களவன
कपिराक्षसाः	வானரர்களும், ராட்ச ஸர்களும்
सर्वे	எல்லோரும்

रामदत्तानि	ஸ்ரீராமரால் அளிக்கப்
रत्नानि	பரிசுகளை [பட்ட
शिरोभिः	முடிகளாலும்
बाहुभिः च	கரங்களாலும்
धारयामासुः	ஏந்திவாங்கிக்கொண் டார்கள்.

ते विवन्तः सुगन्धानि मधूनि मधुपिङ्गलाः । मांसानि च सुमृष्टानि मूलानि च फलानि च ॥

ते	அந்த
मधुपिङ्गलाः	வானரர்கள்
मांसानि च	மாபண்டங்களையும்
मूलानि च	கிழங்குகளையும்

सुमृष्टानि	கண்ணுய்ப்பக்கவாசிரு
फलानि च	பழங்களைபல [க்கிடை
सुगन्धानि	நல்லமூலனை புள்
मधूनि	மதுக்களையும்
विवन्तः	அருந்தினார்கள்.

एवं तेषां निवसतां मासः साधो ययौ तदा ।

सुहृदपि त्वं ते सर्वे राजभक्त्या च मेनिरे ॥

एवं	இவ்வண்ணம்
निवसतां	வாஸித்துக்கொண் டிருந்த
तेषां	அவர்களுக்கு
मासः	ஒருமாதகாலம்
सामः	பூர்ணமாத
ययौ	நடைபெற்றது.

त	அந்த
सर्वे	எல்லோரும்
राजभक्त्या	ராஜபக்தியினால்
तदा	அக்காலத்தை
सुहृद इव च	ஒருநொடிப்பொழு தெனவே
मेनिरे	பாராட்டினார்கள்.

रामोऽपि रेमे तैः सावै वानरैः कामरूपिभिः । राक्षसैश्च महाबाहोर्लक्षैश्चैव महाबलैः ॥१८॥

ராம: அபி
தே:
காமரூபிभि:
மஹாபாஹீ:
மஹாபல:

பூதராமரும்
ஆந்த
வினைத்தக உருவமிய
டுங்க வல்லகர்களுமும்
மஹாபாஹீயர்களுமும்
மஹாபலவீரர்களு

மரண

வானர: ச
ராஜை: ச
கல: எவ
சாவ்
ரேமே

வானரர்களைகளும்
ராஜைகளையென்கொண்டும்
கடிய கொண்டும்
கடியிருப்பவராய்
சூனத்தமாய் காலம்

கழித்தார்.

एवं तेषां ययौ मासो द्वितीयः शैशिरः सुखम् । वानराणां प्रहृष्टानां राक्षसानां च सर्वशः ॥

एवं
सर्वशः
प्रहृष्टानां
तेषां
वानराणां

இவ்வண்ணமாய்
ஸர்வபகாத்ததும்
ஸந்தோஷமடைந்த
வர்களுக்கென்று
ஆந்த
வானர்களுக்கும்

राक्षसानां च
द्वितीयः
शैशिरः मासः
सुखं
ययौ

ராஜைகளென்கொண்டும்
இரண்டாமாதைய
பஞ்சுமீடாதம்
ஸுகமாய்
கடந்தது.

इक्ष्वाकुनगरे रम्ये परां प्रीतिमुपासताम् । रामस्य प्रीतिकरणैः कालस्तेषां सुखं ययौ ॥

रम्ये
इक्ष्वाकुनगरे
रामस्य
प्रीतिकरणैः
परां

மகிழ்வுறையமான
இஷ்வாகுனகரத்தினம்
பூதராமருக்கு
உபகாரக்காரன்
ஸந்தோஷத்திருவடி

மரண

प्रीति
उपासतां
तेषां
कालः
सुखं
ययौ

கைக்கர்பத்தை
செய்துகொண்டுமுத்த
அவர்களுக்கு
காலமானது
இனிதாய்
கழித்தது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे एकोनचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 22370



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1646

चत्वारिंशः सर्गः—நாற்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ ४० ॥

सुग्रीवादिविस्तृतम्—சுபிரீவர்க்கு முதலியவர்களைப் போக வின்கொடுப்பது.

तथा स्म तेषां वसताक्षवानरक्षसां । रावस्तु महातेजाः सुग्रीवादिमब्रवीत् ॥ १ ॥

तेषां
वसताक्षवानरक्षसां
तथा
वसतां स्म

ஆந்த
விவதர்களுமும் வானர
களும் அரக்கர்களும்
அவ்வண்ணம்
வசத்தினைக்கொண்ட

முக்கனாகிய

महातेजाः
रावः
सुग्रीव
तु
इदं
अब्रवीत्

மஹாதேவக்கனாகிய
பூதராமர்
சுபிரீவரைப்பார்த்து
அவர்களுக்கு
இன்னம்
நிருபாய்மலர்ந்தருளி

ஞர்:

गम्यतां सौम्य किष्किन्वां दुराधर्षां सुरासुरैः । पालयस्व सहामात्यो राज्यं निहतकण्टकम् ॥

சௌம்ய	* உத்தமமான ஸ=ஹிருத்தே!	गम्यतां	பேரவரவராக.
सुरासुरैः	சுரர்கள், அசுரர்கள் இவர்களாலும்	सहामात्यः	கிந்திக்கொண்ட மன் திரிகளையுடையவனாய்
दुराधर्षां	புகவுர் முடியாத	राज्यं	ராஜ்யத்தை
किष्किन्वां	கிங்கிந்தைக்கு	निहतकण्टकं	குறையற்றதாய்
		पालयस्व	மகிழ்த்துவார்க்கடவை.

अङ्गदं च महाबाहो प्रीत्या परमया युतः । पश्य त्वं हनुमन्तं च नलं च सुवहावलम् ॥
सुषेणं श्वशुरं वीरं तारं च बलिनां वरम् । कुमुदं चैव दुर्धर्षं नीलं चैव महाबलम् ॥ ४ ॥
वीरं शतवलिं चैव मैत्र्यं द्विविदमेव च । पश्य प्रीतिसमायुक्तो गन्धमादनमेव च ॥ ५ ॥
गजं गवाक्षं गवयं शरभं च महाबलम् । कक्षराजं च दुर्धर्षं जाम्बवन्तं महाबलम् ॥ ६ ॥

महाबाहो	* நேற மஹாபாகே!	नीलं एव	நீலனையும்
स्व	நீ	वीरं	வீரனாகிய
अङ्गदं	அங்கதனை	शतवलिं च	சதபலியையும்
परमया प्रीत्या	மிகக் பிரீதியுடன்	मैत्र्यं एव	மைத்ரிகளையும்
युतः च	கூடி வவனாகவே	द्विविदे एव	த்விதிகளையும்
पश्य	ஆதரித்துவார்க்கடவை.	गन्धमादनं एव	கந்தமாதனனையும்
सुवहावलं	புகழ்பெற்ற மஹா சக்திவானாகிய	गजं	கஜனையும்
हनुमन्तं च	ஹனுமானையும்	गवाक्षं	கவாக்ஷனையும்
नलं च	நலனையும்	गवयं	கவயனையும்
श्वशुरं	சுசுரனாகும்	महाबलं	மஹாபலிஷ்டனாகிய
वीरं च	வீரனுமான	शरभं	சரபனையும்
सुषेणं च	ஸ=சேஷனாகியும்	महाबलं च	மஹாபலிஷ்டனும்
बलिनां	பலிஷ்டர்களில்	दुर्धर्षं च	டுவல்வதற்கரியனும்
वरं	நிறந்தவனாகிய	कक्षराजं	கிஷ்டரான் னனுமாகிய
तारं च	தாரனையும்	जाम्बवन्तं	ஜாம்பவானையும்
कुमुदं एव	குமுதனையும்	प्रीतिसमायुक्तः च	ஆன்புகழ்ந்தவ னாகவே
दुर्धर्षं च	டுவல்வதற்கரியனும்	पश्य	ஆதரித்துவார்க் கடவை.
महाबलं	மஹாபலிஷ்டனுமாகிய		

ये चेमे सुमहात्मानो मदर्थे स्वक्तर्जाविताः । पश्य त्वं प्रीतिसंयुक्तो मा चैषां विप्रियं कृथाः ॥

ये	* எந்த	एव च	தியும்
इमे	இவர்கள்	प्रीतिसंयुक्तः	மன்புனைந்தவனாய்
मदर्थे च	எனக்காகவே	पश्य	ஆதரித்துவார்க்கட
स्वक्तर्जाविताः	உரினாயும் விடத் துணிய்த	चैषां	இவர்களுக்கும் [வை.
		विप्रियं	ஹிதமிக்காதகாரியத்
सुमहात्मानः	மஹாஹித்திபெற்ற மஹாத்மர்கள்	मा कृथाः	செய்யாதே. [தையும்

एवमुक्त्वा तु सुग्रीवमाश्लिष्य च पुनः पुनः । विभीषणमुवाचाय रामो मधुरया गिरा ॥

ராம:	ஸ்ரீராமர்	விभीஷண	விபிஷணரைப்
சுமீவ்	சுகிரீஸரை		பார்த்து
புன:புன:	பலதரம்	மதுரயா	மதுரமாயிருக்கிற
आश्लिष्य	மார்புறத்தழுவி	गिरा	சொற்கொண்டு
एवं	மேற்கண்டவண்ணம்	अथ	இப்படி
उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி	तु	இவர் விவரத்தில்
च	பின்னர்	उवाच	நியமித்தருளினார்:

लङ्कां प्रशाधि धर्मेण धर्मवस्त्वं मनो मम । पुरस्य राजसानां च भ्रातुर्वैश्रवणस्य च ॥९॥

त्वं	* நீ	वैश्रवणस्य च	சூரபாணனாகும்
धर्मज्ञः	தர்மஞ்ஞானியென	ममः	பூதபன்;
मम च	எனக்கும்	धर्मेण	அறவெறி தவறாது
पुरस्य	நகரத்தினது	लङ्कां	இலங்கையை
राजसानां	ராசகுமரர்களுக்கும்	प्रशाधि	பரிபாவித்தவருக.
भ्रातुः	பிரதரவாகிய		

मा च बुद्धिमथर्मे त्वं कुर्या राजन्कथञ्चन । बुद्धिमन्तो हि राजानो ध्रुवश्चन्ति मेदिनीम् ॥

राजन्	* அரசே!	हि	ஏனென்றால்
त्वं	நீ	बुद्धिमन्तः	நியாயவழிகளினையே
अधर्मे	அதர்மத்தில்		நுழையும்
बुद्धि	புத்தியை	राजानः च	மன்னர்கள் தான்
कथञ्चन	எந்தக் கஷ்டதனையி	मेदिनीं	பூமியில்
	லும்	ध्रुवं	உள்ளபடி
मा कुर्याः	செயுத்தா திருத்தல்	अश्नन्ति	மதுபானங்களாய்
	வேண்டும்.		விளக்குகிறார்கள்.

अहं च नित्यशो राजन्सुग्रीवसहितस्त्वया । स्मृतव्यः परया मीत्या गच्छ त्वं विगतञ्जरः ॥

राजन्	* அரசே!	मीत्या च	பரிதியுடனேயே
त्वया	உன்னால்	स्मृतव्यः	நினைக்கப்படவேண்டி
नित्यशः	ஸதா	त्वं	நீ [மவன்.
सुग्रीवसहितः	சுகிரீவனோடு ஐக்கியம்	विगतञ्जरः	மனக்குறை ஏதுமில்
अहं	நான் [கொண்ட		எந்தவுமில்
परया	அதிக	गच्छ	திரும்பிப்போ.

रामस्य भाषितं श्रुत्वा ऋक्षवानरराक्षसाः । साधु साध्विति काकुत्स्थं प्रशशंसुः पुनः पुनः ॥

रामस्य	ஸ்ரீராமரது	काकुत्स्थं	காகுத்தன் தரைப் பார்
भाषितं	திருவாய்மை	साधु साधु	‘சான்று சான்று’ [ந்து
श्रुत्वा	கேட்ட	इति	எவ்வளவு
ऋक्षवानरराक्षसाः	ரிசுதர்களும், வானார்	पुनः पुनः	இன்னும் இப்படியும்
	களும் ராசகுமரர்களும்	प्रशशंसुः	பொத்திப்புகழ்த்து
			கொண்டாடினார்கள்:

तव बुद्धिर्पक्षावाहो वीर्यमद्भुतमेव च । माधुर्यं परमं राम स्वयंभोरिव नित्यदा ॥ १३ ॥

மஹாபாஹி	"மஹாபாஹிஹா,	स्वयंभोः	பிரம்பலதேவருக்கு
ராம	ஸ்ரீராம!	इव	எவ்வண்ணமோ
तव	தேவரீருடைய		அவ்வண்ணமே
बुद्धिः	துண்ணறிவு	माधुर्यं एव	எல்லாநிடத்திலும்
नित्यदा	செவ்வதமாயிருக்		ஸரஸ்வதியிருத்தலும்
वीर्यं च	வீர்யமும் [கிறதா.	परम्	ஸ்ரீராமாயிருக்
अद्भुतं	அற்புதமானது.		கிறதா."

तेषामेवं ब्रुवाणानां वानराणां च रक्षसाम् । हनूपाभ्रवणो भूत्वा राघवं वाक्यमब्रवीत् ॥

தேவ	அந்த	भ्रवणः	திருவாய்களில் சேவிப்
वानराणां	வானரர்களும்		பவராக
रक्षसां च	ராக்ஷஸர்களும்	भूत्वा	ஆகி
एवं	இவ்வண்ணம்	राघवं	ஸ்ரீராமவாஸம்
ब्रुवाणानां	புகழ்ந்துகொண்டாடு		பார்த்து
	கையில்	वाक्यं	ஒரு விண்ணப்பத்தை
		अब्रवीत्	சொல்லியருளினார்:

स्नेहो मे परमो राजेस्त्वयि तिष्ठतु नित्यदा । भक्तिश्च नियता वीर भावो नान्यत्र गच्छतु ॥

ராம	"அரசே!	नियता	மாறுதலாக
मे	எனக்கு	च	அப்படியே இருத்தல்
स्वयि	தேவரீரிடத்தில்		வேண்டும்.
छेदः	பற்று	वीर	வீரரே!
परमः	எதற்கும் மேம்பட்ட	भावः	கிளைப்பு
तिष्ठतु	இருக்கட்டும். [தர	अन्यत्र	வேறெதிலும்
भक्तिः	பக்தி	गच्छतु	செல்லாதிருத்தல்
नित्यदा	எக்காலத்திலும்		வேண்டும்.

यावद्रामकथा वीर चरिष्यति महीतले । तावच्छरीरे वस्यन्ति प्राणा मम न संशयः ॥

வீர	"வீரரே!	तावत्	இதுவரைமீதான்
रामकथा	ஸ்ரீராமகதை	मम प्राणाः	எனது பிராணைகள்
यावत्	எவ்வளவுகாலம்	शरीरं	சரீரத்தில்
महीतले	பூனெகத்தில்	संशयः	நிலைகொண்டிருக்கும்;
चरिष्यति	நகழ்கின்ருதேர	न संशयः	இதற்களையயில்லை."

एवं ब्रुवाणं रामस्तु हनूमन्तं वरासनात् । उवाच सख्ये स्नेहाद्वाक्यमेतदुवाच ह ॥ १४ ॥

ராம: ए	ஸ்ரீராமரே	हनुमन्तं	ஹனுமனரை
वरासनात्	கிறந்த ஆஸனத்தி	स्नेहात्	ப்ரீதிப்பெருக்களோ
उवाच	எழுந்த [விந்து	सख्ये	ஆளிக்களம் செய்து
एवं	இவ்வண்ணம்	एतत्	இந்த [கொண்டார்,
ब्रुवाणं	விண்ணப்பம் செய்து	वाक्यं तु	நியாஸத்தைமும்
	கொண்டும்	उवाच	விதித்தருளினார்:

एवमेतत्कपिश्रेष्ठ भविता नात्र संशयः । लोका हि यावत्स्थास्यन्ति तावत्स्थास्यति मे कथा ॥

कपिश्रेष्ठ ⁴ வானரோத்தமர் !

एतत्

இது

एवं

இப்படியே

भविता

ஆகக்கூடவது.

अत्र

இவ்விடத்தில்

संशयः

ஸந்தேஹம்

न

இல்லை.

लोकाः

லோகங்கள்

यावत्

எவ்வளவுகாலம்

स्थास्यन्ति

நீடித்திருக்குமோ

तावत्

அவ்வளவுகாலம்

मे

எனது

कथा हि

கதையும்

स्थास्यति

விளங்கும்.

चरिष्यति कथा यावदैषा लोके च मायिका । तावत्ते भविता कीर्तिः शरीरेऽप्यसवस्तथा ॥

लोके

⁴ உலகில்

यावत्

எவ்வளவுகாலம்

मायिका

என்னைப்பற்றிய

एषा

இந்த [தாயி]

कथा

கதை

चरिष्यति

கிசுழ்கின்றதேதோ

तावत्

அதுவளையில்

ते

உனது

कीर्तिः च तथा

புகழும், அவ்வண்

शरीरे

சரீரத்தில் [ஊமே]

असवा अपि

பிராணன்களும்

भविता

இருக்கட்டும்.

ततोऽस्य हारं चन्द्राभं मुच्य कण्ठात्स राघवः । वैदूर्यतरुं कण्ठे बबन्ध च हनूमतः ॥

सः

அந்த

राघवः च

ஸ்ரீராமவமோ

चन्द्राभं

சிந்திரணனது ஒளி

புடைவதும்

वैदूर्यतरुं

{ ஜோதிமயமானவை
இயக்கற்களால் நிகல்
யப்பட்டதுமான

हारं

ஹாரத்தை

कण्ठात् मुच्य

கழுத்தினின்று

ततः

அப்போது [சுதந்தி]

अस्य

இந்த

हनूमतः

நன்னுபாருடைய

कण्ठे

கழுத்தில்

बबन्ध

அணித்தனர்.

तेनोरसि निबद्धेन हारेण महता कपिः । रराज हेमशैलेन्द्रधन्द्रेणाक्रान्तमस्तकः ॥ २१ ॥

कपिः

வானரர்

तेन

அவரால்

उरसि

மார்பில்

निबद्धेन

மோடப்பட்ட

महता

ஸர்வோத்தமந்த

மான

हारेण

ஹாரத்தால்

चन्द्रेण

சந்திரனால்

आक्रान्तमस्तकः

ஒளிக்கப்பெற்ற

செவ்வகைபுடைய

हेमशैलेन्द्रः

மேருமகிழை

रराज

விளக்கினார்.

श्रुत्वा तु राघवस्यैतदुत्थायोत्थाय वानराः । प्रणम्य शिरसा पादौ निर्गमुस्ते महाबलाः ॥

ते

அந்த

महाबलाः

மஹாபலிப்பட்டர்

वानराः

வானரர்கள் [களான]

तु

இணர்விடத்தில்

एतत्

இதை

श्रुत्वा

கவனித்து

राघवस्य

ஸ்ரீராமவருடைய

पादौ

திருவடிகளில்

शिरसा

முத்தாழ்த்தி

उत्थाय उत्थाय

விழுந்தவிழுந்து

प्रणम्य

கமஸ்கரித்து

निर्गमुः

பிரயாணமாணர்கள்.

सुग्रीवः स च रामेण परिवृक्तो महाबलः । विभीषणश्च धर्मात्मा सर्वे ते बाष्पविकृताः ॥

रामेण	ஸ்ரீராமரால்	धर्मात्मा	தருமா தப்பாக்கிய
परिवृक्तः	ஆஸ்க்கணம்செய்யப் பெற்ற	विभीषणः च	விபீஷணரும்
		ते	அந்த
महाबलः	மஹாபலிஷ்டனாகிய	सर्वे	மற்ற எல்லோரும்
सः	அந்த	बाष्पविकृताः	{ கண்ணிர் பெருக்கிக் கொண்டு ஓடா மடைந்தார்கள்.
सुग्रीवः च	சுகரீவரும்		

सर्वे च ते बाष्पकलाः साश्रुनेत्रा विचेतसः । संमूढा इव दुःखेन त्यजन्तो राघवं तदा ॥

ते	அந்த	संमूढाः	ஸ்தம்பித்தவர்களாய்
सर्वे च	எல்லோரும்	विचेतसः	பெய்மறந்தவர்களாய்
साश्रुनेत्राः	{ கண்ணிர் பெருக்கும் நேத்திரங்களைப்பிண்ட யவர்களாய்	राघवं	ஸ்ரீராமவரை
		तदा	அப்பொழுது
बाष्पकलाः इव	{ கண்ணிர் பெருக்கால் வாய்த்திற்று போச முடியாதவர்களாய்	दुःखेन	வருத்தத்தோடு
		त्यजन्तः	விட்டுப்பிரிந்தார்கள்.

कृतप्रसादास्तेनैवं राघवेण महात्मना । जग्मुः स्वं स्वं गृहं सर्वे देही देहमिव त्यजन् ॥

महात्मना	மஹாத்மாவான	देहं	உடலை
तेन	அந்த	देही त्यजन्	உயிர் விட்டுப்பிரிதல்
राघवेण	ஸ்ரீராமவரால்	इव	எவ்வண்ணமோ
गृहं	மேற்கண்டவண்ண மாய்		அவ்வண்ணமே
कृतप्रसादाः	அனுகூலாகம்பெற்ற	स्वं स्वं	தமது தமது
सर्वे	எல்லோரும்	गृहं	விரகத்திற்கு
		जग्मुः	போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे चत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 22395

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकः 1671

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे समविशोऽङ्गि वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

இவ்விதம் ஆதிகாவியில் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் வந்திடையில் அக்ஷமேத
யாகசாலையில் காணம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் இருபத்தேழாவது
தினத்தில் காணம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.



[புரா குசலவாஸ்யா ஶ்ரீராமசத்ரிதாவஸ்வமேத்யவ்யாஹே ஶ்ரீவிஸதி டிநேபு ரீதே ஶ்ரீமத்ராமாயணே
அஸ்திவிஸேஶ்ஹி ஁தரகாஸே ஁கவத்வாரிஸசரீமாரஸ்ய பஸ்திமசரீபரீயந்
(22396—22854 ஶ்லோகா) ரீதம் । தஸிந் டிநே ரீதா: ஶ்லோகா: 459]

[ஆதிகில் குரகன் கவான் துரகனாஸ் ஶ்ரீராமஸக்திதிகில் அக்ஷமேதயாககாஸேஸில்
முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஶ்ரீமத் ராமாயணத்தில்
இருபத்தொட்டாவது தினத்தில் உத்தரகாண்டத்தில் நாற்பத்தொராவது
ஸர்க்கப் முதல் அறுபதாவது ஸர்க்காவரை (22396—22854)
கானம் செய்யப்பட்டது.
அன்று கானம் செய்யப்பட்ட சுலோக சங்கியை 459]

஁கவத்வாரிஸ: சரீ:—நாற்பத்தொள்ளுவது ஸர்க்கம். ॥ 45 ॥

புண்கவஸஜீதம் — புண்பகவீமானதேத அனுப்பவது.

விஸுஜ்ய ச மஹாஹுர்க்ஷவானரராக்ஷஸான । ஶ்ராவ்மி: சஹிதோ ராம: பஸுமோத சுஸ் சுஸீ ॥

மஹாஹு:	மகாபாகுபும்	ஶ்ராவ்மி:	பிராதர்க்களுடன்
சுஸீ ச	பற்றற்ற குறகியு	சஹி:	கடியிருப்பவராயும்
ராம:	ஶ்ரீராமர் [மான்	சுஸீ	{ ஆக்ரீதர்களில் குறை
க்ஷவானரராக்ஷஸான	{ ரிகுதர்களையும், கான்		{ களை தீர்த்துவைத்த
	{ ரர்களை யும் அரக்கர்		{ தினதும்
	{ களை யும்		
விஸுஜ்ய	விடைகொடுத்தனுப்	பஸுமோத	மிக்கஆனந்தங்கொண்
	பியபின்னர்		டு கிளக்கினார்.

அதாபராஹஸமயே ஶ்ராவ்மி: சஹ ராக்ஷ: । ஶுஶ்ராவ பஸுரா வாரீயந்தரிஸாத்மபாஸிதாம் ॥

ஶ்ராவ்மி: சஹ	பிராதர்க்களுடன்	பஸுரா	மகாபாகுபும்
	இருக்கின்ற	பஸாஸிதா	{ பெயரைச்சொல்லி
ராக்ஷ:	ஶ்ரீராமர்		{ கையுப்படுத்தி
அபராஹஸமயே	ஒருகாள் பிற்பகலில்		{ கடியதயான
அந்தரிஸாவ	ஆகாயத்தில்	வாரீ	ஒரு பாவுகிணைய
அத	பின்கண்டபடி	ஶுஶ்ராவ	சேட்டார்.

சௌம்ய ராம நிர்ரிஷஸ்ய சௌம்யேந வதநேந மாம் । கௌஸஸிஸராத்மாஸ் விஹி மா புண்கம் பஸோ ॥

சௌம்ய	“தேற புண்யாத்மர	புண்கம்	புண்பகவீமானம்
பஸோ	தேற பிரபேச! [வே]	விஹி	திருவுளைக்கொள்
ராம	ஶ்ரீராம!	மா	என்னை [ளும்
மா	என்னை	சௌம்யேந	மலர்க்கத
கௌஸஸிஸராத்	கைலாசகடிகரத்தினின்	வதநேந	திருமுடிமண்டலத்தில்
மாஸ	திரும்பிலந்த [து	நிர்ரிஷஸ்ய	கடாகித்தருளும்.

॥व शासनमाज्ञाय गतोऽस्मि धनदं प्रति । उपस्थातुं नरश्रेष्ठ स च मां मत्प्रभाषत ॥ ४ ॥

नरश्रेष्ठ	* 'புருஷோத்தம!	रातः अरिप	நாண்டேபாய்ச்சேர்ந்
तत्र	தேவரீருடைய	सः	அவர் (தேவன்.
शासनं आज्ञाय	சியமனத்தைப்	मां च	என்னிடமே
धनदं प्रति	சூப்போருக்கு (பெற்று	मत्प्रभाषत	இப்படிச் சொல்லியரு
उपस्थातुं	அமைசெய்ய		ளினார்:

निर्जितस्त्वं नरेन्द्रेण राघवेण महात्मना । निहत्य युधि दुर्धर्ष रावणं राक्षसेश्वरम् ॥ ५ ॥

महामना	* 'மஹாத்மாவான	राणं	ராவணனை
नरेन्द्रेण	புருஷோத்தமராகிய	युधि	யுத்தத்தில்
राघवेण	ஸ்ரீராமரால்	निहत्य	ஸம்ஹரித்து
दुर्धर्ष	எவராலும் வெல்வதற்	रं	நீ
	கரியனுயிருந்த	निर्जितः	சொந்தமரக்கிக்கொண்
राक्षसेश्वरं	ராட்சஸமன்னனுசிய		ளப்பட்டாய்.

यप्यपि परमा प्रीतिर्हते तस्मिन्दुरात्मनि । रावणे सगणे चैव सपुत्रे सहवान्धवे ॥ ६ ॥

दुरात्मनि	* 'தூரத்மாவாகிய	सहवान्धवे एव	இனத்தாரளுடனும்
तस्मिन्	அந்த	इते	ஸம்ஹரிக்கப்பட்ட
रावणे च	ராவணன்		தில்
सगणे	கணங்களுடனும்	मम अवि	எனக்கும்
सपुत्रे	புத்திரர்களோடும்	परमा प्रीतिः	பெரிய உதவி.

स त्वं रामेण लङ्कायां निर्जितः परमात्मना । वह सौम्य तमेव त्वमहमाज्ञापयामि ते ॥

सौम्य	* 'தேற செனம்ய!	सः	அந்த
त्वं	நீ	खि	நீ
परमात्मना	பரமத்மாவாகிய	स एव	அவருக்கே
रामेण	ஸ்ரீராமரால்	वह	வாறுமனமாகுக.
लङ्कायां	இலங்கையில்	ते	உன்னிடம்
निर्जितः	கவா தினம் செய்து	अहं	நான்
	கொள்ளப்பட்டாய்.	आज्ञापयामि	கட்டளைவிடுகிறேன்.

परमो ह्येष मे कामो यत्नं राघवनन्दनम् । वहेत्यौकस्य संयानं गच्छस्व विगतज्वरः ॥

रं	* 'நீ	गच्छस्व	திரும்பிப்போவாயாக.
लोकस्य	உலகத்திலுடைய	यत्	எந்த
संयानं	ஸம்சாரத்தைப்புகின்	एषः हि	இதுதான்
	திருக்கும்	मे	என் லுடைய
राघवनन्दनं	ஸ்ரீராமவரை		
वहेः	வழித்துவரவேண்	परमः	{ என்றைக்கும் எதற்
	டும்.		ளும் மேலாய் மன
विगतज्वरः	மனக்கேசம் எதவு	कामः	{ தில் கொண்டிருந்த
	யில்லாதவனாக		மனோரதம்.

सोऽहं शासनमाज्ञाय धनस्य महात्मनः । त्वत्सकाशमनुयातो निर्विशङ्कः प्रतीक्ष माम् ॥

सः	"அந்த	अनुयासः	வாஸஸோன்.
अहं	நான்	मां	என்னை
महात्मनः	மஹாத்மாவான்	निर्विशङ्कः	{ எப்படிப்பட்ட ஆச்சித பத்தையும் சினைய தவராய்
धनस्य	சூப்பிரஸ்து	प्रतीक्ष	தேவரீர் அங்கிகரித் தருளும்து.
शासने	தியாஸந்தை		
आज्ञाय	பெற்று		
त्वत्सकाशं	தேவரீருடைய என்னிதற்கு		

वाढमित्येव काकुत्स्थः पुष्पकं समपूजयन् । लाजैश्चैव तथा पुण्यैश्चैव सुगन्धिभिः ॥१०॥

काकुत्स्थः	காகுத்தஸ்தஸ்தம்	लाजैः पुव	பொரிதளாலும்
वाढं एव	"இப்படியா கிளாமனம்"	तथा	அவ்வண்ணமே
इति च	என்று முதலில் கூறி கூறிவிட்டு உடனே	पुणैः पुव	புஷ்பகங்களாலும்
पुष्पकं	புஷ்பகவிமானத்தை	सुगन्धिभिः	ஸுகந்தமான
		पुणैः च	துபங்களாலும்
		समपूजयन्	எற்றபடி பூஜித்தார்.

गम्यतामिति चोवाच आगच्छ त्वं ससरे यदा । सिद्धानां च गतौ सौम्य मा विषादेन योजय ॥

गम्यतां	"திரும்பிப்போய் விடவேண்டியது"	ससरे	{ உண்ண உண்ணத்தில் நீனைக்கிறோனே அப்பொழுது
इति च	என்று முதலில் கூறி விட்டு இப்படியும்	एवं	நீ
उवाच	நீர் பித்தருளினார் :	आगच्छ	இவ்விடம் திரும்புகா.
सौम्य	"மேறா ஸௌம்ய !	विषादेन	கூசாபக்கம் பெத் ததாய்
सिद्धानां	சித்தர்களுடைய	मा योजय	நீ மனதில் கொள்ளாதே.
गतौ	காள்வத்தில்		
यदा	எப்பொழுது		

एवमस्त्विति रामेण पूजयित्वा विसर्जितम् । अभिषेतां दिशं तस्मात्प्रायासत्पुष्पकं तदा ॥

एव	அந்த	अभिषेतां	ஆக்கு: சீக்கப்பட்ட தாசிய
पुष्पकं	புஷ்பகவிமானம்	दिशं	பாதேசத்திற்கு
तदा	அப்பொழுது	एवं अस्तु	"திருவுண்மை எப்படி யோ அப்படியோயாகுத்"
रामेण	ஸ்ரீராமரால்	इति	என்று சொல்லிவிட்டு
पूजयित्वा	பூஜிக்கப்பட்டு	प्रायास	திரும்பிப்போய்கிட்டு
विसर्जितं	விடைகொடுத்து தனுப்பப்பட்டதாய்		உது.
तस्मात्	அவ்விடத்திலின்று		

एवमन्तर्हिते तस्मिन्पुष्पके सुकृतात्मनि । भरतः माञ्जलिर्वाक्यमुवाच रघुनन्दनम् ॥१३॥

சுகுதா/அனி	மதுந்தான பாக்ஷம் பெற்றுவிளங்கும்	भरतः	பரதர்
तस्मिन्	அந்த	माञ्जलिः	வைகாம்பியவராய்
पुष्पके	புஷ்பகவிபானம்	रघुनन्दनं	ஸ்ரீராகவரைப்பார்த்து
एवं	இவ்வண்ணமாய்	वाक्यं	பின் கண்ட பாவனை
अन्तर्हिते	அந்தர்தானமானதும்	उवाच	விஞ்ஞாபனம் சொய்தார்:

अत्यद्भुतानि दृश्यन्ते त्वयि वीर मशासति । अमानुषाणि सत्त्वानि व्याहृतानि सुहुर्महुः ॥

वीर	"வீரனே!	सुहुः सुहुः	மேன்மேலும்
त्वयि	தேவரீர்	व्याहृतानि	சொல்லிக்கொண்டா
मशासति	பரிபாலித்துகொண்ட		டப்பட்டவைகளாய்
सत्त्वानि	கால்வக்கன் [வி]	अत्यद्भुतानि	அத்யத்புதங்களாய்
अमानुषाणि	அமானுஷமாயிருக் கின்றவைகளென	दृश्यन्ते	பிரத்யக்ஷத்தில் காணப்படுகின்றன.

अनामयश्च मर्त्यानां साधो मासो गतो ह्ययम् । जीर्णानामपि सत्त्वानां मृत्युर्नयाति राघव ॥

राघव	"ஸ்ரீராகவா!	सत्त्वानां हि	பிராணிகளுக்கும் கூட
अयं	இப்பொழுது	जीर्णानां अपि	அதிக வயதுமுதிர்ந்த
मासः	ஒருமாதம்		வைகளாக ஆயினும்
साधः	புத்தியாய்	सुधुः	மரணம்
गतः	சென்றிருக்கிறது.	न भयाति	சம்பவியாமலிருக்கி
मर्त्यानां	மானிடர்களுக்கு		
नामयः च	எப்பொழுதும் ஆரோக்கியமே.		நது.

पुत्राचार्यः प्रसूयन्ते वसुमन्तश्च मानवाः । इष्वश्वाभ्यधिको राजञ्जनस्य पुस्वाग्निः ॥१४॥

राजन्	"அரசே!	वसुवन्तः	{ சொல்லமுடையவர்
चार्यः	ஸ்திரீகள்		களாய் விளங்குகிறார்
पुत्रान्	சுமுத்தகனை		கள்.
प्रसूयन्ते	ககமாய் பிரஸவித் கொள்கள்.	जनस्य	நாட்டாருக்கும்
		पुस्य च	நகரத்தாருக்கும்
मानवाः च	மானிடர்கள் எல்லோர் குமே	इषः	மணஸ்தூஷ்டி
		अभ्यधिकः	எராளமாய்ப்பெருகி விளங்குகிறது.

काले वर्षति पर्जन्यः पातयन्नमृतं पयः । वाताश्चापि श्वान्त्येते स्पर्शयुक्ताः सुखाः शिवाः ॥

पर्जन्यः	"இந்திரன்	पातयन्	கிழிபிழிக்கெய்து
अमृतं	இனிப்பான	कालं	கொண்டு
पयः	தண்ணீரை	वर्षति	சரிவானகாலத்தில் பொழிகிறது.

புதை	இந்த	சுலா:	{ பறவிரிந்திரியங்க ருக்குச் சகமாயிருப் பவைகளாகவும்
वाताः च	{ எக்காலத்திலும் எத் திசையிலிருந்து வரும் காற்றுகள்	शिवाः अपि	{ தேச ஆரோக்கியத் தைத் தருபவைகளா கவும்
स्पर्शयुक्ताः	{ த்வகிந்திரியங்களுக்கு குச் சகமாயிருப்ப வைகளாகவும்	प्रसन्ति	விசகின்றன.

ईदृशोऽनश्वरो राजा भवेदिति नरेश्वरः । कथयन्ति पुरे राजगौरजानपदास्तथा ॥१८॥

राजन्	" அரசன்]	नरेश्वरः	இரணங்களை ஆளுகின்ற வராகவும்
पुरे	பட்டணத்தில்	अनश्वरः	சாச்வதமாயிருப்ப வராகவும்
पौरजानपदाः	நகர நாடு இரணங்கள் எல்லோரும்	भवेत्	இருக்கவேண்டும்
ईदृशः	இப்படிப்பட்டவராகிய	इति	என்று
राजा	மன்னர்	कथयन्ति	{ ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொள்ளுகிறார் கள்.
तथा	இம்மாதிரியே		

एता वाचः सुमधुरा भरतेन समीरिताः । श्रुत्वा रामो मुदा युक्तः प्रसुमोद सुखी सुखम् ॥

सुखी	பற்றற்றத்துறவியும்	भरतेन	பாதாளம்
सुखं	{ ஆசிரிதர்களின் குறை களைத் தீர்த்துவதைத் ததால்	सुमधुरा:	மிக்கமதுரமாய்
मुदा	மனத்திருப்திகொ ண்டு	समीरिताः	சொல்லப்பட்டவை களின்
युक्तः	விளக்குகிறவருமான	एताः	இந்த
रामः	ஸ்ரீராமர்	वाचः	மொழிகளை
		श्रुत्वा	கேட்டு
		प्रसुमोद	இன்னுமதிசமாய் திருவுள்ளமுவுந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकिये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे एकचत्वारिंशः सर्गः ॥



एवमन्तर्हिते तस्मिन्पुष्पके सुकृतात्मनि । भरतः प्राञ्जलिर्वाक्यमुवाच रघुनन्दनम् ॥१३॥

सुकृतात्मनि	மஹத்தான பரக்கியம் பெற்றுவிளங்கும்	भरतः	பாநர்
तस्मिन्	அந்த	प्राञ्जलिः	சைகடப்பெயவராய்
पुष्पके	புஷ்பகவிபானம்	रघुनन्दनं	ஸ்ரீராகவரைப்பரந்தர
एवं	இவ்வண்ணமாய்	वाक्यं	பிளிகண்ட பாவணை கைய
अन्तर्हिते	அந்தர்தானமானதும்	उवाच	விக்குரபனம் சொய் தரர்:

अत्यद्भुतानि दृश्यन्ते त्वयि वीर प्रशासति । अमानुषाणि सत्त्वानि व्याहृतानि मुहुर्मुहुः ॥

वीर	“வீரரே !	मुहुः मुहुः	மேன்மேனும்
त्वयि	தேவரீர்	व्याहृतानि	கொக்கிக்கொண்ட டம்பட்டவைகளாய்
प्रशासति	பரிபாஸித்துவருகை	अत्यद्भुतानि	அத்யத்புதங்களாய்
सत्त्वानि	கார்க்கங்கள் [விண்	दृश्यन्ते	பிரதிபக்ஷத்தில் காணப்படுகின்றன.
अमानुषाणि	அமானுஷமாயிருக் கின்றவைகளை		

अनामयश्च मर्त्यानां सायो मासो गतो ह्ययम् । जीर्णानामपि सत्त्वानां मृत्युर्नायाति राघव ॥

राघव	“ஸ்ரீராகவா !	सत्त्वानां हि	பிராணிகளுக்கும்கூட
अयं	இப்பொழுது	जीर्णानां अपि	அதிக வயதுமுதிர்ந்த வைகளாக ஆயினும்
मासः	ஒருமாதம்	मृत्युः	மரணம்
सायः	பூர்த்தியாய்	न आशति	சம்பளிவராமலிருக்கி றது.
गतः	சென்றிருக்கிறது.		
मर्त्यानां	மானிடர்களுக்கு		
अनामयः च	இப்பொழுதும் ஆரோக்கியமே.		

पुत्राचार्यः प्रसूयन्ते वसुमन्तश्च मानवाः । हर्षथाभ्यधिको राजञ्जनस्य पुरवाचिनः ॥१४॥

राजन्	“அரசே !	वसुमन्तः	{ செல்வமுண்டையவர் களாய் விளங்குகிறார் கள்.
नार्यः	ஸ்தர்கன்	जनस्य	நரட்டாருக்கும்
पुत्रान्	குழந்தைகளை	पुरस्य च	நகரந்தாருக்கும்
प्रसूयन्ते	சகமாய் பிரசவித் கிறார்கள்.	हर्षः	மனஸக்தவழி
मानवाः च	மானிடர்கள் எல்லோர் குடும்ப	अभ्यधिकः	எவ்வளவாய்ப்பெருகி விளங்குகிறது.

काले वर्षति पर्जन्यः पातयन्नमृतं पयः । वाताश्चापि श्वान्त्येते स्पर्शयुक्ताः सुखाः शिवाः ॥

पर्जन्यः	“இந்திரன்	पातयन्	கிழிவிழ்ச்செய்து கொண்டு
अमृतं	இனிப்பான	कालं	சீவனகாலத்தில்
पयः	தண்ணீரை	वर्षति	பொழிகிறான்.

புலே	இந்த	சுபா:	{ பதவிரிந்திரியங்க ஒருக்குச் சகமாயிருப் பவைகளாகவும்
वाताः च	{ எங்காவத்திலும் எத் தினையிலிருந்து வரும் காற்றுகள்	शिवः अपि	{ தேச ஆரோக்கியத் தைத் தருபவைகளா கவும்
स्पर्शयुक्ताः	{ த்வகிந்திரியங்களுக் குச் சகமாயிருப்ப வைகளாகவும்	भवान्ति	விசகின்றன.

ईदृशोऽनन्धरो राज्ञा भवेदिति नरेश्वरः । कथयन्ति पुरे राज्ञ्यौरजानयदास्तथा ॥१८॥

राजन्	" அரசே !	नरेश्वरः	ஜனங்களை ஆளுகின்ற வராகவும்
पुरे	பட்டணத்தில்	अनन्धरः	சாக்வதமாயிருப்ப வராகவும்
पौरजानयदाः	நகரநாடுஜனங்கள் எவ்வோரும்	भवेत्	இருக்கவேண்டும்
ईदृशः	இப்படிப்பட்டவராகிய	इति	என்று
राज्ञा	மன்னர்	कथयन्ति	{ ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொள்ளுகிறா கள்."
तथा	இம்மாதிரியே		

एता वाचः सुमधुरा भरतेन समीरिताः । श्रुत्वा रामो मुदा युक्तः प्रमुषोद सुखी सुखम् ॥

सुखी	பற்றற்றத்துறவியும்	भरतेन	பரதரால்
सुधं	{ ஆற்றிதர்களின் குறை களைத் தீர்த்துவைத் ததால்	सुमधुराः	நிக்கமதுரமாய்
मुदा	மனத்திருப்திகொ ண்டு	समीरिताः	சொல்லப்பட்டவை களின்
युक्तः	விளங்குகிறவருமான	एताः	இந்த
रामः	ஸ்ரீராமர்	वाचः	மொழிகளை
		श्रुत्वा	கேட்டு
		प्रमुषोद	இன்னுமதிகமாய் திருவுள்ளமுவுந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकिये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे एकचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 22414

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1690



द्विचत्वारिंशः सर्गः—காற்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம். || ४२ ||

सीतया पुनर्गङ्गातीरगमनप्रार्थनम्—ஸீதை மறுபடியும் கங்காதிரம் போக
பிரார்த்திப்பது.

स विसृज्य ततो रामः पुष्पकं हेमभूषितम् । प्रविवेश महाबाहुरशोकवनितां तदा ॥ १ ॥
चन्दनागरचूतैश्च तुङ्गकालेयकैरपि । देवदारुवनैश्चापि समन्तादुपशोभिताम् ॥ २ ॥
चम्पकाशोकपुष्पागमधूकपनसासनैः । शोभितां पारिजातैश्च विभ्रमज्वलनप्रभैः ॥ ३ ॥
लोधनीपार्जुनैर्नागैः सप्तपर्णातिमुक्तकैः । मन्दारकदलीगुल्मलताजालसमावृताम् ॥ ४ ॥
पियङ्गुभिः कदम्बैश्च तथा च वकुलैरपि । जम्बुभिर्दाडिपैश्चैव कोविदारैश्च शोभिताम् ॥ ५ ॥
सर्वदा कुसुमै रम्पैः फलवद्भिर्वनोरमैः । दिव्यगन्धरसोपेनैस्तरुणाङ्कुरपङ्क्तैः ॥ ६ ॥
तथैव तरुभिर्दिव्यैः शिल्पिभिः परिकल्पितैः । चारुपल्लवपुष्पाढ्यैर्मत्तभ्रपरसङ्कुलैः ॥ ७ ॥
कोकिलैर्भृङ्गराजैश्च नानावर्णैश्च पक्षिभिः । शोभितां शतशयित्रां चूतवृक्षावतंसकैः ॥ ८ ॥

ச: அந்த
மஹாபாஹு: மஹாபாஹுவாகிய
ராம: ஸீதாமர்
தத: அப்பொழுது
ஹேமபூஷித: கவர்ணமயமாகிய
புஷ்பக: புஷ்பகவிமானத்தை
விசுஜ்ய: விடைகொடுத்தனும்
தத: அதன்பின்னர்
சந்தனமரங்களாலும்,
சந்தனமரங்களாலும்,
மரமரங்களாலும்,
தென்னைமரங்களாலும்,
தென்னைமரங்களாலும்,
கருஞ்சந்தனமரங்களாலும்,
தேவதாருவாகிய
சமந்தா: காற்புறமும்
வசனிமிதா: அழகாய் விளங்குகிறது

சரகாசோகபுஷ்பா:) சண்பகம், அசோகம்,
மபூகபனசாசன:) புன்னாகம், மதுராகம்,
பனஸம், அசனம்,
அன்னது ஜீவிகம்
என்கிற கிருகந்தக்
கனாலும்
விபூமஜ்வலனபு: புஷ்பாடின் றி எரியும்
தி ஓளிகொண்ட
பாரிஜாத: பரிஜாதங்களாலும்
சுமிதா: விளங்குகிறது
லுதனிபாரு:) மிரத்திரம், கீபம்,
அர்ஜுனம் என்கிற
மரங்களாலும்
நா: நாகமரங்களாலும்
சபரணாதிசுக்க:) மயந்தபர்ணம், அதிமூ
க்தகம் என்கிற
மரங்களாலும்,
மந்தாரகதலிமூல:) மந்தாரம், கதளி என்
கிற மரங்கள், செடி
கன் இவைகள் எல்லாக
ங்களாலும், எங்கும்
விநாசத்தால் நாமும்
தத: அவ்வண்ணமே

प्रियङ्गुभिः च	மேம்பங்குமாக்களா ஹும்
कदम्बैः च	கதம்பமாக்களா ஹும்
वकुलैः च	வகுலமாக்களா ஹும்
जम्बुभिः एव	ஜம்புவிருகைக்களா ஹும்
दाडिमैः अपि	தாடிபவிருகைக்களா ஹும்
कौविशैः	கோவிதாவிருகைக் களா ஹும்
शोभितां च	அழகுபெகாண்டு வினக்குகிறதும்
तथा	அவ்வண்ணமே
शिविभिः	கோட்டிலைகளில் நிபுணர்களால்
संज्ञा	எக்காலத்திலும்
परिक्षिप्तैः	பக்திபுடன் வளர்க்கப் பட்டவைகளான
रश्मिः	அழகாயிருக்கின்ற
कुसुमैः	புஷ்பங்களா ஹும்
मनोरमैः	மனோஹரங்களாயிருக் கின்றவைகளும்
दिव्यैः	{ அற்பந்த ஆச்சர்யங் களாயிருக்கின்றவை களா ஹும்
दिव्यगन्ध- रसोपेतैः }	அமர் ஹப்பமாய் வினக்கும் வாஸனை வையும், குசினவையும் உடையவைகளும்
फलवतिः	பழக்களைத் தருகின்ற வைகளுள்ளன

शातकुम्भनिभाः केचिस्केचिद्विशिखोपमाः । नीलाञ्जननिभाश्चान्ये भान्ति तत्रत्यादयाः ॥
सुरभीणि च पुष्पाणि माल्यानि विविधानि च ॥ ९ ॥

केचिन्	சில
तत्रत्यादयाः	அவ்விடத்தில் உண் டான மரங்கள்
शातकुम्भनिभाः	சுவர்ணமயமான கோ டுகளையுடையனவை
केचिन्	சில [கனரகவும்
अभिनिखोपमाः	அந்நின்றுகளைப ோசன்றவைகளாகவும்
अन्ये	சில

तस्मिः एव	மரங்களா ஹும்
मत्तमर- सकुलैः }	மதித்த ரீங்காரம் செய்யும் வண்டினமும் ஹைக்குடனிருக் கின்ற
वायुलव- पुष्पादयैः }	வாணமான அழகு வாய்ந்த தனிகளா ஹும் புஷ்பங்களா ஹும்
तरु- पङ्क्तयैः }	புதிதபுதிதாய் தருக் கும் முளைகளா ஹும் தனிகளா ஹும்
कोकिलैः च	கோகிலவிருகைக் களா ஹும்
चुङ्गराजैः	பெரும் கருவண்டு களால்
चूतसुभाषणैः	{ மாமரங்களுக்கு கண் டமரிகளென விளக் குகின்றவைகளும்
शोभितां च	மிக்க அழகான வையும்
नानावर्णैः	பலவண்ணக்களையு டையவைகளும்
सप्तरीः	ஹற்றக்கணக்கான
पक्षिभिः	பகைகளா ஹும்
विशं च	அழகாயிருக்கிறது மான
अशोकवनितां	அசோக உத்தான வளத்திற்கு
प्रविश	எழுந்தருளினர்.

नीलाञ्जननिभाः च	நீலபொன்றவைகளா
भान्ति	விளக்கின. [கவும்
विविधानि	நானுவிதமான
पुष्पाणि	புஷ்பங்கள்
माल्यानि च	மாலிகளுக்குத்தேற்றவை களாயும்
सुसौणि च	{ மிக்க கமழ்தல்கொண் டவைகளாயும் விளக்கின.

दीर्घिका विविधाकाराः पूर्णाः परमवारिणा । माणिक्यकृतसोपानाः स्फटिकान्तरकुट्टिमाः ॥

दीर्घिका:	வாசிகள்	स्फटिकान्तर- कुट्टिमा:	படித்துறைகளின் தளங்கள் படிக்கத்த களால் செய்யப்பட்ட டவைகளால்
विविधाकारा:	{ கெய்திலுறைய பரிமா ணங்கள் உடைபவை களால்	परमवारिणा	மஹா திரோஷ்டமான ஜலத்தால்
माणिक्यकृत- सोपाना:	{ மாணிக்கக்கற்களால் செய்யப்பட்ட படித் துறைகளையுடைய வைகளால்	पूर्णा:	நிறைந்திருந்தன.

कुलपत्रोत्पलवनाश्रकवाकोपशोभिताः । दान्युहशुकसंघुष्टा हंससारसनादिताः ॥ ११ ॥

कुलपत्रोत्प- लवना:	{ நன்றாய் விகழித்த தா மணர்களும், கருநெய்த புஷ்பங்களும் நிறைந் த ஜலக்களையுடைய வைகள்,	दान्युहशुक- संघुष्टा:	நீர்க்காணைகளும் கிளி களும் ஏமாணமால் ஸஞ்சரிக்கப்பெற்று விளங்கின.
श्रकवाकोप- शोभिता:	{ சக்கிரவாகைகளால் அழகாய் விளங்கு கின்றவைகள்.	हंससार- सनादिता:	ஹம்ஸங்களும் ஸார ஸங்களும் கூவிக்களி த்து விளையாடின;

तरुभिः पुष्पवद्भिश्च तीरजैरुपशोभिताः । प्राकारैर्विविधाकारैः शोभिताश्च शिलातलैः ॥

तीर्जै:	{ கரைபோரங்களில் வைக்கப்பட்டிருந்த வைகளும்,	विविधाकारै:	பற்பல கற்பனைகளால் யிருக்கின்ற
पुष्पवद्भिः च	புஷ்பங்களினையுருத் கின்றவைகளுமான	प्राकारै:	மதில்களாலும்
तरुभिः	விருசுதங்கலால்	शिलातलैः च	{ மரங்களின் நிழலில் கட்டப்பட்டிருந்த கல்மேடைகளாலும்
उपशोभिता:	மிக்க அழகுபெற்று விளங்கின.	शोभिता:	அழகுபெற்று விளங்கின.

तत्रैव च वनोद्देशे वैहग्यमणिसन्निभैः । शादलैः परपोषेतां पुष्पितद्रुमकाननाम् ॥ १३ ॥

तत्र सङ्घर्षजातानां वृक्षाणां पुष्पशालिनाम् । प्रस्ताराः पुष्पशवला नभस्तारागणैरिव ॥

नन्दने हि यथेन्द्रस्य बाह्यं चैत्रये यथा । तथाभूतं हि रामस्य काननं सन्निवेशनम् ॥

वहासनगृहोपेतां लतागृहसमावृताम् । अशोकवनिकां स्फीतां प्रविश्य रघुनन्दनः ॥ १६ ॥

आसने च शुभाकारे पुष्पप्रकरभूषिते । कुथास्तरणसंवीते रामः सन्निपसाद् ह ॥ १७ ॥

रघुनन्दनः वैहग्यमणि- सन्निभैः	{ ஸ்ரீரகுந்தனன் பச்சைக்கற்கள் அமைக்கப்பெற்றது போல் விளங்கும்	शादलैः	பசும்புற்களால்
		परपोषेतां	மிக்க அழகாய் விளங் கியதும்

புரிகம- கானா	}	அடர்த்த புஷ்பங்களை மூலைய மரங்களையு டையதும்
वृक्षानां सङ्घजातानां		மரங்களினுடைய அசைவதால் உண்டா கும்
पुष्पास्तानां		அதிக புஷ்பங்களினு டைய
पुष्पश्रवणाः	{	விரித்தபாசன வர்ணக் கருடைய புஷ்பங்க ளான
मन्त्राः		பள்ளிகள்
नभः		ஆகாசம்
सारागणैः		நகரத்திரகணங்களால்
इव		எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
तस्य		அவ்விடத்திலிருக் கிறதும்
वनोद्देशे		வனத்தில் ஓரிடத்தில்
इन्द्रस्य		இந்திரனுடைய
नन्दनं		நந்தவனம்
यथा		போன்றதாயும்
वैश्रावं	{	குபேரனது உதயான வனமாகிய ஊதர்
		ரதம்
यथा		போன்றதாய்
तथाभूतं		அவ்வண்ணமேயிருக் கின்றதாயும்
रामस्य		ஸ்ரீராமருக்கு
सन्निवेशः		இளைப்பாறுவதற்கு உரியதாயும்

मासं दि	{	தெய்வத்வமுள்ள வருக்கு ஏற்றது மான
कानने		வேலை
तस्य दि		அதிலேயேயிருக்கிற தும்
ब्रह्मण-	{	பல ஆணைக்களோ
गृहोपेतां च		டும் மண்டபங்களோ டும் விளக்குகிறதும்
कतागृहसमावृतां		வதாகிருக்கக்ள் அமை ந்து விளக்குகிறதும்
स्तीतां एव		மிக்க ஆணந்தகாரபரி ருக்கிறதான
अशोकवनिकां		அசோக உதயான வனத்தில்
पविश्य		புகுந்து
रामः		ஸ்ரீராமர்
शुभाकारे		மிக்க அழகுவாய்ந்து விளக்குகிறதும்
पुष्पप्रकर्मुषिते	{	புஷ்பங்களின் குவியல் களால் அகக்காரமா யிருக்கிறதும்
कुशास्रण-}	{	ரதன்கம்பனக்களும், பஞ்சவைத்துத் தை த்த நல்ல மெத்தை களும் விரிக்கப்பட் டதுமான
सवीरं च }		
वासने		நுரு ஆணைத்தில்
सन्निवेशाद् इ		விற்றிருந்தார்.

सीतामादाय हस्तेन मधु मेरेयकं शुचि । पाययामास काकुत्स्थः शर्वामिव पुरन्दरः ॥

काकुत्स्थः	காகுத்தஸ்தர்
पुरन्दरः	இந்திரன்
शर्वा	இந்திரானியை
इव	எவ்வண்ணமோ
	அவ்வண்ணமே
सीतां	சீதைையை
हस्तेन	கைகால்

मादाय	பற்றிக்கொண்டு
शुचि	புண்ணியம் தருகிற தும்
मधु	இனிப்பாயிருக்கிறத மான
मेरेयकं	மைரேயகமென்னும் மதுவை
पाययामास	பருகச்செய்தார்.

मांसानि च सुमृष्टानि फलानि विविधानि च । रामस्याभ्यवहारार्थं किङ्करास्तूर्णमाहरन् ॥

கிங்கரா:	சேவகர்கள்	மாंसானி ச	மாம்பழங்களை யும்
ராமஸ்ய	ஸ்ரீராமருக்கும்	வिवிதானி	அநேகவிதமான
அப்யவஹார்யம்	அமுதுசெய்வதற்காக	फलानि च	பழங்களை யும்
சுமூஷானி	சூசிகாமாய் பாகம்	तूर्ण	சீக்கிரமாய்
	செய்யப்பட்ட	आहरन्	கொண்டு வந்தார்கள்.

उपानृत्यश्च राजानं नृत्तगीतविशारदाः । बालाश्च रूपवत्यश्च स्त्रियः पानवशानुमाः ॥२०॥

नृत्तगीत- विशारदाः च	} ஆடல் பாடல்களில் சிபுணர்களும்	पान- वशानुमाः च	} ஸர்வரகுகர் ஸான்னி இயிபிருக்க யோக்கி யவையுடையவர்களு பெண்கள் [மான மன்னரின் முன் ஆடிப்பாடினார்கள்.
रूपवत्यः	அழகு வாய்ந்தவர் களும்	स्त्रियः	
बालाः	புவதிகளும்	राजानं च	
		उपा नृत्यन्	

एवं रामो मुदा युक्तः सीतां सुरसुतोपवासम् । रमयामास वैदेहीमहन्यहनि देववत् ॥२१॥

देववत्	தெய்வஅவதாரமாயி ருக்கின்ற	वैदेहीं	விதேஹிதசத்து மன்னரின் புதல்கியும்
रामः	ஸ்ரீராமர்	सुरसुतोपमां	தெய்வப்பெண்ணாய்
एवं	இவ்வண்ணம்	सीतां	வீரையை [விளக்கும்
मुदा	ஸந்தோஷத்தோடு	अहनि अहनि	நாள்தோறும்
युक्तः	விளங்குகிறவராய்	रमयामास	உதஸர ஹரிடடைவித் தார்.

तथा तु रममाणस्य तस्यैवं शैशिरः शुभः । अत्यक्रामन्नरेन्द्रस्य राघवस्य महात्मनः ॥२२॥

एवं	இவ்வண்ணமாய்	तस्य	அந்த
रममाणस्य	விநோதமாய்ப்பொ ழுதுபோக்கிவந்த	राघवस्य तु	ஸ்ரீராமருக்கும்
महात्मनः	மஹாத்மாவாகிய	तथा	அப்படியே
नरेन्द्रस्य	புருஷோத்தமரான	शुभः	சுபமான
		शैशिरः	சீசிர ருது
		अत्यक्रामत्	கழிந்தது.

पूर्वाह्ने पौरकुल्यानि कृत्वा धर्मेण धर्मवित् । शेषं दिवसभागार्धमन्तःपुरमतोऽभवत् ॥२३॥

धर्मवित्	தருமவித்தரவிய அவர்	दिवसभागार्ध	{ ஒருநாளின் இரண்டா வது பாகத்தில் ஆப ரபாகத்தில் (இரவு ஒருமணிக்குமேல் சூர்யோதயம் வரை மீல்)
धर्मेण	தீதமுறை தவருது	अन्तःपुरगतः	அந்தப்புரத்தில்
पूर्वाह्ने	பிரதிதினம் முற்பக லில்	अभवत्	அமுந்தருவியிருந்து காலம் கழித்தார்.
पौरकुल्यानि	பாஜூல்க்கம்பர்மான கார்பங்களே		
कृत्वा	செய்துவிட்டு		
शेषं	கடைசியாகிற		

सीताऽपि देवकार्याणि कृत्वा पौर्वाहिकानि वै । श्वश्रूणापकरोत्पुत्रां सर्वासामविशेषतः ॥

सीता अपि	உலீதைதயும்	श्वश्रूणां	மாமிமார்கள்
पौर्वाहिकानि	முற்பகலில் செயல் வேண்டியதாயின	सर्वासां	எல்லாவற்றுக்கும்
देवकार्याणि	தெய்வபூதகாரண	अविशेषतः वै	ஒருவகையதும் மறவாமலே
कृत्वा	செய்து	पुत्रां	நடன்காந்தகைத
		अपरोक्ष	செய்து வந்தான்.

अभ्यगच्छततो रामं विचित्राभरणाश्वरा । त्रिविष्टपे सहस्राक्षमुपविष्टं यथा शर्वा ॥२५॥

सः	அதன்போல்	विचित्राभरणाश्वरा	{ அழகிய ஆபரணக் களையும் ஆடை களையும் ஆணிந்த ஆவள்
शर्वा	இந்திராணந்தேவரி		
त्रिविष्टपे	தெய்விலாநத்தில்		
उपविष्टं	எழுந்தருளியிருக்க		
सहस्राक्षं	இந்திரனை [கின்ற	रामं	ஸ்ரீராமரை
यथा	எவ்வண்ணமோ	अभ्यगच्छन्	எதிர்கொண்டு கொடுத்தவந்தான்.
	அவ்வண்ணமே		

दृष्ट्वा तु राघवः पत्नीं कल्याणेन समन्विताम् । प्रहर्षमकुलं लेभे साधु साधिवति चाब्रवीत् ॥

राघवः	ஸ்ரீராமவர்	च	அன்றியும்
पत्नीं	பத்னியை	साधु	"உனக்கு ஒன்று பார்க்கிறது ;
कल्याणेन	ஆலங்காரம்பெய்து கொண்டு	साधु	எனக்கு ஏற்ற நாட்டுக்கிறது ;"
समन्वितां	விளங்குகிறவரை	इति	என்றும்
दृष्ट्वा	பார்த்து	तु	இந்த மாயத்தில்
अकुलं प्रहर्षं	அதிகமந்தோஷத்தை	अब्रवीत्	சொல்லியதுகூட.
लेभे	ஆடைந்தார்.		

अपत्यलाभो वैदेहि ममायं समुपस्थितः । किमिच्छसि वरारोहे कायः किं क्रियतां तव ॥

वरारोहे	"எர்வாங்ககத்தரி யாகிய	किं	எதைபாவது
वैदेहि	நேறு வைத்தேறு !	इच्छसि	கீ விடும்புகின்ற
मम	எனக்கு	तव	உன்னுடைய [விடா ?
अयं	இப்பொழுது	कामः	மனோசை
अपत्यलाभः	புத்திரபாக்கியம்	किं	என்ன ?
समुपस्थितः	கிட்டிவிருக்கிறது.	क्रियताम्	அது பூர்த்திசெய்யிக் கப்படும்.

स्मितं कृत्वा तु वैदेही रामं वाक्यमवाब्रवीत् । तपोवनानि पुण्यानि द्रष्टुमिच्छामि राघव ॥
गङ्गातीरोपविष्टानामूर्षीणामुग्रतेजसाम् । फलमूलाशिनां देव पादमूलेषु वर्तितुम् ॥ २९ ॥

विचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்துமுன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ ४३ ॥

पौरजनकुत्सननिवेदनम्—பட்டணத்துஜனங்கள் மீதிப்பதை தெரிவிப்பது.

तत्रोपविष्टं राजानमुपासन्ते विक्षणाः । कथानां बहुरूपाणां हास्यकाराः समन्ततः ॥

तत्र	அங்கிடத்தில்	समन्ततः	எங்கெ
उपविष्टं	எழுந்தருளியிருந்த	विक्षणाः	நடப்பக்களையும்
राजानं	மன்னரை		அறிந்த
बहुरूपाणां	பற்பல	हास्यकाराः	ஆசிரிக்காரர்கள்
कथानां	கதைகளின்	उपासन्ते	அடிபணிந்துகொண்டு
			கொண்டிருந்தார்கள்.

विजयो मधुमत्तश्च काश्यपः पिङ्गलः कुटुः । सुराजः कालियो भद्रो दन्तवक्त्रः सुपाणधः ॥

एते कथा बहुविधाः परिहाससमन्विताः । कथयन्ति स्म संहृष्टा राश्वस्य महात्मनः ॥

विजयः	விஜயன்	एते च	இவர்கள் எல்லோரும்
मधुमत्तः	மதுமத்தன்	संहृष्टाः	ஆதிக மனஸ்துஷ்ட
काश्यपः	காச்யபன்		கொண்டவர்களாய்
पिङ्गलः	பிங்கலன்	महात्मनः	மஹாத்மாவைய
कुटुः	கூடன்	राश्वस्य	ஸ்ரீராகவருக்கு
सुराजः	சுராஜன்	परिहाससमन्विताः	ஆனந்தத்தை விளை
कालियः	காலியன்		விக்கும்
भद्रः	பத்திரன்	बहुविधाः	பல
दन्तवक्त्रः	தந்தவத்திரன்	कथाः	கதைகள்
सुपाणधः	சுமாதன், ஆகிய	कथयन्ति स्म	கொல்லிக்கொண்
			டிருந்தார்கள்.

ततः कथायां कस्याश्चिद्राघवः समभाषत । काः कथा नगरे भद्र वर्तन्ते विषयेषु च ॥४॥

राघवः	ஸ்ரீராகவர்	भद्र	“மேலு பத்திர,
कस्यांचित्	எதோ ஒரு	नगरं	நகரத்திலும்
कथायां	கதையின்முடிவில்	विषयेषु च	நாடுகளிலும்
ततः	அப்போது	काः	எங்கிதமான
समभाषत	இப்படிக்கேட்டரு	कथाः	ஸம்பாஷனைகள்
	வினா;	वर्तन्ते	நடைபெறுகின்றன?

मामाश्रितानि कान्याहुः पौरजानपदा जनाः ।

किं च सीतां समाश्रित्य भरतं किं च लक्ष्मणम्

॥ ५ ॥

पौरजानपदाः	“நகராநடுவாசிகளாகிய	सीतां	சீதைையை
जनाः	ஜனங்கள்	समाश्रित्य	குறித்து
मां आश्रितानि	என்னைப்பற்றி	किं	என்ன?
कानि	எவைவகளை	भरतं च	பரதனையும்
आहुः	பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்?	लक्ष्मणं च	லக்ஷ்மணனையும்பற்றி
		किम्	என்ன?

किं नु शत्रुघ्नमुद्दिश्य कैकेयी किं नु पातरम् । वक्तव्यतां च राजानो वरे राज्ये व्रजन्ति च ॥

शत्रुघ्नं च	“சத்ருக்ஷணப்பற்றி	राजानः	ஆரசர்கள்
किं नु	என்ன?	वरे	அருமைவான்
पातरम्	தரயாசாகிய	राजे	ராஜ்யத்தில்
कैकेयी च	கைகேயினையுமும்	वक्तव्यतां	உலகநிந்தனைக்கு
उद्दिश्य	பற்றி	व्रजन्ति	பாத்திரமாவார்கள்.”
किं नु	என்ன?		

एवमुक्ते तु रामेण भद्रः प्राञ्जलिरब्रवीत् । स्थिताः कथाः शुभा राजन्वर्तन्ते पुरवासिनाम् ॥

रामेण	ஸ்ரீராமரால்	राजन्	“ஆரஜே!
एवं	இவ்வண்ணமாய்	पुरवासिनां	நகரவாசிகளுடைய
तु	இவ்விஷயத்தில்	कथाः	பேச்சுகள்
उक्ते	வினாப்பட்டதும்	शुभाः	அநுகூலமனனவை
भद्रः	பத்திரன்		களாகவும்
प्राञ्जलिः	அஞ்சலிதருவதானால்	स्थिताः	நல்லவைகளாகவும்
अब्रवीत्	பதினாறுத்தான்:	वर्तन्ते	இருக்கின்றன.

अमुं तु विजयं सौम्य दशमीववधानितम् । भूयिष्ठं स्वपुरे पौरैः कथ्यन्ते पुरुषर्षभ ॥ ८ ॥

पुरुषर्षभ	“புருஷோத்தம!	दशमीववधानितं	தசமீவதினக்கொன்ற
सौम्य	புண்பாத்தமா!		தால் ஏற்பட்ட
पौरैः	பட்டணத்து ஜனம்	अमुं विजयं	இந்த வெற்றியை
	கனாம்	भूयिष्ठं तु	மிகப்பெரியதாய்
		कथ्यन्ते	பேசிக்கொண்டாடப்
स्वपुरे	அவர் நகரத்தில்		படுகின்றன.”

एवमुक्तस्तु भद्रेण रायवो वाक्यमब्रवीत् । कथयस्व यथात्स्वं सर्वं निरवशेषतः ॥ ९ ॥

भद्रेण	பத்திரனால்	अब्रवीत्	நியமித்தருளினான்:
एवं	இவ்வணம்	सर्वं	“எல்லாவற்றையும்
उक्तः	சொல்லப்பட்டதற்	यथाशक्ते	உன்னது உன்னபடியே
	குத் செவிகவத்த	निरवशेषतः	ஏதொன்றையும்
रायवः	ஸ்ரீராகவர்		ஒளிக்காமல்
तु	இவ்விஷயத்தில்	कथयस्व	நீ சொல்லவேண்டும்.
वाक्यं	இந்த ஆக்கினையை		

शुभाशुभानि वाक्यानि यान्याहुः पुरवासिनः । श्रुत्वेदानीं शुभं कुर्यां न कुर्यामशुभानि च ॥

पुरवासिन	“நகரவாசிகள்	यानि	வந்த
शुभाशुभानि च	{ புதுமாரிருந்தாலும் சரி, நிகழனைகளையி ருந்தாலும்கூட	वाक्यानि	வாசுந்தைகளை
		इदानीं	இப்பொழுது

ஆஹு:	{ ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொள்ளுகிற நாட்களோ	சும கூர்	புகழை நான் பெரிதாய்ப் பாராட்டுவேன்.
தானி	அனாவதனை	அசுமானி நகூர்	நிந்தனைகளை நினைத்துக்கொண்டு கிடுகிடுவன்.
சுலா	கேட்டறிந்துகொண்டு		

कथयस्व च विस्वव्यो निर्भयं विगतज्वरः । कथयन्ति यथा पौराः पापा जनपदेषु च ॥

பौर:	"நகரவாசிகள் நாட்டினர்களில் வரும்நினைகளுண்டு மேயேகண்டுசொல் ஆபவர்களும் எப்படி	நிபேர்	சத்தும் கூசாமல்
जनपदेषु		வினாசர:	மனவேதனை எதுவு மின்ற தவறும்
पापाः च		விஸ்வ:	எதையும் மறக்காதவ னாக
यथा		कथयस्व च	நீ எல்லாவற்றையும் தெரிவிக்கவேண்டும்."
कथयन्ति	{ ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொள்ளுகிற நாட்களோ அப்படியே		

राघवेणेवमुक्तस्तु भद्रः सुरचिरं वचः । प्रत्युवाच महाबाहुं प्राञ्जलिः सुसमाहितः ॥१२॥

राघवेण	ஸ்ரீராமவரால்	सुरचिरं	தேஜோமயமாய்க் கிள கும்
पुं	இவ்வண்ணம்	महाबाहुं	மஹாபாஹுவாய் பார்த்து
वचः	நியமனம்பெற்ற	प्राञ्जलिः	அஞ்ஜலிமஸ்தனாகி
भद्रः	பத்திரன்	वचः	இந்தச் சொல்லை
पु	இவ்வியற்பத்தில்	प्रत्युवाच	பதிலாய் கிண்ணப்பம் செய்தாக்:
सुसमाहितः	நீர்க்களேசனை செய்தவனாகி		

शृणु राजन्यथा पौराः कथयन्ति शुभाशुभम् । चत्तरापणरथ्यासु वनेषूपवनेषु च ॥१३॥

राजन्	"அரசே!	पौराः	நகரவாசிகள்
शृणु	திருந்தென்கையிற் தருளும்.	शुभाशुभं	புகழையும், நிந்தனையா யும்
चत्तरापणरथ्यासु	தெருச்சந்திகளிலும் கடைவீதிகளிலும்	यथा	அப்படி
वनेषु	வனங்களிலும்	कथयन्ति	{ ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொள்ளுகிற நாட்களோ
उपवनेषु च	உபவனங்களிலும்		

दुष्करं कृतवान् रामः समुद्रे सेतुबन्धनम् । अभुतं पूर्वकैः कैश्चिदैवैरपि सदान्वैः ॥ १४ ॥

रामः	"ஸ்ரீராமர்	अभुतं	காதினாலும்கேட்டார ததும்
समुद्रे	சமுத்திரத்தில்	दुष्करं	{ மந்தவர் எவராலும் செய்யமுடியாதது மாண
पूर्वकैः	முன்னோர்களாலும்	सेतुबन्धं	அணை கட்டுதலை
सदान्वैः	தகனவர்கள் உள் கிட்ட	कृतवान्	செய்தருகிறார்.
कैश्चित्	எப்படிப்பட்ட		
दैवैः अपि	தேவர்களாலும்கூட		

रावणश्च दुराधर्षो हतः सवलवाहनः । वानराश्च वशं नीता ऋक्षाश्च सह राक्षसैः ॥१५॥

दुराधर्षः	" ¹ 'எவருக்கும் அசாத் தியான	राक्षसैः	அசர்க்கர்களோடு
रावणः	இராவணன்	सह	கூட்டுவ
सवलवाहनः च	பலகளை ஓடுகடின வனாகவே	वानराः च	வானரர்களும்
हतः	கொல்லப்பட்டான்.	ऋक्षाः च	கரடிகளும்
		वशं	அடிமைத்தனத்தில்
		नीताः	சேவித்தார்கள்.

हत्वा च रावणं संख्ये सीतामाहृत्य राघवः । अमर्षं पृष्ठतः कृत्वा स्ववेश्म पुनरानयत् ॥

राघवः	" ¹ 'ஸ்ரீராமர்	अमर्षं	புண்ணியத்திலேயே
संख्ये	போரில்		நிலைகொண்ட சித்த
रावणं हत्वा	ராவணனைக் கொன்று	पृष्ठतः कृत्वा	மறைய் [த்திற்கு
सीतां च	சீதைவையும்	पुनः	மீளவும்
आहृत्य	சிறைமீட்டு	स्ववेश्म	தன் வீட்டிற்கு
		अनयत्	அழைத்துவந்திருக்கிறார்.

कीदृशं हृदये तस्य सीतासम्भोगजं सुखम् । अङ्कमारोप्य तु पुरा रावणेन वलाङ्गिताम् ॥

पुरा	" ¹ 'முன்னரே	तस्य	இவருடைய
रावणेन	இராவணனால்	हृदये	மனதில்
वलाङ्गिताम्	பலாங்காசமாகப்	सीतासम्भोगजं	{ சீதை தன்னுடைய வள் என்பதால் உண்டாகும்
अङ्कं	மடிபிது	सुखं	ஒப்பியிருத்தல்
आरोप्य	ஏற்றி	कीदृशम्	என்ன நிலையம்?
हृतां च	கொண்டுபோகப் பட்டவனையே		

लङ्कामपि पुरा नीतामशोकवनिकां गताम् । रक्षसां वशमापन्नां कथं रामो न कुत्सते ॥

रामः	" ¹ 'ஸ்ரீராமர்	गतां	இருந்தவனும்
पुरा	முன்னர்	रक्षसां	அசர்க்கர்களோடு
लङ्कां	இலங்கைக்கு	वशं	வசத்தில்
नीतां	தூக்கிக்கொண்டு போகப்பட்டவளும்	आपन्नां अपि	இருந்தவளுமானவனோ
अशोकवनिकां	அசோகவனத்தில்	कथं	எனவே [அவளை நிகேஷியாமலிருக்கிறார்?
		न कुत्सते	

अस्माकमपि दारेषु सहनीयं भविष्यति । यथा हि कुस्ते राजा प्रजा तमनुवर्तते ॥१६॥

अस्माकं अपि	" ¹ 'நமக்கும்	राजा	அரசன்
दारेषु	பதனிகளிடத்தில்	यथा	எப்படி
सहनीयं	பொறுத்துக்கொண்டிருக்கவேண்டியதாய்	कुस्ते	நடக்கிறானோ;
भविष्यति	எற்படுகிறது.	प्रजा	பிரஜை
दि	எனென்றால்	सं	அதை
		अनुवर्तते	அனுஷ்டிக்கும்.

एवं बहुविधा वाचो वदन्ति पुरवासिनः । नगरेषु च सर्वेषु राज्ञानपदेषु च ॥ २० ॥

राजन्	"அரசே!	एः	அப்படி
पुरासिनः	நகரவாசிகள்	बहुविधाः	இதைப்போன்ற
नगरेषु च	நகரங்களிலும்	वाचः	பேச்சுக்களை
सर्वेषु	எல்லா	वदन्ति	பேசிக்கொள்
ज्ञानपदेषु च	நாடுகளிலேயும்	அகிலர்கள் "	

तस्यैवं भाषितं श्रुत्वा राघवः परमाविवृत । उवाच सुहृदः सर्वान्कथमेतन्निवेद्यताम् ॥ २१ ॥

राघवः	ஸ்ரீராமவர்	सर्वान्	எல்லோரையும்
तस्य	அவனுடைய		பார்த்து
एवं	இவ்வண்ணமான்	उवाच	இப்படிச் சொல்லி
भाषितं	மொழிக்கு	एतव	"இதில் [அருளிஞர்:
श्रुत्वा	செவிகாய்த்து	कथं	எது
परं	அதனால்	विवेद्यताम्	{ அபிப்பிராயமோ அது தெரிவிக்கப் பட்டதும் "
आतंभव	விசனமுற்றவராகி		
सुहृदः	உருகிறுத்துக்கள்		

सर्वे तु शिरसा भूमावभिवाद्य प्रणम्य च । प्रत्युचू राघवं दीनमेवमेतन्न संशयः ॥ २२ ॥

सर्वे	எல்லோரும்	प्रणम्य	ஸாந்தாக்கமாய் நம ஸ்காரஞ்செய்து
दीनं	விசனமுற்றுக்	च	பின்னர்
	கொண்டு	एवं	இப்படி
राघवं	ஸ்ரீராமவருக்கு	प्रत्युचूः	மறுமொழிகறிஞர்
शिरसा	முடிதாழ்த்தி	एतव	"இதில் [கன்:
अभिवाद्य	வணங்கி	संशयः	அவதம்பிக்கை
भूमौ	பூமியில் விழ்ந்து	न तु	எக்கனாக்கிவகை."

श्रुत्वा तु वाक्यं काकुत्स्थः सर्वेषां समुदीरितम् । विसर्जयामास तदा वयस्याञ्छत्रुसूदनः ॥

शत्रुसूदनः	சத்ருக்களுக்கு நறிதந்தையேபுரியும்	वाक्यं	மொழிக்கு
काकुत्स्थः	காகுத்தர்	श्रुत्वा	நிருச்செவிகாய்த்து
तु	இவ்விஷயத்தில்	तदा	அதன்மேல்
सर्वेषां	எல்லாருடைய	वयस्यान्	சபையோர்களை
समुदीरितं	நிர்மணமெனக் கூறப் பட்ட	विसर्जयामास	விடைகொடுத்தனுப் பினர்.

इत्यार्ये श्रीमद्रामायणे वाल्मीकिये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे त्रिचत्वारिंशः सर्गः ॥



चतुर्थत्वारिंशः सर्गः—ஐற்பத்துகாலாவது ஸர்க்கம். || ४४ ||

लक्ष्मणाद्यानयनम्—லக்ஷ்மணர் முதலியவர்களை வரவழைப்பது.

विमुञ्च्य तु सुहृदं बुद्ध्या निश्चित्य राघवः । समीपे द्वाःस्वमासीनमिदं वचनमब्रवीत् ॥

राघवः	ஸ்ரீராமவர்	निश्चित्य	ஒருதீர்மானத்தைச் செய்துகொண்டு
सुहृदं	அடியார்கட்டத்தை	समीपे	அருகாமையில்
विमुञ्च्य	விடைகொடுத்தனுப் பிவிட்டு	मासीन	இருக்கின்ற
बुद्ध्या	கவராமற்ற மனதைக் கொண்டு	द्वाःस्व	வாயிற்காப்போனுக்கு
तु	இவ்விஷயத்தில்	इदं	இந்த
		वचनं	ஆக்கியனைய
		अब्रवीत्	நியமித்தருளினார் :

शीघ्रमानय सौमित्रिं लक्ष्मणं शुभलक्षणम् । भरतं च महाभागं शत्रुघ्नमपराजितम् ॥ २ ॥

सौमित्रि	"ஸுமித்ரையின் புதல்வனாகிய	भरतं	பரதனையும்
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனையும்	अपराजितं	அஜய்யனான
महाभागं	மஹாப்பிரசித்தனும்	शत्रुघ्नं च	சத்ருக்ஷணனையும்
शुभलक्षणं	புண்பசாஸியுமாகிய	शीघ्रं	உடனே
		आनय	அழைத்து வர்.

रामस्य वचनं श्रुत्वा द्वाःस्यो मूर्ध्नि कृताञ्जलिः । लक्ष्मणस्य गृहं गत्वा प्रविवेशानिवारितः ॥

द्वाःस्यः	வாயிற்காப்போன்	गत्वा	புறப்பட்டு
मूर्ध्नि	தலைமேல்	लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணருடைய
कृताञ्जलिः	கைகூப்பிக்கொண்டு	गृहं	மரணிகையினுள்
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	अनिवारितः	தடுப்பவரொருவரு மின்றி
वचनं	சட்டனையை	प्रविवेश	போய்ச்சென்றதான்.
श्रुत्वा	சொமெற்கொண்டு		

उवाच सुमहात्मानं वर्षयित्वा कृताञ्जलिः । द्रष्टुमिच्छति राजा त्वां गम्यतां तत्र मा चिरम्॥

सुमहात्मानं	{ எவராலும் கொண் டாடப்பட்ட சித்தி பெற்றவரிடம் அஞ்சலிதரஸ்தருவி 'ஜயகிஜலிபவ' என்று முதலில் கூறிவிட்டு இப்படி விண்ணப்பம் செய்தான் : "மன்னர்	त्वां	தேவரீஸர
कृताञ्जलिः		दृष्टुं	பார்க்க
वर्षयित्वा		इच्छति	நிசுவன்னக்கொண் டிருக்கிறார்.
उवाच		तत्र	இதில்
राजा		मा चिरं	காலதாமதம் செய்யத் தக்கதில்லை ; எழுந்தருள வேண்டும்.
		गम्यताम्	

वाहमित्येव सौमित्रिः श्रुत्वा राघवशासनम् । प्राद्वदयमारुह्य राघवस्य निवेशनम् ॥ ५ ॥

சௌமிகி:	ஸகந்தமணவர்	इति	என்று சொல்லிக் கிட்டு
राघवशासने	ஸ்ரீராகவாசன சாஸ	रथं	ரதத்தில்
	னத்தை	आरुह्य	ஏறிக்கொண்டு
श्रुत्वा एव	கேட்ட சந்தணமே	राघवस्य	ஸ்ரீராகவருடைய
वाहं	'ஹி ; நீ போ'	निवेशनं	மாளிகைக்கு
		प्राद्वदत्	விடைத்துசென்றார்.

प्रयान्तं लक्ष्मणं दृष्ट्वा द्वाःस्थो भरतमन्तिकान् । उवाच भरतं तत्र वर्धयित्वा कृताञ्जलिः ॥
 विनयावनतो भूत्वा राजा त्वां द्रष्टुमिच्छति । भरतस्तु वचः श्रुत्वा द्वाःस्थाद्रापसर्पारिभम् ॥
 उत्पतासनाचूर्णं पद्भ्यामेव ययौ वली । दृष्ट्वा प्रयान्तं भरतं त्वरमाणः कृताञ्जलिः ॥
 शत्रुघ्नभवनं गत्वा ततो वाक्यमुवाच ह । एह्यगच्छ रघुश्रेष्ठ राजा त्वां द्रष्टुमिच्छति ॥९॥
 गतो हि लक्ष्मणः पूर्व भरतश्च महायशाः । श्रुत्वा तु वचनं तस्य शत्रुघ्नः परमासनात् ॥
 शिरसा धरणीं प्राप्य प्रययौ यत्र राघवः ॥ १० ॥

द्वा:स्थ:	வாயிற்காப்போன்	वचः	நியமனத்தை
लक्ष्मणं	ஸகந்தமணவரை	द्वा:स्थान्	வாயிற் காப்போனிட
प्रयान्तं	புறப்பட்டுப்போய்		மிருந்து
	விட்டவராக	श्रुत्वा तु	கேட்டசந்தணமே
दृष्ट्वा	கண்டு	आसनात्	ஆஸனத்தினின்று
भरतं	பரதனின்	उवाच	எழுந்திருந்தார்.
अन्तिकान्	ஸந்திதிக்கு வந்து	पद्भ्यां एव	கால்சடைபாதையே
	சென்றது	तूनीं	நேகமாய்
तस्य	அங்கிடத்தில்	ययौ	செடுத்துசென்றார்.
भरतं	பரதரை	वली	செலகன்
कृताञ्जलिः	கைகூப்பிக்கொண்டு	भरतं	பரதரை
वर्धयित्वा	'ஜயவிஜயிப்பவ' என்று	प्रयान्तं	புறப்பட்டுபோய்
	முதலின் வாழ்த்தி		விட்டவராக
विनयावनतः भूत्वा	மரியரதைபுடன் கமஸ்	दृष्ट्वा	கண்டு
	காரம் செய்பவனாகி	त्वरमाणः	அதிவேகமாய் நடப்ப
उवाच	இப்படி விண்ணப்பம்		வகுப்
	செய்தான் :	ततः	உடனே
राजा	'மன்னர்	शत्रुघ्नभवनं	சத்ருக்ஷணது மானி
त्वां	தேவரீரை		கைக்கு
दृष्टुं	பார்க்க	गन्ध	வந்துசேர்ந்து
दृच्छति	நிழுவன் எங்கொண்டி	वाचं	விசயத்தை
	ருக்களார்.	कृताञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தனாகி
भरतः	பரதர்	उवाच	இப்படி விண்ணப்பம்
राघवमी रितं	ஸ்ரீராமனுல் சொல்லிய		செய்தான் :
	ஹப்பப்பட்ட		

ரஹேஷ	“சக்தம்!”
ராஜா	மன்னர்
ஸ்தா	தேவரீரை
ஐதே	பார்க்க
ஐஷி	திருவுள்ளங்கொண்டி
ஐஹி	புறப்படும், [ருக்கிரர்,
அரகா	போய்ச்சேரும்
பூ	முதலில்
கஷமன: ஹி	வசந்தமணரும்
ய	பின்னர்
மஹாஸா:	மதுராயசஸ்ஸியாகிய
மரத:	பரதரும்
மரத:	போய்இருக்கிறார்கள்.”

சரஸ:	சத்ருக்கன்
சல	அவனது
வசந்	சொல்லை
ஸுயா து	கேட்டசுதணமே
ராவ:	ஸ்ரீராகவர்
யச ஹ	வன்னிடத்திலே அவ் விடத்திற்கே
பரமஸிநாவ	சிறந்த ஆஸனத்தை விட்டெழுந்து
பரணி	பூமியில்
சிரஸ	முடிதாழ்த்தி
பாப	நமஸ்கரித்து
பவயி	சென்றார்.

कुमारानागताञ्छुत्वा चिन्ताव्याकुलितेन्द्रियः । अवाङ्मुखो दीनमना द्वाःस्थं वचनमब्रवीत् ॥

प्रवेश्य कुमारंस्त्वं मत्समीपं त्वरान्वितः । एतेषु जीवितं मय्यमेते प्राणाः प्रिया मम ॥

दीनमना: கவலைப்படும் மனத்
தராய்

பிவா: ஆர்ப்பணமாயிருக்
கின்றன "

अवाङ्मुख: { தலையைத்தொக்கப்
போட்டுக்கொண்டி
ருக்குமவர்

चिन्ता- } என்று மனோபாவத்
व्याकुलितेन्द्रिय: } தால் ஒருங்கிக்கிடந்
ரும் ஒருமேந்திரியங்
களைபுடைமவராகி

कुमारान् மக்களை
आगतान् வந்துவிட்டவர்களாக
भुत्वा கவனித்து
एतेषु “துவர்களிடத்தில்
मम எனது
जीवितं உயிரிருக்கிறது.
एते இவர்கள்
प्राणा: உயிர்கள்
मम एनं பொருட்டே

द्वाःस्थं வாயில்சரப்பேரணுக்கு
वचनं ஒரு உத்திரவை
अब्रवीत् இப்படி நியமித்தருளி
स्थं “நி [னா:
त्वरान्वितः உடனேசென்றவனுப்
मत्समीपं என்னிடம்
कुमारान् மக்களை
प्रवेश्य அனுப்பினிடு.”

आज्ञप्तास्तु नरेन्द्रेण कुमारः शुक्लवाससः । शहाः प्राञ्जलयो भूत्वा विविशुस्ते समाहिताः ॥

शुक्लवाससः பரிசுத்தமான வஸ்தி
ரதாரிகளும்
शहा: சொன்னசொல் மீறி
நடவாதவர்களும்
समाहिता: பக்திமாண்களுமாகிய
ते அந்த
कुमारः இளவரசர்கள்
नरेन्द्रेण புருஷோத்தமரால்

तु இவ்விஷயத்தில்
आज्ञप्ता: கியமணம்பெற்றவர்
களாய்
प्राञ्जलयः அஞ்ஞலிதமஸ்தர்
களாய்
भूत्वा ஆகி
विविशु: உன்னேவந்துசேர்
ந்தார்கள்.

ते तु दृष्ट्वा मुखं तस्य सग्रहं शशिनं यथा । सन्ध्यागतमिवादित्यं प्रभया परिवर्जितम् ॥

ते	ஆவர்கள்	சந்திராகாலத்திய	சந்திராகாலத்திய
तस्य	அவருடைய	प्रभया	ஞளி
मुखं	திருமுகமண்டலத்தை	परिवर्जितं	இழந்திருக்கும்
तु	இப்பொழுது	आदित्यं	சூர்யனை
सग्रहं	சாசுவினால் மிடிக்கப்	इव	போலிருக்கிறதாயும்
शशिनं	சந்திரனை [பட்ட	दृष्ट्वा	கவனமாய்பார்த்தார்
यथा	போலிருப்பதாயும்		கன்.

वाष्पपूर्णे च नयने दृष्ट्वा रामस्य धीमतः । हतशोभं यथा पद्मं मुखं वीक्ष्य च तस्य ते ॥

ते	ஆவர்கள்	तस्य	அவருடைய
धीमतः	திமானாகிய	मुखं च	முகமண்டலத்தையே
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	वीक्ष्य	பார்த்துக்கொண்டு
नयने	திருக்கண்களை	वाष्पपूर्णे च	{ கண்ணிர் நிறைந்து கலக்கமுற்றிருக்கிற வைகளாகவும்
हतशोभं	சொதிலிழந்த	दृष्ट्वा	கவனித்தார்கள்.
पद्मं	தாமரைமலரை		
यथा	போன்ற		

ततोऽभिवाद्य स्वरिताः पादौ रामस्य मूर्धभिः । तस्थुः समाहिताः सर्वे रामस्त्वश्रूण्यवर्तयन् ॥

सर्वे	எல்லோரும்	ततः	அதன்மேல்
स्वरिताः	{ தாமதத்திற்கு இது ஸமயமில்லையென்று அறிந்தவர்களாய்	समाहिताः	{ என்னசொல்லப்போ கிருவோ என்று எதிர் பார்த்துக்கொண்டு
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	तस्थुः	நின்றார்கள்.
पादौ	திருவடிகளில்	रामः तु	ஸ்ரீராமரோடுவளில்
मूर्धभिः	முடிதாழ்த்தி	अश्रूणि	கண்ணீரை
अभिवाद्य }	கமஸ்கரித்து	अश्रूण्य	பெருக்கினார்.

तान्परिष्वज्य बाहुभ्यामुत्थाय च महाबलः । आसनेष्वासतेत्युक्त्वा ततो वाक्यं जगाद ह ॥

महाबलः	மஹாதைதீயசாலியர் கிய ஆவர்	आसनेषु	‘ஆஸனங்களில்
उत्थाय	எழுந்திருந்து	आसत	உட்காருங்கள்’
तान्	அவர்களை	इति	என்று
बाहुभ्यां	இருகைகளாலும்	उक्त्वा	அனுமதி அளித்து கிட்டு
परिष्वज्य	அணைத்து ஆளிக்க னம் செய்துகொண்டு	ततः	அதன்மேல்
च	அதன்மேல்	वाक्यं ह	விஷயத்தையும்
		जगाद	இப்படித் தெரிவித் தார் :

सर्वे शृणुत भद्रं वो मा कुर्वन् मनाञ्ज्यथा । पौराणां मम सीतायां यादृशी वर्तते कथा ॥

வ:	"உங்களுக்கு	வசை	நடைபெறுகிறது என்
भद्रं	மக்கள் முண்டாகட்		பதை
	டும்.	சर्वे	எல்லோரும்
पौराणां	பட்டணத்து ஜனங்	ममः	மனதில்
	கருணைய	कुर्वन्	வாக்கிக்கொள்ளுங்
मम	என்னைப்பற்றியதும்		கள்.
सीतायां	சினையையப்பற்றியது	अन्यथा	வேறுவிஷயத்தில்
	மரண	मा	செலுத்தா திருங்கள்.
कथा	பேச்சு	शृणुत	சாவதானமாய்க்
यादृशी	என்ன		வேணுங்கள்.

पौराणवादः सुमहांस्तथा जनपदस्य च । वर्तते मयि वीभत्सा सा मे पर्माणि कृन्तति ॥

मयि	"என் விஷயத்தில்	वीभत्सा	காண்கிறேன் மாயிருக்
जनपदस्य	ஜனத்தினுடைய		கின்ற
पौराणवादः	லோகரபவாதம்	सा	அது
तथा च	திச்சயமாயே	मे	எனது
सुमहान्	மிகப் பிரபலமாய்	मर्माणि	மர்மஸ்தானங்களை
वर्तते	சம்பவித்திருக்கிறது.	कृन्तति	அறங்கின்றது.

अहं किल कुले जात इक्ष्वाकूणां महात्मनाम् । सीताऽपि सत्कुले जाता जनकानां महात्मनाम् ॥

अहं किल	"நானேனென்றால்	सीता अपि	சினையோ
महात्मनां	மஹாத்மாவர்களான	महात्मनां	மஹாத்மாக்களான
इक्ष्वाकूणां	இக்சுவாகுரஜாக்	जनकानां	ஜனகர் என்பவரின்
	களின்		வயசுத்தார்களுடைய
कुले	குலத்தில்	सत्कुले	புண்ணியபூமியில்
जातः	பிறந்தவன்;	जातः	உதித்தவன்.

जानासि त्वं यथा सौम्य दण्डके विजने वने । रावणेन हता सीता स च विध्वंसितो मया ॥

तत्र मे बुद्धिरुत्पन्ना जनकस्य सुतां प्रति । अशोषितामिमां सीतामानयेयं कथं पुरीम् ॥

प्रत्ययार्थं ततः सीता विवेश उवलने तदा । प्रत्यक्षं तव सौमित्रे देवानां हव्यवाहनः ॥

अपापां मैथिलीमाह वायुश्चाकाशगोचरः ॥ ७ ॥

चन्द्रादित्यौ च शंसेते सुराणां सन्निधौ पुरा । कर्षाणां चैव सर्वेषामपापां जनकात्मजाम् ॥

एवं शुद्धसमाचारा देवगन्धर्वसन्निधौ । लङ्काद्वीपे महेन्द्रेण मम हस्ते निवेशिता ॥ ९ ॥

शैश्व	“ அன்புலாபந்த	श्वकनं	அக்கினியில்
शौमित्रे	இன்கூழ்மண,	विश	பிரவேசித்தான் என்ப
त्वं	நீ		தையும்,
प्रयत्नं	பிரத்யக்ஷமாய்	तथा	அக்காலத்தில்
सीता	சீதை	देवानां	தேவர்களுக்கு
विष्णवे	ஐனனஞ்சராமில்லாத	हृषीकेशः	{ நறுவினங்களைக்கொ ண்டுபோகும் அக் கிணியாகவானும்
दण्डके	தண்டகமென்கிற		
वने	காட்டில்	मैथिली	மைதிலியை
रावणेन	இராவணனால்	भगवं	நிர்ஜீதாஷியென
हता	தூக்கிக்கொண்டுபோ கப்பட்டாள்	आह	கொண்டாடினார் என் பதையும்,
यथा	என்பதையும்,	अकाशगोचरः	ஆகாசவாசியாகிய
सः	அவன்	वायुः च	வாயுபகவான் அப்படி
मया	என்னால்		த்தானென்றதையும்,
विध्वंसितः च	கொல்லப்பட்டா னென்பதையும்,	सुराणां च	தேவர்களுடையவும்
जनकस्य	ஐனகருடைய	ऋषीणां एव	எல்லா ரிஷிகளுடைய வும்
सुतां	பெண்ணும்	सन्निवी	முன்னிகையில்
अस	அவ்விடத்தில்	जनसमजां	ஐனகரின் திருமகளை
उषिां	சிலகாலம் வரசம்	अपायां	நிர்ஜீதாஷியென
	செய்தவனான	चन्द्रादित्यौ च	சந்திரனும் சூரியனும்
इमां	இந்த	शंसते	புகழ்ந்துகொண்டாடி னார்கள் என்பதையும்,
सीतां	சீதையை	छद्मादीपे	லக்கைத்தீளில்
पुरीं	பட்டணத்திற்கு	पुन	இவைகளைத்தவிர
कथं	எப்படி	मम	எனக்கும்
आयेयं	நானைழந்துக்கொ ண்டுபோகலாம்?	तव	உனக்கும்
प्रति	என்கிறதான	हस्ते	மெய்ப்பிக்கும் விஷ யத்தில்
बुद्धिः	ஆலோசனை	देवायर्वसन्निधौ	தேவகந்தர்வர்கள் முன்னிகையில்
मे	எனக்கு	मद्वेदेन	மதேவந்திரனால்
तव	அப்பொழுது	एवं	இப்படி
ताराता	உண்டாயிற்று என்ப தையும்,	शुद्धमाचारा	கனக்கமில்லாத கற் புடையவளாய்
ततः	அந்தச்சமயத்தில்	निवेशिता	நிருபிக்கப்பட்டா னென்பதையும்
सीता	சீதை	आनादि	அறிவாய்.
प्रत्यशयं	யரவருக்கும் மெய்ப் படுமாறு		

अन्तरात्मा च मे वेत्ति सीतां शुद्धां यशस्विनीम् । ततो गृहीत्वा वैदेहीमयोध्यामहमागतः ॥

मे	எனது உன்னம்	ततः च	ஆனதுபற்றியே
सीतां	சீதைமைய	वैदेहीं	வகைதேவியை
यशस्विनीं	ஸர்வோத்தமியுந்	गृहीत्वा	அகழத்துக்கொண்டு
	மான	अयोध्यां	அயோத்திக்கு
शुद्धां	புண்பாத்தமாவென	अहं	நான்
वेत्ति	அறியும்.	आगतः	வந்தேன்.

अयं तु मे महान्वादः शोकश्च हृति वर्तते । पौरापवादः सुमहांस्तथा जनपदस्य च ॥११॥

जनपदस्य	“ ஜனத்தினுடைய	हृति	மனதில்
पौरापवादः च	பேராகபவாதமே	अयं	இந்த
सुमहान्	மிகப் பிரபலமாகிருக்கிறது.	वादः	வாதத்தி
		महान्	எல்லையற்ற
तथा च	அப்படியிருப்பதால்	शोकः च	வருத்தமுண்டாக
	தான்		குவாய்
मे	எனது	वर्तते	பாதிக்கிறது.

अकीर्तिर्यस्य गीयेत लोके भूतस्य कस्यचित् । पतयेवाधमाँल्लोकान्यावच्छब्दः प्रकीर्त्यते ॥

यस्य	“ எந்த	प्रकीर्त्यते	வழங்கத்தொப்படு
कस्यचित्	ஒரு	सः	அவன் [கிறதோ
भूतस्य	மானிடனைப்பற்றி	यावत् एव	இதே காரணமாக
अकीर्तिः शब्दः	வகைச் சொல்	अधमान्	நீச
गीयेत	சொல்லப்படுகிறதோ	लोकान्	உலகங்களில்
लोके	உலகில்	पतति	விழுந்துவிடுகிறது.

अकीर्तिर्निन्यते देवैः कीर्तिलोकेषु पूज्यते । कीर्त्यर्थं तु समारम्भः सर्वेषां सुमहात्मनाम् ॥

अकीर्तिः	“ அபகீர்த்தியானது	लोकेषु	உலகங்களில்
निन्यते	இகழப்படுகின்றது.	सर्वेषां	எல்ல
कीर्तिः	பீர்த்தி	सुमहात्मनां	எல்லா மஹாத்மாக்களும்
देवैः पु	தேவர்களாலும்	समारम्भः	பிரகிருத்தி [உடய
पूज्यते	புகழ்க்கு கொண்டா	कीर्त्यम्	புகழ் பெறுவதற்கே
	டப்படுகிறது.		உதம்.

अप्यहं जीवितं जज्ञां युष्मान्वा पुरुषर्षभाः । अपवादभयाद्धीतः किं पुनर्जनकात्मजाम् ॥

पुरुषर्षभाः	“ புருஷோத்தமர்	जीवितं वा	உயிரை என்றுமும்
	களை !	युष्मान् वा	உங்களை யுட்கூட
अपवादभयान्	{ அபவாதத்தால்தானும்	जज्ञां	ஒழித்துவிடுகென்.
	{ கேடு தெரிந்திருக்	जनकात्मनां	இனகரின் புதல்வி
	{ கின்றமையால்		விஷயத்தில்
भीतः अपि	கேடுக்குப் பாத்திரவா	किं पुनः	யோசிக்கவேண்டியது
	னுமிவிட்டேனென்றால்		என்னவிருக்கிறது ?
अहं	நான்		

तस्माद्भवन्तः पश्यन्तु पतितं शोकसागरे । न हि पश्याम्यहं भूतं किञ्चिद्ःखपतोऽधिकम् ॥

तस्मात्	" ஆதலால்	भूतं	இப்பொழுது உண்
शोकसागरे	துயரக்கடலில்		டாயிருக்கிற
अहं	நான்	पतितं	நொடிய
पश्यामि	கிழும் துபடுகிறேன்.	दुःखं	துக்கத்தை
हि	ஆகையால்	अतः	காட்டிலும்
भवन्तः	கிண்தன்	अधिकं	அதிகமானதும்
पश्यन्तु	உன்னபடி அறிவிச்	किञ्चिद्	ஏதொன்றும்
	கனாக.	न	உண்டாகமாட்டாது.

श्वस्त्वं प्रभाते सौमित्रे सुपन्नाधिष्ठितं रथम् । आरुह्य सीतामारोप्य विषयान्ते समुत्सृज ॥

सौमित्रे	" இலக்ஷ்மண,	आरुह्य	எறிக்கொண்டு
स्व	நீ	सीतां	சீதையை
अः	நான்	आरोप्य	எற்றிவைத்துக் கொண்டு
प्रभाते	உதயகாலத்தில்		
सुपन्नाधिष्ठितं	சுயந்திரை சாரதியர்	विषयान्ते	ராஜ்யத்தின் எல்லை
	கக்கொண்ட		ஓரத்தில்
रथं	ரதத்தில்	समुत्सृज	தனியாய் விட்டுவிடு.

गङ्गायास्तु परे पारे वाल्मीकेस्तु महात्मनः । आश्रमो दिव्यसङ्काशस्तमसार्तीरमाश्रितः ॥

महात्मनः	" மஹாத்மாவைய	गङ्गायाः	கங்காநதியினது
वाल्मीकेः	வால்மீகிமுனிவரது	परे	அப்புறத்திய
दिव्यसङ्काशः	சுவர்க்கம்போலிருக்	पारे तु	கரையிலும்
	கிறதான	तमसार्तीरं तु	தமஸாநதியின்
			தீரத்திலும்
आश्रमः	ஆசிரமமானது	आश्रितः	இருக்கிறது.

तत्रैनां विजने देशे विस्वज्य रघुनन्दन । शीघ्रमागच्छ सौमित्रे कुरुष्व वचनं मम ॥ १८ ॥

रघुनन्दन	" ரகுநந்தன பிறந்	विस्वज्य	விட்டுவிட்டு
	த பின்னைவாடிய	शीघ्रं	உடனேயே
सौमित्रे	நக்ஷ்மண !	आगच्छ	நீ திரும்பிவருக.
तत्र	அதில்	मम	எனது
एनां	இவரை	वचनं	பியமனத்தை
विजने	ஜனஸஞ்சராமில்லாத	कुरुष्व	செய்துமுடி.
देशे	பிரதேசத்தில்		

न चास्मि प्रतिवक्तव्यः सीतां प्रति कथञ्चन ।

तस्मात्तु गच्छ सौमित्रे नात्र कार्या विचारणा

॥ १९ ॥

अस	"இந்த	प्रतिष्क यः च	மறுமொழிக்குச் செளி
कार्या	காரியமாகிறது		கொடுக்கிறவனாகவும்
न विचारणा	ஆலோசிக்கவேண்டியது	न अस्मि	நானில்லை,
	தாயில்லை.	सौमित्रे	ஸௌமீதிரன்,
सीतां प्रति	சீதைதையப்பற்றி	तस्मात्	ஆகையால்
कथञ्चन	எதுவுமாயிருந்தாலும்	एवं	கி
		गच्छ	செல்லப்படி முடி.

अप्रीतिर्हि परा मयं स्वयैतत्प्रतिवारिते । शापिता हि मया यूयं भुजाभ्यां जीवितेन च ॥

मया	"என்னால்	एतत्	இப்பொழுது
स्वया	உன்மேலும்	प्रतिवारिते	மறுத்து எதையும்
भुजाभ्यां	புஜைகள்மேலும்		மொழியும்புகுத்தில்
जीवितेन च	உயிர்மேலும்	मयं हि	எனக்கே
यूयं	நீங்கள்	परा	அளவு கடந்த
शापिताः हि	ஆலோசிட்டு சொல்லப்	अप्रीतिः	பிரதிசூசம் செய்த
	பட்டவர்கள்.		தாயும்.

ये मां वाक्यान्तरे ब्रूयन्नुनेतुं कथञ्चन । अहिता नाम ते नित्यं मदभीष्टविधातनात् ॥

वाक्यान्तरे	"இந்த ஆக்கிரை	ब्रूयुः	மன்றாடத்தலைப்படு
मां	என்னை [விடையத்தில்]	ते	அவர்கள் [கிருக்கின்ற]
ये	எவர்கள்	मदभीष्टविधातनात्	என் மனோதத்திற்கு
कथञ्चन	எப்படியாவது		இடையூறுசெய்வதால்
अनुनेतुं	மல்லாத் தைதொல்லி	नित्यं	சாதவதமான
	சமாதானப்படுத்த	अहिताः नाम	பகைவர்களே.

मानयन्तु भवन्तो मां यदि पच्छासने स्थिताः । इतोऽद्य नीयतां सीता कुरुष्व वचनं मम ॥

भवन्तः	"நீங்கள்	अस	இப்பொழுதே
पच्छासने	என்னுக்கிரையில்	इतः	இக்கிருந்து
स्थिताः	பக்தியுடையவர்கள்	नीयतां	அனுமத்தக்கொண்
यदि	என் கிறபசுதத்தில்		டுபொகப்பட்டும்.
मां	என்னை	मम	எனது
मानयन्तु	பெருமைப்படுத்துங்	वचनं	உமனத்தை
सीता	சீதை [கள்]	कुरुष्व	செய்துமுடி.

पूर्वमुक्तोऽहमनया गङ्गातीरेऽहमाश्रमान् । पश्येमिति तस्याश्च कामः संवर्त्यतामयम् ॥

अहं	"நான்	आश्रमान्	ஆசிரமங்களை
पूर्व	ஏற்கனவே	पश्येयं	பார்க்கவேண்டு
अनया	இவளால்	तस्याः	அவளது [கிறேன்:]
इति	இப்படி	अयं	இந்த
उक्तः	பேசுந்திடுக்கப்பட்ட.	कामः	மனோதாயானது
अंत	'நான் [ருக்கின்றேன்:]	संवर्त्यताम्	பூர்த்திசெய்துவிடப்
गङ्गातीरे	கங்கைக்கரையில்		பட்டிடும்."

एवमुक्त्वा तु काकुत्स्थो बाष्पेण पिहिताननः । प्रविवेश स धर्मात्मा भ्रातृभिः परिवारितः ॥

सः	அந்த	परिवारितः	சூழ்த்திருப்பவராய்
धर्मात्मा	தருமாத்மாவான	तु	இவ்விஷயத்தில்
काकुत्स्थः	காகுத்தர்	बाष्पेण	கண்ணீரால்
एवं	இவ்வண்ணமாய்	पिहिताननः	நனைத்திருக்கும் திரு
उक्त्वा	கியமித்தருளி		முகமுடையவராய்
भ्रातृभिः	ஸகோதரதார்க்களோடு	प्रविवेश	விளங்கினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे पञ्चचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 22513



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकः 1789

पञ्चचत्वारिंशः सर्गः—காற்பத்தாருவது ஸர்க்கம். ॥ ௪௩ ॥

सीताया गङ्गानीरनयनम्—ஸீதைையை கங்கக்கரைக்கு அழைத்துச்செல்வது.

ततो रजन्यां व्युष्टायां लक्ष्मणो दीनचेतनः । सुमन्त्रमब्रवीद्वाक्यं मुखेन परिशुष्यता ॥१॥

ततः	அப்பொழுது	परिशुष्यता	வாடிய
रजन्यां	இரவு	मुखेन	முகத்தோடு
व्युष्टायां	கழிந்ததும்	सुमन्त्रं	சுமந்திரருக்கு
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	वाक्यं	இந்த ஆக்கிரைையை
दीनचेतनः	விளங்காமடைந்தவராய்	अब्रवीत्	கியமித்தருளினார் :

सारथे तुरगाञ्छीघ्रं योजयस्व रथोत्तमे । स्वास्तीर्णं राजभवनात्सीतायाश्चासनं कुरु ॥

सारथे	“தேற சாரதே!	राजभवनात्	அரசரது அரசன்மனை
रथोत्तमे	சிறந்த ரதத்தில்		யிலிருந்து
तुरगान्	குதிரைகளை	स्वास्तीर्णं	மன்றாய் அலங்கரிக்கப்
शीघ्रं योजयस्व	படவளை பூட்டித்		பட்டதாமிருக்கின்ற
	தயார்செய்யும்;	आसनं च	ஒரு ஆசனத்தைதயும்
सीतायाः	சீதாதேவியாருக்கு	कुरु	எடுக்கவேண்டியும்.

सीता हि राजवचनादाश्रयं पुण्यकर्मणाम् । मया नेया महर्षीणां शीघ्रवानीयतां रथः ॥

पुण्यकर्मणां	“புண்பாத்மர்களை	मया	என்னால்
	கிய	नेया	அழைத்துக்கொண்
महर्षीणां	மஹர்ஷிகளுடைய		டுப்போகப்படுகிறான்.
आश्रयं	ஆசரமத்திற்கு	रथः	இரதமானது
राजवचनात् हि	மன்னரது ஆக்கிரை	शीघ्रं	சீக்கிரமாகவே
	யானையே	आनीयताम्	கொண்டுவரப்பட்ட
सीता	சீதாபிரட்டியார்		கும்.

सुमन्त्रस्तु तथेत्युक्त्वा युक्तं परमवाजिभिः । रथं सुरुचिरप्रख्यं स्वास्तीर्णं सुखशय्याया ॥
आनीयोवाच सौमित्रि पित्राणां पानवर्धनम् । रथाऽयं समनुप्राप्तो यत्कार्यं क्रियतां प्रभो ॥

सुमन्त्रः तु	சுமந்திரரும்	आनीय	கொண்டு வந்து
तथा	"சரி, அப்படியே செய்கிறேன் "	मित्राणां	நிதந்தி
इति	என்று	मानवर्धनं	மித்திரர்களுடைய
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு		இஷ்டப்படியே
परमवाजिभिः	சிறந்த குதிரைகளால்	सौमित्रि	கடக்கும்
युक्तं	நூட்டப்பெற்றதும்	उवाच	வந்தமணிசிடம்
सुरुचिरप्रख्यं	மிக அழகு வாய்ந்த தும்	प्रभो	இப்படித்தெரிவித் தார்:
सुखशय्याया	மிகுதுவான படுக்கை யால்	अयं	"பெரியே!
		रथः	இதோ
		समनुप्राप्तः	ரதமானது
स्वास्तीर्णं	{ மிக்க அழகாய் அலங்கரிக்கப்பட்டு வினங்குகிறதமான		சித்தமாய் வந்திருக்கின்றது.
रथं	ரதத்தை	कार्यं	திருவுள்ளம்
		यत्	எனுகோ அப்படியே
		क्रियताम्	செய்வலாம்."

एवमुक्तः सुमन्त्रेण राजवेदमनि लक्ष्मणः । प्रविश्य सीतामासाद्य व्याजहार नर्यभः ॥

सुमन्त्रेण	சுமந்திரனால்	राजवेदमनि	மன்னரது அரண்ம
एवं	இவ்வண்ணமாய்	प्रविश्य	புகுந்து [கூடில்
उक्तः	சொல்லியதற்குச் செவ்வாய்த்த	सीतां	சீதாதேவியாகா
		आसाद्य	சண்டு
नर्यभः	புருஷோத்தமராகிய	व्याजहार	இப்படி விண்ணப்பம் செய்தார்:
लक्ष्मणः	வந்தமணர்		

त्वया किलैष नृपतिर्वरं वै याचितः प्रभुः । नृपेण च प्रतिज्ञातमाश्रयथाश्रयं प्रति ॥ ७ ॥

एषः	"இந்த	आश्रयः वै	அநினைக்கப்பட்டவராகவும்
प्रभुः	சர்வேஸ்வரராகிய	याचितः च	வேண்டிக்கொள்ளப் பட்டவராகவும் ஆகி
नृपतिः	மன்னர்	नृपेण	மன்னால் [நாள்.
त्वया	தேவரீரால்	प्रतिज्ञातं च	அனுமதித்தருளப் பட்டதாகவும்
आश्रयं	ஆசரமத்திற்கு	किञ्च	தெரியவருகிறது.
प्रति	போகும்விஷயத்தில்		
वरं	மனோரதத்தை		

गङ्गातीरे मया देवी ऋषीणामाश्रवाञ्छुभान् । शीघ्रं गत्वा तु वैदेहि शासनात्पार्थिवस्य नः ॥
अरण्ये मुनिभिर्बुधैः अवनेया भविष्यसि ॥ ८ ॥

வீதேஹி	வைதேஹி	मया	என்னைது
देवि	தேவிவாரே,	शीघ्रं	இப்பொழுது
तु	இவ்விஷயத்தில்	गत्वा	ஒழுங்குநிலை,
नः	நமது	मुनिभिः	முனிவர்களால்
पार्थिवस्य	மன்னவரது	बुधैः	வவரிக்கப்பட்ட
शासनात्	நியமனத்தால்	अरण्ये	அரண்வத்தினுள்
गङ्गातीरे	கங்கைக்கரையில்	अवनेया	அவழந்துக்கொண்டு
ऋषीणां	ரிஷிகளுடைய		போகப்பட்டவராக
छुभान्	புண்ணிய	भविष्यसि	ஆகுவிடாக.
आश्रमान्	ஆசிரமங்களுக்கு		

एवमुक्त्वा तु वैदेही लक्ष्मणेन महात्मना । महर्षमतुलं लेभे गमनं चाप्यरोचयत् ॥ ९ ॥

महात्मना	மஹாத்மாவாகிய	महर्षे	எந்தோதாஷத்தை
लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணரால்	लेभे	அடைந்தார்.
एवं	இவ்வண்ணமாய்	अपि	அன்றியும்
उक्त्वा	சொல்லப்பட்டதற்கு	तु	உடனேயே
	திருச்செவிகையத்த	गमनं च	பிரயாணமாகவும்
वैदेही	வைதேஹியார்	अरोचयत्	திருவுள்ளக்கொண்டார்.
अतुलं	அத்யந்த		

वासांसि च महार्हाणि रत्नानि विविधानि च । गृहीत्वा तानि वैदेही गमनायोपचक्रमे ॥

वैदेही	வைதேஹியார்	वासांसि च	ஆடைகளைபும்
रत्नानि	அந்த	गृहीत्वा	எடுத்துக்கொண்டு
विविधानि	பல	गमनाय	பிரயாணத்திற்கு
महार्हाणि	திவ்ய	उपचक्रमे	சித்தம்பெணுள்.
रत्नानि च	ஆபரணங்களைபும்		

इमानि मुनिपत्नीनां दास्याम्याभरणान्यहम् । वस्त्राणि च महार्हाणि धनानि विविधानि च ॥
सौमित्रिस्तु तथेत्पुक्त्वा रयमारोप्य मेधिलीम् । प्रययौ शीघ्रतुरगैः रामस्याज्ञामनुसरन् ॥

रामस्य	ராமபிரஸனது	इमानि	இந்த
आज्ञां च	நியமனத்தையே	विविधानि	பல
अनुसरन्	நினைத்துக்கொண்டிருக்கும்	महार्हाणि	திவ்ய
		आभरणानि	ஆபரணங்களைபும்
सौमित्रिः	இலக்ஷ்மணர்	धनानि	பரிசுகளைபும்
तु	இவ்விஷயத்தில்	वस्त्राणि च	ஆடைகளையும்
अहं	நான்	मुनिपत्नीनां	முனிபத்தனிகளுக்கு

दास्यामि	தாணம் சொல்வப்போ கிறேன்* என்பதற்கு	शीघ्रतुगै:	வெகமாகச் சொல்லும் குதிரைகள் பூட்டிய
तथा इति	'திருவுன்னப்படி செய்க' என்று	रथे	ரதத்தில்
उच्चवा	சொல்லிவிட்டு	आरोप्य	எழுந்தருளப்பண் ணிக்கொண்டு
मैथिली	மைதிலியாணா	प्रययौ	பிரயாணமாகுர்.

अब्रवीच्च तदा सीता लक्ष्मणं लक्ष्मिवर्धनम् । अशुभानि बहून्वेव पश्यामि रघुनन्दन ॥

तथा	அதப் பிரஸக்தியில்	अबवीच	இப்படி அறிவித்தான்:
सीता	சிதாபிரட்டியார்	रघुनन्दन	* ரகுநந்தன,
लक्ष्मिवर्धनं	லக்ஷ்மியின் ஆதரவு பெற்றுவினக்கும்	बहूनि	பல
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து	अशुभानि एव च	அபசமுனங்களைவெ
		पश्यामि	நான் காண்கின்றேன்.

नयनं मे स्फुरत्यय गात्रोत्कम्पश्च जायते । हृदयं चैव सौमित्रे अस्वस्थमिव लक्षये ॥

सौमित्रे	*தேற சௌமித்ரே!	जायते	இருக்கின்றது.
अय	இப்பொழுது	हृदयं एव	உள்ளமும்
मे	எனது	अस्वस्थं इव	{ நினைகொள்ளாமல் கலக்கமுற்றிருக்கிற தாகவே
नयनं च	வளது கண்ணும்	लक्षये	காண்கிறேன்.
स्फुरति	தடிக்கின்றது.		
गात्रोत्कम्पः च	உடல் நடுக்கமுற்ற தாயும்		

औस्तुत्रयं परमं चापि अधृतिश्च परा मम । शून्यामेव च पश्यामि पृथिवीं पृथुलोचन ॥

पृथुलोचन	{ "புத்திரா தர்பந்தான் வினக்கச்சொல்லக் கடியவரே,	अधृतिः च	க்லைசமும்
मम	எனக்கு	परः	அதிகமாயிருக்கிறது.
औस्तुत्रयं च	ஆசையும்	अपि	அன்றியும்
परमं	அதிகமாயிருக்கிறது.	पृथिवीं च	பூமியையும்
		शून्या एव	தன்பப்பட்டுக்கொ ண்டிருக்கிறதாகவே
		पश्यामि	நான் காண்கிறேன்.

अपि स्वस्ति भवेत्तस्य भ्रातुस्ते भ्रातृवत्सल । श्वशूणां चैव मे वीर सर्वाभामविशेषतः ॥
पुरे जनपदे चैव कुशलं शार्णिनामपि । इत्यञ्जलिंकृता सीता देवता अभ्ययाचत ॥१७॥

भ्रातृवत्सल	* பிரதாவரல் கொண் டாடப்பட்ட	स्वस्ति	{ மஃதோரு கிபாதிபு மில்லாத தேற சௌக்கியம்
वीर	வீரரே!	भवेत्	இருத்தல் வேண்டும் "
ते	உமக்கு	इति	என்று சொல்லிவிட்டு

சிதாபிராட்டியர்	சீதாபிராட்டியர்	சுடூனா	மாமிடாகன்
அஜலிகூதா	கைகப்பிக்கொண்ட	சர்வாஸீ எவ	எல்லோருக்கும்
தேவதா:	தேவதைகளை [வளாகி	புரீ ச	நகரத்திலும்
அரயாசத்	இப்படி யாகித்து வே	ஜனபதே எவ	நாட்டிலும்
	ண்டிக்கொண்டான்:	அவிசேபத:	ஸகல
தஸ	"அவரது	பிராணி அபி	பிராணிகளுக்கும்
ஆநு: ச	நகையனுக்கும்	கூலக் அபி	குறையில்லா திருத்
மே	எனது		தல்வேண்டும்."

लक्ष्मणोऽथै तु तं श्रुत्वा शिरसाऽऽवन्य मैथिलीम् । शिवमित्यब्रवीद्धृष्टो हृदयेन विशुष्यता ॥

கடவன:	லக்ஷ்மணர்	ஹ:	மனசுந் துஷ்டிகொண்
விசுஷ்யதா	விசாரத்தால் தவிந்		வராகி
	துக்கொண்டிருக்கும்	மேயிலீ	மைதிலியாரை
ஹ்வேன	உன்னத்தோடு	சிரசா	முடிதாழ்த்தி
தீ	அந்த	அவந்ய	நமஸ்கரித்து
அய்	மடுனுபாவத்தை	சிவ	'தைவரனுக்கிரகம்
சுத்வ	அறிந்து	ஐதி	என்று [பெறுவிராக'
து	இவ்விஷயத்தில்	அமவீந்	கொன்னார்.

ततो वासमुपागम्य गोमतीतीर आश्रमे । प्रभाते पुनरुत्थाय सौमितिः सूतमब्रवीत् ॥१९॥

சௌமிதி:	சௌமித்திரி	புந:	திரும்பி
கோமதிதீர:	கோமதிதீரத்தில்	உதய	எழுந்து
ஆசிரமே	ஒரு ஆசிரமத்தில்	தத:	அதன்மேல்
யாஸீ	தங்கியிருத்தலை	சூத்	சாரதிக்கு
உபாஸ்ய	செய்துவிட்டு	அமவீந்	இப்படி நியமித்தரு
பிராத்தே	உதயத்தில்		ளினார்:

योजयस्व रथं शीघ्रमद्य भारीरथीजलम् । शिरसा धारयिष्यामि त्र्यम्बकः पर्वते यथा ॥

உய	"இப்பொழுதே	த்யம்பக:	முந்தண்ணர்
ரய்	இரத்ததை	யதா	எவ்வண்ணமோ அவ்
சீக்ஷ	செய்தல்	சிரசா	முடியில் [வண்ணமே
யோஜயஸ்வ	தயார்செய்யும்.	பாரிஸீஜல்	கங்காஜலத்தை
பர்வத	நிலையாட்பர்வதத்தில்	சாரயிஷ்யமி	நரிக்கப்பொகிறேன்."

सोऽश्वान्नञ्ज्वाऽय चतुरो रथे युहुत्वा मनोजवान् ।

आरोहस्वेति वैदेहीं सूतः प्राञ्जलिरब्रवीत्

॥ २१ ॥

சுநு:	மஹாசாமர் தயசாலி	அசுவான் யுஹ்வா	குதிரைகளைப் பூட்டி
சு: சூத்:	அந்த சாரதி [யாசெ	வீதீ	வைதேநியாருக்கு
ரயே	இரத்தத்தில்	அரோஹ	'எறியருளலாம்'.
ரஜ்வா	கறிந்ருல்	ஐதி	என்று
மனோஜவான்	மடுனுமேகமாய்ச்	பிராஜலி:	அஞ்சலிமறஸ் போய்
	செல்லவெல்ல	அமவீந்	அறிவித்தனர்.

सा तु सूतस्य वचनादारुह रथोत्तमम् । सीता सौमित्रिणा सार्धं सुमन्त्रेण च धीमता ॥
 आससाद विशालाक्षी गङ्गां पापविनाशिनीम् । अथार्धदिवसं गत्वा भार्गीरथ्या जलाशयम् ॥
 निरीक्ष्य लक्ष्मणो दीनः प्ररुहोद महास्वनः ॥ २४ ॥

சூதஸ	சாரதிவினுடைய	மகா	மாத்நிரசெய்து
வचनाய் து	சொல்லுகேட்ட	பாபவினாசி	ஸகலபாபங்களையும்
	உடனே		பேசக்கவல்லதாகிய
சா	ஆந்த	மகா	கங்கைக்கு
விசாலாட்சி	ஸகலதா தம்முடைய	ஆசஸாத	வந்துசேர்ந்தான்.
	ஸக்தியாகிய	அத	ஆப்பொழுது
சீதா	சினத	லக்ஷ்மண:	நிலகந்தமணர்
பீமதா	நீமாணுன	மாரீரதா:	கங்கையினுடைய
சௌமித்ரிணா	செவமித்ரியோடும்	ஜாஸய்	ஐவப்பெருக்கை
சுமன்ட்ரேண ச	அமந்திரரோடும்	நிரீக்ஷ	கண்ணுற்று
சார்ப்	கடவே	தீன:	துயரத்தை உள்ளடக்
ரயோதமம்	சிறந்தரத்தத்தில்		கமுடியாதவராய்
ஆஸரோ	ஏறிக்கொண்டான்.	மகாஸ்வன:	உரத்தகுரலுடன்
அர்ப்விவசம்	காணப்பொழுதில்	மரோ	கதறி அழுதார்.

सीता तु परमायत्ता दृष्ट्वा लक्ष्मणमातुरम् । उवाच वाक्यं धर्मज्ञा किमिदं ख्यते त्वया ॥

பரீஷா	சகலதருமங்களையும்	பு	நுதுவிஷயத்தில்
	மறிந்த	வாக்யம்	புன்கண்டசொல்லி
சீதா	சிறப்பிராட்டியார்	உவாச	திருவாய்மலர்ந்தரு
லக்ஷ்மண	ஸக்தம்ணரை		வினா:
ஆபுரே	துக்கப்பட்டு	தவா	"உம்மால்
	அழுகிறவராய்	இத	இப்பொழுது
இஷ்டா	பார்த்து	கி	என்
பரமாயதா	அதிக பயிச்சியருடைய	உயதே	வாங்கிட்டுகதறி
	பவராகி		அழப்படுகிறதா?

जाह्नवीतीरमासाय चिराभिलषितं मम । हर्षकाले किमर्थं मां विषादयसि लक्ष्मण ॥२५॥

லக்ஷ்மண	"நீளு ஸக்தம்ண!	ஹர்ஷகாலே	ஸந்தவ்யபாவிருக்
மம	என்னால்		கும்ஸமயத்தில்
விராபிலிபிதம்	வெகுநாளாகத்	மா	எனக்கு
	கோரப்பட்டிருந்த	கிமர்ப்	என்
ஜாஹ்விதீர்	கங்கைக்கரைக்கு	விபாடியசி	விசயத்தை விளைவிக்க
ஆஸாய	வந்துசேர்ந்து		கிறீர்?

नित्यं त्वं रामपार्श्वेषु वर्तसे पुरुषर्षभ । कचिद्दिनाकृतस्तेन हिरात्रं शोकमागतः ॥ २७ ॥

புருஷர்ஷம்	"புருஷோத்தம !	ஹிராத்ர:	இரண்டிரவு
ரம்	நீர்	வினாகுத:	பிருந்திருக்கீர்.
நித்யம்	எப்பொழுதும்	ஸ்தேன:	அதனால்
ராமபார்ஷ்வு	ஸ்ரீராமர் பக்கத்தில்	ஸோக்	வருந்த சீதை
வர்தஸே	இருந்துக்கொண்டிருக்கீர்.	அமாத:	அடைந்திருக்கிறீரா?
		கசிஷ்	என்ன?

ममापि दयितो रामो जीवितादपि लक्ष्मण । न चाहमेवं शोचामि यैवं त्वं बालिशो भव ॥

लक्ष्मण	"எகத்தமண !	एव	இப்படி
राम:	ஸ்ரீராமர்	न शोचामि	விசனமுறுகின்றேன்
मम च	எனக்கும்		விடிலை.
जीवितात् अपि	பிராணனிலும்	त्वे	நீர்
दयितः	பிரியமானவர்.	एवं	இப்படி
अपि	ஆபிலும்	बालिषः	குழந்தையாய்
अहं	நான்	मा भव	இருக்கலாகாது.

तारयस्व च मां गङ्गां दर्शयस्व च तापसान् ।

ततो मुनिभ्यो दास्यामि वासांस्याभरणानि च

॥ २९ ॥

मां	"என்னை	ततः	அங்கிடத்தில்
गङ्गां	கங்காநதியின்	मुनिभ्यः	நிஷிகளுக்கு
तारयस्व	அக்கரையில் சேர்ப்பி	वासांसि च	ஆடைகளையும்
तापसान् च	முனிவர்களை யும் [யும்.	आभरणानि च	ஆபரணங்களை யும்
दर्शयस्व	தரிசிக்கச்செய்யும்.	दास्यामि	தானம் செட்கிறேன்.

ततः कृत्वा महर्षीणां यथावदभिवादनम् । तत्र चैकां निशामुष्य यास्यमस्तां पुरीं पुनः ॥

ततः	"அங்கிடத்தில்	निशं	இரவு
महर्षीणां	புறநரிஷிகளுக்கு	तत्र च	வலித்திருந்து
यथावत्	விதிமுறைப்படி	ततः	பிறகு
अभिवादने	நமஸ்காரத்தை	तं	அந்த
कृत्वा	செய்து விட்டு	पुर्वं	நான்கு
एकं	ஒரு	पुनः वास्यामः	திருப்பிப்போவோம்.

तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा प्रमुष्य नयने शुभे । नाविकानाह्वयामास लक्ष्मणः परवीरहा ॥

इयं च सज्जा नौधेति दाशाः पाञ्चलयोऽनुवन् ॥ ३१ ॥

परवीरहा	விஷ்ணுவின்	तत् वचनं	அந்தத் திருவாக்கை
	அம்சமாகிய	श्रुत्वा	சொமேற்கொண்டு
लक्ष्मणः	எகத்தமணர்	नयने	இருகண்களை
तस्याः	அவளது	शुभे	அனக்கமாய்

வசுத	தூடைத் துக்கொண்டு	உய்	' தூதேதா
நாவிசாந்	ஒடக்காரர்களுக்கு	சவா	சித்தமாயிருக்கிறது'
அஹுவாஸ	கட்டியாயிட்டார்.	இதி	என்று
வாஸ: வ	தரகர்களுக்கும்	மாஸகஸ: வ	நாகுப்பிக்கொண்டே
நி:	ஒடும்	அபுவந்	பதினரைத்தரர்கள்.

திதிபுலேக்ஷணோ மஹா ஸுபா நாவஸுபாஹந் । மஹா சந்தாரயாமாஸ லக்ஷணஸ்தா சமாஹித: ॥

லக்ஷண:	லக்ஷணமணர்	சமாஹித:	மஹா புண்யசாலியா
ஸுபா	புண்யமான		கிவ
மஹா	கங்காநதியை	லக்ஷண:	லக்ஷணமணர்
திதிபு:	தாண்ட எண்ணக்	ஸா	அந்த
	கொண்டவராய்	மஹா	கங்கையை
நாவ்	ஒடத்தை	சந்தாரயாமாஸ	கட்டிப்போய்ச்சென்ற
உபாஹவ	கண்முன் கண்டார்.		தார்.

இத்யாபி ஸ்ரீமத்ராமாயணே வாலுக்கியே அடிகாவ்யே

உத்தரகாண்டே ஸதவாரிசு: சரீ: ॥

அடித: ஸ்லோக: 22545

உத்தரகாண்டே அடித: ஸ்லோக: 1821



சசனவாரிசு: சரீ:—நாற்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் ॥ ௪௩ ॥

ஸ்ரீராமநித்யோகநிவேதனம்—ஸ்ரீராமரது சீயமனத்தை தெரிவிப்பது.

அத நாவ் ஸுவிஸ்தாஸா நைபாதி ராஸநானுஜ: । அரோஹ சமாயுக்தா பூர்வமாரோஹ மைதிலிம் ॥

அத	இப்பொழுது	நாவ்	ஒடத்தில்
ராஸநானுஜ:	லக்ஷணமணர்	மைதிலி	மைதிலியாகா
நைபாதி	குறுகியகூடைய,	பூர்வ	முதலில்
ஸுவிஸ்தாஸா	அதிலில்தாராமாய்	அரோஹ	ஏற்றியவத்து, பிறகு
சமாயுக்தா	அமைக்கப்பட்ட	அரோஹ	எதிக்கொண்டார்.

ஸுமந்ர சைவ சரஸ்ய ஸ்ரீயதாமிதி லக்ஷண: । உவாச ஸோகஸந்தஸ: ப்ரயாஹிதி ச நாவிகம் ॥

ஸோகஸந்தஸ:	{ மனோவெதனைபால் அதிகமாய்தவித்துக் கொண்டிருக்கும்	ஸ்ரீயதா	' இங்கேயே திருக்கப் படவேண்டும்'
லக்ஷண:	லக்ஷணமணர்	இதி ஸு	என்றும்
ஸுமந்ர	சுமந்திரரைப்	ச ச	உடனேயே
	பார்த்து	நாவிக்	ஒடக்காரனைப்
சரஸ்ய	ரதத்தை வைத்துக்	ப்ரயாஹி	' டுட்டுக' [பார்த்து
	கொண்டு	இதி	என்றும்
		உவாச	சீயமித்தருளினார்.

ततस्तोरमुपागम्य भार्गव्याः स लक्ष्मणः । उवाच मैथिलीं वाक्यं प्राञ्जलिर्वाप्य संयुतः ॥

सः	அந்த	मैथिली	மைதி லியாரைப்
लक्ष्मणः	ஸந்த்ரமணர்		பார்த்து
भार्गव्याः	கங்கையினது	वाचरंयुतः	கண்களில் நீர் ததும்ப
ततः	எதிர்	प्राञ्जलिः	கைகூப்பித்தொண்டு
तीरं	தரைமைய	वाक्यं	பின்கண்ட சொல்லை
उपागम्य	அடைந்து	उवाच	மொழிந்தார் :

हृदयं मे महच्छयं यस्मादायें धीमता ।

अस्मिन्निमित्ते वैदेहि लोकस्य वचनीकृतः

॥ ४ ॥

श्रेयो हि परणं मेऽथ मृत्युर्वा यत्परं भवेत् ।

न चास्मिन्नीदृशे कार्ये नियोऽयो लोकनिन्दिते

॥ ५ ॥

वैदेहि	"வைதேஹியரே !	परं	முடிவாய்
महत्	மஹா கஷ்டமாயிருக் கின்ற	न भवेत्	ஆகாது.
शयं	{ மனதை விடாது குத் திகொண்டிருக்கும் செப்தி	हि	ஏனென்றால்
मे	என்னுடைய	धीमता	ஸர்வக்ஷராகிய
हृदयं	{ உள்ளத்தில் ஒளிந்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.	आयें	பூஜ்யரால்
मे	எனக்கு	अस्मिन्	இந்த
अथ	இப்பொழுது	ईदृशे	இப்படிப்பட்டதாகிய
मरणं	மரணம்	लोकनिन्दिते	உலகநிந்திதமாகிற
श्रेयः वा	பெரும் லாக்கியம்	कार्ये	காரியத்தில்
यत्	அல்லவா	नियोऽयः	ஆளாம்கப்பட்டிருக்க
मृत्युः च	என்கிற பரிசுத்தில் மரணமும்	यस्मात्	அதனால் [கிறேன்.
		अस्मिन्	இந்த
		निमित्ते	விவசயத்தில்
		लोकस्य	உலகத்தாருடைய
		वचनीकृतः	{ சர்க்குதாயிருக்கும் நிற்களைக்குப் பாத் திரையிருக்கிறேன்.

प्रसीद् च न मे पापं कर्तुमर्हसि शोभने । इत्यञ्जलिकृतो भूमौ निपपात स लक्ष्मणः ॥

शोभने	"பதிகிருதாரிசோ மணியே !	इति	என்று சொல்லிவிட்டு
मे	என்னுடைய	सः	அந்த
पापं	குறையாக	लक्ष्मणः	ஸந்த்ரமணர்
कर्तुं न अर्हसि	திருவுள்ளத்தில் கொள்ளலாகாது.	अञ्जलिकृतः च	கைகூப்பியவண்ணமே
प्रसीद्	என்னை அனுக	भूमौ	பூமியில்
	கொடுத்திருக்கும்"	निपपात	விழுந்து விட்டார்.

रुदन्तं प्राञ्जलिं दृष्ट्वा काङ्क्षन्तं मृत्युमात्मनः । मैथिलीं भृशसंविष्टा लक्षणं वाक्यमब्रवीत् ॥

மேயிலி	ஹைதிலியாச்	रुदन्तं	அழுதுகொண்டிருக்
लक्षणं	லக்ஷணம்	दृष्ट्वा	பார்த்து [நெவராய்
आत्मनः	அத்மனஃ	भृशसंविष्टा	மிகப்பதைக்கும்
मृत्युं	மரணத்தை		மனத்தனனாகி
काङ्क्षन्ती	காங்க்ஷந்தி	वाक्यं	பின்னண்ட சொல்லை
प्राञ्जलिं	பிராஞ்ஜலியை	अब्रवीत्	சொன்னாள்.

किमिदं नावगच्छामि ब्रूहि तत्त्वेन लक्षण । पश्यामि त्वां न च स्वस्थमपि क्षेमं महीपतेः ॥

लक्षण	" நேறு லக்ஷணம் !	इदं किं	இது என்ன ?
त्वां	உமையே	महीपतेः	மஹாபாஹருக்கு
स्वस्थं न च	{ எவ்வாறான துடனி ருக்கின் நவராலில்லை பெண்பதைமாதிரி நானறியேன்	क्षेमं अपि	குறைபொன்று நிச்சையே ?
पश्यामि	வேறெதுவும் நானறி	तत्त्वेन	உள்ளது உள்ள படியே
नावगच्छामि	யாமலிருக்கிறேன்.	ब्रूहि	இயம்புக.

शापितोऽसि नरेन्द्रेण यत्त्वं सन्तापमागतः । तद्भूयाः सन्निधौ मद्यमदमाज्ञापयामि ते । ९ ॥

खे	" நீர்	शापितः असि	ஆணையிட்டுச் சொல்ல ப்பட்டிருக்கின்றீர்.
सन्तपः	அதிகத்துயரத்தில்	तत्	அதை
आगतः	முழுக்கிட்டக்கிளர்	भूयाः	வினங்கச் சொல்லிவிட
यत्	என்கிறபடியானதும்	ते	உமக்கு
सन्निधौ	{ முன்பின்சுடந்தளில் யங்களைப் போசிக் கைவிடும்	अदं	நான்
नरेन्द्रेण	புருஷோத்தமரால்	आज्ञापयामि	இப்பொழுது ஆஞ் ஞாபிக்கிறேன்."
मद्यं	என்னைப்பற்றி		

वेदेष्टा चोद्यमानस्तु लक्षणो दीनचेतनः । अवाङ्मुखो वाष्पकलं वाक्यमेतदुवाच ह ॥

लक्षणः	" லக்ஷணம்	अवाङ्मुखः	தலைகுனிந்தவண்ண
वेदेष्टा	வைதேதிலியால்		மேயிருந்துகொண்டு
तु	இவ்விரயத்தில்	ह	மஹாகஷ்டத்துடன்
चोद्यमानः	மன்னுடினெண்டிக்கொ ள்ளப்பட்டதராய்	वाक्यं	சமஸ்காரத்தை
दीनचेतनः	கிந்தைகலங்கியவராய்	एतत्	பின்னண்டவண்ண படியே
वाष्पकलं	{ கண்ணீர்ப்பெருக்கால் காய்திறந்துபேச முடியாதவராய்	उवाच	தெரிவித்தார்.

श्रुत्वा परिषदो मध्ये क्षपवादं सुदारुणम् । पुरे जनपदे चैव त्वत्कृते जनकात्मजे ॥
 रामः सन्तप्तहृदयो मां निवेद्य गृहं गतः ॥ ११ ॥

जनकात्मजे	" ஜனகரின் திரு மகனே !
श्रुत्वा	உம்மைப்பற்றி
रामः	நகரிலும்
सन्तप्तहृदयः	நாட்டிலும்
एव	காண்கடோரமள
मां	அபவாதச்சொல்
निवेद्य	ஊக்கு
गृहं हि	சபையின்
गतः	கடுவில்

श्रुत्वा	திருச்செவ்வாய்த் த
रामः	ஸ்ரீராமர்
सन्तप्तहृदयः	பற்றி எரியும் உள்ள முடையவரானார்.
एव	தந்தைமே
मां	என்னை
निवेद्य	{ என்னை வந்திற்கும் பொறுப்புக்காட்டி கிட்டு
गृहं हि	மாளிகையிலேயே
गतः	இருந்துகிட்டார்.

न तानि वचनीयानि मया देवि तवाग्रतः । यानि राज्ञा हृदि न्यस्तान्यमर्षात्पृष्ठतः कृतः ॥

अमर्षात्	" தாக்கம் ஸஹிக்க முடிவாமல்
पृष्ठतः	அவ்விடத்திலேயே
कृतः	தங்கிவிட்டார்.
राज्ञा	மன்னரால்
हृदि	என் ஹிருதயத்தில்
न्यस्तानि	சொல்லிப்போடப் பட்டவைகள்

यानि	எனவகளை
तानि	அனவகள்
देवि	தேவ தேவி!
तव	தேவரீரது
अग्रतः	முன்னிலையில்
मया	என்னால்
न वचनीयानि	சொல்லத் தக்கவைகள் ஆல்லை.

सा त्वं त्यक्त्वा नृपतिना निर्दोषा मम सन्निधौ । पौराणवादभीतेन ग्रहं देवि न तेऽन्यथा॥

देवि	" தேவியாரே!
निर्दोषा	நிர்தோஷியாகிய
सा त्वं	மீரத்யக்த மஹாலக்ஷ் மியாகிய தேவரீர்
नृपतिना	மன்னரால்
पौराणवाद-}	லோகாபவாதத்துக்கு
भीतेन }	இடங்கொடுக்கக்கூ டாதென்கிற ஒரு காரணத்தாலேயே

त्यक्त्वा	தறக்கப்பட்டவர்
देवि	என்று தேவரீருக்கு
ग्रहं	{ திருவுன்னத்தில் எப் பொழுதுமிருத்தல் வேண்டும்.
मम	எனக்கு
सन्निधौ	தெரிந்தமட்டில்
अन्यथा न	வேறெதுவுமில்லை.

आश्रमान्तेषु च मया त्यक्तव्या त्वं भविष्यसि । राज्ञः शासनमाज्ञाय त्वेदं किल दौर्हिदम् ॥

त्वं	" தேவரீர்
मया	என்னால்
राज्ञः	மன்னரது
शासनं	நியமனத்தை

आज्ञाय	பெற்றுக்கொண்டு
आश्रमान्तेषु	ஆசிரமங்களின்

त्यक्त्वा	விட்டுவிட்டபடி	तव	தேவரீருக்கு
भविष्यति	ஆகிறீர். [உவராசு	हरे	இந்த
किल	இந்த ஒரு காரணத் தரல்தான்	दीक्षम्	அபசாரம் செய்யப் பட்டது.

तदेतज्जाह्नवीतीरे ब्रह्मर्षीणां तपोवनम् । पुण्यं च रमणीयं च मा विषादं कृथाः शुभे ॥

शुभे	"ஸகலத்திலும் பாண் டித்தியம்பெற்ற உத் இதோ [தாயாரே!	रमणीयं च	ரமணியமாயிருக் கின்ற
एतत्	இதோ [தாயாரே!	तपोवनं	ஆசிரமமிருக்கிறது.
जाह्नवीतीरे	கங்கைக்கரையில்	तव	இப்பொழுது
ब्रह्मर्षीणां	பிரம்மர்ஷிகளுடைய	विषादं मा कृथाः	சோகிக்கவேண்டாம்.
पुण्यं च	புண்புணயும்		

राज्ञो दशरथस्येष्टः पितुर्मे मुनिपुङ्गवः । सखा परमको विप्रो वाल्मीकिः सुमहायशाः ॥

सुमहायशाः	"மஹா பிரசித்தி பெற்ற கீர்த்திமானும்	मुनिपुङ्गवः	மறவர்ஷி
परमकः	ஸர்க்கோத்திருந்த டாகிய	मे	எனது
विप्रः	அந்தணருமான	पितुः	தந்தையாகிய
वाल्मीकिः	வால்மீகி	दशरथस्य	தசரத
		राज्ञः	மன்னருக்கு
		एष्टः सखा	பிரியமான தோழர்.

पादच्छायाधुपागम्य सुखमस्य महात्मनः । उपवासपरैकाया वस त्वं जनकात्मजे ॥१७॥

जनकात्मजे	"ஜனகரின் திரு மகனே!	उपवास-	பாயாத்தயவை தியா
त्वं	தேவரீர்	परैकाया }	விப்பதொன்றை
महात्मनः	மஹாத்மாவாகிய		யே கிறித்தமாய்க்
अस्य	இவரது		கொண்டவராய்
पादच्छायां	திருவடிவாய்ந்ததை	सुखं	வேறு கவலையின்றி
उपागम्य	ஆசிரயித்து	वस	எழுந்தருளியும்.

पतिव्रतात्वमास्थाय रामं कृत्वा सदा हृदि । श्रेयस्ते परमं देवि तथा कृत्वा भविष्यति ॥

देवि	"தேவியாரே!	पतिव्रतात्वं	{ பர்த்தாவையே தியா னம் செய்யும் கிருத த்தை
रामं	ஸ்ரீராமரை	आस्थाय	உடைத்திருக்கின்றீர்.
हृदि	உள்ளத்தில்	तथा	ஆகையால்
कृत्वा	ஆவாழ்நைம் செய்து கொண்டு	मे	தேவரீரது
परमं	எவ்வேளையிலும் எதுவாகவும்	श्रेयः	யசஸு
कृत्वा	பாராட்டி	सदा	எக்காலத்திலும்
		भविष्यति	கிளக்கப்போகிறது "

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकिये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे सप्तचत्वारिंशः सर्गः ॥

அபூதவாரிஷ: சரீ:—நாற்பத்தேட்டாவது ஸர்க்கம். ॥ ४८ ॥

சீதாபரீத்யாகம்.

लक्ष्मणस्य वचः श्रुत्वा दारुणं जनकात्मजा । परं विषादमागम्य वैदेही निषपात ह ॥१॥

जनकात्मजा	ஜனகரின் திருமக	श्रुत्वा	கேட்டு
	ளாகிய	परं	மற்றா
वैदेही	வைதேஹியார்	विषादं	விசனத்தை
लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணரது	आगम्य	ஆடைந்து
दारुणं	கொஞ்ச அதுக்கும்	निषपात	கிழே விழுந்தனர் ;
वचः	சொல்லை	ह	என்ன கஷ்டம்!

सा मुहुर्लेमिवासंज्ञा बाष्पपर्याकुलेक्षणा । लक्ष्मणं दीनया वाचा उवाच जनकात्मजा ॥

जनकात्मजा	ஜனகரின் திருமகனாகிய	असंज्ञा	புரட்சித்துக்கிடக் தவளாய் பின்னர்
सा	அவன்	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து
बाष्पपर्याकुलेक्षणा	{ கண்ணீரால் கலக்க முற்ற கண்களையுடை யவளாகி	दीनया	மனதிலிருக்கும் வியா குலத்தைக் காட்டும்
मुहुर्ले	ஒரு முறையித்த	वाचा	கொழிகொண்டு
उवाच	மட்டும் [காலம்]	उवाच	நியமித்தருளினான் :

मामिकेयं तनुर्नृतं सृष्टा दुःखाय लक्ष्मण । धात्रा यस्यास्तथा मेऽद्य दुःखमूर्तिः प्रश्यते ॥

लक्ष्मण	"வசுதமனா!	अद्य	இப்பொழுது
यस्याः	எந்த	प्रश्यते	காணப்படுகின்றது.
मे	என் மூடைய	तथा	ஆனபடியால்
द्वयं	அந்த	नृन्	நிச்சயமாய்
मामिक्ष	மிக ஆசையுடன் போ கித்து வளர்க்கப்	धात्रा	பிரம்மதேவரால்
तनुः	தேஹம் [பட்ட]	दुःखाय	துக்கத்துக்கென்றே
दुःखमूर्तिः	துக்கமே வடிவெடுத் து வந்ததென	सृष्टा	சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பிருக்கிறேன்.

किं नु पापं कृतं पूर्वं को वा दारैर्वियोजितः । याऽहं शुद्धसमाचारा त्यक्ता नृपतिना सती॥

या	எந்த	किं नु	என்ன
शुद्ध-	{ எப்படிப்பட்ட ஒரு பாபத்தையும் கிந்தை யிழையிலாத	पापं	பாபம்
समाचारा		कृतं	செய்யப்பட்டதோ ?
		दारैः	ஸம்ஸாரத்தோடு
सती	நித்தோஷியான	कः	யாரோ ஒருவன்
अहं	நான்	{ என்னால் ரோவெரட் டாமஸ் பிரித்துவைக் கப்பட்டானே, என்னமோ ?	
नृपतिना	மன்னரால்		
त्यक्ता	தறக்கப்பட்டுகிட டேன்.		
पूर्वं	பூர்வஜன்மத்தில்		

पुराहमाश्रमे वासं रामपादानुवर्तिनी । अनुसूयापि सौमित्रे दुःखे च परिवर्तिनी ॥ ५ ॥

சৌமित्रே	"ஸகந்தமண !	வாசீ	வாசத்தை
புரா	முன்பு	அநுசூய	அனுசூயிக்குகிட்டு
அஹ்	நான்	அபிச	இப்பொதோ
ஆசிரமே	ஆசிரமத்தில்	து:சு	பெருக்கஷ்டத்தில்
ராமபாடானுவர்தினி	ஸ்ரீராமரது திருவாடி களைச் சேர்ப்பவளாய்	பரிவர்தினி	தன் லிவிடப்பட்டிருந் கிறேன்.

सा कथं ह्याश्रमे सौम्य वत्स्यामि विजनीकृता ।
आख्यास्यामि च कस्याहं दुःखं दुःखपरायणा ॥ ६ ॥

சৌம்ய	"புண்டரீகமலை !	து:சு	துக்கத்தை
விஜனீகூதா	வகந்தமாய் தன்னி கிட்டுப்பட்டவளாய்	அக்யாச்யாமி	கொள்ளி ஆறுவேன்?
து:சுபராணா	துக்கமென வறியே துணையாகக்கொண்ட	ஆசிரமே	ஆசிரமத்தில்
சா அஹ்	அந்த நான்	கயே ஹி	எப்படித்தான்
கச்ய ச	காருடன்	வத்யாமி	காலங்கழித்துவரு வேன்?

किन्तु वक्ष्यामि मुनिषु कर्म वा सत्कृतं च किम् । कस्मिंश्चित्कारणे त्यक्ता रात्रवेण महात्मना ॥

महात्मना	"மஹாத்மாவாகிய	கி	எந்த
ராசிராண ச	ஸ்ரீராமவரையே	சக்து	ஆகரவுடன் ஏற்றுக் கொள்ளுகிறதாகிய
காரிசாஸித்	யதோ ஒரு	கம்	கார்யத்தில்
காரணே	காரணத்தைப்பற்றி	கிசு வா	என்னதான்
த்யக்தா	வைகிட்டுப்பட்டேன்.	வக்யாமி	நான் கொள்ளுகிறேனா?
முனிषு	முனிவர்களிடத்தில்		

न स्वययैव सौमित्रे जीवितं जाह्नवीतले । त्यजेयं राजवंशस्तु भर्तुमे परिहास्यते ॥ ८ ॥

சৌமित्रே	"ஸகந்தமண !	भर्तुः	பர்த்தாவின்து
जीवितं	உயிரை	राजवंशः	ராஜவம்சமானது
जाह्नवीतले	கங்காநீரடித்தத்தில்	परिहास्यते	சித்திக்கப்படும்
अथ एव	இப்பொழுதே	तु	என்கிறபடியால்
त्यजेयं	நான் ஒழிந்துவிட	न खलु	நான் சதுசெய்வலா காது.
मे	எனது [நாம்.		

यथाज्ञं कुरु सौमित्रे त्यज मां दुःखभागिनीम् । निदेशे स्थीयतां राज्ञः शृणु चेदं वचो मम ॥

சৌமित्रே	"ஸகந்தமண !	दुःखभागिनी	துக்கத்திற்கே பற்றத் தான்னுயும்
राज्ञः	மன்னரது	मां च	என்னையும்
निदेशे	சாஸனத்தில்	त्यज	ஒழித்துவிடும்.
स्थीयतां	யாரும் கடுபட்டுகடக் கடுவண்டியது.	मम	என்னுடைய
यथाज्ञं	கியமானமெப்படியோ ஆப்படியே	इदं	இந்த
		वचः	வேண்டுமெனின
कुरु	நீர்செய்துமுடியும்.	शृणु	சற்றுக்கவனித்துக் கேளும்த.

श्वश्रूणामविशेषेण माञ्जलिप्रग्रहेण च । शिरसाऽऽवृत्य चरणौ कुशलं ब्रूहि पार्थिवम् ॥

श्वश्रूणां	“மாமிசர்	शिरसा	முடிதாழ்த்தி
अविशेषेण	எல்லோருக்கும்	आवृत्य	நமஸ்கரித்து
कुशलं च	குசலம்வினஸிய	माञ्जलिप्रग्रहेण	சைகூப்பிக்கொண்டு
	தாகவும்		மிகவுணக்கத்துடன்
पार्थिवं	மன்னருக்கு	ब्रूहि	நான்சொல்லுகிறபடி
चरणौ	திருவடிகளில்		சொல்லும்:

जानासि च यथा शुद्धा सीता तत्त्वेन राघव । भक्त्या च परया युक्ता हिता च तव नित्यशः॥

राघव	“பூதிராசுவ!	तव	தேவரீருக்கு
सीता	உழவுபூரிசினின்றும்	नित्यशः	எக்காலத்திலும்
	உத்பலித்தவளாய்	हिता च	சேஷமத்தைதயே பிரார்
शुद्धा च	அந்தக்கரணசுத்தி		த்திக்கின்றவளாய்
	யுன்னவளாயும்	तत्त्वेन यथा	உள்ளபடியே
परया	எல்லோருக்கு	जानासि	{ தேவரீர் உள்ளத்தில்
भक्त्या	பக்தியினால் [முகிய		நன்றாய்த் தெரிந்தி
युक्ता	தீயானம்செய்பவ		ருக்கும்.
	ளாய்		

अहं त्यक्ता त्वया वीर अयशोभीरुणा जने । यच्च ते वचनीयं स्यादपवादसमुत्थितम् ॥ १२ ॥

वीर	“மறைய உத்தமரே!	वचनीयं	தொடும்
त्वया	தேவரீரால்	स्यात्	உண்டாருமாயின்,
जने	பிரானுகளிடத்தில்	मया च	என்னாலும் [அது
अयशोभीरुणा	அபகிர்ந்திக்கு அஞ்	परिहर्ष्ये	தீர்த்துவிடப்பட
अहं	நான் [செய்தால்		வேண்டியதுதான்;
त्यक्ता	கைவிடப்பட்டேன்.	मे	எனக்கு
यच्च	ஏதேனும்	तं हि	தேவரீரன்றோ
ते	தேவரீருக்கு	परमा	பரமமாயும்
अपवादसमुत्थितं	லோகாபவாதத்தால்	गतिः	கதி.

वक्तव्यश्चेति नृपतिर्धर्मेण सुसमाहितः । यथा भ्रातृषु वर्तेथास्तथा पौत्रेषु नित्यदा ॥ १३ ॥

नृपतिः	“மன்னர்	भ्रातृषु	பிராதாக்களிடத்தில்
नित्यशः	எப்பொழுதும்	यथा	எவ்வண்ணமோ
धर्मेण	அறநெறியில்	तथा	அவ்வண்ணமே
सुसमाहितः	மாறா ஆஸக்திகொண்	पौत्रेषु च	பிரானுகளிடத்திலும்
	டிருக்கின்றவர்	वर्तेथाः	தேவரீர் நடந்துகொள்
इति	என்று		ளவேண்டும்.
वक्तव्यः	{ எல்லாராலும்சொல்லி		
	க்கொண்டாடப்பட		
	வேண்டியது.		

परमो ह्येष धर्मस्ते तस्मात्कीर्तिरनुत्तमा । यन्तु पौरजनो राजन्धर्मेण सपवाप्नुयात् ॥ १४ ॥

राजन्	" 'தேற அரசே!	तस्मान्	அதனுடையவர்களுக்கும்
पौरजनः	பட்டணத்தார்	कीर्तिः	கீர்த்தி
धर्मेण	கீதிறெறிக்கு தோஷம் வாராதபடி	अनुत्तमा	ஒப்புயர்வில்லாதது.
यत् तु	எவையுமீ	से	தேவரிருக்கு
सपवाप्नुयात्	அடையவேண்டியதே.	एषः	இந்த
		धर्मः हि	தருமத்தான்
		परमः	எதற்கும் மேலானது.

अहं तु नानुशोचामि स्वशरीरं नरर्षभ । यथाऽपवादं पौराणां तथैव रघुनन्दन ॥ १५ ॥

रघुनन्दन	" 'தேற ரகுநந்தன!	अपवादं	அபவாதத்திற்கு
नरर्षभ	தேற புருஷோத்தமர்!	यथा	எவ்வளவோ
अहं एव	நானும்	तथा	அவ்வளவு
तु	இப்பொழுது	स्वशरीरं	எனது சரீரத்தைப் பற்றி
पौराणां	பட்டணவர்களினது உடைய	न नानुशोचामि	கிணங்கப்படவில்லை.

पतिर्हि देवता नार्याः पतिर्वन्धुः पतिर्गुरुः । शणैरपि श्रियं तस्माद्भर्तुः कार्यं विशेषतः ॥

नार्याः	" 'எந்தரீகளுக்கு	भर्ता	கணவனது
पतिः	கணவனே	कार्यं हि	கார્યத்தான்
देवता	தெய்வம்.	पतिः अपि	பிரணவிலும்
पतिः चन्धुः	கணவனே பந்து.	विशेषतः	அதிகமான
पतिः गुरुः	கணவனே குரு.	प्रियम्	அருமையானது.
तस्मात्	ஆதலின்		

इति मद्बचनाद्रामो वक्तव्यो मम संग्रहः ॥ १७ ॥

मम	" எனது எப்போதும் (அதாவது உட்கிரண்டாயிருக்கும் ஒரே அபிப்பிராயமுடைய இருவர் களில் ஒருவராகிய)	मद्बचनात्	எனது கிண்ணப்ப மாதிரிப்பதால்
संग्रहः		इति	பின் சொல்லுவான் எனமே
रामः	ஸ்ரீராமர்	वक्तव्यः	சொல்லுகிறப்படி கும்.

निरीक्ष्य माऽद्य गच्छ त्वमृतुकालातिवर्तिनीम् ॥ १८ ॥

त्वं	" நீர்	अमृतुकालातिवर्तिनी	அருவந்திருக்கின்றவ ளாய்
मा	என்னை	निरीक्ष्य	தெரிந்துகொண்டு
अद्य	இப்பொழுது	गच्छ	செல்லும்.

एवं ब्रुवन्त्यां सीतायां लक्ष्मणो दीनचेतनः । शिरसाऽऽवृण्य धरणीं व्याहर्तुं न शशाक इ ॥

एवं	இவ்வாறு	धरणी	தரையில்
सीतायां	சிதாப்பிராட்டியார்	आवृण्य	ஸரங்க்டாங்கமாய் விழு
ब्रुवन्त्यां	புகன்றதும்		ந்து நமஸ்கரித்து
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	व्याहर्तुं	போசவும்
दीनचेतनः	மனம் கொந்தவராகி	इ	கஷ்டத்தால்
शिरसा	முடிதாழ்த்தி	न शशाक	முடியாமலிருந்தார்.

प्रदक्षिणं च तां कृत्वा रुदन्नेव महास्वनः । ध्यात्वा मुहूर्तं तामाह किं मां वदसि शोभने ॥

तां	அவளுக்கு	ध्यात्वा	தீவானம்செய்து
प्रदक्षिणं	பிரதட்சிணத்தை	शोभने	"பதிலிருந்தாகிரே
कृत्वा	செய்துவிட்டு		மணியே,
महास्वनः	பெரும்சுவரில்	मां	அடியேனுக்கு
रुदन् एव	வாய்விட்டு அழுதென்	वदसि	தெவரீர் கிவமித்தரு
	றவராகவே		ருகிறது
तां	அவளைப்பார்த்து	किं च	என்ன? என்று
मुहूर्तं	ஒரு கொடிப்பொழுது	आह	விண்ணப்பம்
			செய்தார்.

दृष्ट्वैव न ते रूपं पादौ दृष्टौ तवानघे । कथमत्र हि पश्यामि रामेण रहितां वने ॥ २१ ॥

ते	"தேவரீரது	अनघे	கிச்சோஷியே!
रूपं	திருமேனியானது	रामेण	ஸ்ரீராமரால்
न दृष्ट्वैव	{ இதற்குமுன் கண்ணு	वने	சரட்டில்
	{ னும் பார்க்கப்பட்ட	रहितां	தனிமையாய் அதுப்பி
	தில்லை.		விடப்பட்டவரை
तत्र	தேவரீரது	अत्र	இவ்விஷயத்தில்
पादौ हि	திருவடிகள் மாத்திரம்	कथं }	நான் விசாரித்து அறி
दृष्टौ	ஸேவித்துவரப்பட்	पश्यामि }	ந்துகொள்ளுது எப்
	டன.		படி கியாயமாகும்?"

इत्युक्त्वा तां नमस्कृत्य पुनर्नावमुपासहत् । आरुह्य च पुनर्नावं नाविकं चाभ्यचोदयत् ॥

इति	இப்படி	उपासहत्	கிட்டினார்.
उक्त्वा	விண்ணப்பம் செய்து	नावं	படகில்
	விட்டு	आरुह्य	ஏறி
पुनः	திரும்பவும்	च च	தக்கூணமே
तां	அவரை	नाविकं	படகோட்டியை
नमस्कृत्य	நமஸ்கரித்து	पुनः	திரும்பி
नावं	படகை	अभ्यचोदयत्	நடத்தச்சொன்னார்.

स गत्वा चोत्तरं तीरं शोकभारसमन्वितः । समूह इव दुःखेन रथमध्याह्नद्वृतम् ॥ २३ ॥

शोकभारसमन्वितः { ശോകத்தின் அதிகத்
தால் தவித்துக்கொ
ண்டிருக்கும்
சா அவர்
उत्तरं तीरं வடகரைக்கு
गत्वा வந்துசேர்ந்து

समूहः { மெய்மறந்தவராய்
इव च இருந்தபடியால்
दुःखेन மிகக்கவடப்பட்டு
धृतं சடக்கென
रथं இரதத்தில்
अध्याह्न इव எறிக்கொண்டார்.

सुहृदुः परावृत्य दृष्ट्वा सीतामनाथवत् । चेष्टतीं परतीरस्थां लक्ष्मणः प्रययावय ॥ २४ ॥

अथ { அப்பொழுது
लक्ष्मणः ஸந்தமணர்
परतीरस्थां அக்கரையிலிருக்கும்
सीतां சிதாபிராட்டியை
अनाथवत् தஞ்சமனவரொருவ
ரைபும்காணாமல்

चेष्टतीं { படுத்துப்புரண்டுகொ
ண்டிருக்கிறவனாய்
सुहृः सुहृः திருப்பித் திரும்பி
परावृत्य நடக்காததிருப்பி
दृष्ट्वा பார்த்துக்கொண்ட
प्रययौ பிரயாணமானார்.

दूरस्थं रथमालोक्य लक्ष्मणं च सुहृदुः । निरीक्षमाणां तूद्विमां सीतां शोकः समाविशत् ॥

दूरस्थं { दूरத்தில்சென்று
விட்ட
लक्ष्मणं ஸந்தமணரையும்
इव च தேனரையும்
आलोक्य கவனித்த
सीतां சிதாபிராட்டியை
सुहृः सुहृः மென்மேலும்

निरीक्षमाणां { தற்காலநிலைமையை
கிர்த்திக்கின்றவனாய்
उद्विमां திடுவடைந்தவனாய்
शोकः तु துக்கம் மாதிரம்
समाविशत् கூடவே குடிசொண்டி
ருந்தது.

सा दुःखभारावनता यशस्विनी यशोधना नाथमपश्यती सर्ता ॥

रुोद् सा बर्हिणनादिते वने महास्वनं दुःखपरायणा सर्ता ॥ २६ ॥

यशस्विनी { மஹாபிராசித்தியாய்
यशोधना யசஸ் ஒன்றையே பா
க்கியமாய்க்கொண்ட
सा மஹாலக்ஷ்மியாகிய
सा सर्ता அந்தப் பதிலிரதை
बर्हिणनादिते மரில்கள் கூவும்
वने காட்டில்
दुःखपरायणा { துக்கமொன்றையே
துணையாய்க் கொண்
டவனாய்

नाथे { ஆதரிப்பவரொருவ
னாய்
अपश्यती सर्ता காணாதவனாய்
दुःखभारावनता { துக்கத்தின் அதிகத்
தால் திடுவடைந்த
வனாய்
महास्वनं பெருக்குரல்பாய்க்கி
रुोद् வாய்விட்டு அழுதான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे अष्टचत्वारिंशः सर्गः ॥

भादितः श्लोकाः 22589

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1865



एकोनपञ्चाशः सर्गः—நாற்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம். || ௪௨ ||

सीतायाः वाल्मीक्याश्रमप्रवेशः—ஸீதை வால்மீகியின் ஆசிரமத்தில் பிரவேசிப்பது.

सीतां रुदन्ती दृष्ट्वा तां तत्र वै मुनिदारकाः । प्राद्वन्वत्र भगवानास्ते वाल्मीकिरुग्रधीः ॥

मुनिदारकाः	முனிமக்கள்	रुगधीः	பெரும்புத்தியுள்ள
तत्र	அங்கத்தில்	वाल्मीकिः	வால்மீகி
रुदन्ती	அழுதுகொண்டிருக்கின்ற	भगवान्	பகவான்
तां	அந்த	आस्ते	எழுந்தருளியது
सीतां	சீதாபிராட்டியாரை	यत्र	எங்கிடத்திலே
दृष्ट्वा वै	பார்த்து	प्राद्वन्	அவ்விடத்திற்கு
			போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

अभिवाद्य मुनेः पादौ मुनिपुत्रा महर्षये । सर्वं निवेदयामासुस्तस्यास्तु रुदितस्वनम् ॥

मुनिपुत्राः	முனிமக்கள்	सर्वं	அவர்களை நிரந்தவரை யில்
मुनेः	முனிவரது	महर्षये	எல்லாஸந்தையும
पादौ	திருவடிகளில்		மஹரிஷியிடம்
अभिवाद्य	விழுந்துபணிந்து	निवेदयामासुः	{ இனிவரும்விதம் விண்ணப்பம் செய் தார்கள்.
तस्याः	அவளது		
रुदितस्वनं	அழுது புலம்புவதைப்பற்றி		

अदृष्टपूर्वा भगवन्कस्याप्येषा महात्मनः । पत्नी श्रीरिव संमोहाद्विरौति विकृतानना ॥ ३ ॥

भगवन्	“ஸ்வாமி!	पत्नी	புதிமஹாலக்ஷ்மி
कस्य अपि	யாரோ ஒரு	इव	போன்றவளுமான
महात्मनः	மஹாத்மாவுக்கு	दृष्ट्वा	வதோ ஒரு ஸ்திரீ
पत्नी	வாழ்க்கைபாணவளும்	संमोहात्	கலவரமடைந்து திக்கு
अदृष्टपूर्वा	இதுவரை வக்கும் கண்டிராத	विरौति	திரை தெரியாததால்
विकृतानना	{ அப்பத்தமாயிருக்கிற திருமுகமண்டல முடையவளும்		விநிட்டுக் கதறிக் கொண்டிருக்கிறாள்.

भगवन्साधु पश्य त्वं देवतामिव खाच्युताम् । नद्यास्तु तीरे भगवन्वरस्त्री काऽपि दुःखिता ॥

भगवन्	“ஸ்வாமி!	भगवन्	ஸ்வாமி,
मद्याः	நதியின்	खात्	ஸ்வர்க்கத்தினின்றும்
तीरे	கரையில்	पशुतां	இழுந்துவந்த
तु	இப்போது	देवतां	தேவதைகளை
का अपि	யாரோ ஒரு	इव	போலிருக்கிறவளோ
वरस्त्री	ஸ்திரீந்னம்	त्वं	தேவரீர்
दुःखिता	{ சோகம்மேலிட்டுப் புலம்பி அழுதுகொண்டிருக்கிறாள்.	साधु	அவசியம்
		पश्य	நேரிஸ்போய் பார்த்து குளவேண்டும்.

दृष्टाऽस्माभिः प्ररुदिता दृष्टं शोकपरायणा । अनर्हा दुःखशोकाभ्यामेका दीना ह्यनाथवत् ॥

अस्माभिः	" எங்கள் எால்	अनर्हा	தகர தவளாயும்
प्ररुदिता	புலம்பி அழுதுகொண்டிருக்கிறவளாயும்	अनाथवत्	அனாதைதபோல்
दृष्टं	அதிக	दीना	பரிதாபநிலையிலிருப்பவளாயும்
शोकपरायणा	{ மனவேதனைப்பட்டுக் கொண்டிருப்பவளாயும்	एषा हि	தான்மட்டுமிருப்பவளாயும்
दुःखशोकाभ्यां	இரு கண்டுகளுக்கும் மனவேதனைகளுக்கும்	दृष्टा	கவனிக்கப்பட்டாள்.

न ह्येनां मानुषीं विशः सन्क्रियाऽस्याः प्रयुज्यताम् ।

आश्रमस्याविदूरे च त्वामियं शरणं गता ॥

त्रातारमिच्छते साध्वी भगवंन्नातुमर्हसि

॥ ६ ॥

एनां	" இவளை	त्वां हि	தேவரீரை த்தான்
मानुषीं	மானிடப்பெண்ணாய்	सातारं	தஞ்சமரக
न विशः	நரங்கள் எண்ணவில்லை.	इच्छते	நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.
इयं	இந்த	भगवन्	ஸ்வாமி!
साध्वी	செனந்தரியவதி	शतुं	ஹானியிலிருந்து
आश्रमस्य	ஆசிரமத்திற்கு		தப்புவதற்க
अविदूरे	அருகில்	अर्हसि	திருவுள்ளக்கொள்ளும்.
शरणं	மிருகங்கள் வளிற்கும் ஓரிடத்தில்	अस्याः	இவளுக்கு
गता	விழுந்து படுத்திக் கிடக்கின்றாள்	सन्क्रिया	ஸக்காரமாத
च	என்கிறபடியால்	प्रयुज्यताम्	ஆக்குபிக்கப்பட்டும்.

तेषां तु वचनं श्रुत्वा बुद्ध्या निश्चित्य धर्मवित् । तपसा लब्धचक्षुष्मान्प्राद्वयत्र मैथिली ॥

तपसा	தகமஹிமைமயால்	निश्चित्य	{ கடந்த விஷயங்களை அறிந்து செயல்பெற உண்டபவைகளை நிச்சயித்துக்கொண்டு
लब्धचक्षुष्यान्	பெற்ற தேஜோமயராமுனிவர்	मैथिली	மைதிலியார்
धर्मवित्	[அவர்களுடைய மொழிக்கு	यत्र	எங்கிருந்தானோ
तेषां	அவர்களுடைய		அவ்விடத்திற்கு
वचनं	மொழிக்கு	प्राद्वत्	அதிவேகமாய்ப் புறப்பட்டார்.
श्रुत्वा	செவிசாய்ந்து		
बुद्ध्या	ஞான திருந்தியால்		
तु	இவ்விஷயத்தில்		

तं तु देशमभिप्रेत्य किञ्चित्पद्भ्यां महामतिः । अर्धमादाय रुचिरं जाह्नवीतीरमागमत् ॥
ददर्श राववस्येष्टां सीतां पर्जीमनायवत् ॥ ८ ॥

महामतिः	பெரும் புத்தியுள்ள அவர்	तं	அந்த
किञ्चित्	கொஞ்சம்	देशे तु	பிரதேசத்திற்கு
रुचिरं	களைவைத் தீர்க்க	आगमत्	வந்துசென்றார்.
अर्धं	அர்ப்பிய த்தை	राववस्य	ஸ்ரீராகவருக்கு
काश्य	எடுத்துக்கொண்டு	इष्टां	மனங்கோணாது நடக்
पद्भ्यां	கால்நடையாகவே	पर्वी	பத்னியாகிய [கும்
जाह्नवीतीरं	கங்கைக்கரையை	सीतां	சீதாபிராட்டியாரை
अ. मधेय	நோக்கிச் சென்று	अनायवत्	அனாதையாய்
		ददर्श	கண்ணுற்றார்.

विलपन्ती सुशोकातीं वाल्मीकिमुनिपुङ्गवः । उवाच मधुरां वार्णीं ह्लादयन्निव तेजसा ॥

वाल्मीकिः	வால்மீகி	विलपन्ती	{ ஸீறிட்டுக் கதறிக்கொ ண்டிருக்கும் ஆவலோ ப்பார்த்து
सुनिपुङ्गवः	மதுரிஷி	मधुरां	மனச்சாந்தியைத்தரு கிறதாகிய
तेजसा इव	தேஜஸினாலேயே	वार्णीं	இனிவரும் மொழியை
ह्लादयन्	சந்தகாமுர்த்தியாய் விளங்கிக்கொண்டு	उवाच	சொல்லியருளினார்.
सुशोकातीं	அசுந்நயமான சோகத் தலத்தலித்துகொண்டு		

शुषा दशरथस्य त्वं रामस्य महषी प्रिया । जनकस्य सुता राज्ञः स्वागतं ते पतिव्रते ॥

त्वं	“ நீர்	प्रिया	நலிதத்தையேகோரும்
जनकस्य राज्ञः	ஜனகராஜரின்	महिषी	சகவாகி;
सुता	திருமகள்;	पतिव्रते	மறாபதினிரதாகிரோ
दशरथस्य	தசரதருடைய	ते	உம்மை [மணியே!
शुषा	மருமகள்;	स्वागतम्	உபாசரித்து ஏற்றுக் கொள்ளுகிறோம்.
रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு		

आयान्ती चासि विज्ञाता मया धर्मसमाधिना । कारणं चैव सर्वं मे हृदयेनोपलक्षितम् ॥

आयान्ती असि	“ இக்குவந்திருக்கிறீர் என்று	धर्मसमाधिना	போகதிருஷ்டியினால்
मया	என்னால்	कारणं	வரலாறும்
विज्ञाता	தெரிந்துகொள்ளப் பட்டவர்.	सर्वं एव	{ கடைபிற்றவைகளும் நடக்கப்போகிறவைக ளுமான, எல்லாமும்
अ च	தகடினமே	उपलक्षितम्	ஸ்பஷ்டமாய்க் கண்டு கொள்ளப்பட்டது.
मे -	எனது		
हृदयेन	நயிருதயத்திலு		

तव चैव महाभागे विदितं मय तत्त्वतः । सर्वं च विदितं मया त्रैलोक्ये यदि वर्तते ॥१२॥

தெலிவெ	" மூவுலகிலும்	वि	ஆகையால்
यत् च	எனது	महाभागे	மஹாபுண்பவதியே,
वर्तते	நடக்கின்றதோ	तव	உமது
सर्व एव	அது எல்லாமும்	विदितं च	கீர்த்தி எல்லாமும்
मया	எனக்கு	मम	எனக்கு
विदितं	நன்றாகத்தெரியும்;	तत्त्वतः	உள்ளபடி தெரியும்.

अपापां वेद्यि सीते त्वां तपोलब्धेन चक्षुषा । विस्मया भव वैदेहि सांपत्तं मयि वर्तसे ॥

வேடி	" விதேகராஜரின் திரு மகளாகிய	वेद्यि	நான்கண்டிருக்கி
सीते	தேற வந்தே!	संपत्तं	இப்பொழுது [தேன்;
तपोलब्धेन	தபோபலத்தினுற் பெற்ற	मयि	என்விடத்தில்
चक्षुषा	ஞானதிருஷ்டியால்	वर्तसे	வந்துசேர்க்கிருக்கிறீர்;
त्वां	உம்மை	विस्मया	சோகந்தெளிந்து மன ந்தேறியவனாய்
अपापां	பாபரஹிதையாக	भव	ஆகுக.

आश्रमस्याविदूरे मे तापस्यस्तपसि स्थिताः ।

तास्त्वां वत्से यथा वत्सं पालयिष्यन्ति नित्यशः

॥ १४ ॥

வத்ஸே	" தேற வத்தே!	त्वां	உம்மை
मे	எனது	नित्यशः	எப்பொழுதும்
आश्रमस्य	ஆசிரமத்திற்கு	वत्सं	(தக்கன்) குழந்தையை
अविदूरे	அருகில்	यथा	எப்படியோ அப் படியே
तपसि	தபமொன்றிலேயே	पालयिष्यन्ति	பாதுகாத்துவரு வார்கள்
स्थिताः	ஆஸக்தியுள்ள		
ताः	அந்த		
तापस्यः	தாறவிப்பெண்கள்		

इदमर्थं प्रतीच्छ त्वं विस्मया विगतज्वरा । यथा स्वगृहमभ्येत्य विषादं चैव मा कृथाः ॥

इदं	" இந்த	अभ्येत्य	இருந்துகொண்டு
अर्थं	அர்க்கியத்தை	विगतज्वरा	சோகம் ஒழித்த
प्रतीच्छ	நீர் கைக்கொள்ளும்.		வளரவும்
त्वं	நீர்	विस्मया एव	உபசமனமான மனத்துடனணுகி
स्वगृहं	உமது சொந்த மாளிகையில்	विषादं च	மனஸ்தாபத்தை .
यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே	मा कृथाः	ஒழித்துக்கூடுக."

श्रुत्वा तु भाषितं सीता मुनेः परमपद्भुतम् । शिरसा वन्द्य चरणौ तथेत्याह कृताञ्जलिः ॥

சீதா	வந்தாராட்டியார்	து	உடனே
முன:	முனிவரது	கூதாஜலி:	அஞ்சலிவாஸ்தை
பரம	ஸமயத்திற்கேற்றதாயும்	யா கி	
அபூத	எதிர்பாராத ஸம்பவமாயுமிருக்கின்ற	चरणौ	திருவடிகளில்
भाषितं	வார்த்தையை	शिरसा	முடிதாழ்த்தி
श्रुत्वा	கட்டளைபென	वन्द्य	வணங்கி
	பாராட்டி	तथा इति	'நியமனப்படியே
		आह	செய்கிறேன்' என்று
			விடைதந்தனன்.

तं प्रयान्तं मुनि सीता प्राञ्जलिः पृष्ठतोऽन्वगात् ॥ १७ ॥

சீதா	வந்தாராட்டியார்	முனி	முனிவரை
प्रयान्तं	திரும்பி நடந்து	प्राञ्जलिः	கைகடப்பிக்கொண்டே
	செல்லும்	पृष्ठतः	பின்பற்றி
तं	அந்த	अन्वगात्	சென்றனன்.

तं दृष्ट्वा मुनिमायान्तं वैदेह्या मुनिपत्नयः । उपाजमुमुदा युक्ता वचनं चेदमब्रुवन् ॥ १८ ॥

मुनिपत्नयः	முனிபத்தினிகள்	युक्ताः	கறுகறுப்புடையவர்கள்
वैदेह्या	வைதேஹியாரோடு	कन्याभि	
आयान्तं	வந்துகொண்டிருக்கின்ற	उपाजमुः	எதிர்த்துக்கொண்டு
			சென்றார்கள்.
तं	அந்த	वचनं च	மனேபாவத்தையும்
मुनि	முனிவரை	इदं	இப்படி
दृष्ट्वा	கண்டு	अब्रुवन्	விண்ணப்பம்
मुदा	மனச்சந்துஷ்டியால்		செய்தார்கள்:

स्वागतं ते मुनिश्रेष्ठ चिरम्यागमनं च ते । अभिवाद्यापस्त्वां सर्वा उच्यतां किं च कुर्महे ॥

मुनिश्रेष्ठ	“நேறு முனிபுகழவரே!	सर्वो	தேவரீரை
ते	தேவரீருக்கு	सर्वोः च	அனைவராரும்
	ஸ்வாகதம். (தேவரீர்	अभिवाद्यानः	நமஸ்கரிக்கின்றோம்.
स्वागतं	இங்கு வந்ததை மிகக் கொண்டாடுகின்றோம்.)	किं	{ செய்வனென்று யாரிடம் எதேஜும் உண்டானால் அது
ते	தேவரீர்	उच्यतां	நியமித்தருணப்படட்டும்.
आगमनं	இவ்விடம்எழுந்தருளி	कुर्महे	சாங்கன் செய்ய
विश्व च	பலநான் கடந்து விட்டன.		காத்திருக்கின்றோம்.”

तासां तद्वचनं श्रुत्वा वाल्मीकिरिदमब्रवीत् । सीतेयं समनुयाता पत्नी रामस्य धीमतः ॥

वाल्मीकि:	வால்கிமுனிவர்	इयं	இவள்
तासां	ஆவர்களுடைய	धीमता:	தீமனான
तत् वचनं	அந்த வார்த்தை	रामस्य	ராமருடைய
श्रुत्वा	செவ்வரவத்தா	पत्नी	புனைவி;
इयं	இப்படி	सीता	சீதையென பெயர்
अब्रवीत्	நியமித்தருளினார்:		பூண்டவர்.
समनुयाता	சம நடவந்திருக்கும்		

पतिना दशरथस्यैषा जनकस्य सुता सती । अपापा पतिना त्यक्ता परिपाल्या मया सदा ॥

पतिना	பரந்தாவினுள்	अपापा	எவ்வித பாவத்திற்கு
त्यक्ता	கைவிடப்பட்ட		மிடங்கொடாத
एषा	இவள்	सी	பதறாபதிலிருகை.
जनकस्य	जनकமற்றாரா ஜனக	मया	என்னால்
सुता	திருமகள்;	सदा	என்றென்றைக்கும்
दशरथस्य	தசரதசக்கிரவந்தி	परिपाल्या	ஆதரவுடன் பரிபா
	யினது		லிக்கப்படவேண்டிய
रूपेण	மருமகள்;		வள்.

इमां भवन्त्यः पश्यन्तु स्नेहेन परमेण हि । गौरवान्मम वाक्याच्च पूज्या वोऽस्तु विशेषतः ॥

वः च	உங்கள் எல்லோருக்	गौरवात् हि	மகத்துவத்திற்காக
विशेषतः	பிரதானமாய் [கூட]		வே
पूज्या	பூனைக்குத்தக்க பாற்	इमां	இவளை
	திரமயிய இவள்	भवन्तः	நீங்கள்
सम	எனது	परमेण	அத்யந்த
वाक्यात्	ஆக்கிரையால்	स्नेहेन	உள்ளன்புகொண்டு
अस्तु	இவ்வு வாஸம் செய்	पश्यन्तु	காத்தென்று ஆக
	பட்டும.		ரித்துவருங்கள்.

मुहुर्मुहुश्च वैदेहीं प्रणिधाय महायशाः । स्वमाश्रमं शिष्यव्रतः पुनरायान्महात्तपाः ॥ २३ ॥

पुनः	அதன்மேல்	प्रणिधाय च	தியா நித்தக்கொண்
महायशाः	மிக்க புதற் பூண்ட	शिष्यव्रतः	சீட்களுடன் [சீட]
महात्तपाः	மஹரிஷி	स्व	தமது
वैदेहीं	வைகே நுரியாரை	अश्रमं	ஆசாமத்திற்கு
मुहुः मुहुः	மென்மெனும்	आयात्	எழுந்தருளினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे एकोनपञ्चाशः सर्गः ॥

पञ्चाशः सर्गः—ஐம்பதாவது ஸர்க்கம். || 50 ||

दुर्वासोवचनानुवादचोदना—தூர்வாஸஸ் சொன்னதைச் சொல்லத்துண்ணவேறு.

दृष्ट्वा तु मैथिलीं सीतामाश्रमे संवेशिताम् । सन्तापमगमद्वोरं लक्ष्मणो दीनचेतनः ॥ १ ॥

दीनचेतनः	சிக்கைத கொந்து கிடந்த	संवेशितां	{ உண்டுன அழைத்துக் கொண்டுபோகப்பட்ட டவளராய்
लक्ष्मणः	சகஷ்மணர்	दृष्ट्वा	கண்டுகொண்டு
मैथिलीं	மிதிலைதேசத்தில் ஆயிர்பவித்த	तु	ஆயினும்
सीतां	சீதாபிராட்டியை	घोरं	ஸூறிக்கமுடியாத
आश्रमे	ஆசிராமத்தில்	सन्तपं	துக்கத்தை
		अगमत्	அடைந்தார்.

अब्रवीच्च महातेजाः सुमन्त्रं मन्त्रसारथिम् । सीतासन्तापनं दुःखं पश्य रामस्य सारथे ॥

महातेजाः च	மஹாதேஜையசாஸி யாசெய	सारथे	“தேறு ஸாரதி!
मन्त्रसारथिं	மந்திரியும், ஸாரதியு மான்	रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய
सुमन्त्रं	சுமந்திரரைப் பார்த்து	सीतासन्तापनं	சீதாதேவியாரின் கஷ்ட டத்தால் தான் படும்
अब्रवीत्	கறிஞர்:	दुःखं	துக்கக்கடுமையை
		पश्य	கீர் கிணந்துப்பாரும்.

ततो दुःखतरं किं नु राघवस्य भविष्यति । पर्वां शुद्धसमाचारां विसृज्य जनकात्मजाम् ॥

राघवस्य	“ஸ்ரீராகவருக்கு	विसृज्य	தூறந்து
जनकात्मजं	ஜனகரின் திருமகனும்	ततः	அனதவிட
शुद्धसमाचारां	{ மஹாபுண்யமான ஒழுக்கமுடையவ ளுமான	दुःखतरं	அதிகமான கஷ்டம்
पर्वी	தருமபத்னியை	किं नु	எதுதான்
		भविष्यति	ஆகும்?

व्यक्तं दैवादहं मन्ये राघवस्य विनाभवम् । वैदेह्या सारथे नित्यं दैवं हि दुरतिक्रमम् ॥

सारथे	“தேறு ஸாரதி!	विनाभवं	பிரிந்து தனியாயிருத் தவென்பது
दैवं	தலை எழுத்தை	दैवात् हि	{ ஜன்மந்திரபாபத்திற் காக விதிக்கப்பட்ட துதானென்று
नित्यं	எக்காலத்திலும்	अहं	நான்
दुरतिक्रमं	பாவராலும் மாற்ற முடியாது.	व्यक्तं	கிஸ்ஸந்தேகமாய்
राघवस्य	ஸ்ரீராகவருக்கு	मन्ये	இப்பொழுது அறி ந்துகொண்டேன்
वैदेह्या	வைதேஹியாரோடு		

यो हि देवान्सगन्धर्वान्पुराणसह राक्षसैः । निहन्याद्राघवः क्रुद्धः स देवं पथुपासते ॥५॥

யு:	"எந்த	அபுரானு	அபுரான்களையும்
ராஃவ:	ஸ்ரீராகவர்	நிஹ்யாத்	ஐய் ஹரிக்கவல்லவ
கூடு: ஹி	கோபமுட்ப்பப்பட்டவ		ராகிஸுரோ
	ராக ஆகில்	ச:	அவர்
சாந்஧ர்வீநு	கந்தர்வர்களுள் ளிட்ட	தீவ்	விதிக்கப்பட்ட கைவ
தீவானு	தேவர்களையும்		நியமனத்தை
ராஷஸை:	அரக்கர்களை ரு	பர்துபாஸதே	கொளவித்து அனு
சஹ	கடிய		பவிக்கிருர்.

पुरा रामः पितुर्वावयादण्डके विजने बने । उपित्वा नव वर्षाणि पञ्च चैव महावने ॥६॥

ராம:	"ஸ்ரீராமர்	வண்டகே மஹாவனே	தண்டகமஹாவனத்
புரா	முன்னம்	நவ ச	ஒன்பதோடு [தில்
பிது:	தந்தையின்	பஞ் வர்ஷாணி புவ	ஐந்து ஆண்டுகளையும்
வாஸ்யாத்	நியமனத்தால்	வனே	வனவாசத்தின்
விஜனே	கிரமணுஷ்டயமான	ஓபித்வா	கழித்தார்.

ततो दुःखतरं भूयः सीताया विप्रवासनम् । पौराणां वचनं श्रुत्वा नृशंसं प्रतिभाति मे ॥

புரானா	"பட்டணத்தார்	விவாஸனம்	தேவபிரஸ்தமணனது
நுசன்	துஷ்ட [களுடைய	தத:	அதைக்காட்டினும்
வசனம்	வசனத்திற்கு	பூய: து:ஸ்தரம்	அதிக்குக்காரமான
ஸுத்வா	உட்பட்டு	மே	எனக்கு [தாக
சீதாபா:	சீதாபிராட்டியாருக்கு	மதிபாதி	கொற்றகின்றது.

को नु धर्माश्रयः सूत कर्मण्यस्मिन्वशोहरे । मैथिलीं प्रति संप्राप्तः पौरैर्हीनार्थवादिभिः ॥

சூத	"தேவ சாரதி!	வசோஹரே	அபகித்திக்கிடமா
மேதிலி	மைதிலிவாரை		கிய
மதி	பற்றி	அமிஸநு	இந்த
புரே:	பட்டணங்களில் நடை	கர்மணி	விடயத்தின்
	பெறும்	தர்மாஸ்ய:	புண்பபுருஷனாகும்
ஹீனார்த்வாதிபி:	அற்பத்தனமான பித	க: நு	எவன் தான்
	ற்றங்களைக்கொண்டு	த்பாஸ:	உடன்படுகான் :-

एता वाचो बहुविधाः श्रुत्वा लक्ष्मणभाषिताः । सुमन्त्रः श्रद्धया प्राज्ञो वाक्यमेतदुवाच ह ॥

அடியா	{ கொதாந்த சரஸ்வதிக்	வஹிவா:	பகவிஷயங்கள் அடங்க
	களில் முழுநம்பிக்	ஏதா:	தீர்த [கிய
	கையுடன்	வா: ஶு:வா	மொழிகளைகேட்ட
பாநு:	பிராக்ஞராகிய	ஏதநு	தீர்த [பிறகு
சுமந்:	சுமந்திரர்	வா:வ்	மறுமொழியை
ஐ	கஷ்டப்பட்டு	உவா:வ	கூறினார்:
லக்ஷ்மணபாபிதா:	லக்ஷ்மணரால் கொல்		
	ஸப்பட்ட		

ऋषेस्तु वचनं श्रुत्वा मामाह पुरुषर्षभः । सूत न कचिदेवं ते वक्तव्यं जनसन्निधौ ॥१५॥

புருஷர்ஷ:	"சக்கிரவர்த்தியார்	சு	இன்னியதத்தினிப்படி
ஈர்ஷ:	அந்த நிஷியினுடைய	மாஹ	சொன்னார்.
ஏவ்	இப்படிப்பட்டநாகிய	சூத	'நேற சாரதி!
வசனம்	திருநாக்கை	கசித்	ஒரிடத்திலும்
ஸூத்வா	மனதில் வாக்கிக்	जनसन्निधौ	முன்னுவது மனிதன்
	கொண்டு	ते	முன்னிலையில்
मां	எண்ணிப்பார்த்து	वक्तव्यं न	உம்மால்
			சொல்லத்தகுந்ததல்ல.

तस्याहं लोकपालस्य वाक्यं तत्सुसमाहितम् । नैव जात्यनुवं कार्यमिति मे सौम्य दर्शनम् ॥

சௌம்ய	"நேற ஸௌம்ய!	जातु	ஏதோ ஒருகாலத்தில்
तस्य	அவருடையவான்	कार्यं	{ ஏதோ ஒருகாரணத்
अहं	நான்.		தால் அனுபவிக்க
लोकपालस्य	லோகநாதருடைய		வேண்டிய பலன்
तव	அந்த	अनुवं न	அனுபவிக்காமல் முடி
वाक्यं	நியமனமானது	इति	என்கிறது [யாது
सुसमाहितं एव	பாசப்பட்டபடிவேண்	मे	எனக்கு
	டியதே.	दर्शनम्	பிரத்யக்ஷத்தில் குஜா
			வாசிக்கிட்டது.

सर्वथैव न वक्तव्यं मया सौम्य तवाग्रतः । यदि ते श्रवणे श्रद्धा श्रूयतां रघुनन्दन ॥१७॥

சௌம்ய	"புண்பாத்தமாவான	वक्तव्यं न	சொல்லலாகாது.
रघुनन्दन	ரகுமகனே,	ते	உமக்கு
मया	என்னால்	श्रवणे	சாஸ்திரவாக்கில்
सर्वथा एव	எல்லா முறம்	अद्या यदि	கம்பிக்கை இருந்தால்
तव	உமது	श्रूयताम्	சொல்லுகிறதைக்
अग्रतः	முன்னிலையில்		கேளும்.

यद्यप्यहं नरेन्द्रेण रहस्यं श्रावितः पुरा । तथाऽप्युदाहरिष्यामि देवं हि दुरतिक्रमम् ॥१८॥

पुरा	"முன் ஒருகாலத்தில்	देव	தலை எழுத்த
नरेन्द्रेण	சக்கிரவர்த்தியாரோடு	तथा हि	எப்படியானாலும்
रहस्यं यदि	ஏகாந்தமாயிருந்த	दुरतिक्रमं अपि	{ பாவாலும் மாற்றமு
	போது		டியதென்கிறதை
श्रावितः	சொல்லியதைக் கேட்		மட்டும்
अहं	நான் [உறிந்த	उदाहरिष्यामि	உதாஹரணத்துடன்
			சொல்லுகிறேன்.

येनेदमीदृशं प्राप्तं दुःखं शोकसमन्वितम् । तच्छ्रुत्वा भाषितं तस्य गम्भीरार्थपदं महत् ॥
तथ्यं ब्रूहीति सौमित्रिः सूतं वाक्यमथाऽब्रवीत् ॥ १९ ॥

சௌமित्रி:	ஸக்திமணர்	गम्भीरार्थपदं	மர்மங்கலின் உட்கரு
तस्य	அவருடைய		த்தை காட்டுகிறது
भाषितं	வாக்காடிறதும்	तथ्यं	உண்மையானதுமான்
येन	எதுகாரணமாய்	वाक्यं	தருமவிதிக்கு
इदं	இந்த	श्रुत्वा	செவிராய்த்து
ईदृशं	இப்படிப்பட்ட	अथ	இப்பொழுது
शोकसमन्वितं	சோகத்தைநினைவித்	सूतं	சூரதினையப்பார்த்து
दुःखं	கஷ்டம் [திருக்கின்ற	ब्रूहि	‘சொல்லும்’
प्राप्तं	சம்பவித்திருக்கிறதோ	इति	என்று
तव	அந்த	अब्रवीत्	மறுமொழித்தந்தார்.
महत्	மஹத்தான		

इत्यर्थे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकिये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे पञ्चाशः सर्गः ॥

आवितः श्लोकाः 22631

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1907



एकपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தொன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ ௧௨ ॥

भृगुराजः—பிசுருமஹர்ஷியின் சாபம்.

तथा सञ्चोदितः सूतो लक्ष्मणेन महात्मना । तद्वाक्यमृषिणा प्रोक्तं व्याहृत्यमुपचक्रमे ॥

महामना	மஹாத்மாவான்	प्रोक्तं	முன்னம் மொழியப்
लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணரால்		பட்ட
तथा	இவ்வண்ணம்	तव वाक्यं	அந்த வரலாற்றை
सञ्चोदितः सूतः	ஏகப்பட்ட ஸூரதி	व्याहृत्य	விளித்தானாக்
ऋषिणा	ரிஷியால்	उपचक्रमे	ஒப்புக்கொண்டார்.

पुरा नाम्ना हि दुर्वासा अत्रेः पुत्रो महामुनिः । वसिष्ठस्याश्रमे पुण्ये वार्षिवयं समुवास ह ॥

पुरा	“பூர்வம்	वसिष्ठ	வஸிஷ்டருடைய
अत्रेः	அத்ரிபஹர்ஷியின்	पुण्ये	புண்ய
पुत्रः हि	புதல்வராகிய	आश्रमे ह	ஆசிரமத்திலேயே
दुर्वासाः	தூர்வாஸர்	वार्षिवयं	வார்ஷிகத்திற்காக*
नाम्ना	என்ற	समुवास	வவரித் துர்கொண்
महामुनिः	மஹாமுனி		டிருந்தார்.

[* முனிவர்கள் தனிநியுணம் முதல் காங்கு பரந்தங்களைப் ஒரே இடத்தில் இருப்பதால் சங்கந்தித்தொக்கொண்டு அங்கங்கே செப்பாது சாதுர்மாவியை அல்லது வார்ஷிக்கமென்பது.]

तपाश्रमं महातेजाः पिता ते सुमहायशाः । पुरोहितं महात्मानं दिदृक्षुरगमत्स्वयम् ॥ ३ ॥

தே	"உமது	ஆசிரமத்திற்கு
மஹாஜா:	மஹாதேஜோவா	மஹாத்மாவான
	இன்ற	புரோஹிதனா
சுமஹாயசா:	மஹாப்பிரஸித்தி	நேசில்
	பெற்ற	தரிசிக்க எண்ணம்
பிதா	தந்தை	கொண்டவராய்
தே	அந்த	பொய்ச்சேந்தார்.

स दृष्ट्वा सूर्यसङ्काशं वलन्तमिव तेजसा । उपविष्टं वसिष्ठस्य सव्यपार्श्वं महामुनिम् । ४॥

तौ मुनी तपसश्रेष्ठौ विनीतो बभूवुः । स ताभ्यां पूजितो राजा स्वागतेनासनेन च ॥

पाथेन फलमूलैश्च उवास मुनिभिः सह

॥ ५ ॥

ச:	"அவர்	முனிகள்களை
வசிஸ்த	வலிவந்தருடைய	வினயத்தடங்கடிய
சவ்யபாசீ	இடதுபார்க்கவந்தில்	வராய்
தேசசா	தேஜஸால்	அபிவாதனம் செய்
சூர்யசங்காச ஹ	சூர்யஜென்கேவ	அவர் [தாள்.
வலந்த	இவ்வித்துங்கொண்டு	சிவிகளாலும்
உபவிஸ்த	வித்திருந்த	விருந்தோம்புகையோ
மஹாமுனி	மஹாமுனிவரை	ஆஸனத்தோடும் [டும்
தூஷா	கண்ணுற்று	பாத்தியத்தோடும்
ராஜா ஹி	மன்னரும்	பலமுறை திகளோடும்
தாபசசுஷ்டீ	தொண்டர்களில் உத்	உபசரிக்கப்பட்டவ
	தமர்களாகிய	அவர்களைவிட்டு [ராய்
தौ	அவ்விரண்டு	கூட
		தங்கியிருந்தார்.

तेषां तपोपविष्टानां तास्ताः सुमधुराः कथाः । बभूवुः परमर्षीणां मध्यादित्यगतेऽहनि ॥

தச	"அவ்விரட்டில்	உபவிஸ்தானா	வித்திருக்கையில்
அஹனி	ஒருநாள்	தா: தா:	பற்பல
மத்யாதித்யகதே	மத்தியான்னத்திற்கு	சுமதூரா:	மிக மதுமான
தேசா	அந்த [நேசில்	கதா:	கதைகள்
பரமர்பிணா	மஹர்ஷிகள்	வமூவ:	விசுந்தன்.

ततः कथायां कस्याश्चित्पाञ्जलिः प्रयहो नृपः । उवाच तं महात्मानमत्रेः पुत्रं तपोधनम् ॥

தத:	"அப்பொழுது	அந்:	அத்ரிமஹர்ஷயின்
கத்யாசித்	ஏதோ ஒரு	புத்:	புத்திரரும்
கதாயா	கதையின் முடிவில்	ததோதனம்	ததோதனரும்
நூப:	மன்னர்	மஹா:மான	மஹாத்மாவான
பரமஹ:	வணக்கத்துடன்	த:	அவரை
பாஜலி:	கைகடப்பிக்கொண்டு	உவா:	இப்படி கினுகினுர்:

भगवन्किप्रमाणेन मम वंशो भविष्यति । किमायुश्च हि मे रामः पुत्राश्चान्ये किमायुषः ॥

भगवन्	“தேற பகவன் !	किमायुः	எவ்வளவு ஆயுளுள்
मम	அடியேனது		ள்ளவன்.
वंशः	வம்சம்	मे	அடியேனது
किप्रमाणेन	எவ்வளவு காலம்	अन्ये पुत्राः	இதர புத்திரர்களுடும்
भविष्यति	விளங்கும்,	किमायुषः च	எவ்வளவு ஆயுளுள்
रामः	ராமன்		ளவர்கள்?

रामस्य च सुता ये स्युस्तेषामायुः कियद्भवेत् । काम्यया भगवन्ब्रूहि वंशस्यास्य गतिं मम ॥

रामस्य	“ராமனுக்கு	अस्य	இந்த
सुताः	புத்தலர்கள்	वंशस्य	வம்சத்தினுடைய
ये स्युः	எத்தனையோ?	गतिं	தனையைப்பற்றி
तेषां च	அவர்களுக்கு	मम	எனது
कियद्	எவ்வளவு	काम्यया	விண்ணப்பத்தை ஏற்
आयुः	ஆயுள்		றுக்கொண்டு
भवेत्	உண்டு?	ब्रूहि	தேவரீர் பதில் அளிக்
भगवन्	தேற பகவன் !		கவேண்டும்.”

तच्छ्रुत्वा व्याहृतं वाक्यं राज्ञो दशरथस्य च । दुर्वासाः सुमहातेजा व्याहर्तुमुपचक्रमे ॥

सुमहातेजाः	“மஹாதேஜோவா	शुखा	செவிராய்த்து
	னாகிய	दशरथस्य	தசரத
दुर्वासाः	தூர்வாசமஹரிஷி	राज्ञः च	மன்னருக்கு மாந்
व्याहृतं	சொல்லப்பட்ட		திரம்
तत्	அந்த	व्याहर्तुं	சொல்ல
वाक्यं	வாக்கியத்திற்கு	उपचक्रमे	உடன்பட்டார்;

शृणु राजन्युरावृत्तं तदा देवासुरे युधि । दैत्याः सुरैर्भेत्स्यमाना भृगुपत्नी समाश्रिताः ॥

शमन्	“தேற ராஜன் !	दैत्याः	அசுரர்கள்
पुरावृत्तं	பூர்வம் நடந்தவருத்	सुरैः	தேவர்களால்
	தாந்தமொன்றை	भेत्स्यमानाः	அடித்தோட்டப்பட்ட
शृणु	சொல்லுகிறேன் கே	भृगुपत्नी	வர்களாய்
तदा	ஒரு காலத்தில் [ஓதும்,		பிரகுமுனிவரது மனை
दैवासुरे	தேவாசுர	समाश्रिताः	யானை
युधि	யுத்தத்தில்		அடைக்கலம் புரு
			ந்தாரர்கள்.

तया दत्ताभयास्तत्र न्यवसन्नभयास्तदा

॥ १२ ॥

तदा	“அப்படியான	अभयाः	அச்சமொழிந்தவர்
तथा	அவளால் [படியால்		களாய்
दत्ताभयाः	அபயங்கொடுக்கப்	तत्र	அவ்விடத்திலேயே
	பட்டவர்களாய்	न्यवसन्	வஸித் துவந்தாரர்கள்.

तया परिपृहीतांस्तान्द्रष्टुं क्रुद्धः सुरेश्वरः । चक्रेण शितधारेण भृगुपत्न्याः शिरोऽहरत् ॥

சுரேசுவர:	“தேவநாதர் ஸ்ரீமதநாகவிஷ்ணு	கரு:	கோபங்கொண்டவராய்
தான்	அவர்களை	சிததாரேண	அதிகுர்மைமயான
தயா	அவளால்	சக்ரேண	சக்ராயுதத்தால்
பரிபுறீகாந்	அணுகிரகிக்கப் பட்டவர்களாய்	भृगुपत्न्या:	பிரகுமுனிவரது பத் தனியினுடைய
द्रष्टु	கண்டு	शिरः	தலையை
		अहरत्	அறுத்துத்தன்ளினார்.

ततस्तां निहतां दृष्ट्वा पत्नीं भृगुकुशोद्वहः । शशाप सहसा क्रुद्धो विष्णुं रिपुकुशार्दनम् ॥

भृगुकुशोद्वहः	“எவரால் அவர்வற்ச மானது அவர்மேல் சாலைவழக்கத்தலை ப்பட்டதோ அந்த பிரகு மஹரிஷி	ततः	அதனால்
तां	அந்த	क्रुद्धः	கோபங்கொண் டவராகி
पत्नीं	தனதுபத்தனியை	सहसा	முன்பின் ஆனோசியா மேல்
निहतां	கொலைபண்டவராக	रिपुकुशार्दनम्	சத்ருகுலஸம்ஹாரக ராகிய
द्रष्टु	பார்த்து	विष्णुं	ஸ்ரீமதநாகவிஷ்ணுவை
		शशाप	இப்படி சாபமிட்டார்.

यस्मादवध्यां मे पत्नीपवधीः क्रोधमूर्च्छितः । तस्मात्त्वं मानुषे लोके जनिष्यसि जनार्दन ॥

तत्र पत्नीविशोगं त्वं प्राप्स्यसे बहुवार्षिकम्

॥ १५ ॥

जनार्दन	“தேவ ஜனார்தனனா!	यस्मात् तस्मात्	ஆகலின்
त्वं	நீ	मानुषे लोके	மானிட உலகில்
क्रोधमूर्च्छितः	கோபத்தால் மெய் மறந்தவனாகி	जनिष्यसि	நீ பிறக்கக்கடவாய்;
अवध्यां	கொல்லத்தகாதவ	तत्र	அங்கிடத்திலே
मे	எனது [என	त्वं	நீ
पत्नीं	பத்தனியை	बहुवार्षिकं	பலவாண்டளவு
अवधीः	கொன்றனை.	पत्नीविशोगं	பத்தினிவிசோகத்தை
		प्राप्स्यसे	அடையக்கடவாய்.

एवं शापं भृगुदत्त्वा विष्णोः स्मृत्वा च वैभवम् ।

शापाभिहतचेताः स स्वात्मना भावितोऽभवत्

॥ १६ ॥

सः	“அந்த	वैभवं	மதுரிமையை
भृगुः	பிரகுமதரிசிஷி	स्मृत्वा	கினைத்து
एवं	இவ்வண்ணமாய்	शापाभिहतचेताः	சபித்ததில் பச்சாத் தாபமடைந்தவராகி
शापं	சாபத்தை		
दत्त्वा	இட்டுவிட்டு		
स्वात्मना	தனது பிறனிப்பெ ருந்தன்மைமால்	भावितः च	{ இனி என்ன செய்ய லாமென கிந்திப்பவ ராகவும்
विष्णोः	ஸ்ரீமதநாகவிஷ்ணுவின் துடய	अभवत्	ஆனார்.

पुनरेव ययौ तापमृषिर्दुर्मददुर्मदः । विष्णुशक्तिमविद्वानस प्रपदे शापमूढताम् ॥ १७ ॥

ச:	"அந்த	சாபமூ஢தா	சாபத்தால் வினையும்
ஈபி: பூ	ரிஷியும்		அசட்டுத்தனத்திற்கு
விஷ்ணுசக்தி	ஸ்ரீமஹரிஷி	புபே	ஐனானார்.
	வது சக்தியை	துமீதுமீது:	பைத்தியக்காரனைப்
அவிதவான	{ உன்னபடி மனதில்	புன:	இன்னும் [பேரலாகி
	வாங்கிக்கொள்ளாத	தாப:	தரபத்தை
	வராய	யயௌ	அடைத்தார்.

चिरकालमसंशोऽभूच्छापान्धतपसा वृतः । दृष्ट्वा सप्तर्षयश्चैव कृपां चकृश्च भक्तितः ॥ १८ ॥

चिरकालं	"வெகுகாலம்	दृष्ट्वा	உணர்ந்து
असंशः च	தன் அறிவு இழந்தவ	भक्तितः च	விசுவாசத்தானேபே
अमृत	இருந்தார். [ராகவே	सप्तर्षयः	சப்தரிஷிகள்
पवं	இப்படி	कृपां	கிருபை செய்வதற்
शापान्धतपसा	சாபஇருளால்		கரக
वृतः	பற்றப்பட்டவராய்	चकृः	கேரில் வந்தார்கள்.

त्यक्तशापः पुरस्तस्यौ मन्दं भृगुरथाब्रवीत् । रक्षध्वं मां मुनिश्रेष्ठाः शापान्मत्पुनतः स्थिताः ॥

शृगुः	"பிரகுமஹரிஷி	मुनिश्रेष्ठाः	"ஹே மஹரிஷிகளே!
पुरः	எதிரில்	मत्पुनतः	என் பக்கலில் இருந்
तस्यौ	எழுந்துவின்றார்.		துகொண்டு
त्यक्तशापः	சாபத்தை கொடுத்து	स्थिताः	உதவிபுரிபவர்களாய்
	விட்ட அவர்	मां	என்னை
मन्दं	தாழ்ந்த குரலில்	शापान्	சாபத்திலிருந்து
अथ	இப்படி	रक्षध्वम्	காப்பாற்றவேண்டும்.
अब्रवीत्	விண்ணப்பம் செய்		
	தார்:		

श्रुत्वा तु भृगुवाक्यं तपाहुश्च परमर्षयः

परमर्षयः च	"மஹரிஷிகளும்
भृगुवाक्यं	பிரகுமஹரிஷியின்
	விண்ணப்பத்திற்கு
श्रुत्वा	செவிகாய்த்து

॥ २० ॥

तं	அவரைப் பார்த்து
तु	இவ்விஷயத்தில்
	இப்படி
आहुः	பதிலுரைத்தார்கள்:

स्तुत्यैर्वशेषशक्राद्यैः स्तूयमानमहर्निशम् । नारायणं प्रपद्यस्व स्तोत्रैरेव च सुव्रत ॥ २१ ॥

सुव्रत	"எல்ல விரதம்
	ஸ்ரீராமனே!
स्तुत्यैः	பாவராலும் ஒப்புக்
	கொள்ளப்பட்ட
वशेषशक्राद्यैः	பிரம்மஹத்திர, சக்கர
	திருவாரண தேவர்களால்
स्तूयमानं	பேரந்திப்புசுழ சரீர
	ன் பரத்திரைய

नारायणं पृ	ஸ்ரீமன் நாராயண
	னைபே
अहर्निशं	பகலிலும் இரவிலும்
	இடைவிடாது வந்த
स्तोत्रैः च	ஸ்தோத்திரங்களால்
	சேவே
प्रपद्यस्व	நீர் சரணடைவிராக்.

इति शप्तो महातेजा भृगुणा पूर्वजन्मनि । इहागतो हि पुत्रत्वं तव पार्थिवसत्तम ॥ २६ ॥

पार्थिवसत्तम	"சக்கிரவர்த்தியே!	शप्तः	{ சொல்லிவிடப்பட்ட காக்கைப் பரிபாலிப் பவராய்
महातेजाः हि	மஹாதேஜன்கியும்	इह	இவ்வுலகில்
पूर्वजन्मनि	பூர்வஜன்மத்தில்	तव पुत्रत्वं	தேவரீரது புதல்வராக
इति	இப்படி	आगतः	அவதரித்திருக்கிறார்.
भृगुणा	பிரகுமஹரிஷியால்		

राम इत्यभिविख्यातस्त्रिषु लोकेषु मानद । तत्कलं प्राप्स्यते चापि भृगुशापकृतं महत् ॥

मानद	"மரியாதைக்கு	भृगुशापकृतं	பிரகுசாபத்தால்
त्रिषु	மூன்று [உரியவரை]		விளைந்த
लोकेषु	உலகக்களிலும்	तत्	அந்த
रामः	புரீராமர்	महत्	மஹத்தான
इति	என்று	कलं च	பயனும்
अभिविख्यातः }	அழைத்துகொண்ட	प्राप्स्यते	அனுபவிக்கப்படப்
अपि }	டப்பட்டவராலி		பேசுகிறது.
	ருந்தும்		

अयोध्यायाः पती रामो दीर्घकालं भविष्यति । सुखिनश्च समृद्धाश्च भविष्यन्त्यस्य येऽनुगाः॥

रामः	"புரீராமர்	अनुगाः	தொண்டர்கள்
अयोध्यायाः	அயோத்தியாபுரிக்கு	ये	எவர்களைச், அவர்கள்
पतिः	அரசராய்	सुखिनः च	நிச்சிந்தையாலும்
दीर्घकालं	வெகுநேரம்	समृद्धाः च	பூர்ணபாக்கியம்
भविष्यति	விளங்குவார்.		பெற்றவர்களாயும்.
अस्य	இவருடைய	भविष्यन्ति	இருப்பார்கள்.

दश वर्षसहस्राणि दश वर्षशतानि च । रामो राज्यमुपासित्वा ब्रह्मलोकं गमिष्यति ॥

रामः	"புரீராமர்	राज्यं	ராஜ்யப்பரிபாஸனத்தை
दश वर्षसहस्राणि च	பத்து ஆசிரவருஷம்	उपासित्वा	செய்துகிட்டபிறகு
	களைவிட்டு	ब्रह्मलोकं	பிரம்மலோகத்திற்கு
दश वर्षशतानि	பத்துநூறுருஷம்	गमिष्यति	செல்வார்.
	கள்		

समृद्धैश्चाश्वमेधैश्च इष्टा परमदुर्जयः । राजवंशाश्च बहुशो बहुन्संस्थापयिष्यति ॥ ३० ॥

परमदुर्जयः	"எவராலும் வெல்ல தற்கரியதாகிய அவர்	अश्वमेधैः च	அச்சுவமேதங்களையும்
बहुशः	பல	इष्टा च	இயற்றி
समृद्धैः	ஸகல பாக்கியங்களு டன் விளங்கும்	बहुन्	அனேக
		राजवंशान् च	ராஜவம்சங்களையும்
		संस्थापयिष्यति	ஸ்தாபிப்பார்.

द्वौ पुत्रौ तु भविष्येते सीतायां राघवस्य तु । अन्यत्र न त्वयोध्यायां सत्यमेतन्न संशयः ॥

राघவஸ்ய து	"ஸ்ரீராகவருக்கு	न	வெளியே
सीतायां तु	சிதைநிமிடத்தில்	अन्यत्र து	வேறொருடத்தினையே
द्वौ पुत्रौ	இரட்டைக்குமாரர்	भविष्येते	ஜனிப்பார்கள்.
	கள்	एतन्	இது
		सत्यं	ஸத்தியம்.
अयोध्यायां	அயோத்தியைக்கு	न संशयः	ஸம்சயமில்லை.

सीतायाश्च ततः पुत्रावभिषेक्ष्यति राघवः ॥ ३२ ॥

राघवः च	"ஸ்ரீராகவரே!	ततः	பிறகு
सीतायाः	சிதையிரட்டையாரின்	अभिषेक्ष्यति	மகுடாபிஷேகம்
पुत्री	புத்தல்வர்களை		செய்வார்.'

स सर्वमखिलं राज्ञो वंशस्याह गतागतम् । आख्याय मुपहातेजास्तूष्णीमासीन्महामुनिः ॥

मुपहातेजाः	"மஹாஜாமர்த்திய	अखिलं	எதையும் கிடாமல்
	காலியாகிய	सर्वे	எல்லாவற்றையும்
सः	அந்த	आह	இவ்வாறு சொன்னார்.
महामुनिः	மஹரிஷி	आख्याय	சொல்லிமுடித்த
राज्ञः	மன்னருக்கு		பிறகு
वंशस्य	வம்சத்தினுடைய	तूष्णीं	மௌனமாக
गतागतं	வரலாற்றை	आसीत्	ஆயினார்.

तूष्णींभूते तदा तस्मिन् राजा दशरथो मुनौ । अभिवाद्य महात्मानौ पुनरायात्पुरोत्तमम् ॥

तदा	"அப்பொழுது	महात्मानौ	மஹாத்மாக்களாக
दशरथः	தசரத	मुनौ	ரிஷிகளிருவர்க்கும்
राजा	மன்னர்	अभिवाद्य	சமஸ்கரித்துவிட்டு
तस्मिन्	அவர்	पुरोत्तमं	உத்தமருக்கு
तूष्णीं भूते	மௌனமாக இருந்து	पुनः	திரும்பி
	கிட்டதன்மேல்	आयात्	போய்ச்சேர்ந்தார்.

एतद्वचो मया तत्र मुनिना व्याहृतं पुरा । श्रुतं हृदि च निक्षिप्तं नान्यथा तद्विविष्यति ॥

पुरा	"முன்னம்	श्रुतं	செட்டறிவப்பட்டது
मुनिना	ரிஷியால்	हृदि	மனதில்
एतत् वचः	இந்த வதி	निक्षिप्तं	வெளிவிடாமல் வைக்க
व्याहृतं	எடுத்துரைக்கப்		கப்பட்டிருந்தது.
	பட்டது.	तत्	அது
तस्य	அப்பொழுது	अन्यथा न	அவ்வாறேதான்
मया च	என்னாலும்,	भविष्यति	நடந்துநீரும்.

एवं गते न सन्तापं कर्तुमर्हसि राघव । सीतायै राघवार्थे वा दूढो भव नरोत्तम ॥३६॥

नरोत्तम	"தேஹ புகுஷோத் தம!	राघवार्थे वा	ஸ்ரீராகவர் விஷயத்
राघव	தேஹ ஸக்தமண!	सन्तापं	ஸந்தாபத்தை [திலும்
एवं गते	விஷயமிப்படி இருப் பதால்	कर्तुं	கொள்ள
सीतायै	சீதாபிராட்டி விஷயத் திலும்	न अर्हसि	நீர் மனதைச்செலுத் தலாகாது.
		दूढः	மன உறுதிகொண்ட
		भव	நீர் ஆகும்." [வராக

श्रुत्वा तु व्याहृतं वाक्यं सूतस्य परमाद्भुतम् । महर्षमतुलं लेभे साधु साध्विति चाब्रवीत् ॥

सूतस्य	சாரதியினுடைய	तु	இப்பொழுது
व्याहृतं	தான் நேரினே கேட்டதும்	अतुलं	ஒப்புயர்வில்லாத
परमाद्भुतं	{ சரியாய் ஆறியமுடி யாத ஈதலுண்பக்களை அடக்கியதுமான	महर्षं	மனத்திருப்தியை
वाक्यं श्रुत्वा	மொழியைக் கேட்டு	लेभे	அடைந்தார்.
		साधु	'நன்று
		साधु	நன்று'
		इति च अब्रवीत्	என்றும் புகன்றார்.

ततः संवदतोरेवं सूतलक्ष्मणयोः पथि । अस्तमर्के गते वासं गोमत्यां तावथोषतुः ॥३८॥

सूतलक्ष्मणयोः	ஸாரதியும் ஸக்தமண	अर्के	ஸர்க்கம்
एवं	இவ்விதமாக [ரும்	अस्तं गते	அஸ்தமயமானபின்பு
संवदतोः	{ ஸம்பாஷணை செய் துகொண்டு செல் லுணையில்	अथ	அப்பொழுது
पथि	மார்க்கத்தில்	ततः	அவ்விடத்திலேயே
गोमत्यां	கோமநீரத்தில்	तौ	அவ்விருவர்களும்
		वासं कषतुः	இரப்பொழுதைக் கழித்தார்கள்.

इत्यर्थे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे एकपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 22669



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1945

द्विपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம். ॥ 42 ॥

श्रीरामसमाधानम्—ஸ்ரீராமரை ஸமாதானிப்பது.

तत्र तां रजनीमुष्य गोमत्यां रघुनन्दनः । मभाते पुनरुत्थाय लक्ष्मणः प्रययौ तदा ॥१॥

रघुनन्दनः	ரகுவம்சத்தவராகிய	गोमत्यां	கோமநீரத்தில்
लक्ष्मणः	ஸக்தமணர்	तदा	கழித்து
तदा	அப்பொழுது	मभाते	மதுநான்
तां	அந்த	उत्थाय	எழுந்து
रजनीं	இரவை	पुनः	மறுபடி
तत्र	அந்த	प्रययौ	செய்யானமாரார்.

ततोऽर्धदिवसे प्राप्ते प्रविवेश महारथः । अयोध्यां रत्नसम्पूर्णां हृष्टपुष्टजनावृताम् ॥ २ ॥

மஹார: மஹாரதராகிய ஆவர்
ततः ஆவ்விடத்திலிருந்து
अर्धदिवसे प्राप्ते மத்யாஹ்ண ஸாயத்
தில்

रत्नसंपूर्णा { எண்ணச் செல்வமும்
பெற்றுவிளங்குகிற
தும்

हृष्टपुष्ट- } மனத் திருப்திகொ
जनावृतां } ண்ட மஹாண்களால்
நிறைந்த உள்ள துமான

अयोध्यां அயோத்திக்கு
प्रविवेश வந்துசேர்ந்தார்.

सौमित्रिस्तु परं दैन्यं जगाम सुमहामतिः । रामपादौ समासाद्य वक्ष्यामि किमहं गतः ॥

சுமஹாமதி: பிரஸித்திபெற்ற
புக்திகரணியாகிய

सौमित्रि: ஸந்தமணர்

गतः திரும்பிவந்துசேர்ந்து

अहं "நான்

रामपादौ ஸ்ரீராமரது திருவடி
களை

समासाद्य அணுகி
व दூதுவியத்தில்

किं யாது

वक्ष्यामि விண்ணப்பம் செய்

पं அதிக

दैन्यं மனத்தளர்ச்சியை

जगाम அடைந்தார்.

तस्यैवं चिन्तयानस्य भवनं शशिसन्निभम् । रामस्य परमोदारं पुरस्तात्समदृश्यत ॥ ४ ॥

एवं இப்படி
चिन्तयानस्य விசாரமுற்றவராய்
சென்றுகொண்டிருந்த

सस्य அவருக்கு

पुरस्तात् கண்முன்

रामस्य ஸ்ரீராமருடைய

शशिसन्निभं சந்திரனைப்போன்ற
தாய்

परमोदारं மிக்க அழகுவாய்ந்த

भवनं மாளிகை

समदृश्यत கோத்தித்து.

राज्ञस्तु भवनद्वारि सोऽवतीर्य रथोत्तमात् । अवाब्रुखो दीनमनाः प्रविवेशानिवारितः ॥

सः ஆவர்

राज्ञः மன்னரது

भवनद्वारि மாளிகைவாயிலில்

रथोत्तमात् சிறந்த தேரிலின்றி

अवतीर्य இறங்கி

अवाब्रुखः தன்குளிர் துகொண்டு

दीनमनाः மனங்கொந்தவராய்

अनिवारितः தடைபிணித்

व இப்பொழுது

प्रविवेश உன்னை போனார்.

स दृष्ट्वा राघवं दीनमासीनं परमासने । नेत्राभ्यामश्रुपूर्णाभ्यां ददृशामजममतः ॥ ६ ॥

सः ஆவர்

राघवं ஸ்ரீராமவரை

दृष्ट्वा கண்டு

अमजं தமயனரை

नेत्राभ्यां இருகண்களிலிருந்து

अश्रुपूर्णाभ्यां கண்ணீரைப் பிரவாஹ
மாய் விட்டுக்கொண்டு

दीनं சீக்கத கொந்தவராய்

परमासने சிறந்த ஆஸனத்தில்

आसीनं உட்கார்ந்துகொண்டிருப்பவராய்

अमतः முதலில்

ददृश कவனித்து மனதில்

வாங்கிக்கொண்டார்.

जग्राह चरणौ तस्य लक्ष्मणो दीनचेतनः । उवाच दीनया वाचा प्राञ्जलिः सुसमाहितः ॥

सुसमाहितः	கர்வத்தை சரியாய் முடித்துவிட்ட	प्राञ्जलिः	கை கூப்பிக்கொண்டு
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	दीनचेतनः	கிந்தை நெந்தவராய்
तस्य	அவரது	दीनया	கிந்தையின் துயரத் தை விளக்கும்
चरणौ	திருவடிகளில்	वाचा	சொற்கொண்டு
जग्राह	தண்டன் ஸமர்ப்பித் தார்.	उवाच	இப்படி விண்ணப்பம் செய்தார் :

आर्यस्याज्ञां पुरस्कृत्य विसृज्य जनकात्मजाम् । गङ्गातीरे यथोद्दिष्टे वाल्मीकेराश्रमे शुचौ ॥
पुनरप्यागतो वीर पादमूलमुपासितुम् ॥ ८ ॥

वीर	“மற்றா கைரியசாலி யே!	वाल्मीकेः	வால்மீகிமஹரிஷி யினது
आर्यस्य	ஆரியரது	शुचौ	புண்ய
आज्ञां	ஆக்களுகைய	आश्रमे	ஆசிரமத்தில்
पुरस्कृत्य	சிறிமேற்கொண்டு	विसृज्य	விட்டு
जनकात्मजा अपि	ஜனகரின் திருமகளை பும்	पादमूलं	திருவடிவாரத்தில்
गङ्गातीरे	கங்கா தீரத்தில்	उपासितुं	காத்துப் பணிவிடை செய்ய
यथोद्दिष्टे	குறிப்பிட்டவிட யாகிய	पुनः	திரும்பி
		आगतः	வந்துசென்றதென்.

मा शुचः पुरुषव्याघ्र कालस्य गतिरीदृशी । त्वदिधा न हि शोचन्ति बुद्धिमन्तो मनस्विनः ॥

पुरुषव्याघ्र	“புருஷச் சேஷ்ட!	खद्विधाः	தேவரீஸரப்போன்ற
मा शुचः	சிறிதைகலங்கி சோகிக் கலாகாது.	बुद्धिमन्तः	புத்திமன்களான
कालस्य	கால	मनस्विनः	மற்றாண்கள்
गतिः	கதி	शोचन्ति न	செய்ததற்கு பச்சரத் தரப்படார்கள்.
ईदृशी	இத்தன்மைமானது;		

सर्वे क्षयान्ता निचयाः पतनान्ताः समुच्छ्रयाः ।

संयोगा विषयोगान्ता मरणान्तं च जीवितम्

॥ १० ॥

सर्वे	“எல்லா	संयोगाः	ஸம்போகங்கள்
निचयाः	சேர்த்துவைக்கப்பட்ட டஞ்சுவர்பங்கள்	विषयोगान्ताः	விஷோகங்களுக்குட் பட்டவைகள்.
क्षयान्ताः	அழிவுக்குட்பட்ட வைகள்.	जीवितं च	உயிர்வாழ்க்கையும்
समुच्छ्रयाः	பெரும்பதனிகள்	मरणान्तम्	மாணத்திற்குட்ப பட்டது.
पतनान्ताः	கீழேறிழுததுக்குட் பட்டவைகள்.		

तस्मात्पुत्रेषु दारेषु मित्रेषु च धनेषु च । नातिप्रसङ्गः कर्तव्यो विप्रयोगो हि तैर्ध्रुवम् ॥

तस्मात्	"ஆதலின்	धनेषु च	தனங்கள் விரியாத்
पुत्रेषु	புத்திரர்களிடத்		திலும்
	திலும்	अतिप्रसङ्गः	அதிகமான மனப்
दारेषु	கணத்திரங்களிடத்	कर्तव्यः न	வைக்கலாகாது. [பற்று
	திலும்	तैः	அவைகளோடு
मित्रेषु च	மித்திரர்களிடத்	विप्रयोगः	விரியாகம்
	திலும்	ध्रुवं हि	நிச்சயமே.

शक्तस्त्वमात्मनाऽऽत्मानं विनेतुं यनसैव हि । लोकान्सर्वाश्च काकुत्स्थ किं पुनः शोकमात्मनः ॥

काकुत्स्थ	"காகுத்தஸே !	शक्तः	வல்லவர்.
एवं हि	தேவரீர் ஒருவரே	आत्मनः	தேவரீருடைய
आत्मना	தெய்வாக்கதியால்	आत्मानं	மானிடப்பிரகிருதி
सर्वान्	எல்லா		ஸம்பவமான
लोकान् च	உலகங்களையும்	शोकं	மனக்கவலைமயப்
मनसा एव	இச்சித்தமாத் திரத்		பத்தி
	துலையே	किं पुनः	ஒருபெரியகாரியமா
विनेतुं	அளிக்கவும்; அடக்கி		என்ன?
	ஆளவும் அழிக்கவும்		

नेदृशेषु विमुह्यन्ति त्वदिधाः पुरुषर्षभाः । अपवादः स किल ते पुनरेष्यति राघव ॥१३॥

राघव	"நேற ஸ்ரீராகவ !	किल	அப்படியிராதீரு
त्वदिधाः	தேவரீரைப்போன்ற		ந்தால்
पुरुषर्षभाः	புருஷோத்தமர்கள்	ते	தேவரீருக்கு
ईदृशेषु	இவ்விதமான விரிவ	सः	அந்த
	ங்களில்	अपवादः	அபவாதம்
विमुह्यन्ति न	மனசிலைகலங்கார்கள்.	पुनः	புதிதாய்
		एष्यति	உண்டாகும்.

यदर्थं मैथिली त्यक्ता अपवादभयान्नृप । सोऽपवादः पुरे राजन्भविव्यति न संशयः ॥

राजन्	"அஷத்திரிய	त्यक्ता	தறக்கப்பட்டாள்
नृप	சங்கரவர்த்தியாரே !		என்கிற
अपवादभयात्	அபவாதத்தின்பயம்	सः	அந்த
यदर्थं	என்னும் காரணத்	अपवादः	அபவாதம்
	திற்காகத்தான்	पुरे	நகரில்
मैथिली	மைதிலியார்	सविव्यति	உண்டாகும்.
		संशयः न	இதற்கையமில்லை.

स त्वं पुरुषशार्दूल धैर्येण सुसमाहितः । त्यजेनां दुर्वलां बुद्धिं सन्तापं मा कुरुष्व ह ॥

புருஷசார்டூல்	"தேற புருஷோத்	துவ்லா	தளர்க்கியான
ச:	அந்த [தம]	புத்தி	சித்தவிகாரத்தை
ஏ	தேவரீர்	ஸவ	தேவரீர் ஒழித்தருள
தீர்த்த	ஹதரியத்தைக்கொ		வேண்டும்.
சுசமாஹித:	நன்றாய் மனச் [ண்டு	ஸதா: ஹ	ஸந்தாபத்திற்கே
	சாந்தமுடையவராகி	மா கருஷ்	தேவரீர் இடங்கொடா
ஏனா	இந்த		திருக்கவேண்டும்."

एवमुक्तः स काकुत्स्थो लक्ष्मणेन महात्मना । उवाच परया प्रीत्या सौमित्रि मित्रवत्सलः ॥

மிகவுக்த:	அடியார்களிடத்தில்	பிரியா	அன்பால்
	வா தஸம்பமுள்ள	ஏவ்	இப்படி.
ச: காசுத்த:	அந்த காகுத்தர்	உவ:	சொல்லியதற்குத்
மஹாத்மா	மஹாத்மா		திருச்செவியாய்ந்து
லக்ஷ்மண	லக்ஷ்மணரால்	சௌமित्रि	வண்புண்ணருக்கு
பரயா	அளவுகடந்த	உவாச	இந்தப்பதிலை அருளிச்
			செய்தார்.

एवमेतन्नश्रेष्ठ यथा वदसि लक्ष्मण । परितोषश्च मे वीर मम कार्यानुशासने ॥ १७ ॥

நரஸ்த	"புருஷோத்தமா !	பரிதோ: ச	அதிகஸந்தோஷம்
வீர	வீரனாகிய		நான்.
லக்ஷ்மண	தேற லக்ஷ்மண !	வதசி	நீ சொல்லுகிறது
மம	எனது	யதா	எதோ
கார்யானுஸாஸனே	ஆக்கிரணியைச் செய்து	ஏவத்	இது
மே	எனக்கு [முடித்ததில்	ஏவத்	உண்மையே.

निर्वृतिश्चागता सौम्य सन्तापश्च निराकृतः । भवद्वाक्यैः सुखचिरैरनुनीतोऽपि लक्ष्मण ॥

சௌம்ய	"மஹா புண்யசாலி	அநுநித:	மனந்தேறியவனாய்
	யாகிய	அஸிம்	நான் ஆயினேன்.
ஸத்ய	தேற லக்ஷ்மண !	ஸந்தாப:	ஸந்தாபமும்
சுருதி:	அதிக அநுகூலமாயி	நிராகுத:	ஒழித்தது.
	ருக்கின்ற	நிவ்ர்த்தி: ச	மனத்திருப்தியும்
भवद्वाक्यै:	உன் பிரமணங்களால்	அகாநா	உண்டாயிற்று."

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे द्विपञ्चाशः सर्गः ॥



விஷ்ணு: சரி:—ஐம்பத்துமூன்றுவது ஸர்க்கம். || 42 ||

நுதாப:—கிருகமஹாராதாவின் சாபம்.

लक्ष्मणस्य तु तद्वाक्यं निशम्य परमाद्भुतम् । सुश्रीतश्चाभवद्रामो वाक्यमेतदुवाच ह ॥ १ ॥

ராம:	ஸ்ரீராமர்	சுமீத:	சூர்ணமான திருப்தி
लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணருடைய		கொண்டவராகவே
परमाद्भुतं	அதி அற்புதமான	अभवत्	ஆயினார்.
तत् वाक्यं	அந்த வாக்கியத்திற்கு	तु	அதன்மேல்
निशम्य	திருந்தெவிராமத்தா	एतत् वाक्यं	இந்த வாக்கியத்தை
च	அதனால்	उवाच	சொல்லித்தருளினார்.

चत्वारो दिवसाः सौम्य कार्ये पौरजनस्य वै । अकुर्वाणस्य सौमित्रे तन्मे समाणि कृन्तति ॥

சௌம்ய	"மதுரை ஆபத்தானிய	कार्ये वै	காரியபொன்றையும்
सौमित्रे	மீது ஸௌத்ரமண!	अकुर्वाणस्य	அகர்வாணசு
चत्वारः	நான்கு	मे समाणि	மே சமாணி
दिवसाः	தினங்களாக	तत्	அது
पौरजनस्य	நகரந்தாருடைய	कृन्तति	துளைக்கிறது.

आहूयन्तां प्रकृतयः पुरोधा मन्त्रिणस्तथा । कार्याधिपतिश्च पुरुषाः स्त्रियश्च पुरुषपथ ॥३॥

புரூபம்	"மீது புருஷோத்தம!	कार्याधितः	கேரில் மனுக்கெய்ய
प्रकृतयः	அன்பர்களும்		வந்திருக்கும்
पुरोधाः	புரோகிதர்களும்	पुरुषाः च	புருஷர்களும்
मन्त्रिणः	மந்திரிகளும்	स्त्रियः च	ஸ்த்ரீகளும்
तथा	அப்படியே	आहूयन्ताम्	அழைக்கப்பட்டும்.

पौरकार्याणि यो राजा न करोति दिने दिने । संवृते नरके धोरे पतितो नात्र संशयः ॥

ய:	"எந்த	संवृते	தனிப்பட்ட
राजा	அரசன்	धोरे	கோரமான
दिने दिने	பிரதிதினமும்	नरके	நரகத்தில்
पौरकार्याणि	பிரகாரானுடைய	पतितः	விழுந்து தனிப்பான்.
	காரியங்களை	अत्र	இதில்
करोति न	கவனியாமலிருத்	संशयः न	ஸந்தேதமாவெண்
	கொடுக்க, அவன்		டாம்.

श्रूयते हि पुरा राजा नृगो नाम महायशः । बभूव पृथिवीपालो ब्रह्मण्यः सत्यवाक् शुचिः॥

श्रूयते हि	{ "திருந்தடந்தம் கூறு கின்றேன். கேட்கப் பட்டும்.	पृथिवीपालः	பூபதியெனவும்
		ब्रह्मण्यः	வேதங்கெனவும்
		सत्यवाक्	ஸத்தியம் தவறு தவனெனவும்
पुरा	புர்வத்தில்	शुचिः	சத்தனெனவும்
नृगः नाम	கிருகன் என்ற	महायशः	மஹா புகழ்பெற்ற
राजा	ஒரு ராஜன்	बभूव	திருந்தான். [வனும்

स कदाचिद्वां कोटीः सवत्साः स्वर्णभूषिताः । नृदेवो भूमिदेवेभ्यः पुष्करेषु ददौ नृपः ॥

ச:	"அந்த	स्वर्णभूषिता:	{ பொன்னுபாணங்க
नृपः	சக்கிரவர்த்தியாகிய		ளால் அலங்கரிக்கப்
नृदेवः	பார்த்திவன்		பட்ட
कदाचिद्	ஒருகால்	सवत्सा:	கன்றுகளுடனேகடிய
भूमिदेवेभ्यः	பிராமணர்களுக்கு	कोटीः	தொழக்கணக்கான
पुष्करेषु	புஷ்கரசேதத்தால்	गर्वा	பசுக்களை
	களில்	ददौ	தானஞ்செய்தான்.

ततः सद्वाहता धेनुः सवत्सा स्पर्शिताऽनघ । ब्राह्मणस्याहिताग्नेश्च दरिद्रस्योञ्छवर्तिनः ॥

अनघ	"நேறு புண்யாத்மா !	सद्वाह	{ போஷித்துவளர்த்து
दरिद्रस्य	தரித்திரனும்		வந்தவரிடத்திலி
उञ्छवर्तिनः	உஞ்சவிருத்தியால்		ருந்து
	ஜீவிப்பவனும்	ततः	அவ்விடத்திற்கு
आहिताग्नेः	ஆஹிதாக்கனியுமான	गता	தப்பிவந்திருந்தது.
ब्राह्मणस्य	ஒரு அந்தணனுடைய		
सवत्सा	கன்றோடுகடிய	स्पर्शिता च	{ அதுவும் தானமாய்
धेनुः	ஒருபசு		கொடுத்துவிடப்
			பட்டது.

स नष्टां गां क्षुधातो वा अन्विष्यंस्तत्र तत्र च । नापश्यत्सर्वराज्येषु संवत्सरगणान्वहून् ॥

क्षुधातोः	"பசியால் துன்புறும்	बहून्	பல
सः	அவன்	संवत्सरगणान् वै	ஆண்டுகளையும்
नष्टां	காணாமற்போன	अन्विष्यन्	தேடினான்.
गां	பசுவை	न अपश्यत्	அவன் காணாமலிரு
तत्र तत्र	அங்கங்கு		ந்தான்.
सर्वराज्येषु च	எல்லாதேசங்களிலும்		

ततः कनखलं गत्वा जीर्णवत्सां निरामयाम् । ददर्श गां स्वका धेनुं ब्राह्मणस्य निवेशने ॥

ततः	"இத்தஸ்திடீயில்	स्वकां	தனது
कनखलं	கனகலமென்னும் ஒரு	धेनुं	பசுவை
	கிராமத்திற்கு	जीर्णवत्सां	கன்று இளைத்திருக்க
गत्वा	வந்துசேர்ந்து	गां	தாயை [வும்]
ब्राह्मणस्य	ஒருவேதியனது	निरामयां	ஆரோக்கியமாயிருக்க
निवेशने	விட்டில்	दर्श	கண்டான். [வும்]

अथ तां नामधेयेन स्वकेनोवाच स द्विजः । आगच्छ श्वलेत्येवं सा तु शुश्राव गौः स्वरम् ॥

सः	"அந்த	स्वकेन	தானிட்டதான்
द्विजः	பிராம்மணன்	श्वला	சபலா (காமதேனு)
अथ	அப்பொழுது	नामधेयेन	என்ற பெயரால்
तां	அதைப்பார்த்து	इति	கூறி

அகஸ்து	வா, என்று	ஸ்வ	இப்படிப்பட்ட
உவாச	கூப்பிட்டான்.	சுர	சுர
ஸா	அந்த	சுபாச	செங்கொடுத்து கவ
கௌ: து	பகவும்		னித்தது.

तस्य तु स्वरमाज्ञाय श्रुधान्तस्य द्विजस्य वै । अन्वगात्पृष्ठतः सा गौर्गच्छन्तं पावकोपमम् ॥

ஸா	" அந்த	து	அதனால்
கௌ:	பக	பாவுகோபம்	அக்னிபோன்ற தே
சுபாந்தஸ்ய	பகியால் வாடிய		ஜோமயனாய்
தஸ்ய	அந்த	கச்சுதன் வை	திரும்பிச்செல்லும்
த்விஜஸ்ய	வேதியனது		அவையே
ஸ்வர	சுர	பூத:	பின்
அஜாய	அறிந்துகொண்டு	அந்வகா	தொடர்ந்துசென்றது.

योऽपि पालयते विप्रः सोऽपि गामन्वगाद्रुतम् । गत्वा तमृषिमाचष्ट मम गौरिति सत्वरम् ॥
स्पर्शिता राजसिंहेन मम दत्ता नृगेण ह । तयोर्ब्राह्मणयोर्वादो महानासीद्विपश्चितोः ॥१३॥

ய:	" எந்த	ராஜசிங்கேன	காஜோத்தமரான
விப்ர:	பிரம்மணன்	நூகேன	திருகரால்
பாலயதே	போஷித்துவந்தானே	மம	எனக்கு
ஸ: அபி	அவனும்	ஸ்பர்ஸிதா	தானமாய்
கா	பகவை	வதா	கொடுக்கப்பட்டது.
துத	வேகமாய்	ஹ	இது என்ன கஷ்டம்
அந்வகா	பின்பற்றி ஓடினான்.	ஐதி	என்று
ஸ	அந்த	அபசு	மன்குடினான்.
ஐஸி	நிஷிதைய	விபஸிதோ:	மறா ஓரளிகளாகிய
ஸஸ்வர	துரிதமாய்	தயோ:	அவ்விரு
கலா	அடைந்து	பாஹ்ணயோ:	பிரம்மணிகளுக்கும்
மம	" என்னுடைய	மஹா வத:	பெரிய விவாதம்
கௌ: அபி	பகதான்.	அஸித்	உண்டாயிற்று.

विवदन्तौ तयोऽन्योन्यं दातारमभिजग्मतुः । तौ राजभवनद्वारि न प्राप्तौ नृगशासनम् ॥

தத:	" அப்பொழுது	அபிஜமது:	போய்க்கொந்தார்கள்.
விவதனௌ	போராடிய	ராஜமவனஹரி	காதுமாஸிகவாயிலில்
தௌ	இருவர்களும்	நூகாசன	சீருகனது அனுபதி
அந்யோந்ய	பாஸ்பாஹொப்பி		யை
தாதார	தானம் கொடுத்தவ	ந ப்ராஸௌ	பெறவில்லை.
	ரிடம்		

अहोरात्राप्यनेकानि वसन्तौ क्रोधसीयतुः । ऊचुश्च महात्मानौ तावुभौ द्विजसत्तमौ ॥
क्रुद्धौ परमसन्तप्तौ वाक्यं घोराभिसंहितम् ॥ १५ ॥

अनेकानि	" பல	क्रुद्धौ	கோபங்கொண்ட
अहोरात्राणि	பகலும், இரவும்		வர்களால்
वसन्तौ	காத்துக்கொண்ட	परमसन्तप्तौ	அதிகமான வேதனை
	குந்த		பையடிபடைய
तौ उभौ	அந்த இரண்டு	महात्मानौ च	மஹாத்மாக்கள்
द्विजसत्तमौ	பிராமணுத்தமர்கள்	घोराभिसंहितं	மிக்ககுமைபான
क्रोधं	கோபத்தை	वाक्यं	சாபத்தை
ईयतुः	அடைந்தார்கள்,	ऊचुः	இட்டார்கள்.

अर्थिनां कार्यसिद्ध्यर्थं यस्माच्च नैषि दर्शनम् । अदृश्यः सर्वभूतानां कृकलासो भविष्यति॥

कार्यसिद्ध्यर्थं	" ஒருகாரியத்தை	न एषि	கொடுக்காதிருக்கிறாய்
	வேண்டி.	यस्मात्	என்கிற காரணத்தால்
अर्थिनां	{ யாசித்துக் காத்துக்	सर्वभूतानां	எல்லாப் பிராணிக
	கொண்டிருக்கிறவர்		ளுக்கும்
त्वं	நீ	अदृश्यः	கண்களுக்கு தேரற்
दर्शनं	தரிசனம்	कृकलासः	ஒன்னாய் [தூத
		भविष्यति	ஆகக்கூடவாய்.

बहुवर्षसहस्राणि बहुवर्षशतानि च । श्वश्रेऽस्मिन्कृकलासो वै दीर्घकालं वसिष्यति ॥

श्वश्रे	" ஒருகுழியில்	बहुवर्षशतानि च	அனேகநூறு ஆண்டு
कृकलासः	ஒன்னாகி		களுமான
अस्मिन् वै	அதிலேயே	दीर्घकालं	நீர்க்காலம்
बहुवर्षसहस्राणि	அனேகமாயிரம் ஆண்	वसिष्यति	வயித்திருப்பாயாக.
	டுகளும்		

उत्पत्स्यते हि लोकेऽस्मिन्पदूनां कीर्तिवर्धनः । वासुदेव इति ख्यातो लोके पुरुषविग्रहः ॥

पुरुषविग्रहः	" மாஸிட உருவக்	वासुदेवः	வாஸுதேவர்
	கொண்டவராய்	इति	என்று
पदूनां	பாதவர்களின்	ख्यातः हि	பெயருடையவராயும்
कीर्तिवर्धनः	பிரத்திக்குக் காரண	अस्मिन्	இந்த
	புதராய்	लोके	லோகத்தில்
लोके	உலகில்	उत्पत्स्यते	அவதரிப்பார்.

स ते मोक्षयिता राजंस्तस्माच्छायाद्भविष्यति ।

कृता च तेन कालेन निष्कृतिस्ते भविष्यति

॥ १९ ॥

ச: "பூமிமூலா விஷ்ணு
 தேன காலேன அதற்குரியகாலத்தில்
 மவியதி அவதரிப்பார்.
 ராஜந் அரசே!
 தே உண் ணுடைய
 வசாவ் அந்த

சாஸந் சரபத்திலிருந்து
 மோஹிதா விடுபாசனம்செய்வார்.
 தே உண்கு
 நிகுதி: ச பூர்வஸ்திதியும்
 கதா மவியதி உண்டுபண்ணப்படும்.

एवं तौ शापमुत्सृज्य ब्राह्मणौ विगतज्वरौ । तां गां हि दुर्वलां वृद्धां ददतुर्ब्राह्मणाय वै ॥

एवं स राजा तं शापमुपमुह्ये सुदारुणम्

॥ २० ॥

தौ "அவ்விரு
 ப்ராஹ்மணர்களும் பிராமணர்களும்
 சாப சரபத்தை
 एवं இப்படி
 க:ஸ்ய கொடுத்துவிட்டு
 விगतஜ்வரौ விவாதமொழிந்தவர்

பாஹ்மணய ஒரு பிராமணனுக்கு
 दुर्वलां இளைத்துப்போன
 தாம்

वृद्धां கிழமுமரண

कार्यार्थिनां विमर्शो हि राज्ञां दोषाय कल्पते । तच्छीघ्रं दर्शनं मह्यमभिवर्तन्तु कार्यिणः ॥

कार्यार्थिनां "காரியமாய் வந்தவர்
 களுக்கு

विमर्शः அபசாரமானது
 राज्ञां हि அரசர்களுக்கும்
 दोषाय பாதகத்திற்கு
 कल्पते நேறுதுவாகிறது.
 सन् ஆணையால்

मर्श एவக்காக
 दर्शनं நேரில் பார்ப்பதற்காக
 कार्यिणः காரியமாய் வந்திருப்
 பவர்கள்

शीघ्रं சீக்கிரத்தில்
 अभिवर्तन्तु உள்ளே வந்து
 சேரட்டும்.

मुकुतस्य हि कार्यस्य फलं नापैति पार्थिवः । तस्माद्रूच्छ प्रतीक्षस्य सौमित्रे कार्यवाञ्छनः॥

पार्थिवः "ஒரு பரந்திவன்
 मुकुतस्य புண்ய
 कार्यस्य செயல்களின்
 फलं கற்பனை
 न अपैति கோசாமலிருக்கலாமா?
 सौमित्रे லசந்தமண,

वसान् ஆணையால்
 गच्छ கீழே போ.
 कार्यवान् காரியமாய் வந்திருக்க
 जनः हि இனமென்றால் [கும்
 प्रतीक्षस्य விரைத்து அழைத்து
 வர."

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे त्रिपञ्चाशः सर्गः ॥



चतुःपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்துநான்காவது ஸர்க்கம். || ௫௪ ||

नृगस्य ककुत्स्थप्राप्तिः—நிகுக் ககூதுருவத்தையடைவது.

रामस्य भाषितं श्रुत्वा लक्ष्मणः परमार्थवित् । उवाच भ्रातुर्लिवாக्यं राघवं दीप्तयेजसम् ॥

परमार्थवित्	மஹா தத்வம்நூனி பாகிய	दीप्तयेजसं	தேஜோமயமாய் விளங்கும்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	राघवं	ஸ்ரீராகவரைப்பார்த்து
रामस्य	ஸ்ரீராமரது	भ्रातुः	கைகடப்பிக்கொண்டு
भाषितं	திருவாக்குக்கு	वचं	இந்த விண்ணப்பத்
श्रुत्वा	செவிகாய்த்து	उवाच	செய்தருகிறார்: [தை

अल्पापराधे ककुत्स्थ द्विजाभ्यां शाप ईदृशः । महानृगस्य राजर्षेयमदण्ड इवापरः ॥२॥

ककुत्स्थ	"தேற காகுத்தரே!	ईदृशः	இப்படிப்பட்டதரகிய
नृगस्य राजर्षेः	நிகுகராஜரிஷியினது	शापः	சரபம்
अल्पापराधे	அபராதம் அற்பமாயி ருக்கையில்	महान्	பெரிதாய்
		अपरः	மற்றொரு
द्विजाभ्यां	இரு பிராம்மணர் களுடைய	यमदण्डः	யமதண்டம்
		इव	போலிருக்கிறது.

श्रुत्वा तु पापसंयुक्तमात्मानं पुरुषर्षभ । किमुवाच नृगो राजा द्विजौ क्रोधसमन्वितौ ॥३॥

पुरुषर्षभ	"தேற புருஷோத்தம!	क्रोधसमन्वितौ	கோபரகேசங்கொ ண்ட
नृगः	நிகு	द्विजौ	இருபிராமணர் களுக்கு
राजा	மன்னர்	तु	இதுவிஷயமாய்
आत्मानं	தனக்கு	किं	என்ன
पापसंयुक्तं	இடப்பட்டவிபத்தை	उवाच	பதிலைச் சொன்னார் P"
श्रुत्वा	கேட்டு		

लक्ष्मणेनैवमुक्तस्तु राघवः पुनरब्रवीत् । शृणु सौम्य यथापूर्वं स राजा शापविक्षतः ॥४॥

लक्ष्मणेन	இலக்ஷ்மணனால்	सौम्य	"தேற ஸௌம்ய,
एवं	இவ்வளம்	सः	அந்த
उक्तः	கிணவியதற்கு திருச் செவிகாய்த்த	राजा	ராஜன்
		शापविक्षतः	சரபகேசம்பெற்ற வராய்
राघवः	ஸ்ரீராகவர்	यथापूर्वं	பூர்வம் நடந்தவர வற்றை
तु	இவ்விஷயத்திலிப்படி	शृणु	சொல்லுகிறேன் கேள்.
पुनः	மீள்தராமாய்		
अब्रवीत्	பதில்சொல்லியரு கினார்;		

वर्षघ्नमेकं श्वश्रं तु हिमघ्नपपरं तथा । धीष्मघ्नं तु सुखस्पर्शमेकं कुर्वन्तु शिल्पिनः ॥ ९ ॥

शिल्पिनः	" 'சிற்பிகள்	हिमघ्नं	{ பனிகால அஞ்ஞெனகர்
सुखस्पर्शं	சுகமாய்வகிப்பதற்	तु	{ கற்களுக்குக்கிடமாகாத
एकं	ஒரு [கேற்றதாய்	एकं	{ தாயும்
श्वश्रं	குணகைய	तु	{ இன்னும்
		एकं	{ ஒன்றை
वर्षघ्नं	{ மழைக்கால அஞ்ஞென	धीष्मघ्नं	{ வெயிற்கால அஞ்ஞென
	{ கர்வங்களுக்கு இட		{ கர்வங்களுக்குக்கிடமா
	மாகாததாயும்		காததாயும்
तथा	அப்படியே	तु	இப்பொழுதே
अपरं	இன்னுமொன்றை	कुर्वन्तु	நிருமிக்கக்கடவார்

கன்,

फलवन्तश्च ये वृक्षाः पुष्पवत्यश्च या लताः । विरोप्यन्तां बहुविधाश्लयावन्तश्च गुह्यिनः ॥

बहुविधाः	" 'நாசகனிகமரண	लताः	கொடிகள், செடிகள்
फलवन्तः	பழங்களைத்தரும்	याः च	எவைகளினோ, அவை
वृक्षाः	மரக்கள்	शशशन्तः	நிழல்தரும் [கரும்
ये च	எவைகளினோ அவை	गुह्यिनः च	மரப்புதர்களும்
	களும்	विरोप्यन्ताम्	வைத்துகாப்பாற்றப்
पुष्पवत्यः	புஷ்பங்களைத்தரும்		படவேண்டும்.

क्रियतां रमणीयं च श्वभ्राणां सर्वतो दिशम् । सुखपत्र वसिष्यामि यावत्कालस्य पर्ययः ॥

श्वभ्राणां	" 'குணகையில்	सुखं	சுகமாக
सर्वतो दिशं च	எல்லாப் புறமும்	काकस्य	கெட்டகாலத்தினாறு
रमणीयं	ரமணியமாயிருக்கு	पर्ययः	மாறுதல்
	மாறு	यावत्	வரைவில்
क्रियतां	செய்யப்பட்டும்,	वसिष्यामि	நான் வாசம்செய்கின்
अस्य	இவ்விடத்தில்		தென்.

पुष्पाणि च सुगन्धीनि क्रियन्तां तेषु नित्यशः । परिवार्य यथा मे स्युरध्यर्धं योजनं तथा ॥

सुगन्धीनि	" 'நறுமண	मे	எனக்கு
पुष्पाणि च	புஷ்பங்களும்	यथा	எப்படியானால்
क्रियन्तां	வைக்கப்பட்டும்,	नित्यशः	எப்பொழுதும்
तेषु	இவ்விடங்களில்	परिवार्य	ஒளிக்கிடமாகுமொ
अध्यर्धं योजनं	அரையாஜனை தூரம்	तथा	அப்படியே
		स्युः	இருக்கவேண்டும்.

एवं कृत्वा विधानं स सन्दिदेश वसुं तदा । धर्मनित्यः प्रजाः पुत्र क्षत्रधर्मण पालय ॥

तदा	" 'அப்பொழுது	सन्दिदेश	இப்படி நியமித்தருளி
सः	அவன்	पुत्र	'தேவ புத்ர! [ஞன்:
एवं	இத்தலிதமான	धर्मनित्यः	தருமத்தினையே
विधानं	ஏற்பாட்டை		ஆஸக்தியுடையவனாக
कृशा	செய்துவிட்டு	प्रजाः	பிரஜைகளை
वसुं	வசுவைப்பார்த்து	क्षत्रधर्मण	ராஜரீகி தவறுது
		पालय	பரிபாலித்துவா.

मृत्युर्न ते यथा शपो द्विजाभ्यां मयि पातितः । नरश्रेष्ठ सरोषाभ्यामपराधेऽपि तादृशे ॥

नरश्रेष्ठ	"தேற புருஷோத்தம!	द्विजाभ्यां	இருபிராம்மணர்களு
अपराधे अपि	நினையாமல் செய்யப் பட்ட குற்றமாயினும்	शपः	சாபம் [ண்டய
तादृशे	அப்படிப்பட்ட	पाति ॥	சம்பலித்திருக்கிறது
मयि	என் கிவயத்தில்	यथा	என்பது
सरोषाभ्यां	கேடபங்கொண்ட	ते	உனக்கு
		प्रत्यक्षम्	பிரத்தியகூழ்ப் பிரமா ணமாகிறது.

मा कथास्तनुसन्तापं मःकृतेऽपि नरर्षभ । कुतान्तः कुशलः पुत्र येनास्मि व्यसनीकृतः ॥

नरर्षभ	"தேற புருஷோத்தம!	व्यसनीकृतः	கஷ்டத்திற்குப் பாத் தொன
पुत्र	தேற குழந்தாய்!	अस्मि	ஆயிருக்கிறேன்.
कुतान्तः	{ பூர்வஜன்மக்கிரியை களால் தப்பாது கேரிடும் பயன்	अपि	ஆனபடியால்
कुशलः	கிதி	मःकृते	எண்ணப்பற்றி
येन	என்கிறபடியால்	तनु स्तापं मा कृतेः	மனவேதனைப்பட வேண்டாம்.

प्राप्तव्यान्येव प्राप्नोति गन्तव्यान्येव गच्छति । लब्धव्यान्येव लभते दुःखानि च सुखानि च ॥
पूर्वे जात्यन्तरे वस मा विषादं कुरुष्व ह ॥ १६ ॥

वस	"புத்திர!	लभते	அடைகிறான்.
पूर्वे जात्यन्तरे	பூர்வஜன்மத்திலுள்ள	च	ஆகையால்
सुखानि	சுகங்களை	गन्तव्यानि च पुः	{ இப்படி கிதிவசப் பட்டதாகிய காரியம் கொடுப்பே
प्राप्तव्यानि एव	{ புண்ணியங்களுக்கு ஏற்பப்பெறத்தக்க கலைவகளைப்பே	गच्छति	அனுப்பிக்கிறான்.
प्राप्नोति ह	பெறுகிறான்.	विषादं	துக்கத்தை
दुःखानि	துக்கங்களை	मा कुरुष्व	நீ அடையலாகாது.
लब्धव्यानि } एव }	பாபங்களுக்கு ஏற்ப அனுபவித்தே தீர வேண்டியவைகளைப்பே		

एवमुक्त्वा नृपस्तत्र सुतं राजा महाययाः । श्वश्रं जगाम सुकुतं वासाय पुरुषर्षभ ॥१७॥

पुरुषर्षभ	"புருஷோத்தம!	उक्त्वा	புத்திரதிகொல்லி கிட்டு
नृपः	சக்கிரவர்த்தியென	सुतं	கஞ்சும் சிஞ்சிக்கப்
महाययाः	மஹா பிரலித்தி	श्वश्रं	குணக்கு [பட்ட
राजा	சாஜன் [பெற்ற	वासाय	வனிப்பதற்காக
तस्य	அப்பொழுது	जगाम	போய்ச்சென்றான்.
एव	இப்படி.		
सुतं	கைந்தனுக்கு		

एवं प्रविश्यैव नृपस्तदानीं श्वभ्रं महारत्नविभूषितं तत् ।

सम्पादयामास तदा महात्मा शापं द्विजाभ्यां हि रुषाविमुक्तम्

॥ १८ ॥

तत्	" ஆகையால்	प्रविश्य	வளித் தூக்கொண்டு
महामा	மஹாத்மாவாகிய	तदानीं	அக்காலத்தில்
नृः एव	சக்கிரவர்த்தியும்	द्विजाभ्यां	பிராம்மணர்களிருவர் களால்
तदा	அப்பொழுது	रुषा	தோபத்தால்
महारत्न- विभूषितं }	சிறந்த சத்தினங்களி ழைத்து அழகாய் நிருமிக்கப்பட்ட	विमुक्तं	இடப்பட்ட
श्वभ्रं	குகையில்	शापं हि	சாபத்தையே
एवं	இப்படி	संपादयामास	இன்னுமனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे चतुःपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 22727



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2003

पञ्चपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தைத்தாவது ஸர்க்கம். ॥ ५५ ॥

विमिश्रसिष्ठयोः परस्परं शापः—நிமியும் வலிஷ்டரும் ஒன்றுக்கொன்று
சாபமிட்டுக்கொள்வது.

एष ते नृगशापस्य विस्तरोऽभिहितो मया । यद्यस्ति श्रवणे श्रद्धा शृणुष्वेहापरां कथाम् ॥

मया	" எனனால்	श्रवणे	{ இன்னும் தெரிந்து கொள்ளவேண்டு மென்றிற் விசுவத் தில்
ते	உனக்கு	श्रद्धा	நிரந்த
नृगशापस्य	நிருகனுடைய சாபத் தைப்பற்றிய	असि यदि	இருக்கிறதானால்
एषः	இந்த (கதை)	इह	இவ்விஷயமாய்
विस्तारः	விஸ்தாரமாய்	अपरां कथां	வேறொரு கதையை
अभिहितः	சொல்லிமுடிக்கப் பட்டது.	शृणुष्व	கூறுகின்றேன் கேள்."

एवमुक्तस्तु रामेण सौमित्रिः पुनरब्रवीत् । तृप्तिराश्वर्यभूतानां कथानां नास्ति मे नृप ॥

रामेण	ஸ்ரீராமரால்	अब्रवीत्	பதில் கூறினார்:
एवं	இவ்வண்ணம்	नृप	" சக்கிரவர்த்தியே!
उक्तः	சொல்லப்பட்டதற்கு செவிரய்த்த	मे	எனக்கு
सौमित्रिः	சக்திமணர்	आश्वर्यभूतानां	ஆச்சர்யமான
पुनः	திரும்பவும்	कथानां	கதைகளுக்கு
तु	அப்பொழுது இப்படி	तृप्तिः	தெகிட்டல்
		न अस्ति	கிடையாது."

लक्ष्मणेनैवमुक्तस्तु राम इक्ष्वाकुनन्दनः । कथां परमर्षिष्ठां न्वाहर्तुमुपचक्रमे ॥ ३ ॥

லக்ஷ்மணே
புரீ
உக:
இக்ஷ்வாகுநந்தன:
செவிசாய்த்த
இக்ஷ்வாகு
பின்னையாகிய

ராம:
து
பரமர்ஷிஸ்தா
கதையை [அளிக்கும்
ந்நா:
உபசகம்
திருவுள்ளமுமந்தார்:

आसीद्राजा निमिर्नाय इक्ष्वाकूणां महात्मनाम् । पुत्रो द्वादशमो वीर्ये धर्मे च परिनिष्ठितः ॥

மஹாத்மனா
இக்ஷ்வாகு
ஹதாசாம்:
புரு:
வீரீ
மஹாத்மனான
இக்ஷ்வாகுநாமந்த
வர்களுடைய
பன்னிரண்டாவது
தலைமுறை
பின்னையாய்
வீரீயத்திலும்

புரீ
பரிநிஸ்தி:
நிமி:
நாம
ராஜா
ஆஸீத்
தர்மத்திலும்
பரமசிபுணனும்
நிமி
என்ற
மன்னர்
இருந்தார்.

स राजा वीर्यसम्पन्नः पुरं देवपुरोपमम् । निवेशयामास तदा अभ्याशे गौतमस्य तु ॥ ५ ॥

வீரீயஸம்பந்:
ச:
ததா
கௌதமஸ்ய
மஹாத்மனானாகிய
அந்த மன்னர்
ஒருகாலத்தில்
கௌதமமுனிவரு
டைய

அந்நாஸே து
தேவபுரோபம்
புரீ
நிவేశயாமாச
அருகிலேயே
அமராவதி பட்டணத்
திற்குடிகரான
ஒரு நகரை
நிரமிக்கச்செய்தார்.

पुरस्य सुकृतं नाम वैजयन्तमिति श्रुतम् । निवेशं यत्र राजर्षिर्निमित्तकं महायशः ॥ ६ ॥

புரஸ்ய
வீஜயந்தம்
ஹி
நாம
சுகுர்தம்
{
நாமஜயந்தம், (இந்திர
னது ஆரண்மனை
யின் பெயர்)
என்று
பெயர்கொடுக்கப்
பட்டது.

சுகுர்தம்
சுர்தம்
யஸ
ராஜர்ஷி:
மஹாயஸ:
நிமி:
நிவేశ சகே
உதிக அழகுபாய்த
தாய்
பெயர்பெற்றது.
அதில்
ராஜர்ஷிபென
பெயர்பெற்ற
நிமி
வாஸஞ்செய்து
வந்தார்.

तस्य बुद्धिः समुत्पन्ना निवेश्य सुमहापुरम् । यजेयं दीर्घसत्रेण पितुः प्रह्लादयन्मनः ॥

சுமஹபுரீ
நிவேஷ்ய
பிது:
மன:
மஹாத்மந்
நிபுத்தியானி உதி
பெற்ற பட்டணத்தில்
வாஸஞ்செய்து
தந்தையின் [கொண்டு
மனதை
ஆஸந் திக்கச்செய்து
கொண்டு

யஜேயம்
யஜேயம்
புதி:
தஸ
சமூத்யா
திர்க்காத் திரமென்
கத யாகத்தை
செய்யவேண்டும்
என்னும்
கிருப்பம்
அவருக்கு
உண்டாயிற்று,

ततः पितरममन्त्रय ऽक्ष्वाकुं हि मनोः सुतम् । वसिष्ठं वरयामास पूर्वं ब्रह्मर्षिसत्तमम् ॥
अनन्तरं स राजर्षिर्निगिरिक्ष्वाकुनन्दनः । अत्रिमद्भिरसं चैव भृगुं चैव तपोधनम् ॥ ९ ॥

ततः	"அப்பொழுது	वसिष्ठं हि	வவளியிட்டவையும்
इक्ष्वाकुमन्दनः	இக்ஷ்வாகுதுன்புடில்	अनन्तरं	கடனே
	னையும்	तपोधने	தபேந்தனராகிய
राजर्षिः च	ராஜர்ஷியுமான	अत्रि	அத் த்ரிமஹரிஷியை
सः निमिः	அந்த நிமி		யும்
पूर्वं	முதலில்	अभिरसं च	அங்கொம்மஹரிஷி
पितरं	தந்தையையும்		னையும்
मनोः	வைவஸ்வதபாணுவின்	भृगुं पृथ	பிருகுபுத்தரிஷியையும்
सुतं	சுமாரான	आमन्त्रय	வரவழைத்து
इक्ष्वाकुं एव	இக்ஷ்வாகுவையும்	वरयामास	அனுமதிக்கவேண்டிக்
ब्रह्मर्षिसत्तमं	பிரம்மரிஷிகளில்		கொண்டார்.
	இஷ்ட்டராகிய		

तमुवाच वसिष्ठस्तु निर्मि राजर्षिसत्तमम् । वृत्तोऽहं पूर्वमिन्द्रेणानन्तरं प्रतिपादय ॥ १० ॥

वसिष्ठः	"வஸிஷ்டர்	पूर्वं	முதற்கு முன்னமே
राजर्षिसत्तमं	ராஜர்ஷிகளில் உத்த	इन्द्रेण	இந்திரனால்
सं	அந்த [மராகிய	अहं	நான்
निर्मि	நிமிவைப்பார்க்கு	वृत्तः	வரிக்கப்பட்டு ஒப்புக்
वृ	இவ்விஷயத்தின்படி		கொண்டுவிட்டேன்
उवाच	கொண்டார்.	अनन्तरं	அதுமுடிந்தபின்னர்
		प्रतिपादय	நீ ஆரம்பிக்கலாம்."

अनन्तरं महाविप्रो गौतमः प्रत्यपूरयत् । वसिष्ठोऽपि महातेजा इन्द्रयज्ञमथाकरोत् ॥ ११ ॥

अनन्तरं	"அதன்மேல்	अथ	அப்பொழுது
महाविपः	பிரகித்திபெற்ற அந்த	महातेजाः	மஹாதேஜஸ்வியாகிய
	ணராகிய	वसिष्ठः अपि	வஸிஷ்டரும்
गौतमः	கௌதமர்	इन्द्रयज्ञं	இந்திரனது யாகத்
प्रत्यपूरयत्	இதைச் செய்துமுடி		தை
	க்க ஒப்புக்கொண்டார்.	अकरोत्	கடத்தினார்.

निमिस्तु राजा विप्रोऽस्तान्समानीय नराधिपः । अयजद्विमवत्पार्श्वे स्वपुरस्य समीपतः ॥ १२ ॥

निमिः राजा	"நிமிமன்னர்	राज्	அந்த
पञ्च वर्षेऽहस्त्राणि	ஐங்காரச்சாண்டுகள்	विप्रान्	அந்தணர்களை
दीक्षां	தீக்ஷையை	समानीय	வரவழைத்து
उपागमत्	வகித்தார்.	स्वपुरस्य	தன் நகரத்திற்கு
नराधिपः	புருஷோத்தமராகிய	समीपतः	அருகே
राजा	மன்னர்	द्विमवत्पार्श्वे	இரவமகிச்சாரளில்
वृ	அப்பொழுது	अयजत्	யாகத்தைச் செய்தார்.

इन्द्रवज्रावसाने तु वसिष्ठो भगवानृषिः । सकाशमागतो राज्ञो हौत्रं कर्तुमनिन्दितः ॥१३॥

அனின்டிர:	"தேவவஜ்ஜா நவரித்	राज्ञः	அரசரது
ஈரி:	ரிஷியாகிய	हौत्रं	யாக ஹோத்ரா
வசிஸ்டு:	வஸிஸ்டு		பாரத்தை
भगवान्	பகவான்	कर्तुं	வதறிக்க
इन्द्रवज्रावसाने तु	இந்திரவஜ்ஜா யாகம்	सकाशं	அவரிடம்
	முடிந்ததும்	आगतः	எழுந்தருளினார்.

तदन्तरमथापश्यद्वौतमेनाभिपूरितम् । कोपेन महताऽऽविष्टो वसिष्ठो ब्रह्मणः सुतः ॥१४॥

ब्रह्मणः	"பிரம்மாவின்	अभिपूरितं	முடிக்கப்பட்டுகிட்ட
सुतः	புத்திரரான	अपश्यत्	கண்டார். [தாய்
वसिष्ठः	வஸிஸ்டர்	तत्	ஆகையால்
अथ	அப்பொழுது	अनन्तरं	உடனேயே
गौतमेन	கௌதமரஹரிஷி	महता	பெரும்
	யால்	कोपेन	கோபத்தால்
		आविष्टः	மெய்மறந்தவராயினார்.

स राज्ञो दर्शनाकाङ्क्षी मुहूर्तं समुपाविशत् । तस्मिन्नहनि राजर्षिर्निद्रयाऽपहृतो भृगम् ॥

सः	"ஆவர்	अहनि	தினத்தில்
राज्ञः	மன்னரது	राजर्षिः	ராஜரிஷி
दर्शनाकाङ्क्षी	தர்சனத்தைக்கருதி	निद्रया	நித்திரையால்
मुहूर्तं	ஒரு முகூர்த்தகாலம்	भृगं	காடமாய்
समुपाविशत्	காத்திருந்தார்.	अवहत्	மெய்மறந்து தூங்கி
तस्मिन्	அந்த		னார்.

ततो मनुर्वसिष्ठस्य शत्रुरार्षान्महात्मनः । अदर्शनेन राजर्षेर्व्याहृतमुपचक्रमे ॥ १५ ॥

राजर्षेः	"ராஜரிஷியினது	मनुः	கோபம்
अदर्शनेन	தரிசனம் இடைக்கா	शत्रुरार्षान्	அதிகரித்தது.
	மையால்	ततः	அதனால்
महात्मनः	மஹாத்மாவான	व्याहृतं	சாபிட்ட
वसिष्ठस्य	வஸிஸ்டருக்கு	उपचक्रमे	எற்பட்டார்.

यस्माच्चमन्यं वृत्त्वान्माभवज्ञाय पार्थिव । चेतनेन विनाभूतो देहस्तव भविष्यति ॥ १६ ॥

पार्थिव	"அரசனே!	यस्मात्	என்கிறகாரணத்தால்
मां	என்னை	तव	உனது
अवज्ञाय	அவமதித்து	देहः	உடல்
खं	நி	चेतनेन	உயிரை
अम्यं	கோருகருவனா	विनाभूतः	கிட்டுப்பிரிந்ததாய்
वृत्त्वान्	வரித்தாய்	भविष्यति	ஆகக்கூடவது."

ततः प्रबुद्धो राजर्षिः श्रुत्वा शापमुदाहृतम् । ब्रह्मयोनिपथोवाच संरम्भात्क्रोधमूर्च्छितः ॥

राजर्षिः	"राஜரீஷி	क्रोधमूर्च्छितः	கோபத்தால் மெய் மறந்தவராய்
प्रबुद्धः	தயிலெழுந்து	संरम्भात्	மனம்கொத்தளித்த தால்
उदाहृतं	இடப்பட்ட	ब्रह्मयोनि	பிரம்மபுத்திரருக்கு, (வலிவந்தருக்கு)
शापं	சாபத்தை	अथ	இப்படி
श्रुत्वा	உணர்ந்து	उवाच	சாபமிட்டார்:
ततः	அதனால்		

अजानतः शयानस्य क्रोधेन कलुषीकृतः । मुक्तवान्मयि शापान्नि यमदण्डमिवापरम् ॥

अजानतः	"உடம்புதெரியாமல்	यमदण्डं	யமதண்டத்தை
शयानस्य	தயிலுமனவில்	इव	போன்றதும்
क्रोधेन	கினத்தினால்	अपरं	முடிவானதுமான
कलुषीकृतः	அபசாரத்துக்காராகி	शापानि	சாபத்தினை
मयि	என்மீது	मुक्तवान्	விடுத்தார்.

तस्मात्तवापि ब्रह्मर्षे चेतनेन विनाकृतः । देहः सुरुचिरमुख्यो भविष्यति न संशयः ॥

ब्रह्मर्षे	"தேவ பிரம்மரீஷி	देहः अपि	உடலும்
तस्मात्	தூதையால் [யே!]	चेतनेन	உயிரை
तव	உம்முடைய	विनाकृतः	விட்டு நீக்கியதாய்
सुरुचिःमुख्यः	தேஜோமயமாய் கினங்கும்	भविष्यति	ஆகக்கூடவது.
		न संशयः	இதற்கையமில்லை."

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे पञ्चपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 22747



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2023

पदपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தாறுவது ஸர்க்கம். ॥ ௪௨ ॥

उपेक्षीशापः—உர்வசீசாபம்.

रामस्य भाषितं श्रुत्वा लक्ष्मणः परवीरहा । उवाच प्राञ्जलिर्वाक्यं राघवं दीप्ततेजसम् ॥

रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	प्राञ्जलिः	அஞ்சலிநிறுத்தராய்
भाषितं	திருவாக்குக்கு	दीप्ततेजसं	தேஜோமயமாய் கினங்கும்
श्रुत्वा	செவியத்த	राघवं	ஸ்ரீராமவரைப் பார்த்து
परवीरहा	மற்றொரு விஷ்ணு அம்சமாகிய	वाक्ये	ஒருவிண்ணப்பத்தை
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	उवाच	செய்தார்.

निशिमदेहौ काकुस्थ कथं तौ द्विजपार्थिवौ । पुनर्देहेन संयोगं जगत्तुर्देवसंपत्तौ ॥ २ ॥

காகுஸ்த	"வேறு காசுத்த !	நிசிமர்து	உடலொழிந்தவர்
देवसामती	தேவர்களுடனும் கொ	पुनः	மறுத்து (கனாய்
	ண்டாடப்பட்ட	कथं	எவ்விதமாக
तौ	அவ்விரு	देहेन	உடம்பத்துடன்
द्विजपार्थिवौ	பிராமம்ணனும்	संयोगं	இருத்தகூ
	அரசனும்	जगत्तुः	பெற்றுக்கொள்ள

लक्ष्मणेनैवमुक्तस्तु रामश्चेद्वाकुनन्दनः । पन्थुवाच महातेजा लक्ष्मणं पुरुषर्षभः ॥ ३ ॥

लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணனால்	इक्ष्वाकुनन्दनः च	இக்ஷ்வாகுனனுடன்
पुनः	இவ்வண்ணமாய்		சங்கையுமாகிய
उक्तः	கிணுளியதற்கு திருச்	रामः	ஸ்ரீராமர்
	செவிராய்த்த	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணருக்கு
पुरुषर्षभः	புருஷேசாத்தமரும்	तु	இதுகியடியத்திலிருந்து
महातेजाः	மஹாதேஜோவானும்	पन्थुवाच	பதிலை அருளிச்செய்
			தார்:

तौ परस्परशापेन देहावुत्सृज्य धार्मिकौ । अभूतां नृपविषयीं वायुभूतौ तपोधनौ ॥ ४ ॥

धार्मिकौ	"தருமியுடர்களும்	परस्परशापेन	ஒருவருக்கொருவர்
तपोधनौ	தபோதனர்களுமாகிய		சாபமிட்டதனால்
तौ	அவ்விரு	देहौ उत्सृज्य	உடல்களை நீத்து
नृपविषयी	மன்னரும், பிரம்ம	वायुभूतौ	வாயுவடிவம் கொண்
	பிரியும்		டவர்களாய்
		अभूतम्	ஆனார்கள்.

अशरीरः शरीरस्य कृतेऽन्यस्य महासुनिः । वसिष्ठः सुमहातेजा जगाम पितुरन्तिकम् ॥

सुमहातेजाः	"பிரகித்திபெற்ற ம	अश्वस्य	வேதெரு
	ஹாதேஜோவானாகிய	शरीरस्य	சரீரத்திற்காக
वसिष्ठः	வசிஷ்ட	पितुः	தந்தையின்
महासुनिः	மஹாசுனி	अन्तिकं	ஸன்னிதிக்கு
अशरीरः	சரீரமொழிந்தவராய்	जगाम	எழுந்தருளினார்.

सोऽभिवाद्य ततः पादौ देवदेवस्य धर्मवित् । पितामहमथोवाच वायुभूत इदं वचः ॥ ६ ॥

धर्मवित्	"தருமவித்தாகிய	ततः	அதன்பின்
तः	அவர்	पितामहं	பிரம்மாவின்னிடம்
वायुभूतः	வாயுவடிவமாகவே	मथ	திப்பொழுது
	இருந்துகொண்டு	वचः	பிரகித்தனைவ
देवदेवस्य	பிரம்மனுடைய	इदं	இவ்வண்ணமாய்
पादौ	திருவடிகளில்	उवाच	கண்ணப்பப் தெய்
अभिवाद्य	விழுந்து நமஸ்கரித்து		தார்:

भगवन्निपिशापेन विदेहोऽस्मि कृतः यभो । देहस्यान्यस्य सद्भावे प्रसादं कर्तुमर्हसि ॥७॥

प्रभो	"எனதையும் செய்ய	शशोरस	சரீரத்திற்கு
भगवन्	பகவானே ! [எல்ல	सद्भावे	உயிர் புறும் விஷயத்
निपिशापेन	நிமியினது சாபத்தால்		தில்
विदेहः	உடலிவிட்டு உயிர்	प्रसादं	அனுக்கிரகத்தை
	பிரித்ததாய்	कर्तुं	செய்ய
कृतः यभो	கான் ஆயினேன்,	अर्हसि	தேவரீர் திருவுள்ளம்
अन्यस्य	வேறொரு		கொண்டுவேண்டும்.

तमुवाच ततो ब्रह्मा स्वयम्भूरमितप्रभः । मित्रावरुणजं तेजः प्रविश त्वं महायशः ॥ ८ ॥

महायशः	"மஹாயசஸ்வியும்	वराच	தீவ்வனம் அனுக்கிர
अभितप्रभः	அபிதமான தெஜோ	त्वं	நீ [கித்தருளினார்:
	மயமும்	मित्रावरुणजं	மித்திரன், வருணன்,
ब्रह्मा	ஸ்ருஷ்டகர்த்தாவு		என்னும் தேவர்க
स्वयम्भूः	பிரம்மதேவர் [மனசு	तेजः	ளால் ஏற்பட்ட
ततः	அப்பொழுது	प्रविश	விரியத்தில்
			பிரவேசிப்பாயாக.

अयोनिजस्तं भविता तत्रापि द्विजसत्तम । धर्मेण महता युक्तः पुनरेष्यसि मे वक्षम् ॥९॥

द्विजसत्तम	"பிராம்மணச்சேஷ்ட !	महता	மஹா
त्वं	நீ	धर्मेण	தர்மநெறியோடு
अयोनिजः अवि	{ அயோநிஜனாகவே(ஒரு	युक्तः	விளக்குகிறவனாய்
	{ சரீரத்தின்குழியாகப்	पुनः	திருப்பவும்
	{ பிறவாதவனாகவே)	मे	எனது
भविता	விளக்குவாய்.	वसे	அதினத்திற்கு
तस्य	அப்பொழுது	एष्यसि	ஆளாகுவாய்.

एवमुक्तस्तु देवेन चाभिवाद्य प्रदक्षिणम् । कृत्वा पितामहं तूर्णं प्रययौ वरुणालयम् ॥१०॥

देवेन	"பிரபமாவினால்	च	அதன்மேல்
एवं	இவ்விதமாய்	अभिवाद्य	சாமம் சொல்லி நமஸ்
तु	இவ்விஷயத்தில்		சரித்துவிட்டு
उक्तः	நியமனம்பெற்ற அவர்	वरुणालयं	வருணனது ஆலயத்
पितामहं	பிரம்மதேவரை		திற்கு
प्रदक्षिणं	பிரதிக்கிணம்	तूर्णं	வினாசமாக
कृत्वा	செய்து	प्रययौ	எழுந்தருளினார்.

तमेव कालं मित्राऽपि वरुणत्वमकारयत् । क्षीरोदेन सहोपेतः पूज्यमानः सुरोत्तमैः ॥११॥

त काल एव	"அதேகாலத்தில்	सुरोत्तमैः अपि	தேவோத்தமர்
मित्रः	{ மித்திரனென்னும்		களாலும்
	{ ஒரு தேவன் (வருண	पूज्यमानः	கொண்டாடப்பட்ட
	{ னது தொழன்)		வனாய்
क्षीरोदेन	சரீரஸமுத்திரத்தில்	वरुणत्वं	வருணனது அதிகர
सहोपेतः	இருந்துகொண்டு	कारयत्	செய்துத்தொடுத்தான்.

एतस्मिन्नेव काले तु उर्वशी परमाप्सराः । यदृच्छया समुद्रेशमाययौ सखिभिर्वृता ॥१२॥

एतस्मिन् एव काले	"அதே காலமயத்தில்	वृता	குழப்பெற்றவளாய்
परमाप्सराः	அப்சரா என்ற காலிக்குற	यदृच्छया	தற்செயலாய்
उर्वशी तु	தண்ணம்பலாண வளரான	समुद्रेश	வடந்தரைக்கு
सखिभिः	வளர்வகியும்	माययौ	வந்தான்.
	தேவபூரிமரர்களால்		

तां दृष्ट्वा रूपसम्पन्नां क्रीडन्तीं वरुणाक्षये । आविश्वरूपो हयौ वरुणं चोर्वशीकृते ॥१३॥

रूपसम्पन्नां	"அழகு வாய்ந்த	दृष्ट्वा च	கண்ணுற்றதால்
वरुणाक्षये	வருணாவலத்தில்	उर्वशीकृते	வளர்வகியீது
क्रीडन्ती	{ உல்லாசமாய்ப் பொழு	वरुणं	வருணனுக்கு
	{ னைத்தேரக்கிக்கொ	परवः	அதிக
	ண்டிருந்து	हयैः	காதல்
तां	அவளை	आविश्व	உண்டாவிற்று.

स तां पञ्चपलाशाक्षीं पूर्णचन्द्रनिभाननाम् । वरुणो वरयामास मैथुनायाः परोवराम् ॥१४॥

सः वरुणः	"அந்த வருணன்	अपरोवरां	அப்பரோத்தம்பு
पञ्चपलाशाक्षीं	{ செத்தாடகாரபிதழ்	तः	அவளை
	{ போன்ற கண்களுந்	मैथुनाय	சம்போகத்திற்கு
	றவனும்	वरयामास	வேண்டினான்.
पूर्णचन्द्रनिभाननां	முழுமதிபோன்ற		
	முடிமுண்டவனும்		

प्रत्युवाच ततः सा तु वरुणं प्राञ्जलिः स्थिता । विव्रेणाहं वृता साक्षात्पूर्वमेव सुरेश्वर ॥

सा	"அவள்	पुंस्तु	முன்னமேயே
प्राञ्जलिः	கைகூப்பிக்கொண்டு	अहं	நான்
वरुणं	வருணனைநோக்கி	विव्रेण	மித்திரனும்
ततः	அப்பொழுது	साक्षात्	நேராக
प्रत्युवाच	இங்ஙனம் பதிலு	वृता	வரிகூப்பிட்டு
	ரைத்தான் :	स्थिता एव	ஏற்றுக்கொண்டவ
सुरेश्वर	"தேவோத்தம!		ளாயும் இருக்கிறேன்."

वरुणस्त्ववतीद्वावयं कन्दर्पशरपीडितः । इदं तेजः समुत्सक्ष्ये कुम्भेऽस्मिन्देव नमिते ॥

वरुणः	"வருணன்	अस्मिन्	"இந்த
कन्दर्पशर- }	ஆனங்களை அம்பு	देवनिमिते	தெய்வங்கூட்டமாகிய
पीडितः तु }	கனால் மெய்ப்பறந்து	कुम्भे	கும்பத்தில்
	இருந்ததால்	इदं	இந்த
वाक्यं	இந்த வாக்கியத்தை	तेजः	விடவத்தை
अवधीव	கொன்னான் :	समुत्सक्ष्ये	விட்டுவைக்கிறேன்.

एवमुत्सृज्य सुशोणि त्वय्यहं वरवर्णिनि । कृतकामो भविष्यामि यदि नेच्छसि सङ्गमम् ॥

சுசோணி	"அழகு வாய்ந்த ஆகனக்களை புண்டய	அஃ	நான்
वरवर्णिनि	பெண்மணிமீய!	एवं	இப்படி.
सङ्गमं	புணர்ச்சிக்கு	उत्सृज्य	ஸ்கூறிதலாகக்கிவிட்டு
इच्छसि न	நீ சம்பதிக்கவில்லை	त्वयि	உன்விடத்தில்
यदि	என்கிறதால்	कृतकामः	ஆசையைத்தீர்த்துக் கொண்டவனாய்
		भविष्यामि	ஆகுவேன்."

तस्य तल्लोकपालस्य वरुणस्य सुभाषितम् । उर्वशी परमप्रीता श्रुत्वा वाक्यमुवाच ह ॥

तस्य	"அந்த	उर्वशी ह	ஊர்வசியும்
लोकपालस्य	திடீர்பாலகனான	परमप्रीता	அதிகஸந்துஷ்டி கொண்டவளாகி
वरुणस्य	வருணனது	वाक्ये	இவ்வொழியை
तत्	அந்த	उवाच	பதிலாய் உரைத்தாள் :
सुभाषितं	ஸாஸமானமொழியை		
श्रुत्वा	கேட்டு		

काममेतद्भवत्वेन हृदये मे त्वयि स्थितम् । भावश्चाभ्यधिकस्तुभ्यं देहो मित्रस्य तु प्रभो ॥

प्रभो	"ஸ்வாமி!	स्थितं	நாடிநிருக்கிறது.
देहः तु	சரீரமொன்று மாத் திராம்	तुभ्यं च	தேவரீருக்கும்
मित्रस्य	மித்திரனுக்கு அதிச மாயிருக்கின்றது.	भावः	காதல்
मे हृदये	என் காதல்	अभ्यधिकः	அதிகமே ;
त्वयि	தேவரீரிடத்தில்	एतत्	இப்பொழுது
		कामं एवं	திருவுள்ளப்பகராமை
		भवतु	நடைபெறட்டும்."

उर्वश्या एवमुक्तस्तु रेतस्तन्महद्भुतम् । अश्वदशिशिखापख्यं तस्मिन्कुम्भे ह्यपासृजत् ॥

उर्वश्या	"ஊர்வசியால்	उवाच	என்கின்ற
एवं	இவ்வாறு	अश्विशिखापख्यं हि	அக்ஷிஜ்வாகைபோன் றதுமான
उक्तः	சொல்லியதற்குச் செவிரப்பத்த அவன்	तत्	அந்த
तु	அப்பொழுது	रेतः	வீர்யத்தை
महत्	மஹிமைபொருந்தி யதும்	तस्मिन्	அந்த
अद्भुतं	அற்புதமானதும்	कुम्भे	கும்பத்தில்
		अपासृजत्	விட்டுவிட்டான்.

उर्वशी त्वगमसत्र मित्रो वै यत्र देवता । तां तु मित्रः सुसंकल्प उर्वशीमिदमब्रवीत् ॥२१॥

देवता	"ஐதவத்தன்மை கொண்ட	मित्रः	மித்திரதேவன்
उर्वशी तु	ஊர்வசியும்	यत्र	எவ்விடத்திலிருந் தானே

तत्र वै	அவ்விடத்திற்கே	सुमेकाव	செரிச் சுண்டு
अगमत्	பொய்க்கேர்தான்.	तः	அவளைப்பார்ந்து
मिलः	பித்திரதேவன்	तु	இதுவிஷயத்தில்
उर्वशी	ஊர்வசியை	इदं	இப்படி
		अमवीत्	கூறினார்:

मया निमन्त्रिता पूर्वं कस्माच्चमवसजिता । पतिमन्यं वृतवती तस्माच्चं दुष्टचारिणी ॥२२॥

पूर्वं	முதலில்	अन्यं	மற்றொருவனை
मया	என்னால்	पति	கணவனாக
निमन्त्रिता	வரிக்கப்பட்டு சம்பந்தித்திருந்த	वृतवती	மனமொப்பிக்கொண்டவளாகின்றியோ
त्वं	நீ	तस्मात्	அதனால்
कस्मात्	எதனால்	त्वं	நீ
अवसजिता	உதறிதள்ளியிட்டு	दुष्टचारिणी	கற்பழித்தவளாயின.

अनेन दुष्कृतेन त्वं मत्कोपकलुषीकृता । मनुष्यलोकमास्थाय कश्चित्कालं निवत्स्यसि ॥

अनेन	இந்த	मनुष्यलोकं	மனுஷ்யலோகத்தில்
दुष्कृतेन	குற்றத்தினால்	आस्थाप	இருந்துகொண்டு
मत्कोपकलुषीकृता	எனது கோபத்திற் குப்பாத்திரமாயின.	कञ्चिद्	சில
त्वं	நீ	कालं	காலம்
		निवत्स्यसि	வலிக்கக்கடவாய்.

बुधस्य पुत्रो राजर्षिः काशिराजः पुरूरवाः । तमद्य गच्छ दुर्वृद्धे स ते भर्ता भविष्यति ॥

दुर्वृद्धे	மதிகெட்ட மாதே!	अद्य	இப்பொழுது
पुरूरवाः	புரூரவன் என்னும்	तं	அவனிடம்
राजर्षिः	ராஜர்ஷி	गच्छ	போய்க்கேள்.
बुधस्य	புதனது	सः	அவன்
पुत्रः	புத்திரன்.	ते	உனக்கு
काशिराजः	{ காசிராஜனாக விளங்க நிற்கொண்டிருக்கின் றான்.	भर्ता	கணவனாக
		भविष्यति	ஆகு வான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे षट्पञ्चाशः सर्गः ॥



சதபஞ்சாச: சரி:—ஐம்பத்தேழாவது ஸர்க்கம். || 47 ||

वसिष्ठस्य मैत्राचरुणित्वेनोत्पत्ति:—வஸிஷ்டர் மித்திராவருணர்களுக்கு
புத்திரனாக ஜனிப்பது.

तां श्रुत्वा दिव्यसङ्काशां कथामद्भुतदर्शनाम् । लक्ष्मणः परमपीतो राघवं वाक्यमब्रवीत् ॥

சதபஞ:	வசுந்தமணர்	श्रुत्वा	செவியுற்று
दिव्यसङ्काशां	{ அமா ஹம்பசக்தி படைத்தவர்களுக்கு ஒத்ததும்	परमपीतः	அதிக ஸந்தோஷ மடைந்தவராக
अद्भुतदर्शनां	ஆச்சர்யகரமானது	राघवं	ஸ்ரீராகவரைப் பார்த்து
तां	அந்த	वाक्यं	இந்த விண்ணப்பத் தை
कथां	விருத்தரந்தை	अब्रवीत्	அருளிச்செய்தார்:

निक्षिप्तदेहौ काकुत्स्थ कथं तौ द्विजपार्थिवौ । पुनर्देहेन संयोगं जमदग्निर्वसमतौ ॥ २ ॥

काकुत्स्थ	"காகுத்தரே!	निक्षिप्तदेहौ	உடலொழிந்தவர்
देवसम्मतौ	தேவர்களாலும்	पुनः	மறுத்து [களாய்
तौ	கொண்டாடப்பட்ட	कथं	எவ்விதமாக
द्विजपार्थिवौ	அய்விரு	देहेन	சீரத்துடன்
	பிரம்மணரும்	संयोगं	இருத்தலை
	மன்னரும்	जमदग्निः	பெற்றார்கள்?'

तस्य तद्भाषितं श्रुत्वा रामः सत्यपराक्रमः । तां कथां कथयामास वसिष्ठस्य महात्मनः ॥

तस्य	அவருடைய	वसिष्ठस्य	வஸிஷ்டருடைய
तत् भाषितं	அந்த மொழிக்கு	तां	அந்த
श्रुत्वा	செவியாய்த்த	कथां	கதையை
सत्यपराक्रमः	ஸத்யபராக்கரமாகிய	कथयामास	விவரமாகக்கூறலாகி
रामः	ஸ்ரீராமர்		இவர்:
महात्मनः	மஹாஹுபாவரான		

यस्तु कुम्भो रघुश्रेष्ठ तेजःपूर्णो महात्मनोः । तस्मिंस्तेजोमयी विप्रो सम्भूतावृषिसत्तमौ ॥

रघुश्रेष्ठ	"ஜேராகுத்தம!	तस्मिन्	அதனின்தும்
यः	எந்த	तेजोमयी	தேஜோமயமான
कुम्भः	கும்பம்	विप्रो	இரு பிரம்மண
महात्मनोः	இரு மஹாஹுபாவர்	ऋषिसत्तमौ	மஹரிஷிகள்
तेजःपूर्णः तु	கருடைய விரயக்களால் பரிபூர் ணமாகி இருந்ததோ	सम्भूती	உற்பவித்தனர்கள்.

पूर्व समभवत्तत्र ह्यगस्त्यो भगवानृषिः । नाहं सुतस्तवेत्युक्त्वा मित्रं तस्मादपाक्रमत् ॥५॥

பூர்வம் முதலில்
 சதவ அதில்
 ஹயவநு கிய
 ஹஸ்ய: அகஸ்திய
 ஹபி: ஹி ரிஷியே
 சமமவத கோற்றினார்.
 மித்: மித்திரனை கோக்கி
 ஹஹ் 'நான்'

சவ உணது
 சுவ: புத்திரன்
 ந அல்லன்
 ஹி: என்று
 ஹவ: காற்றிலிட்டு
 தஸ்ய: அவ்விடத்திலிருந்து
 ஹபாக்ரமத் வெளியே புறப்பட்டுப்
 போய்விட்டார்.

तद्धि तेजस्तु मित्रस्य उर्यया: पूर्वमाहितम् । तस्मिन्समभवत्कुम्भे तत्तेनो यत्र वारुणम् ॥

ஹி "என்னென்றில்
 யத கும்து எந்தக் கும்பத்தில்
 பூர்வம் முதலில்
 மித்ரஸ்ய மித்திரனது
 சவ் அந்த
 தேஜ: வீர்யமிருந்ததோ
 தஸிந் து அதிலேயே

தத் அந்த
 உர்யய: உயர்வுகியின்
 ஹஹித் அபகாரத்தால் விளைந்
 ததும்
 வாருணம் வருணனதுபாகிய
 தேஜ: வீர்யம்
 சமமவத கலக்கப்பட்டது.

कस्यचित्स्वय कालस्य मित्रावारुणसम्भवः । वसिष्ठस्तेजसा युक्तो जज्ञे वैश्वாகुदैवतम् ॥

तमिद्वாகुर्यहातेजा जातमात्रमनिन्दितम् । वत्रे पुरोहितं सौम्य वंशस्यास्य भवाय नः ॥

சௌம்ய "நேற செனம்ய!
 ஹய அதன்பின்னர்
 கஸ்யசித் காலஸ்ய து சிலகாலஞ்சென்ற
 மித்ராவரணஸம்மவ: மித்திரனும் வருண
 னும் நேறதுவாய்

ஜாதமாத் பிறப்புடைப
 தே அவரை
 ஹஸ்ய வ்ஸஸ்ய இந்தக் குலத்திற்கு
 ந: நமது
 ஹவாய வ சேஷமத்தின் பொ

தேஜஸா தேஜஸால்
 யுக: வினங்கும்
 வஸிஸ்த: வலிவிட்டார்
 ஜஜ் உற்பலித்தனர்.
 மஹாஜ: மஹாதேஜோகஸ்தானிய
 ஹவாகு: இவ்விவாகுமஹாராஜா
 ஹநிவித் கலமலமற்ற

இவ்விவாகு { இவ்விவாகு குலத்தவர்
 கனால் கைவமென
 பூஜிக்க உரிய
 புரோஹிதராக
 வத் ஆராய்தேதேந்து
 வரித்தார்.

एवं त्वपूर्वदेहस्य वसिष्ठस्य महात्मनः । कथितो निर्गमः सौम्य निमेषे शृणु यथाऽभवत् ॥

சௌம்ய "நேற செனம்ய!
 மஹாஜ: மஹாதேஜோகஸ்தானிய
 வஸிஸ்த: வலிவிட்டருக்கு
 எவ் இப்படி
 ஹவ்: ஹவாகு: சரீரத்
 கத: கதவது கூறினான்.

நிமே: நிமிஷம்
 நிர்ம: உயிர்த்தியோகமானது
 யதா ஹவ: எவ்விதம் முடிந்த
 தே அதை
 து இப்பொழுது
 ஶ்ரணு: கூறுகின்றேன் கேள்.

हृष्टा विदेहं राजानमृषयः सर्व एव ते । तं ततो योजयामासुर्यागदीक्षां मनीषिणः ॥१०॥

மனிஷிண:	"மஹா பாண்டித்திய முன்ன	விதேஃ	சரீரமந்தவராய
தே	அந்த	ஹ்ருதா எவ	கண்டும்
அபய:	ரிஷிகள்	தத:	அப்படியிருக்கையிலும்
சर्वே	எல்லோரும்	யாமாதிஷா	யாகதிசைநய
த	அந்த	யோஜயாமாஸு:	பூர்த்திசெய்ய நிச்ச
ராஜான	மன்னரை		பித்தரர்கள்.

तं च देहं नरेन्द्रस्य रक्षन्ति स्म द्विजोत्तमाः । गन्धैर्माल्यैश्च वस्त्रैश्च पौरभृत्यसमन्विताः ॥

பौरமூ- சமன்விதா: }	"பட்டணத்து ஜனங் களோடும், மந்திரி மார்களுடன்கூடிய	देहं	உடலை
द्विजोत्तमा:	பிராமணுத்தமர்கள்	गन्धै: च	கந்தங்களாலும்
नरेन्द्रस्य	மன்னரது	माल्यै: च	பூஜ்பங்களாலும்
तं	அந்த	वस्त्रै: च	வஸ்திரங்களாலும்
		रक्षन्ति स्म	அழியாதவண்ணம் காப்பாற்றிவந்தார்கள்.

ततो यज्ञे समाप्ते तु भृगुस्तत्रेदमब्रवीत् । आनयिष्यामि ते चेतस्तुष्टोऽस्मि तव पार्थिव ॥

तव	"அப்பொழுது	तव	உன் விஷயத்தில்
यज्ञे	யஞ்ஞம்	बृष्टः	அகமகிழ்ந்தவனுய்
समाप्ते तु	முடிந்ததும்	अरिम	ஆயினேன்.
भृगु:	பிரகு மஹரிஷி	ते	உன்னுடைய
इदं	இப்படி	चेतः	ஜீவாத்மாவை
अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தரு	ततः	மீளவும்
पार्थिव	'ராஜனே' [சினார்]	आनयिष्यामि	உண்டாக்குகிறேன்.

सुभीताथ सुराः सर्वे निमेषेतस्तथाऽब्रुवन् । वरं वरय राजर्षे क ते चेतो निरूप्यताम् ॥

सुरा:	"தேவர்கள்	राजर्षे	'அரசர்பெருமானே,
सर्वे च	எல்லோரும்	ते चेतः	உனது ஜீவாத்மா
सुभीता:	அதிசுபரிதிசைந்தவர்களை	क	எங்கிருக்கவேண்டுமோ, அது
निमेषे:	நிமிடினது	निरूप्यतां	உன்னால் நிச்சயிக் கப்படட்டும்;
चेतः	ஜீவாத்மாவைப் பார்த்து	वरं	விருப்பமான வரத்தை
तथा	இப்படி	वरय	வேண்டுக.
अब्रुवन्	சொல்லியருளினார்கள்.		

एवमुक्तः सुरैः सर्वैर्निमेषेतस्तदाऽब्रवीत् । नेत्रेषु सर्वभूतानां वसेयं सुरसत्तमाः ॥ १४ ॥

சுரே:	"தேவர்கள்	பவஸித்	இப்படிப் பதிலுரைத்
सर्वैः	எல்லோராவும்	सुरसत्तमाः	தது:
एवं	இவ்வண்ணம்		'தேற தேவோத்
उक्तः	நியமனம்பெற்ற	सर्वभूतानां	தமர்களே!
निमेषः	நிமிமினது		எண்ண பிராணிக
वैतः	ஜீவாத்மா	नेत्रेषु	ஈரண்பய
तदा	அப்பொழுது	वसेयम्	நேத்திரங்களில்
			நான் வசிக்கிறேனென
			வேண்டுகின்றேன்.'

बाहमित्येव विबुधा निमेषेतस्तदाऽब्रुवन् । नेत्रेषु सर्वभूतानां वायुभूतश्चरिष्यसि ॥ १५ ॥

தவ:	"அப்பொழுது	बाह एव	'அங்கனமேயாகுக.
विबुधाः	அமரர்கள்	वायुभूतः	வாயுவடிவமாகி
निमेषः	நிமிமினது	सर्वभूतानां	எல்லாப் பிராணிக
वैतः	ஜீவாத்மாவைப்		ஈரண்பய
इति	இப்படி. [பார்க்குது	नेत्रेषु	நேத்திரங்களில்
अब्रुवन्	நியமித்தருளினார்கள்:	चरिष्यसि	நீ வஞ்சரிக்கக்கடவை.

त्वक्तुने च निमिष्यन्ति चक्षुषि पृथिवीपते । वायुभूतेन चरता विश्रमार्थं मुहुर्मुहुः ॥ १६ ॥

पृथिवीपते	"தேற பார்த்திவ!	विश्रमार्थं च	இளைப்பாறுதற்
वायुभूतेन	வாயுவடிவமாக	मुहुः मुहुः	அடிக்கடி [காகவே
चरता	வாஞ்சரிப்பதால்	चक्षुषि	கண்களை
चक्षुः	உன்நிமித்தமால்	निमिष्यन्ति	இணைகொட்டுவார்
			கள்.'

एवमुक्त्वा तु विबुधाः सर्वे जमुय्यथागतम् । ऋषयोऽपि महात्मानो निमिर्देहं समाहरन् ॥

विबुधाः	"அமரர்கள்	महात्मानः	மஹாத்மாக்களான
सर्वे	எல்லோரும்	ऋषयः अपि	நிஷிகளும்
एवं	இவ்வண்ணம்	निमेषः	நிமிமினது
उक्त्वा तु	நியமித்தருளினிட்டு	देहं	உடலை
यथागतं	வந்தவண்ணமே	समाहरन्	எடுத்துவந்தார்கள்.
जमुः	திரும்பிப்போனார்கள்.		

अरणि तत्र निक्षिप्य मथनं चकुरोजसा । मन्त्रहोर्मर्महात्मनः पुत्रहेतोर्निमेषस्तदा ॥ १८ ॥

महा-मनः	"மஹாத்மாவான	तत्र	அந்த
निमेषः	நிமிக்கு	अरणि	அரணிக்கட்டையில்
तदा	அப்பொழுது	निक्षिप्य	வைத்து
पुत्रहेतोः	புத்திரனுண்டாவதன்	ओजसा	ஆண்டையால்
	பொருட்டு	मन्त्रहोमैः	மந்திரஹோமங்களோடு
		मथनं चकुरः	கடைத்தார்கள்.

अरण्यां मध्यमानायां प्रादुर्भूतो महात्पाः । मथनाग्निथिरित्याहुर्जननाज्जनकोऽभवत् ॥
यस्माद्विदेहात्सम्भूतो वैदेहस्तु ततः स्मृतः ॥ १९ ॥

अरण्यां	“ அரணிகாட்டை	जननात्	இனரித்ததனால்
मध्यमानायां	கனடயப்பட்டவளவின்	जनकः	இனக்கொளவுவர்
महात्पाः	மஹாதேஜோமய	अभवत्	விளங்கினார்.
प्रादुर्भूतः	ஒரு புருஷன் [ராகிய உற்பலித்தனர்.	ततः	அதுவும் ததிர
मथनात्	மதனம் செய்து	विदेहात्	உயிர் பிரிந்த உடலிலி ருந்து
मिथिः	மிதி [உண்டானதால்	सम्भूतः	பிறந்தவர்
इति	என்று	यस्मात्	ஆகையால்
आहुः	உணத்தார்கள் வழங் கினார்கள்.	वैदेहः तु	வைதேஹோனவும்
		स्मृतः	அழைக்கப்பட்டவரானார்.

एवं विदेहराजश्च जनकः पूर्वकोऽभवत् । मिथिर्नाम महातेजास्तेनायं मैथिलोऽभवत् ॥ २० ॥

एवं	“ இப்படி	अभवत्	ஆனார்.
महातेजाः	மஹாதேஜோவானான்	तेन च	அவராலேதான்
	கிய	अयं	இக்காலத்திய
मिथिः	மிதி	जनकः	இனக்கர்
नाम	என்பவர்		{ கைதிலன் (மிதியின்
पूर्वकः	குலத்தலைவரான முதல்	मैथिरः	{ குலத்தில் தேவன்றிய வர்) என்ற
विदेहराजः	விதேஹராஜனுய்	अमात्	காமதேயம் பெற்றார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकान्ये

उत्तरकाण्डे सप्तपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 22791



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकः 2067

अष्टपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ १८ ॥

ययातिचरितम्—யயாதிமஹாராஜனின் சரிதம்.

एवं ब्रुवति रामे तु लक्ष्मणः परवीरहा । प्रत्युवाच महात्मानं व्यलन्तमिव तेजसा ॥ १ ॥

एवं	இவ்வாறு	अलन्तं	கொழுந்துவிட்டு எரி
रामे	ராமர்		யும் தீயை
ब्रुवति तु	கொல்லியபின்னர்	इव	போன்ற
परवीरहा	இன்னொரு விஷ்ணு அம்சமாகிய	महात्मानं	மஹாதீமாவான அவரைப் பார்த்து
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	प्रत्युवाच	மீளவும் இங்ஙனம் வினாவினார்.
तेजसा	தேஜஸால்		

महद्भुतमाश्चर्यं विदेहस्य पुरातनम् । निवृत्तं राजशार्ङ्गं वसिष्ठस्य निमेषः सह ॥ २ ॥

गजशार्ङ्ग	"மேதா ராஜோத்தம!	विदेहस्य	விதேஹராஜனைப்
वसिष्ठस्य	வசஸ்திரைப்பற்றியதும்		பற்றியதுமான
		पुरातनं	பூர்வகாலத்திரம்
निमेषः	நிமிஷையப்பற்றியதும்	महद्	மிகவும்
सह	ஒரேகாலத்தில்	अद्भुतं	அற்புதமாயும்
निवृत्तं	நடைபெற்றதும்	आश्चर्यम्	ஆச்சர்யகரமாய்
			மிருக்கிறது.

निमिस्तु क्षत्रियः शूरो विशेषेण च दीक्षितः । न क्षमां कृतवाच्याना वसिष्ठस्य महात्मनः ॥

क्षत्रियः	"சூத்திரியரும்	निमिः	நிமி
शूरः	சூரரும்	क्षमा तु	மன்னர்கட
विशेषेण	முக்கியமாக	महात्मनः	மஹாத்மாவுகளை
दीक्षितः च	பாகதீக்ஷிக்கொண்டிருந்தவரும்	वसिष्ठस्य	வசஸ்திரைத்தால்
		क्षमां	மன்னிப்பை
		न कृतवान्	ஏதோ புரியவில்லை, ?

एवमुक्तस्तु तेनायं श्रीमान्क्षत्रियपुङ्गवः । उवाच लक्ष्मणं वाक्यं सर्वशास्त्रविशारदम् ॥

रामो रमयतां श्रेष्ठो भ्रातरं दीक्षतेनसम् ॥ ४ ॥

तेन	அவரால்	श्रेष्ठः तु	முதன்மையருமான
एवं	இவ்வாறு	रामः	ஸ்ரீராமர்
उक्तः	{ வினாவிப்பட்டதற்கு திருச்சொன்னதற்கு வராகிய	सर्वशास्त्र- विशारदं } दीक्षतेन	{ ஸகல சாஸ்திரங்களி லும் கீபுணராய் தேஜஸால் இவனிட துக்கொண்டிருக்கின்ற தம்சொகிய
अयं	இந்த	भ्रातरं	தம்பிரகிய
श्रीमान्	ஸ்ரீமானும்	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப்
क्षत्रियपुङ्गवः	சாஜோத்தமரும்		பார்த்து
रमयतां	{ பக்தியுடன் கொண் டாடப்படுபவர்களுக் குள்	वाक्यं	வாக்கியமொழியை
		उवाच	சொல்லிப்புகுந்தார்:

सौमित्रे दुःसहो रोषो यथा क्षान्तिं ययातिना । सत्त्वं गुणं पुस्तकृत्य तं निबोध समाहितः ॥

सौमित्रे	"மேதா வசந்தமண!	पुस्तकृत्य	பாடாட்டி
रोषः	கேரபடுமண்பது	क्षान्तिः	பொதுமைபாண்டது
दुःसहः	அனவுக்குள்ளடங்கி நிரூப்பது அருமை.	समाहितः	ததுக்கிக்கப்பட்டது
ययातिना	யயாதியால்	यथा	எப்படியோ
सत्त्वं	ஸத்தவ	तं	தகை
गुणं	குணத்தையே	निबोध	கொல்லுகிறேன், கேள்.

भार्गवस्य कुले जाता देवस्याक्षिष्कर्मणः । सहसे हृदतं दुःखमवमानं च दुःसहम् ॥११॥

अक्षिष्कर्मणः	“எனதையும் அனாயாசை மாய் முடிக்கவல்ல	दुःसहं	பொறுத்ததற்கரிய நான்
देवस्य	தேவர்த்தன்மை கொண்ட	अमानं	அவமானமாகிற
भार्गवस्य	{ பிரகுனின் புதல்வரு டைய (அக்கிராகாரி யருடைய)	दुःखं च	கஷ்டத்தையும்
कुले	குலத்தில்	हृदतं	மனதினுள்ளேயே
जाता	பிறந்த தீ	सहसे	இருத்திக்கொண்டு ஏகத்திருக்கின்றனை.

आवां च सहितौ देवि प्रविशव हुताशनम् । राजा तु रमतां सार्धं दैत्यपुत्र्या बहुक्षपाः ॥

देवि	“ஆம்மா !	राजा	மன்னர்
आवां च	நாமிருவரும்	दैत्यपुत्र्या	அசுரர் மகன் ஒருவ னோடேயே
सहितौ	ஒன்றுகூடி	सार्धं	கூடி
तु	இப்பொழுது	बहुक्षपाः	வெருகாலம்
हुताशने	அக்கினியில்	रमताम्	மகிழ்ந்துவாழட்டும்.
प्रविशव	விழுந்து இறப்போம்.		

यदि वा सहनीयं ते मामनुज्ञातुमर्हसि । क्षम त्वं न क्षमिष्येऽहं मरिष्यामि न संशयः ॥

ते	“தேவரீருக்கு	मरिष्यामि	உயிரைப்பொழித்த விடுகிறேன்.
सहनीयं वा यदि	{ பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டியதுதான் என்கிற பகஷத்தில்	न संशयः	இதற்கு சந்தேகம் மில்லை.
त्वं	தேவரீர்	मां	எனக்கு
क्षम	அடக்கிக்கிடவும்.	अनुज्ञातुं	அனுமதியளிக்க
अहं	நான்	अर्हसि	தேவரீர் திருவுள்ளம் கொள்ளவேண்டும்.
क्षमिष्ये न	பொறுத்திருக்கான்.		

पुत्रस्य भापितं श्रुत्वा परमात्मस्य रोदतः । देवयानी तु संकुद्धा सस्मार पितरं तदा ॥

परमात्मस्य	“மிகவும் கொஞ்ச அழுதுகொண்டிருக்கிற	तु	இவ்விஷயத்தில்
रोदतः	கொண்டிருக்கிற	संकुद्धा	மிதக்கினம் கொண்ட வளாகி
पुत्रस्य	புத்திரனது	तदा	அச்சமடத்தில்
भापितं	மொழிக்கு	पितरं	தந்தையை
श्रुत्वा	செவிசரய்த்து	सस्मार	மனதில் நினைத்தாள்.
देवयानी	தேவயானி		

इक्षितं तदभिज्ञाय दुहितुर्भगिवस्तदा । आगतस्त्वरितं तत्र देवयानी तु यत्र सा ॥ १५ ॥

भागः	* பிஞ்சுநாமின் புத்தி ரன் (சக்கிரராசாரியர்)	तु	உடனே
दुहितुः	புகல்விரினை து	सा	அந்த
तत्र	அந்த	देवयानी	தேவயானி
इक्षितं	மனோபாவத்தை	यत्र	எங்கிருந்தனனோ
तदा	அத்தருணத்தில்	तत्र	அங்கிடத்திற்கு
अभिज्ञाय	அறிந்து	त्वरितं	வினாந்து
		आगतः	வந்துசென்றதனர்.

दृष्ट्वा चापकृतिस्थां तामपहृष्टामचेतनाम् । पिता दुहितरं वाक्यं किमेतदिति चाब्रवीत् ॥

पिता	* தந்தை	दृष्ट्वा	கண்டு
दुहितरं च	பெண்ணையும்	तां	அவளைப்பார்த்து
अपहृतिस्थां	ஸ்வபாவத்திற்கு மனரூபம்	एतन्	இது
		किं	யாதுகாரணம்
अपहृष्टां	உற்சாகமின்றி	इति	என்கிற
अचेतनां च	மெய்மறந்திருப்பவ ளாயும்	वाक्यं	கேள்வியை
		अब्रवीत्	கேட்டார்.

पृच्छन्तमसकृच्च वै भर्गवं दीप्ततेजसम् । देवयानी तु संकुद्धा पितरं वाक्यमब्रवीत् ॥ १७ ॥

संकुद्धा	* மிகச்சினங்கொண்ட தேவயானியும் [குந்த	पितरं वै	தந்தையுமாகிய
देवयानी तु	பெண்ணியும் [குந்த	भर्गवं	சக்கிரராசாரியரைப்
असकृच्च	பலநாள்	वाक्यं	விசுவத்தை [பார்த்து
पृच्छन्तं	வினாவுகின்ற	अब्रवीत्	இவ்வனம்பெரிக்கித்
तं	அந்த		தனள்:
दीप्ततेजसं	தேஜோமயமும்		

अहमग्निं विषं तीक्ष्णमपो वा मुनिसत्तम । भक्षयिष्ये श्वेक्ष्यामि न तु शक्ष्यामि जीवितुम् ॥

मुनिसत्तम	* நேறு மறுநிஷிதே !	अग्निं	மெருப்பிலாவது
अहं	நான்	अपः	இலத்திலாவது
तीक्ष्णं	திசுஷ்ணமான	श्वेक्ष्यामि	குறித்துவிடப்போகி
विषं	விஷத்தை	तु	இனியும் [நேன்.
भक्षयिष्ये	அருந்திவிடப்போகி	जीवितुं	உயிரைவைத்திருக்க
वा	அல்லது [நேன்.	शक्ष्यामि न	மாட்டேன்.

न मां त्वमवजानीषे दुःस्मितामवमानिताम् । वृक्षस्यावज्ञया ब्रह्मच्छिद्यन्ते वृक्षजीविनः ॥

ममन्	* நேறு வேதமித்தே !	वृक्षस्य	குறையிருக்கத்தெரிட முள்ள
एवं	தேவரீர்	अवज्ञया	அலக்ஷ்யத்தினால்
मां	என்னை		விஞாநத்தின் ஸா ராம்சங்கள் (அதாவ து இளைகள், காய் கணிகள்)
अवमानितां	அவமானமடைந்து	वृक्षजीविनः	
	{ ஹக்கத்தை அனுப வித்துக்கொண்ட குப்பவனாக	छिद्यन्ते	அழிகின்றன.
दुःस्मितां			
अवजानीषे न	கவனிப்பாதிருக்கிறீர்.		

अवज्ञया च राजर्षिः परिभूय च भार्गव । मय्यवज्ञां प्रयुङ्गे हि न च मां बहु मन्यते ॥

भार्गव	"பிரகு மதுரீஷிரின்	மா	என்னை
राजर्षिः	ராஜரீஷி [புத்திரன்]	बहुमन्यते न	மேலாக மதியாதிருக்
अवज्ञया हि	அவஞ்சயத்தினு	च	அன்றியும் [கிறார்.
	லன்றோ	मयि	என்னிடத்தில்
परिभूय च	வெட்கப்படுத்தின	अवज्ञां च	அவஞ்சயத்தையும்
	குட்டி	प्रयुङ्गे	காட்டுகிறார்.

तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा कोपेनाभिपरिभूतः । व्याहृतमुपचक्राम भार्गवा नहुपात्मजम् ॥२१॥

तस्याः	"அவளது	कोपेन	கோபத்தால்
तत्	அந்த	अभिपरिभूतः	மெய்மறந்தவராகி
वचनं	மொழிக்ஞ	नहुपात्मजे	நகுவரின் புதல்வனை
श्रुत्वा	செவிகரம்ப்த்த		(உயர்திணை)
भार्गवः	பார்க்கவர் (கக்கிரா	व्याहृतं	இவ்வளம் சபிக்க
	சாரியர்)	उपचक्राम	தலைப்பட்டார்.

यस्मान्माभवजानीषे नाहुप त्वं दुरात्मवान् । जरया परया जीर्णः शैथिल्यमुपयास्यसि ॥

नाहुप	"அஹே நகுஷ்புத்திரர்!	पाया	மிக்க
तं	நீ	जरया	ஜராவஸ்தைகொண்டு
दुरात्मवान्	கெட்ட மதியுடையோ	जीर्णः	ஈருத்தாய்நெனாகி!
मां	என்னை [வகி	शैथिल्ये	வார்த்திக அழிந்த
अवजानीषे	அவஞ்சயம் பண்ணு		தை (துன்பத்தை)
	கொள்	उपयास्यसि	உடைக்கக்கொள்.
यस्मात्	என்கிற காரணத்தால்		

एवमुक्त्वा दुहितरं समाश्वास्य च भार्गवः । पुनर्जगाम ब्रह्मर्षिर्भवनं स्वं महायज्ञाः ॥२३॥

महायज्ञाः	"மதுர புத்திர	दुहितरं च	புத்திரியையும்
	படைத்த	समाश्वास्य	சமாதானப்படுத்தி
ब्रह्मर्षिः	பிரபரிஷியாகைய		கிட்டு
भार्गवः	கக்கிராசாரியர்	स्वं	தனது
एवं	இப்படி	भवनं	திருப்பிடத்திற்கு
उक्त्वा	சொத்துகிட்டு	पुनः	திருச்சி
		जगाम	பெயர்ச்சென்றார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे अष्टपञ्चाशः सर्गः ॥



एकोनवष्टितमः सर्गः—ஐம்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம். || 49 ||

पूरो राज्याभिषेकः—பூருவின் ராஜ்யாபிஷேகம்.

श्रुत्वा तूशनसं कुदं तदा तौ नहुषात्मजः । जरां परमिकां प्राप्य यदुं वचनमब्रवीत् ॥

महुषात्मजः तु	“நகுஷரின் புதல்வரும்	जरां	ஐராவத்தைதையை
तूशनसं	சக்கிராசாரியராவ்	प्राप्य	அடைந்து
कुदं	கிராகாரியத்திற்கு	तदा तौ	அதனால் மிகவருத்த முற்றவராகி
श्रुत्वा	உடன்பட்டு	यदुं	யதாவை அழைத்து
परमिकां	மிக்க	वचनं	இந்த ஆக்கிணையை
		अब्रवीत्	சொன்னார்:

यतस्त्वमसि धर्मज्ञो मदर्थं प्रतिगृह्यताम् । जरां परमिकां पुत्र भोगै रंस्ये महायशाः ॥ २ ॥
न तावत्कुतकुत्योऽस्मि विषयेषु नरर्षभ । अनुभूय तथा कामं ततः प्राप्स्याम्यहं जराम् ॥

मरर्षभ	“தேவ புருஷோத்தம!	जरां	மூப்பை
पुत्र	மகனே!	मदर्थं	எனக்காக
धर्मज्ञः	நீ	प्रतिगृह्यतां	நீ வாங்கிக்கொள்ள வேண்டும்;
महायशाः	தருமங்களை உணர்ந்த வனென	भोगैः	இன்பங்களால்
असि	மிகப் பிரசித்திபெற்ற வனாய்	रंस्ये	திரும்பியடைகிறேன்.
विषयेषु	விளக்குகின்றன.	तथा	அவ்வண்ணமாய்
तावत्	சென்றபக்களில்	कामं	மனோபிஷ்டத்தை
इतस्तु	இன்னும்	अनुभूय	அனுபவித்து விட்டு
अस्मि न	ஆசையொழிந்தவனாய்	अहं	நான்
यः	நான் ஆகவில்லை.	जरां	மூப்பை
परमिकां	ஆகையால்	ततः	மீளவும்
	அதிக	प्राप्स्यामि	பெற்றுக்கொண்டு விடுகிறேன்.”

यदुस्तद्वचनं श्रुत्वा प्रत्युवाच नरर्षभम् । पुत्रस्ते दयितः पूरुः प्रतिगृह्यतु वै जराम् ॥४॥

तद्वचनं	“அவரது மொழிக்கு	ते	‘உமக்கு
श्रुत्वा	செவிகரப்பத்த	दयितः	மிக்க அருமைபரவ
यदुः	யது	पुत्रः	புத்திரனாகிய
नरर्षभं	மன்னரைப்பார்த்த	पूरुः	பூரு
प्रत्युवाच	இப்படி பதில்கொண் ணான்:	जरां वै	கிழத்தனத்தையும்
		प्रतिगृह्यतु	வாங்கிக்கொள்ள ட்டும்.

बहिष्कृतोऽहमर्थेषु सन्निकर्षाच्च पार्थिव । प्रतिगृह्णातु वै राजन्कः सदाश्नाति भोजनम् ॥

பார்திவ	* "சக்ராவத் திருவாசிய	बहिष्कृतः	பகிஷ்கரிக்கப்பட்டார்.
राजन्	மன்னரே !		ருக்கிதேன்.
अहं च	நானே	कः	எவனெருவன்
अर्थेषु	பொருள்களில்	भोजनं वै	ஸர்வபாக்யத்தையும்
सन्निकर्षाच्च	பந்துத் துவத்திலி	सह आश्नाति	கூடவிருந்து அனுப
	ருந்து		விக்கிருனே அவன்
		प्रतिगृह्णातु	எற்றுக்கொள்ளட்டும்.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राजा पूरुमथाब्रवीत् । इयं जरा महाबाहो मर्त्यं प्रतिगृह्यताम् ॥ ६ ॥

तस्य	* அவனது	महाबाहो	தேவ மஹாபாதேவா !
तद्वचनं	தம்மொழிக்கு	इयं	இந்த
श्रुत्वा अथ	சொலிகாய்த்	जरा	கிழந்தனமானது
राजा	மன்னர்	मर्त्यं	எனக்காக
पूरुं	பூருகைப்பார்த்து	प्रतिगृह्यताम्	உன்னால் வரக்கிட்டு
अब्रवीत्	இவ்வளம் வியமித்த		ள்ளப்படவேண்டும்.
	ருளிணர்.		

नाहुषेणैवमुक्तस्तु पूरुः प्राञ्जलिरब्रवीत् ।

धन्योऽस्म्यनुगृहीतोऽस्मि शासनेऽस्मि तव स्थितः

॥ ७ ॥

नाहुषेण	* நகுஷணை புதல்வ	धन्यः अस्मि	தன்வியன் ஆயினேன்.
पूरुः	தூங்கனம் [சால்	अनुगृहीतः	அனுக்கிரகிக்கப்
उक्तः	சொல்லியதற்குச்		பெற்றவன்
	செவிகாய்த்த	अस्मि	ஆயினேன்.
पूरुः तु	பூருகைவென்றால்	तव	தேவரீரது
प्राञ्जलिः	அஞ்சலிதருந்தனாய்	शासने	உமனைத்தில்
अब्रवीत्	இப்படி பதில் உரைத்	स्थितः अस्मि	சகியா பத்தியுடைய
	தான்.		வன்.

पूरोर्वचनमाज्ञाय नाहुषः परया मुदा । महर्षमतुलं लेभे जरां संक्रामयच्च ताम् ॥ ८ ॥

नाहुषः	* நகுஷணின் புதல்வன்	महर्षं	ஹ்ருத்தத்தை
पूरोः	பூருகின்	लेभे	அடைந்தான்.
वचन	அங்கிகாரத்தை	तां	அந்த
आज्ञाय	எற்றுக்கொண்டு	जयं च	முப்பையும்
परया	பரிபூர்ண	संक्रामयत्	மார்த்தி ஒப்புவித்
मुदा	மனஸை துஷ்டியால்		தான்.
अनुजं	அனுமதி		

ततः स राजा तर्हणः पाप्य यज्ञान्दहस्यः । बहुवर्षसहस्राणि पाठयामास मेदिनीम् ॥

तः	"அதன்மேல்	पाप्य	செய்து
सः राजा	அந்த மன்னன்	बहुवर्ष-	அநேக ஆயிரவருஷங்
तर्हणः	யெனவனம் பெற்றவனாய்	-हस्राणि	கள் ஸகாட்சில்
सहस्रः	ஆயிரக்கணக்காக	मेदिनी	பூநிலைய
यज्ञान्	பாசகங்களை	पाठयामास	பாதிப்பதித்துவந்தான்.

अथ दीर्घस्य कालस्य राजा पुरुषयाव्रवीत् । आनयस्व जरां पुत्र न्यासं निर्यातयस्व मे ॥

अथ	"இப்படி	पुत्र	"வதன்!
दीर्घस्य कालस्य	வெகுநேரம் சென்ற பின்னர்	जरां	ஐரையை
राजा	மன்னன்	आनयस्व	மாற்றிவிடு.
पुत्रं	புருஷைப் பார்த்து	न्यासं	வைப்பதாக வைத்திருப்ப
अथ	இப்படி	मे	எனக்கு [பதை
क जरोत्	கறிஞன்.	निर्यातयस्व	திரும்பிக்கொடுத்த
			விடு.

न्यासभूता मया पुत्र त्वयि संक्रामिता जरा ।

तस्मात्पतिगृहीष्यामि तां जरां मा व्यथां कृथाः ॥ ११ ॥

पुत्र	"வதன்!	संक्रामिता	ஒப்புவிக்கப்பட்டிருந்
जरा	மூப்பு	तस्मात्	ஆதலால் [தது.
मया	என்னால்	तां जरां	அந்த ஐரையை
त्वयि	உன்னிடத்தில்	पतिगृहीष्यामि	திரும்பிப்பெற்றுக் கொள்கிறேன்.
न्यासभूता	{ மறுபடி பெற்றுக்கொள்ளவேண்டியவையைப் பாக	व्यथां	மனச்சஞ்சலத்திற்கு
		मा कृथाः	இடங்கொடாதே.

प्रीतश्चास्मि महाबाहो शासनस्य प्रतिग्रहात् । त्वां चाहमभिपेक्ष्यामि प्रीतिश्रुक्तो नराधिपम् ॥

महाबाहो	"நேற மஹாபாகுவே!	प्रीतिश्रुक्तः	அநுகந்திக்கவேண்ட
शासनस्य	சாஸனத்திற்கு	अहं च	நானே [அ.யவனுடைய
प्रतिग्रहात्	கண்பம் வைத்த கரணத்தால்	त्वं च	உன்னை மாத்திரம்
प्रीतः अस्मि	திருப்தி அடைந்தேன்.	नराधिपं	அரசனாக
		अभिपेक्ष्यामि	அபிபேக்ஷிக்கெய்விக் கிறேன்.

एवमुक्त्वा सुतं पुरं ययातिर्नहुषात्मजः । देवयानीसुतं क्रुद्धो राजा वाक्यमुवाच ह ॥ १२ ॥

नहुषात्मजः	"நதனுஷனது குமார	देवया	சொல்லிவிட்டு
ययातिः	யயாதி [ஐன	देवयानीसुतं	தேவயானியின் புத்தி
राजा	மன்னன்		சனைப்பார்த்து
पुरं	புருஷென்ற	क्रुद्धः इ	மிகக் கோபங்கொண்ட
सुतं	புதல்வனுக்கு		வனாகி
एवं	இங்ஙனம்	वाक्ये	இந்த மொழியை
		उवाच	கறிஞன்.

राक्षसस्त्वं मया जातः क्षत्ररूपो दुःपसदः । प्रतिहंसि ममाज्ञां यत्प्रजार्थे विफलो भव ॥

த்வ்	“நீ	பாஜா	ஆக்களுகைய
दुःपसदः	துன்பவறுமான	प्रतिहंसि	அவசந்தயந்துசெய்தனை.
राक्षसः	பேய்.	यत्	ஆதலின்
मया	என்னால்	प्रजार्थे	ஸந்ததிலிகழத்தலை
क्षत्ररूपः	கூத்திரியனாய்	विफलः	சூன்சரியனாக
जातः	பிறந்தனை.	भव	ஆகக்கடவாய்.
मम	எனது		

पितरं गुरुभूतं मां यस्मात्प्रपन्नमस्ये । राक्षसान्यातुधानांस्त्वं जनयिष्यसि दारुणान् ॥

त्वं	“நீ	त्वं	நீ
गुरुभूतं	குருவும்	दारुणान्	மிகக்கொடியவர்களும்
पितरं	பிதாவுமான	यातुधानान्	பேய்ப்போன்றவர்களு
मां	என்னை		மான
अपमन्यते	இகழ்ந்தனை.	राक्षसान्	ராக்ஷஸர்களை
यस्मात्	ஆதலின்	जनयिष्यसि	பெறுவாய்.

न तु सोमकुलोत्पन्ने वंशे स्यास्यति दुर्मतेः । वंशोऽपि भवतस्तुरगो दुर्विनीतो भविष्यति ॥

दुर्मतेः	“துகட்டினுமிய உனது	भविष्यति	ஆகும்.
वंशः अपि	வம்சமோ வென்றால்	सोमकुलोत्पन्ने	சந்திரகுலத்தொடர்க்
भवतः तु	உனக்கே		சியாகிய
तुरगः	நிகரானதாய்	वंशे	வம்சத்தில்
दुर्विनीतः	பொல்லாததாய்	न स्यास्यति	இராது.

तमेवमुक्त्वा राजर्षिः पूरुं राज्यविवर्धनम् । अभिवेकेन सम्पूज्य आश्रयं प्रविशेह ॥ १७ ॥

राजर्षिः	“ராஜர்ஷி	अभिवेकेन	பட்டாபிஷேகம்
ते	அவனை		செம்மதாய்
एवं	இங்கனம்	संपूज्य	தென்கித்தனிட்டி
उक्त्वा	சொக்து	आश्रयं	வாசப்பொல்தாசுகி
पूरुं	பூருகைய		மத்தை
राज्यविवर्धनं	ராஜ்யபரிபாலனத்தை	प्रविशेह	பெற்றார்.
	வளர்க்கின்றவனாய்	ह	கான்!

ततः कालेन महता दिष्टान्तमुपजग्मिवान् । त्रिदिवं सङ्गतो राजा ययातिर्नहुपात्पजः ॥

नहुपात्पजः	“நகுபுத்திரராகிய	ततः	அதன்
ययातिः	யயாதி	दिशम्	சூயன் முடிவை
राजा	மன்னர்	उपजग्मिवान्	அளித்தகொண்டு
महता कालेन	வெகுநாள்கடந்த	त्रिदिवं	தேவதொகத்தை
		सङ्गतः	கூட்டார்.

पुरुषकार तद्राज्यं धर्मेण महता वृतः । प्रतिष्ठाने पुरवरे काशिराज्ये महायज्ञाः ॥ १९ ॥

महाः शाः	"महाराजिर्त्तत्तिवाऽनु	महता	மஹத்தான
पुरः	புரு [கிய]	धर्मेण	தருமநெறியால்
काशिराज्ये	காசிராஜ்யத்தில்	वृतः	பாதுகாக்கப்பட்ட
प्रतिष्ठाने	பிரதிஸ்தானமென்		வனும்
	தும்	तव राज्यं	அந்த அரசாட்சியை
पुरवरे	சிறந்த பட்டணத்தில்	चकार	செய்துவந்தான்.

यदुस्तु जनयामास यातुधानान्सहस्रशः । पुरे कौश्वने दुर्गे राजवंशबहिष्कृतः ॥ २० ॥

राजवंशबहिष्कृतः	"இராஜவம்சத்தினின் து விலக்கப்பட்ட	पुरे	நகரத்தில்
यदुः तु	யதுவென்பவனோ	सहस्रशः	அநேக
दुर्गे	தூர்க்கமான	यातुधानान्	அரக்கர்களை
कौश्वने	கிரௌஞ்சவனமென்ற	जनयामास	பெற்றான்.

एष तूशनसा मुक्तः शपोत्सर्गो ययातिना । धारितः क्षत्रधर्मेण यं निमित्तं न चक्षमे ॥

तूशनसा	"சக்கிராசாரியனால்	धारितः	பொறுத்துக்கொண் ளப்பட்டது.
मुक्तः	கொடுக்கப்பட்ட	निमित्तः च	நிமித்யோ
एषः	இந்த	यं	அப்படிப்பட்டது
शपोत्सर्गोः तु	சரபமொழியும்		எதுவோ அதை
ययातिना	யயாதியால்	न चक्षमे	பொறுத்துக்கொள்ள வில்லை.
क्षत्रधर्मेण	கூத்திரியதருமத்தை மேற்கொண்டு		

एतच्चे सर्वमाख्यातं दर्शनं सर्वकारिणाम् । अनुवर्तामहे सौम्य दोषो न स्याद्यथा नृगे ॥

सौम्य	"நேற செளம்ய!	अथा	எப்படிப்பட்டதோ, அப்படிப்பட்டதான
दर्शनं	பிரத்யக்ஷபிரமாண	दोषः	குற்றமானது
एतच्च	இது [மாண]	न स्यात्	எற்படவேண்டாம்.
सर्वं	எல்லாமும்	सर्वकारिणं	கார்யமால் வந்தவர் அன் எல்லோருக்கும்
ते	உனக்கு	अनुवर्तामहे	செனிகொடுத்து விசாரிப்போம்.
आख्यातं	விபரமாகக்கூறப் பட்டது.		
नृगे	சிருகரான அகியத்தில்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे एकोनषष्टितमः सर्गः ॥

भादितः श्लोकाः 22836

उत्तरकाण्डे भादितः श्लोकाः 2112



பஹிம: சரீ:—அறுபதாவது ஸர்க்கம். || ௬௦ ||

மஹிசமாசம:—மஹரிஷிகள் வருவது.

தயோ: சவததோரேவ ராமலக்ஷ்மணயோஸ்ததா । வாஸந்திகா நிஷா ப்ராஸா ந ஶீதா ந ச வ்மேதா ॥

தயா	அப்பொழுது	ஷீதா ந	அதிகக் குளிர்ச்சி இல்
தயோ:	அந்த		லாததும்
ராமலக்ஷ்மணயோ:	ஸ்ரீராமரும், லக்ஷ்மணரும்	வ்மேதா ந	அதிக வெப்பமில்லாததும்
ஏவ்	இப்படி	வாஸந்திகா ச	வஸந்தகாலத்தியது
சவததோ:	ஸம்பாஷித்துக்கொண்டிருக்கையில்	நிஷா	இரப்பொழுது
		ப்ராஸா	நடைபெற்றது.

தத: மபாதே விமலே க௃தவா பௌவாஜிகா க்ரியாமு । அபிசகாம காசுத்யோ த்ரீனே பௌகார்யவிதா॥

தத:	அப்பொழுது	பௌவாஜிகா	பிராதக்காலத்தில்
விமலே	நிர்மலமான		செய்யவேண்டிய
ப்ராஸா	பிராதக்காலத்தில்	க்ரியா	கரிவாயை
பௌகார்யவித	ராஜ்யவிவதாரங்க	க௃தவா	செய்தமுடித்து
	ளில் நிகழ்ந்தபொழுது	த்ரீனே	விகாரித்தந்தொ
காசுத்ய:	காசுத்தர்		குட்டு
		அபிசகாம	அமுத்தகுளிஞர்.

தத: சுமந்த்ரஸ்தாஸ்ய ராசய் வாசயமவ்ரதீது । எதே நிவாரிதா ராஜந்நாரி திஸ்துநி தாபஸா:॥

தத:	அப்பொழுது	ராஜந்	"சக்கிரவர்த்தியோ !
சுமந்த்ர:	சுமந்திரர்	நாரி	வாசலில்
ராசய்	ஸ்ரீராகவரிடம்	தாபஸா:	தவசிகள்
ஸ்தாஸ்ய	வந்துசேர்ந்து	திஸ்துநி	வந்திருக்கிறார்கள்.
வாசய் து	இந்த மொழியை	எதே	இவர்கள்
அவ்வீது	மொழிந்தார் :	நிவாரிதா:	ஒதுக்கிவிட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

பாஸிவத்யவனே சைவ புரஸ்குத்ய மஹிச: । த்ரீனே தே மஹாராஜத்யோதயந்தி க௃தவரா: ॥

பிரியமாணா நர்வ்யாஸ யமுதாஸீரவாஸின:

|| ௪ ||

நர்வ்யாஸ	"தேவ புருஷோத்தம !	பிரியமாணா: ச	விதவாஸத்தைக் காட்டுவர்களாயும்
யமுதாஸீரவாஸின:	வழுந்துக்களையில் வாஸம் செய்கின்ற	க௃தவரா: எவ்	அவஸரப்படுபவர்களாயும்
தே	அந்த	மஹாராஜ:	மஹாராஜரின்
மஹிச:	மஹரிஷிகள்	த்ரீனே	நினைத்ததை
பாஸிவ-}	பிரசுபுத்திரான	யோதயந்தி	பொர்த்திக்கின்
யயவன }	சபகான முனிவரை		ருக்கள்."
புரஸ்குத்ய	முன்னிட்டிவந்து		

तस्य तद्वचः श्रुत्वा रामः प्रोवाच धर्मवित् । प्रवेक्ष्यन्तां महाभागा भार्गवमुख्या द्विजाः ॥

धर्मवित्	தருமவீர்தாகிய	भार्गवमुख्याः	பார்க்கவமுடின் வந்தி
रामः	ஸ்ரீராமர்		ருக்கின்றவர்களுமான
तस्य	அவரது	द्विजाः	பிரம்பமுதலத்தவர்கள்
तद्वचं	அவ்வார்த்தையை	प्रवेक्ष्यन्तां	உள்ளே அனுமதித்து
श्रुत्वा	செவியுற்று		வரப்படட்டும் என்று
महाभागाः	“மஹாபுண்டரத்து	प्रोवाच	சியமித்தருளினார்.
	மாக்களும்		

राशस्त्वाज्ञां पुरस्कृत्य द्वाःस्थो मूर्ध्नि कृताञ्जलिः । प्रवेशयामास तदा तापसान्मुदुरासदान् ॥

द्वाःस्थः	வாயிலேன்	कृताञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ் தனாய்
राशः	சாஜாது	तदा	அப்பொழுது
आज्ञां	சாஸனத்தை	मुदुरासदान्	பிக்க ஓளிபெற்று
पुरस्कृत्य	சிரமேற்கொண்டு	तापसान्	தவசிகளை [விளங்கும்
तु	உடனே	प्रवेशयामास	உத்தேச செல்லவிடுத்தனன்.
मूर्ध्नि	முடிமேல்		

शतं समधिकं तत्र दीप्यमानं स्वतेजसा । प्रविष्टं राजभवनं तापसानां महात्मनाम् ॥ ७ ॥

तत्र	அப்பொழுது	स्वतेजसा	அவர்கள் தேஜஸால்
महात्मनां	மஹாத்மாக்களான	समाधिकं	பிக்கவும்
तापसानां	தவசிகளின்	दीप्यमानं	ஜுவலித்துக்கொண்டு
शतं	நூறு	राजभवनं	ராஜமாளிகையில்
		प्रविष्टम्	வந்துசேர்ந்தது.

ते द्विजाः पूर्णकलशैः सर्वतीर्थान्मुसस्तुतैः । गृहीत्वा फलमूलं च रामस्याभ्याहरन्बहु ॥

ते द्विजाः	அந்த பிரம்பமுதலத் தவர்கள்	बहु	பற்பல
सर्वतीर्थान्मु- सस्तुतैः	ஸகல புண்ணிய தீர்த்த தக்களால், பந்திரக் கல் ஜபிக்கப்பட்ட	फलमूलं च	கனிகளையும், கிழங்கு களையும்
पूर्णकलशैः	பூர்ணகும்பங்களோடு	गृहीत्वा	கொண்டுவந்து
		रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
		अभ्याहरन्	ஸார்ப்பித்தார்கள்.

प्रतिशृणु तु तत्सर्वं रामः प्रीतिपुरस्कृतः । तीर्थोदकानि सर्वाणि फलानि विविधानि च ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	विश्रिधानि	பலவகை
प्रीतिपुरस्कृतः	பேருவகை பூண்ட	फलानि च	பழங்களையும்
सर्वाणि	எல்லா [வாரி	तत्	அந்த
तीर्थोदकानि	புண்ணிய தீர்த்தக்க ளையும்	सर्वं तु	எல்லாவற்றையும்
		प्रतिशृणु	பெற்றுக்கொண்டார்.

उवाच च महाबाहुः सर्वानेव महामुनीन् । इमान्यासनमुख्यानि यथाहमुपविश्यताम् ॥

மஹாபாஹு:	மஹாபாஹு	யதாஹ் வ	எந்தவாறே
மஹாமுனீந்	மஹாமுனியார்கள்	உபவிசயா	உட்காசப்பட்டும
சர்வாந் எவ	எல்லோரையும்		என்று
இமாமி	"இந்த பார்த்து	உவாச	திருவாய்மலர்ந்த
ஆசனமுக்யானி	சிறந்த ஆசனங்களில்		குளினர்:

रामस्य भाषितं श्रुत्वा सर्व एव महर्षयः । वृषीषु रुचिराख्यासु निषेदुः काञ्चनापु ते ॥

ராமச्य	ஸ்ரீராமரது	காஞ்சனாபு	பொன்மயமான
भाषितं	திருவாக்குக்கு	रुचिराख्यासु	அதிக அழகுடையந்த
श्रुत्वा	செவியாய்ந்த	वृषीषु	ஆசனங்களில்
ते महर्षयः	அந்த மஹர்ஷிகள்	निषेदुः	உட்கார்ந்துகொண்
सर्वे एव	எல்லோருமே		டார்கள்.

उपविष्टान्वृषींस्तत्र दृष्ट्वा परपुरुञ्जयः । प्रयतः माञ्जलिभूत्वा रायवो वाक्यमब्रवीन् ॥१२॥

उपविष्टान्	மஹாபராக்கிரம	उपविष्टान्	வித்திருந்த
वृषींस्तत्र	சாலியாகைய	दृष्ट्वा	நிபிதிகளை
दृष्ट्वा	ஸ்ரீராகவர்	वाक्यं	பார்த்து
परपुरुञ्जयः	அப்பொழுது	अब्रवीन्	இந்த மொழியை
प्रयतः	வணக்கமும், ஒடுக்க		திருவாய்மலர்ந்தரு
माञ्जलिः भूत्वा	முழுமையவராய்		ளினர்:
	ஆஞ்சலிதலஸ்தராகி		

किमागमनकार्यं वः किं करोमि समाहितः । आह्वय्योऽहं महर्षीणां सर्वकामकरः सुखम् ॥

किमागमनकार्यं	"எழுந்தருளியிருக்	सर्वकामकरः	{ ஸகல மனோரதங்களை
वः	கும் காரியம்		யும் பூர்த்திசெய்ய
किं	என்ன?	अहं	வேண்டியவனுடைய
महर्षीणां	மஹர்ஷிகளுக்கு	वः	நான்
आह्वय्यः	ஆஞ்ஞாபிக்கப்பட்ட	करोमि	உங்களுக்கு
	வனாய்		இப்பொழுது செய்து
सुखं	குதுகலந்துடனும்	किम्	முடிக்கவேண்டியது
समाहितः	பக்தியுடையவ		என்ன?
	னாகவும்		

इदं राज्यं च सकलं जीवितं च हृदि स्थितम् । सर्वमेतद्द्विजार्थं मे सत्यमेतद्व्रीमि वः ॥

इदं राज्यं	"இந்த ராஜ்யமும்	एतत्	இது
सकलं	ஒவ்வொன்றும்	स्थितं	ஊதியாய் காட்டப்
सर्वं	எல்லாமும்		பெற்றிருக்கிறது.
जीवितं च	உயிரும்	एतत्	இது
द्विजार्थं	அந்தணர்களின் ஸ்வா	सत्यं च	ஸத்யமென்றே
मे	என்று [யியும்	वः	உங்களுக்கு
हृदि	நயிருதயத்தில்	ब्रवीमि	வாக்களிக்கிறேன். "

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा साधुकारो महानभूत् । ऋषीणामुपतपसां यमुनातीरवासिनाम् ॥

तस्य अवரது
तद्वचनं திருவாக்குக்கு
श्रुत्वा செவிசாய்த்தவனவில்
उपतपसां மஹானைவராக்கிய
முண்டபவர்களுமும்
यमुनाती(-) } உமுனாதிக்கரைபில்
वासिनां } வாஸஞ்செய்கின்ற
வர்களுமான

ऋषीणां ரிஷிகளுடைய
महान् பெரிய
साधुकारः 'நன்று', 'நன்று'
என்றகொண்டாட்டம்
अभूत् ஏற்பட்டது.

उत्तुश्च ते महात्मानो हर्षेण महताऽऽवृताः । उपपन्नं नरश्रेष्ठ तवैव भुवि नान्यतः ॥ १६ ॥

ते महात्मानः அந்த மஹாத்மாக்கள்
महता அதி
हर्षेण ஸந்தோஷத்தால்
आवृताः மனம் பொங்கியவர்
களாகி

नरश्रेष्ठ "தேவ புருஷோத்தம!
तव एव தேவரீர் ஒருவருக்கே
उपपन्नं சாத் தியமானது.
भुवि இப்புவிபில்
अन्यतः च மற்றெவர்க்கும்
न முடிவாது.

उत्तुः இப்படி பேசினார்கள்:

बहवः पार्थिवा राजनतिकान्ता महाबलाः । कार्यस्य गौरवं मत्वा प्रतिज्ञां नाभ्यरोचयन् ॥

बहवः *சக்கிரவர்த்தியாரே!
रानतिकान्ता: இதுவரைபிறுள்வவர்
களும்
महाबलाः அதிபலிப்பட்டர்களு
बहवः அனேக [மான
पार्थिवा: பூபதிகள்

कार्यस्य கார்யத்தின்
गौरवं முடிவு அசாத் திய
मत्वा எண்ணி [மென்பதை
प्रतिज्ञां உடன்படுவதற்கு
न अभ्यरोचयन् இஷ்டப்படவில்லை.

तथा पुनर्ब्राह्मणगौरवादियं कृता प्रतिज्ञा ह्यनवेक्ष्य कारणम् ।

ततश्च कर्ता ह्यसि नात्र संशयो महाभयात्तुमृषीस्त्वमर्हसि

॥ १८ ॥

तथा पुनः *தேவரீரால் மாத்
कारणं உத்தேசத்தை [திரம்
अनवेक्ष्य च விசாரித்தறியாமலும்
ब्राह्मणगौरवात् பிராமணர்களிடமு
ள்ள கௌரவத்தாலே
इयं प्रतिज्ञा இந்த பிரதிக்கை
कृता தந்தருளப்பட்டது.
ततः ஆதலால்
कर्ता காரியத்தைக்கேசெய்து மு
டிக்கவேண்டியவராய்

असि ஆகிறீர்.
अस्य இதில்
संशयः न ஸம்சயமில்லை.
एव हि தேவரீரே
ऋषीन् முனிவர்களை
महाभयात् பேராயத்திலிருந்து
वातु பாதுகாத்தருள
अर्हसि திருவுள்ளங்கொள்ள
வேண்டும்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे षष्ठितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 22854

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकः 2130

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे अष्टाविंशोऽहो वर्तमानकथामसङ्गः ॥

இவ்விதம் ஆதியில் குதன் லலன் இவர்களால் பூரீராமர் னாந்தியில் அக்வமேத
யாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட பூரீமத் ராமாயணத்தில் இருபத்தெட்டாவது
தினத்தில் கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.



[पुरा कुशलवाभ्यां श्रीरामसन्निधावश्वमेधयज्ञवाटे द्वाविंशति दिनेषु गीने श्रीमद्रामायणे
एकोनविंशेऽङ्के उत्तरकाण्डे एकषष्ठितमसर्गमारभ्य अशीतितमसर्गपर्यन्तं
(२२८५५—२३३३४ श्लोकाः) गीतम् । तस्मिन् दिने गीताः श्लोकाः ४८०]

शश्वः च	{ அடைக்கலம் புருந் தேரனாயாதரிக்கும் ஆயல்புடையோனெ னவும்	शेषः	தேவந்தனும்
बुद्ध्या	தர்மபுத்தியால்	मयुः	மதுவேன
परिनिष्ठितः च	மிகத்தேர்ச்சியடைந் தவனெனவும்	नाम च	பெயர் பூண்டவனும் பாண்
महाबुधः	{ மணிதன்வயர்வக்களு க்கு மிஞ்சினவனென ப்பெயர்பெற்றவனுய்	दैत्यः	தூர் ஆரக்கன்
लोकानुसः	கோலையென்பவனின் புதல்வனும்	अभवत्	இருந்தான்.
		तस्य	அவனுக்கு
		पमोशैः	மஹான்களான
		सुरैः	தேவர்களாலும்
		अनुश	மஹத்தான
		प्रीतिः	அனுக்கிரகம்
		अभवत्	ஏற்பட்டது.

स पृथ्वीर्यसम्पन्नो धर्मो च सुसमाहितः । बहुमानाच्च रुदेण दत्तस्तस्याद्भुतो वरः ॥ ५ ॥

सः	“அந்த	तस्य	அவனுக்கு
मयुः	மதுவானவன்	रुदेण च	ருத்திரதேவராலேயே
वीर्यसम्पन्नः	வீரியசம்பன்னன்.	बहुमानात्	அபிமானத்தால்
च	அன்றியும்	अद्भुतः	அற்புதமான
धर्मो	தருமத்தில்	वरः	வரமொன்று
सुसमाहितः	ஊக்கங்கொண்டவன்.	वतः	தந்தருளப்பட்டது.

शूलं शूलादिनिष्कृष्य महावीर्यं महाप्रभम् । दशौ महात्मा सुभीतो वाक्पथं चैतदुवाच ह ॥

महात्मा	“ மஹாத்மாவாகிய இவர்	शूलं	சூலமொன்றை
सुभीतः	உபகாரகுணமுடை யவராகி	विनिष्कृत्य	பிரித்தெடுத்த
शूलात्	(கிவாய்தமாவாகிய) சூலத்திலிருந்து	दशौ	சம்மானமாய்தந்தனன்.
महावीर्यं	கிறந்த வீர்யமுடை யதும்	च	அன்றியும்
महाप्रभं	கிறந்த சோதியுடை யதுமான	पतत्	இக்க
		वाक्पथं	வாக்கியத்தைதயும்
		उवाच	திருவாய்மலர்ந்தரு
		ह	காண்! [சரிஞர்.

त्वयाऽयमतुलो धर्मो मत्प्रसादात्कृतः शुभः । प्रीत्या परमया युक्तो ददाम्यायुधसुत्तमम् ॥

त्वया	“உன்னால்	प्रीत्या	அத்தியந்த
अयं	இந்த	प्रीत्या	அபிமானத்தால்
धर्मः	தருமமானது	युक्तः	அனுக்கிரகஞ்செய்ய வேண்டியவனுக்கி
अनुकः	அத்தியதீயமாய் அனு க்கப்பட்டது.	उत्तमं	உத்தமமான
मत्प्रसादात्	என் அனுக்கிரகத்தால்	आयुधं	ஆயுதத்தை
शुभः	பாக்கியம் பெற்றதாய்	ददामि	சம்மானமாய் அளிக் கின்றேன்.
कृतः	ஏற்பட்டுவிட்டது.		

यावत्सुरैश्च विप्रैश्च न विरुध्यैर्महासुर । तावच्छूलं तवेदं स्यादन्यथा नाशमेष्यति ॥ ८ ॥

மகாசுர	“தேவ பகவா அஸுரன் !	இவ்	இந்த
சுரै: ச	தேவர்களுடனும்	சூக்	சூலம்
விப்ர: ச	பிரம்மணர்களுடனும்	தவ	உன்னடையதாய்
யாவத்	எவ்வளவுதான்	ஸ்யாத்	விளங்கும்.
ந விருध्ये:	விவாதம் ஏற்படவில்லை	अन्यथा	அப்படி இல்லாத பட்சத்தில்
तावत्	அதுவரை	नाश	சுண்ணாக்குப் புலப் படாததாய்
		एष्यति	மறைந்துவிடும்.

यश्च त्वामभियुञ्जति युद्धाय विगतज्वरः । तं शूलो भस्मसात्कुन्वा पुनरेष्यति ते करम् ॥

ய: ச	“எவனேனும்	शूलः	சூலமானது
युद्धाय	யுத்தத்திற்கு	भस्मसात्कुन्वा	சாம்பலாக்கி
विगतज्वरः	பயமின்றி	ते	உள்ளது
तां	உன்னை	करे	கையிலே
अभियुञ्जति	மெல்லிழுந்து தாக்கி	पुनः	மறுபடியும்
ते	அவனை [சூல்]	एष्यति	வந்துகொளும்.

एवं रुद्रादूर् लब्ध्वा भूय एव महासुरः । प्रणिपत्य महादेवं वाक्यमेतदुवाच ह ॥ १० ॥

மகாசுர:	“மஹா அஸுரன்	सूयः एव	மறுபடியும்
रुद्रात्	சிவபெருமானிடமிருந்து	महादेव	மஹாதேவனை
पुं	இவ்வாறு	प्रणित्य	பக்தியுடனடிபணிந்து
वरे	வரத்தை	एतत्	இந்த [சமஸ்கரித்து]
लब्ध्वा	பெற்றபின்னர்	वाक्यं ह	வாய்ப்பத்தையும்
		उवाच	மொழிந்தான்:

भगवन्मम वंशस्य शूलमेतदनुत्तमम् । भवेत्तु सततं देव सुराणाम् श्वरो ह्यसि ॥ ११ ॥

சுரணாं तु	“தேவர்களுக்கும்	शूलं	சூலமானது
ईशः	தேவரீராய்	सततं	எப்பொழுதும்
असि	இருக்கிறீர்.	मम	எனது
हि	என் கிற்படியால்	वंशस्य	வம்சத்துக்குரியதாய்
भगवन्	தேவ பகவானே!	भवेत्तु	இருக்க உறுக்கி: கிக் கவேண்டும்.
एतत्	இந்த		
अनुत्तमं	இன்னமில்லாத		

तं ब्रुवाणं मधुं देवः सर्वभूतपतिः शिवः । प्रत्युवाच महातेजा नैतदेवं भविष्यति ॥ १२ ॥

மகாதேவ:	“மஹாதேவஜேவனும்	तं मधुं	அந்த மதுவுக்கு
सर्वभूतपतिः	எல்லாபூதங்களுக்கும்	प्रत्युवाच	இந்த மதினை சொல்லி
	பதியுமாகிய	एतत्	‘இது [மருவினார்:]
शिवः देवः	சிவபெருமான்	एवं	இவ்வளம்
ब्रुवाणं	பிரம்மத்திற்கும்	न भविष्यति	இருக்கமுடியாது.

मा भूते विकला वाणी मत्पसादकृता शुभा । भवतः पुत्रमेकं तु शूलमेतद्भविष्यते ॥

து	" ஆனபோதிலும்	மா பூத	ஆகவேண்டாம்.
தே	உன்னுடைய	भवतः	உனது
ममावाक्यता	என் அலுவல்கள்தான்	एकं	ஒரு
	தால் விளைந்ததும்	पुत्रं	புதல்வனை
शुभा	சிறந்ததுமான	एतत्	இந்த
वाणी	வேண்டுமென	शूलं	சூலமானது
विकला	வினா தாய்	भविष्यते	வாத்துக்கிடக்கும்.

यावत्करस्यः शूलोऽयं भविष्यति सुतस्य ते । अवध्यः सर्वभूतानां शूलहस्तो भविष्यति॥

अयं	" இந்த	शूलहस्तः	சூலத்தைக் கையிலேன்
शूलः	சூலமானது		தீயவனாய்
ते	உனது	यावत्	எதுவரையில் இருக்கி
सुतस्य	ஒரு குமாரனுக்கு	रुणो	ருணை அதுவரையில்
करस्यः	கையிலிருப்பதாய்	सर्वभूतानां	எப்படிப்பட்ட பிரா
भविष्यति	இருக்கும்.		ணிகளுக்கும்
		अवध्यः	கொல்லமுடியாதவனாய்
		भविष्यति	இருப்பான்.

एवं मधुर्वरं लब्ध्वा देवात्सुमहदद्भुतम् । भवनं सोऽसुरश्रेष्ठः कारयामास सुप्रभम् ॥१५॥

सः	" அந்த	भद्रुतं	அற்புதமுமான
असुरश्रेष्ठः	அசுரோத்தமனாகிய	वर्ं लब्ध्वा	வரத்தைப் பெற்று
मधुः	மது	सुप्रभं	மிகச்சிறந்த
देवाद्	தேவரிடமிருந்து	भवनं	மாளிகையொன்றை
एवं	இப்படிப்பட்ட	कारयामास	நிருமாணம் செய்து
सुमहत्	அதிகவந்தரானதும்		கொண்டான்.

तस्य पत्नी महाभागा प्रिया कुम्भीनसीति या । तस्याः पुत्री महावीर्यो लवणो नाम दारुणः॥
बाल्यात्मभृति दुष्टात्मा पाषाण्येव समाचरत् ॥ १६ ॥

कुम्भीनसी	" கும்பினசீ	लवणः	லவணன்
इति	என்பவள்	नाम	என்பவன்.
या	எவனோ அவள்	महावीर्यः	மஹா வீரவீராளி;
तस्य	அவனது	दारुणः	கொடியவன்.
प्रिया	மனதிற்கெனிய	बाल्यात्	சிறு பிராயம்
पत्नी	மனைவாளி;	भृति	முதற்கொண்டு
महाभागा	மஹா தன்மபுத்தியுடைய	दुष्टात्मा	துஷ்டனாய்
तस्याः	அவளுடைய [வவன்,	पाषाणि एव	பாஷாண்களையே
पुत्रः	புத்திரன்	समाचरत्	புரிந்துவந்தான்.

तं पुत्रं दुर्विनीतं तु दृष्ट्वा दुःखसमन्वितः । मधुः स शोकमापेदे न चैनं किञ्चिदब्रवीत् ॥

மது: "மது
த் அந்த
புத் திரை
துவினிதம் துர்மார்த்தத்தில் வி
முற்றுபேரனவனாக

दृष्ट्वा கண்டு
तु இதுவியயத்தில்

स विहाय त्विषं लोकं प्रविष्टो वरुणालयम् ।

ச: "அவன்
லவண லவணலிடத்தில்
சுலம் குலத்தை
निवेद्य ஒப்புவித்துவிட்டு
तस्मै அவனுக்கு
वरே வரத்தைப்பற்றி

दुःखसमन्वितः மனம் கொந்தவனாய்
शोकं கஷ்டத்தை
आपेदे அடைந்தான்.
स: அவன்
एवं இவனைப்பார்த்து
किञ्चित् च ஒன்றும்
न अब्रवीत् பேசாமலிருந்தான்.

शुलं निवेद्य लवणे वरं तस्मै न्यवेदयत् ॥

न्यवेदयत् எல்லாவற்றையும் தெ
ரியச்சொன்னான்.
तु இந்த ஸ்திதியில்
इमं लोकं இந்த உலகத்தை
विहाय விட்டொழிந்து
वरुणालयं வருணாலயத்தில்
प्रविष्टः போய்த்தங்கிவிட்டான்.

स प्रभावेन शुलस्य दौरात्म्येनात्मनस्तथा । सन्तापयति लोकान्स्त्रीन्विशेषेण च तापमान् ॥

ச: "அவன்
तथा அப்படிப்பட்டதான
आत्मनः தனது
दौरात्म्येन துர்குணத்தினாலும்
शुलस्य குலத்தின்
प्रभावेन மதுரிமைமயமும்

शुलं शुलம்
निवेद्य निवेद्य
तस्मै तस्மै
वरं वரம்
न्यवेदयत् न்யவேதய
तु து
இமம் இம்
லகம் லகம்
விஹாய விஹாய
வரணாலயம் வரணாலயம்
புரிஷ்டஃ புரிஷ்டஃ

एवंप्रभावो लवणः शुलं चैव तथाविधम् । श्रुत्वा प्रमाणं काकुत्स्थ त्वं हि नः परमा गतिः ॥

காகுத: "காகுத்தரே!
லவண: லவணமும்
एवंप्रभावः இத்தன்மையான்.
शुलं च குலமும்
तथाविधं அத்தன்மையது
न: எங்களுக்கு

त्वं हि தேவரிதான்
परमा பரிமையான்
गतिः கதி.
श्रुत्वा } திருக்கேள்சாய்த்த
प्रमाणम् } தேவரித் திருவுண்ணப்
படி சொங்க.

ब्रह्मः पार्थिवा राम भयार्तिर्ऋषिभिः पुरा । अभयं याचिता वीर वातारं न च विद्यहे ॥

வீர: "தனிக்விசாரகிய
ராம: தேற ராம!
पुरा இதுகாலம்
भयार्तिः ஏக்கம்பிரித்த
ऋषिभिः முனிவர்களால்
ब्रह्म: பல
पार्थिवा: பார்த்திவர்கள்

अभयं அ. பயங்குபத
याचिता: வேண்டிக்கொள்ளப்
பட்டார்கள்.
वातारं व } அஞ்செனென்றுஅபய
विद्यहे न } மளிப்பவர் ஒருவரை
யும்
காணவில்லை.

ते वयं रावणं श्रुत्वा हतं सवलवाहनम् । त्रातारं विद्महे तात नान्यं भुवि नराधिपम् ॥

ताव	"மஹா பூஜய்,	श्रुत्वा	அறிந்து
ते	அந்த	तातारं	கைகொடுத்து காப்ப
वयं	நாங்கள்		வரை
रावणं	ராவணனை	विद्महे	கண்டு கொண்டோம்.
सवलवाहनं	சேனைகள் வாகனம்	भुवि	உலகில் இப்படிப்
	களுடன்	अन्यं	மற்றொரு [பட்ட]
हतं	வதைபுண்டவனாக	नराधिपं	மன்னனை
		न	அறிந்தோம்.

तत्परित्रातुमिच्छामो लवणाद्भयपीडितान् ॥ २३ ॥

तव	"ஆதலின்	भयपीडितान्	அஞ்சி துன்புறுப்பவர்
लवणात्	லவணமிடமிருந்து	परित्रातुं	பாதுகாத்தருள [களை]
		इच्छामः	வேண்டுகின்றோம்."

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे एकषष्टितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 22877



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकः 2153

द्विषष्टितमः सर्गः—अनुपத்திரண்டாவது ஸர்க்கம். ॥ ६२ ॥

लवणवधार्थं शत्रुघ्नप्रेषणम्—லவணஸ்பரணை வதைக்க சத்துக்கினையனுப்புவது.

तयोक्ते तानृषीन्नामः प्रत्युवाच कृताञ्जलिः । किमाहारः किमाचारो लवणः क्व च वर्तते ॥

तथा	இங்ஙனம்	प्रत्युवाच	இப்படி வினாவினார்:
उक्ते	பிரார்த்திக்கப்பட்ட	लवणः च	"லவணன்
	வனவில்	क	எங்கு
रामः	ஸ்ரீராமர்	वर्तते	வளிக்கிறான்?
कृताञ्जलिः	கைகூப்பிக்கொண்டே	किमाहारः	அவனது ஆஹாரம்
तान्	அந்த		எத்தன்மையானது?
अरूषीन्	முனிவர்களைப்	किमाचारः	அவனது ஆசாரம் எத்
	பார்த்து		தன்மையானது?"

राघवस्य वचः श्रुत्वा कृषयः सर्वे एव ते । ततो निवेदयामासुर्लवणो वट्टये यथा ॥ २ ॥

ते	அந்த	ततः	அதன்மேல்
कृषयः	நிஷிகள்	लवणः	லவணன்
सर्वे एव	எல்லோரும்	वट्टये	வளர்த்து வருகிறது
राघवस्य	ஸ்ரீராமவாது	यथा	எப்படியோ அதை
वचः	திருவாக்குக்கு		இப்படி.
श्रुत्वा	செவியப்ப்த்து	निवेदयामासुः	விவரமாய்ச் சொன்
			னார்கள்.

आहारः सर्वसत्त्वानि विशेषेण च तापसाः । आचारो रौद्रता नित्यं वासो मधुवने तथा ॥

सर्वसत्त्वानि	" सबகல பிராணிகளும்	नित्यं	என்றும்
विशेषेण	முதன்மையாய்	रौद्रता तथा	தினம் செய்தலை
तापसाः च	தவசிகளுந்தான்	आचारः	ஆசாரம்
आहारः	ஆஹாரம்.	मधुवने	மதுவனத்தில்
		वासः	வாசிக்கின்றான்.

इत्वा बहुसहस्राणि सिंहव्याघ्रमृगद्विपान् । मानुषांश्चैव कुरुते नित्यमाहारमाह्निकम् ॥ ४ ॥

सिंहव्याघ्र-)	" கிங்கங்களையும்	इत्वा	கொன்று
मृगद्विपान्)	புலிகளையும் மான்களை	नित्यं	என்றும்
	யும் மதயரங்களை யும்	आह्निकं एव	ஒருநாள் தவராகு
मानुषान् च	மானிடர்களையும்	आहारं	ஆசாரமாக
बहुसहस्राणि	ஆயிரமாயிரமாய்	कुरुते	கொள்கிறான்.

ततोऽन्तराणि सत्त्वानि खादते स महाबलः । संहारे समनुप्राप्ते व्यादितास्य इवान्तकः ॥

ततः	" அதுவும் தவிர	अन्तकः इव	யமனென்னவே
सः	ஆந்த	संहारे	எம்முறிய்ப்பதில்
महाबलः	மஹாபலிவீரன்	समनुप्राप्ते	தலைப்பட்டிருக்கையில்
व्यादितास्यः	வாய்பாத்திறந்து	अन्तराणि	இடைவிதூள்ள
	கொண்டு	सत्त्वानि	எந்தவங்களை
		खादते	கிழுக்கிறிருக்கிறான்.

शूलहस्तो रिपून्सर्वांन्निर्दहत्येष दुर्मतिः

॥ ६ ॥

एषः दुर्मतिः	" இந்தத் துஷ்டன்	रिपून्	எதிர்ப்பவர்கள்
शूलहस्तः	சூலத்தைத் தையிலே	सर्वान्	எவர்களை யும்
	ந்தியவனுய்	निर्दहति	வாட்டுகிறான்."

तच्छ्रुत्वा राघवो वाक्यमुवाच स महामुनीन् । घातयिष्यामि तद्रक्षो ह्यपगच्छतु वो भयम् ॥

तत्	அதற்கு	तत्	" அந்த
श्रुत्वा	திருக்கொளியாய்த்	रक्षः	தரக்களை
सः	ஆந்த	घातयिष्यामि	எம்முறிக் துகிடுகி
राघवः	ஸ்ரீராமவர்		தேன்.
महामुनीन्	மஹாபுதிகளைப்	दि	ஆனதால்
	பார்த்து	वः	உக்கனது
वाक्ये	இந்த மொழியை	भयं	பயம்
उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி	अपगच्छतु	ஒழிவட்டும்."
	னார்:		

प्रतिज्ञाय तथा तेषां मुनीनामुपतेजसाम् । स भ्रातृन्सहितान्सर्वानुवाच रघुनन्दनः ॥८॥

सः	அந்த	प्रतिज्ञाय	வாக்களித்துவிட்டு
रघुनन्दनः	ரகுந்தனர்	सहितान्	கூடியிருக்கும்
तेषां	அந்த	भ्रातृन्	ஸகோதரர்கள்
उपतेजसां	உக்கிரதேஜஸ்சி	सर्वान्	எல்லோரையும்
मुनीनां	மிகுந்தருக்கு [கனரன]		பார்த்து
तथा	அவ்வண்ணம்	इवाच	இப்படி வினாவினார்:

को हन्ता लवणं वीरः कस्यांशः स विधीयताम् । भरतस्य महाबाहोः शत्रुघ्नस्य च धीमतः ॥

लवणं	“வண்ணம்	धीमतः	தீமானுள்
हन्ता	வதைக்கும்	शत्रुघ्नस्य च	சத்ருக்ஷனுக்கா ?
वीरः	வீரன்	कस्यांशः	யாரின் அம்சமாய்
कः	எவன் ?	सः	அது
महाबाहोः	மஹாபாகுவான	विधीयताम्	விதிக்கப்பட்டதும் ? ”
भरतस्य	பரதனுக்கா		

राघवेणैवमुक्तस्तु भरतो वाक्यपञ्चवात् । अहमेनं वधिष्यामि मयांशः स विधीयताम् ॥

राघवेण	ஸ்ரீராகவரால்	एने	“இவனை
पूर्व	இவ்வண்ணம்	अहं	நான்
उक्तः	வினாவிடதற்குச் செவி சாய்த்த	वधिष्यामि	வதைக்கின்றேன்.
भरतः	பரதர்	सः	அது
तु	இவ்விஷயத்தில் இந்த	मम	எனது
वाक्यं	மொழியை	अंशः	அம்சமாக
अववीत्	சொன்னார்:	विधीयताम्	விபரித்தருடப்பட்ட தும்.”

भरतस्य वचः श्रुत्वा धैर्यशौर्यसमन्वितम् । लक्ष्मणावरजस्तस्थौ हित्वा सौवर्णमासनम् ॥

भरतस्य	பரதருடைய	लक्ष्मणावरजः	லக்ஷ்மணருடன் பிறந் த சத்ருக்ஷன்
धैर्यशौर्य- समन्वितं }	தையமும் செளர்ய மும் ஸ்ரீராமாய் நிறைந்தான்	सौवर्णं	கவரணமயபரண
		आसने	அருண் ததை
वचः	வாக்கை	हित्वा	விட்டு
श्रुत्वा	செவிபற்ற	तस्थौ	எழுந்தருவினார்.

शत्रुघ्नस्त्वब्रवीद्वाक्यं प्रणिपत्य नमोधिपम् । कृतकर्मा महाबाहुर्मध्यमो रघुनन्दनः ॥ १२ ॥

शत्रुघ्नः	சத்ருக்ஷன்	महाबाहुः	“மஹாபாகுவன்
नमोधिपं	புருஷோத்தமரை	मध्यमः	நடுவில் பிறந்தவருடைய
प्रणिपत्य	தண்டன் வணர்ப்பித்து		கிடி
तु	இதுவிஷயத்திலிந்த	रघुनन्दनः	ரகுந்தனர் (பரதர்)
वाक्यं	வாக்கை	कृतकर्मा	{ ஸ்ரீராமகத்தின் அம்ச புருஷார் தீதக்களை காணப்பெற்றவர்.
अववीत्	சொன்னார்:		

आर्येण हि पुरा शून्या त्वयोध्या रक्षिता पुरी । सन्तापं हृदये कृत्वा आर्यस्यागमनं प्रति ॥

पुरा तु	"இதற்குமுன்	आगमनं प्रति	திரும்பிலாக் துக்கெரு
त्वया शून्या	தேவரீரில்லாத		வாகை எதிர்பார்த்தது
अयोध्या पुरी	ஆயோத்தியாபுரி	सन्तापं हि	ஞுதனையடைய
आर्येण	பெரியவரால்	हृदये	மனதில்
आर्यस्य	பெரியவருடைய	कृत्वा	வைத்துக்கொண்டு
		रक्षिता	பரிபாஸிக்கப்பட்டது.

दुःखानि च बहुनीह ह्यनुभूतानि पार्थिव । शयानो दुःखशय्यासु नन्दिग्रामे महामनाः ॥

पार्थिव	"சக்கிரவர்த்தியாரே!	महामनाः	மதுரைத்தேவர் (பரதர்)
इह	இவ்விஷயத்தில்	नन्दिग्रामे	நந்திகிராமத்தில்
बहुनि च	பற்பல	दुःखशय्यासु	காடுமுதலான படுக்கைகளில்
दुःखानि हि	கஷ்டங்களும்		
अनुभूतानि	அனுபவிக்கப்பட்டன.	शयानः	படுத்திருந்தவர்.

फलमूलाशनो भूत्वा जटी चीरधरस्तथा । अनुभूयेदृशं दुःखमेव राघवनन्दनः ।

प्रेष्ये मयि स्थिते राज्ञ्न भूयः केशमाप्नुयात् ॥ १५ ॥

तथा	"அவ்வண்ணம்	स्थिते	ஆக்கினையே காத்தி
भूत्वा	ஆகி		நுக்குப்பொழுது
जटी	சடைமுடியராய்	एषः	இந்த
चीरधरः	மரவுரியராய்	राघवनन्दनः	ஸ்ரீராமவந்தனர் (பரதர்)
फलमूलाशनः	கனிகாய்களையே உணவாய்க்கொண்டார்.	ईदृशं	இப்படிப்பட்ட
		दुःखं	கஷ்டத்தை
राज्ञ्	சக்கிரவர்த்தியாரே!	अनुभूय	அனுபவித்துவிட்டு
मयि प्रेष्ये	என்னை அனுப்பும்	भूयः	மீளவும்
	விஷயத்தில்	केशं	கஷ்டத்தை
		न आप्नुयात्	அடைவதெவண்டாம்.

तथा ब्रुवति शत्रुघ्ने राघवः पुनरब्रवीत् । एवं भवतु काकुत्स्थ क्रियतां मम शासनम् ॥

शत्रुघ्ने	"சத்தருக்கினர்	काकुत्स्थ	'சத்தருக்கினா!
तथा	இப்படி	एवं	அப்படியே
ब्रुवति	விண்ணப்பஞ்செய்கையில்	अस्तु	ஆகட்டும்
		मम	எனது
पुनः	அதன்மேல்	शासनं	சாஸனமானது
राघवः	ஸ்ரீராமவர்	क्रियताम्	செய்துமுடிக்கப்
अब्रवीत्	இப்படி அருளினார்.		பட்டும்!

राज्ये त्वामभिवेक्ष्यामि मधोस्तु नगरे शुभे । निवेशय महाबाहो भानं यद्यवेक्षसे ॥ १७ ॥

महाबाहो	"மதுராபாசுவே!	अभिवेक्ष्यामि	பட்டாபிஷேகஞ்செய்
मरतं	பாதனை	मधोः	மதுவின் [கின்றேன்.
अवेक्षसे	பெருமைப்படுத்து கின்றாய்	शुभे	அழகான
		नगरे	நகரத்திலும்
यदि	என்பதால்	राज्ये	ராஜ்யத்திலும்
त्वां	உன்னை	निवेशय	ஆள்க்கியுடனிரு
तु	இப்பொழுதே		நதுவா :

शूरस्त्वं कृतबिद्यश्च समर्थश्च निवेशने । नगरं यमुनाजुष्टं तथा जनपदाञ्छुभान ॥ १८ ॥

शूरः च	"நீயும்	मरदि	நகரத்தையும்
शूरः	சூன்.	तथा	அப்படியே
च	அன்றியும்	शुभान	நல்ல
कृतबिद्यः	கற்றறிந்துதேறின கித்பன்னன்.	जनपदान्	ராஜ்யத்துணைகளை
	யமனின் உடன்பிற ந்தாளாகிய யமுனா	निवेशने च	{ புதிய நகரங்களை நிர் மாணிக்கும் விஷய த்தில்
यमुनाजुष्टं	{ கடியால் ஸேவிக்கப் பெற்ற	समर्थः च	வேண்டிய ஸாமர்த் தியமுடையவன்.

यो हि वंशं समुत्पाद्य पार्थिवस्य पुनः क्षये । न विधत्ते नृपं तत्र नरकं स हि गच्छति ॥

यः	"எவனொருவன்	नृपं	ஒரு ராஜனை
पार्थिवस्य	பார்த்திவனது	न विधत्ते	வியமிக்காதிருக்கொ ளே
वंशं	வம்சத்தை		
क्षये	நாகஞ்செய்வதில்	सः	அவன்
समुत्पाद्य	பிரித்துவிட்டு	नरकं	நரகத்தை
तत्र	அதற்கு	गच्छति	அடைகொண்;
पुनः	புதிதாய்	हि	இது பிரவரித்தம்.

स त्वं हत्वा मधुसुतं लवणं पापनिश्चयम् । राज्यं प्रशान्ति धर्मेण वाचयं मे यद्यवेक्षसे ॥

मे	"எனது	पापनिश्चयं	மதுராபாபிபுமான
वाचयं	வாக்கை	लवणं	வவண்ணை
अवेक्षसे	கொளரவம் செய்கொய்	हत्वा	கொன்று
यदि	என்றாய்	राज्यं	ராஜ்யத்தை
सः	அந்த	धर्मेण	நீதிமுறை நவருது
त्वं	நீ	प्रशान्ति	பரிபாஸித் தவருவா
मधुसुतं	மதுவின் மகனும்		யாக.

उत्तरं च न वक्तव्यं शूरा वाक्पान्तरे परा । बालेन पूर्वजस्याज्ञा कर्तव्या नात्र संशयः ॥

पूर्वजस्य	"முத்தகவனுடைய	च	ஆதனால்
आज्ञा	ஆக்கிரமிப்பானது	शूरा	நேறு குரளே !
वाटेन	இனியவனனால்	मम	எனது
कर्त्या	செய்தே நிர்வகிப்பது.	वाक्पान्तरे	வாக்புவந்தில்
		उत्तरं	மறுவாக்கு
अत्र न संशयः	இதில் ஐயமில்லை.	न वक्तव्यम्	கொல்லவதாகது.
अभिषेकं च काकुत्स्थ पतीच्छस्व पयोधतम् । वसिष्ठपमुखैर्विधैर्विधिपन्त्रपुरस्कृतम् ॥२२॥			
काकुत्स्थ	"நேறு காகுத்தர !	विधिवन्त्र-}	வேதபிரமாணங்க
मया	என்னால்	पुरस्कृतं }	கேண்டும் வேதவாக்
इच्छते च	உத்தேசிக்கப்பட்டது.		குரளேண்டும் முறைப்
			படி கடைபிடித்தும்
वसिष्ठपमुखैः	வசஸ்திமுடர் முதலான	अभिषेकं	பட்டாபிஷேகத்திற்கு
विधैः	ஆதிகணர்களால்	पतीच्छस्व	ஒப்புக்கொள்ளுக."

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे द्विष्टुतमः सर्गः ॥

आदितः श्लोका. 22899



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोका. 2175

त्रिष्टुतमः सर्गः—அறுபத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ ६३ ॥

शत्रुघ्नाभिषेकः दिव्यास्त्रदानं च—சத்துரக்கிரூபிஷேகமும், சிந்தித அஸ்திரம் கொடுப்பதும்.

एवमुक्तस्तु रामेण परां व्रीडां मुवागमत् । शत्रुघ्नो वीर्यसम्पन्नो मन्दं मन्दमुवाच ह ॥ १ ॥

रामेण	புரீராமரால்	व्रीडां	நாணத்தை
एवं	இவ்வண்ணமாய்	उवागमत्	அடைந்தார்.
उक्तः	ஆக்குரபிக்கப்பட்ட.	मन्दं मन्दं ह	மிகக் தாழ்ந்த குரலி
वीर्यसम्पन्नः	வீரியஸம்பன்னராகிய		வேலே
शत्रुघ्नः	சத்துரக்கினர்	तु	நீதவியத்தலைப்படி
परां	அனவற்ற	उवाच	பதினுரைத்தார்:

अधर्मं विद्य काकुत्स्थ हस्मिन्नर्थे नरेश्वर । कथं तिष्ठसु व्येष्टेषु कनीयानभिषिच्यते ॥

काकुत्स्थ	"ககுஸ்தகாந்தத்திய	कं	எப்படி கிராமமாகும்?
नरेश्वर	புருஷோத்தம !	अभिमान्	இந்த
व्येष्टेषु	முத்தேதரர்கள்	अर्थे	விஷயத்தில்
तिष्ठसु	இருக்கையில்	अधर्मं	கிராமவிற்குத்தமென்
कनीयान्	குணியோன்		பணத
अभिषिच्यते	பட்டாபிஷேகம் கொடுப்பாடுகிறதென்பது	विद्य वि	காம் அறிந்திருக்கி
			தேமல்லவா ?

अवश्यं करणीयं च शासने पुरुषर्षभ । तव चैव महाभाग शासने दुरतिक्रमम् ॥ ३ ॥

महाभाग	" புண்யா த்மாவே!	पुरुषर्षभ	தேற புருஷோத்தம!
तव	தேவரீருடைய	च	ஆனதால்
शासने च एव	தியமனமே	शासने	உத்தரவானது
दुरतिक्रमं	அதிக்கிரமிக்கத்தக்க	अवश्यं	அவசியமாய்
	தில்லை.	करणीयम्	செய்தே தீரவேண்டி
			யதார்பிருக்கிறது.

त्वत्तो मया श्रुतं वीर श्रुतिभ्यश्च मया श्रुतम् । नोत्तरं हि मया वाच्यं मध्यमे प्रतिजानति ॥

मध्यमे	" நடுவினவர், (பரதர்)	त्वत्तः	தேவரீரிடமிருந்து
प्रतिजानति	{ இது விஷயத்தில் ஓர் விண்ணப்பஞ்செய் திருக்கையில்	मया	என்னால்
उत्तरं	அதல்லாத ஒரு பதி வரனது	श्रुतं	இது கேட்ட நியப்பப் பிருக்கிறது.
मया	என்னால்	मया	என்னால்
न वाच्यं हि	சொல்லத்தகாததே.	श्रुतिभ्यः च	வேதங்களைக்கொ ண்டும்
वीर	தேற வீரர்!	श्रुतम्	அநியப்பப்பிருக் கிறது.

व्याहृतं दुर्वचो घोरं हन्तासि लवणं मृधे । तस्येयं मे दुरक्तस्य दुर्गतिः पुरुषर्षभ ॥ ५ ॥

मृधे	" போரில்	पुरुषर्षभ	தேற புருஷோத்தம!
लवणं	லவணனை	दुरक्तस्य	சொல்லக்கூடாததை
हन्तासि	நான் வதைக்கின் தேன் என்று		சொல்லிவிட்ட
व्याहृतं	சொல்லியது	तस्य	அந்த
दुर्वचः	நிந்தனைக்குரியது.	मे	எனக்கு
घोरं	விஷமமாய் முடிந்தது.	इयं	இந்த
		दुर्गतिः	கஷ்டம் விளைந்தது.

उत्तरं हि न वक्तव्यं ज्येष्ठेनाभिहिते पुनः । अर्धसहितं चैव परलोकविवर्जितम् ॥ ६ ॥

ज्येष्ठेन	" ஐந்தாவரால்	अर्धसहितं च	அதர்ம சக்தமும்
अभिहिते	{ அபிப்பிராயம் தெரி விக்கப்பட்டிருக்கை யில்	परलोकविवर्जितं एव	பரலோக விருத்தமு மான
पुनः	அதன்மேல்	उत्तरं	வேறு மொழியானது
		न वक्तव्यं हि	சொல்லத்தகாததே.

सोऽहं द्वितीयं काकुत्स्थ न वक्ष्यामि तवोत्तरम् । मा द्वितीयेन दण्डो वै निपतेन्मयि यानद ॥

यानद	{ அகந்தையை வே ரோடறுக்கவல்லவ ராகிய	द्वितीयं	வேறு
काकुत्स्थ	காகுத்த!	उत्तरं	பதிலை
मः	அந்த	न वक्ष्यामि	சொல்லப்போகிறதில்
अहं	நான்	मयि	என் விஷயத்தில் [லை.
तव	தேவரீருக்கு	द्वितीयेन	புதிதாய்
		दण्डः वै	ஒரு தண்டனை
		मा निपतेन्	எற்படவேண்டாம்.

कामकारो ह्यहं राजंस्तवासि पुरुषर्षभ । अधर्मं जहि काकुत्स्थ मत्कुते रघुनन्दन ॥ ८ ॥

ரஹுந்ந	" நேறு ரகுநந்தன !	காமகார:	மனோபீஷ்டப்படி
காகுத்ய	நேறு காகுத்தர !		நடக்கிறவனுய்
ராவந்	நேறு சக்கிரவர்த்தி	அறிவ	இருக்கிறேன்.
	யாரே !	மன்குதே	என்னியடியத்தில்
புருஷர்ஷ	நேறு புருஷேஷத்தாம !	அதர்ம	அதர்மத்தை
அஹ் ஹி	காணே	जहि	{ விவரணஞ்செய்ய
तव	தேவரீரது		{ தேவரீர் அருள்புரிய
			{ வேண்டும்."

एवमुक्तस्तु शूरेण शत्रुघ्नेन महात्मना । उवाच रामः संहृष्टो भरतं लक्ष्मणं तथा ॥ ९ ॥

शूरेण	சூரரும்	संहृष्टः	மனத்திருப்தி
महात्मना	மஹாத்மாவுமான்		கொண்டவராகி
शत्रुघ्नेन	சத்ருருக்கிளரால்	भरतं	பரதனாயும்
तु	இதுவியடியத்தில்	लक्ष्मणं तथा	லக்ஷ்மணனாயும்
एवं	இப்படி		பார்த்து
उक्तः	விண்ணப்பம் செய்து	उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி
	கொள்ளப்பட்ட		னார்:
रामः	புரீராமர்		

सम्भारानभिषेकस्य आनयध्वं समाहिताः । अद्यैव पुरुषव्याघ्रमभिषेक्ष्यामि राघवम् ॥

पुरोहितं च काकुत्स्थं नैगमावृत्तिजस्तथा । मन्त्रिणश्चैव तान्सर्वानानयध्वं ममाज्ञया ॥ ११ ॥

अभिषेकस्य	"அபிஷேகத்திற்குவே	सम	எனது
सम्भारान्	சரமான்களை [ண்டிய	आज्ञा	ஆக்கினை கையக்கொ
समाहिताः	ஆஸக்தியுடையவர்		ண்டு
	களாய்	पुरोहितं च	புரோஹிதனாயும்
आनयध्वं	நீங்கள் செகரியுங்கள்.	कविजः तथा	ரித்துவிக்குகளை யும்
काकुत्स्थं	காகுத்தனும்	तान्	அந்த
पुरुषव्याघ्र	புருஷர் தூலவ்யாஹ	सर्वान्	எல்லா
राघवं	சத்ருருக்கணனுக்கு	नैगमान् च	பட்டணத்திலுள்ள
अद्य एव	இன்றே		பிரபுக்களையும்
अभिषेक्ष्यामि	மகுடாபிஷேகஞ்செய்	मन्त्रिणः एव	மந்திரிகளையும்
	விக்கப்போகிறேன்.	आनयध्वम्	வரவைழயுங்கள்."

राज्ञः शासनमाज्ञाय तथाऽकुर्वन्महाराथाः

॥ १२ ॥

महाराथाः	சூரர்கள்	आज्ञाय	கொடுக்கொண்டு
राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாரது	तथा	அங்குணமே
शासनं	நாஸனத்தை	अकुर्वन्	செய்துமுடித்தார்கள்.

अभिषेकसमारम्भं पुरस्कृत्य पुरोधसम् । प्रष्टा राजभवनं राजानो ब्राह्मणास्तथा ॥

अभिषेकसमारम्भं	மகுடாபிஷேகத்தை ஆரம்பித்த	राजानः	ராஜாக்களும்
पुरोधसं	புரோஹிதரை	ब्राह्मणाः तथा	ஆந்தணர்களும்
पुरस्कृत्य	பின்பற்றி	राजभवं	இராஜமாளிகைக்கு
		प्रष्टाः	வந்துசென்றார்கள்.

तथाऽभिषेको वृधे शत्रुघ्नस्य महात्मनः । सम्पर्धकरः श्रीमान्नामवस्य पुरस्य च ॥१४॥

महात्मनः	மஹாத்மாவுரை	सम्पर्धकरः	சத்தியானந்தத்தை விளைவிக்கிறதாயும்
शत्रुघ्नस्य	சத்துருக்கினருடைய	श्रीमान् तथा	மஹா மங்களகரமாய்
अभिषेकः	மகுடாபிஷேகமானது		விளக்குகிறதாயும்
राजवस्य	சீராகவருக்கும்	वृधे	நடந்தேறியது.
पुरस्य च	நகருக்கும்		

अभिषिक्तस्तु शत्रुघ्नो वभौ चादित्यसन्निभः । अभिषिक्तः पुरा स्कन्दः सेन्द्रैरिव मरुद्गणैः ॥

आदित्यसन्निभः	சூரியனெனவிளங்கும்	सेन्द्रैः	இந்திரனுன்னிட்ட
शत्रुघ्नः	சத்துருக்கினர்	मरुद्गणैः	தேவர்களால்
तु	இப்பொழுது	अभिषिक्तः	அபிஷேகம் செய்பப் பெற்ற
अभिषिक्तः	மகுடாபிஷேகம் செய் வப்பெற்றவராய்	स्कन्दः इव च	சப்பிரமணியக்கடவுள் போலவே
पुरा	முன்னம்	वभौ	விளங்கினார்.

अभिषिक्ते तु शत्रुघ्ने रामेणाक्षिप्तकर्मणा । पौराः प्रमुदिताश्चासंब्राह्मणाश्च बहुश्रुताः ॥

अक्षिप्तकर्मणा	{ “எண்ணியதை எண்ணியபடி முடிக்கவல்லவராகிய	पौराः च	பட்டணத்துஜனங் களும்
रामेण	சீராமரால்	बहुश्रुताः	மஹாவேதவித்துக் களான
शत्रुघ्ने	சத்துருக்கினர்	ब्राह्मणाः च	பிரம்மணர்களும்
अभिषिक्ते तु	அபிஷேகம்செய்யப் பெற்றதும்	प्रमुदिताः	மிக்க மகிழ்ச்சிகொண்டவர்களாய்
		आसन्	ஆனார்கள்.

कौसल्या च सुमित्रा च मङ्गलं कैकयी तथा । चक्रुस्ता राजभवने याथान्या राजशोषितः ॥

कौसल्या च	“கௌஸல்யும்	राजशोषितः	ராஜஸ்திரீகள்
सुमित्रा च	சுமித்திரையும்	याः	எவர்களோ
कैकयी तथा	கைகேயியும்	ताः च	ஆவர்களும்
राजभवने	ராஜமாளிகையில்	मङ्गलं	ஆகிவந்தத்தை
अन्याः	மற்ற	चक्रुः	செய்தார்கள்.

ऋषयश्च महात्मानो यमुनातीरवासिनः । इतं लवणमाशंसुः शत्रुघ्नस्याभिपेचनात् ॥१८॥

யமுனாதிர்வாஸின: யமுனாநீர் வாசிகளான

மஹாத்மாநர்வாஸின: மஹாத்மாநர்வாஸினர்

கிய

ऋषय: முனிவர்கள்

शत्रुघ्नस्य சத்ருக்ஷணருக்கு

अभिपेचनात् மருடாபிஷேகமான

लवणं லவணனை

इतं ஒழிந்துபோய் விட்ட

साशंसु: எண்ணாநீரர்கள்

ततोऽभिषिक्तं शत्रुघ्नमङ्कमारोप्य राधवः । उवाच मधुरां वाणीं तेजस्तस्याभिपूरयन् ॥

तत: அப்பொழுது

अभिषिक्तं மருடஞ்ஞாய

शत्रुघ्नं சத்ருருக்ஷணரை

राधव: ஸ்ரீராதவர்

अङ्कं மடிமீது

आरोप्य உட்காரவைத்துக்

तस्य அவருக்கு [கொண்டு

तेज: உற்சாகத்தை

अभिपूरयन् விருத்திசெய்கின்ற

मधुरां மதுரமாவிருக்கிற

वाणीं ஒருமொழியை

उवाच திருவாய்மொழி

तनुनिनू: தருனினர்;

अयं शरस्त्वमोघस्ते दिव्यः परपुरञ्जयः

अयं “இதேகா இருக்கும்

शर: சரமானது

अमोघ: ஒருபொழுதும் வீண்

போகாதது.

॥ २० ॥

दिव्य: தெய்வத்தன்மை

कोण्डतु; கொண்டது;

तु இதுவிஷயத்தின்

ते உணக்கு

परपुरञ्जय: சத்ருநகரத்தை

வெல்லவல்லதாகும்.

अनेन लवणं सौम्य हन्तासि रघुनन्दन

सौम्य “தேற செளமிய!

रघुनन्दन தேற ரகுநந்தன!

॥ २१ ॥

अनेन இதனால்

लवणं லவணனை

हन्तासि நீறுதஞ்செய்வதாகும்.

सृष्टः शरोऽयं काकुत्स्थ यदा शेते महार्णवे । स्वयम्भूरजितो देवो यं नापश्यन्सुरासुराः ॥

अदृश्यः सर्वभूतानां तेनायं तु शशोत्तमः

काकुत्स्थ “தேற காகுத்த!

महार्णवे பெருங்கடலில்

शेते यदा பள்ளிகொண்டிருந்த

अयं இந்த [பொழுது

शर: சரமானது

सृष्ट: படைக்கப்பட்டது.

यं அதை

स्वयम्भू: देव: பிரம்மதேவரும்

अजित: சிவனாரும்

सुरासुरा: தேவர்களும் அகரர்

களும்

न अपश्यन् கண்ணெடுத்தப்

पार्श्वमुदीयत: பார்ச்சமுடியாது.

तु இந்த ஸ்திதியில்

तेन அக்கூட்டணத்தால்

अयं இந்த

शशोत्तम: சரோத்தமமானது

सर्वभूतानां எந்த பிராணிகளுக்

अदृश्य: கண்ணுக்குப்புகழ்

படாதது.

सृष्टः क्रोधाभिभूतेन विनाशार्थं दुरात्मनोः । मधुकैटभयोर्वीर विधाते वर्तमानयोः ॥

स्रष्टुकामेन लोकांस्त्रीस्तौ चानेन हतौ युधि

॥ २३ ॥

யீர " நேற வீர !
 விவாதே இடைநூறு செய்வ
 தில்
 வர்மானயோ: தலைவரீட்டுக்கொண்ட
 குத்த
 துராत्मனோ: துராத்தமாக்கலான
 மது, கைடபன் என்ற
 மயுகை:மயோ: { இந்த இருவர்களு
 டைய
 வினாசार्थம் எவ்வாறு நிமித்தம்

கோபாதிவசத்தால்
 படைக்கப்பட்டது.
 மூன்று
 ம.லகங்களை
 எஞ்ஞத்தடிக்கவிரும்பி
 யதால்
 அனேன இதனால்
 யுधि போரில்
 தौ च அவ்விருவர்களும்
 हतौ கொல்லப்பட்டார்கள்.

तौ हत्वा जनभोगार्थं कैटभं तु मधुं तथा ।

अनेन शरमुख्येन ततो लोकांश्चकार सः ॥

ம: " ம.லகாவிஷ்ணு
 தौ அவ்விருவர்களைய
 மயு:தயா மதுவென்பவனையும்
 கைடபனைப்பவனை
 கைடபனைப்பவனை
 இந்த [யும்
 ஸர்முகையேன ஸர்முகைத்தொட்ட
 மரண சரத்தால்

जनभोगार्थம் ஜனங்களின் நன்மைக்
 காக
 हत्वा கொன்று
 ततः அதன்மேல்
 लोकान् உலகங்களை
 चकार சிருஷ்டித்தருவினார்.

नायं मया शरः पूर्वं रावणस्य वशार्थिना ।

मुक्तः शत्रुघ्न भूतानां महास्त्रातो भवेदिति ॥

சரஸ் " நேற சத்துருக்களை !
 பூர்வ இதுவகையில்
 ராவணஸ் ராவணனுடைய
 வசार्थிना வகையில்; அவர்களை
 மயா என்னால் [ண்ட
 भूतानां நிராணிகளுக்கு
 मयाम् மஹத்தான

नायः கடுக்கம்
 भवेत् விளையும்
 हति என்கிற காரணத்தால்
 अयं இந்த
 शः சரமாவது
 न मुक्तः நிரபேதிக்கப்பட்ட
 வில்லை.

यच्च तस्य महच्छूलं त्र्यम्बकेन महात्मना । दत्तं शत्रुविनाशाय मधोरायुधमुत्तमम् ॥ २४ ॥

स तं निक्षिप्य भवने पूज्यमानं पुनः पुनः । दिशः सर्वाः समासाद्य मामोत्थाद्वारमुत्तमम् ॥

மஹா:மனா " ம.லகாத்தமாவுன
 त्र्यम्बके: முக்கண்ணரால்
 तस्य அந்த
 मधो: மதுவுக்கு
 शत्रुविनाशाय சத்ருவினாகம் செய்
 வதின்பொருட்டு
 दत्तम् உத்தமமான
 आयुधे ஆயுதமாய்

மஹ: ம.லகத்தான
 शूलं குலபானது
 दत्तं அளிக்கப்பட்டது.
 ययुष இக்காரணத்தினால்
 सः அவன் [நெய்யோ
 व द அதை
 पूज्यमानं பூஜிக்கப்பெற்றதால்
 मये விட்டால்

விநாயகம்	வைத்துவிட்டு	சமாபாதி	சென்றது
புன: புன:	இடைவிடவே	உத்தம்	முக்கியமான
சர்வ:	பாடு	ஆஹர்	உணவை
பிச:	திரைகளிலும்	பிராபிதி	அடைகிறது.

यदा तु युद्धमाकाङ्क्षन्कश्चिदेनं समाह्वयेत् । तदा शूलं गृहीत्वा तं भस्म कुर्यात्स राक्षसः ॥

கசித்	"கவனெனுகொரு	ச:	அந்த
யுத்	பேரகா [வன்	ராட்சச:	அரக்கன்
ஆக்ஷம்	விரும்பியவனாய்	சூல்	சூலத்தை
ஏன்	இவனை	கூஹிவா	கையில் வைத்துக்
சமாஹ்வேத்	பேருக்கு அழைப்பான்		கொண்டு
யதா து	என்றால்	தெ	அவனை
ததா	அச்சமாய்	பச கபித்	எடுத்து விடுக்கிவிடுகிறது.

स त्वं पुरुषशार्दूल तपायुधविनाकृतम् । अपविष्टं पुरं पूर्वं द्वारि तिष्ठ धृतायुधः ॥ २९ ॥

புரூஷாடூல்	"தேற புருஷோத்தம!	ஆயுவினாகுத்	ஆயுதத்தை கையில் வைத்திராதவனுமாகிய
ச:	அந்த	தெ	அவனுக்கு
தெ	நீ	பூர்	முந்தியே
உதாயுத:	ஆயுதபாணியாய்	தூரி	வாசலில்
புர்	விட்டினன்	திஸ்த	காத்திரு.
அபவிஸ்த	இல்லாதவனாய்		

अपविष्टं च भवनं युद्धाय पुरुषर्षभ । आह्वयेथा महाबाहो ततो हन्तासि राक्षसम् ॥ ३० ॥

புரூஷர்ஷ	"தேற புருஷோத்தம!	ஆஹ்வேதா:	நீ அழைக்கவேண்டும்.
மஹாபாஹி	தேற மஹாபாருவே!	தத:	அப்படி ஆகில்
பவன்	அரண்மனைக்குள்	ராட்சசம்	அரக்கனை
அபவிஸ்தம்	புகவிடாதபடியே	ஹந்தாசி	கொன்றுகொல்லுவாய்.
யுதாய	பேருக்கு		

अन्यथा क्रियमाणे तु अवध्यः स भविष्यति । यदि त्वेवं कृते वीर विनाशमुपयास्यति ॥

பீர	"தேற வீர!	அனயதா	வேறுவிதமாக
து	இதுவிஷயத்தில்	கிரயாணே து	செய்யும்படியானதில்
ஏவ் கருதே யதி	இப்படிச்செய்தால் தான்	ச:	அவன்
		அவய:	கொல்லமுடியாதவனாய்
வினாசி	வினாசத்தை		எனம்
உபயாஸ்யதி	அடைவான்.	பவிஸ்யதி	இருப்பான்.

एतत्ते सर्वमाख्यातं शूलस्य च विपर्ययः । श्रीपतः शितिकण्ठस्य कृत्यं हि दुरतिक्रमम् ॥

ते	"உனக்கு	கூல்ய ஹி	செயலும்
श्रीमतः	ஸ்ரீமாதான	विपर्ययः च	பரிமாறமும்
शितिकण्ठस्य	சிவபிராந்த	एतत्	இது
शूलस्य	சூலத்தின்	सर्व	எல்லாமும்
दुरतिक्रमं	தவிர்க்கக்கூடாத	आख्यातम्	விளித்துக்கூறப் பட்டது "

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे विषष्टितमः सर्गः ॥

अदितः श्लोकाः 2293।



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2207

चतुःषष्टितमः सर्गः—அறுபத்துநாலாவது ஸர்க்கம். ॥ ௨௩ ॥

शत्रुघ्नप्रस्थानम्—சத்ருக்ளன் புறப்படுவது

एवमुक्त्वा च काकुत्स्थं प्रशस्य च पुनः पुनः । पुनरेवापरं वाक्यमुवाच रघुनन्दनः ॥

रघुनन्दनः	ஸ்ரீராமர்	पुनः एव	மீண்டும்
काकुत्स्थं	சத்துருக்கினை	अपरं	மற்றொரு
पुनः पुनः	பலவாறு	वाक्यं	மொழியை
प्रशस्य च	கொண்டாடி	उवाच	திருவாய்ப்பலர்ந்தரு ளினார்.
एवं	இங்ஙனணம்		
उक्त्वा च	நியமித்தருளி		

इषान्यश्वसहस्राणि चत्वारि पुरुषर्षभ । रथानां द्वे सहस्रे च गजानां शतमुत्तमम् ॥ २ ॥

अन्तरे षण्यवीध्यश्च नानापण्योपशोभिताः । अनुगच्छन्तु काकुत्स्थं तथैव नटनर्तकाः ॥

पुरुषर्षभ	"தேவ புருஷேந்தம!	अन्तरं	இவைகளினிடையில்
इमानि	இந்த	नानापण्योप-)	பற்பலவிளைப்பண்டங்
चत्वारि	நான்கு	शोभिताः)	களால் மிக்க அழகா
अश्वसहस्राणि च	குதிரைகளினுமீரமும்		பிருக்கும்
रथानां	ரதங்களின்	षण्यवीध्यः च	விளைப்பண்டங்களின்
द्वे	இரண்டு		கடைகளும்
सहस्रे	ஆயிரமும்	नटनर्तकाः तथा	நடிக்கரும் நர்த்தகர்
गजानां	கஜங்களின்		களும்
शतं उत्तमं एव	உத்தமமும்	काकुत्स्थं	காருத்தனை
		अनुगच्छन्तु	அவளர் பிக்கட்டும்.

हिरण्यस्य सुवर्णस्य निपुतं पुरुषर्षभ । आदाय गच्छ शत्रुघ्न पर्याप्तधनवाहनः ॥ ४ ॥

पुरुषर्षभ	"புருஷேந்தம,	सुवर्णस्य	நானயத்தின்
शत्रुघ्न	தேவ சத்துருக்கினை!	निपुतं	பத்தாயிரம் கோடி.
पर्याप्त-	வேண்டியபயட்டும் தன		களையும்
धनवाहनः }	ங்களையும் கரதவளங்	आदाय	எடுத்துக்கொண்டு
	களைபுழுண்டபவனாய்	गच्छ	கொ.
हिरण्यस्य	தங்க		

बलं च सुभृतं वीर हृष्टपुष्टमनुद्धतम् । सम्भाषासम्प्रदानेन रञ्जयस्य नरोत्तम ॥ ५ ॥

वीर	“தேற வீர!	மனுதல்	அடங்கி நடக்கிற
नरोत्तम	தேற புருஷோத்தம!		தரகவும்
बलं	சேனைவை		மனத்திருப்தி கொண்
सुभृतं	நன்றும்ப் பேரவழிக்கப் பட்டதாயும்	हृष्टपुष्टं च	டதரகவும் தோஷர உறிதமாயிருக்கிற தரகவும்
सम्भाषा- सम्प्रदानेन }	சம்பாஷ ரப்பாஷனை கினை செய்வதால்	रञ्जयस्य	ஊந்தோஷப்படுத் திவா.

न ह्यर्थास्तत्र तिष्ठन्ति न दारा न च बन्धवाः । सुधीतो भृत्यवर्गश्च यत्र तिष्ठति राघव ॥

राघव	“ஆராகவ!	दाराः बन्धवाः च	கனத்ர பந்துவர்க்கம்
यत्र	எவ்விடத்தில்.	न	இல்லை. [அனும்]
तिष्ठति	இருக்கிறதோ,	सुधीतः	சுபிதான ப்ரதினைத்
तत्र	அவ்விடத்தில்		தூள்ள
अर्थाः दि	செவ்வகங்களும்	भृत्यवर्गः च	பிருத்தவர்க்களும்
न तिष्ठन्ति	இப்பொழுது இல்லை.	न	இல்லை.

ततो हृष्टजनाकीर्णो प्रस्थाप्य महतीं चमूम् । एक एव धनुष्याणिर्गच्छ त्वं मधुनो वनम् ॥

ततः	“ஆனாகயால்	प्रस्थाप्य	அனுப்பி அருகிலிருக்
महतीं	பெரும்	त्वं	நீ [சச்செய்து]
चमूं	வைஸன்யத்தையும்	धनुष्याणिः	ஆயுதபாளையம்
हृष्टजनाकीर्णो	{ திருப்திகொண்ட கூணசமூகத்தையும் முன்னிட்டு	एकः एव	தனியாகவே
		मधुनः वनं	மதுவனத்திற்கு
		गच्छ	போய்ச்சேர்.

यथा त्वां न प्रजानाति गच्छन्तं युद्धकाङ्क्षिणम् । लवणस्तु मधोः पुत्रस्तथा गच्छेदशङ्कितम् ॥

मधोः	“மதுவின்	गच्छन्तं	கருவதை
पुत्रः	புத்திரனான	न प्रजानाति	முன்னமே தெரிடா
लवणः	லவணன்		திருக்கிறது
त्वां	உன்னை	यथा तु	எப்படி ஆனானாகுமோ
अशङ्कितं	பயபற்றவனாய்	तथा	அவ்வண்ணமே
युद्धकाङ्क्षिणं	போரைக்கோரியவ	गच्छेः	நீ போய்ச்சேரவே
	னாய்		ன்தீர்.

न तस्य मृत्युरन्योऽस्ति कश्चिद्धि पुरुषर्षभ । दर्शनं योऽभिगच्छेत् स वध्यो लवणेन हि ॥

पुरुषर्षभ	“தேற புருஷோத்தம!	दर्शनं	முன் ஐக்கிரதை
तस्य	அவனுக்கு		பிருக்கையில்
मृत्युः	மாண்மானது	अभिगच्छेत्	அவனை அணுகுவது
अन्यः	மற்றப்படியாய் வேறு	यः	எவனோ
कश्चिद् न अस्ति	ஐன்றாய் இல்லை.	सः	அவன்
हि	எனெனில்	लवणेन	லவணனால்
		वध्यः	கொல்லப்படுகிறான்.

स हि ग्रीष्मेऽपयाते तु वर्षारत्र उपागते । इत्यास्त्वं लवणं सौम्य स हि कालोऽस्य दुर्मतेः॥

சௌம்ய	" தேறு னெனையிய !	காலம்	வண்ணனை
सः	ஆந்த	इत्याः	வளத்தெய்க;
लव	நீ	हि	எனெனில்
ग्रीष्मे	கோடைக்காலம்	अस्य	இந்த
अपयाते	கழிந்து	दुर्मतेः	துஷ்டனுக்கு
वर्षारत्रे	மாரிகாலம்	सः हि	ஆதுகில
उपागते तु	துவக்கியவுடனே	कालः	ஏற்றசமயம்.

महर्षीस्तु पुरस्कृत्य प्रयान्तु तव सैनिकाः । यथा ग्रीष्मावशेषेण तरेयुर्जाह्नवीजलम् ॥११॥

तव सैनिकाः	" உனது சேனிகள்	जाह्नवीजलं	கங்காநதிநீர் ஐலத்
तु	இப்பொழுதே		நைத
महर्षीन्	மஹர்ஷிகளை	ग्रीष्मावशेषेण यथा	கோடைக்காலம் முடி
पुरस्कृत्य	தொடர்ந்து		பும்முன்னமேயே
प्रयान्तु	பிரயாணமாகவே		ண்டும்.
		तरेयुः	கடக்கவேண்டும்

तत्र स्थाप्य बलं सर्वं नदीतीरे समाहितः । अगतो धनुषा सार्धं गच्छ त्वं लघुविक्रमः ॥

तत्र	" ஆந்த	धनुषा सार्धं	கில்லுங்கையுமாய்
नदीतीरे	நதிக்கரையில்	समाहितः	மனத்திதருதவனாய்
सर्वं बलं	எல்லா சேனையையும்	लघुविक्रमः	வேகமாய் நடந்து
स्थाप्य	நிறுத்திகிட்டு	अगतः	முந்தி
त्वं	நீ	गच्छ	போய்ச்சேர்.

एवमुक्तस्तु रामेण शत्रुब्रह्मान्महाबलान् । सेनामुख्यान्समानीय ततो वाक्यमुवाच ह ॥

रामेण	சூரமரால்	तान् महाबलान्	ஆந்த மஹாபலிக்ஷுடர்
एवं	இங்ஙனம்		களான
उक्तः	நியமித்தருளப்பட்ட	सेनामुख्यान्	சேனைத்தலைவர்களை
शत्रुब्रः	சத்துருக்களர்	समानीय	அழைப்பித்து
ततः	அதனால்	वाक्यं ह	இந்த மொழியையாய்
तु	உடனே	उवाच	சொன்னார்;

एते वो गणिता वासा यत्र तत्र निवस्थथ ।

स्थातव्यं चाविरोधेन यथा बाधा न कस्यचित्

॥ १४ ॥

एते	" இவர்கள்	निवस्थथ	நிற்குத் தங்கவேண்டும்.
वः	உங்களுக்கு	अविरोधेन	ஆக்கிரமிப்படி யும்
वासाः	இதங்குமிடங்களாய்	कस्यचित्	ஏருவர்க்கும்
यत्र	எந்த இடங்களை	बाधा	இடைபூது
गणिताः	கிதிக்கின்றவர்களோ	न यथा च	ஆதாதவண்ணமாயும்
तत	அங்குமிடங்களில்	स्थातव्यम्	இருக்க வேண்டியது "

तथा तांस्तु समाज्ञाय प्रस्थाप्य च महद्बलम् ।
कौसल्यां च सुमित्रां च कैकेयीं चाभ्यवादयत्

॥ १५ ॥

தான்
தயா
சமாஜாய
மஹ் வல் ச
ப்ரஸ்தாய து
அவர்களை
அவ்வண்ணம்
நியமித்தருளி
பெரும் சேனைமையும்
பிரயாணப்படுத்தி
அனுப்பிவிட்டு

கௌஸல்யையும்
சுமித் திரையையும்
கைகேயியையும்
ஸம்ஸ்டாங்கமாக
நமஸ்கரிஞ்செய்தார்.

रामं प्रदक्षिणीकृत्य शिरसाऽभिषण्म्य च ।

रामेण चाभ्यनुज्ञातः शत्रुघ्नः शत्रुतापनः ॥

शत्रुतापनः
शत्रुघ्नः
रामं
प्रदक्षिणीकृत्य
சத் துருக்கினர்
தவிக்கச்செய்ய வல்ல
வராகிய
சத் துருக்கினர்
ஸ்ரீராமரை
பிரதிக்ஷணஞ்செய்து

வ
சிரசா
அபிஷண்ய
பின்னர்
முடிதாழ்த்தி
ஸம்ஸ்டாங்கமாக
நமஸ்கரித்து

लक्ष्मणं भरतं चैव प्रणिपत्य कृताञ्जलिः । पुरोहितं वसिष्ठं च शत्रुघ्नः प्रयतात्मवान् ॥

रामेण
अभ्यनुज्ञातः
ஸ்ரீராமரால்
பொகயிடைபெற்றார்.

प्रदक्षिणमयो कृत्वा निर्जगाम महाबलः ॥ १७ ॥

कृताञ्जलिः
प्रदक्षिणं कृत्वा
प्रणिपत्य
अयो
निर्जगाम
அஞ்சலிஹஸ்தராகி
பிரதிக்ஷணஞ்செய்து
ஸம்ஸ்டாங்கமாக
நமஸ்கரித்துவிட்டு
அதன்மேல்
அம்புரப்பட்டார்.

महाबलः
प्रयतात्मवान्
शत्रुघ्नः
भरतं
लक्ष्मणं एव
पुरोहितं
वसिष्ठं च
மஹாபலிவந்தரும்
தன்னடக்கமுள்ளவரு
சத் துருக்கினர் முன
பரதரையும்
லக்ஷ்மணரையும்
புரோஹிதரான
வஸிஸ்தரையும்

கூதாஜலி:
பிரதிக்ஷணஞ்செய்து
ஸம்ஸ்டாங்கமாக
நமஸ்கரித்துவிட்டு
அதன்மேல்
அம்புரப்பட்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे चतुःपष्ठितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 22948



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2224

पञ्चपष्ठितमः सर्गः—अनुपத்தைநந்தாவது ஸர்க்கம். ॥ ६५ ॥

சீதாசசுரிதம்—ஸௌதாஸசரிதம்.

प्रस्थाप्य तु बलं सर्वं मासपञ्चोपितः पथि । एक एवाशु शत्रुघ्नो जगाम त्वरितं तदा ॥

शत्रुघ्नः
आशु
बलं
सर्वं तु
प्रस्थाप्य
तदा
சத் துருக்கினர்
அப்போதே
சேனை
எல்லாவற்றையும்
பிரயாணப்படுத்தி
மூக்தி அனுப்பிவிட்டு
அப்பொழுது,

मासं
अशु
उपितः
पथि
एकः एव
त्वरितं
जगाम
ஒருமாதகாலம்
அக்கேயே
தங்கியிருந்தார்.
வழியில்
தனியே
வேகமாய்
பிரயாணஞ்செய்தார்.

द्विरात्रमन्तरे शूर उष्य राघवनन्दनः । वाल्मीकेराश्रयं पुण्यमगच्छद्वासमुत्तमम् ॥ २ ॥

शूरः	சூரராகிய	वाल्मीकेः	வால்மீகி முனிவரது
राघवनन्दनः	ராகவந்தனன், (சத்து	उत्तमं	ஸர்வோத்திசுஷ்ட
अन्तरे	வழியில் [ருக்கினர்]		டமான்
द्विरात्रं	இரண்டு இராத்திரி	वायं	வசதியாகிருக்கிறதும்
उष्य	கழித்துவிட்டு	पुण्यं	பாவனமுமான
	அதன்மேல்	आश्रयं	ஆசரயத்திற்கு
		आश्रयः	போய்க்கேசந்தார்.

सोऽभिवाद्य महात्मानं वाल्मीकिं मुनिसत्तमम् । कृताञ्जलिस्थो भूत्वा वाक्यमेतदुवाच ह ॥

सः	அவர்	कृताञ्जलिः ह	அஞ்சலிஹஸ்தராகவே
महात्मानं	மஹாதுபாவரான	भूत्वा	இருந்துகொண்டு
वाल्मीकिं	வால்மீகி	एतद्	இந்த
मुनिसत्तमं	முனிவரை	वाक्यं	ஒரு மொழியை
अभिवाद्य	ஸேவித்து	उवाच	புகன்றார்.
अथो	அதன்மேல்		

भगवन्वस्तुमिच्छामि गुरोः कृत्यादिहागतः । श्वः प्रभाते गमिष्यामि प्रतीचीं वारुणीं दिशम् ॥

भगवन्	"ஸ்வாமி!	श्वः	நாளை
गुरोः	ஐயனது	प्रभाते	உதயத்தில்
कृत्यादि	ஆக்காங்குலிஹஸ்	वारुणीं	வருணனதாகிய
इह आगतः	இங்குவந்தேன்.	प्रतीचीं	மேற்கு
वस्तुं	இரவு தங்கியிருக்க	दिशं	பிரதேசத்திற்கு
इच्छामि	அனுமதியைப்பிரார்த்திக்கிறேன்.	गमिष्यामि	புறப்பட்டுப் போகிறேன்".

शत्रुघ्नस्य वचः श्रुत्वा प्रहस्य मुनिपुङ्गवः । प्रत्युवाच महात्मानं स्वागतं ते महायशः ॥

शत्रुघ्नस्य	சுதுர்நிபி	प्रहस्य	புன்னகைகொண்டு
वचः	சத்துருக்களருடைய	प्र-युवाच	இப்படி, திருவாய்மலர்
श्रुत्वा	வாக்குக்கு		நீதருளினார்.
	திருச்செவிகாய்த்து	महायशः	"பெரும் புகழ்பெற்றவனே!
महात्मानं	{ மஹாத்மானைப் பார்த்து (சத்துருக் களைவரப்பார்த்து)	ते सागाम्	நீ இன்னிடம் வந்ததில் மிகச் சந்தோஷம்.

स्वमाश्रयमिदं सौम्य राघवाणां कुलस्य हि । आसने वाचमर्थ्यं च निर्विशङ्कं प्रतीच्छ मे ॥

सौम्य	"சேற ஸௌம்ய!	मे	எனது
इदं	இந்த	आसने	ஆஸனத்தையும்
आश्रयं	ஆசரயம்	वायं	பாத்தியத்தையும்
राघवाणां	ராகவர்களின்	अर्थं च	அர்க்கியத்தையும்
कुलस्य हि	குலத்தவருக்கே	निर्विशङ्कः	உச்சமின்றி
स्	கொந்தமானது.	प्रतीच्छ	பெற்றுக்கொள்ளு.

प्रतिपृष्ट तदा पूजां फलमूलं च भोजनम् । भक्षयामास कोकुत्स्थस्तृप्तिं च परमां गतः ॥

காதுஸ்த:	காதுத்தர்	फलमूलं च	கனி, கிழங்குகளையும்
तदा	அப்பொழுது	भक्षयामास	புசித்தார்.
पूजां	பூஜையை	परां	பரம
प्रतिपृष्ट	அங்கீகரித்து	तृप्तिं च	திருப்தியையும்
भोजनं	பசுந்தயமாடவதிகம்பட்ட	गतः	அடைந்தார்.

स भुक्त्वा फलमूलं च महर्षिं तमुवाच ह । इयं यज्ञविभूतिस्ते कस्याश्रमसमीपतः ॥ ८ ॥

स:	அவர்	ते	"தேவாராது
फलमूलं च	கனி கிழங்குகளையும்	आश्रमसमीपतः	ஆராமத்திற்கு ஸமீபத்தில்
भुक्त्वा	புசித்துவிட்டு	इयं	இதோ காணப்படுகிற
ते	அந்த	यज्ञविभूतिः	செழுநிலையம் விளக்கும் யாகசாலை
महर्षि ह	மஹர்ஷியைப் பார்த்து	कस	யாருடையது ?

उवाच इप्पदि विनोविनोः तत्तस्य भाषितं श्रुत्वा वाल्मीकिर्वीक्ष्यमन्त्रवीत् । शशुघ्न शृणु यस्येदं वभूवायतनं पुरा ॥

वाल्मीकिः	வால்மீகி முனிவர்	शशुघ्न	"நேற சத்ருக்கு!
तस्य	அவரது	पुरा	முன்காலத்தில்
तत् भाषितं	அந்த வாக்ருக்கு	इदं	இந்த
श्रुत्वा	திருச்செவிய்யத்து	आयतनं	யாகசாலை
वाक्प	இந்த மொழியை	यस्य वभूव	யாருடையதாய் இருந்ததோ அதை
अमन्त्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி னார்.	शृणु	சொல்லுகிறேன் கேள்.

युष्माकं पूर्वको राजा सुदासस्तस्य भूपतेः । पुत्रो वीरसहो नाम वीर्यवानतिथार्मिकः ॥

युष्माकं	"உங்களின்	अतिथार्मिकः	மஹா தீட்சிதனு ளான
पूर्वको	முன்னோர்களில் ஒரு	वीरसहः नाम	வீரஸஹை என்பவர்
सुदासः	சுதாஸனென்று (வராய்)	तस्य	அந்த
राजा	ஒரு சக்கிரவர்த்தியி ருந்தார்.	भूपतेः	சக்கிரவர்த்தியினது
वीर्यवान्	வீரியவானும்	पुत्रः	புதல்வர்.

स बाल एव सौदासो मृगयामुपचक्रमे । चञ्चूर्द्यमाणं ददशे स शूरो राक्षसद्वयम् ॥ ११ ॥

स:	"அந்த	सः शूः	அந்தச் சூர்
सौदासः	ஸுதாஸனின் புதல்வர் (வீரஸஹை)	चञ्चूर्द्यमाणं	கிட்டுகிட்டுப் பாய்க் தோடும்
बालः एव	பெணவனப்பிராயம் முதற்கொண்டே	राक्षसद्वयं	பேச்சினால் ஒரு ஜதை யை
मृगयां उपचक्रमे	வேட்டையாட தலைப்பட்டார்.	वदशे	ஒருசமயம் கண்டார்.

शार्दूलरूपिणौ घोरौ मृगान्वहुसहस्रशः । भक्षमाणावसन्तुष्टौ पर्याप्तिं नैव जग्मतुः ॥१२॥

शार्दूलरूपिणौ	"வேங்கை வடிவமாய்	भक्षमाणा	தின்னுகொண்டும்
घोरौ	பார்க்கப் பயங்கரமாகி	असन्तुष्टौ	திருப்தியை - யாத
	ஞந்த இதை	पर्याप्तिं	ஐய்வு [தாய்]
वहसहस्रशः	ஆயிரமாயிரமாய்	एव	என்பதை
मृगान्	விஸங்குகளை	न जग्मतुः	அடையவில்லை.

स तु तौ राक्षसौ दृष्ट्वा निर्मृगं च वनं कृतम् । कोपेन महताऽऽविष्टो जयानैकं महेषुणा ॥

सः	"அவர்	कृतं च	செய்யப்படுகிறதை
तौ	அந்த	दृष्ट्वा	பார்த்து [யும்]
राक्षसौ तु	பேய்களின் இதையை	महता कोपेन	அதிகக் கோபத்தால்
	யும்	आविष्टः	மெய்மறத்தவராய்
वनं	வனத்தை	एकं	இதையிலொன்றை
निर्मृगं	விஸங்குகள் ஒழிந்த	महेषुणा	ஒரு பெரியபாணத்
	தாய்	जवान	கொன்றனர். [தால்]

विनिपात्य तमेकं तु सौदासः पुरुषर्षभ । विज्वरो विगतामर्षो हतं रक्षो ब्रुवैक्षत ॥१३॥

पुरुषर्षभ	"புருஷேசத்தம்!	विगतामर्षः	கோபமொழிந்த
सौदासः	{ ஸௌதாஸர் (சுதாஸ) ருடைய புத்திரர் விசாஸஸூர் }	विज्वरः	வராய்
तं	அந்த	हतं	அமைதிபெற்றவராய்
एकं	இதையிலொன்றை	रक्षः द्वि	கொலையுண்டு இடப்
विनिपात्य तु	கொன்றுவிழ்த்திய		பதை
	பின்னர்	उदैक्षत	ஐர் அரக்கனது உரு
			வழுடையதாயும்
			சுவனித்தார்.

निरीक्षमाणं तं दृष्ट्वा सहायं तस्य रक्षसः । सन्तापमकरोद्धोरं सौदासं चेदमब्रवीत् ॥१५॥

तस्य	"அந்த	वोरं	தாங்கமுடியாதவண்
रक्षसः	மற்றொரு அரக்கனது		ணமராய்
सहायं	துணைவனுக்கு	सन्तापं अकरोत्	உள்ளங்கொடுத்தது.
निरीक्षमाणं	கவனித்துப்பார்த்த	तं	அவரைப்பார்த்து
	துக்கொண்டிருக்கிற	इदं च	இதையும்
सौदासं	ஸௌதாஸரை	अब्रवीत्	புகன்றது:
दृष्ट्वा	பார்த்து		

यस्मादनपराधं त्वं सहायं मम जज्ञिवान् । तस्मात्तवापि पापिष्ठ प्रदास्यामि प्रतिक्रियाम् ॥

त्वं	"நீ	यस्मान् तस्मान्	ஆதலால்
अनपराधं	ஒரு அபராதமுஞ்	पापिष्ठ	தெற பாபி
	செய்யாத	तव अपि	உனக்கும்
मम	எனது	प्रतिक्रियां	பிரதியபகரத்தை
सहायं	துணைவனை	प्रदास्यामि	இனிச் செய்தே திரு
जज्ञिवान्	கொலைபுரித்தனை.		வேன்.

एवमुक्त्वा तु तद्रक्षस्तत्रैवान्तरधीयत । कालपर्याययोगेन राजा मित्रसहोऽभवत् ॥ १७ ॥

तत्	"அந்த	அந்த (பிரியத்)	அந்தத் தகைய மாரி
ரக்ஷ:	அரக்கன்		ஊன்,
து	இதுவிரிவுபத்தில்	மீத் திரஸ்துரர்	
ஏவ்	இப்படி	(கிரஸ்துரர்)	
தகவா	சொல்லிவிட்டு	காலக்கிரமத்தில்	
தல	அவ்விடத்தில்	ராஜ	அரசராக
ஏவ	உடனேயே	அமவத்	அழிஞர்.

राजा तु यजते यज्ञमस्याश्रमसमीपतः । अश्वमेधं महायज्ञं तं वसिष्ठोऽभ्यपालयत् ॥ १८ ॥

ராஜா து	"அரசராய் இருக்கை	தே	அந்த
அச்ய	இந்த [18]	அஷ்மேத	அர்வமேதமென்ற
ஆஸ்ரமசமீபத்:	ஆச்சிரமத்திற்கருகில்	மஹாயஜ்	மஹாயாகத்தை
யஜ்	ஒரு யாகத்தை	வசிஸ்த:	வலிவீட்டர்
யமோ	இயற்றினார்.	அப்யபாலயத்	கடத்திகவந்தார்.

तत्र यज्ञो महानासीद्वहुवर्षगणायुतः । समृद्धः परया लक्ष्म्या देवयज्ञसमोऽभवत् ॥ १९ ॥

தல	"அப்பொழுது	பரயா	அதிக
யஜ:	யாகமானது	லக்ஷ்யா	செல்வத்தால்
மஹாய்	வெகுப்பெரிதாய்	சமூத்:	செழுமையாய்
வஹுவர்ஷணாயுத:	பல்லாண்டளவு நடை	தேவயஜ்ஸம:	தேவர்களது யாகமோ
	பெற்றதாய்		வெண்
ஆசீய்	வினக்கிற்று.	அமவத்	இருந்தது.

अथावसाने यज्ञस्य पूर्ववैरमनुस्मरन् । वसिष्ठरूपी राजानमिति होवाच राक्षसः ॥ २० ॥

ராஷஸ:	"அரக்கன்	வசிஸ்தரூபி ஹ	{ கன்விட்டமுனிவராக வே வேடம் பூண்டவ னாய்
அத	அப்பொழுது	ராஜானே	அரசனாகுமென்றது
யஜ்ஸ்ய	யாகத்தின்	ஐதி	இப்படி
அவசானே	முடிவில்	உவாச	புகன்றான்:
பூர்வீரீ	பழைய கவரத்தை		
அனுஸ்மரன்	எண்ணி		

अस्य यज्ञस्य जातोऽन्तो सामिपं भोजनं मम । दीयतामिह शीघ्रं वै नात्र कार्या विचारणा ॥

அச்ய	"இந்த	சாமிபம்	மாரிட வணமிக்கிர
யஜ்ஸ்ய	யாகத்திற்கு	மோஜனம்	உணவானது [மான]
அந்த:	ஸமாப்தி	தீயதா	அளிக்கப்படவேண்
ஜாத:	எற்பட்டுவிட்டது.	அத	இதில் [கும்]
இஹ	ஆகையால்	விசாரணா	முன்பின் ஆலோசனை
ஷீக்ரம் வை	இப்போதே		என்பது
மம	எனக்கு	நகாரி	செய்யக்கூடாது.

तच्छ्रुत्वा व्याहृतं वाक्यं रक्षसा ब्रह्मरूपिणा । भक्ष्यसंस्कारकुशलमुवाच पृथिवीपतिः ॥

पृथिवीपतिः	"சக்கிரவர்த்தி	वाक्यं	வாக்கியத்திற்கு
ब्रह्मरूपिणा	பிராப்ராணவடிவமே	शुवा	செவிசாய்த்து
	இத்துக்கொண்டிருந்த	भक्ष्य-संस्कार-	சனாயல் வேளையில்
रक्षसा	அரக்கனாள்	कुशलं	சமர்த்தனைப் பார்த்து
व्याहृतं	கொள்ளப்பட்டதாகிய	उवाच	இப்படி விவரித்தரு
तत्	அந்த		ளிணர்:

हविष्यं सामिपं स्वादु यथा भवति भोजनम् । तथा कुरुष्व शीघ्रं वै परितुष्येयथा गुरुः ॥

गुरुः	"புரோஹிதர்	स्वादु	ருசியாயிருக்கிறதாயும்
परितुष्येव	திருப்தி அடையவேண்டும்	सा मधं	காமாமிசங்கஸந்ததாகவும்
यथा	என்ற காரணத்தால்	भवति यथा तथा	இருக்கும்படியாய்
हविष्यं	வைவேத்யமாகும்	शीघ्रं वै	சீக்கிரத்திலேயே
भोजनं	போஜனமானது	कुरु	சித்தஞ்செய்வாயாக."

शासनात्पार्थिवेन्द्रस्य सूदः संभ्रान्तमानसः । स राक्षसः पुनस्तत्र सूद्वेषमथाकरोत् ॥

स मानुषमथो मांसं पार्थिवाय न्यवेदयत् । इदं स्वादु हविष्यं च सामिपं चान्नमाहृतम् ॥

सः	"அப்பொழுது	मांसं	மாமிசத்தைப்பற்றியதாகிய
संभ्रान्तमानसः	{ இஷ்டப்படியெல்லாமெங்கும் புகவல்லவனாகிய	शासनात्	சாஸனத்தைப்பெற்று விட்டிருந்தபடியால்
सः	அந்த	पार्थिवस्य	அரசனுக்கு இப்பொ
राक्षसः	அரக்கன்	अथो	இப்படி [அது
पुनः	மீளவும்	न्यवेदयत्	அறிவித்தான்:
सूद्वेषं	சனாயற்காரனாகிய மனுவேஷத்தை	इदं	"இதோ
अकरोत्	பூண்டுகொண்டிரு	हविष्यं	அற்பணத்திற்கு வே
सः	அந்த [த்தான்:	अन्नं	போஜனம் [ண்டிய
सूदः	சனாயற்காரன்	सामिपं च	மானிட ஊன்மிசரம் செய்யப்பட்டும்
पार्थिवेन्द्रस्य	சக்கிரவர்த்தியினது	स्वादु च	ருசியாயிருக்கும் வண்ணமாயும்
अथ	இப்படிப்பட்ட	आहृतम्	கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது."
मानुषं	மானிட		

स भोजनं वसिष्ठाय पत्न्या सार्धभुषाहरत् । मदयन्त्या नरव्याघ्र सामिपं रक्षसा हृतम् ॥

नरव्याघ्र	"தேஹ புருஷோத்தம !	सामिपं	மானிடமாமிசமிசர
सः	அவர்	भोजनं	போஜனத்தை [மைய
वसिष्ठाय	வனிஷ்டருக்கு	पत्न्या	பத்தினியான
रक्षसा	அரக்கனாள்	मदयन्त्या	மதயந்தியுடன்
हृतं	கொண்டுவரப்பட்டிருந்த	सार्धं	கூடவே
		उग्राहरत्	பரிமாறினான்.

ज्ञात्वा तदामिषं विप्रो मानुषं भोजनागतम् । क्रोधेन महताऽऽविष्टो व्याहृतमुपचक्रमे ॥

விபு: "அந்தணர்
भोजनागते போஜனமாகி விடைத்
திருக்கும்

तत् अन्त
मानुषं மானிட
आमिषं ஊனுடனிருப்பதாய்

यस्मात्त्वं भोजनं राजन्मपैतदातुमिच्छसि । तस्माद्भोजनमेतदे भविष्यति न संशयः ॥

राजन् "ஹே மன்னனே!
यं நீ
मम எனக்கு
एतत् भोजनं இந்த போஜனத்தை
दातु அளிக்க
इच्छसि எண்ணினாய்.

स राजा सह पत्न्या वै प्रणिपत्य मुहुमुहुः । पुनर्वसिष्ठं प्रोवाच यदुक्तं ब्रह्मरूपिणा ॥

स: "அந்த
राजा மன்னவர்
पत्न्या மனைவாட்டியோடு
सह वै கூடவே
वसिष्ठं வஸிஷ்டரை
मुहुः मुहुः பலதரம்
प्रणिपत्य வணங்கி

यस्मात् तस्मात् ஆகலின்
एतत् इது ஒன்றே
ते உனக்கு
भोजन உணவாய்
भविष्यति இருக்கக்கூடவது.
न संशयः இதற்கு ஐயமில்லை.

पुनः அதன்மேல்
ब्रह्मरूपिणा பிராம்மரூபுவதம்
उक्तं கொண்டிருந்தவனால்
यत् நியமிக்கப்பட்டது
प्रोवाच எதுவோ அதை
விண்ணப்பம் செய்தார்.

तच्छ्रुत्वा पार्थिवेन्द्रस्य रक्षसा विकृतं च तत् । पुनः प्रोवाच राजानं वसिष्ठः पुरुषर्षभम् ॥

रक्षसा च "அரக்கனுலேயை
पार्थिवेन्द्रस्य ரக்கிரவர் ந்தியா
குக்கு

तत् अन्त
विकृतं அவைம்பா விதமேற்பட்ட
குப்பதை

श्रुत्वा கேட்டறிந்துகொண்டு

वसिष्ठः வஸிஷ்டர்
तत् அதனால்
पुनः மீளவும்
पुरुषर्षभं புருஷோத்தமரான
राजानं மன்னரைப்பார்த்து
प्रोवाच இப்படித் திருவாய்
மகர்த்தருவினார்:

मया रोषपरीतेन यदिदं व्याहृतं वचः । नैतच्छवयं वृथा कर्तुं प्रदास्यामि च ते वरम् ॥

रोषपरीतेन "கோபாவேசத்திலி
मया என்னால் [குந்த
इदं वचः இந்த வாக்கானது
व्याहृतं சொல்லிக்கிடப்பட்
यत् எதுவோ [உது
एतत् இது

वृथा வீணாக
कर्तुं செயல்
न शक्यं च முடியாதிருந்ததாலும்
ते உனக்கு
वरं ஒரு வரத்தை
प्रदास्यामि அளிக்கின்றேன்.

कालो द्वादश वर्षाणि शापस्यान्तो भविष्यति । मत्प्रसादाच्च राजेन्द्र व्यतीतं न स्मरिष्यसि ॥

द्वादश वर्षाणि	"பன்னிரண்டு	வ	அன்றியும்
கால:	முடியவும்	ரஜேந்	அரசர்க்கரசே,
शापस्य	சாபத்திற்கு	மாமஸாத்	என் அனுக்கிரகத்தி
अन्तः	முடிவு	व्यतीतं	நடந்தேறியதை [அன்
भविष्यति	ஏற்படும் ;	न स्मरिष्यसि	நீ கினைக்கமாட்டாய்.

एवं स राजा तं शापमुपभुज्यारिसूदनः । प्रतिलेभे पुना राज्यं प्रजाश्चैवान्वपालयत् ॥३३॥

अरिसूदनः	"சந்துருசம்மூரர்	उरभुज्य	அனுபவித்துவிட்டு
सः	அந்த [கரகிய	पुनः	மீளவும்
राजा	மன்னர்	राज्यं	ராஜ்யபாரத்தை
तं	அந்த	प्रतिलेभे	பெற்றார்.
शापं	சாபத்தை	प्रजाः च एव	பிரஜைகளையும்
एवं	இப்படி	अन्वपालयत्	பரிபாலித்துவந்தார்

तस्य कल्पावपादस्य यज्ञस्यायतनं शुभम् । आश्रमस्य समीपेऽस्य यन्वां पृच्छसि राघव ॥

राघव	"நேரு ராகவ, (சந்து ருக்கினை)	आयानं	சாலைவாய்ப்பற்றி
अस्य	அந்த	मां	என்னை
आश्रमस्य	ஆக்கிரமத்திற்கு	पृच्छसि	நீ வினவினாயோ அது
समीपे	எம்பித்தில்	तस्य	அந்த
यत्	எந்த	वल्पावपादस्य	{ கல்மாஷபாதரென இன்னொரு பெயர் பூண்ட வீரஸுற்ற ருடையது.
शुभं	அழகுவாய்ந்த		
यज्ञस्य	யாது		

तस्य तां पार्थिवेन्द्रस्य कथां श्रुत्वा सुदारुणाम् । विवेश पर्णशालायां महर्षिमभिवाद्य च ॥

तस्य	அந்த	श्रुत्वा	செவிசாய்த்து
पार्थिवेन्द्रस्य	சக்கிரவர்த்தியினது	च	அதன்மீதம்
सुदारुणां	அதிமனோவேதனை வைத்தருவெதாரகிய	महर्षि	மஹர்ஷினை
तां	அந்த	अभिवाद्य	பணிந்து
कथां	கதைக்கு	पर्णशालायां	பர்ணசாலையுள்
		विवेश	புகுந்தார்.

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे पञ्चपष्ठितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 22983

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकः 2259



படிபடித்தம: சரீ:—அறுபத்தாறாவது ஸர்க்கம். || 66 ||

சுசலவோபதி:—சுசலவர்களுது உற்பத்தி.

யாமேவ ராதி ஸது: பர்ணசாலாமுபாவிஸத் । தாமேவ ராதி சீதா஽பி ப்மூதா தாரகஹ்யம் ॥

சது:	சத்துருக்கினர்	தா் ப்ம	அதே
யா் ப்ம	எந்த ஒரு	சாதி	இரவில்
ராதி	இரவில்	சீதா அபி	சீதா பிராட்டியாரும்
பர்ணசாலா	பர்ணசா லாவில்	தாரகஹ்ய	இரட்டை ஆண்டின்
ஸபாவிஸத்	தங்கியிருந்தனரோ;	ப்மூதா	பெற்றார். [களை

ததோ஽ர்யராவஸமயே வாலகா ஸுநிடாரகா: । வாலமீகே: ப்ரியமாசல்யு: சீதாபா: ப்ஸவ் ஸுபம் ॥

தத:	அப்பொழுது	சீதாபா:	சீதா பிராட்டியாரது
அர்யராவஸமயே	அர்த்தாரத்திரியில்	ஸுப் ப்ஸவ்	ஸுக பிரஸவமாகிற
ஸுநிடாரகா:	முனிசுமாரர்களாகிய	ப்ரிய	நல்ல செய்தியை
வாலகா:	சீடர்கள்	அல்யு:	இப்படித் தெரிவித்
வாலமீகே:	வாலமீகி முனிவருக்கு		தார்கள்.

பகவத்யாமபலீ சா ப்மூதா தாரகஹ்யம் । ததோ ரஸா் மஹதேஜ: கुरु பூதவிநாஸினிம் ॥ 3 ॥

மஹதேஜ:	மஹாதேஜஸ்கிய	ப்மூதா	பெற்றனர்.
பகவத்	தேவ பகவன் !	தத:	ஆதலால்
சா	அந்த	பூதவிநாஸினி	பேய்ச்சாக்களுக்கு
ராமபலீ	ஸ்ரீராமபிரானது		விஞ்சகரமாகிய
தாரகஹ்ய	தருமபத்னியார்	ரஸா்	ரகதாபத்தத்தை
	இரட்டை ஆண்டின்	கुरु	{ தேவரீர் செய்யத்திரு
	களை		வள்ளக்கொள்ள
			வேண்டும்."}

தேபா் தஹ்நே ஸ்ருதா மஹி: ஸமுபாபஸத் । ஜகாம தத் ஹ்யாஸா ததர்ஸ ச குமாரகௌ ॥

பூதஸ்ரீ் சாகரோதாஸ்யா் ரஸா் ரஸோவிநாஸினிம் ॥ 4 ॥

மஹி:	மஹரிஷி	ஹ்யாஸா	உள்ளம் பூரித்தவராய்
தேபா்	அவர்களுடைய	ததர்ஸ	கண்குளிரக்கடக்கித்
தத்	அந்த		தருவினர்.
ஸ்ருந்	விண்ணப்பத்திற்கு	தாஸ்யா் ச	அவ்ருவர்களுக்கும்
ஸ்ருதா	திருச்செவியைத் து	பூதஸ்ரீ்	பேய்ச்சாக்களை ஒழிக்
	{ அங்களை மே செய்வ		கிறதாயும்
ஸமுபாபஸத்	{ தாய் ஒப்புக்கொண்	ரஸோவிநாஸினி	ரகதாக்களுக்கு விஞ்ச
	டார்.		கரமுமாகிய
தத்	அவ்விடத்திற்கு	ரஸா்	ரகதாபத்தத்தை
ஜகாம	எழுந்தருவினர்.	அகரோத்	செய்தருவினர்.
குமாரகௌ ச	இரு ராஜகுமாரர்		
	களையும்		

कुशमुष्टिमुपादाय लवं चैव तु स द्विजः । वाल्मीकिः प्रददौ ताभ्यां रक्षां भूतविनाशिनीम् ॥

ச: திவ: அந்த ஆந்தணராகிய
 वाल्मीकिः வால்மீகிமுனிவர்
 तु அப்பொழுது
 कुशमुष्टि च { ஒரு முடி அளவு தர்ப்
 பைபின் முனிவர
 கத்தையும்
 लवं एव அவ்வளவு தர்ப்பை
 பின் அடிப்பாகத்தையும்

उपाशय केशुरिवेष्टितु
 ताभ्यां அவ்விரண்டுக்கும்
 भूतविनाशिनीं பொய்தொசுக்களுக்கு
 रक्षां கிணுசகரமாகிய
 प्रददौ राक्षसापन्तनात्தை
 இப்படிக்கொல்லிக்
 கொடுத்தார்.

यस्तयोः पूर्वजो जातः स कुशैर्मन्त्रसत्कुतैः । निर्माजिनीयस्तु तदा कुश इत्यस्य नाम तत् ॥

तदा “अप्येता
 तयोः அவ்விருவர்களில்
 पूर्वजः மூத்தவனுப்
 जातः பிறந்தவன்
 यः எனினே
 सः तु அவன் தான்
 मन्त्रसत्कुतैः மந்திரக்களால் ஐபிக்
 கப்பட்ட

कुशः துணித்தர்ப்பை
 निर्माजिनीयः களால்
 तद् துடைக்கப்பட்டவேண்
 दम्.
 यस्य அக்காரணத்தால்
 कुशः इति இவனுக்கு
 नाम குசன் என்கிற
 பெயரிருக்கட்டும்.

यश्चावरो भवेत्ताभ्यां लवेन स समाहितः । निर्माजिनीयो वृद्धाभिलेख इत्येव नामतः ॥

ताभ्यां “अव्वि
 यः அவ்விருவர்களில்
 समाहितः எந்த
 अवरः भवेत् புண்பாத்த
 सः இளைப்பாடு
 वृद्धाभिः அவன்
 கிழவிகளால்

लवेन அடித்தர்ப்பையால்
 निर्माजिनीयः துடைக்கப்பட்டட்டும்.
 च ஆகையால்
 एव அவன்
 इति एव என்கிறதையே
 नामतः பெயராய் பெறட்டும்.

एवं कुशल्यौ नाम्ना तावुभौ यमजातौ । मकुताभ्यां च नामभ्यां ख्यातियुक्तौ भविष्यतः ॥

यमजातौ “இரட்டைபாய்ப்
 பிறந்த
 तौ அந்த
 उभौ இருவர்களும்
 एवं இப்படியே
 कुशल्यौ குசன் அவன் என

नाम्ना பெயர் பூண்டவர்
 कजाय
 मकुताभ्यां என்னுலிடப்பட்ட
 नामभ्यां च பெயர்களைக்கொண்
 डே
 ख्यातियुक्तौ பிரசித்திபெற்றவர்க
 भविष्यतः ளாழ்வார்கள்.” [நாய்

तां रक्षां जगृहस्ताश्च मुनिहस्तास्समाहिताः । अकुर्वथ ततो रक्षां तयोर्विगतकल्मषाः ॥

विगतकल्मषाः தேரவர தீ. தைகளா
 ताः அந்த ஸ்த்ரீகள் [கிப
 मुनिहस्ताश्च முனிவர து கையி
 ताः அந்த [வின்று
 रक्षां ரகசாபந்த
 जगृहः கையெந்தி வாங்கிக்
 கொண்டனர்.

ततः அதன்பின்
 समाहिताः च ஆஸக்தியுடையவர்க
 களாகவே
 रक्षां ரகசாபந்தத்தை
 तयोः च அவ்விருவர்களும்
 अकुर्वन् செய்தார்கள்.

स तत्र मुनिभिः सार्धं भार्गवमुखैर्नृपः । कथाभिरभिरूपाभिर्वासं चक्रे महायशाः ॥१५॥

ச:	அந்த	முனிமி:	முனிவர்களுடனே
மஹாயசா:	மஹா யசஸ்வியான	சார்ய	கூடி
நூப:	மன்னர்	அபிரூபாமி:	மனோஹரமான
தச:	அவ்விடத்தில்	கதா ம:	கதைகளைக் கேட்டுக்
பார்வமுகுல:	பார்க்கவரைத் தலை		கொண்டு
	ஊமபாகவுடைய	வாசம் சக:	வாசஞ்செய்தார்.

इत्यर्थे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकिये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे षट्षष्टितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 22993

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2274



सप्तषष्टितमः सर्गः—अथपक्षेष्टेष्टमावतु सर्गः ॥ ६७ ॥

मान्धातृवधः—மாந்தாதாவைக் கொன்றது.

अथ राज्यां प्रवृत्तायां शत्रुघ्नो भृगुनन्दनम् । पप्रच्छ च्यवनं विप्रं लवणस्य यथा बलम् ॥
शूलस्य च बलं ब्रह्मन्के च पूर्वं विनाशिताः । अनेन शूलमुख्येन इन्द्रयुद्धमुपागताः ॥२॥

அய	அப்பொழுது	யதா	இப்படி
ராய்	முதலிரவு	பப்ரக்ஷ	கிண்கிணர்.
பவ்ருதாய்	நடைபெறுகையில்	பவந்	"நேறு முனிவர் பெரு மானே!
சுருந:	சத்துருக்கினர்	பூர்	இதற்குமுன்
சுருநந்	பிருகுளில் புதல்வ	இந்நயுத்	துவந்தவயத்தத் திற்கு
சயவன்	சயவன [ரான	உபாயதா:	வந்தவர்களும்
விப்	முனிவரைப்பார்த்து	அனெ	இந்த
லவண	லவணனுடைய	சூலமுக்யெ	சூலச்சேஷ்டத்தால்
வல்	சாய்ந்தியத்தையப் பற்றியும்	விநாஸிதா: ச	வதைபுண்டவர்களும்
சூலச்ய வல் ச	சூலத்தின் வலிமை சையப்பற்றியும்	கே	உவார் ௧௭

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा शत्रुघ्नस्य महात्मनः । मत्पुत्राच्च महातेजाश्च्यवनो रघुनन्दनम् ॥ ३ ॥

மஹாதே:	மஹாதேஜஸ்வியாகிய	சூல:	செவிரசய்த்து
சயவன்:	சயவன முனிவர்	ரஹுந்ந:	ரகுநந்தனருக்கு (சத் ருக்கினருக்கு)
தச:	அந்த	மபுதா:	இப்படி பதில் சொல் வியருகினார்:
மஹாதே:	மஹாதேயவான		
சுருந:	சத்துருக்கினருடைய		
தச வன்	அந்த வர்களுக்கு		

असङ्ख्येयानि कर्माणि यान्यस्य रघुनन्दन । इक्ष्वाकुवंशप्रभवे यद्वृत्तं तच्छृणुष्व मे ॥ ४ ॥

ரஹுந்நடன
அசங்
கர்மாणि
யானி
அசங்க்யேயானி

"இஹ ராகுநந்தன!
அவனது
எந்த நூலாகச் சொல்வான
கள்
எனவகிலேர அந்நவ
களை
கணக்கிட்டுக் கூறமுடி
யாதது.

इक्ष्वाकुवंशप्रभवे
यद्वृत्तं
तच्छृणुष्व
मे शृणुष्व

இக்ஷ்வாகுவம்சத்
தொருவர் விக்ஷயத்தில்
எது
கடந்ததோ
அதை
நான் கூறுகின்றேன்
கேளுமே.

अयोध्यायां पुरा राजा युवनाश्वसुतो बली । मान्धातेति स विख्यातस्त्रिषु लोकेषु वीर्यवान् ॥

புர
அயோத்யா
மான்டா
இதி
ராஜா
ச:

"பூர்வம்
அயோத்யாவில்
மான்டாதா
என்னும்
ஸ்ரீ அரசர் இருந்தார்.
அவர்

युवनाश्वसुतः
बली
वीर्यवान्
त्रिषु
लोकेषु
विख्यातः

யுவனுச்வசுன்பவ
ரின் புத்திரர்.
அதிகமர்ந்தியசாலி.
வீரயவானென
முன்று
உலகங்களினும்
புகழ்பெற்றவர்.

स कृत्वा पृथिवीं कृत्वा शासने पृथिवीपतिः । सुरलोकमितो जेतुमुद्योगमकरोन्नृपः ॥

ச: நுப:
புதிவீ
கூவா
சாசனே
கூவா
புதிவீபதி:

"அந்த மன்னர்
மண்ணுவகம்
அனைத்தையும்
ஆக்கினையில்
நிறுத்தி
பூலோகச்சக்கிரவர்த்தி
யாகி

इतः
सुरलोकं
जेतुं
उद्योगं
अकरोत्

இம்மண்ணுவகை
கிட்டு
சுரலோக
ஜெது
உயோ
அகரோ
தேவலோகத்தை
வெற்றிக்கொள்ள
யத்தினத்தை
செய்யவானார்.

इन्द्रस्य च भयं तीव्रं सुराणां च महात्मनाम् । मान्धातरि कुतोद्योगे देवलोकनिर्गमया ॥

देवलो
मान्धातरि
कुतोद्योगे

"தேவலோகத்தை
வெற்றிக்கொள்ள எண்
னங்கொண்டதால்
மான்டாதா
யத்தனத்தவள வில்

इन्द्रस्य च
महात्मनां
सुराणां च
तीव्रं
भयम्

இந்திரனுக்கும்
மஹாத்மாக்களான
சுரரோ
உதிக
மனக்கவலை ஏற்பட்
டது.

अर्धासनेन शक्रस्य राज्यायेन च पार्थिवः । वन्द्यमानः सुरगणैः प्रतिज्ञामधिरोहत ॥ ८ ॥

शक्रस्य
अर्धासनेन
राज्यायेन च
सुरगणैः

"இந்திரனுடைய
அர்ந்தாசனத்தினு
யும்
அரசாட்சியின் பாதி
யானும்
தேவகணங்களால்

वन्द्यमानः
पार्थिवः
प्रतिज्ञां
अधिरोहत

வணக்கப்படும்
பாதிவ
என்கிற
பாத்தலையை
கொடுக்கவாயினான்.

तस्य पापमभिप्रायं विदित्वा पाकशासनः । सान्त्वपूर्वमिदं वाक्यमुवाच युवनाश्वजम् ॥९॥

पाकशासनः	“தேவேந்திரர்	युवनाश्वजं	யுவனாச்வஜர் புத்திரரிடம்
तस्य	அவனது	सान्त्वपूर्व	நல்வார்த்தைதயாம்
अभिप्रायं	உத்தேசபரண	इदं	இனிவரும்
पापं	தீயச்செயலை	वाक्यं	மொழியை
विदित्वा	அறிந்து	उवाच	கொன்னார் :

राजा त्वं मानुषे लोके न तावत्पुरुषर्षभ । अकृत्वा पृथिवीं वश्यां देवराज्यमिहेच्छसि ॥

पुरुषर्षभ	“ நேறு புருஷே! தம்ப!	वश्यां	வசப்படுத்திக் கொள்
त्वं	நீ		கிறதை
मानुषे	மரணிட	अकृत्वा	முடிக்காமல்
लोके	உலகில்	इह	இப்பொழுதே
तावत्	இன்னும்	देवराज्यं	தேவனோகஸாம்ராஜ்யத்திற்கு
राजा	பிரபுவாக		ஆகைப்படுத்திக் கொளவே.
न	ஆகவில்லை.		
पृथिवीं	பூமியை		

यदि वीर समग्रा ते मेदिनी निखिला वशे । देवराज्यं कुरुष्वेह सभृत्यवलवाहनः ॥११॥

वीर	“ நேறு வீர!	सभृत्यवलवाहनः	பிருத்தியர்கள், சேனைகள், வாஹனங்கள் இவைகளைரங்குடிவனவனுடன்
ते वशे	உனது வசத்தில்	देवराज्यं	தேவனோக ஆரசாம்ரையை
मेदिनी	பூனோகம்		
निखिला	பாக்கியின்றி		
समग्रा	முழுமையும்		
यदि	இருக்குமானால்		
इह	இப்பொழுது		

इन्द्रमेवं ब्रुवाणं तं मान्धाता वाक्यमब्रवीत् । क मे शक प्रतिहतं शासनं पृथिवीतले ॥१२॥

मान्धाता	“ மாந்தாதா	अब्रवीत्	பொழிந்தார் :
एवं	இவ்வண்ணம்	शक	‘நேறு தேவேந்திர!
ब्रुवाणं	உரைக்கும்	पृथिवीतले	பூனோகத்தில்
तं	அந்த	मे शासनं	எனது ஆக்கை
इदं	இந்திரனைப்பார்த்து	प्रतिहतं	செல்லாத இடம்
वाक्यं	இந்தமொழியை	क	என்கு உன்னது ?’

तमुवाच सहस्राक्षो लवणो नाम राक्षसः । मधुपुत्रो मधुवने न चाज्ञां कुरुतेऽनघ ॥१३॥

सहस्राक्षः	“ தேவேந்திரர்	लवणः	லவணன்
ते	அவருக்கு	नाम	என்ற
उवाच	இப்படி பதிலுரைத்தார் :	राक्षसः	அரக்கன்
अनघ	‘பாபமற்றவனே!	आज्ञां	கட்டளைக்கு
मधुवने	மதுவனத்தில்	न कुरुते च	கெடுப்படிக்கு நடக்கவில்லைவே.
मधुपुत्रः	மதுவென்பவனது புத்திரன		

तच्छ्रुत्वा विभियं घोरं सहस्राक्षेण भाषितम् । व्रीडितोऽवा झुखो राजा व्याहर्तुं न शशाक ह॥

ராஜா	“மன்னவர்	சுதவா	கேட்டு
சஹ்ஸாட்சேண	தேவிலந்திரரால்	அவாஹ்ஸுல:	தலைகுனிந்து
भाषितं	சொல்லப்பட்ட	व्रीडितः	வெட்டு
तद्	அந்த	व्याहर्तुं ह	வாயைத்திறந்து
घोरं	மிக்க		பேசவும்
विभियं	அவதூறியமான செய்	न शशाक	முடியவில்லை.
	தீமை		

आमन्त्र्य तु सहस्राक्षं हिया किञ्चिद्वाञ्छुखः । पुनरेवागपच्छ्रीपानिपं लोकं नरेश्वरः ॥

श्रीमान्	“சிமரணான	किञ्चित्	ஒருவிதமாய்
नरेश्वरः	மன்னர்	आमन्त्र्य	விடைபெற்று
हिया	வெட்கத்தினால்	पुनः एव	மீளவும்
अवाञ्छुखः	தலைகுனிந்தவராய்	इमं	அந்த
तु	இருந்ததாலும்	लोकं	உலகத்திற்கு
सहस्राक्षं	இத்திரளிட்டம்	आगमम्	வந்துசேர்ந்தார்.

स कृत्वा हृदयेऽमर्षं समृत्पवत्प्रवाहनः । आजगाम पथोः पुत्रं वशे कर्तुमरिन्दपः ॥१६॥

अरिन्दपः	“சத்துருஸம்ஹார	समृत्पवत्प्रवाहनः	{ மிருத்திபர்கள், சே
	கராகிய		னைகள், வாழ்நடை
सः	அவர்	वशे	கள் இவைகளோடு
हृदये	மனதில்	कर्तुं	கூடினவராய்
अमर्षं	{ உத்தேசித்ததை	पथोः	ஆளுகைக்குள்
	{ முடிவிலையெண்டும்	पुत्रं	கொண்டுவர
	{ என்ற தீர்மானத்தை	आजगाम	மதுவினைது [தீந்து
कुत्वा	செய்துகொண்டு		புத்திரனிருக்குமிடத்-
			வந்துசேர்ந்தார்.

स काङ्क्षमाणो लवणं युद्धाय पुरुषर्षभः । दूतं सम्प्रेषयामास सकाशं लवणस्य हि ॥१७॥

लवणं	“லவணனை	पुरुषर्षभः	புருஷோத்தமர்
युद्धाय हि	போருக்காகவே	लवणस्य	லவணனுடைய
काङ्क्षमाणः	எதிர்பார்த்துக் காங்	सकाशं	சமூகத்திற்கு
	சூக்கொண்டிருக்கும்	दूतं	ஒரு தூதனை
सः	அந்த	सम्प्रेषयामास	அனுப்பினார்.

स गत्वा विप्रियाण्याह बहूनि मधुनः सुतम् । वदन्तमेवं तं दूतं भक्षयामास राजसः ॥

सः	“அவன்	आह	தூதுகொல்லிவிடுத்
मधुनः सुतं	மதுவினைது புதல்வனின்	राक्षसः	அரக்கன் [தரன்.
गत्वा	போய்ச்சேர்ந்து [டம்	एवं वदन्	இப்படிப் பேசிய
बहूनि	அதிக	तं दूतं	அந்தத் தூதனை
विप्रियाणि	மதுவினிடம்-த்திற்கு	भक्षयामास	புகித்துவிட்டான்.
	மாதுளை விஷயங்களை		

चिरायमाणे दूते तु राजा क्रोधसमन्विः । अर्दयामास तद्रक्षः शरवृष्ट्या समन्ततः ॥

ராஜா	“மன்னர்	தவ்	அந்த
दूते	தூதன்	रक्षः	அரக்கனை
चिरायमाणे तु	திரும்பிலவராததால்	शरवृष्ट्या	அம்புமரசியரால்
क्रोधसमन्विः	மிக்க கோபங்கொண்	समन्ततः	எதிர்புறமும்
	டவராய்	अर्दयामास	துன்புறுத்தினார்.

ततः पदस्य तद्रक्षः शूलं जग्राह पाणिना । वधाय सानुबन्धस्य मुमोचायुधमुत्तमम् ॥२०॥

तव	“அந்த	सानुबन्धस्य	தீங்குசெய்துகொ
रक्षः	அரக்கன்		ண்டிருப்பவருடைய
ततः	அப்போது	वधाय	வதைப்பின்பொருட்டு
पदस्य	படையின்	उत्तमं	உத்தம
शूलं	சூலத்தை	आयुधं	ஆயுதத்தை
पाणिना	கையில்	मुमोच	விடுத்தான்.
जग्राह	எடுத்துக்கொண்		
	டான்.		

तच्छूलं दीप्यमानं तु समृत्यवलवाहनम् । भस्मीकृत्वा नृपं भूयो लवणस्यागमत्करम् ॥

तव	“அந்த	नृपं	மன்னரை
शूलं	சூலம்	भस्मीकृत्वा	சாம்பலாய் எரித்து
तु	உடனே		விட்டு
दीप्यमानं	கொழுந்துவிட்டு எரி	भूयो	மீளவும்
	கிறதாகி	लवणस्य	லவணனுடைய
समृत्यवल-}	பிருத்தியர்கள், சேனை	करं	கையில்
वाहनं }	கள் வாறுனவர்கள்	आगमन्	வந்து சேர்ந்தது.
	இவைகளைனாகுட		

एवं स राजा सुमहान्तः सबलवाहनः । शूलस्य तु बलं सौम्य अग्रमेवमुत्तमम् ॥२१॥

सुमहान्	“மஹாபலிஷ்டனெ	इतः	கொல்லப்பட்டார்.
	னப்பெயர்பெற்ற	सौम्य	தேற னெனமிய,
सः	அந்த	शूलस्य	சூலத்தினது
राजा	மன்னர்	बलं	உக்கிரமானது
सबलवाहनः तु	சேனைகளுடனும் வர	अनुत्तमं	ஒப்புலர்நிலனாதது.
	றுனவர்களுடனும்	अग्रमेवम्	எனதையும் செய்யவல்
एवं	இப்படி		லது.

श्वः प्रभाते तु लवणं वधिष्यसि न संशयः । अग्रहीतायुधं सिधं ध्रुवो हि विजयस्तव ॥
लोकानां स्वस्ति चैव स्यात्कृते कर्मणि च त्वया ॥ २३ ॥

சு	இப்படி இருந்த பொதிலும்	சு	உனது
சு:	நாளை	விஜய:	வெற்றியும்
பமாதி	காலையில்	புர: டி	எவர்க்கும் அசைக்க வும் முடியாதே.
சுரீ	வாழ்க்கை	சுரீ	உன்னால்
அழகியது	கையில் ஆயுதமில்லா திருக்கிறவனும்	சுரீ	பெரிய காரியம்
சுரீ	அப்போதே	சுரீ	செய்துமுடிக்கப் பட்டதும்
வழியினை	நீ கொண்டுவிடாய்.	சுரீ	எல்லா வேல்களுக்கும்
ந சீ:	இதற்கையளவில்.	சுரீ	என்மை [கும்
		சுரீ	விளைவித்ததாகும்.

इत्यपि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे समुपहितम: सर्ग: ॥

आदित: श्लोका: 23021



उत्तरकाण्डे आदित: श्लोका: 2297

अष्टमः सर्गः—अथपत्तेद्वेदालातु एतच्छतम्. ॥ ६८ ॥

संयोजनशतविधा:—संयोजनशतविधा:—संयोजनशतविधा:—

कथां कथयतां तेषां जयं चाकाङ्क्षतां शुभम् । व्यतीता रजनी शीघ्रं शत्रुघ्नस्य महात्मनः ॥

महात्मनः	மஹாத்மாவான	கथा	எம்பாவுணைய
சுரீ	சத்துருக்கினருக்கு	தே	அவர்கள்
ரஜனி	இராப்பொழுது	கதயதா	சொல்லிக்கொண்
சுரீ	நன்மைசெய்யும்		டிருக்கையில்
ஜய் ச	ஜயமொன்றையே	சீ	பொழுதுதெரியாத
அகாங்க்ஷதா	ஸதா விஷயமாய்க் கொண்ட	வ்யதிதா	கழிந்தது.

ततः प्रभाते विपले क्रूरकर्मा स राक्षसः । निर्गतस्तु पुराद्दीरो भक्ष्याहारमचोदितः ॥२॥

ततः	அப்பொழுது	राक्षसः सु	அசைக்கும்
विपले	தெரிவான	भक्ष्याहार- }	உணவுதேட ஆவல்
प्रभाते	சூரியோதயமானதும்	प्रचोदितः }	கொண்டவனாக
क्रूरकर्मा	துன்மர்க்களும்	पुरा	கிட்டிவிருந்து
वीरः	தீரனுமாக	निर्गतः	கொண்டேயிருந்தார்
सः	அந்த		ந்தான்.

एतस्मिन्नन्तरे वीरः शत्रुघ्नो यमुनां नदीम् । तीर्त्वा मधुपुरद्वारि धनुष्पाणिरतिष्ठत् ॥३॥

एतस्मिन् अन्तरे	இதேசமயத்தில்	मधुपुरद्वारि	மதுகிணது கிட்டி
वीरः	தீரானாக		வாழ்க்கில்
शत्रुघ्नः	சத்துருக்கினர்	धनुष्पाणिः	கிலும் கையுமாக
यमुनां नदीं	யமுனாநதியை	अतिष्ठत्	காத்துக்கொண்
तीर्त्वा	தாண்டி		டிருந்தார்.

ततोऽर्धदिवसे प्राप्ते कृतकर्मा स राक्षसः । आगच्छद्बहुसाहसं प्राणिनां भारमुद्धन ॥४॥

अर्धदिवसे	நடுப்பகல்	बहुसाहसं	அனேகாஹம்
प्राप्ते	நடைபெறுகையில்	प्राणिनां	பிராணிகளுடைய
कृतकर्मा	பொனகாரியத்தை	भरं	மூட்டைய
	முடித்துக்கொண்ட	उद्धनं	கடந்துகொண்டு
सः	அந்த	ततः	அவ்விடத்திற்கு
राक्षसः	அரக்கன்	आगच्छन्	திரும்பிவந்தான்.

ततो ददर्श शत्रुघ्नं स्थितं द्वारि धृतायुधम् । तमुवाच ततो रक्षः किमनेन करिष्यसि ॥५॥

ततः	அப்பொழுது	रक्षः	அரக்கன்
शत्रुघ्नं	சத்துருக்கினை	तं	அவரைப் பார்த்து
द्वारि	வாயிலில்	उवाच	இப்படிப் புகன்றான் :
धृतायुधं	ஆயுதபாணியாக	अनेन	"இதனால்
स्थितं	நின்றுகொண்டிருப்ப	करिष्यसि	நீ செய்யப்போகிறது
दर्शं	கண்டான். [பதை	किम्	என்ன ?
ततः	அதன்மேல்		

ईदृशानां सहस्राणि सायुधानां नराधम । भक्षितानि मया रोषात्कालमाकाङ्क्षसे नु किम् ॥

नराधम	"மாணிடப்பதகே!	भक्षितानि	கிழுக்கிவிடப்பட்ட
मया	என்		புருக்கிறார்கள்.
रोषात्	ஆக்கிரஹத்தால்	काङ्क्षं	யமனிடம்
ईदृशानां	இத்தன்மையான	आकाङ्क्षसे	போய்க்கொடுக்கயித்
सायुधानां	ஆயுதபாணிகளான		துவிட்டாயா
सहस्राणि	பலர்	किं नु	என்ன ?

आहारश्चाप्यसम्पूर्णो ममायं पुरुषाधम । स्वयं प्रविष्टोऽद्य मुखं कथं वास्यसि दुर्मते ॥७॥

पुरुषाधम	"மாணிடப்புழுவே!	दुर्मते	தேற முட!
मम अपि	எனக்கோ	अद्य	இப்பொழுது
अयं	இப்பொழுது	स्वयं	நீதானாகவே
आहारः च	ஆதாரமும்	मुखं प्रविष्टः	வாயில்கிழ
असंपूर्णः	என்பூர்ணமாகக் கிடை	कथं	என்
	கள்ளில்லை.	वास्यसि	வந்திருக்கின்றனை ? "

तस्यैवं भाषमाणस्य हसतश्च मुहुर्मुहुः । शत्रुघ्नो वीर्यसम्पन्नो रोषाद्भूष्यवासुजन् ॥ ८ ॥

वीर्यसम्पन्नः	வீரகாமணியான	एवं	இப்படி
शत्रुघ्नः	சத்துருக்கினை	भाषमाणस्य च	பேசியபொழுது
मुहुःमुहुः	அடிக்கடி	रोषात्	ரோஹத்தால்
तस्य	அவன்	अधुनि	கண்ணினை
हसतः	எனனம்பண்ணுகிற	अवासुजन्	பெருக்கினான்.
	வனாய்		

तस्य रोषाभिभूतस्य शत्रुघ्नस्य महात्मनः । तेजोमया मरीच्यस्तु सर्वगात्रैर्विनिष्पतन् ॥९॥

रोषாभिभூतस्य { கோபாபிவாக்கிவாண்ட
மஹாத்மா மான
தச்ய அந்த
சுருத்ய சத்தாருக்கினரது
சர்வகாத்திரை: து வகை அகாயவக்களி
விருந்தும்

तेजोमया: { மாளிட சரீரமாயிருக்க
கைவினும் சேரதி
மயமாயின
मरीच्य: கிரணங்கள்
विनिष्पतन् வெளிப்பட்டன.

उवाच च सुसंकुदः शत्रुघ्नस्तं निशाचरम् । योद्धुमिच्छामि दुर्बुधे दृन्दुयुद्धं त्वया सह ॥

सुसंकुदः { அதிசீற்றங்கொண்ட
சுந்த
சுருத: சத்தாருக்கினர்
சு அந்த
निशाचरं அரக்கனைப்பார்த்து
उवाच இப்படி உரைத்தார்:

दुर्बुधे "நேஹ துஷ்டா!
त्वया सह உன்னுடன்
दृन्दुयुद्धं च தொந்தயுத்தத்தையே
योद्धुं செய்யும்
इच्छामि தீர்மானத்துடன்
நான் வந்திருக்கிறேன்.

पुत्रो दशरथस्याहं भ्राता रामस्य धीमतः । शत्रुघ्नो नित्यशत्रुघ्नो वधाकाङ्क्षी तवागतः ॥

नित्यशत्रुघ्नः { "எப்பொழுதும் சத்
ருக்களை சந்திராரம்
செய்யும்
சுருத: சத்ருக்களெனப்
अहं நான் [பெயர்பூண்ட
दशरथस्य தசரதரின்
पुत्रः புதல்வன்.

धीमतः தீமானான
रामस्य ஸ்ரீராமரொனது
भ्राता சோதரன்.
तव உன்னுடைய
वधाकाङ्क्षी வதைதைய உத்தேச
மாய்க்கொண்டு
आगतः நான் வந்திருக்கிறேன்.

तस्य मे युद्धकामस्य दृन्दुयुद्धं प्रदीयताम् । शत्रुस्त्वं सर्वभूतानां न मे जीवनामिष्यसि ॥

युद्धकामस्य { "ஆமராத ஆவல்
தச்ய அந்த [கொண்ட
मे எனக்கு
दृन्दुयुद्धं தொந்தயுத்தத்திற்கு
प्रदीयतां இணக்கிட்டுவேண்டி
யது.

सर्वभूतानां { எகலயிராணிவருக்க
சும்
शत्रु: சத்ருவாயிருக்கின்ற
मे என்கிட்டிருந்து [னை.
जीवन् உயிருடன்
न ममिष्यसि நீ திருப்பிக்கொக
முடியாது";

तस्मिंस्तथा ब्रुवाणे तु राक्षसः महसन्निव । अन्यथाच नरयेष्टं दिष्ट्या प्राप्तोऽसि दुर्मते ॥

तथा { அவ்விதமாக
तस्मिन् அவர்
ब्रुवाणे तु பேசியபொழுது
राक्षसः அரக்கன்
महसन् इव திரஸ்காரம் செய்து
கொண்டே

नरयेष्टं புருஷோத்தமரைப்
பாத்தது
अन्यथाच இப்படிப் பதிலுணரத்
दुर्मते "நேஹ மூடா! [நான்:
दिष्ट्या தெய்வா தீனமாக
प्राप्तः भवि * இங்கு வந்து
சேர்ந்தனை.

मम मानृष्वसुभ्राता रावणो राक्षसाधिपः । हतो रामेण दुर्बुद्धे स्त्रीहेतोः पुरुषाधमः ॥ १४ ॥

दुर्बुद्धे	"தேற மூடா !	भ्राता	ஆப்தபந்துவாயாகிய
पुरुषाधम	தேற மா னிடப்பதரே!	रावणः	ராவணனார்
राक्षसाधिपः	ராக்ஷஸமன்னரும்	स्त्रीहेतोः	ஒருபெண்ணியித்தமாக
मम	எனக்கு	रामेण	ராமனென்பவனால்
मानृष्वसुः	தாய்வழியாக	हतः	கொல்லப்பட்டார்.

तच्च सर्वं मया क्षान्तं रावणस्य कुलक्षयम् । अवज्ञां पुरतः कृत्वा मया यूयं विशेषतः ॥

रावणस्य	"ராவணரது	पुरतः	அதன்மேல்
कुलक्षयं	குல அழிவாகிய	यूयं	முக்கியமாய்
तच्च	அது	विशेषतः	நீங்கள் எங்கிறதின
सर्वं च	எல்லாமும்	मया	என்னால் [லேயே]
मया	என்னால்	अवज्ञां	அலகியமாய்
क्षान्तं	மண்ணித்துவிடப்	कृत्वा	ஒருத்துவிடப்பட்
	பட்டது.		டது.

निहताश्च हि मे सर्वे परिभूतास्तृणं यथा । भूताश्चैव भविष्याश्च यूयं च पुरुषाधमाः ॥

यूयं च	"நீங்களாகும்	परिभूताः	கிட்டுவிடப்பட்டிருக்க
पुरुषाधमाः च	மா னிடப்பதர்களும்		கிருபர்கள்.
भूताः च एव	{ தெய்வ ணக்கல்பத்	भविष्याः	கண்முன்கிட்டியவார்
	தாறுண்டான சேத	सर्वे च	எல்லோருமே [கள்]
	னங்கள் அசேதனம்	मे निहताः	என்னால் கொன்றுவி
	கொல்லா மும்		டப்பட்டார்கள்.
तृणं यथा	அற்பமென	हि	இது பிரசித்தம்.

तस्य ते युद्धकायस्य युद्धं दास्यामि दुर्मते । तिष्ठ त्वं च मुहूर्तं तु यावदायुधमानये ॥

ईप्सितं यादृशं तुभ्यं सज्जये यावदायुधम् ॥ १७ ॥

दुर्मते	"தேற மூடா !	आनये	{ இதோ எடுத்துக்
युद्धकायस्य	யுத்தத்திற்காக வந்தி		கொண்டு வந்து விடுகி
	ருக்கும்		றேன்.
तस्य	அந்த	ए	நீ
ते	உன்னுடன்	यावत् च	அது வரையில் மாத்
युद्धं	அடராடுவதற்கு	तिष्ठ	பொறுத்திரு. [திரம்]
दास्यामि	நான் இணங்குகி	यावत्	அதற்குள்
	றேன்.	तुभ्यं	உமக்கு
आयुधं	ஆயுதத்தை	ईप्सितं	இக்டமாயிருக்கிற
मुहूर्तं तु	ஒரு கொடியிலேயே	आयुधं	ஆயுதம்
		यादृशं	எதுவாகிறதோ அதை
		सज्जये	நீ வைப்பதற்கு.

तमुवाचाथ शत्रुघ्नः क मे जीवन्मपिष्यसि । शत्रुघ्नश्चक्षुषा दृष्टो न मोक्तव्यः कृतात्मना ॥

தமுவா:	சத்தருக்கினர்	கருதாமனா	புத்திராலியான ஒரு
அவ	அதன்மேல்		வனாக
தீ	அவனைப்பார்த்து	சதுக்ருதா	தற்செயலாய்
உவாச	இப்படிப் பேசினார்:	தீப:	கண்முன் அகப்
மே	"என்னைத்தான்டி		பட்டுக்கொண்ட
जीवन्	உயிரோடு	शत्रु:	சத்தரு
मपिष्यसि	நீ திரும்பிப்போய்விடு	न मोक्तव्यः	தப்பி ஒடிவிடச்செய்
क	எப்படியாகும்? [வது		பக்கடாது.

यो हि विह्वला बुद्ध्या प्रसरं शत्रवे ददौ । स हतो मन्दबुद्धित्वाथवा कापुरुषस्तथा ॥

காபுரூப:	"பயங்கராரி	प्रसरं ददौ	தவனித்தப்படி வெறி
ய:	எவ்வினா அவன்		டம் செல்லநடுகினான்.
मन्दबुद्धित्वा	ஒடப்புத்தியால்	यथा तथा	அப்படியாகில்
विह्वला बुद्ध्या	அசட்டுத்தனத்தினா	सः हि	அவனை
शत्रो	சத்தருவுக்கு [தும்	इतः	மாண்டுபோகினான் "

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकिये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे अष्टषष्ठितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 23040

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकः 2316



एकोनसप्ततितमः सर्गः—அறுபத்தோன்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ ௨௨ ॥

लवणवधः—லவணவதம்.

तच्छ्रुत्वा भाषितं तस्य शत्रुघ्नस्य महात्मनः । क्रोधमाहारयर्त्तात्रं तिष्ठ तिष्ठेति चाब्रवीत् ॥

தச்ய	அந்த	तीव्रं	அடக்கமுடியாத
महात्मनः	மஹத்தமாவான	क्रोधं	கோபத்திற்கு
शत्रुघ्नस्य	சத்தருக்கினரின்	आहारयत्	ஆளானான்.
तत्	அந்த	तिष्ठ तिष्ठ	நில் நில்
भाषितं	சொல்லி	इति च	என்று மாத்திரம்
श्रुत्वा	கேட்டு	अब्रवीत्	சொன்னான்.

पाणौ पाणिं विनिषिष्य दन्तान्कटकदाप्य च । लवणो रघुशार्दूलमाइयामास चासकृत् ॥

லவண:	லவணசரன்	दन्तान्	பற்களை
आसकृत्	பலதரம்	कटकदाप्य च	கடகடவெனக் கடித்
पाणौ	கைகளில்	रघुशार्दूलं	ரகுசார்தூலரை [தும்
पाणिं	கையை	आइयामास	போருக்கு அழைத்
विनिषिष्य च	போட்டு அகற்றத்தம்		தான்.

तपाहयन्तं सौमित्रिर्लवणं घोरदर्शनम् । शत्रुघ्नो देवशत्रुघ्न इदं वचनमब्रवीत् ॥ ३ ॥

சৌமित्रி:	சுமித்திரா தேவியின் புதல்வரும்	பாஹயன்:	போருக்கழைக்கின்ற அந்த
देवशत्रुघ्न:	தேவாசத் துருக்களின் ஊழ்நாசகருமாயி	लवणं	லவணனைப்பார்த்து
शत्रुघ्न:	சத் துருக்கினர்	इदं	இனிவருமாறு
घोरदर्शनं	கோரநுடைய	वचनं	வசனத்தை
		अब्रवीत्	சொன்னார்.

न शत्रुघ्नस्तथा जातो यथाऽन्ये निर्जितास्त्वया । तदय बाणाभिहतो ब्रज त्वं यमसादनम् ॥

अन्ये	"சாதாரண மனிதர்	न जातः	பிறந்திருக்கவில்லை.
त्वया	உன்னால்	तत्	ஆகையால்
निर्जिताः	தோற்கடிக்கப்பட்ட பார்க்கன்.	अय	இப்பொழுது
यथा तथा	என்னுடும் அப்பொ ழுது	त्वं	நீ
शत्रुघ्न:	சத் துருக்கினனென்ற பான்	बाणाभिहतः	பாணத்தாஸடியுண்டு
		यमसादनं	யமனுக்குக்கு
		ब्रज	போய்ச்சேர்.

ऋषयोऽप्यथ पापात्मनमया त्वां निहतं रणे । पश्यन्तु विषा विद्वांसस्त्रिदशा इव रावणम् ॥

पापःपश्यन्	"ஹ பாபி!	रावणं इव	ராவணனை எப்படி யோ அப்படியே,
अय	இப்பொழுது		
मया	என்னால்	ऋषयः	ரிஷிகளும்
रणे	போரில்	विद्वांसः	வித்வா ம்சர்களுகிய
निहतं	கொல்லப்பட்ட	विषाः भि	அந்தணர்களும்
त्वां	உன்னை,	पश्यन्तु	பார்த்துக் களிப் படையட்டும்.
त्रिदशाः	வின்னவர்கள்		

त्वयि मद्वाणनिर्दग्धे पतितेऽथ निशाचर । पुरे जनपदे चापि क्षेममेव भविष्यति ॥ ६ ॥

निशाचर	"தேற நிகாசர்!	पतिरे	மாண்டுவிழவும்
अय	இப்பொழுது	पुर च	நகரத்திலும்
त्वयि	நீ	जनपदे भवि	நாட்டிலும்
मद्वाणनिर्दग्धे	என்பாணத்தாலெறி புண்டு	क्षेमं एव	சேஷமம்
		भविष्यति	உண்டாகப்போகிறது.

अथ मद्बाहुनिष्क्रान्तः शरो वज्रनिभाननः । प्रवेक्ष्यते ते हृदयं पद्ममंशुरिवार्कजः ॥ ७ ॥

अर्कजः	"சூரியவரிடமுண்டா கிய	मद्बाहुनिष्क्रान्तः	எனது வகையினின்ற கிளம்புவரும்
अशुः	கிரணம்	वज्रनिभाननः	வஜ்ராயுதம்போன்ற கருடைய
पद्मं	தாமரை மலரில்	शरः	சரமானது
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே	ते	உனது
अय	இப்பொழுது	हृदयं	இருதயத்தில்
		प्रवेक्ष्यते	புகப்போகிறது.

एवमुक्तो महावृक्षं लवणः क्रोधमूर्च्छितः । शत्रुघ्नोरसि चिक्षेप स च तं शतधाऽच्छिनत् ॥

एवं	இப்படியாய்	शत्रुघ्नोरसि	சத் துருக்கினை ருடைய
उक्तः	சொல்லப்பட்டதைக்		மார்பில்
	கேட்ட	चिक्षेप	விடுத்தான்.
लवणः	லவணன்	सः च	அவரோ
क्रोधमूर्च्छितः	கோபம் தலைக்கேறிய	तं	அதை
	வஞ்சி	शतधा	பல துண்டுகளாய்
महावृक्षं	மிகப்பெரிய மரமொ	अच्छिनत्	பிளந்து தள்ளி
	ன்றை		விட்டார்.

तद्दृष्ट्वा विफलं कर्म राक्षसः पुनरेव तु । पादपान्सुबहून्पृष्ठं शत्रुघ्नस्यासृजद्वली ॥ ९ ॥

बली	ஆதிபலிப்பட்டனாகிய	तु	இருந்தாலும்
राक्षसः	அரக்கன்	पुनः एव	மீளவும்
तत्	அந்த	सुबहून् पादपान्	பல வீருகூங்களை
कर्म	செய்த காரியத்தை	पृष्ठं	கையால் பெயர்த்தே
विफलं	நிஷ்பரியோஜனமாகி		டுத்த
	விட்டதாய்	शत्रुघ्नस्य	சத் துருக்கினன்மீது
दृष्ट्वा	கவனித்து	असृजत्	தாக்கினான்.

शत्रुघ्नश्चापि तेजस्वी वृक्षानापततो बहून् । त्रिभिश्चतुर्भिरेकैकं चिच्छेद् नतपर्वभिः ॥ १० ॥

तेजस्वी	மதுரை சாமர்த்திய	त्रिभिः	மூன்று
	சாலியாகிய	चतुर्भिः	நான்கு
शत्रुघ्नः अपि	சத் துருக்கினரும்	नतपर्वभिः	{ வளைந்த கணுக் கள் தடையாய் இசைக்கப்பெற்ற பசுழிகளால்
आपततः	மேலேவந்து விழுந்து	चिच्छेद्	செதித்துத்தள்ளினார்.
	கொண்டிருக்கும்		
बहून् वृक्षान् च	பல மரங்களையும்		
एकैकं	ஒவ்வொன்றாய்		

ततो बाणमयं वर्षं व्यसृजद्राक्षसोरसि । शत्रुघ्नो वीर्यसम्पन्नो विव्यथे न स राक्षसः ॥

वीर्यसम्पन्नः	வீர சிகரமணியாகிய	व्यसृजत्	பொழித்தார்.
शत्रुघ्नः	சத் துருக்கினர்	ततः	அப்படியும்
राक्षसोरसि	அரக்கனது மார்பில்	सः	அந்த
बाणमयं	அம்புமயமான	राक्षसः	அரக்கன்
वर्षं	மாரியை	न विव्यथे	சத்தும் சளைக்கவில்லை.

ततः प्रहस्य लवणो वृक्षमुत्पाप्य वीर्यवान् । शिरस्यभ्यहनच्छिरं सस्ताङ्गः स सुमोह वै ॥

वीर्यवान्	வீரியவானாகிய	शिरसि	தலையில்
लवणः	லவணன்	अभ्यहनत्	புடைத்தான்.
प्रहस्य	நகைத்து	ततः	அதனால்
वृक्षं	ஒரு மரத்தை	सः वै	அவரும்
उत्पाप्य	பெயர்த்தெடுத்து	सस्ताङ्गः	அங்கத்தனர்த்து
शिरं	சூரரை	सुमोह	மூர்ச்சை அடைந்தார்.

तस्मिन्निपतिते वीरे हाहाकारो महानभूत् । ऋषीणां देवसङ्घानां गन्धर्वाप्सरसां तथा ॥

तस्मिन्	அந்த	गन्धर्वाप्सरसां	} கந்தர்வர்களுடைய வும் அப்ஸரசுக ளுடையவும்
वीरे	வீரர்	तथा	
निपतिते	கிழைவிழுந்து விடவும்	महान्	ஒரு பெரிய
ऋषीणां	ரிஷிகளுடையவும்	हाहाकारः	தொடர் தொடர் என்று அழும்குக்குரல்
देवसङ्घानां	தேவக்கூட்டங்களு டையவும்	अभूत्	உண்டாயிற்று.

तमवज्ञाय तु हतं शत्रुघ्नं भुवि पातितम् । रक्षो लब्धान्तरमपि न विवेश स्वमालयम् ॥
नापि शूलं मजमाह तं दृष्ट्वा भुवि पातितम् । ततो हत इति ज्ञात्वा तान्भक्षान्समुदावहत् ॥

रक्षः	அரக்கன்	न विवेश	புகவில்லை.
हतं	அடியுண்டு	ततः	இன்னொருதரம்
भुवि	தரையில்	भुवि	தரையில்
पातितं	விழுந்து படுத்துக்	पातितं	படுத்திருக்கும்
तं	அந்த [கிடக்கும்]	तं	அவரை
शत्रुघ्नं	சத்துருக்கிணரை	दृष्ट्वा	உற்றுப்பார்த்து
अवज्ञाय तु	ஒரு பொருட்டாய் கொன்னாததால்	हतः	இறந்துவிட்டார்
लब्धान्तरं अपि	{ தக்க அவகாசம் கிடைத்திருக்கையி லும்கூட	इति	என்று
शूलं		ज्ञाय	நிச்சயித்துக்கொண்டு
न मजमाह	சூலத்தை	तान्	அந்த
स्वमालयं अपि	கைக்கொள்ளவில்லை.	भक्षान्	உணவுகளை
	தனது விட்டிற் குன்றினகூட	समुदावहत्	தூக்கிச்சுமந்து கொண்டான்.

सुहृतांलब्धसंज्ञस्तु पुनस्तस्यौ धृतायुधः । शत्रुघ्नो वै पुरदारि ऋषिभिः सम्प्रपूजितः ॥

ऋषिभिः वै	ரிஷிகளாலும்	लब्धसंज्ञः	தன்னறிவுபெற்றவ ராய்
तु	இதுவிஷயத்தில்	पुनः	மீளவும்
सम्प्रपूजितः	எற்றவரை எற்றுக் கொன்னப்பட்டவ	धृतायुधः	ஆயுதபாணிவாகி
शत्रुघ्नः	சத்துருக்கிணர் [ரான]	पुरदारि	விட்டிற்வரையில்
सुहृताय	ஒரு முகூர்த்தகாலத் தில்	तस्यौ	மறித்துவின்றுவிட் டார்.

ततो दिव्यमयोधं तं जघाह शरमुत्तमम् । अवलन्तं तेजसा घोरं पूरयन्तं दिशो दश ॥१७॥
वज्राननं वज्रवेगं मेरुमन्दरसन्निभम् । नतं पर्वसु सर्वेषु संयुगेष्वपराजितम् ॥ १८ ॥
अमृक्चन्दनदिग्धाङ्गं चारुपत्रं पतत्रिणम् । दानवेन्द्राचलेन्द्राणामसुराणां च दारणम् ॥

தல:	அப்பொழுது	அரசர்	அஜேயமானதும்
அம்குந்ந- }	அங்கமெல்லாம்	தானே- }	தானவேந்திரர்களாகி
திவாஹ் }	கிவப்புசந்தனம்	வெந்நாள் }	ய பருவத ராஜாக்
	பூசபெற்றதும்		களுக்கும்
வாஸவ்	அழகிய பசுவங்கள்	அஸுரர்	அஸுரர்களுக்கும்
	கட்டப்பட்ட	வாஸவ்	உருவழிக்கவல்லதும்
புதலி	பாணமாயும்	வசவ்	உச்சிருஷ்டமாய்
வஜ்ரான	வஜ்ராயுதத்திற்கொப்	அமோ	விண்மேலாகத்தாய்
	பானகர்ணமயுடை	திவ்	தெய்வத்தன்மை
	யதும்		கொண்டதாய்
வஜ்ரவ	வஜ்ராயுதத்திற்கொப்	விர	போற்றிவணங்கத்தக்
	பான ஆற்றலுடை		கதுமான
	யதும்	த	அந்த
மேகமந்தரஸி	மேருமலை மந்தரமலை	மர	அய்யை
	இவைகளுக்கொப்	தேவ	தேவதீயால்
	பானதும்	வச	பத்து
சுபே	எல்லா கணுக்களிலும்	திவ	திசைகளிலும்
ந	வளைந்து தட்டை	புய	பரவியதாய்
	வாய் இசைக்கப்பட்ட	வச	ஜாஜுவல்யமாய் ஜுவலி
	டுள்ளதும்		க்குமடிவாய்
சுபே	யுத்தங்களில்	வச	கையிலெடுத்தார்.

तं दीप्तमिव कालाग्निं युगान्ते समुपस्थिते । दृष्ट्वा सर्वाणि भूतानि परिवासमुपागमन् ॥

भूतानि	உயிர்கள்	दीप्तं	ஜுவலித்துக்கொண்
सर्वाणि	எல்லாமும்		டிருக்கிறதாய்
तं	அதை	दृष्ट्वा	கண்ணுற்று
युगान्ते	ஒரு யுகத்தின் முடிவு	परिवासं	எக்கத்தை
समुपस्थिते	வருகையில்	उपागमन्	அடைந்தார்கள்.
कालाग्निं इव	காலா க்னியென		

सदैवासुरगन्धर्वं मुनिभिः साप्सरोगणम् । जगद्धि सर्वमस्वस्थं पितामहमुपस्थितम् ॥ २१ ॥

जगत्	உலகம்	साप्सरोगणं	அப்பசரகணங்களோ
सर्वं	எல்லாமும்		டும்
अस्वस्थं	நெஞ்சம் தடுமாறி	मुनिभिः हि	முனிவர்களோடும்
	யதாகி	पितामहं	பிரம்மதேவரிடம்
सदैवासुर- }	தேவர்கள், அஸுரர்	उपस्थितम्	போய்ச்சேர்ந்தது.
गन्धर्वं }	கள், கந்தர்வர்கள்		
	இவர்களோடும்		

उवाच देवदेवेशं वरदं प्रपितामहम् । कच्चिह्लोकक्षयो देव सम्भासो वा युगक्षयः ॥ २२ ॥

देवदेवेश	தேவதேவேசரென்ற	देव	"நேற ஸ்வாமி !
वरदं	வாதரான	लोकक्षयः	உலகமழிவுக்காலமா ?
प्रपितामहं	பிரம்மதேவரைப் பார்த்து	वा	அல்லது
उवाच	அவர்கள் இப்படி வின் ணப்பஞ்செய்தார்கள் :	युगक्षयः	யுகபிரளயகாலம்
		संशयः	வந்து விட்ட தர
		कच्चिन्	என்ன ?

नेरुशं दृष्टपूर्वं च न श्रुतं प्रपितामह । देवानां भयसम्भोहो लोकानां संक्षयं प्रति ॥ २३ ॥

प्रपितामह	"நேற பிரம்மதேவரே !	संक्षयं	நாசகாலமாயிருப்பதை
ईदृशं	இப்படிப்பட்டது	प्रति	உத்தேசித்து
दृष्टपूर्वं न	இதுகாலம் கண்டது மில்லை.	देवानां	தேவர்களுக்கு
श्रुतं च न	கேட்டதுமில்லை.	भयसम्भोहः	யாதும் தோற்றது ஏக் கம்பிடிந்து விட்டது."
लोकानां	உலகங்களுக்கு		

तेषां तद्वचनं श्रुत्वा ब्रह्मा लोकपितामहः । भयकारणमाचष्ट देवानामभयङ्करः ॥

उवाच मधुरां वाणीं मृणुध्वं सर्वदेवताः

॥ २४ ॥

देवानां	தேவர்களுக்கு	आचष्ट	ஞான திருவடி யால் கண்டு கொண்டார்.
अभयङ्करः	அபயமளிக்கும்	मधुरां	மதுர
लोकपितामहः	லோகபிதாபதாராய	वाणीं	வாக்காக
मया	பிரம்மதேவர்	उवाच	இந்தப் பதிலை திருவாய்மலர்ந்தருளினார் :
तेषां	அவர்களுடைய	सर्वदेवताः	"ஸகல தேவர்களே !
तत् वचनं	அந்த விண்ணப்பத் தித்து	मृणुध्वम्	சொல்லுகின்றேன் செலிக்கொள்க.
श्रुत्वा	திருஞ்செவிகாய்த்து		
भयकारणं	பயத்தின் நேறதுவை		

वधाय लवणस्थानौ शरः शत्रुघ्नधारितः । तेजसा तस्य सम्भूदाः सर्वे स्म सुरसत्तमाः ॥

लवणस्थ	"லவணஸ்தானது	तस्य	அதன்
वधाय	கொலைநிமித்தமாய்	तेजसा	சேரதியால்
शानौ	விட்டெறிநிற உத்தே சத்தில்	सुरसत्तमाः	தேவோத்தமர்கள்
शरः	ஒரு சரமாவது	सर्वे	எல்லோரும்
शत्रुघ्नधारितः	சத்ருக்ஷணஸ்வகையிலெ டுக்கப்பட்டிருக்கிறது.	सम्भूदाः स्म	ஏக்கமாயிருக்கிறார் கள்.

एष पूर्वस्य देवस्य लोककर्तुः सनातनः । शरस्तेजोमयो वत्सा येन वै भयमागतम् ॥२६॥

வசா:	" நேறு வாந்மயர்களை !	லாக் கர்து:	கோககர் த்தரவுமாயிய
एष:	இந்த	देवस्य	பரமா த்மாவிலுடையது.
तेजोमयः	தேஜோமயமானதும்		
सनातनः	பழமைவாய்ந்தமான	येन वै	இதனால்,தான்
शरः	சரம்	भयं	பயம்
पूर्वस्य	எதற்கும் முந்தியிருந் தவரும்	भागसम्	எற்பட்டது.

एष वै कैटभस्यार्थे मधुनश्च महाशरः । सृष्टो महात्मना तेन वधार्थे दैत्ययोस्तयोः ॥२७॥

तेन	" அந்த	दैत्ययोः	அரக்கர்களாகிய
महात्मना	பரமா த்மாவிலுள்	कैटभस्य	கைடபனென்பவனுடையவும்
एष:	இந்த		
महाशरः	மஹாசரமானது	मधुनः च	மதுவென்பவனுடைய
अर्थे वै	உத்தேசத்தில்	वधार्थे	வதைக்காக [வும்]
तयोः	அவ்விசண்டு	सृष्टः	உடைக்கப்பட்டது.

एक एव प्रजानाति विष्णुस्तेजोमयं शरम् । एषा एव तनुः पूर्वा विष्णोस्तस्य महात्मनः ॥

विष्णुः	" விஷ்ணுபகவான்	एषा	இது
एकः एव	ஒருவர்மாதிரம்	पूर्वा	முந்தத்தில்
तेजोमयं	தேஜோமயமாகிய	तस्य	அந்த
शरं	சரத்தை	महात्मनः	பரமா த்மாவாகிய
प्रजानाति	உன்னபடி அறிமார்.	विष्णोः	விஷ்ணுபகவானது
		तनुः एव	சரமாயேயிருந்தது.

इतो गच्छत पश्यध्वं वध्यमानं महात्मना । रामानुजेन वीरेण लवणं राक्षसोत्तमम् ॥२८॥

इतः	" இவ்விடமிருந்து	रामानुजेन	சந்துருக்கினரால்
गच्छत	அவ்விடம் செல்லுக கள்.	राक्षसोत्तमं	ராஷ்டஸத்தலைவனுடைய
		लवणं	உவண்ணை
महात्मना	மஹாத்மாவும்	वध्यमानं	வதைக்கப்படுகிறதை
वीरेण	வீரருமாகிய	पश्यध्वम्	தேரில் பாருக்கள்."

तस्य ते देवदेवस्य निशम्य वचनं सुराः । आजग्मुर्यत्र युध्येते कबुघ्नलवणाबुधौ ॥२९॥

ते	அந்த	बुधौ	இருவர்களாகிய
सुराः	தேவர்கள்	कबुघ्नलवणी	சந்துருக்கினரும் உவண்ணரும்
तस्य	அந்த	युध्येते	சமர்ப்புரிவது
देवदेवस्य	பிரம்மதேவரது	वत्	எவ்விடத்திலே
वचनं	வானத்தை		அவ்விடத்திற்கு
निशम्य	கேட்டு,	आजग्मुः	வந்துசென்றார்கள்.

तं शरं दिव्यसङ्काशं शत्रुघ्नकरधारितम् । ददृशुः सर्वभूतानि युगान्ताग्निमिवोत्थितम् ॥

सर्वभूतानि	எல்லா உயிர்களும்	इव	போலவே
शत्रुघ्नकरधारितं	சத் துருக்கினனது கைவிளிருக்கிறதும்	उत्थितं	ஜோஸித்துக்கொண் புருக்கிறதமான
दिव्यसङ्काशं	ஜோதிமயமாய் விளங்கு கிறதும்	तं शरं	அந்த சரத்தை
युगान्ताग्नि	பிரளயகாலங்களைய	दृशुः	பார்த்தார்கள்.

आकाशमावृतं दृष्ट्वा देवैर्हि रघुनन्दनः । सिंहनादं भृशं कृत्वा ददर्श लवणं पुनः ॥३२॥

रघुनन्दनः	சத்துருக்கினர்	दृष्ट्वा	கவனித்து
देवैः हि	தேவர்களாலேயே	भृशं	உரக்க
आकाशं	ஆகாசத்தை	सिंहनादं कृत्वा	ஒரு சிங்கநாதத்தைச்
आवृतं	இடைவெளியின்றி நிரம்பியிருக்கிறதாய்	पुनः	மீண்டும் [செய்து]
		लवणं	லவணனை
		दर्श	கிழித்துப்பார்த்தார்.

आहतश्च पुनस्तेन शत्रुघ्नेन महात्मना । लवणः क्रोधसंयुक्तो युद्धाय समुपस्थितः ॥३३॥

तेन	அந்த	क्रोधसंयुक्तः	கோபமடிகரித்தவ
महात्मना	மஹாத்மாவான	पुनः	மீளவும் [அங்க]
शत्रुघ्नेन	சத்துருக்கினரால்	युद्धाय च	யுத்தத்திற்கே
आहतः	அழைக்கப்பட்ட	समुपस्थितः	எதிர்த்துவந்தான்.
लवणः	லவணன்		

आकर्णात्स विकृष्याथ तद्भुजैर्धन्विनां वरः । तं मुमोच महाबाणं लवणस्य महोरसि ॥

धन्विनां	கிள்ளாளிகளுக்குள்	आकर्णात् विकृष्या	காதளவு இழுத்து
वरः	கிறத்தவராகிய	तं	அந்த
सः	அவர்	महाबाणं	மஹாபாணத்தை
तत्	அந்த	लवणस्य	லவணனது
भुजः	கோதண்டத்தை	महोरसि	அகன்ற மார்பில்
अथ	அப்பொழுது	मुमोच	விடுத்தார்.

उरस्तस्य विदीर्याशु प्रविवेश रसातलम्

आशु	தட்டாணமே	रसातलं	{ (இழுக்கக்களில் தான் காவது உலகமாகிய) ராஸாதலத்தில்
तस्य	அவனது	प्रविवेश	புகுந்தது.
उरः	மார்பை		
विदीर्य	செதித்துப்பிடித்து விட்டு		

गत्वा रसातलं दिव्यः शरो विबुधपूजितः । पुनरेवागमत्पूर्णमिक्ष्वाकुकुलनन्दनम् ॥ ३६ ॥

विबुधपूजितः	ஞானவான்களால் புகழப்பெற்றதும்	पुनः एव	மீளவும்
दिव्यः	தெய்வத்தன்மைகொ ளதாய்	शरं	சடக்கொண
शरः	சரம் [கூட்டுமான	इक्ष्वाकु-कुल- नन्दनं	{ இக்ஷ்வாகுகுலந்தன சிபம் (சத்துருக்கின சிபம்)
रसातलं	ராஸாதலத்தை	आगमत्	காந்துசென்றது.
गत्वा	கிட்டிவிட்டு		

शत्रुघ्नशरनिर्भिन्नो लवणः स निशाचरः । पपात सहसा भूमौ वज्राहत इवाचलः ॥ ३७ ॥

शत्रुघ्नशरनिर्भिन्नः	சத்ருநுஞ்சினரது சரந்தரால் பிளவுண்ட	வஜாஹத:	வஜ்ரா யுதத்தினால்
ச:	அந்த	அச்சல: இவ	பகையென அடியுண்ட
निशाचरः	நிசாசரனாகிய	सहस	சடக்கென
लवणः	லவணன்	भूमौ	தரையில்
		पपात	விழுந்தமரண்டான்.

तच्च शूलं महत्तेन हते लवणराक्षसे । पश्यतां सर्वदेवानां रुद्रस्य वशमन्वगान् ॥ ३८ ॥

तेन	அவரால்	सर्वदेवानां	தேவர்கள் எல்லோரு டைய
लवणराक्षसे	லவணராகன்	पश्यतां	பிரத்தியகூத்தில்
हते च	மாண்டதுமே	रुद्रस्य	சிவபெருமானது
तत्	அந்த	वश	ஸன்னதிக்கு
सहस्र	மஹத்தான	अन्वगान्	பொய்ச்சென்றது.
शूलं	சூலமானது		

एकेषुपातेन भृशं निपात्य लोकत्रयस्यापि रघुमवीरः ।

विनिर्वभावुत्तमचापवाणस्तपः प्रणुवेव सहस्ररश्मिः ॥ ३९ ॥

उत्तमचापवाणः	உத்தமமான வில்லை யும் அம்பையமுடைய	निराश	கொன்று தள்ளிவிட்டு
रघुमवीरः	ரகுவீரமர் (சத்ருக்ஞர்)	लोकत्रयस्य अपि	மூவுலகுக்கும்
एकेषुपातेन	ஒரே பாணத்தைப்பிர யோகித்ததானே	तपः	இருளை
	{ எதற்கும் மேம்பட்ட தாவிடுக்கும்வண்ண மாய்	प्रणुव	போக்கிவிடும்
भृशं		सहस्ररश्मिः इव	ஸஹஸ்ரகிரணசூரிய பகவானென
		विनिर्वभौ	விளங்கினார்.

ततो हि देवा ऋषिपन्नगाश्च प्रपूजिरे ह्यप्सरसश्च सर्वाः ।

दिष्ट्या जयो दाशथेरवाप्तो लोकाश्च सर्वे प्रवदन्ति तुष्टाः ॥ ४० ॥

ततः	அக்காலத்தில்	लोकाः	உலகத்தவர்கள்
देवाः हि	தேவர்களும்	सर्वे च	எல்லோருமே
ऋषिपन्नगाः च	ரிஷிகளும் பன்னகர் களும்	दाशथेः	சத்ருக்ஞருக்கு
अप्सरसः च	அப்ஸரசஸ்களுமாகிய	जयः अवाप्तः	வெற்றிப் பரப்பதமா
सर्वाः हि	எல்லோருமே	दिष्ट्या	பாக்கியென [எது
	{ ஒரு கல்லகாரியம் முடிந்ததென எண் ணிக்கொண்டார்கள்.	तुष्टाः	உன்னக்களித்தவர் களாய்
प्रपूजिरे		प्रवदन्ति	ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे एकोनसप्ततितमः सर्गः ॥

सप्ततितमः सर्गः—எழுபதாவது ஸர்க்கம். || 17 ||

मधुपुर्यां प्रजापालनम् — மதுபுரியில் அரசாளுவது.

इते तु लवणे देवाः सेन्द्राः साग्निपुरोगवाः । ऊचुः सुम्धुरां वार्णां श्वघ्नं श्वनापनम् ॥

கவுணை	லவணை	சுஸுதாபனம்	சத்ருக்களைக் கதறி
इते तु	வனையுண்டபின்னர்		அடிக்கும்
साग्निपुरोगवाः	அக்னிபகவாணைத்தலை	श्वघ्नं	சத்ருக்களைப் பார்த்து
	சையாயுடை யவர்களுக்கும்	वार्णां	இந்த மெய்நிறைய [அ]
सेन्द्राः	இத்திரிசேனையுருத்தவர்கள்	सुम्धुरां	மிக்க மதுரமாய்
देवाः	தேவர்கள் [கனும்]	ऊचुः	கூறினார்கள்:

दिष्ट्या ते विजयो वत्स दिष्ट्या लवणराक्षसः । हतः पुरुषशार्दूल वरं वरय सुव्रत ॥ २ ॥

सुव्रत	“தேற புண்யத்தமா!	लवणराक्षसः	லவணைசர்கள்
पुरुषशार्दूल	தேற புருசேசாத்தம!	हतः	மாண்டது
वत्स	தேற வதன்!	दिष्ट्या	எங்கள் பரக்கடவிரிசை
ते	உனக்கு		உதம்.
विजयः	வெற்றி உண்டானது	वरं	வேண்டுமென்கிற வர
दिष्ट्या	தெய்வாமைக்கல்பம்.	वरय	கேட்பாயாக. [த்தை

वरदास्तु महाबाहो सर्व एव समागताः । विजयाकाङ्क्षिणस्तुभ्यमोघं दर्शनं हि नः ॥ ३ ॥

महाबाहो	“தேற மஹாபாஹோ!	अमोघं	கிணைப்ப போக
सुभ्य	உனக்கு		கில்லை
विजयाकाङ्क्षिणः	{ வெற்றியைப்பிரார்த்தி த்தக்கொண்டிருந் தேரம்.	हि	என்கிறபடியால்
नः	எங்கள் து	सर्वे एव	நங்கள் எல்லோரும்
दर्शनं	பிரார்த்தனை	वृ	இருக்கியத்தில்
		वरदाः	வரமளிக்கிறதாய்
		समागताः	இங்கு வந்திருக்கி தேரம்.

देवानां भाषितं श्रुत्वा शूरो मूर्ध्नि कृताञ्जलिः । प्रत्युवाच महाबाहुः श्वघ्नः प्रयत्नात्मवान् ॥

प्रयत्नात्मवान्	{ கொண்ட முயற்சியை கைவிடா துமுடிக்க வல்ல	भाषितं	திருவாக்குக்கு
महाबाहुः	மகாபராக்கிரம	श्रुत्वा	செவிசாய்தது
शूरो	சூரராகிய	मूर्ध्नि	முடிமீது
श्वघ्नः	சத்ருக்கினர்	कृताञ्जलिः	கைகூப்பிவைத்துக் கொண்டு
देवानां	தேவர்களுடைய	प्रत्युवाच	இப்படியேவண்டிக் கொண்டார்;

इयं मधुपुरी रम्या मधुरा देवनिर्मिता । निवेशं प्राप्नुयाच्छीघ्रमेव मेऽस्तु वरः परः ॥५॥

மதுரா	"மதுரைபெனப் பெயர்கொண்டதும்	निवेशं	சூரசேனா வீரர்களால்
रम्या	ரமணியமாய்	प्राप्नुयात्	அடைபடுவண்டும்.
देवनिर्मिता	தேவர்களால் நிகழிக் கப்பட்டதுமான	एवः	இந்த
इयं मधुपुरी	இந்த மதுபுரியானது	वरः	வரமொன்றே
शीघ्रं	இப்போதே	मे	எனக்கு
		परः	ஸர்வமுமாக
		अस्तु	இருக்கட்டும் "

तं देवाः प्रीतमनसो वाढमिर्येव राघवम् । भविष्यति पुरी रम्या शूरसेना न संशयः ॥

देवाः	தேவர்கள்	शूरसेना	சூரசேனா வீரர்களால்
प्रीतमनसः	மனஸந்தவிக்கொண்		நிறையப்பெற்று
सं	அந்த [டவர்களாகி	रम्या	மனோஹரமாயும்
राघवं	ராகவரை (சத்ருக்கி னரை)ப் பார்த்து	भविष्यति	ஆகும்.
वाहं एव	"அப்படியே ஆகும்.	न संशयः	இதற்கையயில்லை"
पुरी च	புரியானது	इति	என்றார்கள்.

ते तथोक्त्वा महात्मानो दिव्यभारुहस्तदा । शत्रुघ्नोऽपि महातेजास्तां सेनां समुपानयत् ॥

तथा	அப்பொழுது	भारुहुः	பெரிச்செந்தரர்கள்.
ते	அந்த	महातेजाः	மஹாதேஜஸ்கியான
महात्मानः	மஹாத்மர்கள்	शत्रुघ्नः अपि	சத்ருக்னரும்
तथा	அவ்வண்ணம்	तां सेनां	அந்தச் சேனையை
उक्त्वा	கொல்லிவிட்டு,	समुपानयत्	வந்துகொண்டியித் தருளினார்.
दिवं	கிண்ணுமகத்திற்கு		

सा सेना शीघ्रमागच्छच्छ्रुत्वा शत्रुघ्नशासनम् । निवेशनं च शत्रुघ्नः श्रावणेन सवारम् ॥

सा	அந்த	आगच्छत्	வந்துசெந்தது.
सेना	சேனை	शत्रुघ्नः	சத்ருக்னர்
शत्रुघ्नशासनं	சத்ருக்னரது ஆக்கி னையை	श्रावणेन	கொலையாஸத்தில்
		निवेशनं च	நகரப்பிரவேசத்தை யும்
श्रुत्वा	கொண்டுகொண்டு	सवारम्	செய்தருளினார்.
शीघ्रं	உடனே		

सा पुरा दिव्यसङ्काशा वर्षे द्वादशमे शुभे । निविष्टा शूरसेनानां विषयश्चाकुतोभयः ॥

पुरा	பூர்வம்	सा	அது
द्वादशमे	பன்னிரண்டு	शूरसेनानां	சூரசேனர்களுக்கு
वर्षे	ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்	निविष्टा	வாஸஸ்தானமான
		विषयः च	தேசமெல்லாமும்
शुभे	பாக்கியவிஷயத்தில்	अकुतोभयः	{ எப்படிப்பட்ட பயத் திற்கும் திவாரண மாய் கிணங்கிற்று.
दिव्यसङ्काशा	தெய்வத்தன்மைக்கு ஹமாணமான		

क्षेत्राणि सस्ययुक्तानि काले वर्षति वासवः । अरोगवीर्यपुरुषा शत्रुघ्नभुजपालिता ॥१०॥

अर्धचन्द्रमतीकाशा यमुनातीरशोभिता । शोभिता गृहमुख्यैश्च चत्वरापणवीथिकैः ॥

चातुर्वर्ण्यसमायुक्ता नानावाणिज्यशोभिता ॥ ११ ॥

क्षेत्रாणि சிலங்கள்
சச்யயுக்தானி தானியப் பெருக்குற்ற
தாயின.

वासवः வரணவன்
காலே காலம் தவருது
वर्षति மழைபொழியச்
செய்தான்.

शत्रुघ्नभुजपालिता சத்ருக்ஞனுல் காப்பா
ற்றப்பட்ட நகரம்

अरोगवीर्यपुरुषा அரோகவீரபுருஷர்
கலை யுடையதாய்

अर्धचन्द्रमतीकाशा அர்த்தசந்திராகாரசா
ய் அமைக்கப்பட்ட

यमुनातीर- }
शोभिता } யமுனாதிரத்தில் அழ
குவாய்ந்து விளங்கு
கிறதாய்

गृहमुख्यैः பெரும் மாளிகை
களாலும்

चत्वरापण- }
वीथिकैः च } வீதிகள் சந்திக்குமிட
ங்களாலும்

शोभिता அழகுற்றதாய்

चातुर्वर्ण्यसमायुक्ता வர்ணச்சமயிகை
தவருததாய்

नानावाणिज्य- }
शोभिता } பற்பல விலைப்பண்டங்
களாலும் அழகுறவா
ய்ந்து விளங்கிற்று.

यच्च तेन पुरा शुभ्रं लवणेन कृतं महत् । तच्छोभयति शत्रुघ्नो नानावर्णोपशोभितम् ॥

पुरा பூர்வம்
तेन அந்த
लवणेन லவணனூல்
यत् எது
कृतं च பாழாய்க் கிடந்ததோ
तत् அதை

शत्रुघ्नः சத்ருக்ஞர்
महत् शुभ्रं அதி சுப்ரமாயும்
नानावर्णोपशोभितं எல்லாவிதத்திலுமழ
குவாய்த்ததாயும்
शोभयति அமைத்துவைக்கலா
னார்.

आरामैश्च विहारैश्च शोभमानां समन्ततः । शोभितां शोभनीयैश्च तथान्यैर्देवमानुषैः ॥१३॥

तां पुरीं दिव्यसङ्काशां नानापण्योपशोभिताम् । नानादेशागतैश्चापि वणिग्भिरुपशोभिताम् ॥

तां समृद्धां समृद्धार्थः शत्रुघ्नो भरतानुजः । निरीक्ष्य परमप्रीतः परं हर्षमुपागमत् ॥१५॥

परमप्रीतः அத்யந்த ஆஸக்தி
யுடன்
समृद्धार्थः செழுமையையக்கோரிக்
கொண்டிருந்த

भरतानुजः பரதானுஜான
शत्रुघ्नः சத்ருக்ஞர்

तां அந்த
पुरीं புரியை

तां அந்த
दिव्य-ङ्काशां தெய்வத்தன்மை
பொன்றதான

समृद्धां செழுமையாகிய
नानापण्योप- }
शोभिता अपि } பல விலைப்பண்டங்க
ளால் அழகுறவாய்ந்து
விளங்குகிறதாயும்

समन्ततः எங்கும்

आरामैः च கோகிலதனாலும்

विहारैः च உத்தியானவனங்க
ளாலும்

शोभनानां அழகாய் விளங்குகிற
தாயும்

தாய்:	அவ்வண்ணமே	நானாदेशागते:	பலதேசங்களிலிருந்து
अन्यै:	மற்ற		வந்து குடியேறிய
शोमनीयै:	புண்யா தமர்க்களாய்	वणिग्भिः च	வியாபாரிகளாலும்
देवमानुषैः च	{ போற்றிக்கொண்டா	उपशोभितां	மனோஹரமாகிருக்கிற
	டத்தக்க மானிடர்	निरीक्ष्य	கண்டு [தரவும்
	களாலும்	परं	பரம
शोभितां	அழகாயிருக்கிறதா	हर्षं	ஆனந்தத்தை
	யும்	उपागमत्	அடைந்தார்.

तस्य बुद्धिः समुत्पन्ना निवेश्य मधुरां पुरीम् । रामपादौ निरीक्षेऽहं वर्षे द्वादश आगते ॥

மதுரம்	மதுரை	रामपादौ	ஸ்ரீராமரது திருவடி
पुरीं	நகரை		களை
निवेश्य	ஸ்தாபித்து	निरीक्षे	இப்போதே தரிசிக்க
द्वादशे	பன்னிரண்டு		வேண்டுமென்கிற
वर्षे	ஆண்டுகள்	बुद्धिः	எண்ணம்
आगते	கழியவும்	सर	அவருக்கு
अहं	நான்	समुत्पन्ना	உண்டாயிற்று.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकान्ये

उत्तरकाण्डे सप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 23096

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकः 2372



एकसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்தோராவது ஸர்க்கம். ॥ 71 ॥

वाल्मीकिना शबुध्नप्रशंसनम्—வால்மீகிமுனிவர் சத்ருக்கிணரை புகழ்வது.

ततो द्वादशमे वर्षे शबुध्नो रामपालिताम् । अयोध्यां चकमे गन्तुमल्पभृत्यबलानुगः ॥१॥

द्वादशमे	பன்னிரண்டாவது	अयोध्यां	அயோத்திக்கு
वर्षे	வதஸாத் திலே	अदाभृत्य- }	ஸ்வஸ்பம்மிருத்தியாக
शबुध्नः	சத்ருக்கினர்	बलानुगः }	கையும், சேனைகளையும்
ततः	அங்கிருந்து		கட்டிக்கொண்டு
रामपालितां	ஸ்ரீராமரால் பரிபா	गन्तुं	போக
	லிக்கப்பட்ட	चकमे	யத்தனைப்பட்டார்.

ततो मन्त्रिपुरोगांश्च बलमुख्यानिवर्त्य च । जगाम हयमुख्यैश्च स्थानां च शतेन सः ॥२॥

सः	அவர்	निवर्त्य	கிறத்திலிட்டு
मन्त्रिपुरोगान् च	மந்திரிப்புரதானிகளை	हयमुख्यैः च	குதிரைகளில் கிறத்த
	யும்		வைகளோடும்
बलमुख्यान् च	சேனைத்தலைவர்களை	स्थानां	தங்களில்
	யும்	शतेन च	நூறோடும்
ततः	அவ்விடத்திலேயே	जगाम	செயாணமாகார்.

स गत्वा गणितान्वासान्सप्ताष्टौ रघुनन्दनः । वाल्मीक्याश्रममागत्य वासं चके महायशः ॥

ச:	அந்த	வாஸந்	இடங்களில்
மஹாயச:	மஹாபசன்ஸியான	ரவா	தங்கிவிட்டு
ரஹுநந்:	சத்ருக்கினர்	வாஸமீக்யாஸம்	வாஸமீகிமுனிவரின்
गणितान्	உத்தேசிக்கிறுந்த		ஆசிரமத்திற்கு
	வண்ணமே	आगत्य	வந்துசேர்ந்து
सप्ताष्टौ	எழுட்டு	वासं चके	ஒரு இரவு தங்கினார்.

सोऽभिवाद्य ततः पादौ वाल्मीकेः पुरुषर्षभः । पाद्यमर्घ्यं तथाऽऽतिथ्यं जमाह मुनिहस्ततः ॥

ச: பुरुஷ்ம:	அந்த புருஷோத்தமர்	मुनिहस्ततः	முனிவர் கையினின்று
ततः	அப்பொழுது	पाद्यं	பாத்தியத்தையும்
वाल्मीकेः	வாஸமீகிமுனிவரது	कर्म	அர்க்கியத்தையும்
पादौ	திருவடிகளில்	आतिथ्यं तथा	அதிதிபூஜையையும்
अभिवाद्य	விழுந்து தண்டன்	जमाह	பெற்றுக்கொண்டார்.
	ஸமர்ப்பித்து		

बहुरूपाः सुपधुराः कथास्तत्र सहस्रशः । कथयामास स मुनिः शत्रुघ्राय महात्मने ॥ ५ ॥

ச:	அந்த	सुपधुरा:	இனிய
मुनिः	முனிவர்	बहुरूपाः	பலவிஷயங்களைப்
महात्मने	மஹாத்மாவாகிய	कथाः	கதைகளை [பற்றிய
शत्रुघ्राय	சத்ருக்கினருக்கு	तस	அப்பொழுது
सहस्रशः	அனேக	कथयामास	சொன்னார்.

उवाच च मुनिर्वाक्यं लवणस्य वधाश्रितम् । सुदुष्करं कृतं कर्म लवणं निघ्नता स्वया ॥

मुनिः	முனிவர்	निघ्नता	மரணமேற்படுத்திய
लवणस्य	லவணனுடைய	त्वया	உன்னால்
वधाश्रितं	வதைப்பற்றிய	सुदुष्करं	எவ்வளும் செய்து
	தான்		முடித்தற்கரிய
वाक्यं च	இந்த வாக்கியத்தை	कर्म	பெரியகாரியமானது
उवाच	சொன்னார்: [யும்	कृतम्	செய்துமுடிக்கப்
लवणं	"லவணனுக்கு		பட்டது.

बहवः पार्थिवाः सौम्य इताः सबलवाहनाः । लवणेन महाबाहो युध्यमाना दुरात्मना ॥

सौम्य	"நேற செனம்ய!	बहवः	பல
महाबाहो	நேற மஹாபாவோ!	पार्थिवाः	மன்னர்கள்
दुरात्मना	தூரத்மாவான	सबलवाहनाः	சேனைகளோடும்
लवणेन	லவணனுடனே		வாஹனங்களோடும்
युध्यमानाः	போர்செய்த	इताः	மடிந்தார்கள்.

स त्वया निहतः पापो लीलया पुरुषर्षभ । जगतश्च भयं तत्र प्रशान्तं तव तेजसा ॥ ८ ॥

புருஷர்ஷ
தவ
தேவா
தவ்யா
லீலயா
ஸ:

“தேஹ புருஷோத்தம!”
உனது
தேஜஸினால்
உன்னால்
கிரீனாபட்டாய்
அந்த

பாப:
நிஹத:
தவ
ஜகத: ச
மய
புஷாந்தம்

பாபி
கொல்லப்பட்டான்.
அதிலிருந்தே
உலகுக்கே
பயம்
ஒழிந்தது.

रावणस्य वधो घोरो यत्नेन महता कृतः । इदं तु सुमहत्कर्म त्वया कृतमयन्नतः ॥ ९ ॥

ராவணஸ
வோ:
வய:
மஹ
யத்ன
கூத:

“ராவணனுடைய
பார்க்கப் பவக்கரமாயி
ருந்த
வலதயானது
பெரு
முயற்சிகொண்டு
செய்யப்பட்டது.

சுமஹ
கம்
இதம்
தவ்யா
அயனத:
கூதம்

மஹா பெரிய
காரியமாகும்
இதுகொவென்றால்
உன்னால்
அலகத்யமாய்
செய்துமுடிக்கப்பட்
டது.

प्रीतिश्चास्मिन्परा जाता देवानां लवणे हते । भूतानां चैव सर्वेषां जगतश्च प्रियं कृतम् ॥

அஸிம்
லவண
ஹதே
சர்வே
பூதானா
ஜகத: ச

“அந்த
லவணன்
கொல்லப்பட்டதில்
ஸகல
பூதங்களுக்கும்
உலகுக்கும்

பிரி கூத
ச
தேவானா
பரா
பிரிதி:
ஜாதா

நன்மை கிளைந்தது.
என்றிதனில்
தேவர்களுக்கு
பரம
திருப்தி
ஏற்பட்டது.

तच्च युद्धं मया दृष्टं यथावत्पुरुषर्षभ । सभायां वासवस्याथ उपविष्टेन राघव ॥ ११ ॥

புருஷர்ஷ
ராஹ
தவ
யுத்தம்
யதாவத் ச
அய

“தேஹ புருஷோத்தம!”
தேஹ சத்ருக்கள்!
அந்த
யுத்தம்
முற்றிலும்
அப்பொழுது

வாஸவஸ
சமாயா
உபவிஸ்த
மயா
தூஷம்

இந்திரனது
ஸைபரில்
தங்கியிருந்த
என்னால்
நான் திருஷ்டியால்
அறிவப்பட்டது.

ममापि परमा प्रीतिर्हृदि शशुघ्न वर्तते । उपाघ्रास्यामि ते मूर्ध्नि स्नेहस्यैषा परा गतिः ॥

சலுஸ
மம அபி
ஹி
பரமா
பிரிதி:
வர்ததே
தே

“தேஹ சத்ருக்கள்!
எனக்கும்
உள்ளத்தில்
பரம
திருப்தி
உண்டாயிருக்கிறது.
உனது

மூர்ச்சி
உபாஹ்ரஸ்யாமி
ஸேஹ
ஏய
பரா
பிரிதி:
முகருகின்றேன்.
சினேகத்திற்கு
இது ஒன்றுதான்
ஸர்வோத்திருஷ்ட
மாரிய
னகம்மாறு.”

इत्युक्त्वा मूर्ध्नि शत्रुघ्नमुपाधाय महामुनिः । आतिथ्यमकरोत्तस्य ये च तस्य पदानुगाः ॥

महामुनिः	மஹரிஷி	तस्य	அவருக்கும்
शत्रुघ्नं	சத்ருக்ஞரிடம்	तस्य	அவரது
इति	இவ்வண்ணம்	पदानुगाः	பரிணாமங்கள்
उत्तवा	உறிவிட்டு	ये च	எவர்களை அவர்களு
मूर्ध्नि	உச்சி	आतिथ्यं	அதிதிபூஜையை[க்கும்
उपाधाय	மோந்து	अकरोत्	செய்தருளினார்.

स भुक्तवासरश्रेष्ठो गीतमाधुर्यमुत्तमम् । शुभाव रामचरितं तस्मिन्काले यथाक्रमम् ॥१४॥

तन्त्रीलयसमायुक्तं त्रिस्थानकरणान्वितम् । संस्कृतं लक्षणोपेतं समतालसमन्वितम् ॥

तस्मिन् काले	அந்தக் காலத்தில்	समताल-	தாளத்திற்கேற்றபடி
सः	அந்த	समन्वितं	இசை ஒத்திருக்கிறதாயும்
नरश्रेष्ठः	புருஷோத்தமர்	संस्कृतं	ஸம்ஸ்கிருதபாவை
भुक्तवान्	போஜனமாணபிறகு		மீல்
यथाक्रमं	{ எப்படிப்பட்ட குறைக் கும் இடங்கொடாத தாய்	लक्षणोपेतं	ஒரு லக்ஷணம் அமை யப்பெற்றதாயும்
तन्त्रीलय-	விளையின் லயத்துட	उत्तमं	ஒப்புயர்வில்லாத
समायुक्तं	ன் வாசிக்கப்படுகிற தாயும்	रामचरितं	ஸ்ரீராமரது கிருத்திய க்களைப்பற்றியதாயும்
त्रिस्थान-	பாட்டுல் 'த்ரீஸ்தான'	गीतमाधुर्यं	மனோஹரமாயிருக் கின்ற பாட்டை
करणान्वितं	மென்கிற ஸ்வரபேத ங்களில் திபுணத்வம் பெற்று விளங்குகிற தாயும்	शुभाव	கேட்டார்.

तान्यक्षराणि सत्यानि यथावृत्तानि पूर्वशः । श्रुत्वा पुरुषशार्दूलो विसंज्ञो बाष्पलोचनः ॥

पुरुषशार्दूलः	புருஷோத்தமர்	तानि	அந்த
पूर्वशः	முன்னடந்த	अक्षराणि	கலைகங்களை
यथावृत्तानि	விஷயங்களின் விபரம் களை	शुभाव	கேட்டு
सत्यानि	உண்மையானவற்றும் வண்ணமாயிருக்கின்ற	विसंज्ञः	மெய்மறந்தவராய்
		बाष्पलोचनः	ஆனந்தபரவ்ஷம் பெருக்கலுற்றார்.

स मुहूर्तमिवासंज्ञो विनिश्चस्य मुहुर्मुहुः । तस्मिन्गीते यथावृत्तं वर्तमानमिवाभूणोत् ॥१५॥

तस्मिन्	அந்த	असंज्ञः	மயக்கத்தெளிந்தவராகி
गीते	பாடல் ஒய்ந்த வன	यथावृत्तं	முன்னடந்ததை
मुहुः मुहुः	பலதரம் [மீல்	वर्तमानं इव	{ இப்பொழுது நடை பெறுகிற தபோலிரு க்கிறதாய்
विनिश्चस्य	பெருமூச்செறிந்து	अभूणोत्	அறிந்தார்.
मुहूर्तं इव	ஒரு முகூர்த்தத்திலே		
सः	அவர்		

पदानुगाथ ये राज्ञस्तां श्रुत्वा गीतिसम्पदम् । अवाङ्मुखाश्च दीनाश्च आश्चर्यमिति चाब्रुवन्॥

राज्ञः	மன்னரது	गीतिः	அற்புதமான பாட்டு
पदानुगाः	பரிஜனங்கள்	श्रुत्वा	கேட்டு [கூட
ये च	எவர்களோர் ஆவர்கள்	आश्चर्यं च	{ இது ஒரு அமானுஷ மான சம்பவரையே இருக்கிறது
अवाङ्मुखाः च	தலைகுனிந்தவண்ண மே	इति	என்று
दीनाः	மெச்சி அனுபவிக்க கின்றவர்களாகவே	अब्रुवन्	ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டார்கள்.
तां	அந்த		

परस्परं च ये तत्र सैनिकाः सम्बधापिरे । किमिदं क च वर्तामः किमेतत्स्वप्नदर्शनम् ॥

तत्र	அப்பொழுது	इदं किं	"இது என்ன ?
सैनिकाः	சேனிகள்	क च	எங்கே
ये च	எவர்களோர் ஆவர்கள்	वर्तामः	நாமிருக்கின்றோம் ?
परस्परं	ஒருவர்க்கொருவர்	एतत्	இது
सम्बधापिरे	இங்ஙனம் பேசிக்கொ ண்டார்கள் :	स्वप्नदर्शनं	தூக்கத்திற்கனவா
		किम्	என்ன ?

अर्थो यो नः पुरा दृष्टस्तमाश्रमपदे पुनः । शृणुमः किमिदं स्वप्नो गीतवद्भयानुत्तमम् ॥

अर्थः	"விஷயம்	अनुत्तमं	ஒப்புயர்கிலா தபடி
यः	ஒவ்வொன்றும்	गीतवद्	பாட்டாய்ப் புனைக்கப் பட்டதாய்
पुरा	முன்	शृणुमः	நாம் இப்பொழுது கேட்கின்றோம்.
नः	நமக்கு	इदं	இது
दृष्टः	கட்புலனுரிருந்தது.	स्वप्नः किम्	ஸ்வப்னமா என்ன ?"
आश्रमपदे	ஆசிரமத்தில்		
तं	அதை		
पुनः	மீளவும்		

विस्मयं ते परं गत्वा शत्रुघ्नमिदमब्रुवन् । साधु पृच्छ नरश्रेष्ठ वाल्मीकिं मुनिपुङ्गवम् ॥२१॥

ते	ஆவர்கள்	अब्रुवन्	விண்ணப்பம் செய்து கொண்டார்கள்:
परं	அதிகப்பட்ட	नरश्रेष्ठ	"தேற புருஷோத்தம!
विस्मयं	விஷயத்தின் உண்மை தெரியாத நிலைமையை	साधु	தேற புன்யாத்மா!
गत्वा	அடைந்து	वाल्मीकिं	வால்மீகி
पृच्छ	சுற்றுக்கொளிடம்	मुनिपुङ्गवम्	முனிபுக்கவரை
इदं	இங்ஙனம்	पृच्छ	{ இதுவிஷயத்தில் பிரதி னைசெய்யத் திருவுள் ளம் கொள்ளவேண் டும."

शत्रुघ्नस्त्वब्रवीत्सर्वान्कौतूहलसमन्वितान् । सैनिका न क्षयोऽस्माकं परिमृष्टमिहेदशः ॥२२॥

शत्रुघ्नः	சத்ருக்ஷர்	सैनिकाः	"ஸைனிகர்க்கள் !
तु	இதுவிஷயத்தில்	रह	இப்பொழுது
कौतूहलसमन्वितान्	உண்மையை அறிய கிரும்பிய	ईदृशः	இப்படிப்பட்ட தரனது
सर्वान्	எல்லாசையும்பார்த்து	परिमृष्टं	கேட்டறிவதற்கு
अब्रवीत्	இப்படிப் பதிலுரைத் தார்:	अस्माकं	நமக்கு
		न क्षयः	தகாது.

आश्चर्याणि बहूनीह भवन्त्यस्याश्रमे मुनेः । न तु कौतूहलायुक्तमन्वेष्टुं तं महामुनिम् ॥

इह	" இவ்வுலகில்	कौतूहलात्	{ நிமித்தமில்லாத விஷயங்களை அறியவேண்டுமென்கிற ஆவாவினால்
अस्य	இந்த	तु	இதுவிஷயமாய்
मुनेः	முனிவரது	तं महामुनिम्	அந்த மஹரிஷியை
आश्रमे	ஆசிரமத்தில்	अन्वेष्टुं	கேட்டறிவதற்கு
आश्चर्याणि	கேட்சக்கடாத தவற ஸ்யங்கள்	न युक्तम्	இடமில்லை."
बहूनि भवन्ति	அனேகம் உண்டு.		

एवं तद्वाक्यमुत्त्वा च सैनिकाश्चयुनन्दनः । अभिवाद्य महर्षिं तं स्वं निवेशं ययौ तदा ॥

रघुनन्दनः	ரகுநந்தனர் (சத்ருக்ஷர்)	तं महर्षिं	அந்த மஹரிஷியை
तत्	அப்பொழுது [னர்]	अभिवाद्य	நமஸ்கரித்துவிட்டு
सैनिकान्	சைனிகர்களுக்கு	तदा	அதன்மேல்
एवं	இப்படி	स्वं	தனது
वाक्यं	தர்மவெதியை	निवेशं ययौ	கிடுதிக்கு எழுந்தரு ளினார்.
उत्त्वा च	புகன்றுவிட்டு		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे एकसप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 23120



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकः 2396

द्विसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம். ॥ 32 ॥

श्रीरामशत्रुघ्नसमागमः—ஸ்ரீராமரும் சத்ருக்ஷனரும் ஸந்திப்பது.

तं शयानं नरव्याघ्रं निद्रा नाभ्यागमत्तदा । चिन्तयन्तमनेकार्थं रामगीतमनुत्तमम् ॥ १ ॥

शयानं	சயனித்துக்கொண்டிருந்தவரும்	चिन्तयन्तं	சிந்தனை செய்துகொண்டிருந்தவருமான
अनुत्तमं	ஒப்பாயர்விலாத	तं	அந்த
रामगीतं	ஸ்ரீராமஜிதத்தை	नरव्याघ्रं	புருஷோத்தமருக்கு
अनेकार्थं	பலவிஷயங்கள் அடங்கியதாய்	तदा	அதனால்
		निद्रा न अभ्यागमत्	நித்திரை வரவில்லை.

तस्य शब्दं सुमधुरं तन्त्रीलयसमन्वितम् । श्रुत्वा रात्रिर्जगामाशु शत्रुघ्नस्य महात्मनः ॥२॥

तन्त्रीलयसमन्वितं	விநீலயின் லயத்துடன் வினசந்து	महात्मनः	மஹாத்மாவான
सुमधुरं	அதிமனோஹரமாகிய	शत्रुघ्नस्य	சத்ருக்ஞனருக்கு
शब्दं	காணத்திற்கு [குந்த	रात्रिः	அரத்தரத்திரி
श्रुत्वा	செவிகரய்த்து	आशु	பொழுது தெரியாத வண்ணம்
तस्य	அந்த	जगाम	கழிந்தது.

तस्यां निशायां व्युष्टायां कृत्वा पौर्वाहिकक्रमम् ।

उवाच प्राञ्जलिर्वाक्यं शत्रुघ्नो मुनिपुङ्गवम्

॥ ३ ॥

तस्यां	அந்த	मुनिपुङ्गवः	மஹரிஷியைப் பார்த்து
निशायां	இரவுகழிந்து	प्राञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தராகி
व्युष्टायां	சூர்யோதயமானதும்	वाक्यं	இந்த மொழியை
शत्रुघ्नः	சத்ருக்ஞன்	उवाच	சொன்னார்.
पौर्वाहिकक्रमं	பிராதக்காலபிமத்தை		
कृत्वा	செய்துமுடித்துவிட்டு		

भगवन्द्रष्टुमिच्छामि राघवं रघुनन्दनम् । त्वयाऽनुज्ञातुमिच्छामि सहैभिः संशितव्रतैः ॥४॥

भगवन्	"ஹே பகவான்!	त्वया	தேவரிடாலும்
रघुनन्दनं	ரகுநந்தனராகிய	संशितव्रतैः	புண்யாத்மாக்களான
राघवं	புரீராகவரை	एभिः सह	தேரழர்களாலும்
द्रष्टुं	தரிசிக்க	अनुज्ञातुं	உத்தரவுகொடுக்க
इच्छामि	விரும்புகின்றேன்.	इच्छामि	வேண்டுகிறேன் "

इत्येवं वादिनं तं तु शत्रुघ्नं शत्रुतापनम् । वाल्मीकिः सम्परिष्वज्य विससर्ज च राघवम् ॥

वाल्मीकिः	வால்மீகிமுனிவர்	राघवं तु	ரகுபதியைபுராகிய
इति एवं	இவ்வண்ணமாய்	शत्रुघ्नं	சத்ருக்ஞரை
वादिनं	கேட்ட	सम्परिष्वज्य	இறுக்கட்டியணைத்து ஆலிங்கனம்செய்து
तं	அந்த	विससर्ज	போகவிடை தந்தருளி னார்.
शत्रुघ्नं च	சத்ருக்ஞனைத்தவிக்கச் செய்பவரும்		

सोऽभिवाद्य मुनिश्रेष्ठं रघुमारुह सुप्रभम् । अयोध्यामगमत्तूर्णं राघवोऽसुकदर्शनः ॥ ६ ॥

सः	அவர்	आरुह	ஏறி
मुनिश्रेष्ठं	மஹரிஷியை	राघवोऽसुकदर्शनः	{ ராகவரை தரிசிப்ப கையே கித்திக்கின்ற வராய்
अभिवाद्य	வணக்கி நமஸ்கரித்து கிட்டு	तूर्णं	அதிசீக்கிரமே
सुप्रभम्	சோதிமயமாகத்துவங் குகின்ற	अयोध्यां	அயோத்தியாபுரிக்கு
रघुं	ரதத்தின்	अगमत्	வந்துசேர்ந்தார்.

स प्रविष्टः पुरीं रम्यां श्रीमानिश्वाकुनन्दनः । प्रविवेश महाबाहुयत्र गमो महाद्युतिः ॥

ச: அவர்
ரம்யா அழகுபெற்று விளங்கு
புரீ நகரின் [கும்
ப்ரவிஷ: புகுந்தார்.
சுரிமான் சிமரனும்
இஷாகுந்நன்: இச்சயாகுப்பின்னே
யும்

மஹா-ஹு: மஹாபாருவும்
மஹாதுதி: மஹாபிரபாவசரஸ்ய
மான்
ராம: ஸ்ரீராமர்
வச வக்கிருந்தனரோ
அவ்விடத்திற்கு
ப்ரவீஷ போய்க்கேந்தார்.

सोऽभिवाद्य महात्मानं ज्वलन्तमिव तेजसा । उवाच प्राञ्जलिर्वाक्यं रामं सत्यपराक्रमम् ॥

ச: அவர்
தேஜஸால் தெஜஸால்
வகம்: இவ சொதிமயமாக விளங்கு
குறிவரும்
மஹ:மான் மஹாத்மாவும்
சத்யபராக்ரம் கிணுகாத பராக்ரமம்
சாஸ்யமரண

ராம் ஸ்ரீராமருக்கு
பாஜலி: அஞ்சலிநமஸ்தராகி
அபிவாद्य சேவித்து
வாக்யம் இந்த மொழியை
உவாச சொன்னார்:

यथाऽऽज्ञप्तं महाराज सर्वं तत्कृतवानहम् । हतः स लवणः पापः पुरी चास्य निवेशिता ॥

மஹாராஜ "மஹாராஜரே!
அஹ் நான்
ஹ அந்த
ஆஜ்ஞ் நியமனம்
சர்வ் எல்லாவற்றையும்
யதா சிவமித்தவாதே
கூதவான் செய்துமுடித்தேன்.

ச: பாப: அந்த பாகியாகிய
லவண: லவணன்
ஹ: கொல்லப்பட்டான்.
அஸ்ய இவனது
புரீ ச நகரமும்
நிவேசிதா நுதனமாக நிருமாணி
க்கப்பட்டிருக்கிறது.

द्वादशैते गता वर्षास्त्वां विना रघुनन्दन । नोत्सहेयमहं वस्तु त्वया विरहितो नृप ॥१०॥

ரஹ்நன் "தேவராகுந்தன்!
தவா வினா தேவரீரை விட்டுப்
பிரிந்து
புரே டாடச இந்தப் பன்னிரண்டு
வர்பா: ஆண்டுகள்
கதா: போய்விட்டன.
நூப ஹே லோகநாத!

அஹ் நான்
சுவா தேவரீரால்
விரஹ: தனித்துப்பிரித்துவைக்
கப்பட்டவனாய்
வஸ்து வலிக்க
ந ஓஸஹேயம் விருப்பேன்.

स मे प्रसादं काकुत्स्थ कुश्वामितविक्रम । मातृहीनो यथा वत्सो न चिरं प्रवसाम्यहम् ॥

மாதூஹி: "தாயை விட்டுப்
பிரிந்த
காஸ: கன்று
யதா போலிருக்கும்
ச: அந்த
அஹ் நான்
சிர் வெருகாவம்

ந ப்ர:மி தனித்துவேறு காட்டி
ல் வாஸஞ்செய்யேன்;
அ.மதவிக்ரம எதையும் செய்து
முடிக்கவல்லவராகிய
காகுஸ்த் நாகுத்தரே!
மே எனக்கு
ப்ரதர் பேருதவியை
கூஸவ நியமித்தருள்க, ந

एवं ब्रुवाणं शत्रुघ्नं परिष्वज्येदमब्रवीत् । मा विषादं कृथाः शूर नैतद्विषयचेष्टितम् ॥ १२ ॥

एवं	இங்ஙனம்	शूर	"நேற சூர் !
ब्रुवाणं	உரைசெய்த	विषादं	விபாசுலத்திற்கு
शत्रुघ्नं	சத்ருக்கிணை	मा कृथाः	இடங்கொடாதே.
परिष्वज्य	அணைத்து ஆலிங்க	एतत्	இது
इदं	இப்படி. [எம் செய்து	अविषयेष्टितं	அவித்திரிபனது நடவ
अब्रवीत्	கியமித்தருளினார் :	न	ஆகாது. [டிக்கை

नावसीदन्ति राजानो विश्वासेषु राघव । मजा नः परिपाल्या हि क्षत्रधर्मेण राघव ॥

राघव	"நேற சத்ருக்கிணை !	राघव	நேற சத்ருக்கிணை !
राजानः	வேந்தர்கள்	नः	தமது
विश्वासेषु	{ தம்மவாஸாஸிட்டு தெர தேசங்களில் வாஸித் திருக்கவேண்டிய காசிகங்களில் விசனமுதமரட்டார் கள்.	क्षत्रधर्मेण	கித்திரியதர்மக்கை கோற்கொண்டு
न अबसीदन्ति		मजाः	பிரஜைகள்
		परिपाल्याः हि	பரிபாஸிக்கப்படவே ண்டியவர்களல்லவா ?

काले काले तु मां वीर ह्योध्यामवलोकितुम् । आगच्छ त्वं नरश्रेष्ठ गन्तासि च पुरं तव ॥

नरश्रेष्ठ	"நேற புருஷோத்தம !	तु	ஆளுதும்
वीर	நேற வீர !	काले काले	அப்போதைக்கப்போ
तव	உனது	मां	என்னை [து
पुरं	நகருக்கு	अवलोकितुं	பார்க்க
गन्तासि हि	நீ திரும்பிப்போக வேண்டும்.	अयोध्यां च	அயோத்தியாபுரிக்கும்
		एव आगच्छ	நீ வரலாம்.

ममापि त्वं सुदयितः प्राणैरपि न संशयः । अवश्यं करणीयं च राज्यस्य परिपालनम् ॥

त्वं च	"நீயும்	अपि	இருந்தாலும்
मम	எனக்கு	राजस्य	ராஜபத்தினது
प्राणैः अपि	ப்ராணைகளிலும்	परिपालनं	பரிபாஸனம்
सुदयितः	அதிகப் பிரிவுமான வன்.	अवश्यं	ஆவச்யமாய்
न संशयः	இதற்கையயமிக்கை.	करणीयम्	செய்தே தீரவேண்டிய காரியம்.

तस्मात्त्वं वस काकुत्स्थ समरात्नं मया सह । ऊर्ध्वं गन्तासि मधुरां सभृत्यवलवाहनः ॥

काकुत्स्थ	"நேற சத்ருக்கிணை !	सभृत्य-	{ பரிஜனங்களைக்கும்,
तस्मात्	ஆகலின்	अववाहनः	{ வைபவங்களைக்கும் வாதுணங்களைக்கும்
त्वं	நீ		கடினவனாய்
मया सह	என்னோடுகூட	मधुरां	மதராபுரிக்கு
समरात्नं	ஏழு இரவு	गन्तासि	நீ திரும்பிச்செல்வா
वस	தங்கியிரு.		பா.க. ॥
ऊर्ध्वं	மிறகு		

रामस्यैतद्वचः श्रुत्वा धर्मयुक्तं मनोगतम् । शत्रुघ्नो दीनया वाचा बाहमित्येव चाब्रवीत् ॥

शत्रुघ्नः	சத்ருக்ணர்	शुःवा	சிரமேற்கொண்டு
रामस्य	ஸ்ரீராமரது	दीनया	தழுதழுத்த
मनोगतं	மனோபீஷ்டமாயும்	वाचा	குரலுடன்
धर्मयुक्तं च	தர்மஜூஷாரமாயு மிருக்கும்	बाहं इति एव	{ "திருவாக்குக்கு மறு வாக்குண்டோ" என்று
एतत्	அந்த	अब्रवीत्	பதிலுரைத்தார்.
वचः	உத்திரவை		

सप्तरात्रं च काकुत्स्थो राघवस्य ययाज्ञया । उष्य तत्र महेष्वासो गमनायोपचक्रमे ॥

महेष्वासः	மஹேசுவரீராகிய	उष्य	வளித்துவிட்டு
काकुत्स्थः	சத்ருக்ணர்	तत्र	அவ்விடத்திற்கு
राघवस्य	ஸ்ரீராகவரது	गमनाय	பிரயாணமாகப்போக
ययाज्ञया यथा	ஆக்ஷௌயின்படியே	उपचक्रमे	வேண்டிய முன் ஏற்பா டுகளைச்செய்யவானார்.
सप्तरात्रं च	எழு இரவு மட்டும்		

आमन्त्र्य तु महात्मानं रामं सत्यपराक्रमम् । भरतं लक्ष्मणं चैव महारथमुपारुहत् ॥१९॥

सत्यपराक्रमं	{ எக்காலத்திலும் வீ ணாகாத பராக்ரமம் படைத்த	भरतं एव	சைத்தமணரிடத்திலும்
महात्मानं	மஹாத்மாவாகிய	आमन्त्र्य	சொல்லி விடைபெற் றுக்கொண்டு
रामं तु	ஸ்ரீராமரிடத்திலும்	महारथं	மஹத்தரனாதத்தின் மீது
भरतं च	பரதரிடத்திலும்	उपारुहत्	ஏறிக்கொண்டார்.

दूरं ताभ्यामनुगतो लक्ष्मणेन महात्मना । भरतेन च शत्रुघ्नो जगामाशु पुरं ततः ॥२०॥

शत्रुघ्नः	சத்ருக்ணர்	अनुगतः	கடவந்து வழிவிடப் பட்டவராய்
ताभ्यां	அவ்விருவர்களாகிய	ततः	அவ்விடத்திலிருந்து
महात्मना	மஹாத்மாவான	पुरं	நகருக்கு
भरतेन	பரதராலும்	आशु	சீக்கிரமாய்
लक्ष्मणेन च	சைத்தமணராலும்	जगाम	போய்ச்சேர்ந்தார்.
दूरं	வெகுதூரம்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे द्विसप्ततितमः सर्गः ॥



विसप्ततिनमः सर्गः—எழுபத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம் || 53 ||

मृतपालकद्विजविलापः—குழந்தையிறந்த அந்தணரின் விலாபம்.

प्रस्थाप्य तु स शत्रुघ्नं भ्रातृभ्यां सह राघवः । प्रमुमोद सुखी राज्यं धर्मेण परिपालयन् ॥

சா	அந்த	धर्मेण	தர்மமாய்
राघवः	ஸ்ரீராகவர்	परिपालयन्	பரிபாலித்தாக்
शत्रुघ्नं	சத்ருக்கிணரை		கொண்டு
प्रस्थाप्य तु	அனுப்பிவிட்டு	सुखी	மனக்குறையில்லாத
भ्रातृभ्यां सह	இரு சகோதரர்களு		வராய்
राघं	ராகுபத்தை [டனே	प्रमुमोद	ஸந்தோஷமாயிருந்து
			வந்தார்.

ततः कतिपयाहसु वृद्धो जानपदो द्विजः । मृतं बालमुपादाय राजदारमुपागमत् ॥ २ ॥

कतिपयाहसु	கிடைக்காமலுக்கு	मृतं	மாணமடைந்த
ततः	பிறகு	बालं	சிறுவனொருவனை
जानपदः	காட்டுப்புறத்தாலாகிய	उपादाय	எடுத்துக்கொண்டு
वृद्धः द्विजः	ஒரு கிழப்பிரகம்ம	राजदारं	ராஜமாளிகைவாயிலில்
	ணன்	उपागमत्	வந்துசேர்ந்தான்.

रुदन्बहुविधा वाचः सेहदुःखसमन्विताः । असकृत्पुत्र पुत्रेति वाचयमेतदुवाच ह ॥ ३ ॥

असकृत्	அடிக்கடி	बहुविधाः	பல
पुत्र	'ஐயோ மகனே'	वाचः	வாந்ததைகளை
पुत्र	மகனே'	रुदन्	அலறி ஊளைவிட்டுக்
इति	என்றும்		கொண்டு
सेहदुःख- } समन्विताः }	புத்திரனிடமன்புட னும் அவன் இறந்த தால் துயரத்துடனு மிருக்கும்	एतन्	இந்த
		वाचयं	மொழியையும்
		उवाच ह	மொழிந்தான்:

किं नु मे दुष्कृतं कर्म पुरा देहान्तरे कृतम् । यदहं पुत्रमेकं त्वां पश्यामि निधनं गतम् ॥

अश्राप्तयौवनं बालं पञ्चवर्षसमन्वितम् । अकाले कालमापन्नं मम दुःखाय पुत्रक ॥ ५ ॥

मे	"எனது	अश्राप्तयौवनं	பெணவனபருவம்முடி பாதவனும்
पुरा देहान्तरे	முர்வனம்மத்தில்	पञ्चवर्षसमन्वितं	ஐந்துவயதுள்ள
किं नु	எனக்குத்தெரியாத	बाकं	சிலவும்
	எதோ ஒன்று	पुत्रं एकं	ஒகபுத்திர ஐமாகிய
दुष्कृतं कर्म	பாபச்செயல்	त्वां	உன்னை
कृतं	நெர்ந்திருக்கவேண்	अकाले	அகாலத்தில்
पुत्रक	குழந்தாய்! [டும்.	कालमापन्नं	யமனிடம் சிக்கிக்
यत्	அதனுல்தான்		கொண்டவனாய்
मम	எனக்கு	निधनं गतं	பிணமாய்கிடக்கிறதை
दुःखाय	துக்கமுண்டாகுவ	अहं	நான்
	தின்பொருட்டே	पश्यामि	பார்த்துப்படுகிறேன்.

अल्पैरहोभिर्निधनं गमिष्यामि न संशयः । अहं च जननी चैव तव शोकेन पुत्रक ॥ ६ ॥

புதக "குழந்தாய்!
சக உனக்கு
சோகென புலம்பி அழுததால்
அல்பை: சில
அஹோமி: தினங்களில்
அஹ் ச காலம்

நிதன் சாணை
ரமிஷ்யாமி அடைவேன்.
जननी च एव அண்ணையும் அப்படி
யே அடைவான்.
न संशयः இதற்கு ஐயமில்லை.

न स्मराम्यनृतं कृतं न च हिंसां स्मराम्यहम् । सर्वेषां प्राणिनां पापं कृतं नैव स्मराम्यहम् ॥

உக் தி "காரியாத் தமகவும்
சொல்லப்பட்ட
अनृतं பொய்மொழியை
न स्मरामि நான் நினைத்ததில்லை.
अहं நான்
हिंसां च நுழிச்சைகளில்
என்றதும்

न स्मरामि நினைத்ததில்லை.
अहं நான்
सर्वेषां எப்படிப்பட்ட
प्राणिनां பிராணிகளுக்கும்
पापं एव தீங்கு ஒன்றையும்
कृतं விளைவித்ததாய்
न स्मरामि அறியேன்.

केनाद्य दुष्कृतेनायं बाल एव ममात्मजः । अकृत्वा पितृकार्याणि गतो वैवस्वतक्षयम् ॥

கேன "யாருடைய
दुष्कृतेन பாவத்தால்
मम எனது
आत्मजः புதல்வனாகிய
अयं இந்த
बालः சில

पितृकार्याणि { பிதாவுக்கு செய்யவே
ண்டிய உத்தரங்கிரி
யைகளை
अकृत्वा एव செய்யாமலே
अयं இப்பொழுதே
वैवस्वतक्षयं யமலோகத்திற்கு
गतः போய்விட்டான்?

नेदशं दृष्टपूर्वं मे श्रुतं वा घोरदर्शनम् । मृत्युरप्राप्तकालानां रामस्य विषये यथा ॥ ९ ॥

நீதஸ் "இப்படிப்பட்ட
घोरदर्शनं கோரமான காட்சி
मे என்னுடைய
दृष्टपूर्वं அனுபவத்திலாவது
श्रुतं वा செவிக்கு எட்டின
தாகவாவது

रामस्य ஸ்ரீராமரது
विषये ராஜ்யத்தில்
अप्राप्तकालानां அகாலங்களில் மனிதர்
களுக்கு
यथा இப்படிப்பட்டதாய்
मृत्यु: மாணமுண்டாகிறது.

रामस्य दुष्कृतं किञ्चिन्महदस्ति न संशयः । यथा हि विषयस्थानां बालानां मृत्युरागतः ॥

विषयस्थानां "ராஜ்யத்திலிருக்கும்
आकानां சிறைகளுக்கு
यथा இப்படிப்பட்டதாய்
मृत्यु: மாணம்
आगतः हि உண்டாகின்றமையால்

रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
दुष्कृतं பாவம்
किञ्चि एதோ ஒன்று
महत् महத்தாய்
अस्ति இருக்கிறது.
न संशयः இதற்கையமில்லை.

न ह्यन्यविषयस्थानां बालानां मृत्युतो भयम् । त्वं राज्ञोविषयस्त्वेन बालं मृत्युवशं गतम् ॥

अन्यविषयस्था- " மற்ற ராஜ்யங்களிலு
बालानां சிறுவர்களுக்கு [ன்ன
मृत्युः யமனிடமிருந்து
न भये हि தீங்கு உண்டாகாமலி
ருக்கிறபடியால்

राजम् ராஜ்யமே !

राजद्वारि मरिष्यामि पत्न्या सार्धमनाथवत् ।

अनाथवत् " சகிக்கும் நாதனைப்
பொருதவனாய்

पत्न्या सार्धं மனைவியுடன் கூட

राजद्वारि ராஜ்யதாரிகளாகவாயினில்

मरिष्यामि நான் உயிரினைவிடுகின்
றேன்.

मृत्युवशं யமன் கையில்

गते நிகழிக்கொண்ட

एने இந்த

बालं சிசுவை

त्वं நீர்

जीवयन् பிழைப்பிக்கவேண்டும்,

ब्रह्महत्यां ततो राम समुपेत्य सुखी भव ॥

राम நேறு ராம !

ततः அதனால்

ब्रह्महत्यां பிரம்மஹத்திதொடர்ந்

समुपेत्य அடைந்து [தை

सुखी சுகமாக

भव வாழ்ந்திருப்பேன்.

भ्रातृभिः सहितो राजन्दीर्घमायुरवाप्स्यसि । उषिताः स्म सुखं राज्ये तवास्मिन्सुपहावला ॥

सुमहावत { " மற்றா பிரசித்திபெ
ற்ற சாமர்த்தியசாலி
யாகிய

राजम् சக்கிரவர்த்தியாரே !

भ्रातृभिः सहितः தம்பிரமர்களுகூட

दीर्घ आयुः நீர்க்காலமுனை

अवाप्स्यसि நீர் ஆடையுள்.

तव உமது

अस्मिन् இந்த

राज्ये ராஜ்யத்தில்

सुखे சுகமாக

उषिताः स्म வாழ்ந்தோம்.

इदं तु पतितं ब्रह्माक्षय राम वशे स्थिताः । कालस्य वशमापन्नाः स्वल्पे हि न हि नः सुखम् ॥

तु " இப்பொழுது

इदं இது

पतितं சம்பலித்திருக்கிறது.

अस्मात् இதிலிருந்து

राम நேறு ராம !

तव உமது

वशे ஆளுகையில்

स्थिताः हि இருப்பவர்களும்

कालस्य யாமலுடைய

वशं आपन्नाः { ஆளுகையால் தன்பு
றுபவர்களிடிகுக்
கின்றார்கள்.

न: எக்கனாக்கு

सुखं हि சேஷமென்பதே

स्वल्पं हि கொஞ்சமேனும்

न இல்லை.

संपत्त्यनाथो विषय इक्ष्वाकूणां महात्मनाम् । रामं नाथमिहासाद्य बालान्तकरणं ध्रुवम् ॥

इह " இவ்வுலகில்

महात्मनां மகாத்மாக்களான

इक्ष्वाकूणां இக்த்வாகுவம்சத்த
வர்களுடைய

विषयः ராஜ்யமானது

राम ராமரை

ध्रुवं நிச்சயமாக

बालान्तकरणं { சிசுக்களுக்கு மரண
மேற்பட்டதற்குக்
காரணமுதான

नाथ நாதராய்

आसाद्य அடைந்து

संपत्ति இப்பொழுது

अनाथः கேவலமாயிருக்கிறது.

राजदोषैर्विपद्यन्ते प्रजा ह्यविधिपालिताः । असदृचे तु नृपतावकाले म्रियते जनः ॥१६॥

नृती	"ஊர் அரசன்	अविधिपालिताः	அதர்மத்துடன் பரி
असदृचे	தியத்தொழில்களை		பாதிக்கப்பட்ட
	புரியும்பகஷத்தில்		
तु	அதனால்	प्रजाः	குடி கள்
जनः	துரைத்தனத்திற்கு	राजोपैः हि	ராஜாவினது பாபம்
	உட்பட்ட மனிதன்		களாலேயே
अकाले	அகாலத்தில்	विपद्यन्ते	விபத்தி அடைகிறார்
म्रियते	மரணமடைகிறான்.		கள்.

यदा पुरेष्वयुक्तानि जना जनपदेषु च । कुर्वते न च रक्षाऽस्ति तदा कालकृतं भयम् ॥

यदा	"இதில்கையென்றால்	कुर्वते	செய்யத்தலைப்பட்டு
पुरेषु	நகரங்களிலும்		விட்டார்கள்.
जनपदेषु च	நாடுகளிலும்	रक्षा	தடுத்தாப்பாது காக்கி
जनाः	ஜனங்கள்	न अस्ति	இல்லை. [நது
अयुक्तानि	அசைந்துகொண்டிருக்கியவ்	तदा च	என்றாலும்
	களை	कालकृतं	பயனால் விளையும்
		भयम्	ஆபத்துண்டு.

सुव्यक्तं राजदोषो हि भविष्यति न संशयः । पुरे जनपदे चापि ततो बालवधो ह्ययम् ॥

अयं	"இந்த	जनपदे अपि	நகரிலும்
बालवधः	கிசுமரணம்	राजदोषः हि	இராஜனது பாவம்
सुव्यक्तं	பிரத்தியகஷத்திலே		தான்
	பட்டிருக்கிறது.	भविष्यति	இப்பொழுது ஸம்ப
ततः	என்கிறதால்		வித்திருக்கிறது.
पुरे च	நகரிலும்	न संशयः	இதற்கு ஐயமில்லை."

एवं बहुविधैर्वाक्यैरुपस्थितं मुहुर्मुहुः । राजानं दुःखसंतप्तः सुतं तमुपगृहते ॥ १७ ॥

दुःखसंतप्तः	துயரம் தாக்காதவனா	वाक्यैः	சொற்கொண்டு
	யிருந்த அவன்	उपस्थितं	விண்ணப்பம் செய்து
राजानं	அரசனை	सं	அந்த [விட்டு
एवं	இவ்வாறு	सुतं	மகளை
मुहुः मुहुः	மேன்மேலும்	उपगृहते	கட்டியனைத்தவண்ண
बहुविधैः	பலவித		மேலிருந்தான்

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे त्रिसप्ततितमः सर्गः ॥



चतुःसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்துநாலாவது ஸர்க்கம். ॥ ७४ ॥

नारदवाक्यम्—நாரதவசனம்.

तथा तु कुरुणं तस्य द्विजस्य परिदेवनम् । शुश्राव राघवः सर्वं दुःखशोकसमन्वितम् ॥

राघवः तथा	ஸ்ரீராகவரும்	कुरुणं	கருணைக்குரியதுமான
तस्य	அந்த	परिदेवनं	புலம்பல்
द्विजस्य	பிராம்மணனது	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
दुःखशोक- समन्वितं }	சகிக்கமுடியாதது எத்தால் விளைந்ததும்	तु	இப்பொழுது
		शुश्राव	செவிகொண்டார்.

स दुःखेन च सन्तप्तो मन्त्रिणस्तानुपाह्वयत् । वसिष्ठं वामदेवं च भ्रातरौ सहनैगमान् ॥

सः	அவன்	वामदेवं	வாமதேவனையும்
दुःखेन	துக்கத்தினால்	सहनैगमान्	வேதவித்துக்களையும்
सन्तप्तः	தவிப்புண்டவராகி	भ्रातरौ च	பிரதாக்களையும்
तान् मन्त्रिणः च	அந்த மந்திரிமார்களை	उपाह्वयत्	அழைத்துவரச்
वसिष्ठं च	வலிஷ்டனையும் [யும்		சொன்னார்.

ततो द्विजा वसिष्ठेन सार्धमष्टौ प्रवेशिताः । राजानं देवसङ्काशं वर्षस्वेति ततोऽश्विन ॥३॥

ततः	அதனால்	ततः	உடனே
वसिष्ठेन	வலிஷ்டருடன்	देवसङ्काशं	தெய்வத்தன்மை
सार्धं	கூட	राजानं	மன்னரை [படைத்த
अष्टौ	எட்டு	वर्षस्व	பல்லாண்டுபல்லாண்டு
द्विजाः	பிராம்மணர்கள்	इति	என்று
प्रवेशिताः	வந்துசேர்ந்தார்கள்.	अश्विन	ஆசிர்வதித்தார்கள்.

मार्कण्डेयोऽथ मौद्गल्यो वामदेवश्च काश्यपः । कात्यायनोऽथ जाबालिगौतमो नारदस्तथा॥

एते द्विजर्षभाः सर्वे आसनेषूपवेशिताः

॥ ४ ॥

एते	இந்த	कात्यायनः च	காத்தியாயனரும்
द्विजर्षभाः	தவிஷ்டாத்தமர்களாகிய	जाबालिः अथ	ஜாபாலியும்
		गौतमः	கௌதமரும்
मार्कण्डेयः	மார்க்கண்டேயரும்	नारदः तथा	நாரதருமாகிய
मौद्गल्यः अथ	மௌத்கல்யரும்	सर्वे	எல்லோரும்
वामदेवः	வாமதேவரும்	आसनेषु	ஆசனங்களில்
काश्यपः च	காச்யபரும்	उपवेशिताः	விற்றிருத்தார்கள்.

महर्षीन्समनुप्राप्तानभिवाद्य कृताञ्जलिः । मन्त्रिणो नैगमांश्चैव ययार्हपनुकूलतः ॥ ५ ॥

समनुप्राप्तान्	வந்திருக்கும்	अभिवाद्य	கொண்டாடி
नैगमान्	வேதவித்துக்களான	ययार्ह	அவரவர்களுக்கேற்ற
महर्षीन् एव	மஹரிஷிகளையும்		வண்ணம்
मन्त्रिणः च	மந்திரிமார்களையும்	अनुकूलतः	அனுகூலமாய்ப்பசரித்
कृताञ्जलिः	அஞ்சலி நிறுத்தாராகி		தார்.

तेषां समुपविष्टानां सर्वेषां दीप्ततेजसाम् । राघवः सर्वमाचष्टे द्विजोऽयमुपरोधते ॥ ६ ॥

राघवः	ஸ்ரீராகவர்	अयं	இந்த
दीप्ततेजसां	தேஜோமயமாய் ஜுவ வித்ததுக்கொண்டு	द्विजः	பிராம்மணன்
समुपविष्टानां	வந்திருந்த	उपरोधो	வாருத்தி வேண்டிக் கொள்ளுகிறான்.
तेषां	அவர்கள்	सर्व	என்ற யாவற்றையும்
सर्वेषां	எல்லோருக்கும்	वाचष्टे	அறிவித்தார்.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राज्ञो दीनस्य नारदः । प्रत्युवाच शुभं वाक्यमृषीणां सन्निधौ नृपम् ॥

नारदः	நாரதமுனிவர்	ऋषीणां	முனிவர்களது
दीनस्य	விடாருவமடைந்து பரிதவிக்கும்	सन्निधौ	மத்தியில்
तस्य	அந்த	नृपं	மன்னரைப்பார்த்து
राज्ञः	மன்னரது	शुभं	ஜிதகரமாகிய
तद्वचनं	அம்மொழிக்கு	वाक्यं	இனியுரும் மொழியை
श्रुत्वा	திருச்செவியுய்த்து	प्रत्युवाच	பதிலாய் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

शृणु राजन्यथाऽकाले प्राप्तो बालस्य संक्षयः । श्रुत्वा कर्तव्यतां राजन्कुरुष्व रघुनन्दन ॥

राजन्	"நேற ராஜரே!	शृणु	கூறுகின்றேன் திருச் செவிகாய்த்தருள்க.
बालस्य	பாலனுக்கு	राजन्	நேற ராஜரே!
संक्षयः	முடிவு	रघुनन्दन	நேற ரகுந்தன!
अकाले	அகாலத்தில்	श्रुत्वा	செளியுற்றபின்னர்
प्राप्तः	கேர்ந்தது.	कर्तव्यतां	செய்வத்தருவதை
यथा	ஏன் என்பதை	कुरुष्व	செய்தருள்க.

पुरा कृतधुमे राजन्ब्राह्मणा वै तपस्विनः । अब्राह्मणस्तदा राजन् तपस्वी कथञ्चन ॥९॥

राजन्	"நேற ராஜரே!	राजन्	நேற ராஜரே!
पुरा	பூர்வம்	तदा	அக்காலத்தில்
कृतधुमे	கிருதபுகத்திலே	अब्राह्मणः	பிராம்மணனில்லாத இதராஜா தியான்
ब्राह्मणाः	பிராம்மணர்கள்	कथञ्चन	என்னபாடுபட்டாலும்
वै	மாத்திரமே	तपस्वी न	தவம்புரிய அதிகாரமு டையவனாய் ஆகான்.
तपस्विनः	தவம்புரியும் அதிகார முடையவர்கள்.		

तस्मिन्पुगे मज्जलिते ब्रह्मभूते त्वनावृते । अमृत्यवस्तदा सर्वे जज्ञिरे दीर्यदर्शिनः ॥१०॥

तस्मिन् पुगे	அந்த புகம் { பிரம்மத்தை தியா னிப்பது ஒன்றையே ஸதா ஸர்வமுமாவி ருப்பதாயும் ஜாதிமிச்சரமில்லாத தரபுகம்	तदा	அக்காலத்தால்
ब्रह्मभूते		तु	அக்காலத்தில்
अनावृते		सर्वे	எல்லோரும்
जज्ञिरे		दीर्घदर्शिनः	பூர்வவிவேகிகளாய்
मज्जलिते	விளங்குகையில்	अमृत्यवः	மாண்பில்லாதவர் களாய்
		जज्ञिरे	விளங்கினார்கள்.

ततस्त्रेतायुगं नाम मानवानां वपुष्मताम् । सत्रियास्तत्र जायन्ते पूर्वेण तपसाऽन्विताः ॥

ततः	"அதன்பிறகு	சுரியா:	சூத்திரியர்கள்
வபுஷ்மதா	சரிசமுன்ன	தபசா	தவத்தால்
மானவாநா	மனிதர்களுடைய	அந்விதா:	மேன்மைபெற்றவர்
தெதாயுగம் நாம	தரேதாயுகம் என்பது.		களாய்
தத	அதில்	जायन्ते	ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட
पूर्वेण	முதலில்		டார்கள்.

वीर्येण तपसा चैव तेऽधिकाः पूर्वजन्मनि । मानवा ये महात्मानस्त्वत्र त्रेतायुगे युगे ॥

पूर्वजन्मनि	"முந்திய யுகப்பிறப் பில்	त्रेतायुगे	தரேதாயுகமென்ப படும்
वे	எந்த	युगे तु	யுகத்திலும்
मानवा:	மனிதர்கள்	वीर्येण च	தேஜஸாலும்
महात्मानः	மஹா தீமர்ந்தனோ	तपसा एव	தவத்தாலும்
ते	அவர்கள்	अधिकाः	மேன்மைபெற்றவர்
अत	இந்த		கள்.

ब्रह्म क्षत्रं च तत्सर्वं यत्पूर्वमपरं च यत् । युगयोरुभयोरासीत्सप्तवीर्यसप्तन्वितम् ॥ १३ ॥

यत्	"எதொன்று	तत्सर्वं	அதெல்லாமும்
ब्रह्म च	பிரம்மணனுக்கு மட்டும்	उभयोः	இரண்டு
पूर्वं	முதலிலிருந்ததே	युगयोः	யுகங்களிலும்
यत्	எதொன்று	सप्तवीर्यसप्तन्वितं	சமமான பவனை
क्षत्रं च	சூத்திரியனுக்கும்		தருகின்றதாய்
अपरं	பின் ஏற்பட்டதோ	आसीत्	ஆயிற்று.

अपश्यंस्तु न ते सर्वे विशेषमधिकं ततः । स्थापनं चक्रिरे तत्र चातुर्वर्ण्यस्य सम्मतम् ॥

ततः	"ஆனதால்	तत्र	அந்த சந்தர்ப்பத்தில்
तु	அப்பொழுது	चातुर्वर्ण्यस्य	நான்கு வர்ணத்தவ ருக்கும்
ते सर्वे	அவர்கள் எல்லோரும்	सम्मतं	ஆசாரபெற்றதை
अधिकं	அதிகமான	स्थापनं	கிதியாய்
विशेषं	வித்தியாஸத்தை	चक्रिरे	ஏற்படுத்தினார்கள்.
अपश्यन् न	காணவில்லை.		

तस्मिन् युगे प्रजालिते धर्मभूते ब्रनावृते । अधर्मः पादमेकं तु पातयत्पृथिवीतले ॥ १५ ॥

तस्मिन् युगे	"அந்த யுகம்	दि	அக்காணத்தால்
धर्मभूते	{ தர்மம் ஒன்றே உதா ஸர்வமுமாய் இருப் பதாகவும்	तु	அப்பொழுது
ब्रनावृते	ஆதிமிகரமில்லாத தாயும்	अधर्मः	அதர்மமானது
प्रजालिते	விளக்குகையில்	पृथिवीतले	பூமியில்
		पादे एकं	நான்கில் ஒரு பாகத்
		पातयत्	நாட்டிற்று. [தை

स धर्मः परमस्तेषां वैश्यशूद्रं समागमत् । पूजां च सर्ववर्णानां शूद्राश्चकुर्विशेषतः ॥ २१ ॥

தேவ்	"அவர்களுடைய	शूद्राः	சூத்ரர்கள்
सः	அந்த	विशेषतः	முக்கியமாய்
धर्मः	கடமைபாண்டது	सर्ववर्णानां च	ஸர்வவர்களைத்தவர்களுக்கும்
वैश्यशूद्रं	வைசியசூத்ரஜாதி	पूजां	மணியஞ்செய்தலை
परमः	சரியாய் [யாரிடம்	चकुः	அனுஷ்டிக்கார்கள்.
समागमत्	நடைபெற்றது.		

एतस्मिन्नन्तरे तेषामधर्मं चानृते च ह । ततः पूर्वं भृशं द्रासमगमन्नपसत्तम ॥ २२ ॥

नृशत्रुम	"நேறு சாஜேரத்தம்!	पूर्व च	பயனுண்டும்
ततः	அதன்மேல்	अनृते ह	பயிர்ந்தொழிலிலும்
एतस्मिन्	இதன்	भृशं	அதிக
अन्तरे	முடிவிலே	द्रासं	சூறைத்த பண்பை
तेषां	அவர்களுடைய	अगमन्	அவர்கள் அடைந்தார்கள்.
अधर्मं च	அதனும்த்தின்		

ततः पादमधर्मः स द्वितीयमवतारयत् । ततो द्वापरसंज्ञाऽस्य युगस्य समाजायत ॥ २३ ॥

ततः	"அப்பொழுது	ततः	அதிலிருந்து
सः	அந்த	अस्य	அந்த
अधर्मः	அதர்மபாண்டது	युगस्य	யுகத்திற்கு
द्वितीयं	இரண்டாவது	द्वापरसंज्ञा	தவாபரயுகமெனும் பெயர்
पादं	பாதத்தை	समाजायत	பெறும்.
अवतारयत्	வளன்றிகிடும்		

तस्मिन्द्वापरसंज्ञे तु वर्तमाने युगक्षये । अधर्मश्चानृतं चैव बह्वे पुरुषर्षभ ॥ २४ ॥

पुरुषर्षभ	"நேறு புருஷோத்தம!	वर्तमाने तु	வந்தவனில்
तस्मिन्	அந்த	अधर्मः	அதர்மபாண்டது
द्वापरसंज्ञे	தவாபரயுகமென்ற	अनृतं च एव	பயிர்ந்தொழிலும்
युगक्षये च	யுகமுடிவும்	बह्वे	வளரும்.

तस्मिन्द्वापरसंख्याते तपो वैश्यान्समाविशत् । त्रिभ्यो युगेभ्यस्त्रीन्वर्णान्क्रमाद्वै तप आविशत् ॥

तस्मिन्	"அந்த	युगेभ्यः	யுகங்களிலும்
द्वापरसंख्याते	தவாபரயுகத்தில்	क्रमात् वै	முறையே
तपः	தவம்புரிதல்	तपः	தவம்புரிதல்
वैश्यान्	வைசியர்களுக்கும்	स्त्रीन्	முன்று
समाविशत्	உரியதாய்க்கொடுத்தது.	वर्णान्	வர்களைத்தவர்களுக்கும்
त्रिभ्यः	மூன்று	आविशत्	உரியதாய்க்கொடுத்தது.

त्रिभ्यो युगेभ्यस्त्रीन्वर्णान्विष्य परिनिष्ठितः । न शूद्रो लभते धर्मं युगतस्तु नरर्षभ ॥२६॥

நரர்ஷ
ஸிம்ய:
யுगेभ्य:
ஸீந்
வर्णान् च
“ஹே புருஷோத்தம!
மூன்று
யுகங்களிலும்
மூன்று
வண்ணத்தவர்களுக்கும்

धर्मः
परिनिष्ठितः
युगतः
शूद्रः तु
धर्मं
न लभते
தவம்புரிதல்
ஏற்றது.
இந்த யுகங்களில்
சூத்திரன் மட்டும்
தவம்புரிய
பாத்திரானாகான்.

हीनवर्णो नृपश्रेष्ठ तप्यते सुमहत्तपः

॥ २७ ॥

नृपश्रेष्ठ
हीनवर्णः
“ஹே ராஜேஷ்
ஹீனவரண்
சிறக்குலத்தவனொரு
வன்

सुमहत्
तपः
तप्यते
சுமஹத்
தவத்தை
இயற்றுவான்.

भविष्यच्छूद्रयोन्यां वै तपश्चर्या कलौ युगे । अधर्मः परमो राजन्दापरे शूद्रजन्मनः ॥२८॥

राजन्
कलौ युगे
शूद्रयोन्यां वै
तपश्चर्या
“ஹே மன்னரே!
கலியுகத்தில்
சூத்திரஜாதியில் பிறந்
தவனிடத்திலும்
தவம்புரிதல்

भविष्यत्
शूद्रजन्मनः
दापरे
परमः
अधर्मः
அனுஷ்டானத்திற்கு
வரும்.
சூத்திரஜாதியானுக்கு
தலபரயுகத்தில்
இது பரம
அதருமம்.

स वै विषयपर्यन्ते तव राजन्महातपाः । अद्य तप्यति दुर्बुद्धिस्तेन बालवधो ह्ययम् ॥२९॥

राजन्
तव
विषयपर्यन्ते वै
सः
दुर्बुद्धिः
अद्य
“ஹே மன்னரே!
தேவரீரது
ராஜ்யத்தின் எல்லையி
அந்த [லேயே
மூடன்
இப்பொழுது

महातपाः
तप्यति
तेन हि
अयं
बालवधः
பெருந்தவம் புரிந்தவ
னாகி
தவமியற்றுகின்றான்.
அக்காரணத்தினு
இந்த [லேயே
பாலகனது மாணம்.

यो ह्यधर्ममकार्यं वा विषये पार्थिवस्य तु । करोति चाश्रीमूलं तत्पुरे वा दुर्मतिर्नरः ॥

क्षिप्रं च नरकं याति स च राजा न संशयः ॥ ३० ॥

यः
दुर्मतिः
नरः
अधर्मं तु
अकार्यं वा
पार्थिवस्य
पुरे
विषये वा
“எவனே ஹிமொரு
புத்திமீனான
மனிதன்
தருமவிரோதமான
காரியத்தையேனும்
செய்யத்தகாத ரொய்
கையையேனும்
ஒரு ராஜனது
நகரிலோ
நாட்டிலோ

करोति हि
तत् च
क्षिप्रं
अश्रीमूलं
सः
राजा च
नरकं च
याति
न संशयः
செய்வானாகில்
இதுதான்
உடனேயே
துர்த்தசைகளுக்குக்
காரணமாகின்றது.
அந்த
மன்னனும்
நரகத்தையே
அடைகிறான்.
இதற்கு ஐயமில்லை.

अधीतस्य च तप्तस्य कर्षणः सुकृतस्य च । षष्ठं भजति भागं तु प्रजा धर्मेण पाठयन् ॥
 षष्ठभागस्य च भोक्ताऽपौ रक्षते न प्रजाः कथम् ॥ ३१ ॥

अधीतस्य च	"வேதாத்தியானத்தி ஹைதயவம்	भजति	அனுபவிக்கின்றான்.
तप्तस्य च	தவத்தினுடையவும்	षष्ठभागस्य	ஆறிலொருபாகத்திற்கு
सुकृतस्य तु	ஸுகிருதத்தினுடைய	भोक्ता च	உரிமையுடைய
कर्षणः	பலவின் [வும்	॥ ३१ ॥	பார்த்திவனாகும்
षष्ठं भागं	ஆறிலொருபாகத்தை	॥ ३१ ॥	இவன்
धर्मेण	அறவொழி தவறாது	प्रजाः	பிரஜைகளை
प्रजाः	பிரஜைகளை	रक्षते न	பாதுகாக்காதிருக் கிறது
पाठयन्	பரிபாலிக்கின்றவன்	कथम्	எங்கனமாகும்?

स त्वं पुरुषशार्दूल मार्गस्व विषयं स्वकम् । दुष्कृतं यत्र पश्येयास्तत्र यत्रं समाचर ॥

पुरुषशार्दूल	"வேறு புருஷோத்தம!	दुष्कृतं	பாபச்செயலை
सः	இப்படிப்பட்ட	पश्येयाः	தெரில் பாரும்.
स्व	தேவரீர்	यत्र	எவ்விடத்திலோ
स्वकं	உமது	एव	அவ்விடத்தில்
विषयं	தேசத்தில்	यत्र	வேண்டிய வனகைய
मार्गस्व	தேடும்.	समाचर	செய்தருளும்.

एवं चेद्धर्मवृद्धिश्च नृणां चायुर्विवर्धनम् । भविष्यति नरश्रेष्ठ वालस्यास्य च जीवितम् ॥

नरश्रेष्ठ	"வேறு புருஷோத்தம!	आयुर्विवर्धनं च	நீர்க்காபுணர்
एवं	இங்கனம்	॥ ३२ ॥	இந்த
चेत्	ஆகில்	वालस्य	பாலகனுக்கு
धर्मवृद्धिः च	தருமத்தின் ஏற்றமும்	जीवितं च	பழைய பிழைத்தெ
नृणां	மனிதர்களுக்கு	भविष्यति	விளைவும்." [முடிதும்

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे चतुःसप्ततितमः सर्गः ॥

आदिनः श्लोकः 23192



उत्तरकाण्डे आदिनः श्लोकः 2468

पञ्चसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்தைந்தாவது எள்க்கம். ॥ 34 ॥

शुद्धमुन्यन्वेषणम्—சுத்திரமுனியை தேடுவது.

नारदस्य तु तद्वाक्यं श्रुत्वाऽमृतमयं तदा । प्रहर्षमतुलं लेभे लक्ष्मणं चेदमब्रवीत् ॥ १ ॥

तदा	அப்பொழுது	अमृतं प्रहर्षं	மிக சந்தேசமுத்ததை
नारदस्य	நாரதருடைய	लेभे	அடைந்தார்.
अमृतमयं	நறிகரமாகிய	॥ १ ॥	உடனே
तत् वाक्यं	அம்மொழிக்கு	लक्ष्मणं	எகத்தமணரிடம்
श्रुत्वा	திருக்கெவிராய்த்து	इदं	இங்ஙனம்
तु	அதன்மேல்	अब्रवीत्	கூப்பித்தருளினார்.

गच्छ सौम्य द्विश्रेष्ठं समाश्वासय सुव्रतम् । बालस्य तु शरीरं तत्तैलद्रोण्यां निवापय ॥

சௌம்ய	" நேறு நல்லபிள்ளைய்!	வாஸ்ய	பாலசுண்ணாம்பு
गच्छ	இவ்விடமிருந்து செல்.	तत्	அந்த
सुव्रतं	தர்ப்பலாபிய	शरीरं तु	பிரேதத்தையும்
द्विश्रेष्ठं	பிராய்மனோத்தமரை	तैलद्रोण्यां	எண்ணெய்க்கொப்பரை
समाश्वासय	பொறுத்திருக்கும்படி சமாதானம் செய்.		யில்
		विवापय	அமிழ்த்திவை.

गन्धैश्च परमोदारैस्सैलैश्चापि सुगन्धिभिः । यथा न क्षीयते बालस्तथा सौम्य विधीयताम् ॥

சௌம்ய	" நேறு நல்லபிள்ளைய்!	सुगन्धिभिः	மிக வாசனையான
बालः	சிறுவன்	तैः च अपि	சைலங்களை ஹம்
यथा	எப்படி யானால்	क्षीयते न	அழுகிப்போகாமலிரு
परमोदारैः	அதிகமமான	तथा	அப்படியே [ப்பரனோ
सन्धैः च	சுகந்தங்களா ஹம்	विधीयताम्	செய்யப்பட்டும்.

यथा शरीरो बालस्य गुप्तः सन् छिष्टकर्मणः । विपत्तिः परिभेदो वा न भवेच्च तथा कुरु ॥

छिष्टकर्मणः	" வாடிக்கிடக்கும்	विपत्तिः च	தளர்ச்சி அடைந்ததா கவாவது
बालस्य	பாலகனது	परिभेदः वा	உருமாறினதாகவா
शरीरः	பிரேதமானது		வது
गुप्तः सन्	ஐக்கிரமையுடன் பா துகாக்கப்பட்டதாய்	भवेच्च न	ஆகாமலிருக்குமோ
यथा	எப்படிச்செய்தால்	तथा	அப்படியே
		कुरु	நீ செய்யவேண்டும்."

एवमादिश्य काकुत्स्थो लक्ष्मणं शुभलक्षणम् । मनसा पुष्पकं दध्यावागच्छेति महायशः ॥

महायशः	மஹாயசன்வியான	आदिश्य	நியமித்தருளியபின்னர்
काकुत्स्थः	காகுத்ஸ்தர்	पुष्पकं	புக்பகஸிமானத்தை
शुभलक्षणं	மஹாதற்குணசாலி யான	आगच्छ	" இவ்விடம் வா "
		इति	என்று
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணருக்கு	मनसा दधौ	திருவுள்ளத்திற்கருதி
एवं	இப்படி		ஹர்.

इक्षितं स तु विज्ञाय पुष्पको ह्यभूषितः । आजगाम सुहृतेन समीपं राववस्य वै ॥ ६ ॥

हैमभूषितः	கவர்ணத்தாலணங்கரி	विज्ञाय	சொமேற்கொண்டு
सः	அந்த [க்கப்பட்ட	सुहृतेन वै	தகஷணமே
पुष्पकः तु	புக்பகஸிமானமும்	राववस्य	ஸ்ரீராகவாது
इक्षितं	திருவுள்ளத்தின்	समीपं	ஸன்னிதானத்திற்கு
	அழிப்பாயத்தை	आजगाम	வந்துசேர்ந்தது.

சோ஽வ்ரீத்ப்ணதோ ஸூவா அயமஸி நராதிப | வ஽யஸ்தவ மஹாவாஹோ கி஽கூர: சமூபஸ்தித: ||

ச:	அது	தவ	தேவரீரது
ப்ணத:	அடிபணிந்து நமஸ்க	வஸ்ய:	அதிகாரப்படி நடக்கும்
ஸூவா	ஆகி [சிக்கின்றதாய்	கி஽கூர:	அடிமைமயான
அவ்ரீத்	இப்படி விண்ணப்பம்	அய்	இந்த
	செய்தது:	அஸி	நான்
மஹாவாஹோ	"ஹே மஹாபாகுலே!	சமூபஸ்தித:	இதோ வந்து காத்தி
நராதிப	ஹே புகுலேஷாத்தம!		ருக்கின்றேன்."

ஹாபிதம் ருசிர் ஸூவா புஷ்கஸ்ய நராதிப: | அபிவா஽ய மஹீஸ்தாந்விமானம் சா஽ய்ரோஹ ||
 வநுரூஹீஸ்தா தூநி ச ஸ஽ம் ச ருசிர்மஹம் | நி஽ஸ்ய நகரே வீரோ சாமித்ரிமஸ்தாவுபோ ||

ச:	அந்த	நகர	நகரத்தில்
நராதிப:	புகுலேஷாத்தமர்	நி஽ஸ்ய	தக்கியிருக்கும்படி
புஷ்கஸ்ய	புஷ்பகவிமானத்தி		நிபயித்தருளிகிட்டு
	னுடைய	வநு:	சேரதண்டத்தையும்
ருசிர்	மதுரமாயிருக்கிற	தூநி	இரு அம்பருத்தூணி
ஹாபிதம்	விண்ணப்பத்திற்கு		களையும்
ஸூவா	செவிராய்த்துவிட்டு	ருசிர்மஹம்	{ கண்டச்சகங்கண்ணம்
தாந்	அந்த		பளபள வென்றிருக்
மஹீஸ்தா	மஹாரிஷிகளை		கின்ற
அபிவா஽ய	வணங்கிவிடைபெற்று	ஸ஽ம் ச	கட்கத்தையும்
வீரோ	வீரர்களான [விட்டு	ரூஹீஸ்தா	கையிலெடுத்துக்
சாமித்ரிமஸ்தாவுபோ	ஸக்திமணர் பாதர்		கொண்டு
	ஆகிய	விமானம்	புஷ்பகவிமானத்தில்
ஓமீ ச	இவ்விருவரையும்	அப்யரோஹ	எழுந்தருளினார்.

மாயாத்ரீதி஽ ஹரிதம் விசிந்வ்ஷ ததஸ்தத: | உத்தராமபயச்சூரிமானிதீஷ் ஹிமவதா வுதாம் ||

தூரிமானம்	தூரிமானமாவர்	விசிந்வத்	தேடிப்பார்த்தார்.
மாயாத்	வெருவாய்	ச	சின்னம்
தத: தத:	எல்லாவிடங்களிலும்	ஹிமவதா	ஹிமமலைமால்
ஹரிதம்	பசுமையான	வூதா	தடுக்கப்பட்ட
தூரிதி	மேற்றிசையை	உத்தர விஷ்	வடதிசைக்கு
		அபயத்	போய்ச்சேர்த்தார்.

அபஸ்யமானஸ்தத்ராபி ஸ்ரவ்யமப்யத ஸூகூதம் | பூர்வமபி திஷ் சர்வமபாபஸ்யநராதிப: || 11 ||

நராதிப:	மன்னர்	அப	அவ்வண்ணமே
அப	அதன்மேல்	தத்ராபி	அக்கியும்
பூர்வம்	கிழக்கு	ஸூகூதம்	அகருமமானதாய்
திஷ்	திக்கில்	ஸ்ரவ்ய அபி	எதோக்கத்தையும்
சர்வம் அபி	எங்கும்	அபஸ்யமான:	கரணவிலகி.
அபஸ்யத்	ஆராய்ந்துபார்த்தார்.		

प्रविशुद्धसमाचारामादर्शतलनिर्मलाम् । पुष्पकस्थो महाबाहुस्तदाऽपश्यन्नराधिपः ॥१२॥

तदा	அப்பொழுது	आदर्शतलनिर्मला	கண்ணாழிபோல்
महाबाहुः	மஹாபாகுவாகிய		கிர்மலமாயும்
नराधिपः	மன்னர்	प्रविशुद्धसमाचारा	சூற்றமற்ற நல்லொழு
पुष्पकस्थः	புஷ்பகஸ்தினைத்தி		க்கருடையதரமும்
	விருந்தவாதே	अपश्यत्	கண்டார்.

दक्षिणां दिशमाक्रामत्ततो राजर्षिनन्दनः । शैलस्योत्तरे पार्श्वे ददर्श सुमहत्सरः ॥ १३ ॥

राजर्षिनन्दनः	ராஜரிஷியின் புதல்வ	शैलस्य	ஒரு மலையினது
	ராகிய ஆவர்	उत्तरे पार्श्वे	வடபாகத்தில்
दक्षिणां	தெற்கு	सुमहत् स	மிக்க பொலிவுற்று
दिशं	திசையில்		விளங்கும்
आक्रामत्	எங்கும் தேடிப்பார்த்	सरः	ஒரு பெய்கையை
ततः	அவ்விடத்தில் [கார்.	ददर्श	கண்டார்.

तस्मिन्सरसि तप्यन्तं तापसं सुमहत्तपः । ददर्श राघवः श्रीमौल्यमानमधोमुखम् ॥१४॥

श्रीमान्	ஸ்ரீமானாகிய	तप्यन्तं	இயற்றிக்கொண்டிருக்
राघवः	ஸ்ரீராகவர்		கும்
अधोमुखं	தலைமீழாக	तापसं	ஒரு தபஸ்யினைய
सम्मानं	தொக்கிக்கொண்டு	तस्मिन्	அந்த
सुमहत्	மிக்கக்கொடிய	सरसि	பொய்கையில்
तपः	தபத்தை	ददर्श	கண்டார்.

राघवस्तमुपागम्य तप्यन्तं तप उत्तमम् । उवाच स तदा बावयं धन्यस्त्वमसि सुव्रत ॥
कस्यां योन्यां तपोवृद्ध वर्तसे दृढविक्रम । कौतूहलाच्चां पृच्छामि रामो दाशरथिर्हहम् ॥
कोऽर्थो मनीषितस्तुभ्यं स्वर्गलाभः परोऽथ वा । वराश्रयो यदर्थं त्वं तपस्यसि सुदुष्करम् ॥
यमाश्रित्य तपस्तप्तं श्रोतुमिच्छामि तापस ॥ १७ ॥

ब्राह्मणो वाऽसि भद्रं ते क्षत्रियो वाऽसि दुर्जयः । वैश्यस्तृतीयवर्णो वा शूद्रो वा सत्यवाग्भव ॥

सः	அந்த	रामः	ராமனெனும்
राघवः	ஸ்ரீராகவர்	अहं त्वं	நான் உம்மை
उत्तमं तपः	பெரும் தபத்தை	कौतूहलाच्चां	{ விவரம் அறிந்து
तप्यन्तं	இயற்றிக்கொண்டிருக்		கொள்ளவேண்டுமெ
तं उपागम्य	அவனை அணுகி [கும்	पृच्छामि	ன்கிற அவரவினால்
तदा	அப்பொழுது	सुव्रत	வினாவுகின்றேன்.
बावयं	இந்த மொழியை		மஹத்தான விருதத்
उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி	रं	தை அணுவழக்கின்ற
	னார் :	धम्यः	நீர் [வரே,
दाशरथिः	"தசரதரின் புதல்வனாகிய		மிக்க மகிமைபெற்ற
	வாய்		வராய்

असि	விளங்குகிறீர்.	य आश्रित्य	எவரை உத்தேசித்து
इदविक्रम	தராளண்கையுள்ள	तपः	தவம்
तपोवृद्ध	மதுரை தபஸ்வியே,	तप्तं	புரியப்பட்டது?
कस्यां यो न्यां	எந்த வர்ணத்தில்	वाक्येण वा असि	வேதியராயிருந்தால்
वर्णसे	நீர் முதல்துவளர்ந்தீர்?	ते भद्रं	நீர் இவ்விது வாழ்க.
तुभ्यं	உமக்கு	अश्रियः वा	சுதந்திரியனுடில்
मनीषितः	மனோபிஷ்டமாகித	दुर्वयः असि	வெல்வதற்கரியனாகி
अर्थः कः	பயன் யாது?	शुवीयः	முக்குவது [நீர்.
यं	நீர்	वर्णः	வர்ணத்தவனுன
यद्वयं	எதை உத்தேசித்து	वैश्यः वा	வைசியனு என்ன?
सुदुष्करं	ஆரியப்பெரிய காரியத்	शूद्रः वा	சூத்திரனு என்ன?
तपस्यसि	புரிகின்றீர்? [தை	तापस	தபஸ்வியே
परः	ஸர்க்கோத்திருவந்தமர	सयवाक् हि	உள்ளபடி உண்மை
	கிய	भव	இரும் [பேசுபவராயே
स्वर्गलोकः कथं	ஸ்வர்க்கம் புகலா?	ओतुं	பதிலுக்குச்செனி
वशाश्रयः वा	வேறுவாத்தை உத்		கொடுக்க
	தேசித்தர என்ன?	इच्छामि	காத்துக்கின்றேன்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे षष्ठसप्ततितमः सर्गः ॥

अ दितः श्लोकाः 23210



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2486

षट्सप्ततितमः सर्गः—எழுபத்தாறாவது ஸர்க்கம். || 36 ||

शम्बूकवधः—சம்பூகவதம்.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा रामस्याक्षिष्कर्मणः । अवाकिञ्चरास्तथा भूत्वा वाक्यमेतदुवाच ह ॥

अक्षिष्कर्मणः	{ எந்தக் காரியத்தை யும் கைமாய் முடிக்க வல்லவரான	तथा	இன்னும்
तस्य रामस्य	அந்த ஸ்ரீராமரது	अवाकिञ्चराः	தகையை கிழி போட்
तत् वचनं श्रुत्वा	அம்மொழியைக்கேட்டு,	भूत्वा	ஆகி, [உவராய்
		एतत् वाक्यं	இந்த மொழியை
		उवाच ह	பதிலாபுரைத்தார்:

शूद्रयो न्यां मजातोऽस्मि तप उग्रं समास्थितः । देवत्वं प्रार्थये राम सशरीरो महावशः ॥

राम	“நேற ஸ்ரீராம]	महावशः	அநி சூதரவுடன்
शूद्रयो न्यां	சூத்திரனாகியில்		பாராட்டப்பட்ட
अस्मि मजातः	நான் ஜனரித்தவன்.	सशरीरः	சரீரத்துடன்
उग्रं	உக்கிரமான	देवत्वं	தேவபதவியை
तपः	தவத்தை	प्रार्थये	நான் பிரார்த்திக்
समास्थितः	ஸர்வமுமாய் கைப்		கின்றேன்.
	பற்றியவனுய்		

न मिथ्याऽहं वदे राम देवलोकजिगीषया । शूद्रं मां विद्धि काकुत्स्थ शम्बूको नाम नामतः ॥

ராம	"ஸ்ரீராம!	மா	என்னை
देवलो- } जिगीषया }	தேவலோகத்தை அ டையவேண்டுகின்	शूद्रं	சூத்திரனாய்
अहं	நான் [நாடி யால்]	विद्धि	திருவுள்ளத்தில்
मिथ्या	பொய்	शम्बूकः	சம்புகன் [கொள் ளும்]
न वदे	புகலேன்,	नाम	என
काकुत्स्थ	கேற காசூத்த!	नामतः	பெயர் பெற்றவன் "

भाषतस्तस्य शूद्रस्य खड्गं सुरुचिरप्रभम् । निष्कृष्य कोशाद्विमलं शिरश्चिच्छेद राघवः ॥

राघवः	ஸ்ரீராமவர்	खड्गं	கட்கத்தை
शूद्रस्य	சூத்திரன்	कोशात्	உதையினின்று
भाषतः	இப்படிப் புகன்றதும்	निष्कृष्य	உருவி
विमलं	வெண்மைவாய்	तस्य	அவனது
सुरुचिप्रभं	கண்கடும்வண்ணம் ஒளிகொண்ட	शिरः	சிரத்தை
		चिच्छेद्	வெட்டித்தள்ளினார்.

तस्मिञ्छுद्रे हते देवाः सेन्द्राः साधिपुरोगमाः । साधु साध्विति काकुत्स्थं प्रशशंसुर्मुहुर्मुहुः॥

सेन्द्राः	இந்திரனோடுகூடி பிரபுப்பவர்களும்	हते	மாண்டதும்
		साधु	"நன்று
		साधु	நன்று"
साधिपुरोगमाः	{ அக்னிபகவானுடன் கடியிருப்பவர்களு மான	इति	என
देवाः	தேவர்கள்	सुहुः सुहुः	பலவாறு
तस्मिन् शुद्रे	அந்த சூத்திரன்	काकुत्स्थं	காசூத்தரை
		प्रशशंसुः	கொண்டாடினார்கள்.

पुष्पहृष्टिर्षहत्यासीदिव्यानां सुसुगन्धिनाम् । पुष्पाणां वायुमुक्तानां सर्वतः प्रपपात ह ॥

दिव्यानां	மனோஹரபரிசுக் கின்றனவும்	पुष्पाणां	புஷ்பங்களுடைய
		पुष्पहृष्टिः	பூமணி
सुसुगन्धिनां	அற்புதமான நல்ல வாசனைபுகைபணவும்	सर्वतः	எங்கு பார்த்தாலும்
		प्रपपात	தூளிக்கிடந்தது
वायुमुक्तानां	{ வாழ்பவர்களுடெடுத்த தகொண்டுபோகப் பட்டனவும்	सहस्री	அதியற்புதமாய்
		आनीत	இருந்தது.
		ह	காண்!

सुमीताश्चाब्रुवन्नाम देवाः सत्यपराक्रमम् । सुरकार्यभिदं सौम्य सुकृतं ते महामते ॥ ७ ॥

देवाः	விண்ணவர்கள்	राम	ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
सुमीताः	பரம திருப்தி கொண்டவர்களாகி	अब्रुवन्	இங்ஙனம் அருளிச் செய்தனர்;
सत्यपराक्रमं	விண்மேலகாத பராக் கிரமமுடைய	महामते	"உதாரகுணமுடைய
		सौम्य	புண்பாத்தமாவே!

தேவர்களுக்கு	சுரகர்வ	தேவர்களுக்கு ஆக
{ அண்டந்த பேருத்தி		வேண்டிய காரியம்
யை மறவாந்தன்மை		
யுடையதாய்	இது.	

गृहाण च वरं सौम्य यच्चमिच्छस्यरिन्दम । स्वर्गभाङ्गन हि शूद्रोऽयं त्वत्कृते रघुनन्दन ॥

अरिन्दम	"எப்பொழுது ஐயம் பெறும்	ந	ஆகவில்லை.
रघुनन्दन	ரகுப்பிள்ளையாகிய	हि	ஆனதுபற்றி
सौम्य	புண்பாத்தமாவே!	एवं	தேவரீர்
शूद्रः	தேவரீர் செய்தருளி	यत्	எதை
अयं	சூத்திரனாகும் [யதில்	इच्छसि	திருவுள்ளத்தில் வை
स्वर्गभाङ्ग	இவன்	चरं च	த்திருக்கின்றிறேர
	ஸ்வர்க்கப்புரத்திற்குரி		அந்த அபிப்பிராயத்
	மைபுடையவனாய்	गृहाण	தை
			சொல்லியருள்க.

देवानां भाषितं श्रुत्वा राघवः सुसमाहितः । उवाच प्राञ्जलिर्वाक्यं सहस्राक्षं पुरन्दरम् ॥

सुसमाहितः	மகா பிரதித்திபெற்ற	प्राञ्जलिः	அஞ்சலியுள்ளதராகி
	புண்பாத்தமாவாகிய	सहस्राक्षं	ஆயிரக்கண்ணனான
राघवः	புரீராகவர்	पुरन्दरं	இந்திரனைப் பார்த்து
देवानां	தேவர்களின்	वाक्यं	இந்த மொழியை
भाषितं	மொழிக்கு	उवाच	திருவாய்மலர்ந்த
श्रुत्वा	திருக்கேளிகாய்த்து		ருளினார்:

यदि देवाः प्रसन्ना मे द्विजपुत्रः स जीवतु । दिशन्तु वरमेतन्म ईप्सितं परमं मम ॥१०॥

देवाः	"தேவர்கள்	जीवतु	பிழைத்தெழுக.
मे	எனக்கு	मम	எனது
प्रसन्नाः	அனுக்கொறும் செய்	परमं	முக்கியமான
	கிறவர்கள்	ईप्सितं	மனோபிஷ்டமாயிருக்
यदि	ஆகில்	एतत्	உந்த [கிறதாகிய
सः	அந்த	वर्	பரிசை
द्विजपुत्रः	அந்தணனது புதல்	मे	எனக்கு
	வன்	दिशन्तु	தந்தருள்க.

ममापचाराद्यातोऽसौ ब्राह्मणस्यैकपुत्रकः । अप्राप्तकालः कालेन नीतो वैवस्वतक्षयम् ॥

ब्राह्मणस्य	"அந்தணரது	अप्राप्तकालः	குடிவைத்தப்பருவத்தி
एकपुत्रः	ஏகபுத்திரன்	असौ	இவன் [விருக்கும்
कालेन	யமனால்	मम	எனது
वैवस्वतक्षयं	யமனைகத்திற்கு	अपचारात्	அபசாரத்தினால்
नीतः	எடுத்துக்கொண்டு	यातः	இக்கதியை அடைந்த
	போய்விடப்பட்டான்.		வன்.

तं जीवयत भद्रं वो नानृतं कर्तुमर्हथ । द्विजस्य संश्रुतोऽर्थो मे जीवयिष्यामि ते सुतम् ॥

த	"அவனை	மே	எனது
जीवयत	பிழைப்பூட்டுக.	अर्थः	கடமை
वः	உங்களுக்கு	संश्रुतः	வாக்கவரிக்கப்பட்டது.
भद्रं	இதுவே சாபவ்ய	द्विजस्य	வேதியனுக்கு
ते	உமது [மாகும்.	अनुतं	புகன்றவாக்கு பொய்
सुतं	மகனை		மொழியாவதை
जीवयिष्यामि	பிழைப்பூட்டுகிறேன்	कर्तुं	நீங்கள்
	என்று	अर्हथ न	செய்யலாகாது."

राघवस्य तु तद्वाक्यं श्रुत्वा विबुधसत्तमाः । प्रयुचू राघवं प्रीता देवाः प्रीतिसमन्वितम् ॥

विबुधसत्तमाः	மகா ஞானிகள் அகிய	वाक्यं	திருவாக்குக்கு
देवाः	தேவர்கள்	श्रुत्वा	திருச்செவிகாய்த்து
राघवस्य	ஸ்ரீராமவாது		பிரத்யுபகாரம்செய்யக்
तु	இவ்விஷயத்தில்	प्रीताः	{ கடமைப்பட்டவர்
प्रीतिसमन्वितं	ப்ரீதிகாரணமாய்		களாகி
	உள்ளமுருகிவரும்	राघवं	ஸ்ரீராமவரைப்பார்த்து
सत्	அந்த	प्रयुचूः	இந்தப்பதினை திருவாய்
			மலர்ந்தருளினார்.

निर्वृतो भव काकुत्स्थ सोऽस्मिन्नहनि बालकः । जीवितं प्राप्तवान्भूयः समेतश्चापि बन्धुभिः॥

काकुत्स्थ	"தேற காசுத்தரே !	प्राप्तवान्	கண்டவனாய்
सः	அந்த	बन्धुभिः अपि	பந்துக்களோடேயும்
बालकः	பாலகன்	समेतः	பொய்ச்சேர்ந்து
अस्मिन्	இந்த		விட்டான்.
अहनि च	ஐ = தினத்திலேயே	निर्वृतः	மனக்கவலையொழிந்த
भूयः	திரும்பவும்		வராய்
जीवितं	உயிரை	भव	ஆகும்.

यस्मिन्मुहूर्ते काकुत्स्थ अद्रोऽयं विनिपातितः । तस्मिन्मुहूर्ते बालोऽसौ जीवेन समयुज्यत ॥

काकुत्स्थ	"தேற காசுத்தரே !	तस्मिन्	அதே
अयं मुद्रः	இந்த முத்திரன்	मुहूर्ते	முகூர்த்தத்தில்
यस्मिन्	எந்த	असौ	இந்த
मुहूर्ते	முகூர்த்தத்தில்	बालः	பாலகன்
विनिपातितः	ஐம்ஹரிக்கப்பட்டா	जीवेन	உயிருடன்
	னே	समयुज्यत	வாழ்ந்துவருகிறான்.

स्वस्ति शशुहि भद्रं ते साधु याम नरर्षभ । अगस्त्यस्याश्रयपदं द्रष्टुमिच्छाम राघव ॥

नरर्षभ	"தேற புருஷோத்தம !	साधु	சரியாய்
राघव	தேற ராமவ !	भद्रं	காரியமித்தி ஆகி
ते	தேவரீருக்கு		விட்டது

स्वस्ति	ஸுக்ந்தையே	इच्छामः	{ நாங்கள் எண்ணம் கொண்டிருக்கின் றோம். நேராய் நாங்கள் அவ் விடம் செல்லுகின் றோம்.
प्राप्नुहि	நீர் அனுபவிப்பீராக.		
अगस्त्यस्य	அகஸ்தியரது	याम	
आश्रमपदं	தபாவனத்தைய		
द्रष्टुं	தரிசிக்க		

तस्य दीक्षा समाप्ता हि ब्रह्मर्षेः सुमहाद्युतेः । द्वादशं हि गतं वर्षं जलशय्यां समासतः ॥

तस्य	“அந்த	समासतः हि	கழியும் வகையை சந் தேஜமுண்டாமலே
सुमहाद्युतेः	மஹாபிரபாவரான யாகிய	गतं	கழிந்துவிட்டது.
ब्रह्मर्षेः	பிரம்மரிஷிக்கு	दीक्षा हि	{ தபாவில் காய்க்கிற த்கிற்கு எங்கல்பித் துக்கொண்டிருந்த காலமும்
जलशय्यां	இலத்திலேயே சயனித் திருத்தலில்		
द्वादशं	பன்னிரண்டு	समाप्ता	முடிவுபெற்றது.
वर्षं	வருஷகாலம்		

काकुत्स्थ तद्ब्रमिध्यामो मुनिं समभिनन्दितुम् । त्वं चाप्यागच्छ भद्रं ते द्रष्टुं तद्विषयसत्तमम् ॥

काकुत्स्थ	“தேற காசுத்தரே!	तं ज.वि.सत्तमं	அந்த மஹாரிஷியிடம்
मुनिं	ரிஷியை	द्रष्टुं	தரிசிக்க
समभिनन्दितुं	கண்டு போற்றுவ	आगच्छ	கடவர திருவுள்ளம் கொள்ளவேண்டும்.
तत्	அவ்விடத்திற்கு[தற்கு	ते भवि	தேவரிருக்கும்
ब्रमिध्यामः	போகிறோம்.	भद्रम्	நன்மை விளையும்.”
त्वं च	தேவரிடும்		

स तथेति प्रतिज्ञाय देवानां रघुनन्दनः । आरुरोह विमानं तं पुष्पकं हेमभूषितम् ॥१९॥

सः	அந்த	हेमभूषितं	ஸவர்ணத்தாலான
रघुनन्दनः	ரகுந்தனன்		கரிக்கப்பட்டதான
देवानां	தேவர்களுக்கு	तं	அந்த
तथा	அவ்வண்ணமே	पुष्पकं विमानं	புஷ்பகவிமானத்தில்
इति	செய்வதாகி	आरुरोह	எறினார்.
प्रतिज्ञाय	உடன்பட்டு		

ततो देवाः प्रयातास्ते विमानैर्वहुविस्तैः । रामोऽप्यनुजगामाशु कुम्भयोनेस्तपोवनम् ॥

ते देवाः	அந்த எண்ணவர்கள்	तपोवनं	தபாவனத்திற்கு
बहुविस्तैः	பலவகையான	आशु	விவரவில்
विमानैः	விமானங்களிலேறிக் கொண்டு	प्रयाताः	சென்றார்கள்.
ततः	இவ்விடத்திலிருந்து	रामः अवि	ஸ்ரீராமரும்
कुम्भयोनेः	அகஸ்தியமுனிவரது	अनुजगाम	பிந்தொடர்ந்து சென்றார்.

दृष्ट्वा तु देवान्संभाषानगस्त्यस्तपसां निधिः । अर्चयामास धर्मात्मा सर्वोस्तानविशेषतः ॥

தபசா் நிதி:	தபோநிதியானவரும்	दृष्ट्वा	கண்டு
धर्मात्मा	தருமாத்மாவாகிய	तान्	அவர்கள்
अगस्त्यः	அகஸ்தியர்	सर्वान् तु	எல்லோரையும்
संभाषान्	நேரில் எழுந்தருளியி	अविशेषतः	ஒரேமாதிரியாய்
	ருக்கும்		உபசரித்து
देवान्	தேவர்களை	अर्चयामास	பூஜித்தார்.

प्रतिपृष्ट ततः पूजां सम्पूज्य च महामुनिम् । जग्मुस्ते विदशा दृष्ट्वा नाकपृष्ठं सहानुगैः ॥

ते	அந்த	संपूज्य	உபசரித்துவிட்டு
विदशाः	தேவர்கள்	ततः	அவ்விடத்திலிருந்து
पूजां	பூஜையை	सहानुगैः	கடவந்தவர்களுடன்
प्रतिपृष्ट	பெற்றுக்கொண்டு	नाकपृष्ठं	தேவலோகத்திற்கு
दृष्ट्वा	ப்ரீதிபுற்றவர்களாய்	जग्मुः	போய்க்கேர்ந்தார்கள்.
महामुनिं च	மகாமுனிவரையும்		

गतेषु तेषु काकुत्स्थः पुष्पकादवस्था च । ततोऽभिवादयामास ह्यगस्त्यमृषिसत्तमम् ॥

तेषु	அவர்கள்	ततः	உடனே
गतेषु च	சென்றபின்னர்	अमृषिसत्तमं	மகாமுனிவராகிய
काकुत्स्थः हि	காகுத்தஸ்தரும்	अगस्त्यं	அகஸ்தியரை
पुष्पकात्	புஷ்பகவிமானத்தி	अभिवादयामास	அடிபணித்து வணங்
अवस्था	இறங்கி [விந்து		கினார்.

सोऽभिवाद्य महात्मानं ज्वलन्तमिव तेजसा । आतिथ्यं परमं प्राप्य निपसाद नराधिपः ॥

सः	அந்த	महात्मानं	மஹாத்மானை
नराधिपः	மன்னர்	अभिवाद्य	நமஸ்கரித்து
तेजसा	மகிமைமிகுநால்	परमं	சரியான
	{ கொழுந்துவிட்டுடொ	आतिथ्यं	அதிதிபூஜையை
ज्वलन्त इव	{ பும் தீயைப்போல்	प्राप्य	பெற்றபின்னர்
	{ சோதியவ்வினங்கும்	निपसाद	உட்கார்த்தார்.

तमुवाच महातेजाः कुम्भयोनिर्महातपाः । स्वागतं ते नरश्रेष्ठ दिष्ट्या मामोऽसि राघव ॥

महातेजाः	மஹாதேஜோவானும்	प्रासः अपि	தேவரீர் எழுந்தருளி
महातपाः	மகாதபஸ்ஸிபுமான		விருக்கிதீர் என்பது
कुम्भयोनिः	அகஸ்தியர்	दिष्ट्या	எனது பாக்கிய விசே
तं	அவரைப்பார்த்து		ஷம்.
उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி	ते	தேவரீருக்கு
	னார்:		{ நான் செய்யும் வழி
नरश्रेष्ठ	"தேறு புருஷோத்தம!	स्वागतम्	{ பாட்டை ஏற்றுக்
राघव	தேறு சாகவ!		{ கொள்ளிவைத்துந்,

त्वं मे बहुमतो राम गुणैर्बहुभिस्तर्पैः । अतिथिः पूजनीयश्च मम नित्यं हृदि स्थितः ॥

ராம	"ஹே ஸ்ரீராம!	बहुमतः	ஸர்வமுமாய்
बहुभिः	எண்ணிறந்த	मम	எனது
उत्तमैः	உத்தம	हृदि	உள்ளத்தில்
गुणैः	குணங்களால்	स्थितः च	{ ஆவாஹனம் செய்து வைக்கப்பட்டிருக் கிறவருமாதல
पूजनीयः	பூஜிக்கத்தக்க பெரி யோராய்	त्वं	தேவரீர்
नित्यं	எப்பொழுதும்	अतिथिः	அதிதியாய் விளங்கு கிறீர்.
मे	எனக்கு		

सुरा हि कथयन्ति त्वामागतं श्रद्धयातिनम् । ब्राह्मणस्य तु धर्मेण त्वया जीवापितः सुतः ॥

ब्राह्मणस्य	"பிராம்மணனது	त्वं	தேவரீரை
सुतः	மகன்	श्रद्धयातिनं	குத்திரகை & கொன் றவராயும்
त्वया	தேவரீரால்	आगतं हि	இங்கு எழுந்தருளி யிருப்பவராகவும்
जीवापितः	பிழைப்பூட்டப்பட் டான் என்றும்	सुराः	தேவர்கள்
तु	இதுவிகழத்தில்	कथयन्ति	சொன்னார்கள்.
धर्मेण	தர்மவிதிப்பிரகாரம்		

उष्यतां चेह रजनी सकाशे मम राघव । प्रभाते पुष्पकेण त्वं गन्तासि पुरमेव हि ॥२८॥

राघव	"ஹே ராகவா!	त्वं	தேவரீர்
इह च	இவ்விடத்திலேயே	प्रभाते एव	நாளைக் காலைிலேயே
मम	என்	पुष्पकेण	புஷ்பகவிபானத் திலேறிக்கொண்டு
सकाशे हि	அருகேயே	पुरं	ககரத்திற்கு
रजनी	இன்றிரவு	गन्तासि	எழுந்தருள்க.
उष्यतां	இருந்து கழிக்கப் பட்டும்.		

त्वं हि नारायणः श्रीमांस्त्वयि सर्वं प्रतिष्ठितम् । त्वं प्रभुः सर्वभूतानां पुरुषस्त्वं सनातनः ॥

त्वयि	"தேவரீரிடத்தில்	त्वं	தேவரீர்
सर्वं	ஸகலமும்	सनातनः पुरुषः	ஆதிபுருஷன்.
प्रतिष्ठितं	அடங்கியிருக்கிறது.	त्वं	தேவரீர்
सर्वभूतानां	ஸகல பூதங்களுக்கும்	श्रीमान्	ஸ்ரீவின் பதியான
त्वं	தேவரீர்	नारायणः हि	ஸ்ரீமகாநாராயண
प्रभुः	பிரபு.		முந்தி.

प्रतिगृह्य ततो रामस्तदाभरणमुत्तमम् । आगमं तस्य दीप्तस्य प्रष्टुमेवोपचक्रमे ॥ ३४ ॥

ராம:	ஸ்ரீராமர்	தத: எவ	அதன் பின்னரே
उत्तमं	உத்தமமான	दीप्तस्य	ஜோதிமயமாய்
तत्	அந்த	तस्य	அதின் [விளக்கும்
आमरणं	ஆபரணத்தை	आगमं	வரலாற்றை
प्रतिगृह्य	பெற்றுக்கொண்டு	प्रष्टु उपचक्रमे	வினவலாபினை.

अत्यद्भुतमिदं दिव्यं वपुषा युक्तमुत्तमम् । कथं भगवता प्राप्तं कुतो वा केन वा हृतम् ॥

वपुषा	*உருவத்தால்	कुतः वा	எவ்வகையிலோ
उत्तमं	உதற்கும் மேலாய்	केन वा	எக்காரணத்தாலோ
युक्तं	விளக்குகிறது	हृतं	கைமேந்தி வரக்கப்பட்ட
अत्यद्भुतं	அற்புதமான		முருக்கிறதுமாயிய
दिव्यं	அழகுவாய்ந்து விளங்குகிறது	इदं	இது
		कथं	எங்ஙனம்
भगवता	தேவரீரால்	प्राप्तम्	அடைபட்டது?

कुतः हलितया ब्रह्मन्पृच्छामि त्वां महायशः । आश्चर्याणां बहूनां हि निधिः परमको भवान् ॥

भवान् हि	*தேவரீரே	महायशः	மகாயாஸ்கியாகிய
आश्चर्याणां	ஆச்சரிய விஷயம்	ब्रह्मन्	மஹர்ஷிபே,
	களின்		விஷயங்களை கேட்ட
बहूनां	எண்ணிறத்ததற்கு	कुतः हलितया	{ நியவேணுமெனும்
परमको	ஸர்வோத்திருந்த		அவாவினும்
	மாய	त्वां	தேவரீரை
निधिः	சமுத்திரம்.	पृच्छामि	நான் வினாவானேன்.

एवं ब्रुवति काकुत्स्थे मुनिर्वाक्यमयाब्रवीत् । शृणु राम यथावृत्तं पुरा त्रेतायुगे युगे ॥

काकुत्स्थे	காகுத்தர்	त्रेतायुगे	திரேதாயுகமெனப்
एवं	இங்ஙனம்		படும்
ब्रुवति	கேட்டருளியதும்	युगे	யுகத்தில்
मुनिः	ரிஷி	पुरा	முன்னொருகால்
अथ	பின்வரும்	यथावृत्तं	நடைபெற்ற ஒரு விஷ
वाक्यं	மொழியை		யத்தின் விவரத்தை
अब्रवीत्	திருவாய்ப்பலர்க்கருளி	शृणु	கேட்பிராக.
राम	*தேவ ஸ்ரீராம! [ஊர்:		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे षट्सप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23247

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2523



सप्तसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்தேழாவது ஸர்க்கம். || ७७ ||

स्वर्गिप्रश्नः—அகஸ்தியமுனி தீவ்லிபபுருடனிடத்தில் கேள்ப்பது

पुरा तैतायुगे राम हारण्यं बहुविस्तरम् । समन्ताद्योजनशतं निर्मगं पक्षिवर्जितम् ॥ १ ॥

ராம	"தேற ஸ்ரீராம!	யோனசு	நாறுயோஜனை நூரம்
தெயுடு	தீராதாயுதத்தில்		வகையில்
புர	முன்பு	நிர்ம	மிருகங்கள் யாதுமில்
புவிர்	அதிலிஸ் தீர்ண		னததாய்
	முன்னதாய்	பகிவரித் தி	பறவைகள் யாதுமில்
			னததாயும்
சமந்த	சுற்றி எல்லாப்பக்கம்	அரண்ய	ஒர் ஆரண்யமாயிருந்
	கனிதும்		தது.

तस्मिन्निर्मानुषेऽरण्ये कुर्वाणस्तप उत्तमम् । अहमाक्रमितुं सौम्य तदरण्यमुपागमम् ॥ २ ॥

சௌ	"தேற புண்யாத்மா	குவா:	இயற்றிக்கொண்ட
தஸின்	அந்த [வே!	அ	நான் [குந்த
நிர்மானு	தீர்மா னுஷ்பயமான	அகமிந்	சுற்றிப்பார்ப்பதற்கு
அரண்	ஆரண்யத்தில்	தர அரண்	அந்த ஆரண்யத்தில்
உத்த	ஒரு மிகப்பெரிய	உபாசம	ஒருகாலத்தில் என்
த:	தவத்தை		கும் அணுகிருந்தேன்.

तस्य रूपमरण्यस्य निर्देष्टुं न शशाक इ । फलमूलैः सुखास्वादैर्वहुरूपैश्च काननैः ॥ ३ ॥

फलमूलैः च	"பழக்களா தும் கிழல்	அரண்ய	ஆரண்யத்தினுடைய
	குதளா தும்	சு	அமைப்பை
सुखास्वादैः	மனோஹரமாய்		
बहुरूपैः	பலவகைப்பட்டவை	நிர்देष्टुं इ	{ இத்தன்மையதென
	களாயிருக்கும்		மனதில் வாங்கிக்
काननैः	உபவனங்களால்		கொள்வதற்கும்
तस्य	அந்த	न शशाक	அணாதீயமாயிருந்
			தது.

तस्यारण्यस्य मध्ये तु सरो योजनमायतम् । हंसकारण्डवाकीर्णं चक्रवाकोपशोभितम् ॥

पशोत्पलसमाकीर्णं समतिक्रान्तशैवलम् । तदाश्रयमिवात्यर्थं सुखास्वादमनुत्तमम् ॥ ५ ॥

अरजस्कं तथाऽक्षोभ्यं श्रीमत्पक्षिगणायुतम् । समापे तस्य सरसो महद्द्रुतमाश्रमम् ॥ ६ ॥

सर्व	"அப்பொழுது	चक्रव.क.प-	சக்ரவாகங்களால்
तस्य	அந்த	शोभितं	} அழகுபெற்றதும்
अरण्यस्य	ஆரண்யத்தினுடைய	पशोत्पल-	} தாமரை செவ்வல்
मध्ये	மத்தியில்	समाकीर्णं	} இவைகளால் எங்கும்
योजनं	ஒரு யோஜனை		நிறையப்பெற்றதும்
आश्रितं	நீளமுன்னதும்	समतिक्रान्त-	} பாசி என்பதையே
हंसकारण्डवा-)	ஹம்ஸங்கள், காரண்	शैवलं	} கண்டிசாததும்
कीर्णं	டவங்கள், இவைகளால்	अनुत्तमं	ஒப்பயர் விலை தபடி
	நிறையப்பெற்றதும்	अत्यर्थं	அதிக

அவ்யை இர
சுலாசுவ
அவ்யை
அவ்யை
புஷ்பிணாபுரம்
ததா

அவ்யை இர
சுலாசுவ
அவ்யை
அவ்யை
புஷ்பிணாபுரம்
ததா

அவ்யை இர
சுலாசுவ
அவ்யை
அவ்யை
புஷ்பிணாபுரம்
ததா

புராணம் புஷ்பமத்யை தபஸிவநவநிதம் । ததாஹமவசம் ராதி நேதாரி புருஷப ॥ ७ ॥

புருஷப
புராணம்
அத்யை
புஷ்ப

புருஷப
புராணம்
அத்யை
புஷ்ப

புருஷப
புராணம்
அத்யை
புஷ்ப

புராணம் புஷ்பமத்யை தபஸிவநவநிதம் । ததாஹமவசம் ராதி நேதாரி புருஷப ॥ ८ ॥

புராணம்
புஷ்ப
அத்யை
புஷ்ப

புராணம்
புஷ்ப
அத்யை
புஷ்ப

புராணம்
புஷ்ப
அத்யை
புஷ்ப

புராணம் புஷ்பமத்யை தபஸிவநவநிதம் । ததாஹமவசம் ராதி நேதாரி புருஷப ॥ ९ ॥

புராணம் புஷ்பமத்யை தபஸிவநவநிதம் । ததாஹமவசம் ராதி நேதாரி புருஷப ॥ १० ॥

புராணம்
புஷ்ப
அத்யை
புஷ்ப

புராணம்
புஷ்ப
அத்யை
புஷ்ப

புராணம்
புஷ்ப
அத்யை
புஷ்ப

अथापश्यं मुहूर्तात्तु दिव्यमद्भुतदर्शनम् । विमाने परमोदारं हंसयुक्तं मनोजवम् ॥ ११ ॥

मुहूर्तात् अथ	" முகூர்த்தகாலம்	परमोदारं	அதிகரிசாலமாரவிரிஞ்சுக்
	மரணமும்		கிறதாய்
तु	உடனே	हंसयुक्तं	அன்னப்பறவைகளால்
विमानं	ஓர் விமானத்தை		வகிக்கப்பெற்றதாய்
हंसं	அமாணுஷ்யமாய்	मनोजवं	மனோவேகமாரவிரிஞ்சுக்
अद्भुतदर्शनं	அற்புதக்காட்சி நகு		கின்றதாயும்
	கின்றதாய்	अपश्यम्	நான் கண்டேன்.

अत्यर्थं स्वर्गिणं तत्र विमाने रघुनन्दन । उपास्तेऽप्सरसां वीर सहस्रं दिव्यभूषणम् ॥

रघुनन्दन	" நேறு ரகுநந்தன !	दिव्यभूषणं	திவ்யமரண பூஷணம்
वीर	நேறு வீர !		கொடுத்தவர்களாய்
तत्र	அந்த	स्वर्गिणं	{ இறந்து ஸ்வர்க்கவா
विमाने	விமானத்தில்		வாயியிருக்குமொ
अप्सरसां	அப்ஸரஸ்களின்	अत्यर्थं	ருவரை
सहस्रं	ஆயிரவர்கள்	उपास्ते	அதிகரித்ததைபுடன்
			சேவித்துக்கொண்டி
			ருந்தார்கள்.

गायन्ति दिव्यगेथानि वादयन्ति तथाऽपराः । मृदङ्गवीणापणवाभृत्यन्ति च तथाऽपराः ॥

दिव्यगेथानि	" மதுரமான தேயம்	वाद्यन्ति	முழக்கினார்கள்.
गायन्ति	பாடினார்கள். [களை	तथा	அப்படியே
तथा अपराः	அப்படி 'வ வேறுகிஸ்	अपराः च	வேறுகிலரும்
मृदङ्ग-	மிருதங்கங்களையும்,	वृत्यन्ति	நர்த்தனமாயினார்கள்.
वीणापणवान् }	விளைகளையும், பண		
	வமென்றவாத்தியம்		
	களையும்		

अपराश्चन्द्रश्म्याभैर्हேमदण्डैश्च चामरैः । दोधुयुर्वदनं तस्य पुण्डरीकनिभेक्षणम् ॥ १४ ॥

अपराः च	" வேறுகிலரும்	चन्द्रश्म्याभैः	சந்திரசிரணம் போ
तस्य	அவரது		ன்ற சேனையுடைய
पुण्डरीकनि-	செந்தரபஸரமவர்	हेमदण्डैः	பொன்னுலாண் கைப்
भेक्षणं }	போன்ற நேத்திரங்க		பிழகளை யுடைய
	ளுள்ள தரண	चामरैः	சாமரங்களால்
वदनं	முகமண்டலத்தை	दोषयुः	விசினார்கள்.

ततः सिंहासनं त्यक्त्वा मेरुकूटमिवांशुमान । पश्यतो मे तदा राम विमानादवस्था च ॥

तं शवं भक्षयामास स स्वर्गी रघुनन्दन	॥ १५ ॥	पश्यतः	பார்ந்துக்கொண்டே
रघुनन्दन	" நேறு ரகுநந்தன !		நிற்கையில்
राम	நேறு ராம !	स्वर्गी	ஸ்வர்க்கவா வாயியி
तदा	அப்பொழுது	सः	அவர்
मे	நான்		[ருக்கும்

விமானே	சிம்மாசனத்தை	विमानान्	விமானத்தினின்று
अंशुमान्	சூரியபாதவான்	अवरोह	இறங்கி
मेरुकुटं	மேருகடமெனும்	ततः	அவ்விடத்தில்
	சிகரத்தை	त	அந்த
इव	எப்படியோ அப்படி	शत्रु च	பிணத்தையே
स्यत्वा	விட்டெழுந்து [யே]	मअशामास	புகித்தார்.

तथा भुक्त्वा यथाकापं मांसं बहुसुपीवरम् । अवतीर्य सरः स्वर्गी संस्पृमुपचक्रमे ॥ १६ ॥

स्वर्गी	“இறந்து ஸ்வர்க்கத் திறிசுக்குமவர்	यथा ह्यनं	வேண்டிய அளவு
तथा	அப்படியே	भुक्त्वा	தன்றுவிட்டு
बहुसुपीवरं	{ அதிகமாயும் சூசிகா மாயும் கொழுப் புள்ளதாயுமிருக்கும்	संस्पृष्टुं	கைகால்சுழுவ
मांसं	மாம்சத்தை	सरः	தடாகத்தில்
		अवतीर्य	இறங்க
		उपचक्रमे	ஆரப்பித்தார்.

उपसृष्ट्य यथान्यायं स स्वर्गी रघुपुङ्गव । आरोहुमुपचक्राम विमानवरमुत्तमम् ॥ १७ ॥

रघुपुङ्गव	“ஹே ரகுத்தம!	उपसृष्ट्य	ஆசுமணஞ்செய்துவிட்
स्वर्गी	இறந்து ஸ்வர்க்கவர்	उत्तमं	மிகப்பெரியதான [டு
	வரியாகிய	विमानवरं	விமானகிரேஷ்டத்தில்
सः	அவர்	आरोहुं	ஏறிக்கொள்வதற்கு
यथान्यायं	சாஸ்திரோத்தமாய்	उपचक्राम	வழிநடத்தார்.

तमहं देवसङ्काशमारोहन्तमुदीक्ष्य वै । अथाहमब्रुवं वाक्यं स्वर्गिणं पुरुषर्षभ ॥ १८ ॥

पुरुषर्षभ	“ஹே புருஷோத்தம!	आरोहन्तं वै	விமானத்திலேறப்போ
अहं	நான்	त	அவரை [செவருமாகிய
स्वर्गिणं	இறந்து ஸ்வர்க்கவர்	उदीक्ष्य	போய் நேரில்நிசித்து
	வியாபிசூப்பவரும்	अहं	நான்
देवसङ्काशं	தேவர்களைப்போலி	अथ वाक्यं	இந்த மொழியை
	சூப்பவரும்	अब्रुवम्	கிண்ணப்பஞ்செய்
			தேன்:

को भवान्देवसङ्काश आहारश्च विगर्हितः । त्वयेदं भुज्यते सौम्य किमर्थं वक्तुर्भईसि ॥

देवसङ्काशः	“தேவத்தன்மையு	तथा	தேவரோல்
भवान् कः	தேவரீர் யார்? [டைய	भुज्यते	புகிக்கப்பட்டது.
आहारः च	உணவோ	किमर्थं	அததாக்கம்
विगर्हितः	இகழ்த்தக்கதாயிருக்	वक्तुं	கிளக்கத்திருவாய்
	கிறது.		மலர்
सौम्य	ஹே புண்பாத்தமா!	अहंसि	திருவுள்ளமகொள்ள
इदं	இது		வேண்டும்.”

कस्य स्यादीदृशो भाव आहारो देवसम्पतः । आश्रयं वर्धते सौम्य श्रोतुमिच्छामि तच्चतः ॥

சௌம்ய	"தேற புண்யர்தமா !	कस्य	யாருக்கு
संपतः	உண்ணாமபில்	स्यात्	ஏற்படும் என்கிற
देवसम्पतः	தேவர்கள் ஒப்புக் கொண்டு	आश्रयं	விஷயம் தெரியாமல் பிரயித் துறிற்கும்
भावः	கிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிற துமாகிய	वर्धते	வளருகிறது. [கிரைமை]
ईदृशः आहारः	இப்படிப்பட்ட உணவு	श्रोतुं	திருவாக்கைக் கேட்க
		इच्छामि	காத்திற்கின்றேன்."

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे सप्तसप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23267



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2543

अष्टसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்தெட்டாவது ஸர்க்கம். ॥ 32 ॥

श्वेतराजोपाख्यानम्—சுவேதமஹாராஜனின் சரித்திரம்.

श्रुत्वा तु भणितं वाक्यं मम राम शुभाक्षरम् । प्राञ्जलिः प्रत्युवाचेदं स स्वर्गी रघुनन्दन ॥

रघुनन्दन	"தேற ரகுந்தன !	प्राञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தராகி
राम	தேற ராம !	शुभाक्षरं	இனியமொழியாயிருக்கிற
स्वर्गी	ஸ்வர்க்கவாஸியாகிய		
सः	அவர்	इदं	பின்வரும்
मम	எனது	वाक्यं	மொழியை
भणितं	பேச்சை	प्रत्युवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி
श्रुत्वा तु	கேட்டருளியபின்னர்		ஊர் :

शृणु ब्रह्मन्युरावृत्तं ममैतत्सुखदुःखयोः । दुरतिक्रमणीयं हि यथा पृच्छसि मां द्विज ॥

द्विज	"தேற வேதிய !	पृच्छसि	தேவரீர் கேட்டருளி
ब्रह्मन्	முனிவரே !		விரோ
मम	எனது	पूरावृत्तं	தூர்விகத்தில் நடைபெற்றதும்
सुखदुःखयोः	சுகம் துக்கம் இவ்விரண்டையுட்பற்றி	दुरतिक्रमणीयं हि	விளக்கமுடியாமலிருக்க
यथा	எனது	एतत्	அதை [கிற துமாகிய
मां	என்னை	अणु	கூறுகின்றேன், கேளும்.

पुरा वैदर्भको राजा पिता मम महायशः । सुदेव इति विख्यातस्त्रिषु लोकेषु वीर्यवान् ॥

पुरा	"பூர்வத்தில்	वैदर्भकः	விதர்ப்பதேசத்தரசர்.
मम	எனது	त्रिषु	மூன்று
राजा	பிரபுவும்	लोकेषु	உலகங்களிலும்
पिता	பிதாவுமாகிய	वीर्यवान् इति	வீரவந்தரென
सुदेवः	சுதேவரென்பவர்	विख्यातः	பிக்க பிரசித்திபெற்றவர்.
महायशः	மகா புகழ்பெற்ற		

भ्रातरं सुरयं राज्ये ह्यभिषिच्य महीपतिम् । इदं सरः समासाद्य तपस्तप्तं मया चिरम् ॥

भ्रातरं "1 தம்பியாகிய
सुरयं हि ஸுராதேவியே
राज्ये ராஜ்யத்தின்
महीपति मஹிபதியாய்
अभिषिच्य முடிசூட்டிவிட்டு
इदं இந்த

सरः தடாகத்தை
समासाद्य அடைந்து
मया என்னால்
चिरं வெகுநாளும் வரைக்
तपः தவம் [கும்
तप्तम् புரியப்பட்டது.

सोऽहं वर्षसहस्राणि तपस्वीणि महावने । तपसा सुदुष्करं प्राप्तो ब्रह्मलोकमनुत्तमम् ॥१०॥

सः "1 அந்த
अहं நான்
महावने பெருங்காணில்
षीणि மூன்று
वर्षसहस्राणि ஆரேரமரண்டனவு
सुदुष्करं மகாபிரயாணசுடான

तपः தவத்தை
तपसा புரிந்து
अनुत्तमं ஸர்வமாத்மிகுந்த
[மாவிய
ब्रह्मलोकं பிரம்மலோகத்தை
प्राप्तः அடைந்தேன்.

तस्य मे स्वर्गभूतस्य क्षुत्पिपासे द्विजोत्तम । बाधेते परमोदार ततोऽहं व्यधितेन्द्रियः ॥

गत्वा त्रिमुवनश्रेष्ठं पितामहमुवाच ह

॥ ११ ॥

परमोदार "1 அதி அன்பு காட்டு
[இத
द्विजोत्तम பிரமணதிகாமனியே,
स्वर्गभूतस्य ஸ்வர்க்கவாஸம்
तस्य அந்த [பெற்ற
मे எனக்கு
क्षुत्पिपासे பசியும் தாகமும்
बाधेते ஒயா துன்பமியற்
ततः அதனால் [நினை.

ह ऐயோ
अहं நான்
व्यधितेन्द्रियः இத்திரியக்களெல்
[ளாம் தளர்ந்தவனாய்
त्रिमुवनश्रेष्ठं மூவுலகங்களுக்கும்
[தலைவரான
पितामहं பிரம்மதேவரிடம்
गत्वा சென்று
उवाच இங்ஙனம் விண்ணப்
[பம் செய்தேன்:

भगवन्ब्रह्मलोकोऽयं क्षुत्पिपासाविवर्जितः । कस्यायं कर्मणः पाकः क्षुत्पिपासानुगो ब्रह्मम् ॥

भगवन् "1 ஸ்வாமி!
अयं இந்த
ब्रह्मलोकः பிரம்மலோகம்
क्षुत्पिपासा- } பசி, தாகங்களுக்கிட
विवर्जितः } மில்லாதது.
अहं हि நானே

क्षुत्पिपासानुगः { பசிக்கும் தாகத்திற்
[கும் அடிமையாயி
[ருக்கிறேன்.
अयं पाकः இந்த தகையெழுத்து
कस्य எந்த
कर्मणः பூர்வகிருத்பந்துடையது?

आहारः कथं मे देव तन्मे ब्रूहि पितामह

॥ १२ ॥

पितामह देव "1 நேறு பிரம்மதேவரே!
मे எனக்கு
आहारः कः च உணவு எது?

मे எனக்கு
तव அதை
ब्रूहि சொல்லியருள்க.

पितामहस्तु मामाह तवाहारः सुदेवज । स्वादूनि स्वानि मांसानि तानि भक्षय नित्यशः ॥

பி.ம.ஹ:	“பிரம்மதேவர்	स्वादूनि	சூசிகாமாமிருக்கின்ற
तु	இதுவிஷயத்தில்		வைகளுக்குமான
मां	எண்ணிப்பார்த்து	मांसानि	சரீரத்தகைகளை
आह	இப்படி அருளிஞர்.	नित्यशः	மான்றோறும்
सुदेवज	ஸுதேவன் மைந்த	भक्षय	நீ தின்னவேண்டும்.
तानि	அந்த [னே!	तव	உனக்கு
स्वानि	உன்னுடையதாயிருக்கிறவைகளும்	आहारः	உணவிதுவே.

स्वशरीरं त्वया पुष्टं कुर्वता तप उत्तमम् । अनुसं रोहते श्वेत न कदाचिन्महामते ॥ १५ ॥

महामते	“சூசீமபுத்தியுடைய	उत्तमं	உத்தமமான
श्वेत	தேற சுவேத!	तपं	தவத்தை
कदाचि	முன்னமேயே	कुर्वता	புரிந்துகொண்டிருத்த
अनुसं	விதைக்காதது	त्वया	உன்னால்
रोहते न	இப்பொழுது முளைக்காது.	स्वशरीरं	உனது உடல்
		पुष्टम्	அதிஆதரவுடன் போஷித்துவரப்பட்டது.

दत्तं न तेऽस्ति सूक्ष्मोऽपि तप एव निषेवसे । तेन स्वर्गगतो वत्स बाध्यसे क्षुत्पिपासया ॥

वत्स	“தேற வத்தன்!	दत्तं	சரிசார்ப்பணம்
तपः एव	தெய்வத்தானத்தை	न अस्ति	உண்டாகவில்லை.
	மாத்திரம்	तेन	அதனால்
सूक्ष्मः	நாஜுக்காய்தெய்கின்	क्षुत्पिपासया	பசிதாகக்களால்
निषेवसे	நீ புரிந்தனை. [தவனால்	स्वर्गगतः अपि	ஸ்வர்க்கவாஸியாகியும்
ते	உனக்கு	बाध्यसे	நீ வாதைப்படுகின்
			றனை.

स त्वं सुपुष्टमाहारैः स्वशरीरमनुत्तमम् । भक्षयित्वाऽमृतरसं तेन तृप्तिर्भविष्यति ॥ १७ ॥

सः त्वं	“அந்த நீ	अमृतरसं	அமிருதமயம்
आहारैः	பல உணவுகளால்	भक्षयित्वा	தின்றவிட்டு
सुपुष्टं	அதி ஆதரவுடன் போஷித்துவந்த	तेन	அதனால்
स्वशरीरं	உனது சரீரத்தை	तृप्तिः	இனி ஆதாரம்தே
अनुत्तमं	ஸர்வோத்திருஷ்ட		வைவிக்கை என்னுடைய
	பரம	भविष्यति	உண்டாகும். [கிட்டல்

यदा तु तदने श्वेत अगस्त्यः सुमहानृषिः । आगमिष्यति दुर्धपस्तदा कृच्छ्रादिमोक्षयसे ॥

श्वेत	“தேற சுவேத!	सुमहान्	பகாபிரசித்தபெற்றவ
तु	இருந்தாலும்	अगस्त्यः ऋषिः	அகஸ்தியரிஷி [சாகிய
तत् वनं	அவ்வனத்திற்கு	आगमिष्यति	அழுந்தருளுகிறாரோ
यदा	எப்பொழுது	तदा	அப்பொழுது
दुर्धपः	எவருக்குமேம்பட்ட	कृच्छ्राव	வாதையிலிருந்து
	வரைய	विमोक्षयसे	விடுமாசனமடைவாய்.

स हि तारयितुं सौम्य शक्तः सुरगणानपि । किं पुनस्त्वां महाबाहो ध्रुत्पिपासावशं गतम् ॥

சௌம்ய	“கிதருத	சூர்ப்பாஸாவசம்	{ பசிவா லும் தாகத்தா லும் வாதைப்படுபவ னாய்
மஹாபாஹோ	சாமர்த்தியகாரியே!	புது	கஷ்டப்பட்டுக்கொண் டிருக்கிற
சஃ ஹி	அவரோ	ஏவம்	உன் விஷயத்தில்
சுரகாந் அபி	தேவர்குழாக்களையும்	கிம் புன:	கேட்கவேண்டுமோ?
தாரயிது	தூர் தரைகளினின்று		
	விடுவிக்க		
சக்த:	கிறமுள்ளவர்.		

सोऽहं भगवतः श्रुत्वा देवदेवस्य निश्चयम् । आहारं गृहीतं कुर्मि स्वशरीरं द्विजोत्तम ॥

द्विजोत्तम	“ஹே தவிஜோத் தம!	निश्चयं	திர்மானத்தை
சஃ	அந்த	சூதா	ஏற்றுக்கொண்டு
அஹ்	நான்	புரிதம்	நிக்குஷ்டமான
பகவத:	மகாபூஜ்யராகிய	சுவசிரீர்	எனது உடலை
தேவதேவ	தேவர்களுக்கும் தேவ குடைய	அஹர்	உணவாய்
		குமி	உட்கொண்டுவருகி
			றேன்.

बहून्वर्षगणान्ब्रह्मन्भुज्यमानमिदं मया । क्षयं नाभ्येति ब्रह्मर्षे तृप्तिश्चापि ममोत्तमा ॥२१॥

महान्	“வேதனித்தாகிய	इदं	இதற்கு
ब्रह्मर्षे	வேதியமுனிவரே!	क्षयं न	இளைத்தலென்பதும்
मया	என்னால்	मम	எனக்கு
बहून्	அனேக	उत्तमा	மகாப்பெரிதாகிய
वर्षगणान्	ஆண்டுகளாய்	तृप्तिः अपि	{ போதும் இனி வேண் டாமெனும் தெளிட் டலும்
भुज्यमानं	புகித்துவாப்படுகிற தாகிய	न अभ्येति	ஏற்படவில்லை.

तस्य मे कृच्छ्रभूतस्य कृच्छ्रादस्माद्विमोचय । अभ्येषां न गतिर्वात्र कुम्भयोनिमृते दिजम् ॥

कृच्छ्रभूतस्य	“தூர் தரையினிருக்	अत्र	இத விஷயத்தில்
तस्य	அந்த [ரும்	कुम्भयोनि	அகஸ்தியரொ ளும்
मे	எனக்கு	दिवं	வேதியவர
अस्मात्	இந்த	मृते	அன்றி
कृच्छ्रात्	கஷ்டத்தினின்று	अभ्येषां	வேறு எவர்களுக்கும்
विमोचय	தேவரீர் விடுதலை தக் தருளவேண்டும்.	गतिः	அடைக்கலஸ்தரன
दि	ஏனெனில்	न	மாருமென்பது முடியாது.

इदमाभरणं सौम्य तारणार्थं द्विजोत्तम । प्रतिष्ठांश्च भद्रं ते प्रसादं कर्तुमर्हसि ॥ २३ ॥

சௌம்ய	" 'வேறு புண்பா த்மா !	भद्रं	தெய்வா னுக்கிரஹம்
द्विजोत्तम	வேதியர்பெருமானே !		வினையும்.
प्रसादं	பேருதலியை	इदं	இதோ இருக்கும்
कर्तुं	செய்ய	आभरणं	ஆபரணத்தை
अर्हसि	தேவரீர் தயவுபண்ண வேண்டும்.	तारणार्थं	{ தூரதகையினின்று வி மோசனஞ்செய்தருளி யதற்கு கைம்மாருக
ते	தேவரீருக்கு	प्रतिष्ठांश्च	தேவரீர் பெற்றுக் கொள்ளவேண்டும்.

इदं तावत्सुवर्णं च धनं वस्त्राणि च द्विज । भक्ष्यं भोज्यं च ब्रह्मर्षे ददात्याभरणानि च ॥

द्विज	" 'வேதியராகிய	वस्त्राणि	ஆடைகளையும்
ब्रह्मर्षे	வேதவித்தாரும் முனிவரோ !	भक्ष्यं च	பசுப்யத்தையும்
इदं तावत्	இதாவோவெனில்	भोज्य	போஜனத்தையும்
सुवर्णं च	பொன்னையும்	आभरणानि च	ஆபரணங்களையும்
धनं च	பொருளையும்	ददाति	அளிக்கும்.

सर्वान्कामान्प्रयच्छामि भोगांश्च मुनिपुङ्गव । तारणे भगवन्मह्यं प्रसादं कर्तुमर्हसि ॥ २५ ॥

मुनिपुङ्गव	" 'முனிவர் பெருமானே !	भगवन्	ஸ்வாமியே !
कामान्	ஆசைப்படுகின்ற	तारणे	தூரதகையினின்று வி டுவிக்கும் விவயத்தில்
भोगान्	ஐதழிகபோகங்கள்	मह्यं	எனக்கு
सर्वान् च	எல்லாவற்றையும்	प्रसादं	அனுக்கிரகத்தை
प्रयच्छामि	நான் ஒழித்து விடுகிறேன்.	कर्तुं	செய்ய
		अर्हसि	திருவுள்ளம் கொள்ள வேண்டும்.

तस्याहं स्वर्गिणो वाक्यं श्रुत्वा दुःखसमन्वितम् । तारणायोपजगाम तदाभरणमुत्तमम् ॥

अहं	" நான்	तव	அந்த
स्वर्गिणः	ஸ்வர்க்கவாஸியாகும்	उत्तमं	உத்தமமான
तस्य	இவருடைய	आभरणं	ஆபரணத்தை
दुःखसमन्वितं	கஷ்டத்தை வினங்கக் காட்டுகின்ற	तारणाय	தூரதகையினின்று வி டுவித்ததன்பொருட்டு
वाक्यं	மொழியை	उपजगाम	மனமொப்பிக்கொண் டேன்.
श्रुत्वा	கேட்டு		

यो द्विजाल्लभते ज्ञानं स तं विज्ञेन पूजयेत् । अन्यथा ज्ञानदर्शी स्यान्नरकं भवति ध्रुवम् ॥

ய:	"எவன்	பூஜயே	ஹன் மரணிக்கவேண்டும்.
द्विजान्	பிராம்மணவீடமி	ज्ञानदर्शी	உபதேசம் பெற்றவன்
ज्ञाने	உபதேசத்தை	अन्यथा	அப்படிச் செய்யாது
लभते	பெறுகிறானே	स्यात्	இருந்தால்
सः	அவன்	ध्रुवं	நிச்சயமாய்
तं	அவரை	नरकं	நரகத்தை
विज्ञेन	திரல்பத்தால்	भवति	ஆடைகொண்.

मया प्रतिष्ठीते तु तस्मिन्नाभरणे शुभे । मानुषः पूर्वको देहो राजर्षेर्विननाश इ ॥२८॥

मया	"என்னால்	राजर्षेः	ராஜரீஷிபிணுடைய
तस्मिन्	அந்த	पूर्वकः	முன்னிருந்த
शुभे	அழகுவாய்ந்த	मानुषः देहः	மனிததேஹம்
आभरणे	ஆபரணமானது	विननाश	அழிந்துபோயிற்று.
प्रतिष्ठीते तु	ஹையில் வைக்கப்பட்டவனவிலே	इ	காண்.

मण्डे तु शरीरेऽसौ राजर्षिः परया मुदा । वृत्तः ममुदितो राजा जगाम त्रिदिवं सुखम् ॥

मसौ	"அந்த	ममुदितः	உத்தரஹங்கொண்டவராய்
राजा	சுத்திரியராகும்	सुखं	மனக்கவலைபொழிந்து
राजर्षिः	ராஜரீஷி	वृत्तः	மனத்திருப்தி
शरीरे	உடல்		கொண்டவராய்
मण्डे तु	அழிந்த உடன்	त्रिदिवं	ஸ்வர்கத்திற்கு
परया	அளவுகடந்த	जगाम	போய்ச்சேர்ந்தார்.
मुदा	ஹந்தேநாகத்தால்		

तेनेदं शक्तुल्येन दिव्यमाभरणं मम । तस्मिन्निमित्ते काकुत्स्थ दत्तमद्भुतदर्शनम् ॥३०॥

काकुत्स्थ	"தேஹ காசுத்தஸ்தரே !	तस्मिन्	அந்த
अद्भुतदर्शनं	தெய்வத்தன்மை கொண்டதும்	निमित्ते	பிரஸக்தியில்
		मम	எனக்கு
दि।	அழகுவாய்ந்ததுமான	शक्तुल्येन	தூந்திரஹங்கொப்பான
इदं	அந்த	तेन	அவரால்
आभरणं	ஆபரணமானது	दत्तम्	பரிசாயளிக்கப்பட்டது."

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे अष्टसप्ततितमः सर्गः ॥



एकोनाशीतितमः सर्गः—எழுபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம். || 39 ||

दण्डराज्यनिवेशकथनम्—தண்டமாவாஜாராஜன் அரசாண்டதைச் சொல்வது.

तदद्भुततमं वाक्यं श्रुत्वाऽगस्त्यस्य राघवः । गौरवादिस्मयाच्चैव पुनः प्रष्टुं प्रचक्रमे ॥ १ ॥

राघवः	ஸ்ரீராமகவு	गौरवात् च	விஷயத்தின் மகத்வத் தாலும்
अगस्त्यस्य	அகஸ்தியருடைய		
अद्भुततमं	அதி ஆச்சர்யகரமான	रिस्मयात् एव	{ தெரிந்த கொள்ளலை ண்டிய விஷயமிருந் தனமயாலும்
तत्	அந்த		
वाक्यं	மொழிக்கு	पुनः प्रष्टुं	மீளவும் வினாவ
शुःश	திருச்செவிராய்த்து	प्रचक्रमे	திருவுள்ளங்கொண் டெண்டார்;

भगवंस्तद्वनं घोरं तपस्तप्यति यत्र सः । श्वेतो वैदर्भको राजा कथं स्यादमृगद्विजम् ॥२॥

भगवन्	"ஸ்வாமி!	तप्यति	புரிந்தாரோ
यस्य	எதில்	तत्	அந்த
वैदर्भकः	விதர்ப்பதேசத்திய	वनं	வனமானது
राजा	மன்னராகிய	घोरं	பயங்கரமாய்
सः	அந்த	अमृगद्विजं	மிருகங்கள், பகவிகள்
श्वेतः	சீவோதர்	कथं	எப்படி [இல்லாததாய்
तपः	தவத்தை	स्यात्	ஆயிற்று?

तद्वनं स कथं राजा शून्यं मनुजवर्जितम् । तपश्चर्तुं प्रविष्टः स श्रोतुमिच्छामि तच्चतः ॥

सः राजा	"அந்த மன்னர்	मनुजवर्जित	மனுஷ்யஸ்தலகார
तपः चर्तुं	தவம்புரிய		மில்லாததாய்
प्रविष्टः	புகுந்தார்.	कथं	என் செய்தார்?
सः	அவர்	तपतः	சர்பாய்
तत् वनं	அவ்வனத்தை	श्रोतुं	அறிவ
शून्यं	மாலாராலும் கைவிடப் பட்டதாய்	इच्छामि	சுவலுடனிருக்கி றேன்."

रामस्य वचनं श्रुत्वा कौतूहलसमन्वितम् । वाक्यं परमतेजस्वी वक्तुमेषोपचक्रमे ॥ ४ ॥

रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	परमतेजसो	மஹாதேஜோவானு
कौतूहल- }	விஷயம் தெரிந்து		கிய அவர்
समन्वितं }	கொள்ளவேண்டும் என்கிறதை விளக்கக் காட்டுகிற	श्रुत्वा	திருச்செவிராய்த்து
		वाक्यं वक्तुं	பதிலைச் சொல்ல
वचनं	திருவாக்குக்கு	उपचक्रमे एव	உடனே திருவுள்ளம் பற்றினார்.

புரா கृतயுகே ராம மனுர்ஷபர: ப்ரு: । தஸ்ய புத்ரோ மஹானாஸிதிஷ்வாகு: குலநந்ந: ॥ ௬ ॥

ராம "ஸ்ரீராம!
புரா முன்
கृतயுகே கிருதயுகத்தில்
ப்ரு: மஹாசக்திவானாகிய
மனு: மஹாநவன்
ஷபர: சாஸ்திரி தவருத
 மன்னராபிருத்தார்.

தஸ்ய அவருக்கு
குலநந்ந: குலகினக்காய்
மஹான் மஹாபெயர்பெற்ற
ர்ஷாகு: இசுத்தியாகுவெனும்
புத்ர: புதல்வர்
ஆஸேவ இருத்தார்.

तं पुत्रं पूर्वकं राज्ये निक्षिप्य भुवि दुर्जयम् । पृथिव्यां राजाशानां भव कर्तेत्युवाच ह ॥

புவி "உலகில்
துர்ஜ அஜெயனுள்
பூவக புத்ர இயைவட்ட குமாரனுள்
ஸ அவனை
ராவே ராஜ்யமாளுகையில்
நிஷிப்ய ஸ்தாபித்து

புதிதா 'உலகில்
ராஜாஸானா ராஜகுலங்களுக்கு
கர்தா காரணபூதனாக
ஹ சிச்சயமாய்
மவ ஹி நீ ஆகவேண்டும்' என்று
தஸவ ஆக்குநாபித்தார்.

तथेति च प्रतिज्ञातं पितुः पुत्रेण राघव । ततः परमसन्तुष्टो मनुः पुत्रमुवाच ह ॥ ७ ॥

ராவவ "ஸ்ரீராவவ!
புத்ரேண வ புத்திரானுனும்
பிது: தந்தைக்கு
தஸா 'அக்ஷணமே ஆகிறேன்'
ஹி என்று
புதிஜாத வாக்களிக்கப்பட்டது.

தா: அதனால்
மனு: மஹாவானவர்
பரமஸந்துஸ்த: பரமஸந்துஷ்டராகி
புத்ர புத்திரானுக்கு
தவாவ இப்படி புத்தி போ
ஹ காண்! [தித்தார்:

प्रीतोऽस्मि परमोदार त्वं कर्तासि न संशयः । दण्डेन च प्रजा रक्ष मा च दण्डमकारणे ॥

பரமோடா "மெச்சத்தக்க நற்
 குணராளியே!
புரிதா மனக்கவலை தீர்த்தவ
 னும்
அஸி நான் ஆகிறேன்.
த்வ கர்தாஸி நீ கொண்னபடி செய்
 வாய்.
ந சன்ய: இதற்கு சந்தேகமில்லை.

வ ஏன்றாலும்
புரிதா: பிரணைகளை
தண்டேன தண்டனையோடு
ரக்ஷ நீதி தவருது செக்
 கோல் செலுத்து ;
அகாரணே தக்க விசாரணையின்றி
தண்ட தண்டித்தல்
மா வ ஆகாது.

अपराधिषु यो दण्डः पात्यते मानवेषु वै । स दण्डो विधिवन्मुक्तः स्वर्गं नयति पार्थिवम् ॥

அபராதிபு "குற்றவாளியாய்
 நிச்சயிக்கப்பட்ட
மானவேபு வ மானிடர்களிடத்தில்
வ ஈந்த
தண்ட: தண்டனையானது
பாஸ்ய ஆக்குநாபிக்கப்படு
 கிறதோ,

விதிவ சாஸ்திரி தவருது
முக்: அளிக்கப்பட்டதாகிய
ஸ: அந்த
தண்ட: தண்டனையானது
பாஸிவ் வேந்தனை
ஸ்ரீ சுவர்க்கத்திற்கு
நயதி கமந்துசெல்லும்,

तस्मादृष्टे महाबाहो यत्रवान्भव पुत्रक । धर्मो हि परमो लोके कुर्वतस्ते भविष्यति ॥

மஹாபாஹோ	"மஹா சாமர்த்திய சாலியாகிய	மவ	இருந்தேவண்டும் ;
புதக	குழந்தாய் !	ஹி	என்றால்
தஸாவ்	ஆனதால்	லோகே	உலகில்
ஃஸ்தே	தண்டிக்கும் விரையத் தில்	குவ்த:	அப்படிச்செய்யும்
யத்வானு	வெகுஜன்கரணதய உடையவனாக	தே	உனக்கு
		பரம:	மேலான
		தர்ம:	தருமமானது
		மஹிஸ்யதி	கிறையும்.

इति तं बहु सन्दिश्य मनुः पुत्रं समाधिना । जगाम त्रिदिवं हृष्टो ब्रह्म लोकं सनातनम् ॥

மனு:	"மனுவானவர்	ஹு:	உள்ளக்குளிர்த்தவராக
சீ	அந்த	சமாதினா	புண்ணியத்தால் [கி]
புத்ரே	புத்திரனுக்கு	சனாதனம்	அனாதியான
ஹி	இப்படி	வ்ரஹ்லோகம்	பிரம்மலோகமெனும்
வஹு	சாமர்த்திய	த்ரிதீவம்	சுவர்க்கலோகத்திற்கு
சன்டிஸ்ய	உபதேசித்துகிட்டி	ஜகாம	போய்ச்சேர்ந்தார்.

प्रयाते त्रिदिवं तस्मिन्निश्वाकुरमितममः । जनयिष्ये कथं पुत्रानिति चिन्तापरोऽभवत् ॥

தஸிமந்	"அவர்	புதானு	புதல்வர்களை
த்ரிதீவம்	சுவர்க்கத்தை	கதம்	எல்லாம்
மயாதே	அடைந்தபின்னர்	ஜநயிஸ்யே	நான் பெறுவேன்
அமிதமம:	அமிததேஜோவானு கிய	ஹி	என்று
		சிந்தாப:	சிந்தை கொண்டவ
ஹ்ஸாகு:	இசுத்தவா குமரானவர்	அமவத்	இருந்தார். [ராய]

कर्मभिर्वहुरूपैश्च तैस्तैर्मनुसुतः सुतान् । जनयामास धर्मात्मा शतं देवसुनोपमान् ॥ १३ ॥

தர்மா:மா	"புண்யசாலியாகிய	தேவசுனோபமானு	தெய்வகுமாரர்களுக்கு கொப்பான
மனுசுத:	மனுயின் புதல்வர்		
தே: தே:	அந்தந்த	சுத	குமாரர்களை
வஹுரூப:	பலவகையான	சுதானு	குமாரர்களை
கர்மபி: ச	வைதிகக்ரீடகனாக லேயி	ஜநயாமாச	பெற்றனர்.

तेषामवरजस्तात सर्वेषां रघुनन्दन । मूढश्चाकृतविद्यश्च न शुश्रूषति पूर्वजान् ॥ १४ ॥

தாத	"பூணுகஞ்சிய	மூட: ச	பிறைமூடனாயும்
ரஹுநந்த	ரகுநந்தன் !	அகூதவித்ய: ச	படிப்பேய வராதவனாயும்
தேயா	அவர்கள்		
சர்வேயா	எல்லோருக்கும்	பூர்வஜானு	புத்தவர்களுக்கு
அவரஜ:	கடைமையில் பிறந்த புத்திரன்	ந ஷுஸ்ரூஸ்தே	அடங்காதிருந்தான்.

नाम तस्य च दण्डेति पिता चक्रेऽल्पमेधसः । अवश्यं दण्डपतनं शरीरेऽस्य भविष्यति ॥

अस्य " இவனுடைய
शरीरं தேகபலத்தில்
दण्डपतनं இறுமாப்பால் வரும்
अवश्यं அவச்யமாய் [ஆழிவு
भविष्यति உண்டாகப்போகிறது
इति என்கிறபடியால்

अल्पमेधसः ஓரளவுக்குண்டான
तस्य அவனுக்கு
पिता च தந்தையே
दण्ड தண்டன் என்ற
नाम चके பெயரை இட்டார்.

अपश्यमानस्तं देशं घोरं पुत्रस्य राघव । विन्ध्यशैवलयोर्मध्ये राज्यं प्रादादरिन्दम ॥

अरिन्दम " அஜேயராகிய
राघव நேரு ராகவ!
तं அந்த
घोरं கொடியவகை
अपश्यमानः சீர்திருத்த வாழி கா
[அதிருத்த அவர்]

विन्ध्यशैवलयोः வித்தியமலைக்கும்
[சைவமலைக்கும்]
मध्ये இடையில்
देशं ஒரு தேசத்தை
पुत्रस्य புதல்வனுடைய
राज्यं ஆளுகைக்குள் பட்ட
प्रादात् தந்தருளினார்: [தாய்]

स दण्डस्त्र राजाऽभूदस्ये पर्वतरोधसि । पुरं चापतिषं राम न्यवेशयदनुत्तमम् ॥ १७ ॥

राम " ஸ்ரீராம!
सः அந்த
दण्डः தண்டன்
स्यே மனோஹரமாயிருத்
पर्वतरोधसि மலைச்சரிவில் [கின்ற
अपतिषं च இணையில்லாததும்

अनुत्तमं மஹாச்ரேஷ்டமும்
पुरं ஒரு நகரை [மரண
न्यवेशयत् நிர்மாணம் செய்
तस्य அதற்கு [தான்,
राजा அரசனாய்
अभूत् இருந்தான்.

पुरस्य चाकरोन्नाम मधुमन्तमिति प्रभो । पुरोहितं तूशनसं वरयामास सुव्रतम् ॥ १८ ॥

प्रभो " என்றுமுன்னவரே!
पुरस्य பட்டணத்திற்கு
मधुमन्तं மதுமந்தம்
इति என்கிற
नाम च பெயரையே

आकरोत् இட்டான்.
सुव्रतं மஹா பெயர்பெற்ற
[தருமா த்மாவாகிய
वशवत् तु கக்கிராசாரியரையே
पुरोहितं குலகுருவாய்
वरयामास வரித்தான்.

एवं स राजा तद्राज्यमकरोत्सपुरोहितः । महष्टमनुजाकीर्णं देवराजो यथा दिवि ॥ १९ ॥

एवं " இப்படி
सपुरोहितः புரோஹிதருடனிருத்
सः राजा அந்த மன்னன் [கும்
तत् राज्यं அந்த ராஜ்யத்தை
दिवि விண்ணாவகில்
देवराजः இந்திரன்

यथा எவ்வண்ணமோ அவ்
[வண்ணமே
महष्टमनुजाकीर्णं { ஸந்துஷ்டிகொண்ட
[தாய் பரிஜனங்களால்
[நிறைந்ததாய்
आकरोत् அரசாண்டுவந்தான். ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे एकोनाशीतितमः सर्गः ॥

அநீனம: சரீ:—எண்பதாவது ஸரீக்கம். || 20 ||

शुभकन्याधर्षणम्—சக்கிராசாரியரது புதல்வியின் கற்பழிப்பது.

एतदाख्याय रापाय महर्षिः कुम्भसम्भवः । अस्यामेवापरं वाक्यं कथाशामुपचक्रमे ॥

कुम्भसम्भवः	கும்பபிபாசரியாகிய	अस्यां पुन	இதே
महर्षिः	முனியர்பெருமான்	कथायां	கதையில்
रापाय	ஸ்ரீராமருக்கு	अपरं वाक्यं	இதரவிஷயத்தை
पुनः	இதை	उपचक्रमे	இப்படிச் சொல்லி
आख्याय	சொல்லியபின்னர்		முடித்தார்:

ततः स दण्डः काकुत्स्थ बहुवर्षगणायुतम् । अकरोत्तत्र दान्तात्मा राज्यं निहतकण्टकम् ॥

काकुत्स्थ	“தேற காசுத்தரே !	ततः	அதனால்
सः	அந்த	तस्य राज्यं	அந்த ராஜ்யத்தை
दण्डः	தண்டன்	निहतकण्टकं	எதிரிகளின் உபத்திரவமில்லாததாய்
दान्तात्मा	{ சுயபிரயத்னமில்லாமல் சக்தவராதினமாய் கிட்டுவிட்டவனாய்	बहुवर्षगणायुतम्	அனேகவருஷகாலம்
		अकरोत्	ஆண்டுவந்தான்.

अथ काले तु कस्मिंश्चिद्राजा भार्गवमाश्रमम् । रमणीयमुपाक्रामचैत्रे मासि मनोहरे ॥ ३ ॥

मनोहरे	“எவருக்குமின்பம் தருவதாகிய	राजा	மன்னன்
चैत्रे मासि	சித்திரமாஸத்தில்	रमणीयं	ரமணியமானதும்
अथ	அப்பொழுது	भार्गवं तु	சக்கிராசாரியருக்குடையதமான
कस्मिंश्चित् काले	ஒரு காலத்தில்	आश्रमं	ஆசிரமத்தில்
		उपाक्रामत्	உலாவினான்.

तत्र भार्गवकन्यां स रूपेणाश्रतिमां भुवि । विचरन्तीं वनोद्देशे दण्डोऽपश्यदनुत्तमाम् । ४॥

सः दण्डः	“அந்த தண்டன்	अनुत्तमां	ஸர்வோத்தமியுடைய
तत्र	அவ்விடத்தில்		மாரிசுப்பவளும்
वनोद्देशे	ஆசிரமத்தில் ஓரீடத்	विचरन्तीं	உலாவிக்கொண்டு
रूपेण	அழகால் [தில்		மிருக்கின்ற
भुवि	உலகில்	भार्गवकन्यां	சக்கிராசாரியருடைய
अश्रतिमां	இளையிலவதவளாயும்	अपश्यत्	கண்டான்.

स दृष्ट्वा तां सुदुर्मैथा अनङ्गशरपीडितः । अभिगम्य सुसंवितां कन्यां वचनमब्रवीत् ॥५॥

सुदुर्मैथाः	“மறைய முடனாகிய	सुसंवितां	அதிகமாய் நடுக்கிக்
सः	அவன்		கொண்டிருந்த
तां	அவளை	कन्यां	கன்னிகையை
दृष्ट्वा	பார்த்து	अभिगम्य	அணுகி
अनङ्गशरपीडितः	மன்மதபாணக்கருக்கடிமைப்பட்டவனாகி	वचनं	இந்த மொழியை
		अब्रवीत्	மொழிந்தான்:

कुतस्त्वमसि सुश्रोणि कस्य वाऽसि सुता शुमे । पीडितोऽहमनङ्गेन गच्छामि त्वां शुभानने॥

சுசுரோணி	“அழகுநாய்க்கந்த பித்தட்டுக்களைபுகை யவனே!	கல சூதா மரி	எவருடைய பெண்?
ஸ	நீ	அஃ	நான்
கூத:	எங்கிருந்து	அனங்கே	மன்மதனுள்
அசி	வந்தாய்?	பீடித:	வாட்டப்படுகிறேன்.
சுமே	ஸ்திரீரத்தமே!	சுமானே	ஸந்தரி!
வா	அன்றியும்	ஸா	உன்னை
		கக்சாமி	ஸம்போகம் செய்வப் போகிறேன்.

तस्य चैवं ब्रुवाणस्य मोहोन्मत्तस्य कामिनः । भार्गवी प्रत्युवाचेदं वचः सातुनयं नृपम् ॥

மோஹோன்மத்த	“ஸங்கமத்தினுரை நிலைக்கேறியவனும	பார்வதி	சக்கிராசாரியருடைய புதலியும்
காமின:	காமாநூலுமாகிய	நா	மன்னனுக்கு
தஸ	அவன்	இதம் சாதுநயம்	இந்த உகிதமாயிருக்
ஏவ்	இப்படி	வச:	மொழியை [கின்ற
புரோணஸ	மொழிகையில்	புதுவாச	பதிலைய்ச்சொன்னான்:

भार्गवस्य सुतां विद्धि देवस्याक्षिष्टकर्मणः । अरजां नाम राजेन्द्र ज्येष्ठामाश्रमवासिनीम् ॥

ராஜேஸ்	“ராஜோத்தம!	சுதா	பெண்ணை என்னை
அக்ஷிஸ்தகர்மண:	லேகில் எதையும் முடி க்கவல்லவரும்	அஸ்ரமவாஸினி	ஆசிரமவாஸியென் றும்
தேவஸ	பூஜ்யருமாகிய	அரஜாநாம	அரணையெனப் பெயர்
பார்வஸ	சக்கிராசாரியருடைய		பூண்டவனென்றும்
ஜ்யேஷ்	முத்த	வித்தி	நீர் அறிக.

मा मां स्पृश बलाद्राजन्कन्या पितृवशा ह्यहम् ।

गुरुः पिता मे राजेन्द्र त्वं च शिष्यो महात्मनः ॥

व्यसने सुमहत्कुदः स ते दद्यान्महातपाः

॥ ९ ॥

சாஸந்	“அரசே!	ச:	அந்த
அஃ	நான்	மஹாபா:	மஹாதபஸ்ஸி
பித்ருவா	பிதாவுக்கு அடக்கி	கூத: தி	கிணக்குகாண்டவ
கனயா	கன்னினை [கடக்கும்		ராகில்
சாஜேந்	ராஜோத்தம!	தே	உமக்கு
பிதா	தந்தை	சுமஹ	தாக்கமுடியாத
மே	எனக்கு	வ்யஸநே	துன்பத்தை
கூரு:	அத்தியட்சர்	ததாந்	வினைவிப்பார்.
ஸ ச	தேவரீரும்	வலாந்	வலியால்
மஹாத்மந:	மஹாத்மாவனுடைய	மா	என்னை
சிஷ்ய:	சீடர்.	மா ஸ்ப்ரஸ	நிண்டேஸ்.

यदि वाऽन्यन्मया कार्यं धर्मदृष्टेन सत्यया । वरयस्व नृपश्रेष्ठ पितरं मे महाद्युतिम् ॥१०॥

नृपश्रेष्ठ	“சாஜேஷ்டத்தம்!	महाद्युति	மஹாப்பரபாவசாலியா
मया	என்னால்	पितरं	தந்தையினிடம் [கிய
अन्यत्	மற்றப்படி.	धर्मदृष्टेन	தர்மவழியாய்
कार्यं	செய்யத்தக்கதாகிறது	सत्यया	சேர்முறைமில்
यदि वा	என்கிறபடியத்தின்	वरयस्व	தேவரீர் யாகித்து அ
मे	எனது		னுமதிபெறவேண்டும்.

अन्यथा तु फलं तुभ्यं भवेद्धोराभिसंहितम् । कोपेन हि पिता मेऽसौ त्रैलोक्यमपि निर्देहेत् ॥

अन्यथा तु	“அப்படிச் செய்யாத படியத்தின்	मे	எனது
तुभ्यं	தேவரீருக்கு	पिता	தந்தையாகிய
धोराभिसंहितं	மிக்க கொடியதான	असौ	இவர்
फलं	பயன்	कोपेन हि	கொபங்கொண்டால்
भवेत्	விளையும்.	त्रैलोक्यं अपि	முவுலகங்களையும்
		निर्देहेत्	எரித்துவிடுவார்.

दास्यते चानवथाङ्ग तव मां याचतः पिता ॥ १२ ॥

अनवथाङ्ग	{ “தொடராதவிதமாய் உள்ள அங்கங்களையுடையவரே!	तव च	தேவரீருக்கே
पिता	தந்தை	मां	என்னை
याचतः	யாசிக்கும்	दास्यते	{ பாணிக்ரஹணமாய் கொடுத்தாலும் கொடுக்கலாம்.

एवं ब्रुवाणामरजां दण्डः कामवशं गतः । प्रत्युवाच मदोन्मत्तः शिरस्याधाय चाञ्जलिम् ॥

कामवशं गतः	“காமா தூரணம்	अरजां	அரணுகையப்பார் த்து
मदोन्मत्तः च	கொழுப்பு தலைக்கேறி யவனுமான	शिरसि	முடிமீது
दण्डः	தண்டன்	अञ्जलिं च	அஞ்சலியை
एवं	இங்ஙனம்	आवाय	வைத்து
ब्रुवाण	மொழிந்த	प्रत्युवाच	இப்படி பதிலுரைத் தான்.

प्रसादं कुरु सुश्रोणि न कालं क्षेममर्हसि । त्वत्कृते हि मम प्राणा विदीर्यन्ते वरानने ॥

सुश्रोणि	“அழகிய பிண்டட்டு கணையுடையவனே!	अर्हसि न	நீ இவ்வப்படலா
प्रसादं	அபிமானத்தை	हि	ஏனெனில் [காது;
कुरु	காட்டுவாயாக.	वरानने	மிக்க சோதி படைத்த
कालं	எற்ற இச்சமயத்தை	मम	எனது [மாதே!
क्षेमुं	திரஸ்கரித்துத் தவ்வி விட	प्राणाः	பிராணங்கள்
		त्वत्कृते	உன்பொருட்டு
		विदीर्यन्ते	பிளந்துபோகின்றன.

त्वां प्राप्य मे वधो वा स्याच्छापो वा यदि दारुणः ।

भक्तं भजस्य मां भीरु भजमानं सुविह्वलम्

॥ १५ ॥

भीरु	"அஞ்சி நடுக்கமுற்றி ருக்கும் பெண்ணே !	शापः वा	காபந்தரணுகட்டும்
त्वां	உன்னை	स्यात्	எது வந்தாலும் வரட்டும்.
प्राप्य	அடைந்த பின்னர்	सुविह्वलं	முற்றும் மெய்ப்பறந்து
मे	எனக்கு	भजमानं भक्तं	உன்னடி ஆனை கொண்டுவிட்ட
वधो वा	மரணந்தரணுகட்டும்	मां	என்னை
यदि	இல்லாதபட்சத்தில்	भजस्य	எற்றுக்கொள்க."
दारुणः	கொடியதாகிய		

एवमुक्त्वा तु तां कन्यां दोभ्यां गृह्य वलाद्वली । विस्फुरन्ती यथाकामं मैथुनायोपचक्रमे ॥

एवं	"இவ்வளம்	गृह्य	பிடித்து இழுத்து
उक्त्वा तु	சொல்லியதுமே	विस्फुरन्ती	நடுங்கி முரண்டிக்கொ
वली	பலிப்பட்டனாகிய ஆவன்	तां	அவளை [ண்டிருந்த
दोभ्यां	இரு கைகளாலும்	यथा कामं	தன்னிஷ்டப்படி
कन्यां	கன்னிகையை	मैथुनाय	ஸம்போகம்செய்ய
वलात्	வலிய	उपचक्रमे	தலைப்பட்டுவிட்டான்.

तपनर्थं महाधोरं दण्डः कृत्वा सुदारुणम् । नगरं प्रययावाशु मधुपन्तपनुत्तमम् ॥ १७ ॥

दण्डः	"தண்டன்	अनुत्तमं	மிகச் சிறந்த
सुदारुणं	அனாதற்பயமானதும்	मधुपन्तं	மதுமந்தமென்கிற
महाधोरं	மிக்க கொடியதுமான	नगरं	நகருக்கு
तं	அந்த	आशु	விரைவில்
तपनर्थं	அபசராத்தை	प्रययौ	போய்ச்சேர்ந்துவிட் டான்.
कृत्वा	செய்துவிட்டு		

अरजाऽपि रुदन्ती सा आश्रमस्याविदूरतः । प्रतीक्षते स सन्वस्ता पितरं देवसन्निभम् ॥

सा	"அந்த	रुदन्ती	அழுதுகொண்டே
अरजा अपि	அரணுவியோ	देवसन्निभं	தெய்வத்துக்கு
आश्रमस्य	ஆசிரமத்தின்	पितरं	தந்தையை [கிரகான
अविदूरतः	அருகில்	प्रतीक्षते स	எதிர்பார்த்துக்கொ ண்டிருந்தாள்."
सन्वस्ता	ஏக்கம்பிடித்தவனாய்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे अशी ततमः सर्गः ॥

आश्रितः श्लोकाः 233-34

उत्तरकाण्डे आश्रितः श्लोकाः 2610

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे एकोनविंशोऽह्नि वर्तमानकथापसङ्गः ॥

இவ்விதம் சூதியில் குசன் லவன் இவர்களால் பூரீராமர் ஸங்கீதியில் அக்வமேத யாகசாலையில் காணம் செய்யப்பட்ட பூரீமத் ராமாயணத்தில் இருபத்தொன்பதாவது தினத்தில் காணம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.



[புரா குசலவாஸ்யா ஧ிராமசபிபாசவ்மேதயஜ்ஜவாடே ட்ராவ்ஷதி திநேஸு ரீநே ஶ்ரீமத்ராமாயநே
விசே஽ஹி டததரகாநே ஁காஸீதிநமஸரீமாரஶ்ய அஸுநவதிநமஸரீமர்ப்யந்
(23333—23739 ஶ்லோகா:) ரீதம் । தஸிந் திநே ரீதா: ஶ்லோகா: 405]

[ஐதிரில் ருதன் லவன் இவர்களாக ஶ்ரீராமஸகித்யில் அர்வமேதயாகதபஸையில்
முப்பத்திரண்டு தினங்களில் காணம் செய்யப்பட்ட ஶ்ரீமத் ராமாயணத்தில்
முப்பதாவது தினத்தில் உத்தரகாண்டத்தில் எண்பத்திராவது
ஸர்க்கம் முதல் தொண்டூற்றெட்டாவது ஸர்க்கம்வரை
(23335—23739) காணம் செய்யப்பட்டது.
அன்று காணம் செய்யப்பட்ட கலோக சங்கியை 405]

஁காஸீதிநம: சரீ:—எண்பத்திராவது ஸர்க்கம் ॥ ௧௧ ॥

தண்டாப:—தண்டமஹாராஜரின் சாபம்.

ச ஶுதாதுபஸுத்ய தீவரீரமிதபப: । ஶுமாத்ரம் ஶிஸ்யவூத: ஶுதாந: ஶஸ்யவநத ॥ ௧ ॥

அமிதபப:	“ அமிதமான தீரேஜா மாமாய் விளங்கும்	ஸ	தனது
ச:	அந்த	அதம்	ஐந்தமத்திக்கு
தீவரீ:	பூஜார்ஹராகிய முனி வர்	ஶிஸ்யவூத:	சிடர்களால் புடை சூழப்பட்டவராய்
ஶுதாந:	ஒருமுகர்த்த காலத் தில்	ஶுதாந:	பசியால் வாட்டமுற்ற வராய்
தபஸுத்ய	விஷயத்தை அநிந்து கொண்டு	ஸஸ்யவநத	திரும்பி எழுந்தருளி ஞர்:

ஸோஸப்யதரஜா டீநா ரஜஸா ஶமபிஸுதாம் । ஐயோகாமிவாருணயஸ்தா ஶத்யூபே ந விராஜதீம் ॥

ச:	“ அவர்	அரணயஸ்தா	ஞர்பபகவானால்
அரஜா	அரணஜையை		மறைக்கப்பட்டு
ரஜஸா	துஷணமான இருத் யத்தால்	விராஜதீ ந	ஒளி ஒழிந்த
டீநா	துயரமுள்ளவராய்	ஐயோஸா டீவ	சந்திரிகையைப்போல்
ஸத்யூபே	அருணோதயகாலத்தில்	ஶமபிஸுதா	ஒளி ஒழிந்தவராய்
		அஸத்யூ	கண்டார்.

தஸ்ய ரோப: ஶமபவஶுதாநஸ்ய விசேபத: । நிர்தஹிவ லோகாஸீஸ்சிஷ்யாஸீததுவாச ட ॥

ஶுதாநஸ்ய	“ பசியால் வாட்ட மடைந்திருந்த	லோகாந் ச	உலகங்களையும்
தஸ்ய	அவருக்கு	நிர்தஹ்	எரித்துவிடுகின்றவர்
விசேபத:	அதிகமான	டீவ	போலாகி
ரோப:	கேடபாவேசம்	ஶிஷ்யாந்	சிடர்களைப்பார்த்து
ஶமபவந்	உண்டாயிற்று.	பதந்	பின்வருவதை
டீந்	முன்று	தராச	மொழிந்தார்
		டீ	காண்.

पश्यध्वं विपरीतस्य दण्डस्याविजितात्मनः । विपत्तिं घोरसङ्काशां कुद्वापमिशिखामिव ॥

अविजितात्मनः	^{११} மனப்போக்கை	अमिशिक्षां	அக்னிஜ்வாலையை
विपरीतस्य	அடக்காது அதர்மத்தொழிலில் துணிந்துவிட்ட	एव	போன்ற
दण्डस्य	தண்டனுக்கு	घोरसङ्काशां	பயங்கரமான
कुद्वां	மதுராகடுமையாய்க்கொ ழுந்துவிட்டெரியும்	विपत्तिं	ஆபத்தை
		पश्यध्वम्	இதேய பாருங்கள்.

स्योऽस्य दुर्मतेः प्राप्तः सानुगस्य दुरात्मनः । यः प्रदीप्तां हुताशस्य शिखां वै स्पष्टुमिच्छति॥

यः	^{१२} எனன்	दुर्मतेः	அப்படிப்பட்ட மூட
हुताशस्य	அக்னியினது	दुरात्मनः	துஷ்டனும் [னும்]
प्रदीप्तां	கொழுந்துவிட்டெரி யும்	सानुगस्य	பரிவாரஜனக்களுட னிருப்பவனுமான
शिखां	ஜ்வாலையை	अस्य	அவனுக்கு
स्पष्टुं	வைகடால் தீண்ட	यः	நாசம்
इच्छति वै	துணிக் துவிட்டானே	प्राप्तः	கிட்டிவிட்டது.

यस्मात्स कृतवान्पापमीदृशं घोरसंहितम् । तस्मात्प्राप्स्यति दुर्मेधाः फलं पापस्य कर्मणः ॥

यः	^{१३} அந்த	यस्मात् तस्मात्	என்றிதபடியால்
दुर्मेधाः	மூடன்	पापस्य	பாப
ईदृशं	இப்படிப்பட்ட	कर्मणः	கிருத்தியத்தினுடைய
घोरसंहितं	அசதர்மமான	फलं	பயனை
पापं	பாபச்செயலை	प्राप्स्यति	இதா அடையப் போகிறான்.
कृतवान्	செய்துவிட்டான்		

सप्तरात्रेण राजाऽसौ सभृत्यबलवाहनः । पापकर्मसमाचारी वधं प्राप्स्यति दुर्मतिः ॥ ७ ॥

असौ	^{१४} இந்த	सभृत्यबल-}	பிருத்பர்கள், சைன்
दुर्मतिः	மூடனும்	वाहनः }	பங்கள் இவைகளுடைய டும் வரலாறுக்களுடைய டும் கூடினவனுய்
पापकर्मसमाचारी	பாபத்தொழிலைப் பு ரிந்துவிட்டவனுமான	सप्तरात्रेण	எழுதினக்கருக்குள்
राजा	மன்னன்	वधं	மாணத்தை
		प्राप्स्यति	அடைவான்.

समन्तायोजनशतं विषयं चास्य दुर्मतेः । घक्ष्यते पांसुवर्षेण महता पाकशासनः ॥ ८ ॥

पाकशासनः	^{१५} இந்திரன்	योजनशतं च	துறுமேயாஜினை வரைக்கும்
अस्य	இந்த	महता	பிரம்மாண்டமான
दुर्मतेः	துஷ்டனுடைய	पांसुवर्षेण	மண்மரசியால்
विषयं	தேசத்தை	घक्ष्यते	அழிந்துவிடுவான்.
समन्तात्	எல்லாப்பக்கங்களி லும்		

सर्वसत्त्वानि यानीह स्थावराणि चराणि च । महता पांसुवर्षेण विलयं सर्वतोऽगमन् ॥

इह ^{११} இவ்விடத்தில்
सर्वसत्त्वानि ^{१२} எக்கனெயை
चराणि ^{१३} சரங்களுக்கும்
स्थावराणि च ^{१४} அசரங்களுக்கும்
यानि ^{१५} எய்வகளை அனையகள்

महता ^{१६} கொடிய
पांसुवर्षेण ^{१७} மண்மாரியால்
सर्वतः ^{१८} முற்றிலும்
विलयं ^{१९} நாசத்தை
अगमन् ^{२०} பெறும்.

दण्डस्य विषयो यावत्तावत्सर्वसमुच्छ्रयम् । पांसुवर्षमिवालक्ष्यं सप्तरात्रं भविष्यति ॥१०॥

दण्डस्य ^{२१} தண்டனது
विषयः ^{२२} தேசம்
यावत् ^{२३} எவ்வளவுரை
तावत् ^{२४} அவ்வளவும்

पांसुवर्ष ^{२५} மண்மாரி
आलक्ष्यं ^{२६} பிரத்யகூதமாய்
सर्वसमुच्छ्रयं इव ^{२७} முழுவிசிரதியென
सप्तरात्रं ^{२८} ஏழு ராத்திரி
भविष्यति ^{२९} பொழியும்.

इत्युक्त्वा क्रोधताम्राक्षस्तदाश्रमनिवासिनम् । जनं जनपदान्तेषु स्थीयतामिति चाब्रवीत् ॥

क्रोधताम्राक्षः ^{३०} { கோபத்தால் சிவந்த
கண்களை புற்றவராயி
ருந்த ஆவர்
इति उक्त्वा ^{३१} இப்படிச் சபித்து
விட்டு
तदाश्रम- ^{३२} { அந்த ஆசிரமத்தில்
निवासिनं ^{३३} குடி கொண்டிருந்த

जनं च ^{३४} ஜனத்தையும் பார்க்கு
जनपदान्तेषु ^{३५} 'தேசத்திற்கு வெளிப்
பிரதேசங்களில்
स्थीयतां ^{३६} குடிகொண்டுகிட
வேண்டியது'
इति ^{३७} என்று
अब्रवीत् ^{३८} விதித்தருளினார்.

श्रुत्वा तूशनसो वाक्यं सोऽश्रमावसथो जनः ।

निष्क्रान्तो विषयात्तस्मात्स्थानं चक्रेऽथ बाह्यतः ॥ १२ ॥

उशनसः ^{३९} சுக்ரர்சாரியருடைய
वाक्यं ^{४०} ஆக்கினையை
श्रुत्वा ^{४१} சிரமேற்கொண்டு
तु ^{४२} உடனே
आश्रमावसथः ^{४३} ஆசிரமத்தில் குடியி
सः ^{४४} அந்த [ருந்த
जनः ^{४५} ஜனமானது

तस्मात् ^{४६} அந்த
विषयात् ^{४७} தேசத்திலிருந்து
निष्क्रान्तः ^{४८} அப்புறப்பட்டதாய்
बाह्यतः ^{४९} வெளியில்
अथ ^{५०} அப்பொழுது
स्थानं ^{५१} தங்குமிடத்தை
चक्रे ^{५२} செய்துகொண்டது.

स तथोक्त्वा मुनिजनमरजामिदमब्रवीत् । इहैव वस दुर्मेधे आश्रमे सुसमाहिता ॥ १३ ॥

सः ^{५३} { அவர்
मुनिजनं ^{५४} முனிஜனத்திற்கு
तथा ^{५५} அவ்வண்ணமாய்
उक्त्वा ^{५६} ரியமித்தருளிய
अरजां ^{५७} அரஜையைப்பார்க்கு
इहैव ^{५८} இப்படி
अब्रवीत् ^{५९} சபித்தார்.

दुर्मेधे ^{६०} 'தேற முட்டிம'
आश्रमे ^{६१} ஆசிரமத்தில்
इह एव ^{६२} இவ்விடத்திலேயே
सुसमाहिता ^{६३} { ஒன்றுப்பட்ட மனத்தி
னளாய் தெய்வத்
யானமே ஸ்தல செய்
கின்றவளாய்
वस ^{६४} நீ இருந்துவா.

इदं योजनपर्यन्तं सरः सुरुचिरमभम् । अरजे विज्वरा भुङ्क्ष्व काञ्चवा प्रतीक्ष्यताम् ॥

अरजे	"மேற அரகஜபே!	யோன-	ஒரு யோனனைக்குள்
विज्वरा	வேறுகவலை ஒழிந்த வனாய்	பென் ன }	பட்ட பிரதேசத் தையும்
सुरुचिरमं	{ அதி இனிமையாய் சோபித்துக்கொண் டிருக்கும்	भुङ्क्ष्व	நீ சொந்தமாய் அனு பவித்துவா;
सरः	பொய்கைகையையும்	अस	இதுவிஷயத்தில்
इदं	இந்த	कालः	நற்காலமானது
		प्रतीक्ष्यताम्	எதிர்பார்க்கப்பட வேண்டும்.

त्वत्समीपे च ये सत्त्वा वासमेष्यन्ति तां निशाम् ।

अवध्याः पांसुवर्षेण ते भविष्यन्ति नित्यदा

इत्युक्त्वा भार्गवो वासमन्यत्र समकारयत्

॥ १५ ॥

पांसु वर्षेण	"மண்மாரியால்	अवध्याः	தன்புருதவைகளாய்
तां निशाम् च	அந்த இரவிலுமும்	भविष्यन्ति	இருக்கக்கடவது?
नित्यदा	எக்காலத்திலும்	इति	என்று
त्वत्समीपे	உன்னருகில்	उक्त्वा	சபித்துவிட்டு
ते	அந்த	भार्गवः	சக்கிரசாரியார்
सरः	ஜீவன்கள்	अन्यस	வேறிடத்தில்
वासं	குடியாய்	वातं	வாஸஸ்தானத்தை
एष्यन्ति	இருக்கின்றனவோ	समकारयत्	ஏற்படுத்திக் கொண்டனர்.
ते	அவைகள்		

तच्च राज्यं नरेन्द्रस्य समृत्यवलवाहनम् । सप्ताहादसप्ताहूतं यथोक्तं ब्रह्मवादिना ॥

नरेन्द्रस्य	"மன்னவனு	सप्ताहात्	ஏழுநாளைக்குள்
तत् राज्यं	அந்த ராஜ்யமானது	ब्रह्मवादिना	பிரம்மவித்தால்
समृत्यवल-	பிரகுந்தியர்கள், ஈசன்	यथोक्तं	சபிக்கப்பட்டவண்ண
वाहने च }	பக்கன், இவர்களோ டும் வாழ்வனக்களுட னும் குடியதாய்		மே
		भस्मसात् भूतम्	பஸ்மமாய்விட்டது.

तस्यासौ दण्डविषयो विन्ध्यशैवलयोर्द्वय । शप्तो ब्रह्मर्षिणा तेन वैधर्म्ये सहिते कृते ॥

नृप	"மன்னரே!	असौ	இந்த
वैधर्म्यं	அக்ரமமான	विन्ध्यशैवलयोः	{ வந்தியசைவலமலை
कृते	செயல்		{ களுக்கு மத்தியிடு
सहिते	ஏற்பட்டவளவில்		ருக்கும்
तेन	அந்த	दण्डविषयः	தண்டனது தேசமா
ब्रह्मर्षिणा	பிரம்மவித்தால்		னது
एव	அந்த (ஆர்வம்)	सप्तः	சபிக்கப்பட்டது.

ततःप्रभृति काकुत्स्थ दण्डकारण्यमुच्यते । तपस्विनः स्थिता ह्यत्र जनस्थानमतोऽभवत् ॥

काकुत्स्थ	"ஹே காசுத்திரே !	अस	இவ்விடத்தில்
ततःप्रभृति	அன்றுதொட்டு	तपस्विनः हि	தபஸ்விகளும்
दण्डकारण्य	'தண்டகாரண்ய'	स्थिताः	வாஸம்செய்தவர்கள்.
	மென்று	अतः	ஆங்காரணத்தால்
उच्यं	பெயர்வழங்கலாயிற்று;	जनस्थानं	'ஜனஸ்தான'மென்றும்
		अभवत्	பெயர் உண்டாயிற்று.

एतत्ते सर्वमाख्यातं यन्मां पृच्छसि राघव । सन्ध्यामुपासितुं वीर समयो ह्यतिवर्तते ॥

वीर	"ஹே வீர !	सर्व	முற்றும்
राघव	ஹே ஸ்ரீராகவ !	आख्यातं	சொல்லப்பட்டுவிட்டது.
मां	என்னை	सन्ध्या	ஸந்தியாவந்தனத்தை
पृच्छ	எதை	उपासितुं	உபாஸிக்க
पृच्छसि	கேட்டருளினீரே	समयः हि	எந்தகாலமும்
ते	தேவர்குக்கு	अतिवर्तते	ஆதிக்கமித்துவிட்டது.
एतत्	இது		உது.

एते महर्षयः सर्वे पूर्णकुम्भाः समन्ततः । कृतोदका नरव्याघ्र आदित्यं पशुपासते ॥

नरव्याघ्र	"ஹே புருஷோத்தம !	कृतोदकाः	ஸந்தியாவந்தனத்தை
एते	இந்த		முடித்தவர்களால்
महर्षयः	மஹர்ஷிகள்	पूर्णकुम्भाः	பூர்ணகும்பமுடைய
सर्वे	எல்லோரும்		வர்களால்
समन्ततः	எல்லாப் பக்கங்களிலும்	आदित्यं	சூர்யபகவானை
		पशुपासते	ஆசத்தியுடன் உபாஸிக்கின்றார்கள்.

स तैर्ब्राह्मणमभ्यस्तं सहितैर्ब्रह्मविचमैः । रविरस्तं गतो राम गच्छोदकमुपस्पृश ॥ २१ ॥

राम	"ஹே ஸ்ரீராம !	सः	அந்த
अभ्यस्तं	சூரியஸ்தமனமாகும்	रविः	சூரியன்
	வேளை யில்	अस्तं	தன்மனமிச்சு
तैः	அந்த	गतः	போய்விட்டார்.
ब्रह्मविचमैः	பிரம்மவித்துக்களால்	गच्छ	தேவர்கும் எழுந்தருளுக.
सहितैः	எல்லாரும் சேர்ந்து		
ब्राह्मणं	உபாஸனை புரியப் பட்டது.	उदकं	ஸந்தியாவந்தனத்தை
		उपस्पृश	செய்யும்".

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे एकाशीतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23355

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2631



ஊசிதம: சரி:—எண்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் || ௮௨ ||

श्रीरामस्यायोध्यां प्रत्यागमनम्—ஸ்ரீராமர் அயோத்திக்குத் திரும்பிவருவது.

ऋषेर्वचनमाज्ञाय रामः सन्ध्यामुपासितुम् । अपाक्रामत्सरः पुण्यमप्सरोगणसेवितम् ॥ १ ॥

ராம:	ஸ்ரீராமர்	அப்சரோ-	அப்சரஸ் தரீக்கடட்
ऋषे:	முனிவரது	सेवितं	டங்களால் பூஜிக்கப்
वचनं	நியமனத்தை		பட்டதும்
आज्ञाय	ஏற்றுக்கொண்டு	पुण्यं	புனிதமுமாகிய
सन्ध्यां	ஸந்தியாவந்தனத்தை	सरः	பெய்கைக்கு
उपासितुं	உபாஸிக்க	अपाक्रामत्	போடச்சேர்ந்தார்.

तत्रोदकमुपस्पृश्य सन्ध्यामन्वास्य पश्चिमाम् । आश्रमं प्राविशद्रापः कुम्भयोनेर्मेहात्मनः ॥

ராம:	ஸ்ரீராமர்	सन्ध्यां	ஸந்தியாவந்தனத்தை
तत्र	அவ்விடத்தில்	अन्वास्य	செய்தபின்னர்
उदकं	ஆசுமனம்	महात्मनः	மஹாத்மாவான
उपस्पृश्य	செய்துவிட்டு	कुम्भयोनेः	அகஸ்தியருடைய
पश्चिमां	ஸாயங்கால	आश्रमं	ஆசிரமத்திற்கு
		प्राविशत्	வந்துசேர்ந்தார்.

तस्यागस्त्यो बहुगुणं कन्दमूलं तथौषधिम् । शाल्यादीनि पवित्राणि भोजनार्थमकल्पयत् ॥

आगत्य:	அகஸ்தியர்	तथा	அவ்வண்ணமே
तस्य	அவருக்கு	औषधिं	கிரை முதலியவையும்
भोजनार्थं	அமுதுசெய்வதற்கு	पवित्राणि	சுத்தமாயிருக்கின்ற
बहुगुणं	பலவிதங்களான	शाल्यादीनि	சாலியன்னவகைகளை
कन्दमूलं	காங்கிழங்குகளையும்	अकल्पयत्	தந்தருளினார். [யும்

स भुक्तवाक्षरश्रेष्ठस्तदक्षममृतोपमम् । प्रीतश्च परितुष्टश्च तां रात्रिं समुपाविशत् ॥ ४ ॥

सः	அந்த	परितुष्टः च	மிக ஸந்தோஷமடைந்
वाक्षरः	புருஷோத்தமர்		தவராகவும்
तत्	அந்த	प्रीतः च	ப்ரீதியுடையவராகவும்
अश्वं	போஜனத்தை	तां रात्रिं	அந்த இரவில்
अमृतोरमं	தேவாமிருதமென	समुपाविशत्	அவ்விடமே திருப்பள்
भुक्तवान्	புகித்தார்.		ளிகொண்டார்.

प्रभाते काल्यमुत्थाय कृत्वाऽऽह्निकपरिन्दमः । ऋषिं समुपचक्राम गमनाय रघूत्तमः ॥ ५ ॥

अह्निकः	அஜேயமாகிய	आह्निकं	காலையில் செய்யவேண்
रघूत्तमः	ரகுத்தமர்		டிய நித்தியகர்மத்தை
प्रभाते	காலையில்	कृत्वा	செய்தபின்னர்
काल्यं	சரியான வேளையில்	गमनाय	பிரயாணமாகும் பொ
उत्थाय	திருப்பள்ளிவிழிந்து	ऋषिं	முனிவரை [ருட்டு
		समुपचक्राम	முதலில் தந்தித்தார்.

अभिवाद्या बर्वाद्रापो महर्षिं कुम्भसम्भवम् । आपृच्छे स्यां पुरीं गन्तुं मामनुज्ञातुमर्हसि ॥

ராம:	ஸ்ரீராமர்	புரீ	சகரத்திற்கு
கும்பசம்மவ்	கும்பசேவானியாகிய	கந்து	போக
மஹர்ஷி	முனிவர் பெருமானை	ஆபுச்சே	நான் அனுமதிபெற இ
அபிவாத	நமஸ்கரித்து அபிவா	மா	ங்கிக வந்திருக்கிறேன்.
	தனஞ்செய்து	அனுஜாது	என்னை
அவதீது	இங்மனம் திருவாய்	அஹிசி	போகவிடை தந்தருள
	மலர்த்தருளினார்:		தேவரீச திருவள்ளம்
ச்யா	"எனது		கொள்ளவேண்டும்.

धन्योऽस्य अनुगृहीतोऽस्मि दर्शनेन महात्मनः । द्रष्टुं चैवामभिध्यामि पावनार्थमिहात्मनः ॥

மஹாத்மன:	"மஹாத்மாவினுடைய	அத்மன: புவ	அடியேனுக்கும்
दर्शनेन	தர்சனத்தால்	பாவநார்	புண்ணியம் ஏற்பட
धन्यः	தன்மனம்		வேண்டியதற்காக
अस्मि	ஆமென.	ஐது	ஸேகிக்க
अनुगृहीतः च	கிருதார்த்தனாயும்	ஐஹ	இவ்விடத்திற்கு
अस्मि	ஆமென.	அபித்யாமி	இனிபும் வந்துபோக
			தேன்."

तथा वदति काकुत्स्थे वाक्यमद्भुतदर्शनम् । उवाच परमप्रीतो धर्मनेत्रस्तपोधनः ॥ ८ ॥

காகுதஸ்தே	காகுதஸ்தர்	தர்மநேத்ர:	தர்மத்தைப்பேசுண்ட
तथा	அவ்வண்ணமாய்		ளாயுடையவரும்
अद्भुतदर्शनं	{ அமாணுஷமாயிருக்	தர்போதன:	தபோதனகுமராகிய
	{ சும் நற்குணத்தை		அவர்
	{ விளக்கக்காட்டுகிற	பரமபிரீத:	அளவுகடந்த உன்னம்
वाक्यं	மொழியை		பூரித்தவராகி
वदति	உரைசெய்யவும்	उवाच	இப்படிப் பதிலுதர்த
			ருளினார்:

अत्यद्भुतमिदं वाक्यं तव राय शुभाक्षरम् । पावनः सर्वभूतानां तमेव रघुनन्दन ॥ ९ ॥

ராம	"ஹே ஸ்ரீராம!	அத்யத்புத்	அதிகிததரமாயிருக்கி
तव	தேவரீசது		றது.
इदं	இந்த	रघुनन्दन	ஹே ரகுந்தன!
शुभाक्षरं	மேலான தருமத்தை	एव	தேவரீசோருவரே
	விளக்கக்காட்டும்	सर्वभूतानां	சகல பிராணிகளுக்
			கும்
वाक्यं	மொழியானது	पावनः	புண்ணியமளிப்பவர்.

मुहूर्तमपि राम त्वां ये च पश्यन्ति केचन । पाविताः स्वर्गभूताश्च पूज्यास्ते सर्वदैवतैः ॥

ராம "நேற ஸ்ரீராமா !
முஹூர்த்தம் அபி கணப்பொழுதாகிலும்
த்வா தேவரீரை
யே எவர்கண்
கேசன எப்படியிருந்தாலும்
பश्यन्ति தர்க்கிக்குநர்களை
ते அவர்கள்

பாவிதா: ச பரிசுத்தமானவர்
களையும்
स्वर्गभूता: ச { கவர்க்கத்திற்கு
உரிமையுற்றவர்
களாகவும்
सर्वदैवतैः எனகனிடேவர்களாலும்
पूज्या: கொண்டாடப்படுகி
ருர்கள்.

ये च त्वां घोरचक्षुर्भिः पश्यन्ति प्राणिनो भुवि । हतास्ते यमदण्डेन सद्यो निरयगामिनः ॥

भुवि "உலகில்
ये எந்த
प्राणिन: ஜீவன்கள்
त्वा தேவரீரை
घोरचक्षुर्भिः விஷக்கண்களால்
पश्यन्ति தர்க்கிக்குநர்களை

ते அவர்கள்
यमदण्डेन யமதண்டத்தால்
हता: ச துன்புறுபவர்களாயே
सद्य: அப்போதே
निरयगामिन: நரகத்தை எம்பாதிக்க
கின்றனர்.

ईदृशस्त्वं रघुश्रेष्ठ पावनः सर्वदेहिनाम् । भुवि त्वां कथयन्तोऽपि सिद्धिमेष्यन्ति राघव ॥

रघुश्रेष्ठ "ரகத்தம்!
सर्वदेहिनां எல்லா உயிர்ஜீவன்
களையும்

ईदृश: இப்படி
पावन: புனிதமாக்குகிறவர்
त्वं தேவரீர்;
राघव ஸ்ரீராம!

भुवि உலகில்
त्वा தேவரீரைச்சேர்ந்த
कथयन्त: अपि { கதைகளை கிர்த்தனம்
பண்ணுகின்றவர்
களும்
सिद्धि: மேலாகத்ததை
एष्यन्ति பெறுவார்கள்.

गच्छ चारिष्वप्ययः पन्थानमकुतोभयम् । प्रशाधि राज्यं धर्मेण गतिर्हि जगतो भवान् ॥

अप्यय: "கிச்சளராய்
गतिर्हि च சகமரயும்
गच्छ எழுந்தருளலாம்.
पन्थानं வழியில்
अकुतोभयं அஞ்சையுக்களில்
லாமலிருக்கக்கடவது.

राज्यं ராஜ்யத்தை
धर्मेण धर्मத்திப்படி
प्रशाधि ஆண்டிவருக.
भवान् हि தேவரீரெருவரே
गति: உலகுக்கு
कति. "

एवमुक्तस्तु मुनिना प्राञ्जलिः प्रग्रहो नृपः । अभ्यवादयत प्राज्ञस्तमुपि पुण्यशालिनम् ॥

मुनिना முனிவரால்
तु இவ்விஷயத்தில்
एवं இவ்விதம்
प्राञ्जलि: சொல்லியதற்குத்
திரும்பிச்செவியாய்ந்த
प्राज्ञ: பிராக்குராகிய
नृप: மன்னர்

प्रग्रह: அநிபீதிகையாக
காட்டுபவராய்
प्राञ्जलि: அஞ்சலிவைஸ்தராகி
पुण्यशालिनं புண்ணியசாலியாகிய
तं अपि அந்த முனிவரை
अभ्यवादयत அடிபணிந்து
வேலித்தார்.

विष्णु	தண்ணீனத்திலிருந்த தைவிட்டு
ते	'உனக்கு
स्वसित	கல்வாழ்வு
अस्तु	இருக்கக்கடவது'
इति च	என்றும்
गच्छ	'நீ போய்விடலாம்'
इति	என்றும்
विप्राविश	விடைகொடுத்தனுப்பி விட்டு
कथान्तरविनिश्चिप्तं	நடுக்கட்டுக்காவலா ளாகிய
द्वाःस्थं	வாயினோனைப்
रामः	ஸ்ரீராமர் [பார்த்து

वचः	இந்த ஆக்ஷேபையை
अववीत्	நியமித்தருளினார் :
लघुकिमौ	"வேகசரிகளாகிய
तौ	இவ்விருவர்களான
भरतं च	பரதனிடமும்
लक्ष्मणं एव	இலட்சுமணனிடமும்
गवा	சென்று
मम	எனது
आगमनं	வரவை
आशय	தெரியப்படுத்தி
अन्वापयव	அழைத்துவருங்கள்.
मा चिरम्	காலதாமதம் வேண்ட டாம்."

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकिये आदिकान्ये

उत्तरकाण्डे द्व्यशीतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 23375

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकः 2651



अ्यशीतितमः सर्गः—எண்பத்திமுன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ ௨௩ ॥

राजसूयाकरणनिर्धारणम्—ராஜஸூயம் செய்யவேண்டாமென்று நிர்ணயிப்பது.

तच्छ्रुत्वा भाषितं तस्य रामस्याक्षिप्तकर्मणः । द्वाःस्थः कुमारवाहूय राघवाय न्ववेदयत् ॥

द्वाःस्थः	வாயிற்காப்போன்
अक्षिप्तकर्मणः	இக்கடப்படி எதையும் முடிக்கவல்லவராகிய
तस्य	அந்த
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய
तत् भाषितं	அந்தத் திருவாக்கை

कुमार	கிரமேற்கொண்டு
कुमारौ	இனவரசர்களிருவர் களையும்
आहूय	அழைத்துக்கொண்டு
राघवाय	ஸ்ரீராமருக்கு [வந்து
न्ववेदयत्	தெரியப்படுத்தினான்.

दृष्ट्वा तु राघवः मासौ प्रियौ भरतलक्ष्मणौ । परिप्लव्य तदा रामो वाक्यमेतदुवाच ह ॥

राघवः	ஸ்ரீராமவர்
मासौ	ஸன்னிதியில் வந்திருக்கும்
प्रियौ	அன்பிற்குரியவர்களாக கிய
भरतलक्ष्मणौ	பரதரையும் லக்ஷ்ம ணரையும்
दृष्ट्वा	கண்டு

रामः	ஸ்ரீராமர்
तदा	அப்பொழுது
परिप्लव्य तु	ஆலிக்கனம் செய்து
एवम्	இந்த [விட்டு
वाक्यं	மொழியை
उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி னார்.
ह	காண்.

कृतं मया यथा तथ्यं दिनकार्यमनुत्तमम् । धर्मसेतुमतो भूयः कर्तुमिच्छामि राघवौ ॥ ३ ॥

राघवौ	"இன்று ராகவர்களே !	कृतं	செய்தமுடிக்கப்பட்ட
अनुत्तमं	பெரிய		உது.
दिनं तथ्यं	வேதியாது நாய்ப்பா	अतः	இதைக்காட்டினும்
	எது	भूयः	பெருதாபிருக்கின்ற
मया	என்னால்	धर्मसेतुं	ராஜரூபயாகத்தை
तथ्यं यथा	வாக்களித்தவண்ண	कर्तुं	செய்ய
	மே	इच्छामि	உத்தேசிக்கின்றேன்.

अक्षयश्चाव्ययश्चैव धर्मसेतुर्नतो मम । धर्मप्रसाधकं हेतुस्तथैवापणाननम् ॥ ४ ॥

धर्मसेतुः च एव	"ராஜரூபயாக	मतः	தணிபு.
	உடன்துதான்	एतद् हि	இது ஒன்றுதான்
अक्षयः	சாகவதமான்	धर्मप्रसाधकं च	தருமத்தின் பூர்த்தி
अव्ययः	புண்ணியபரிண அளிக்		யாகின்றது.
	கவல்லது என்பது	सर्वपापप्रणाननम्	எப்படிப்பட்ட பாப
मम	எனது		மும் ஒழிக்கவல்லது.

युवाभ्यामात्मभूताभ्यां राजसूयमनुत्तमम् । सहितो यष्टुमिच्छामि तत्र शर्मो हि शाश्वतः ॥

आत्मभूताभ्यां	{ "என்னிடம் மனப்	राजसूयं	ராஜரூபயாகத்தை
	பூர்வமாய் பக்தி	यष्टुं	புரிய
	வைத்திருக்கும்	इच्छामि	விரும்புகின்றேன்.
युवाभ्यां	உங்களிருவர்களோடு	तत्र	அதில்
सहितः	சேர்த்திருந்து	शाश्वतः	சாகவதமான்
अनुत्तमं	எதற்கும் மேம்பட்ட	धर्मः हि	புண்ணியம் ஏத்படு
	தான்		மல்லவா?

इष्टा तु राजसूयेन मित्रः शत्रुनिर्वहणः । सुहृतेन सुयज्ञेन वरुणत्वमुपागमत् ॥ ६ ॥

शत्रुनिर्वहणः	"சத்ருதம்நாசகராகிய	राजसूयेन	ராஜரூபயாகத்தை
मित्रः	பித்திரனைப்பகர்	इष्टा तु	செய்தமுடித்தது
सुहृतेन	மறநாபெரிய யாகமும்		வேலே
सुयज्ञेन	மறநாபுண்யகிருத்தமும்	वरुणं	வருணபதகிவை
	மான்	उपागमत्	பெற்றனர்.

सोमश्च राजसूयेन इष्टा धर्मेण धर्मवित् । प्राप्तश्च सर्वलोकेषु कीर्तिस्थानं च शाश्वतम् ॥

धर्मवित्	"தருமவித்தாகிய	सर्वलोकेषु च	எல்லா உலகங்களிலும்
सोमः च	சோமமும்		
धर्मेण	தர்மத்தை அளிக்க	कीर्तिस्थानं	பாரும் விரும்புமிட
	என்றதாகிய		மாகிய
राजसूयेन	ராஜரூபயாகத்தையு	शाश्वतं	வைகுண்டத்தை
इष्टा च	செய்தமுடித்தது	प्राप्तः	பெற்றனர்.
	வேலே		

अस्मिन्नहनि यच्छेयश्चिन्त्यतां तन्मया सह । हितं चायतियुक्तं च प्रयत्नौ कर्तुमर्हथः ॥

यत्	"எது	हितं च	உதவமானதும்
श्वेयः	மேலாகத்தனது அளிக்க	आयतियुक्तं	மேலான பலனை த்தரு
तत्	அது [வல்லதோ		வதுமானதையே
मया सह	என்னுடன்கூட	प्रयत्नौ	{ தீர்க்காணெய்களை செய்
अस्मिन्	இந்த		து ஒரு தீர்மானத்
अहनि च	கதினத்திலேயே		திருவந்தவர்களாய்
चिन्त्यतां	{ ஆலோசித்து நிஷ்கர்	कर्तुं अर्हथः	{ தீர்க்க இருவரும் செ
	ஷிக்கப்படவேண்டி		யதுமுடிக்கவேண்டி
	யது.		யது."

श्रुत्वा तु राघवस्यैतद्वाक्यं वाक्यविशारदः । भरतः प्राञ्जलिभूत्वा वाक्यमेतदुवाच ह ॥

वाक्यविशारदः	{ மொழிகளின் றுட்	वाक्यं	திருவாக்கை
	பக்களை அறிவதில்	श्रुत्वा	கேட்டு
	நிபுணராகிய	प्राञ्जलिः	அஞ்சலிதருஸ்தராய்
भरतः	பாதர்	भूत्वा	ஆகி
राघवस्य	ஸ்ரீராகவருடைய	एतत् वाक्यं	இந்த மொழியை
तु	இவ்விஷயத்தில்	उवाच	கிக்குர்பனம்
एतत्	இந்த	ह	கான்! [செய்தவர் :

त्वयि धर्मः परः साधो त्वयि सर्वा वसुधरा । प्रतिष्ठिता महाबाहो यशश्चामितविक्रम ॥

धर्मः	{ "இவ்வளவு இத்தன்	परः	முடிவுபெற்றுவிட்ட
विक्रम		वसुधरा	உலகம் [ருக்கிறது.
	மைமதெனக் கண்ட	सर्वा	எல்லாமும்
	நிபமுடிவாத விக்	त्वयि	தேவரீரிடத்தில்
	கிரமம் படைத்த	प्रतिष्ठिता	ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்
महाबाहो	மஹா சாயர்த்வசாஸி		கிறது.
	பாகிய	यशः	ப்ரத்புபகாரம் ஆளிக்
साधो	ஹிதம்செய்யவரே!		ஞர் நன்மையும
त्वयि	தேவரீரிடத்தில்	च	அப்படியே ஸ்தாபிக்
धर्मः	புண்யகிருத்யங்களின்		கப்பட்டிருக்கிறது.
	பலனுடன		

महीपालाश्च सर्वे त्वां प्रजापतिमिवामराः । निरीक्षन्ते महात्मानं लोकनाथं यथा वयम् ॥

त्वां	"தேவரீரை	लोकनाथं	மூவுலகிற்கும்
महीपाकाः	மஹிபாலர்கள்		மாதனுன
सर्वे	எல்லோரும்	महात्मानं यथा	பரமபுருஷனை நே
अमराः	தேவர்கள்	निरीक्षन्ते	அறித் திருக்கின்றார்கள்.
प्रजापति	சிரம்மதேவனை	वयं च	நாங்களும் நிற்கிருக்
इव	எவ்வண்ணமோ		கின்றோம்.
	ஆவ்வண்ணமே		

महावल् पितृवद्राजन्पश्यन्ति त्वां महावल् । पृथिव्या गतिभूतोऽसि प्राणिनामपि राघव ॥

மஹாவல் "மஹாராஜன் பிதாவாகிய
 ராஹவ ஸ்ரீராமர்!
 ராஜந் சக்கிரவர்த்தியாரே,
 மஜா: பிரபலமான
 த்வா தேவரீரை
 பிதூவத் பிதாவெனவே

பश्यन्ति பாவித்துகட்டந்து
 வருகிறார்கள்.
 पृथिव्या: உலகுக்கும்
 प्राणिनां अपि உயிர்ஜீவன்களுக்கும்
 गतिभूतः சரணம்புகுமிடமாய்
 अपि தேவரீர் இருக்கிறீர்.

स त्वमेवंविधं यज्ञमाहर्ताऽसि कथं नृप । पृथिव्यां राजवंशानां विनाशो यत्र दृश्यते ॥

நூப "சக்கிரவர்த்தியாரே!
 பृथிவ்யா உலகில்
 ராஜவ்ஸானா ராஜவம்சங்களுக்கு
 வினாஸா: நாசம்
 யஸ எதில்
 ட்ரீஸ்யதே ஏற்படுகின்றதே
 எவ்விதம் அப்படிப்பட்டதாகிய

यज्ञं யாகத்தை
 सः பாத்யசுமஹாகிஷ்
 एवं தேவரீர் [ஊவாகிய
 आहर्ता असि அனுஷ்டிப்பவராய்
 कथम् சூகிரிர் என்பது
 எவ்வளம் தகுதியா
 கும்?

पृथिव्यां ये च पुरुषा राजन्यौरुपमागताः । सर्वेषां भविता तत्र क्षयः सर्वान्तकोपमः ॥

ராஜந் "சக்கிரவர்த்தியாரே!
 ப்ரீதிவ்யா உலகில்
 வீரபு மானிடவீரத்தை
 ஆகதா: விடாது ஆதரிக்கும்
 புரூபா: மானிடர்கள்
 யே ச எவர்களை அவர்கள்

सर्वेषां எல்லோருக்கும்
 सर्वान्तकोपमः யமனால் கிளைவது
 போன்ற
 क्षयः நாசம்
 तत्र அதில்
 भविता சம்பவிக்கும்.

स त्वं पुरुषशार्दूल मुणैरतुल्यविक्रम । पृथिवीं नार्हसे हन्तुं वशे हि तव वर्तते ॥ १५ ॥

அநுலவிக்ரம "விக்கிரமத்தில் இணை
 யில்லாதவராகிய
 புரூபஸார்டூல் ஹே புருஷோத்தம!
 முனே: திருக்கல்பாண குணம்
 களைக்கொண்டு
 தவ வஸே தேவரீரது வசத்தில்
 வர்ததே அடங்கி வருகிறது

हि என்னைப்படியால்
 सः அப்படியாகிடுக்கும்
 त्वं தேவரீர்
 पृथिवीं உலகை
 हन्तुं நாசப்படுத்த
 न अर्हसे திருவுள்ளம் கொள்ள
 வாகாது.

भरतस्य तु तद्वाक्यं श्रुत्वाऽमृतमयं तदा । प्रहर्षमतुलं लेभे रामः सत्यपराक्रमः ॥ १६ ॥

சத்யபராஹ்ரம: ஸத்யபராஹ்ரமரான
 ராம: ஸ்ரீராமர்
 ததா அப்பொழுது
 து இவ்விஷயத்தில்
 மரதஸ்ய பாசருடைய
 அமரதமயம் அமிரதமயமாயிருக்கின்ற

तत् अर्ह
 वाक्यं மொழிக்கு
 श्रुत्वा திருச்செவிகாய்த்து
 अमृतं சிகரந்த
 लेभे மனத்குப்தியை
 பெற்றனர்.

उवाच च शुभं वाक्यं कैकेयानन्दवर्धनम् । प्रीतोऽस्मि परितुष्टोऽस्मि तवाद्य वचनेऽनया॥

கைகேயா- நந்தவர்களை	கைகேயியின் ஆனந்தத்தை விருந்தி செய்யும் அவரைப் பார்த்து	அனவ அவ தவ வசனம்	"நிசபராதியே! இப்பொழுது உனது மொழியில்
शुभं वाक्यं च उवाच	சுபமாயிருக்கின்ற இந்த மொழியையும் திருவாய்மலர்ந்தருளி னார்:	प्रीतः अस्मि परितुष्टः अस्मि	திரும்பித் தயைநீர் தவனானேன். மகிழ்ச்சிக்கொண்டவ ஆயினேன். [அன]

इदं वचनमस्तीव त्वया धर्मसमाहितम् । व्याहृतं पुरुषव्याघ्र पृथिव्याः परिपालनम् ॥ १८ ॥

புருஷவ்யா தவ வ்யாஹுதம் இதம் வசனம் அஸ்தீவம்	"மேலு புருஷோத்தம! உன்னால் மொழியப்பட்ட இந்த வார்த்தை மஹாபுருஷோஜனத் தை அளிக்கத்தக்கது.	धर्मसमाहितं पृथिव्याः परिपालनम्	தருமத்திற்கு ஒத்தி ருக்கின்றது. உலகுக்கு நன்மை பயப்பது.
--	---	---------------------------------------	--

एष्यदसदभिप्रायाद्राजसूयात्कतूचमात् । निवर्तयामि धर्मज्ञ तव सुव्याहृतेन च ॥ १९ ॥

धर्मज्ञ तव सुव्याहृतेन च एष्यत्	"தருமநிந்தவனே! உனது { நன்மை விளைவிக்கும் மொழியைக்கேட்ட தால் { நான் அத்தபாசை வைத்திருந்தாலும் (ஆர்வம்)	राजसूयात् कतूचमात् असदभिप्रायात् निवर्तयामि	ராஜசூயமெனும் பெரியபாசை செய்வ வேண்டுமென்ற எனது உத்தேசத்தி விருந்து திரும்பிவிட்டேன்.
--	--	--	--

वालानां तु शुभं वाक्यं ब्राह्मं लक्षणपूर्वज । तस्माच्छृणोमि ते वाक्यं साधुयुक्तं महामते॥

மஹாதே லக்ஷணपूर्वज ते वाक्यं वालानां वाक्यं तु	"மஹாபுத்திரனே! வந்தமனனுக்கு உனது [முத்தவனே] வாக்கியமானது இதையவர்களுடைய மொழியாக இருந்த போதிலும்	साधुयुक्तं शुभं ब्राह्मं तस्मात् शृणोमि	தருமத்தை ஒத்திருக் கிறது. உசிதமாயிருக்கிறது. எத்துக்கொள்ளவேண்ட ியபாசையிருக்கிறது. ஆனதால் நீ சொன்னபடியே நான் செய்கிறேன்.
--	--	---	--

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे ज्योतिषतमः सर्गः ॥



चतुरर्दीक्षितमः सयः—எண்பத்துகாண்டாவது எய்க்கம் || ௮௪ ||

वृत्राख्यानवर्णनम्—விருத்திராண்டாவது சரித்திரைச்சி சொல்லுவது.

तथोक्तवति रामे तु भस्ते च महात्मनि । लक्ष्मणोऽथ शुभं वाक्यमुवाच रघुनन्दनम् ॥

ராமே து	மூரீராமரும்	ரஹுநந்தன்	ரகுநந்தனரைப்பார்த்து
மஹாத்மனி	மஹா தீமாவாகிய	வாய்	ஒரு மொழியை [து
மரணே ச	பா,த,ரும்	மய	இப்படி
தथा	அங்கனம்	சுந்	மனதைக்கவரும்
उक्तवति	எம்பா விக்கையில்		வண்ணமாய்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணன்	उवाच	விண்ணப்பம் செய்
			தார்:

अश्वमेधो महायज्ञः पावनः सर्वपापनाम् । पावनस्तव दुर्धर्षो रोचनां रघुनन्दन ॥ २ ॥

ரஹுநந்தன	“ரகுநந்தன!	துர்ஹர்ஷ:	இணைபற்றது.
அஷ்வேத:	அக்ஷமேதமெனும்	பாவன:	கயமே பாவா ஹிதமா
மஹாயஜ்:	மஹாயாகமானது	ஸவ	தேவரீருடைய [னது.
சர்வபாபநா	ஸர்வபாபங்களுக்கும்	ரோசநாம்	திருவுன்னத்தில்
பாவன:	பாவச்சித்தமானது.		வினைக்களமே.

श्रूयते हि पुरा वृत्तं वासवे सुमहात्मनि । ब्रह्महत्याऽऽवृतः शक्रो हयमेवेन पावितः ॥ ३ ॥

சுமஹாத்மனி	“மஹாயசஸ்ஸுவாகிய	வ்ரஹ்மஹ்யா	பிரம்மஹத்திரேதாஷ
வாசவே ஹி	இந்திரன் கிஷ்யமாக		த்தால்
புராவ்ருத்	பழைய கதை [வே	ஆவ்ருத்:	குழப்பப்பட்டுத்த
சுயதே	கேட்கப்பட்டிருக்	சக்ர:	இந்திரன்
	கிறது.	ஹயமேவென	அக்ஷமேதமாகத்தால்
		பாவித:	புனிதனுயினான்.

पुरा किल महाबाहो देवासुरसमागमे । वृत्रो नाम महानासीदैतेयो लोकसंमतः ॥ ४ ॥

மஹாபாஹோ	“மேஹ மஹாபாகுவே!	மஹான்	ஒரு மஹாதீமா
புரா	முன்பு	ஆசீந:	இருந்தான்.
தேவாஸுர- சமாगमे }	தேவர்களுக்கும், அசுரர் களும் ஒத்தவாழ் கையில்	தேய:	அசுரர்களில் பிறந்
		கில	இருந்தாலும் [தவன்.
புவ:	விருத்திரன்	லோகஸம்மத:	{ உலகத்தவர்களால் புகழ்த்து கொண்டா டப்பட்டவன்.
நாம	என்ற		

विस्तीर्णो योजनशतमुच्छ्रितस्त्रिगुणं ततः । अनुरागेण लोकास्त्रिन्हात्ययति सर्वतः ॥

யோஜனசத்	“தூது யோஜனை	ஸீந் லோகந்	முன்று உலகங்களை
விஸ்தீர்ண:	அகலமுன்	சர்வத:	முற்றிலும்
தத:	அனதக்காட்டி தும்	ஸேவ்	தீவகாருண்யத்தால்
திரிगुणं	மும்மடங்கு	அனுராகே	கிசவாசத்துடனே
उच्छ्रितः	உயரமுமுள்ள அவன்	பரவதி	குளிரப்பார்த்தான்.

धर्मज्ञश्च कृतज्ञश्च बुद्ध्या च परिनिष्ठितः । शशास पृथिवीं स्फीतां धर्मेण सुसमाहितः ॥

धर्मज्ञः च "தர்மமறிந்தவன் ;

कृतज्ञः च நன்றி மறவாதவன் ;

बुद्ध्या च புத்தியாலே

परिनिष्ठितः மறவாதிபுணன் ;

सुसमाहितः மதறா புண்பொலியாய்

धर्मेण நீதிமுறைப்படி

स्फीतां ஏராளமாவியிருக்கின்ற

पृथिवी உலகை

शशास ஆண்டுவந்தான்.

तस्मिन्पशासति तदा सर्वकामदुषा मही । रसवन्ति प्रसूतानि मूल्यानि च फलानि च ॥

तस्मिन् "அவன்

पशासति ஆண்டுவருகையில்

मही பூமியானது

सर्वकामदुषा { வேண்டியவை பாவற்
றையும் அளிக்கிற
தாயிருந்தது.

तदा அக்காலத்தில்

मूल्यानि च கிழங்குகளும்

फलानि च பழங்களும்

रसवन्ति கனையுள்ளனவாய்

प्रसूतानि உண்டாயின.

अकृष्टपच्या पृथिवी सुसंपन्ना महात्मनः । स राज्यं तादृशं भुङ्क्ते स्फीतमद्भुतदर्शनम् ॥

महात्मनः "மதறாத்மாவின்து

पृथिवी பூமியானது

अकृष्टपच्या { உழவு முதலான பயிர்
தொழிலின் தானே
விளைகின்றதாய்

सुसंपन्ना மிக்க செழிப்பாயி

तः அவன் [ருந்தது.

तादृशं அப்படிப்பட்ட

राज्यं ராஜ்யத்தை

स्फीतं { ஸர்வ பாக்டியங்களை
பெற்று விளைந்துகிற
தாய்

अद्भुतदर्शनं அதிக ஆச்சர்யகரமான
யிருக்கிறதாயும்

भुङ्क्ते ஆண்டுவந்தான்.

तस्य बुद्धिः समुत्पन्ना तपः कुर्यामनुत्तमम् । तपो हि परमं श्रेयः सम्पोहमितरत्सुखम् ॥

तपः "தவம்

परमं ஸர்வோத்திருந்த

மான

श्रेयः பயனை அளிக்கவல்ல

इतरत् மற்ற [து.

सुखं ககமானது

सम्पोहं மதிமயக்கத்தின்
காரணம்

हि என்கிறபடியால்

अनुत्तमं நிகரற்றதாயிருக்கின்ற

तपः தவத்தை

कुरी நான் செய்தேதிர
வேண்டுமென்ற

बुद्धिः எண்ணம்

तस्य அவனுக்கு

समुत्पन्ना உண்டாயிற்று.

स निक्षिप्य सुतं ज्येष्ठं पौत्रेषु मधुरेश्वरम् । तप उग्रं समातिष्ठन्नापयन्सर्वदेवताः ॥ १० ॥

सः "அவன்

ज्येष्ठं सुतं மூத்த குமாரனை

मधुरेश्वरं மதுராபுரியன்னனுய்

पौत्रेषु பட்டணத்துணைக்க
ளிடத்தில்

निक्षिप्य பொறுப்புச்சாட்டி

கிட்டு

सर्वदेवताः எல்லாதேவதை

களையும்

तापयन् தபிக்கச்செய்தின்ற

வனாய்

उग्रं உக்கிரமான

तपः தவத்தை

समातिष्ठन् புரிந்துவந்தான்.

तपस्तप्यति वृत्रे तु वासवः परमार्तिवत् । विष्णुं समुपसंक्रम्य वाक्यमेतदुवाच ह ॥ ११ ॥

வூடு	“கிருத்திரன்	विष्णुं	ஸ்ரீ மஹாகிருஷ்ணனை
तपः	தவத்தை	समुपक्रम्य	பொய்கேசரில் தர்சித்து
तप्यति तु	இவற்றிவருகையில்	एवम्	இந்த
वासवः	இந்திரன்	वाक्यं	மொழியை
परमार्तिवत्	அநிக வியாகூல	उवाच	விண்ணப்பம் செய்
	மடைந்தவனுய்	ह	கான்! [தான்.

तपस्यता महाबाहो लोका वृत्रेण निजिताः । बलवान्स हि शर्मात्मा ननं शक्यामि शसितुम् ॥

महाबाहो	“தேஹ மஹாபாகுலே!	नः हि	அவனோ
तपस्यता	கடுந்தவம்புரியுந்	शर्मात्मा	தருமநெறிதவனாத
वृत्रेण	கிருத்திரனால்	बलवान्	பலிவான்.
लोकाः	உலகங்கள்	एनं शसितुं	இவனை அடக்க
निजिताः	சுவா தீனமாகக்கிம் கொ	न शक्यामि	நான் உரிமையில்லாத
	ள்ளப்படுகின்றன,		வனாதிருக்கின்றேன்.

यद्यसौ तप आतिष्ठेद्भूय एवासुरेश्वरः । यावद्लोका धरिष्यन्ति तावदस्य वशानुगाः ॥

असौ	“இந்த	लोकाः	உலகங்கள்
असुरेश्वरः	அசுரமன்னன்	यावत् तावत्	எவ்வளவோ அவ்வள
भूयः एव	இன்னமும்	अस्य	இவனது [ஆம்
तपः	தவத்தை	वशानुगाः	அதினத்திற்குள்பட்ட
आतिष्ठेत्	புரிந்துவருகிறான்.		வவாய்
यदि	என்கிறபொழுத்தில்	धरिष्यन्ति	என்பட்டுகிடும்.

तं चैनं परमोदारमुपेक्षसि महाबलम् । क्षणं हि न भवेद्दृशः क्रुद्धे त्वयि सुरेश्वर ॥ १४ ॥

परमोदारं	“பரியா மனத்தனாய்	सुरेश्वर	தேவர்கள் தொழக்
महाबलं	முாட்டுத்தைசியமு		தேவரே!
	டையவனுமிருக்கும்	त्वयि	தேவரிடத்தில்
तं	அந்த	क्रुद्धे	கோபம் குடிசெண்
एनं च	இவனையும்	वृसः हि	கிருத்திரன்குட[ரல்
उपेक्षसि	தேவரீர் உபேகசித்து	क्षणं	சுண்ணமேனும்
	உருகிரீர்.	न भवेत्	உயிருடனிரான்.

यदा हि प्रीतिसंयोगं त्वया विष्णो समागतः । तदाप्रभृति लोकानां नाथत्वमुपलब्धवान् ॥

विष्णो	“ஸ்ரீ மஹாகிருஷ்ண	यदा हि	எப்பொழுதோ
	வே!	तदा प्रभृति	அன்றதொடங்கி
त्वया	தேவரீரால்	लोकानां	உலகங்களுக்கு
प्रीतिसंयोगं	ஆர் புக்குரியவனுமி	नाथः	நாதனுமிருத்தலை
	ருத்தலை	उपलब्धवान्	மனதில் கொண்டிருக்க
समागतः	அடைந்தவனாதே		கின்றான்.

स त्वं प्रसादं देवानां कुरुष्व सुप्रमाहितः । त्वत्कृतेन हि सर्वं स्यात्प्रशान्तमरुजं जगत् ॥

सः त्वं	"அந்தத் தேவரீர்	சர்	எல்லாரிடமும்
सुप्रमाहितः	அருன்புரிய திருவுண் ளம் பற்றியவராய்	स्वाकुलं हि	தேவரீரின் திருவிளை யாட்டாளேயே
देवानां	தேவர்களுக்கு	अरुजं	இடையறுதவண்ண மாய் மாறுபாடின்றி
प्रसादं	அனுக்கிரகத்தை	प्रशान्तं	அடக்கத் தூடனிருப் பதாய்
कुरुष्व	செய்தருள்க.		
जगत्	உலகு	स्यात्	இருந் தவருகிறது.

इमे हि सर्वे विष्णो त्वां निरीक्षन्ते दिवौकसः । वृत्रघातेन महता त्वेषां साह्यं कुरुष्व ह ॥

विष्णो	"இஹ மஹாகிஷ்ணு	महता	பெருக்காரியமாகிய
त्वां	தேவரீரை [வே]	वृत्रघाते ।	விருத்திரனைக்கொல்வ தால்
इमे	இந்த		
दिवौकसः	தேவர்கள்	एषां	இவர்களுக்கு
सर्वे हि	எல்லோருமே	सु ह	இதுவிஷயத்திலும்
निरीक्षन्ते	வேண்டுவந்திருக்கின் றார்கள்.	साह्यं	கைகொடுத்தாகத்தலை
		कुरुष्व	தேவரீர் செய்தருள்க.

त्वया हि नित्यशः साह्यं कृतमेषां महात्मनाम् । असह्यमिदमन्येषामगतीनां गतिर्भवान् ॥

इदं	"இது	एषां	இந்த
अन्येषां	இதர்களுக்கு	महात्मनां	மஹாத்மாக்களுக்கு
अपहं	அஃதற்குமானது.	नित्यशः	எக்காலத்திலும்
भवान् हि	தேவரீர் ஒருவரே	साह्यं	ஹையமானது
अगतीनां	கதியற்றவர்களுக்கு	त्वया	தேவரீரால்
गतिः	கதி.	कृतम्	செய்யப்பட்டிருக்கி றது."

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे चतुरशीतितमः सर्गः ॥

आदिशः श्लोकाः 23413



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2689

पञ्चाशीतितमः सर्गः—எண்பத்தைத்தாவது ஸர்க்கம் ॥ ௨௩ ॥

वृत्रासुरवधः—விகுத்திராஸூரவதம்.

लक्ष्मणस्य तु तद्वाक्यं श्रुत्वा शत्रुनिवर्हणः । वृत्रघातमशेषेण कथयेत्याह सुवत ॥ १ ॥

शत्रुनिवर्हणः	சத்ருக்களை ஜயிக்க வல்ல ஆவர்	आह	ஆக்ஞாபித்தார் :
		सुवत	"மெச்சத்தக்க
लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணருடைய		விருதம்பூண்டவனே !
सु वाक्यं	அம்மொழிக்கு	वृत्रघातं	விருத்திரவதத்தைப் பற்றியதை
श्रुत्वा	திருச்செவிராய்த்து	अशेषेण	எனதயும்விடாமல்
इति	இங்ஙனம்	कथय	விசிலாய் வினம்பு வாயாக."
उ	இவ்விஷயத்தில்		

राघवेणैवमुक्तस्तु सुमिवानन्दवर्धनः । भूय एव कथां दिव्यां कथयामास सुव्रतः ॥ २ ॥

சுவரத:	புணையகனதகளில்	உக:	நியமனம்பெற்றவராய்
	நிபுணராகிய	நிவா:	அமாணவசக்தியை
சுமிவானந்த- வர்தன:	ஸுமித்ராத்தேவியின்		நன்றி விளக்கக்கூட
	ஆனந்தந்நத விருத்	கதா:	கதைகைய [இதே
	திசெய்யுமவர்	भूय: एव	மஹாலிபியாய்
राघवेण	ஸ்ரீராகவரால்	तु	இந்தப் பரஸக்தியில்
एव	இக்காலம்	कथयामास	உரைத்தார்.

सहस्राक्षवचः श्रुत्वा सर्वेषां च दिवौकसाम् । विष्णुर्देवानुवाचेदं सर्वानिन्द्रपुरोगमान् ॥

विष्णु:	"மஹாலிபிஷ்டு வான	इन्द्रपुरोगमान्	இந்திரனைத் தலைமை
दिवौकसं	தேவர்கள் [வர்		யாய்க்கொண்ட
सर्वेषां च	எல்லாருடையதுமாய்	देवान्	தேவர்கள்
सहस्राक्षवचः	இத்திரன் செய்த	सर्वान्	எல்லோரையுமீ
	விண்ணப்பத்தை		பார்த்து
श्रुत्वा	செவிக்கொண்டு	इदं	பின்வருகிறபடி
		उवाच	பதில் தந்தருளினார் :

पूर्व सौहृदबद्धोऽस्मि वृत्रस्य तु महात्मनः । तेन युष्मत्प्रियार्थं हि नाहं हन्मि महासुरम् ॥

महात्मनः	"மஹாத்மனாகிய	तेन	அக்காரணத்தால்
वृत्रस्य तु	விருத்திரனுக்கு	युष्मत्प्रियार्थं हि	உங்கள்து கேஷமத்
पूर्व	வெகுநேரமாக		திற்காகவுங்கூட
सौहृदबद्धः	அன்பால் அறுந்தம்	महासुरं	நீதிநெறிபுரணாத
	செய்ய மனமொப்		அதனை
	பாதவனுப்	अहं	நான்
अस्मि	எனிருக்கின்றேன்	न हन्मि	வதைக்கமாட்டேன்.

अवश्यं करणीयं च भवतां सुखमुत्तमम् । तस्मादुपायमाख्यास्ये येन वृत्रो निहन्यते ॥

भवतां च	"உங்களுக்குப்	तस्मात्	ஆனதபற்றி
उत्तमं	முக்கியமாயிருக்கின்ற	येन	என்னசெய்தால்
	உகிய	वृत्रः	விருத்திரன்
सुखं	ஆபத்தினின்ற கிடு	निहन्यते	ஸம்மூர்க்கப்படுவா
	தனையானது		இது அந்த
अवश्यं	அவச்யமாய்	उपायं	உபாயத்தை
करणीयं	செய்யவேண்டியதாயி	आख्यास्ये	உரைக்கின்றேன்.
	ருக்கிறது.		

त्रिधाभूतं करिष्यामि ह्यात्मानं सुरसत्तमाः । तेन वृत्रं सहस्राक्षो वधिष्यति न संशयः ॥

सुरसत्तमाः	"தேவர்களே !	करिष्यामि	என் செய்கின்றேன்.
आत्मानं	என்னை	तेन	அதனால்
त्रिधाभूतं	மூன்று அபக்களாய்	सहस्राक्षः	இத்திரன்
	பிரித்துக்கனித்தலி	वृत्रं हि	விருத்திரனையுங்கூட
	யாய் வெட்டிக்கொள்	वधिष्यति	இனி வெல்லலாம்.
	ஆகி, பரித்திருத்தலை	न संशयः	இதற்கு ஐயமில்லை.

एकांशो वासवं यातु द्वितीयो वज्रमेव तु । तृतीयो भूतलं शक्रस्तदा वृत्रं वधिष्यति ॥

एकांशः	"ஒரு அம்சமானது	यातु	பிரவேசித்திருக்க
वासवं	இந்திரனிடத்திலும்		கட்டும்.
द्वितीयः	இரண்டாவதானது	तदा	பிறகு
वज्रं	வஜ்ராயுதத்தினிடத்தி	शक्रः एव	இந்திரனே
तृतीयः	மூன்றாவதானது[லும்	वृत्रं	விருத்திரனை
भूतलं तु	பூமிநிலிடத்திலும்	वधिष्यति	வதைக்கமுடியும்."

तथा ब्रुवति देवेशे देवा वाक्यमवाब्रुवन् । एवमेतन्न सन्देशो यथा वदसि दैत्यहन् ॥ ८ ॥

देवेशे	"தேவதேவர்	अवाब्रु	சொன்னார்கள்.
तथा	அவ்வந்தமாய்	दैत्यहन्	"அகரஸம்ஹாரக!
ब्रुवति	திருவாய்மலர்ந்தருளி	यथा वदसि	தேவரீர் திவமித்தது
	கிட்டப்பொழுது		எதுவோ
देवाः	தேவர்கள்	एतत्	இது
वाक्यं	பின்வரும்	एवं	அங்ஙனமேயாகட்டும்.
वाक्यं	மொழியை	सन्देशः न	ஆபத்து ஒழிந்தது.

भद्रं तेऽस्तु गमिष्यामो वृत्रासुरवधैषिणः । भजस्व परमोदार वासवं स्वेन तेजसा ॥ ९ ॥

ते	"தேவரீருக்கு	वासवं	இந்திரனை
भद्रं	(எங்களை) காத்தருளு	स्वेन	தேவரீரது
	கிறது என்பது	तेजसा	தேஜஸைக்கொண்டு
अस्तु	{ எப்பொழுதும் திரு	भजस्व	காத்தருளும்.
	{ வள்ளத்திருக்க	वृत्रासुर-	{ விருத்திரகரனுடைய
	{ வேண்டும்.	वधैषिणः }	{ வதைப்பை பிரர்த்
परमोदार	{ வேண்டியதைவெல்		{ திக்கும் நாங்கள்
	{ ளாம் அனிக்கவல்ல	गमिष्यामः	{ போகவிடை கொண்டு
	{ வரே!		{ கின்றோம்."

ततः सर्वे महात्मानः सहस्राक्षपुरोगमाः । तदरण्यमुपाक्रामन्वत्र वृत्रो महासुरः ॥ १० ॥

सहस्राक्षपुरोगमाः	"இந்திரனைத் தலைமை	महासुरः	மஹாசுரனுடைய
	பாய்க்கொண்ட	वृत्रः	விருத்திரன்
महात्मानः	மஹாத்மாக்கள்	यत्र	எவ்விடத்திலோ
सर्वे	எல்லோரும்	तत् अरण्ये	அவ்வாறென்பத்திற்கு
ततः	அங்கிருந்து	उपाक्रमान्	போய்ச்சென்ற,நார்கள்.

तेऽपश्यंस्तेजसा भूतं तप्यन्तमसुरोत्तमम् । पिवन्तमिव लोकांस्त्रीभिर्दहन्तमिवाम्बरम् ॥ ११ ॥

ते	"அவர்கள்	भूतं	உருக்கொண்டவனாய்
असुरोत्तमं	அசுரோத்தமனை	पीन्	மூன்று
	{ கிட்டியனுக்கொண்	लोकान्	{ உகைக்களை யும்
तेजसा	{ னாத நற்குணசக்தி	पिबन्तं	{ விழுக்கிவிடுகிறவன்
	{ யால்	इव	{ போலவும்

சுரவர்	ஆகாயத்தை	சப்யாந்	அருந்தலம் புரிபவ
நிஹந்த்	கொளுத் திவிடுகிற		னாய்
ஐவ	வண்டிபாஸையும்	அபரவந்	கண்டார்கள்.

दृष्ट्वैव चासुरश्रेष्ठं देवास्त्रासमुपागमन् । कथमेने वधिष्यामः कथं न स्यात्पराजयः ॥१२॥

தேவா: அ	"தேவர்கள்	வதிஷ்யாம:	நாம் வதைப்போம்?
அசுரஸ்த்ரேஷ்ட்	அஸ்-ரோத்தமரீன	பராஜய:	அபரவயம்
ஐஷ்டா ஏவ	கண்டமாத்திரத்தி	ந ச்யாத்	உண்டாகாதிருக்கிறது
	லேயே	கத்ய்	எவ்விதம்? என்கிற
ஏவ	"இவனை	சாஸ்த்	ஏக்கத்தை
கத்ய்	எகவணம்	அபாஹமந்	அடைந்தார்கள்.

तेषां चिन्तयतां तत्र सहस्राक्षः पुरन्दरः । वज्रं प्रगृह्य पाणिभ्यां माहिणोद्वयमूर्धनि ॥

தேயா	"அவர்கள்	வஜ்	வஜ்ராயுதத்தை
தஸ	அப்பொழுது	பாணிப்யா	இருகைகளாலும்
சிந்தயதா	கவலைவில் முழுகிக்	ப்ரஹ்	சேர்த்துத் தூக்கி
	கிடக்கையில்	மூர்த்நி	விருத்திராகரன்
சஹஸாஸ்த:	ஆயிரம் கண்ணனாகிய		முடிமீது
புரந்தர:	இந்திரன்	மாஹிணௌ	தாக்கினான்.

कालाग्निनेव घोरेण तस्मिन्नेव महार्चिषा । पतता वृक्षशिरसा जगत्त्रासमुपागमन् ॥ १४ ॥

மஹாவிஷா	"புறையின் நிக் கொ	஘ோரண	புஜிக்கவேண்டியதும்
	முத்துவிட்டுடையும்	பததா ஏவ	உடையுண்டு கிழிவிழு
காலாஹிணா ஐவ	பிரளயமாக்ணி போன்ற		ந்து கிடப்பதுமான
	தாய்	வூக்ஷசி	விருத்திராகரன்
தஸே	{ தேவகந்தாறுதமாய்		ஸால்
	{ தலம்புரிந்ததால்	ஜகத்	உலகமானது
	{ விளையும் தேஜோமய	ஜாஸ்த்	கவலையை
	{ மாய்விளங்குகுதும்	அபாஹமந்	அடைந்தது.

असम्भाव्यं वधं तस्य वृत्रस्य विबुधाधिपः । चिन्तयानो जगामाशु लोकस्यान्तं महायशाः ॥

அசம்ಭாவ்ய:	"பலமா யசஸ்விபாகிய	அசம்ಭாவ்ய	அடுக்காத கார்யம்
விபுதாதிப:	தேவேசன்		என்று
தஸ	ஆந்த	சிந்தயான:	எக்கம் பிடித்தவனாய்
வூக்ஷ	விருத்திரனுக்கு	லோகஸ்ய	உலகத்தின்
வத்ய்	காசம்விளைவித்து	அஸ்த்	என்கொக்கு
	கிட்டதை	பாஸ்த்	விவரவில்
		ஜகாம	பிரயாணமானான்.

तमिन्द्रं ब्रह्महत्याऽऽशु गच्छन्तमनुगच्छति । अपतचास्य गात्रेषु तमिन्द्रं दुःखमाविशत् ॥

ब्रह्महत्याः प्रसभ्मஹத்தியானது
गच्छन्ति நடந்துகொண்டிருக்க
त इन्द्रं அந்த இந்திரனை [கும்
आशु தச்சுண்ணமே
अनुगच्छति கடச்சென்றது.
अस्य இவனது

गात्रेषु அவயவங்களில்
अपतत् ஒட்டிக்கொண்டது.
अस्य அதனால்
त इन्द्रं அந்த இந்திரனை
दुःखं சூழ்ந்தவித்தனமானது
आविशत् மேற்கொண்டுவிட்டது.

हतारयः मनष्टेन्द्रा देवाः सामिपुरोगमाः । विष्णुं त्रिभुवनेशानं मुहुर्मुहुरपूजयन् ॥ १७ ॥

सामिपुरोगमाः “அக்னிபகவானைத் த
இணையாய்க்கொண்ட
देवाः தேவர்கள்
हतारयः சத்ருக்களின் பாதை
ஒழிந்தவர்களாய்
मनष्टेन्द्राः இந்திரனை இழந்தவர்
களாய்

त्रिभुवनेशानं த்ரிலோகாதிபதியான
विष्णुं ஸ்ரீ மஹாகவிஷ்ணுவை
मुहुः मुहुः இன்னும் பலவாராய்
இப்படி
अपूजयन् பேரற்றிப் புகழ்ந்து
ப்ரார்த்தித்தார்கள்.

त्वं गतिः परमेशानं पूर्वजो जगतः पिता । रक्षार्थं सर्वभूतानां विष्णुत्वमुपजग्मिवान् ॥ १८ ॥

परमेशान “உமக்கு மேற்பட்ட
வரில்வாத சசனே!
त्वं தேவரீர்
पूर्वजः அனாதியாயிருப்பவர்;
जगतः உலகுக்கு
पिता पिதா;

गतिः கதி;
सर्वभूतानां ஸர்வ ஜீவன்களுக்கும்
रक्षार्थं நன்மை புரிவதற்காக
विष्णुः கிஷ்ணுபாவத்தை
उपजग्मिवान् வெளிப்படைபாய்
காட்டியருளுகின்றீர்.

इतश्चार्थं त्वया वृत्रो ब्रह्महत्या च वासवम् । बाधते सुरशार्दूल मोक्षं तस्या विनिर्दिश ॥

सुरशार्दूल “‘ஹே தேவேர்த்தம!
अस्य இந்த
वृत्रः கிருத்திரன்
त्वया च தேவரீராலேயே
इतः கொள்ளப்பட்டான்.
अस्य இப்படியிருக்கும்
वासवं இந்திரனை

ब्रह्महत्या प्रसभ्மஹத்தியானது
बाधते வாட்டி வதைக்கின்ற
तस्याः அதிலிருந்து [து.
मोक्षं விடுதலைக்கு
विनिर्दिश { வழிகாட்டத் திருவுள்
ளம் கொள்ளவேண்
டு..’

तेषां तद्वचनं श्रुत्वा देवानां विष्णुरब्रवीत् । मामेव यजतां शक्रः पार्वयिष्यामि वज्रिणम् ॥

विष्णुः “ஸ்ரீ மஹாகவிஷ்ணு
வானவர்
तेषां அந்த
देवानां தேவர்களுடைய
तत् अந்த
वचनं விண்ணப்பத்திற்கு
श्रुत्वा செவிராய்ந்த

अब्रवीत् இந்தபதிலைத் திருவா
ய்மலர்ந்தருளினார்;
शक्रः ‘இந்திரன்
मां एव என்னைக்குறித்தே
यजतां யக்கும் செய்யட்டும்.
वज्रिणं இந்திரனை
पार्वयिष्यामि நான் புனிதனுக்கு
கிறேன்.

पुण्येन हयमेघेन मामिष्टा वाकशामनः । पुनरेष्यति देवानामिन्द्रत्वमकुतोभयम् ॥ २१ ॥

பாஷாஸன:	ஹ. இன் திரன்	देवानां	தேவர்களுக்கு
मां	என்னை	इन्द्रत्वं	அரசனாகிருக்கும்
इष्टा	உபாஸித்தா		பதவியை
पुण्येन	புனிதமாய்	अकुतोभयं	எப்படிப்பட்ட கஷ்ட
हयमेघेन	அசுவநீமதயாகம்		மும் இல்லாதபடி
पुनः	மீளவும் [செல்வதினும்	एष्यति	பெறுவான்.

एवं सन्दिश्य तां वार्णां देवानाममृतोपमाम् । जगाम विष्णुर्देवेशः स्तूयमानस्त्रिविष्टपम् ॥

स्तूयमानः	“தோர் நிப்புகழப் பெற்ற	अमृतोपमां	அமிழ்தத்திற்கு சம மரபிருக்கின்ற
देवेशः	தேவர் தேவராகிய	तां वार्णां	அந்த திருவாக்கை
विष्णुः	ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு	सन्दिश्य	திருவாய்மலர்ந்தருளி கிட்டு
एवं	இவ்வண்ணமாய்	त्रिविष्टपं	இந்திரனாகத்திற்கு
देवा नां	தேவர்களுக்கு	जगाम	எழுந்தருளினான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकिये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे षडशीतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 23435

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकः 2711



षडशीतितमः सर्गः—எண்பத்தாறாவது ஸர்க்கம். ॥ ८६ ॥

इन्द्रस्य ब्रह्महत्यातरणम्—இந்திரன் பிரம்மஹத்தியிலிருந்து விடுதலை பெறுவது.

तदा वृत्रवधं सर्वमस्त्रिलेन स लक्ष्मणः । कथयित्वा नरश्रेष्ठः कथाशेषं प्रचक्रमे ॥ १ ॥

सः	அந்த	कथयित्वा	சொல்லிகிட்டு
नरश्रेष्ठः	புருஷோத்தமராகிய	कथाशेषं	கதைவின் முடிவை
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
तदा	அப்பொழுது	अस्त्रिलेन	எதையும் கிடாமல்
वृत्रवधं	விருத்திராகவாதம் தைப்பற்றிடவை	प्रचक्रमे	திப்படிச்சொல்லி முடித்தான்.

ततो हते महार्वाये वृत्रे देवभयङ्करे । ब्रह्महत्याहतः शकः संज्ञां लेभे न वृत्रहा ॥ २ ॥

देवभयङ्करे	{ தேவர்களுக்குப் பய கதை உண்டிபண்ணி எவனும்	वृत्रहा	விருத்திரனைக்கொன்ற
महार्वायै	மஹாவிர்யவா இவ்வான்	शकः	இந்திரன்
वृत्रे	விருத்திராகவாதம்	ब्रह्महत्याहतः	பிரம்மஹத்தியால் குழப்பட்டவனாகி
हते	கொல்லப்பட்ட	संज्ञां	தன்னைநிலை
ततः	பின்னர்	न लेभे	பெறாமலிருந்தான்.

सोऽन्तर्माथित्य लोकानां नष्टसंज्ञो विचेतनः । कालं तत्रावसत्कश्चिद्देष्टमान इवोरगः ॥३॥

சா:	"அவன்	நஷ்ஞ:	தன்னறிவு இழந்தவன்
லோகாந்	உலகங்களின்	வேதமான:	ஆட்க்கி, ஒடுக்கி, னாய்
அந்ந்	எல்லையை	உரக: இவ	சுருண்டுநிடைக்கும்
மாத்திர	அடைந்து		பாம்புபோல்
தவ	அய்விடத்தில்	விசேதன:	{ அவையவர்களை ஆட்டி
கவிர	சில		{ அரைக்கமுடியாத
காலம்	காலம்	அவஸத்	{ வனாய்
			வயித்தரன்.

अथ नष्टे सहस्राक्ष उद्दिश्यमभवज्जगत् । भूमिश्च ध्वस्तसङ्काशा निस्नेहा शुष्ककानना ॥

अथ	"அப்படி	भूमि: च	பூமியும்
सहस्राक्षे	இந்திரன்	ध्वस्तसङ्काशा	நசப்படைந்தவண்ண
नष्टे	சுந்ணித்துவிடக்கூட		மேயிருந்தது.
जगत्	உலகம் [யில்	निस्नेहा	நரப்பசையற்றதாய்
उद्दिश्यं	துன்பத்தை அடைந்த	शुष्ककानना	காடுகள் உலர்ந்துவிட
अभवत्	ஆனது. [தர		தன.

निस्त्रोतसश्च ते सर्वे हृदाश्च सरितस्तथा । संक्षोभयैव सत्त्वानापनावृष्टिकृतोऽभवत् ॥

हृदा: च	"மடுகளும்	संक्षोभ: च	மணக்கலக்கமும்
सरितः तथा	நதிகளும்		உண்டாயிற்று.
ते सर्वे	அனைவரெல்லாம்	अनावृष्टि: एव	கூறாமகாலத்தையும்
निस्त्रोतस: च	நீர்வற்றியிருந்தன.	अभवत्	உண்டாயிற்று.
सत्त्वानां	பிராணிகளுக்கு		

क्षीयमाणे तु लोकेऽस्मिन्संभ्रान्तमनसः सुराः । यदुक्तं विष्णुना पूर्वं ते यज्ञं समुपानयन ॥

अस्मिन्	"இந்த	विष्णुना	ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவால்
लोके	உலகமானது	पूर्वं	முன்னமேயே
क्षीयमाणे तु	சுந்நதகையது	उक्तं	நிகாலைப்பட்டதாகி
	அடைந்தபோது	यत्	எதுவோ [யது
संभ्रान्तमनसः	எக்கர்பிடித்துக்	तं	அந்த
	கிடந்த	यज्ञं	உபசந்த
सुरा:	தேவர்கள்	समुपानयन्	ஆரம்பித்தார்கள்.

ततः सर्वे सुरगणाः सांपाध्यायाः सहर्षिभिः । तं देशं समुपाजम्भुर्यवेन्द्रो भयमोहितः ॥

ततः	"அப்பொழுது	भयमोहितः	பயத்தால் தன்னறிவு
सुरगणाः	தேவகணங்கள்		இழந்துகிடக்கும்
सर्वे	எல்லோரும்	इन्द्रः	இந்திரன்
सोपाध्यायाः	உபாத்தியாயர்	यस	எங்கே
	கமனிடும்	तं	அந்த
सहर्षिभिः	நிஷிகமனிடும்புண	देशं	இடத்திற்கு
	ஸர்க்களால்	समुपाजम्भुः	பெயர்ச் சேர்ந்தார்கள்.

ते तु दृष्ट्वा सहस्राक्षपातुं ब्रह्महत्याया । न पुरस्कृत्य देवेशमश्वमेधमुपाक्रमन् ॥ ८ ॥

ते	"அவர்கள்	தேவ	தேவேசராகும் ஸ்ரீ
மகாஹத்யா	பிரம்மஹத்தியால்	புரஸ்குத்ய	மஹானிஷ்டுணவை
அபு:	சூழப்பட்டிருக்கும்	த	முதலில் ஆராதித்து
சஹஸ்ய	இந்திரனை	அஷமேவ	அதன்பின்னர் [விட்டு
தூஷ	கண்டு	தபாகமந்	அச்வமேதயாகத்தை
ந	அந்த		செய்யத்தொடங்கி
			ஹர்கள்.

ततोऽश्वमेधः सुमहान्महेन्द्रस्य महात्मनः । वष्टये ब्रह्महत्यायाः पावनार्थं नरेश्वर ॥ ९ ॥

नरेश्वर	"புருஷோத்தம:	பாவனார்	புனிதனாகும்
மஹாத்மந:	மஹாத்மாவாகிய		பொருட்டு
மஹேந்த்ர:	இந்திரனுக்கு	வசு:	அப்பொழுது
மகாஹத்யாயா:	பிரம்மஹத்தியை மதத்	சுமஹந்	மஹாமேன்மையான
	தினின்ற	அஷமேவ:	அச்வமேதயாகமா
		வஸுயே	நடைபெற்றது. [ஹது

ततो यज्ञे समासे तु ब्रह्महत्या महात्मनः । अभिगम्याब्रवीद्वाक्यं क मे स्थानं विधास्यथ ॥

ततो	"அப்பொழுது	அபிவாஸு	கொல்லிற்று:
யஜே	யாகமானது	மே	எனக்கு
சமாஸே து	முடிவுபெற்றதும்	ஸ்தானம்	இருக்குமிடமானது
வ்ரஹத்யா	பிரம்மஹத்தியானது	க	எங்கே என்று
மஹாத்மந:	தேவர்களை	விதாஸ்ய	நீக்களை உயர்த்தரு
அபிவாஸ்ய	நெரில்வந்து தங்கித்து		ளவேண்டும்."
வாக்ய	குந்த மொழியை		

ते तामूचुस्तदा देवास्तुष्टाः प्रीतिसमन्विताः । चतुर्था विभजात्मानपात्मनैव दुरासदे ॥

ते	"அந்த	கது:	இக்கணம் உயர்த்தரு
தேவ:	தேவர்கள்		வினார்கள் :
பிரீதீசமன்விதா:	மனத்திருப்திகொண்ட	தூசதே	"அம்மஹமான
	டவர்களாரம்	அ-ஸநா பூ	உபாகவே [மாதே!
துஷ:	மகிழ்ச்சிகொண்டவர்	அ-மான	உன்னை
ஸ்தா	அவருக்கு [கலாய்	சுர்வா	என்கு பகுதிகளாக
ஸதா	அப்பொழுது	விவஜ	பகுத்துக்கொள்."

देवानां भाषितं श्रुत्वा ब्रह्महत्या महात्मनाम् । सन्निधौ स्थानमन्यत्र वरयापास दुर्वसा ॥

महात्मनां	"மஹாத்மாவ்களான	சுவா	சிரமேற்கொண்டு
தேவானா	தேவர்களுடைய	தேவானா	தேவர்களுடைய
भाषितं	திருவாக்கை	சன்னிதௌ	என்னிதையில்
दुर्वसा	எங்கிருந்தா அமலிற்ற	अन्यत्र	இதர
	யமாரிருக்கும்	स्थानं	வாசிருமிடத்தை
ब्रह्महत्या	பிரம்மஹத்தியை	वरयापास	தானே ஏற்படுத்திக்
	கல்		கொண்டான்.

एकेनांशेन वत्स्यामि पूर्णोदासु नदीषु वै । चतुरो वार्षिकान्मासान्दर्पणी कामचारिणी ॥

चतुः	"நான்கு	दर्पणी	கொட்டத்தை அடங் குற்றவனும்
वार्षिकान्	மாவழகரல்		
मासान्	மாஸங்களில்		
पूर्णोदासु	வெள்ளப்பெருக்கெ டுத்துவருகின்ற	कामचारिणी	{ எனக்கு இஷ்டமான இடத்தில் வளிக்க உரிமைமுடையவனா மான நான்
नदीषु	நதிகளில்	वत्स्यामि	வலிப்பேன்.
एकेन अंशेन वै	ஒரு அம்சத்தினால்		

भूम्यामहं सर्वकालमेकेनांशेन दुर्वसा । वसिष्यामि न सन्देहः सत्येनैतद्दुर्वसीमि वः ॥१४॥

दुर्वसा	"என்கிருந்தாலும் அ ஸத்யமாயிருக்கும்	वसिष्यामि	வாஸம் செய்வேன்.
अहं	நான்	न सन्देहः	இதற்கையடையில்லை.
सर्वकालं	எக்காலத்திலும்	वः	உங்களுக்கு
एकेन अंशेन	ஒரு அம்சத்தால்	एतत्	இதை
भूयां	பூமியில்	सत्येन	பிரமணமாய்
		वसीमि	சொல்லுகிறேன்.

योऽयंशस्तृतीयो मे स्त्रीषु यौवनशालिषु । त्रिरात्रं दर्पपूर्णासु वसिष्ये दर्पघातिनी ॥१५॥

मे	"என்னுடைய	यौवनशालिषु	யௌவனபருவத்தில்
तृतीयः	மூன்றாவது		இருக்கின்றவர்களும்
अंशः	அம்சமானது	दर्पपूर्णासु	பூப்படைந்திருக்கின்ற வர்களுமான
यः	எதுவோ	स्त्रीषु	ஸ்த்ரீகளிடத்தில்
अयं	இதுவும்	त्रिरात्रं	மூன்றிரவு
दर्पघातिनी	கொட்டத்தை அடங் குற்றவனமான நான்	वसिष्ये	வலிப்பேன்.

हन्तारो ब्राह्मणान्ये तु सृषापूर्वमदृषकान् । तांश्चतुर्थेन भागेन संश्रयिष्ये सुरर्षभाः ॥१६॥

सुरर्षभाः	"தேவோத்தமர்கான் !	हन्तारः	தன்புறத்துகிறவர்
चतुर्थेन	நான்காவது	ये च	எவர்களோ [கள்]
भागेन	அம்சத்தால்	ताव तु	அவர்களிடத்திலேயே
अदृषकान्	தூஷணக்கிடமாகாத	संश्रयिष्ये	நான் சூடிக்கொண்டு வலிப்பேன்.
ब्राह्मणान्	வேதியர்களை		
सृषापूर्व	சிஷ்யாணமாய்		

प्रपूचुस्त्वां ततो देवा यथा वदसि दुर्वसे । तथा भवतु तत्सर्वं साधयस्व यदीप्सितम् ॥

ततः	"அதன்றோல்	यथा	எப்படி
देवाः	தேவர்கள்	वदसि	சொன்னுவோ
तां	அவளுக்கு	तथा	அப்படியே
अपूचुः	இப்படி பதிலளித்தார் கள் :	भवतु	இருக்கட்டும்.
		इप्सितं	உத்தேசம்
दुर्वसे	{ 'என்கிருந்தாலும் அஸத்யமாயிருக் கும் மாதே !	यत्	எதுவோ
		तासर्वं	அதெல்லாவற்றையும்
		साधयस्व	நீ செய்தமுடிப்பாயாக.

ततः प्रीत्याऽन्विता देवाः सहस्राक्षं ववन्दिरे । विष्वरः स च पूतात्मा वासवः समपयत् ॥

ततः	"அதன்பிறகு	सः	அந்த
प्रीत्या अन्विताः	மனத்ருப் திகொண்ட வர்களுடைய	वासवः च	இந்திரனும்
देवाः	தேவர்கள்	पूतात्मा	பரிசுத்தனாகி
सहस्राक्षं	இந்திரனை	विष्वरः	கஷ்டசினிர் த்திபெற்ற வனும்
ववन्दिरे	வணங்கினார்கள்.	समपयत्	விளக்கினான்.

प्रशान्तं च जगत्सर्वं सहस्राक्षे प्रतिष्ठिते । यज्ञं चाद्भुतसङ्काशं तदा शक्रोऽभ्यपूजयत् ॥

सहस्राक्षे	"இந்திரன்	तदा	அப்பொழுது
प्रतिष्ठिते च	தன் ஸ்தானத்தைப்	शक्रः च	இந்திரனும்
जगत्	உலகம். [பெற்றதும்	यज्ञं	பாகத்தை
सर्वं	எல்லாமும்	अद्भुतसङ्काशं	மஹா ஆச்சர்யகரமான பிரகாசத்தையுடைய
प्रशान्तं	கஷ்டசினிருத்தியைக் கண்டது.	अभ्यपूजयत्	கொண்டாடினான்.

ईदृशो ह्यश्वमेधस्य प्रभावो रघुनन्दन । यजस्य सुमहाभाग इयमेवेन पार्थिव ॥ २० ॥

सुमहाभाग	"மஹா பாக்கிய சாகியே!	प्रभावः	பிரபாவமானது
रघुनन्दन	நேறு ரகுநந்தன்!	ईदृशः	இத்தன்மையது.
पार्थिव	சக்கிரவர்த்தியாரே!	यजस्य	ஆனபடியால்
अश्वमेधस्य	அశ்வமேதபாகத் திருகு	इयमेवेन } यजस्य }	கச்வமேதபாகத்தைச் செய்த திருவுள்ளம் கொள்ளவேண்டும்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे षडशीतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23455



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2731

समाशीतितमः सर्गः—எண்பத்தேழாவது ஸர்க்கம். ॥ ௨௭ ॥

इत्योपाख्यानम्—இலமஹாராமணின் காதல்.

तच्छ्रुत्वा लक्ष्मणेनोक्तं वाक्यं वाक्यविशारदः । प्रत्युवाच महातेजाः महम्मन्त्रायवो वचः ॥

महातेजाः	மஹா தேஜோவானும்	वाक्यं	மொழியை
वाक्यविशारदः	வாக்கியவிபுணரு பாடிய	श्रुत्वा	செட்டி
राघवः	ரூராகவர்	प्रत्युवाच	உத்தரவாதிகொண்ட உவராய்
लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணரால்	वचः	பிச்சுவரும் தர்மகியம எத்தை
उक्तं	கொல்லப்பட்ட	प्रत्युवाच	உத்தரவாய் அருளிச் செய்தனர்.
तत्,	அந்த		

एवमेव नरश्रेष्ठ यथा वदसि लक्ष्मण । वृत्रघातमशेषेण वाजिमेषफलं च यत् ॥ २ ॥

नरश्रेष्ठ	* "தேவ புருஷோத்தம!	यत् च	எதுவோ அது
लक्ष्मण	லக்ஷ்மண !		
वृत्रघातं	வீருத்திரஸ்த வதை வையப்பற்றியதும்	यथा वदसि	நீ சொல்லுகிறபடி.
वाजिमेषफलं	{ அக்ஷமேதயாகத்தால் விளையும் புண்யத்தை ப்பற்றியதும்	अशेषेण	முற்றிலும்
		एवं एव	உண்மையே.

श्रूयते हि पुरा सौम्य कर्मस्य प्रजापतेः । पुत्रो वाह्यीश्वरः श्रीमानिलो नाम सुधार्मिकः॥

सौम्य	* "தேவ ஸௌம்ய !	पुत्रः	ஒரு புத்திர னிருந் தான்.
पुरा	இதையும் தவிர	वाह्यीश्वरः	பாற்றுலிகேதசுத் தரசன்.
श्रूयते हि	இன்னுமொரு வதந்தியுண்டு.	श्रीमान्	ஸர்க்கபாக்கியங்களை யும் பெற்றவன்.
प्रजापतेः	பிரஜாபதிகளில் ஒருவ	सुधार्मिकः	மஹா பிரக்யாதி பெற்ற தர்பிஷ்டன்.
कर्मस्य	கர்தமருக்கு [சாகிய		
इयः	இலன்		
नाम	எனப் பெயர்கொண்ட		

स राजा पृथिवीं सर्वो वशे कृत्वा महायशः । राज्यं चैव नरव्याघ्र पुत्रवत्पर्यपालयत् ॥

नरव्याघ्र	* "புருஷோத்தம!	वशे	வசத்தில்
महायशः	மஹாயசஸ்கீயாகிய	कृत्वा	வைத்துக்கொண்டு
सः राजा	அந்த மன்னன்	राज्यं च	ராஜ்யத்தையும்
पृथिवीं	பூமி	पुत्रवत् एव	புத்திரனைப்போலவே
सर्वो	முழுவதையும்	पर्यपालयत्	பரிபாலித்துவந்தான்.

सुरैश्च परमोदारैर्देवैश्च महाधनैः । नागराक्षसगन्धर्वैश्च सुमहात्मभिः ॥

पूज्यते नित्यशः सौम्य भयार्तै रघुनन्दन ॥ ५ ॥

सौम्य	* "ஸௌம்ய !	भयार्तैः	உன்னத்தில் பயம் கொண்ட
रघुनन्दन	ரகுந்தன் !	नागराक्षस-	நாகரீகன், ராக்ஷஸர்
परमोदारैः	மஹா உதாரகுண முன்ன	गन्धर्वैः	கன், கந்தர்வர்கள் இவர்களாலும்
सुरैः च	தேவர்களாலும்	सुमहात्मभिः	பிரக்யாதிபெற்ற
महाधनैः	மஹா தனவாக்களா கிய	यक्षैः च	யக்ஷர்களாலும்
देवैः च	அஸுரர்களாலும்	नित्यशः	எக்காஸத்திலும்
		पूज्यते	வணங்கப்பட்டு வந்தான்.

अविभ्यंश्च त्रयो लोकाः सरोपस्य महात्मनः ॥ ६ ॥

சரோபஸ:	"மடுஞ்சின்னங்கொண்ட	லோக: ச	உலகங்களுக்கும்
மஹாத்மன:	மஹாத்மாவைக்கு	அவிப்யந்	அஞ்சி நடுக்கின.
சய:	முன்று		

स राजा तादृशो ह्यासीद्धर्मे वीर्ये च निष्ठितः । बुद्ध्या च परमोदारो बाह्लीकेशो महायशः॥

மஹாயச:	"மஹாபெயர்பெற்ற	நிஸ்தி:	வேட்கப்பிரசித்தி
பாஹ்லிகேச:	பாஹ்லிகதேசத்		கொண்டவனாயும்
ச:	அந்த [தரகளுன	புத்தயா	புத்தியால்
ராஜா	மன்னன்	பரமோதா: ச	{ எவருக்கும் மேன்மை
தாத்ருச:	அப்படிப்பட்டவனாய்		{ பெற்று விளங்குகிற
தர்மே ஹி	தருமத்தினாய்		{ வனாயும்
வீர்யே ச	விரியத்தினும்	பாஸிவ்	இருந்தான்:

स प्रचक्रे महाबाहुर्मुग्धां रुचिरे वने । चैत्रे मनोरमे मासि सभृत्यवल्गवाहनः ॥ ८ ॥

மஹாபாஹு:	"மாஹாபாஹுவான	மனோரமே	மனோஹரமாயிருக்
ச:	அவன்	சைத்ர	சித்திர [கும்
சமூத்யவல்க-}	மிருத்யுர்கள், வணன்	மாசி	மாணத்தில்
வாஹன:	யங்கள் இவர்களோர	ருசிரே	அழகான
	டும் வாஹனங்களோர	வனே	வனத்தில்
	டும் கூடி.	மூர்யா	மேட்டையாட
		பவக்ரே	தலைப்பட்டான்.

मज्जे च नृपोऽरण्ये मृगाञ्छतसहस्रशः । हतैव तृप्तिर्नाभूच्च राजस्तस्य महात्मनः ॥ ९ ॥

நய: ச	"மன்னனுள்	ராஜ:	மன்னனுக்கு
அரண்யே	அரண்யத்தில்	ஹா எவ	மாய்த்துக் கிழே
மூர்யாந்	மிருகங்களை		தன்னியும்
சாஸதஹ்ஸ:	ஹாஸ்யிரக்கணக்காய்	தூசி:	{ போதம் இனிவேண்
மஜ்ஜே	சுட்டான்.		{ டாம் என்னும் தெ
மஹாத்மன:	மஹாத்மாவாகிய		{ விட்டல்
தஸ்ய	அந்த	ந அமூத் ச	எற்படவுமில்லை.

नानासृगाणामयुतं वध्यमाने महात्मना । यत्र जातो महासेनस्तं देशमुपचक्रमे ॥ १० ॥

மஹாத்மனா	"மஹாத்மாவினால்	ஜாத:	பிறந்தது
நானாசூர்யாந்	பலவிதமிருகங்களின்	யத்ர	எங்கே
அயுதே	அணைகம்	தே	அந்த
வத்யமானே	கொல்லப்பட்டது.	தேச	பிரதேசத்தில்
மஹாசேன:	சுப்பிரமணியக்	உபசகமே	வந்துசேர்ந்தார்.
	கடவுள்		

तस्मिन्देशे देवेशः शैलराजसुतां हरः । रमयामास दुर्धर्षः सर्वैरनुचरैः सह ॥ ११ ॥

तस्मिन्	“அந்த	सर्वैः	எல்லோரோடும்
प्रदेशे	பிரதேசத்தில்	सह	கூட
दुर्धर्षः	அருகே செல்லமுடி.	शैलराजसुतां	இமயமலையின் பெண்
देवेशः	தேவேசனாகும் [யாத		னை (பார்வதியை)
हरः	பரமேசுவர்	रमयामास	உத்காஷ்டப்படுத்திக்
अनुचरैः	பரிஜனங்கள்		கொண்டிருந்தார்.

कृत्वा स्त्रीरूपमात्मानमुमेशो गोपतिध्वजः । देव्याः प्रियचिकीर्षुः संस्तस्मिन्पर्वतनिष्ठे ॥

गोपतिध्वजः	“விருஷபத்வஜராகிய	पर्वतनिष्ठे	மலையின் ஒரு நீருற்ற
उमेशः	உமரபதி		பிரதேசத்தில்
आत्मानं	தன்னை	देव्याः	மனைவிக்கு
स्त्रीरूपं	பெண்ணுருவமாய்	प्रियचिकीर्षुः सन्	ஆஹந்தம் வினை வித்
कृत्वा	செய்துகொண்டு		தக்கொண்டிருந்தார்.
तस्मिन्	அந்த		

ये तु तत्र वनोद्देशे सत्त्वाः पुरुषवादिनः । यच्च किञ्चन तत्सर्वं नारीसंज्ञं बभूव ह ॥ १२ ॥

तस्य	“அந்த	किञ्चन	இதரமானதும்
वनोद्देशे	வனப் பிரதேசத்தில்	यत् च	எதுவோ
पुरुषवादिनः	ஆண் இனமென	तत्	அங்கிருந்த
	வழங்கப்படும்	सर्वं ह	எல்லாமும்
सत्त्वाः	ஜீவன்கள்	नारीसंज्ञं	பெண்பாலாய்
ये तु	எவைகளோர் அவை	बभूव	விளங்கின.
	களும்		

एतस्मिन्नन्तरे राजा स इलः कर्दमात्मजः । निघ्नमृगसहस्राणि तं देशमुपचक्रमे ॥ १४ ॥

एतस्मिन्	“இதே	सः	அந்த
अन्तरे	ஸமயத்தில்	इलः	இலனெனும்
तं	அந்த	राजा	மன்னன்
देशं	பிரதேசத்திற்கு	मृगसहस्राणि	பலவிதங்குகளை
कर्दमात्मजः	கர்த்தமப்பிரஜரபதி	निघ्नं	கொன்றுகொண்டே
	யின் புதல்வனாகிய	उपचक्रमे	போய்ச்சேர்ந்தான்.

स दृष्ट्वा स्त्रीकृतं सर्वं सव्यालमृगपक्षिकम् । आत्मानं स्त्रीकृतं चैव सानुगं रघुनन्दन ॥

तस्य दुःखं महत्त्वासीद्दृष्ट्वाऽऽत्मानं तथा गतम् । उमापतिश्च तत्कर्म ज्ञात्वा त्रासमुपागमत् ॥

रघुनन्दन	“நேய ரகுநந்தன!	सानुगं	பரிஜனங்களான ஸிட்ட
सः	அவன்	आत्मानं	தானும்
सव्यालमृगपक्षिकं	பாம்புகள், பிருகங்கள்,	स्त्रीकृतं च एव	பெண்ணுருவமாய்
	பகடிகள் உள்ளிட்ட		மாநிலிருப்பதையும்
सर्वं	எல்லாமும்	दृष्ट्वा	கண்டு
स्त्रीकृतं च	பெண்ணுருவமாயி	आत्मानं	தனக்கு
	ருப்பதையும்	तथा	இவ்வண்ணமாய்

மன்	எம்பகித்துகிட்டதை	भासीन्	உண்டாயிற்று.
ஈழா	{ மாற்றிக்கொள்ள தன் ஊரைகாத காரிய மென நிச்சயித்துக் கொண்டு	वमापतेः	உமாபதியினுடைய
तस्य	அவனுக்கு	कर्म च	செய்கைதான்
महन	எழிக்க ஒண்ணாக	तत्	இது என்று
दुःखं	துக்கமாவது	शाखा	உணர்ந்து
		खासं	அச்சத்தை
		उपागमान्	அடைந்தான்.

ततो देवं महात्मानं शितिकण्ठं कर्पादिनम् । जगाम शरणं राजा सभृत्यवलवाहनः ॥१७॥

ततः	"அதனால்	कर्पादिनं	சடைபடும்
राजा	மன்னன்	शितिकण्ठं	செதிகண்டனும்
सभृत्यवल-}	பிருத்தியர்களைரும்	महात्मानं	மஹாத்மாவுமாகிய
वाहनः }	சைன்யங்களைரும்	देवं	தேவரை
	வாழ்வுகளுக்கும்	शरणं	சரணமாக
	கூடிவரவாய்	जगाम	அடைந்தான்.

ततः प्रहस्य वरदः सह देव्या महेश्वरः । प्रजापतिसुतं वाक्यमुवाच वरदः स्वयम् ॥१८॥

ततः	"அதன்மேல்	प्रजापतिसुतं	{ பிரஜாபதிகளுள் ஒரு வரின் புதல்வனாகிய இலகிப்பார்த்து புண்ணைக செய்து இந்த மொழியை திருவாய்மலர்த்தரு 'நானே [எனார்: வரம் கொடுக்கிறவ னாக ஆகிறேன்.
देव्या	மணியுடன்	महस्य	
सह	கூடபிருந்தவராகிய	वाक्यं	
महेश्वरः	மஹேஸ்வரர்	उवाच	
वरदः	அனுகலம் செய்ய வேண்டியவராகி	स्वयं	
		वरदः	

उत्तिष्ठोत्तिष्ठ राजपै कर्दिमेय महाबल । पुरुषत्वमृते सौम्य वरं वरय सुव्रत ॥ १९ ॥

उत्तिष्ठ	"நாஜரிவதே!	उत्तिष्ठ	எழுந்திரு.
महाबल	மஹாபலவானே!	पुरुषः	புருவனாய் ஆய்கிடு வதை
सुव्रत	நல்ல கிருதம் பூண்ட	ऋते	ஒழிய வேறு ஏதேனும்
सौम्य	புண்பா த்மராவே!	वरं	வரத்தை
कर्दिमेय	கர்தமரின் புதல்வனே!	वरय	செப்பாப்பாக.
उत्तिष्ठ	எழுந்திரு.		

ततः स राजा दुःखार्तः प्रत्याख्यातो महात्मना । न च जयाह स्त्रीभूतो वरमन्यं सुरोत्तमात् ॥

महात्मना	"மஹாத்மாகினால்	ततः	அதனால்
प्रत्याख्यातः	{ வேண்டியதைக் கொடு க்கமாட்டேனென்று மறுக்கப்பட்டவனாய்	दुःखार्तः	துக்கர்கொந்தனாய்
स्त्रीभूतः	பெண்ணுருவமடைந்	सुरोत्तमात्	தேவச்சேஷ்டரிடமி
सः	அந்த [திருந்த	अन्यं	இதர எந்த [ருந்து
राजा	மன்னன்	वरं च	வரத்தையும்
		न जयाह	வேண்டிக்கொள்ள வில்லை.

ततः शोकेन महता शैलराजमुतां नृपः । प्रणिपत्य ह्युमां देवीं सर्वेणैवान्तरात्मना ॥ २१ ॥

ततः	" அதன்மேல்	சைலராஜமுகம்	இமயமலையின் புதல்
नृपः	மன்னன்		விபாகிய
महता	ஸலிக்கமுடியாத		
शोकेन	சோகத்தால்	उमा	உமா
सर्वेण एव	எல்லப் பிரகாரத்	देवी हि	தேவியா னாயே
	தரணம்	प्रणिपत्य	முடிதாழ்த்திவணங்கி
अन्तरात्मना	உள்ளமுருகி		ப்பிரார்த்தித்தான்:

ईशे वराणां वरदे लोकानामसि भामिनी । अमोघदर्शने देवि भज सौम्येन चक्षुषा ॥

ईशे	" 'எனதையும் செய்ய வல்ல தேவி !	अमोघदर्शने	வினாசாத தர்சனத்
वराणां	வரக்களுடைய		தைபுடைய
वरदे	அளித்தலாகும் பேரு தனிபுரியும் தேவி !	देवि	தாயே !
लोकानां	உலகக்களுக்கு	सौम्येन	குளிர்ந்த
भामिनी	} அனுக்கொஹம் செய் யும் மாதாய் தேவரீர் கிளக்குகிறீர்.	चक्षुषा	கண்ணால்
असि		भज	கடாகழித்தருள்க.

हृदतं तस्य राजर्षेर्विज्ञाय हरसन्निधौ । प्रत्युवाच शुभं वाक्यं देवी रुद्रस्य सम्मता ॥ २३ ॥

हरसन्निधौ	" சிவபெருமானது ஸன்னிதானத்தில்	हृदतं	மன திற்க்கொண்ட
रुद्रस्य	சிவபெருமானது		கருத்தை
सम्मता	அன்பிற்குப் பாத் திரமுகிய	विज्ञाय	அறிந்துகொண்டு
देवी	தேவியார்	हृसन्निधौ	பாபசிவனிடத்தில்
तस्य	அந்த	शुभं	அனுகூலமாயின
राजर्षेः	ராஜரீஷியினது	वाक्यं	இந்த பொழியை
		प्रत्युवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி னார் :

अर्धस्य देवो वरदो वरार्धस्य तव हृदम् । तस्मादर्थं गृहाण त्वं स्त्रीपुंसोऽर्यावदिच्छसि ॥

देवः	" 'மஹாதேவர்	तस्मात्	ஆனபடியால்
अर्धस्य	பாதிக்கு	त्वं	நீ
वरदः	வரமளிக்க உரிமையு	अर्थं	பாதியை
तव	உனக்கு [ஈடபவர்.	गृहाण	பெற்றுக்கொள்.
वरार्धस्य हि	வரத்தின் பாதிக்கு மாதிரம்	स्त्रीपुंसोः	ஸ்திரீபுருஷருபங்களி ரண்டையும்
हृदं	நான் உரிமையுடைய வன்.	आच्छसि	எவ்வளவுகூடும் நீ வேண்டுகின்றனை

तदद्भुतरं श्रुत्वा देव्या वरमनुत्तमम् । सम्प्रहृष्टமனா भूत्वा राजा वाक्यमथाब्रवीत् ॥२५॥

ராஜா	"மன்னன்	சுத்வா	பெரிதாய்ப் பாராட்டி
தேவ்யா:	தேவியாரது	சம்ப்ரஹ்மனா:	குளிர்ந்த மனத்தனாய்
அப்துதரே	மிகஆச்சரியமானதும்	भूत्वा	ஆகி
अनुत्तमं	தூணையற்ற, துமாகிய	अथ	நூந்த
तत् वरं	அந்த வாக்யம்பாஸ்த	वाक्यं	விண்ணப்பத்தை
		अब्रवीत्	செய்தகொண்டான்:

यदि देवि प्रसन्ना मे रूपेणाप्रतिमा भुवि । मासं स्त्रीत्वमुपासित्वा मासं स्यां पुरुषः पुनः ॥

देवि	"தாயே!	मासं	ஒருமாணக்காலத்தை
मे	எனக்கு	स्त्रीत्वं	பெண்ணுருவமாய்
प्रसन्ना	ஆன புரிசின் தவராய்	उपासित्वा	கழித்துவிட்டு
यदि	ஆகிறபொழுத்தில்	पुनः	மீளவும்
भुवि	உலகில்	मासं	ஒருமாணக்காலம்
रूपेण	ரூபத்தால்	पुरुषः	ஆணுருவம்கொண்டவனாய்
अप्रतिमा	பித்தற்றவண்ணமாய்	स्याम्	நானிருக்கக்கூடுவன்.

ईषितं तस्य विज्ञाय देवी सुखचिरानना । प्रत्युवाच शुभं वाक्यमेवमेव भविष्यति ॥२७॥

सुखचिरानना	{ "மகிழாதேஜோமய மாய் விளங்கும் முகமுண்டய	विज्ञाय	அறித்துகொண்டு
देवी	தேவியார்	शुभं	வந்தபடியிருக்கும்
तस्य	அவனது	वाक्यं	இத்தமொழியை
ईषितं	இஷ்டத்தை	प्रत्युवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி
		एवं एव	'அவ்வளமே [ஊர்;
		भविष्यति	ஆகுக.

राजपुरुषभूतस्त्वं स्त्रीभावं न स्मरिष्यसि । स्त्रीभूतश्च परं मासं न स्मरिष्यसि पौरुषम् ॥

राजन	"ஜேற ராஜனே!	परं	மற்றொரு
च	ஆயினும்	मासं	மாஸத்தில்
पुरुषभूतः	ஆணுருவம்கொண்ட	स्त्रीभूतः	பெண்ணுருவம்கொண்டவனாய்
त्वं	நீ	पौरुषं	ஆணுருவத்துடன
स्त्रीभावं	பெண்ணுருந்தனத்தை		ருந்ததை
न स्मरिष्यसि	ஸ்மரிக்கமாட்டாய்;	न स्मरिष्यसि	நீ ஸ்மரிக்கமாட்டாய்.

एवं स राजा पुरुषो मासं भूत्वाऽथ कार्दमिः । वैलोवयसुन्दरी नारी मासमेकमिन्द्राऽभवत् ॥

सः राजा	"அந்த மன்னன்	भूत्वा	வாழ்ந்துவிட்டு
एवं	இப்படியாய்	अथ	அதன்மேல்
मासं	ஒருமாதகாலம்	एकं मासं	ஒருமாதகாலம்
कार्दमिः	{ கர்த்தமப்ராஜாபதியின் புத்திரன் கார்த்தமி என்று	वैलोवयसुन्दरी	தரிலோவசுந்தரியான
पुरुषः	ஆண் உருவம்கொண்டவனாய்	इन्द्रा	இலா என்னும்
		नारी	பெண்மணியாய்
		अभवत्	விளங்கினான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे सप्ताशीतितमः सर्गः ॥

अष्टशीतितमः सर्गः—எண்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம். ॥ ८८ ॥

किंपुरुषोत्पत्तिः—கிம்புருஷோத்பத்தி.

तां कथामिलसम्बन्धां रामेण समुदीरिताम् । लक्ष्मणो भरतश्चैव श्रुत्वा परमविस्मितौ ॥

ராமே	ஸ்ரீராமரால்	भरतः च	பரதரும்
समुदीरितां	சொல்லப்பட்டதாம்	लक्ष्मणः एव	லக்ஷ்மணரும்
इलसम्बन्धां	இலசம்பற்றியது	परमविस्मितौ	மிகவுற் கொண்டாடி
तां	அந்த [முகிய		
कथां श्रुत्वा	கதைகையக் கேட்டு,		ஞான்கள்.

तौ रामं प्राञ्जली भूत्वा तस्य राज्ञो महात्मनः । विस्तरं तस्य भावस्य तदा पपच्छतुः पुनः ॥

தौ	அவ்விருவர்களும்	महात्मनः	மஹாத்மாவான
प्राञ्जली	அஞ்சலிஹஸ்தர்	राज्ञः	மன்னனுடையவும்
भूत्वा	ஆகி [கனாய்	तस्य	அதன்
पुनः	மீளவும்	भावस्य	உட்கருத்தினுடைய
तदा	அப்பொழுது	विस्तरं	விவரத்தை [வும்
तस्य	அந்த	रामं	ஸ்ரீராமரிடத்தில்
		पपच्छतुः	இப்படி வினாவினார்கள் :

कथं स राजा स्त्रीभूतो वर्तयामास दुर्गतिः । पुरुषः स यदा भूतः कां वृत्तिं वर्तयत्यसौ ॥

ச:	"அந்த	पुरुषः भूतः	ஆணுருவங்கொண்டிருந்தது
दुर्गतिः	துர்நகையடைந்து	यदा	எப்பொழுதோ அப்
स्त्रीभूतः	பெண்ணுருவம்	कां	என்ன [பொழுது
राजा	மன்னன் [கொண்ட	वृत्तिं	விருத்தியை
कथं	எப்படி	वर्तयति	அனுஷ்டித்துவந்
वर्तयामास	வாழ்ந்துவந்தான்?		தான்?"
सः असौ	அந்த நிறுவன்		

तयोस्तद्वापितं श्रुत्वा कौतूहलसमन्वितम् । कथयामास काकुरस्थस्तस्य राज्ञो यथागतम् ॥

काकुरस्थः	காகுத்தவந்தர்	भापितं	விண்ணப்பத்திற்கு
तयोः	அவ்விருவர்களது	श्रुत्वा	திருந்தெனினாய்த் து
कौतूहल- } समन्वितं }	விவரம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்கிற அவாவை நன்கு விளக்கக்காட்டுகிற	तस्य राज्ञः	அந்த மன்னனுக்கு
		यथागतं	நடைபெற்ற காரியமெதுவோ அதை
तस्य	அந்த	कथयामास	இப்படி விரிவாய்த் சொல்லியருளினார் :

तमेव प्रथमं मासं स्त्रीभूत्वा लोकसुन्दरी । तामिः परिवृता स्त्रीभिर्ये च पूर्वपदानुगाः ॥५॥

ந்	"அந்த	पूर्वपदानुगाः	முன்னிலைமையிடுங்
प्रथमं	முதல்	ये	பரிஜனங்களாரயிருந்
मासं एव	மாதத்திலேயே	स्त्रीभिः	எவர்களோ [கவர்கள்
लोकसुन्दरी	லோகசுந்தரியாக		பெண்ணுருவம் கொண்ட
स्त्रीभूत्वा	பெண்ணுருவம் கொண்டவளாய்	तामिः च	அவர்களைமேலே
		परिवृता	சூழப்பட்டிருக்கினாள்.

तत्काननं विगाह्याशु विजहे लोकसुन्दरी । हृषगुल्यलताकीर्णं पद्म्यां पद्मदलेक्षणा ॥ ६ ॥

பயந்தலேஷணா	"தாமரைப்பின் தனம் போன்ற கண்களுகற்ற	तनु	அந்த
लोकसुन्दरी	லோகசுந்தரி	काननं	காட்டில்
हृषगुल्य- लताकीर्णं	விருகளுக்களராலும், புதர்களுதும், கொ டிக்களராலும் நிறைந் துள்ள	आशु	உடனேயே
		पद्म्यां	கால்நடைப்பாய்
		विगाह्य	புகுந்து
		विजहे	உல்லாசமாய் காலம் குழித்தான்.

वाहनानि च सर्वाणि सा त्यक्त्वा वै समन्ततः । पर्वताभोगविवरे तस्मिन्नेमे इत्या तदा ॥

तथा	"அப்பொழுது	तस्मिन्	அந்த
सा इला	அந்த இளை என்பவள்	पर्वताभोग- विवरः	மலையின் அடிவாரத் தைச் சுற்றியுள்ள பிரதேசத்தில்
वाहनानि	வாஹனங்கள்	मे	விளையாட்டாய் காலம் குழித்தான்.
सर्वाणि च	எல்லாவற்றையும்		
समन्ततः वै	முற்றிலுமே		
त्यक्त्वा	ஒழித்துவிட்டு		

अथ तस्मिन्वनोद्देशे पर्वतस्याविदूरतः । सरः सुरुचिरमुख्यं नानापक्षिगणैर्घृतम् ॥ ८ ॥

अथ	"அப்பொழுது	नानापक्षिगणैः	பலவகை பகைசனங் களால்
तस्मिन्	அந்த	घृतं	இணைக்கப்பெற்றதும்
वनोद्देशे	வனப்பிரதேசத்தில்	सुरुचिरमुख्यं	அதிக இனையாய் விளங்குகிறதமான
पर्वतस्य	பர்வதத்திற்கு	सरः	ஒரு பொய்கை இஞர் தது.
अविदूरतः	ஸமீபத்தில்		

इदं सा त्विला तस्मिन्नुधे सोमसुतं ततः । ज्वलन्तं स्वेन वपुषा पूर्णसोममिवोदितम् ॥

तपन्तं च तपस्तीव्रमभोमध्ये दुरासदम् । यशस्करं कामकरं तारुण्ये पर्ववस्थितम् ॥ १० ॥

तस्मिन् तु	"அவ்விடத்திலேயே	तीव्रं	நெருமாய்க்கிறதும்
सा	அந்த	दुरासदं	இணையிலா திருக் கிறதும்
इला	இளை என்பவள்		
ततः	அப்பொழுது		
सोमसुतं	சந்திரனது புத்திர	यशस्करं	{ மறுக்கான புகழை தாத்தக்கதாயிருக் கிறதுமான
युधं	புதனை [னாகும்		
स्वेन	தனது	तपः	தவச்சதை
वपुषा	ரூபத்தால்	तपन्तं	புர்கின்றவனாயும்
उदितं	அப்பொழுதே உதயமா கும்	तारुण्ये	பெளவனப் ரூபத்தில்
पूर्णसोमं इव	பூர்ணசந்திரனைப் போலவே	पर्ववस्थितं	இருக்கின்றவனாகவும்
ज्वलन्तं	தேஜோமயமாய் விளங்குகிறவனாயும்	कामकरं च	{ ஆவசகொன்ற தக்க வடிவத்துடனானத் தக்கவனாகவும்
अभोमध्ये	இடைத்தின் மத்தியில்	इदं	கண்டான்.

सा तं जलाशयं सर्वं शोभयामास विस्मिता । सहगैः पूर्वपुरुषैः स्त्रीभूतै रघुनन्दन ॥११॥

रघुनन्दन	"தேவ ரகுநந்தன !	सा	அவள்
पूर्वपुरुषैः	முன்பு ஆணுருவம்	विस्मिता	தடுமாற்றமடைந்த
	கொண்டிருந்தவர்களுக்கும்		மனத்தினளாய்
स्त्रीभूतैः	{ பெண்ணுருவம் கொ	सर्वं	முற்றிலும்
	ண்டிருப்பவர்களு	तं	அந்த
	மான	जलाशयं	அசட்டுத்தனத்தில்
सहगैः	பரிணைக்களோடு	शोभयामास	சித்தப்பிரமை கொண்
			டுவிட்டாள்.

बुधस्तु तां समीक्षयैव कामबाणनिर्षीदितः । नोपलेभे तदाऽऽत्मानं सञ्चाल तदाऽम्भसि॥

बुधः तु	"புதனும்	आत्मानं	முன்பின் ஆலோசிக்
तां	அவளை		கும் அறிவை
समीक्षय एव	பார்ந்தமாதிரித்	न उपलेभे	பெறவில்லை.
	திரையே	तदा	அதனால்
कामबाण-	{ कामபாணங்களுக்கு	आम्भसि	ஆலத்தில்
निर्षीदितः }			{ இங்குமங்கும் நடந்த
		संचाल	
	வசப்பட்டு மெய்		கொண்டிருக்கும்
	மறந்தவனாகி		வண்ணமே இருந்து
तत्	அந்த		விட்டாள்.

इहां निरीक्षमाणस्तु त्रैलोक्याभ्यधिकां शुभाम् ।

चिन्तां समभ्यतिक्रामत्का निवयं देवताधिका

॥ १३ ॥

त्रैलोक्याभ्यधिकां	"மூவுலகங்களிலும்	देवताधिका	தேவதைகளிலும்மேலும்
	இணையிலிவந்த		பட்டவளாயிருக்கும்
शुभां	வடிவமுகுவாய்த்த	इयं	இவள்
इहां	இளையை	का तु	யாரோ என்கிற
	{ கண்கொட்டாமல்	चिन्तां	சிந்தையில்
		समभ्यतिक्रामत्	மனதை முற்றிலும்
निरीक्षमाणः तु			நாட்டிவிட்டாள்.
	பார்ந்தவண்ணமே		
	இருக்கும் அவள்		

न देवीषु न नागीषु नासुरीष्वप्सरःसु च । दृष्ट्वा मया काचिद्रूपेणानेन शोभिता ॥

देवीषु न	"தேவஸ்த்ரீகளிலாயி	अनेन	இந்த
	னும்	रूपेण	பிறவிக்குணம்
नागीषु न	நாகஸ்த்ரீகளிலாயி		கொண்டு
	னும்	शोभिता	தேஜோமயமாய்
नासुरीषु	அஸுரஸ்த்ரீகளிலாயி	काचि	எவருக்கும் [விளங்கும்]
	யினும்	मया	என்னால்
अप्सरःसु च	அப்ஸரஸ்த்ரீகளிலாயி	न दृष्ट्वा	இதற்குமுன் பார்க்கப்
	யினும்		படவில்லை.

सदृशीयं मम भवेद्यदि नान्यपरिग्रहः । इति बुद्धिं समास्थाय जलात्कूलमुपागमत् ॥१५॥

अन्यपरिग्रहः } "வேண்டுருவான பதி
न यदि } யாய் அடைபப்பட
வில்லை என்கிறபச்சு

इयं இவள் [த்தில்
मम எனக்கு
सदृशी भवेत् இணையாய் ஆகலாம்

आश्रमं समुपागम्य ततस्ताः प्रपदोत्तमाः ।

धर्मात्मा "தருமா த்மாவாகும்
ததः அவன்
आश्रमं ஆசிரமத்திற்கு
समुपागम्य போய்த் சேர்க்கு
प्रपदोत्तमाः ஸ்திரீ த் தினங்களை

கும்

इति என்கிற
बुद्धिं எண்ணத்தில்
समास्थाय மனதைச் செலுத்தி
जलात् இலத்தினின்றும்
कूलं ககூலில்
उपागमत् ஏறினான்.

शब्दापयत धर्मात्मा तार्थ्येन च ववन्दिरे ॥

ताः च அவர்களை மட்டும்
शब्दापयत கூறியதைத்தான்.
ताः च அவர்களும்
एवं இவனிடம்
ववन्दिरे வந்து வணங்கி
வின்றார்கள்.

स ताः पप्रच्छ धर्मात्मा कस्यैषा लोकसुन्दरी । किमर्थमागता चैव सत्यमाख्यात मा चिरम् ॥

धर्मात्मा "தருமா த்மாவாகும்
सः அவன்
ताः அவர்களைப் பார்த்து
पप्रच्छ இப்படி வினாவினான்;
लोकसुन्दरी 'லோகஸுந்தரியா
एषा இவள் [கும்

कस्य யாருக்குச்சொந்தம்?
आगता இக்குவந்திருக்கிறது
किमर्थं யாதுகாரணம்?
सत्यं உண்மையானதை
मा चिरं காலதாமதமின்றி
आख्यात च एव சொல்லலாமோ?

शुभं तु तस्य तद्वाक्यं मधुरं मधुराक्षरम् । श्रुत्वा खियश्च नाः सर्वा ऊर्चुर्मधुरया गिरा ॥

ताः खियाः "அந்த ஸ்திரீகள்
सर्वः च எல்லோரும்
तस्य அவனது
शुभं நல்லதாயும்
मधुरं மதுரமாயும்

मधुराक्षरम् { ச்ரோத்ரோத்திரியத்
திற்கு ஸங்கம்தரு
கிறதாயிருக்கிற

तन् वाक्यं அம்மொழியை
श्रुत्वा கேட்டு
मधुरया மதுரமாய்
गिरा சொர்க்கொண்டு
ऊर्चुः பதிலுரைத்தார்கள்.

अस्माकमेवा सुश्रोणी प्रभुत्वे वर्तते सदा । अपतिः काननान्तेषु सहासाभिश्चरत्यसौ ॥

सदा "எக்காலத்திலும்
सुश्रोणी { யாவரும் கொண்டா
டத்தக்க மாரக்கத்
திலிருக்கிறவளும்
अपतिः இன்னும் மணம் புரி
யாதவளுமாயி

एषा இவள்
अस्माकं எங்களுடைய

प्रभुत्वे பதுமா னத்வத்தில்
वर्तते இருக்கினான்.
काननान्तेषु வனப்பாதேசங்களில்
असाभिः எக்கனோடு
सह கூடவே
सौ இவள்
चरति திரிந்து காலக்கழிக்
கின்றான்.

तद्वाक्यमव्यक्तपदं तासां स्त्रीणां निशम्य च । विद्यामावर्तिनीं पुण्यापावर्तयत स द्विजः ॥

सः	“அந்த	புण्या	{ பயபத்தியுடன் தனக்
द्विजः	சக்தத்திரியன்		குள்ளேயே ஜபிக்க
तासां	அந்த		வேண்டியதான
स्त्रीणां	ஸ்த்ரீகளு	आवर्तिनीं	{ தெரியாத விஷயங்
अव्यक्तपदं	நன்கு விளக்காதபதங்		களை ஞானதிறுஷ்
	களையுடையதான		டிக்குத் தெரியும்
तत्	அந்த		வண்ணம் செய்யும்
वाक्यं	மொழியை	विद्यां	மஹாஜபத்தை
निशम्य	கேட்டு	आवर्तयत्	ஜபிக்கலாளுன்.
च	அதனால்		

सोऽर्थं विदित्वा सकलं तस्य राज्ञो यथागतम् । सर्वा एव स्त्रियस्ताश्च वभाषे मुनिपुङ्गवः॥

सः	“அந்த	विदिता	உன்னபடி அறிந்து
मुनिपुङ्गवः	முனிவர் பெருமான்		கொண்டு
तस्य	அந்த	ताः	அந்த
राज्ञः	யன்னனது	स्त्रियः	ஸ்த்ரீகள்
यथागतं	பூர்வதிறுத்தாந்தத்	सर्वाः एव	எல்லோரையும்
	தையும்		பார்த்து
अर्थं	அதன்காசனத்தையும்	वभाषे	இப்படி ஆக்ஞாபித்
सकलं च	முற்றிலும்		தான்:

यत्र किंपुरुषा भद्रा अवसन्शैलरोधसि । वासं शैलवरे रम्ये यूयं तत्र गमिष्यथ ॥ २२ ॥

शैलरोधसि	“மலைத்தாழ்வாரத்தில்	रम्ये	மலைஊராமாயிருக்
भद्राः	மஹாபாக்கியசாலிக		கின்ற
किंपुरुषाः	கிம்புருஷர்கள்[ளாகிய	शैलवरे	மலைபாதேசத்தில்
यत्र	எவ்விடத்தில்	यूयं	நீங்கள்
अवसन्	வாஸித்தார்களோ	वाङ्	குடியாய்
तत्र	அதே	गमिष्यथ	பெயரிருக்கவேண்டும்.

मूलपत्रफलैः सर्वा वृत्तिरिष्यथ नित्यदा । स्त्रियः किंपुरुषान्नाम भर्तृन्समुपलप्स्यथ ॥ २३ ॥

सर्वाः	“எல்லோரும்	वृत्तिरिष्यथ	நீங்கள் வாழ்க்குவா
नित्यदा	எப்பொழுதும்		வேண்டியது.
स्त्रियः	பெண்ணுருவங்கொ	किंपुरुषान्	கிம்புருஷர்கள்
	ண்டவர்களாகிய	नाम	என்கிற
मूलपत्रफलैः	காய், இலை, பழங்களை	भर्तृन्	பரந்தாக்களை
	க்கொண்டே	समुपलप्स्यथ	பெறக்கடவீர்கள்

तां श्रुत्वा सोमपुत्रस्य वाचं किपुरुषीकृताः । उपासाञ्चक्रिरे शैलं बभूवस्ता बहुलास्तदा ॥

தா:	“அப்பொழுது	श्रुत्वा	எத்துக்கொண்டு
ता:	அந்த	किपुरुषीकृता:	{ கிம்புருஷரென்னும் தேவஜாதிப்பெண்க ளாகி
वध्व:	எந்திரிகள்	शैलं	மலைபில்
बहुला:	பலரும்	उपासाञ्चक्रिरे	{ தெய்வத்யானத்தில் காலம் கழித்து வந் தார்கள்.”
सोमपुत्रस्य	சந்திரபகவானின் புதல்வனுடைய		
तां	அந்த		
वाचं	நியமனத்தை		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे अष्टाशीतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 23508



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकः 2784

एकोनवतितमः सर्गः—எண்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ ௨௭ ॥

पुरुषस्य उत्पत्तिः—புருவஸ்யஸ்யின் உத்பத்தி.

श्रुत्वा किपुरुषोत्पत्तिं लक्ष्मणो भरतस्तदा । आश्चर्यमिति चाब्रूतामुभौ रामं जनेश्वरम् ॥

तदा	அப்பொழுது	जनेश्वरं	புருஷோத்தமராகிய
किपुरुषोत्पत्तिं	கிம்புருஷராய்	रामं	ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
भरतः	பாதரும் [கிட்டதை	आश्चर्यं	‘இதுவும் ஒரு தெய்வ சீனஸம்பவமே’
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணருமாகிய	इति	என்று
उभौ च	இருவரும்	अब्रूताम्	சொன்னார்கள்.
श्रुत्वा	கேட்டு,		

अथ रामः कथामेतां भूय एव महायज्ञाः । कथयामास धर्मात्मा मजापतिसुतस्य वै ॥२॥

अथ	அதன்மேல்	मजापति- सुतस्य वै }	மஜாபதிகளின் ஒரு வரின் புதல்வரைப் பற்றியதான
धर्मात्मा	தருமா தீமாவென	भूयः एव	பாக்கிக்குக்கிறதாகிய
महायज्ञाः	பெயர்பெற்ற	एतां कथां	பின்னரும் கதைகைய
रामः	ஸ்ரீராமர்	कथयामास	சொல்லிபுறங்கூர்:

सर्वास्ता विद्वता दृष्टा किनरीकृपिसत्तमः । उवाच रुपसम्पन्नां तां द्वियं प्रहसन्निव ॥३॥

कृपिसत्तमः	“கூனிவர் பெருமான்	प्रहसन्	மட்டுகைதரிபம்
ता:	அவர்கள்		பெற்றவனாகி
सर्वा:	எல்லோரும்	रुपसम्पन्नां	அழகியாகிய
किनरी:	கினரிகளாய்	तां	அந்த
विद्वता:	அப்புறம்போய் கிட்	द्वियं	பெண்ணைப் பார்த்து
दृष्टा	கண்டு, [டவர்களாக	उवाच	இங்னம் மொழிக்
इव	சற்றா		தார்:

सोमस्याहं सुदयितः सुतः सुखचिरानने । भजस्व मां वगरोहे भक्त्या स्निग्धेन चक्षुषा ॥

सुखचिरानने	{ "அத்புத ஜோதியை மாய் கிளக்கும் முக முள்ள மாதே! ஊர்நீர்த்தமே! நான் சந்திரபகவானது சுதயித், அன்பிற்குப் பாத்திரனாகிய	सुतः	மகன்.
वगरोहे		मां	என்னை
भज		भक्त्या	பக்தியோடும்
सोमस्य		स्निग्धेन	ஆன்போடும்
सुदयितः		चक्षुषा	உதயா ஹத்தோடும்
		भजस्व	எற்றுக்கொள்க.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा शून्ये स्वजनवर्जिता । इला सुखचिरमुख्यं प्रत्युवाच महाप्रहम् । ५॥

स्वजनवर्जिता	{ "தன்னினத்தார் ஒருவரையும் காண திருந்த இலை என்பவன் எவருமில்லாத ஏகாத் தமான் இடத்தில் தன் அவரது சற்று சந்தேகத்திற்கு இடமில்லாதபடி ஸ்ப ஷ்டமாய்	तत् वचनं	{ தன்னபிப்பிராயத்திற் கொத்திருக்கிறதான அம்மொழியை எற்றுக்கொண்டு நவக்கிரஹங்களில் ஒரு மஹாக்கிரஹ மாகிய அவனைப் பார்த்து புதுவாச பதினாறுத்தான்:
इला		श्रुत्वा	
शून्ये		महाप्रहं	
तस्य		प्रत्युवाच	
सुखचिरमुख्यं			

अहं कामचरी सौम्य तवासि वशवर्तिनी । प्रशाधि मां सोमसुत यथेच्छसि तथा कुरु ॥

सौम्य	"புண்பாத்தமாவே! சந்திரபகவானின் புத்திரரே!	वशवर्तिनी	திருவுள்ளப்படியே ஒழுருபவளாக ஆகிறேன்.
सोमसुत		अस्मि	தேவரீர் திருவுள்ளத்தி லிருப்பது எதுவோ அவ்வண்ணமே செய்தருள்க. என்னை ஆள அருள் புரிக.
कामचरी	{ என்னிஷ்டம்போல நடக்க உரிமையு ண்ட நான் தேவர்குக்கு	यथा इच्छसि	
अहं		तथा	
तव		कुरु	
		मां	
		प्रशाधि	

तस्यास्तद्वचनमख्यं श्रुत्वा हर्षमुपागतः । स वै कामी सह तथा रेमे चन्द्रमसः सुतः ॥७॥

चन्द्रमसः	"சந்திரபகவானது புதல்வனாகிய அவன் அவனது அந்த அத்யத்புதமாய் உள் ளது உள்ளபடியே சொல்லியதை கேட்டு	हर्ष	மகிழ்ச்சியை
सुतः सः		उपागतः	அடைந்தவனாகி
तस्याः		तथा सह	அவ ள்ளடுகூட
तत्		कामी वै	{ மனை கிபிடத்தில் அதிகப்பற்றுள்ள கணவனாகி ஸுகமாய் காலங்க ழித்தான்.
श्रुत्वा		रेमे	

बुधस्य माभगो मासस्तामित्रां रुचिराननाम् । गतो रमयतोऽत्यर्थं क्षणवत्तस्य कामिनः ॥

रुचिराननं	"தேஜோமயமாய் வினக்கும்முகமுண்டய	तरय	அந்த
तां	அந்த	बुधस्य	புதனுக்கு
इक्षी	இளை என்பவனை	साधवः	வைகாசி
रमयतः	அனுபவித்துக்கொண்	मासः	மாதமானது
अत्यर्थं	அதிக [முகக்கும்	क्षणवत्	ஒருநொடிப்பொழுதாய்
कामिनः	பாசியாதனைனுண்	गन्तः	கழித்தபோயிற்று

अथ मासे तु सम्पूर्णे पूर्णेन्दुसदृशाननः । प्रजापतिमुतः श्रीपाञ्चल्यने मत्यबुध्यत ॥९॥

अथ	"இப்படியாய்	धीनान्	புதிமானாய்
मासे	ஒருமாதம்	प्रजापतिमुतः	பிரஜாபதிகளில் ஒரு வரின் புதல்வனாய்,
संपूर्णे तु	பூர்ணமாகியபின்னர்	शयने	1. திக்கையில்
पूर्णेन्दुसदृशाननः	முழுமதிபோன்ற முகத்தினனாய்	मत्यबुध्यत	கண்கிழித்தெழுந்த ருந்தான்.

सोऽपश्यत्सोमजं तत्र तपन्तं सखिलाशये । ऊर्ध्वबाहुं निरालम्बं तं राजा प्रत्यभाषत ॥

सः	"அவன்	तपन्तं	தவம்புரிந்துகொண்ட ருக்கும்
तत्र	அவ்விடத்தில்	सोमजं	சந்திரன் புதல்களை
सखिलाशये	ஐயமடுவில்	अपश्यत्	கண்டான்.
ऊर्ध्वबाहुं	கைகளையெடுத்துக் கொண்டவனாய்	राजा	மன்னன்
निरालम्बं	நிராதரமாக நிற்ற வனாய்	तं	அவனைப்பார்த்து
		प्रत्यभाषत	இப்படிப்பேசினான்.

भगवन्पर्वतं दुर्गं प्रविष्टोऽस्मि सहायुगः । न तु पश्यामि तत्सैन्यं क नु ते मामका गताः ॥

भगवन्	"ஸ்வாமி!	सैन्यं	கைன் படை
सहायुगः	பரிவாரஐனக்குடன கடினவனாய்	तु	இப்பொழுது
दुर्गं	புருவது கஷ்டமாயி	न पश्यामि	கான் காணவில்லை.
पर्वते	மலைக்கு [ருக்கின்ற	ते	அந்த
प्रविष्टः अस्मि	கான் வந்தேன்.	मामकाः	என்னைச்சேர்ந்தவர் கன்
तत्	அந்த	क नु गताः	எங்கேயிருக்கிறார்கள்?

तच्छ्रुत्वा तस्य राजर्षेर्नष्टसंज्ञस्य भाषितम् । प्रसूवाच शुभं वाक्यं सान्त्वयन्परया गिरा ॥

तच्छ्रुत्वा	"முன்னடந்த விஷயம் களை நினைவுக்குக் கொண்டுவரமுடியா திருந்த	सान्त्वयन्	நிதம்செய்பவைண் டிவவனாகி
तस्य राजर्षेः	அந்த ராஜர்ஷியினது	प्रसूवा	கட்புக்குவொள
तत्	அந்த	गिरा	சொற்கொண்டு
भाषितं पुनः	மொழியைக்கேட்டு	शुभं	அனுகலத்தை கிளை கிக்கும்
		वाक्यं	இத்த மொழியை
		प्रसूवाच	பதிலாய் உரைத்தான்.

अध्वर्यवेण महता भृत्यास्ते विनिपातिताः । त्वं चाश्रमपदे सुप्तो वातवर्षभवादितः ॥१३॥

தே "உணது
 भृत्याः பிருத்தியர்கள்
 महता अध्वर्यवेण பெரிய கஷ்டமாரியால்
 विनिपातिताः மாண்டுவிட்டார்கள்.
 त्वं च நீ மாதிரும்

व तवर्षभवादितः காற்றுமழைக்குப்பயந்தவனுய்
 आश्रमपदे ஆசிரமத்தின் உள்ளேயே
 सुप्तः னதுவும் தெரியாமல் தூங்கிவிட்டாய்.

समाश्रितिहि भद्रं ते निर्भयो विगतज्वरः । फलमूलाशनो वीर निवसेह यथासुखम् ॥

वीर "கீர!
 रह இவ்விடத்திலேயே
 विगतज्वरः மனக்கவலையற்றவனுய்
 निर्भयो சங்கடங்கள் எதுவுமில்லாதவனுய்
 फलमूलाशनः { பழக்களையும் கிழங்குகளையுமே உணவாய்கொண்டவனுய்

यथासुखं யதாகுகமாய்
 निवस வஸித்துவாய்.
 ते உனக்கு
 भद्रं நல்லகாலம் வரப்போகிறது.
 समाश्रितिहि மனந்தேறி இரு."

स राजा तेन वाक्येन प्रत्याश्वस्तो महामतिः । प्रत्युवाच शुभं वाचयं दीनो भृत्यक्षयाद्भयम् ॥

स "அந்த
 महामतिः மஹாபுத்திமானான
 राजा மன்னன்
 तेन அந்த
 वाक्येन மொழியால்
 प्रत्याश्वस्तः ஒருவாறு துக்கமணம் பெற்றவனுடிக்

भृत्यक्षयात् பிருத்தியர்களின் அழிவால்
 भयं பிச்சை
 दीनः துக்கப்படுகின்றவனுய்
 शुभं மெச்சத்தக்கதான
 वाचयं இந்த மொழியை
 प्रत्युवाच பதிலையுரைத்தான்:

त्यक्ष्याम्यहं स्वकं राज्यं नाहं भृत्यैर्विनाकृतः । वर्तयेयं क्षणं ब्रह्मन्समनुज्ञानुमहंसि ॥१६॥

ब्रह्मन् "முனிவர் பெருமா
 भृत्यैः பரிசுணக்கவரால் [வே!
 विनाकृतः விட்டுப்பிரிந்த
 अहं நான்
 स्वकं எனது
 राज्यं ராஜ்யத்தை
 त्यक्ष्यामि துறந்துவிடுகின்றேன்.

अहं நான்
 क्षणं ஒரு நொடிப்பொழுது
 वर्तयेयं न உயிருடனிரேன்.
 समनुज्ञानु து
 महेति செல்ல அனுமதி தர திருவுள்ளம் கொள்ள வேண்டும்.

सुतो धर्मपरो ब्रह्मज्ज्येष्ठो मम महायशः । शशविन्दुरिति ख्यातः स मे राज्यं मपस्स्यते ॥

ब्रह्मन् "மஹா புண்டரீகம்
 शशविन्दुः சசவந்து [வே!
 इति ख्यातः என்பவன்
 मम எனது
 ज्येष्ठः सुतः மூத்த குமாரன்.
 धर्मपदः தர்மத்தில் ஆனந்தியுடையவனென

महायशः மஹாபுகழ்மையான
 सः அவன்
 मे எனது
 राज्यं ராஜ்யத்தை
 मपस्स्यते இப்போது திருந்தி எற்றுக்கொள்ளுவான்

न हि शक्याम्यहं हित्वा भृत्यदारान्मुखान्वितान्। प्रतिवक्तुं महातेजः किञ्चिदप्यशुभं वचः॥

महातेजः	" 'மேற மஹாதேஜோ வாஜே !	वचः	விண்ணப்பத்தை
सुखान्वितान्	ஹிதமே புரியும்	किञ्चित् नपि	எதையும்
भृत्यशरान्	ஐனக்களையும் மனைவி	प्रतिवक्तुं	விண்ணப்பம் செய்வ
हित्वा हि	ஒழிக்கவும் [களையும்	अहं	நான் [தற்கும்
अशुभं	திருவுள்ளத்திற்கிடைச	न शक्यामि	முடியாதிருக்கின்
	யாத		நேன்.

तथा ब्रुवति राजेन्द्रे बुधः परममद्भुतम्। सान्त्वपूर्वमथोवाच वासस्त इह रोचताम् ॥१९॥

राजेन्द्रे	" ராஜேந்த்ரமன்	सान्त्वपूर्व	துயரத்தைச்சமளம்
तथा	அவ்வண்ணம்	उवाच	செய்கின்ற மொழியை
ब्रुवति	மொழிந்தபோது	इह	சொன்னான் :
बुधः	புதன்	ये	' இவ்விடத்திலேயே
परमं	பரம	वास्त	உன்னுடைய
अद्भुतं	அந்நியத்புதமான	रोचताम्	வாஸமானது
अथ	பின்வரும்		எற்றுக்கொள்ளப்
			பட்டும்.

न सन्तापस्त्वया कार्यः कर्दिमेय महाबल। संवत्सरोपितस्येह कारयिष्यामि ते हितम् ॥

कर्दिमेय	" 'கர்த்தமப்பிரஜாபதி யின் புதல்வ !	संवत्सरोपितस्य	{ ஒரு வருஷம் வானம் செய்தவனாகிய (பின்னர்)
महाबल	மஹா கைரியசாலியே!	ते	உனக்கு
सन्तापः	பச்சாத்தாபமானது	हितं	{ அவச்யமாய் ஆகவே ன்டியதான பெருங் காரியத்தை
रथया	உன்னால்	कारयिष्यामि	நான் செய்வேன்.
न कार्यः	வைத்துக்கொள்ளப் படவேண்டியதில்லை.		
इह	இவ்விடத்தில்		

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा बुधस्याह्निष्टकर्मणः। वासाय विद्ध्ये बुद्धिं यदुक्तं ब्रह्मवादिना ॥

अह्निष्टकर्मणः	" 'எதையும் கஷ்டப் பின்றிச் செய்வவல்ல	ब्रह्मवादिना	வேதனத்தால்
तस्य	அந்த	उक्तं	நியமித்தருளப்பட்ட
बुधस्य	புதனது	यद्	எதோ அந்த [டது
तद् वचनं	அந்தவியமனத்தை	वासाय	காணத்திற்கு
श्रुत्वा	கிரமேற்கொண்டு	बुद्धिं	நிச்சயத்தை
		विद्ध्ये	செய்தகொண்டான்.

मासं स स्त्री तथा भूत्वा रमयत्यनिशं शुभा। मासं पुरुषभावेन धर्मबुद्धिं चकार सः ॥

सः	" 'அவன்	रमयति	இன்புற்றவாழ்வான்.
मासं	ஒருமாதகாலம்	सः	அவன்
तथा	அவ்வண்ணமாய்	पुरुषभावेन	ஆணுருவத்துடனி
शुभा	செனந்தர்பவநியாயிய	मासं	மாதத்தில் [ருக்கும்
स्त्री भूत्वा	ஸ்த்ரியாக ஆகி	धर्मबुद्धिं	தருமத்தில் புத்தியை
अनिशं	அக்காலமெல்லாந்மும்	चकार	செய்துத்தினான்.

ततः सा नवमे मासि इला सोमसुतासुतम् । जनयामास सुश्रोणी पुरुखसमूर्जितम् ॥

सा इला	“அந்த இலை என்பவள்	सोमसुता	சந்திரபகவானது
सुश्रोणी	{ மெச்சத்தக்க நல்ல வழியிலேயேயிருந்து வந்தவளாய்	कर्जिते	புதல்வனிடமிருந்து திரிணைகப் பிரசித்தி பெற்ற
ततः	அப்போதிலிருந்து	पुरुखसं	புருகவனென்னும்
नवमे	ஒன்பதாவது	सुतं	புதல்வனை
मासि	மாணமுடிவில்	जनयामास	பெற்றான்.

जातमात्रं तु सुश्रोणी पितृहस्ते न्यवेशयत् । बुधस्य समवर्णाभमिला पुत्रं महाबलम् ॥२४॥

इला	“இலை என்பவள்	महाबलं	மஹாசக்திவாணு மாய
सुश्रोणी तु	{ மெச்சத்தக்க நல்ல வழியிலேயே ஒழுக்கி பவளாகையால்	पुत्रं	புதல்வனை
बुधस्य	புதனுக்கு	जातमात्रं	பெற்ற உடனேயே
समवर्णाभं	{ சமமான வடிவமும் வண்ணமுமுடைய வனும்	पितृहस्ते	தந்தையின் கையில்
		न्यवेशयत्	கொடுத்தான்.

बुधस्तु पुरुषीभूतं समाभ्रास्य नराधिपम् । कथामी रमयामास धर्मयुक्ताभिरात्मवान् ॥

आत्मवान्	“இந்திரியநீக்கிரஹ முன்ன	धर्मयुक्ताभिः	தருமமான பவன்களை
बुधः तु	புதனும்	कथामिः	கதைகளால் [ந்தரும்
पुरुषीभूतं	ஆணராவக்கொண்ட	समाभ्रास्य	மணந்தேறச்செய்து
नराधिपं	மன்னனை	रमयामास	காலம்கழித்து வந்தான்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे एकोननवतितमः सर्गः ॥

अदितः श्लोकाः 23533



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2809

नवतितमः सर्गः—தொண்ணூற்றுவது ஸர்க்கம். ॥ ௨௦ ॥

अध्वमेधेनेलस्य सार्वकालिकपुंस्त्वयाप्तिः—அச்வமேதயாகத்தால் இலன் எப்பொழுதும்
புருஷனாயிருக்கும் தன்னமையையடைவது.

तथोक्तवति रामे तु तस्य जन्म तदद्भुतम् । उवाच लक्ष्मणो भूयो भरतश्च महायशः ॥

तस्य	அவனுடைய	उक्तवति तु	சொல்லுகையில்
तत्	அந்த	महायशः	மஹாபசஸ்ஸிபாஹ
अद्भुतं	அத்புதமான	भरतः च	பரதரும்
जन्म	ஜனன நிகழப்பற்றி	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணரும்
रामे	ஸ்ரீராமர்	भूयः	மறுபடியும்
तथा	அங்ஙனம்	उवाच	இப்படி வினாவினார் கன் : (ஆச்சரியம்)

इला सा सोमपुत्रस्य संवत्सरमयोषिता । अकरोत्किं नरश्रेष्ठ तच्च शंसितुमर्हसि ॥ २ ॥

नरश्रेष्ठ	“ புருஷோத்தம !	सा इला	அந்த இளை என்பவன்
सोमपुत्रस्य	ஸோமபுத்திரனுக்	किं अकरोत्	என்ன செய்தான் ?
	சூரியவளராய்	तत्	துட்பத்தை
अय	அப்பொழுது	शंसितुं	வினக்கக்கொல்ல
संवासरं	ஒருவருட்காலம்	अर्हसि	தேவரீர் திருவுள்ளம்
उषिता	வயித்திருந்த		கொள்ளவேண்டும்.”

तयोस्तद्वाक्यमाधुर्यं निशम्य परिपृच्छतोः । रामः पुनस्वाचेमां प्रजापतिसुते कथाम् ॥ ३ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	प्रजापतिसुते	ப்ரஜாபதிகளின் ஒரு
परिपृच्छतोः	இப்படி வினாவும்		வரின் புதல்வருடைய
तयोः	அவ்விருவர்களுடைய	पुनः	பின்வரும்
तत् वाक्यमाधुर्यं	அம்மொழியின்	इमां कथां	இந்தக் கதைகைய
	அழகிற்கு	उवाच	கொல்லியருளினார் :
निशम्य	திருக்கேளியாய்த் து		

पुरुषत्वं गते शूरे बुधः परमबुद्धिमान् । संवर्त परमोदारमाजुहाव मदायशाः ॥ ४ ॥
च्यवनं भृगुपुत्रं च मुनिं चारिष्टनेपिनम् । प्रमोदनं मोदकरं तथा दुर्वाससं मुनिम् ॥ ५ ॥

शूरे	“ சூரன்	भृगुपुत्रं च	பார்க்கவகையும்
पुरुषत्वं	ஆணுருவத்தை	अरिष्टनेपिनं	அரிஷ்டநேபி என்கிற
गते	அடைந்திருக்கையில்	मुनिं	முனிகளையும்
परमबुद्धिमान्	மஹாமேதாவியென	प्रमोदनं	பிரமோதனகளையும்
मदायशाः	மஹாபிரசித்திபெற்ற	मोदकरं	மோதகர்களையும்
बुधः	புதன்	तथा	அவ்வண்ணமே
संवर्त	ஸம்வர்த்தனையும்	दुर्वाससं	துர்வாஸன் என்கிற
परमोदारं	பரமோதரர்களையும்	मुनिं च	முனிவர்களையும்
च्यवनं	சயவனகளையும்	आजुहाव	வரவழத்தான்.

एतान्सर्वान्समानीय वाक्यज्ञस्तत्त्वदर्शिनः । उवाच सर्वान्सुहृदो धैर्येण सुसमाहितान् ॥

तत्त्वदर्शिनः	“ தத்வமுணர்ந்தவர்	समानीय	ஒன்றகேர்த்து
	களும்	वाक्यज्ञः	கொல்வன்மையுள்ள
सुहृदः	ககிருத்துக்களும்		அவன்
धैर्येण	பொறுமையால்	सर्वान्	எல்லோரையும்
सुसमाहितान्	மஹா அசஞ்சலபக்தி		பார்த்து
	மான் கருமாயிய	उवाच	இங்ஙனம் விண்ணப்
एतान् सर्वान्	இந்த எல்லோரையும்		பம் செய்தான் :

अयं राजा महाबाहुः कर्दमस्य इलः सुतः । जानीतेनं यथाभूतं श्रेयो ह्यस्य विधीयताम् ॥

अयं	"இதோயிருக்கின்ற	यथाभूतं	முன்னடந்த விருத்
राजा	மன்னன்		தார்த்தத்தை
इलः	இளனெனப் பெயர் பூண்டவன்;	जानीत	தேவரீர்கள் அறிவிர்
महाबाहुः	மஹாவிக்ரமசாலி;	हि	ஆண்படியால் [கள்.
कर्दमस्य	கர்த்தமப்ராஜாபதி	अस्य	இவனுக்கு
सुतः	புதல்வன்; [பிணை	श्रेयः	நீடித்திருக்கும்
एनं	இவனைப்பற்றியதாற்ற		பேருதவி
		विधीयताम्	செய்தருளப்படவேண்டும்.

तेषां संवदतामेव तमाश्रममुपागमत् । कर्दमस्तु महातेजा द्विजैः सह महात्मभिः ॥ ८ ॥

तेषां	"அவர்கள்	द्विजैः सह	பிராம்மணர்களோடு
संवदता एव	{ இப்படி ஸம்பாஷனை செய்துகொண்டிருக் கையில்	महातेजाः	மஹாதேஜோவானாகிய
महात्मभिः	மஹா ஆபாவர்களான	कर्दमः तु	கர்த்தமப்ராஜாபதியும்
		तं आश्रमं	அந்த ஆசிரமத்திற்கு
		उपागमत्	வந்துசேர்ந்தார்.

पुलस्त्यश्च क्रतुश्चैव वषट्कारस्तथैव च । ओङ्कारश्च महातेजास्तमाश्रममुपागमत् ॥ ९ ॥

पुलस्त्यः च	{ "பிரம்மாவினை மானவிகபுத்திரர் கிய புலஸ்தியரும்	महातेजाः	மஹாதேஜோவானாகிய
क्रतुः च एव	பிரஜாபதிகளில் ஒரு வராகிய கிரதாவும்	ओंकारः च	ஓங்காரமெனும்
तथा	அவ்வண்ணமே		தெய்வமும்*
वषट्कारः	வஷ்ட் என்கிற மந்	तं	அந்த
च एव	திரத்தின் தெய்வ மாகிய வஷ்ட்கார சென்பவரும்	आश्रमं	ஆசிரமத்திற்கு
		उपागमत्	வந்துசேர்ந்தார்கள்.

(ஆர்ஷம்)

[* ஓம் என்கிற மந்திரம் ஸ்ரீமஹாவிக்ரம, ஸ்ரீமஹாதேவர், பிரம்மதேவர் மூவர்
கருக்கும் பிரதீந்தியாயிருந்து ஏற்றங்கொள்ளும் ஓங்காரமெனும் தெய்வமும்]

ते सर्वे हृष्टमनसः परस्परसमागमे । हितैषिणो बाह्वलिपतेः पृथग्वाक्यान्यथाब्रुवन् ॥ १० ॥

बाह्वलिपतेः	"பாற்றலிதேசாதி பதிக்கு	हृष्टमनसः	களிகூர்ந்த மனத்தர்
हितैषिणः	ஹிதத்தை செய்ய எண்ணங்கொண்ட		களாகி
ते सर्वे	அந்த எல்லோரும்	अथ	அப்பொழுது
परस्पर-	ஒருவரை ஒருவர் மே	पृथक्	ஒருவரோடொருவர்
समागमे	ரில் கண்டுகொண்ட தில்	वाक्यानि	பலமொழிகளை
		अब्रुवन्	பேசிக்கொண்டிருந் தார்கள்.

कदमस्त्वब्रवाद्वाच्यं सुतार्थं परमं हितम् । द्विजाः शृणुत महावयं यच्छ्रेयः पार्थिवस्य हि ॥

तु	" இச்சமயத்தின்	பாதிவச	மன்னனுக்கு
கரீம:	கந்தமப் பிரஜாபதி	அவ:	நீடித்திருக்கும்
சுதார்த்த	புகல்வனின் நன்மை		பேருதவி
பரம்	பரம [காரணமாய்	யது ஐ	எதொன்றாகுமோ
ஹிதம்	அனுபவமாயிருக்கிற		அதைப்பற்றியதான
வாச்ய	இந்த மொழியை	மஹாவய	அடியேனது கண்ண
அமரீவ	திருவாய்மலர்ந்தருளி		ப்பத்திற்கு
	னார் :	சுருத	திருச்செவி சாப்பந்த
द्विजाः	* வேதியர்கான் !		ருளவேண்டும்.

नान्यं पश्यामि भैषज्यमन्तरा वृषभध्वजम् । नाश्वमेधात्परो यज्ञः प्रियश्च महात्मनः ॥

वृषभध्वजं अन्तरा	" மஹாதேவரைத்த	महात्मनः एव	மஹாத்மாவுக்கும்
अन्यं	மற்றொருவரை [கி		(சிவபெருமானுக்கும்)
भैषज्यं	{ இவ்விஷயத்தில் குளி	प्रियः	உள்ளக்குளிர்ச்செய்
	ற்கும் உரிமையுடை		தெதான
न पश्यामि	யவராய்		
च	காணறியேன்,	परः	இதர
	ஆனதால்	यज्ञः	யாகமானது
अश्वमेधात्	{ விஷ்ணுபகவானை தலை	न	இல்லை.
	மைவாய்க்கொண்ட		
	ஸகல தேவதைகளுக்		
	கும் திருப்தியைத்த		
	ரும் அச்சமேதத்		
	தைத்தகிர		

तस्माच्चजामहे सर्वे पार्थिवायें दुरासदम् ॥ १३ ॥

तस्मात्	" ஆதலால்	दुरासदं	இணையற்றதாயிருக்
पार्थिवायें	மன்னனது கேஷமத்		கின்ற
	திற்கரக	यजामहे	கேசங்கைய நாம் இப்
सर्वे	எல்லோருமாய்		போது தீவந்துவோம்.

कदमेनैवमुक्तास्तु सर्व एव द्विजर्षभाः । रोचयन्ति स्म तं यज्ञं रुद्रस्याराधने प्रति ॥ १४ ॥

कदमेन	" கந்தமப் பிரஜாபதி	रुद्रस्य	சிவபெருமானது
	யால்	आराधने प्रति	கடுமை தணியும் விஷ
तु	இவ்விஷயத்தில்		யத்தில்
एवं	இவ்விதமாய்	तं	அந்த
उक्ताः	உபதேசிக்கப்பட்ட	यज्ञं एव	யாகத்தையே
द्विजर्षभाः	தவிஜைத்தமர்கள்	रोचयन्ति स्म	ஏற்றுக்கொண்டார்
सर्वे	எல்லோரும்		கள்.

सर्वस्य तु राजर्षेः शिष्यः परपुरञ्जयः । महत् इति विख्यातस्तं यज्ञं समुपाहरत् ॥१५॥

राजर्षेः	“राजर्षीஷிபரண	विख्यातः तु	மஹாத பிரசித்திபெற் றவருமான
सर्वस्य	ஸர்வர்த் தருடைய	महत् इति	மஹத்தர் என்பவர்
शिष्यः	சிஷ்யரும்	तं यज्ञं	அந்த யாகத்தை
परपुरञ्जयः	எதிரிகளை அடக்கிவி ட்டவரென	समुपाहरत्	சரிவர நடந்தியருளி னார்.

ततो यज्ञो महानासीदुवाश्रमसमीपतः । रुद्रश्च परमं तोषं जगाम सुमहायशाः ॥ १६ ॥

यज्ञो	“புகனது ஆசிரமத் திற்கருகில்	सुमहायशाः	மஹாயாசனியென கொண்டாடப்படும்
महान्	கோரிய பயனை	रुद्रः च	சிவபெருமானும்
आसीत्	அளிப்பதாய்	परमं	கார்வசித்திக்கு பேரது மான அளவு
ततः	அதனால்	तोषं	மனத்திருப்தியை
		जगाम	பெற்றார்.

अथ यज्ञे समाप्ते तु भीतः परमया मुदा । उमापतिर्द्विजान्सर्वानुवाच इलसन्निधौ ॥१७॥

यज्ञे	“யாகமானது	भीतः	அனுக்கிரகமளிக்கின்
समाप्ते	முடியவும்	द्विजान्	வேதியர்களை - [றவராகி
उमापतिः	உமாபதியார்	सर्वान्	எல்லோரையும் பார்த்து
इलसन्निधौ	இலனது முன்னிகை யில்	तु	இவ்விஷயத்தில்
परमया	வேண்டிய அளவு	अथ	இவ்வண்ணம்
मुदा	திருப்திகொண்டு விட்டதால்	उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி னார்.

भीतोऽस्मि इयमेवेन भक्त्या च द्विजसत्तमाः । अस्य बाह्यीपतेश्चैव किं करोमि मियं शुभम् ॥

भीतोऽस्मि	“வேதியர் பெருமான் களை!	अस्य	இந்த
इयमेवेन च	அச்வமேதயாகத்தி	बाह्यीपतेः च	பாற்றலிதேசாதிபதிக்
भक्त्या च	பக்தியாலும் [னாலும்	शुभं	அனுக்ரஹமான [கு
भीतः	நான் அனுக்கிரகம் அ ளிக்கவேண்டியவனாக	मियं	அனுக்கிரகம்
अस्मि	ஆகிவிட்டேன்.	किं	என்ன?
		करोमि	சான்றதை அளிக்கின் றேன்.

तथा वदति देवेशे द्विजास्ते सुसमाहिताः । प्रसादयन्ति देवेशं यथा स्यात्पुरुषस्त्वित्था ॥

देवेशे	“பரமசிவன்	सुसमाहिताः	{ மஹா புண்பா த்மாக்க ளென திரிஸோகபிரகி த்திபெற்றவர்களான
तथा	அவ்வண்ணம்		
वदति	சொல்லியருளவும்		

த	அந்த	पुरुषः तु	ஆணருவங்கொண்ட
द्विजाः	வேதியர்கள்		வனாகவே
देवेशं	பாரசிவனை	यथा स्यात्	இருக்கக்கடவது
इहा	'ஸ்தீருபம் பெறும்		என்று
	இஹை என்பவன்	प्रसादयेत्	அனுக்கிரகம் செய்யப் பிரார்த்தித்தார்கள்.

ततः प्रीतो महादेवः पुरुषत्वं ददौ पुनः । इत्ययं स महातेजा दत्त्वा चान्तरधीयत ॥२०॥

ततः	"அதனுல்	इत्ययं	பெண்ணருவம் பெ றும் இஹை என்பவ
सः	அந்த	पुनः	இனிமீளாக [அங்கு
महातेजाः	மஹாதேஜோவா	पुरुषः	ஆணருவங்கொண்ட ருத்தகை
महादेवः	சிவபெருமான்	ददौ	அனுக்கிரகித்தருளி
प्रीतः	அனுக்கிரகமளிக்கின்	दत्त्वा च	னார்.
	றவராகி	अन्तरधीयत	தத்தருளியபின்னர் அந்தர்தானமாயினார்.

निर्हृत्ते हयमेधे तु गते चादर्शनं हरे । यथागतं द्विजाः सर्वे ह्यगच्छन्दीर्यदर्शिनः ॥२१॥

हयमेधे	"அச்வமேதயாக	दीर्घदर्शिनः	மதுரமேதானிகரை
	மானது		கும்
निर्हृत्ते तु	முடிவுபெற்றவனளி	द्विजाः	வேதியர்கள்
	தும்	सर्वे हि	எல்லோருமே
हरे	சிவபெருமான்	यथागतं	வந்தவண்ணமே
अदर्शनं	அந்தர்தானமாய்	अगच्छन्	திரும்பிப்போய்ச் பார்க்க.
गते च	போய்விடவும்		

राजा तु बाह्लिमुखस्तु मध्यदेशे ह्यनुत्तमम् । निवेशयामास पुरं प्रतिष्ठानं यशस्करम् ॥

राजा तु	"மன்னனும்	यशस्करं हि	புறாதிவ்யமான
बाह्लि	பாற்றலிதேசத்தை	प्रतिष्ठानं	பிரதிஷ்டானமென்கிற
उत्तमम्	விட்டு	पुरं	ஒருபட்டணத்தை
मध्यदेशे	மத்தியபிரதேசத்தில்	निवेशयामास	திருமித்துக்கொண் டான்.
अनुत्तमं	இணையற்றதாய்		

शशविन्दुस्तु राजर्षिर्बाह्लि परपुरञ्जयः । प्रतिष्ठाने इहो राजा प्रजापतिमुतो बली ॥२२॥

शशविन्दुः तु	"சசபிந்துகொடுவ	प्रजापतिवुतः	பிரஜாபதிகளில் ஒரு
	னில்		வரின் புதல்வனும்
बाह्लि	பாற்றலிதேசத்தில்	बली	பலிவட்டமான
परपुरञ्जयः	சந்ருக்களில்லாதவ	इहः	இஹைன்பவன்
	னாய்	प्रतिष्ठाने	பிரதிஷ்டானத்தில்
राजर्षिः	ராஜரிஷியாய் விளங்	राजा	மன்னனுயிருந்தான்.
	கொண்.		

स काले प्राप्तवाँल्लोकमिलो ब्राह्मणमुत्तमम् । ऐलः पुरुरवा राजा प्रतिष्ठानमवाप्तवान् ॥

ச:	"இந்த	பாசவான்	அடைந்தான்.
ஐக:	இன்னென்பவன்	புரூரவா:	புரூரவனை ன் னும்
காலே	காலக்ரமத்தில்	பேச:	இலனின் புதல்வன்
அனுத்மம்	ஸர்வோத்திருஷ்ட	பதிஸ்தான்	பிரதிஷ்டானமென் னும் நகரில்

மரகிய

பாஹ் லோகம்	பிரம்மலோகத்தை	ராஜா	மன்னனாய்
------------	---------------	------	----------

ईदृशो ह्यश्वमेधस्य प्रभावः पुरुषर्षभौ । स्त्रीभूतः पौरुषं लेभे यच्चान्यदपि दुर्लभम् ॥२५॥

புருஷர்ஷபௌ	"புருஷோத்தமர்கள்,	பௌ	ஆணுருவங்கொண்ட
துர்லபம் ச	கிடைத்தற்கரியதாயும்		ருத்தலை
அந்யத் தபி	அனாந்யத்யபாயமிருக் கிறது	லேபே	பெற்றுவிட்டான்.
யத்	எதுவே அப்படிப் பட்டதான	பி	என்கிறபடியால்
ஸ்த்ரீபூத:	பெண்ணுருவமாய் மாறிவிட்டவன்	அஷமேவஸ	அச்வமேதத்தினு
		ப்ரபாவ:	சித்தியளிக்கும் [டைய சக்தியானது
		இதூச:	இத்தன்மைமையானது."

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे नवतितमः सर्गः ॥

भारितः श्लोकाः 23558



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2834

एकनवतितमः सर्गः—தொண்ணூற்றேராவது ஸர்க்கம். ॥ ௨௩ ॥

श्रीरामस्याश्वमेधसंविधानम्—புரோமருடைய அச்வமேதத்திற்கு வேண்டியவைகளைச் செய்வது.

एतदाख्याय काकुरस्थो भ्रातृभ्यामपितप्रभः । लक्ष्मणं पुनरेवाह धर्मयुक्तमिदं वचः ॥१॥

அமிதப்ரம:	அளவுகடந்த தேஜோ மயமாய் விளங்கும்	புர:	அதன்மேல்
காகுரஸ்த:	காகுதஸ்தர்	லக்ஷ்மண எவ	லக்ஷ்மணரை மட்டும்
அதூர்யா	ஸதேஜாதார்கனிருவ	ஐவ்	பின்வரும் [பார்த்து
ஏதத்	இதை [ருக்கும்	தர்மயுக்தம்	தர்மத்தை ஒத்திருக்
அக்யாய	புகன்றுவிட்டு	வச:	ஆக்கிவைப்பை [ரும்
		அஹ	கொல்லியிருக்கினார்:

वसिष्ठं वामदेवं च ज्ञावालिमथ काश्यपम् । द्विजांश्च सर्वप्रवरानश्वमेधपुरस्कृतान् ॥ २ ॥

एतान्सर्वान्समानीय मन्त्रयित्वा च लक्ष्मण । ह्ये लक्षणसम्पन्नं विमोक्ष्यामि समाधिना ॥

லக்ஷ்மண	"தேவ லக்ஷ்மண !	ஜாவாலி	ஜாவாலினையும்
ஏதான்	இந்த	காஷ்யப் ச	காஷ்யபரையும்
வசிஸ்த்	வவரிஷ்டரையும்	சர்வப்ரவான்	எதினும் பெரியோர்
வாமதேவ்	வாமதேவரையும்		

கருதும்

अश्वमेध- पुस्तकान् च द्विजान् सर्वान् च समानीय मन्त्रमिवा च	அச்வமேதத்தில் நிபு ணர்களுமான பிராம்மணர்கள் எல்லோரையும் வரவழைத்து ஆலோசனைசெய்து விட்டு
--	--

समाधिना अथ सञ्जयसमस्तं इयं विमोक्षयामि	அனுமதியைத் தலைக் கொண்டு அதன்மேல் சரியான குறிகளையு குதிரையை [டைய நான் விடப்போகின் றேன்.
--	--

तद्वाचयं राघवेशोक्तं श्रुत्वा त्वरितविक्रमः । द्विजान्सर्वान्समाहूय दर्शयामास राघवम् ॥४॥

त्वरित- विक्रमः राघवेण उक्ते तत् वाचयं श्रुत्वा	எதையும் சீக்கிரமே செய்யவல்ல அவர் ஸ்ரீராகவரால் நியமிக்கப்பட்டதாகிய அந்த ஆக்கிரமிப்பை கிரமேற்கொண்டு
--	--

द्विजान् सर्वान् समाहूय राघवं दर्शयामास	பிராம்மணர்கள் எல்லோரையும் அழைத்துவந்து ஸ்ரீராகவருக்கு தர்சனம் செய்த தார்.
---	--

ते दृष्ट्वा देवसङ्काशं कृतपादाभिवन्दनम् । राघवं सुदुराधर्षमाशीभिः समपूजयन् ॥ ५ ॥

ते देवसङ्काशं सुदुराधर्षं	அவர்கள் தேவர்கள் போலிருப் பவரும் எங்கும் இணையற்ற வரானவரும்
---------------------------------	--

कृतपादाभि- वन्दनं राघवं दृष्ट्वा आशीभिः समपूजयन्	முடிதாழ்த்தி அடி பணிந்த அடிவாத னம் செய்துகிட்டு நிற்கின்றவருமான ஸ்ரீராகவரைப்பார்த்து ஆசீர்வாதமொழி கனரால் கொண்டாடினார்கள்.
--	--

प्राञ्जलिः स तदा भूत्वा राघवो द्विजसत्तमान् । उवाच धर्मसंयुक्तमश्वमेधाश्रितं वचः ॥ ६ ॥

तदा सः राघवः प्राञ्जलिः भूत्वा द्विजसत्तमान्	அப்பொழுது அந்த ஸ்ரீராகவர் அஞ்சலிஹஸ்தராய் ஆகி பிராம்மணோத்தமர் கலிட்டம்
--	--

धर्मसंयुक्तं अश्वमेधाश्रितं वचः उवाच	தருமத்தோடு இசைந் திருக்கின்றதாயும் அச்வமேதத்தைப்பற் றியதுமான உத்தேசத்தை அறிவித்தார்.
---	---

ते तु रामस्य तच्छ्रुत्वा नमस्कृत्वा वृषध्वजम् । अश्वमेधं द्विजाः सर्वे पूजयन्ति स्म सर्वशः॥

ते द्विजाः सर्वे रामस्य तत् श्रुत्वा वृषध्वजं	அந்தப் பிராம்மணர் எல்லோரும் [கள் ஸ்ரீராமருடைய அதைக்கேட்டு மதுராபுண்யாத்ரை வாகும் அவரை இவ்விஷயத்தில்
---	---

नमस्कृत्वा अश्वमेधं सर्वशः पूजयन्ति स्म	பொற்றிப்புதந்த கிட்டு அச்வமேதத்தை எல்லாப்ரகாரத்தா லும் ஏற்றிக்கொண்டாடி னார்கள்.
--	---

स तेषां द्विजमुख्यानां वाक्यमद्भुतदर्शनम् । अश्वमेधाश्रितं श्रुत्वा भृशं प्रीतोऽभवत्तदा ॥

तदा	அப்பொழுது	अश्वमेधाश्रितं	அச்வமேதத்தைப் பற்றியதுமான
सः	அவர்	वाक्यं	மொழியை
तेषां द्विजमुख्यानां	அந்தத்விஜேர்த்தமர் களுடைய	श्रुत्वा	அங்கீகரித்து
अद्भुतदर्शनं	{ அத்தமராயிருக்கும் தெய்வபக்தியை நன்கு விளங்கக்கூட முகிறதும்	भृशं	மிகவும்
		प्रीतः	மனஸந்தோஷிக்கொண்டவராய்
		अभवत्	ஆனார்.

विज्ञाय कर्म तत्तेषां रामो लक्ष्मणमब्रवीत् । शेषयस्व द्रुतं दूतान्सुग्रीवाय महात्मने ॥ ९ ॥

शीघ्रं महद्भिर्हरिभिर्वलिभिश्च वनाश्रयैः । सार्धमागच्छ भद्रं ते ह्यनुभोक्तुं महोत्सवम् ॥ १० ॥

रामः	ராமர்	हरिभिः	வானரர்களாகும்
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை	वलिभिः	பலித்தடர்களான
अब्रवीत्	இப்படி ஆக்ஞாபித தருவினார்;	वनाश्रयैः च	வானரர்களோடும்
महात्मने	"மற்றாத்தமாவாகிய	तेषां	அவர்களுக்கு
सुग्रीवाय	சுக்ரீவனுக்கு	तत्	அந்த
द्रुतं	சீக்கிரத்தில்	कर्म	யாகம் நடக்கப்போகிற தென்பதை
दूतान्	தூதர்களை	विज्ञाय	அறிவித்து
शेषयस्व	இப்படிச்சொல்ல நீ ஆணுப்பவெண்டும்.	सार्धं	கூடவே
ते	'உனக்கு	महोत्सवं	மஹோத்தவத்தை
भद्रं	மங்களமுண்டாகுக.	अनुभोक्तुं	கண்டுகளிக்க
महद्भिः	மஹான்களாகிய	शीघ्रं हि	சீக்கிரமே
		आगच्छ	நீ வரவேண்டும்.'

विभीषणश्च रक्षोभिः कामगैर्वहुभिर्दृतः । अश्वमेधं महायज्ञमायात्वतुल्यविक्रमः ॥ ११ ॥

अनुकम्पितः	"இணையற்றவராய்த் தியசாவியாகிய	बहुभिः रक्षोभिः च	பல அரசர்க்களாலும்
विभीषणः	விபீஷணர்	वृत्तः	சூழப்பெற்றவராய்
कामगैः	நினைத்த இடமெல்லாம் செல்லவல்ல	महायज्ञं	மஹாயக்ஞமாகிய
		अश्वमेधं	அச்வமேதத்திற்கு
		आयातु	வந்துசேரவேண்டும்.

राजानश्च महाभागा ये मे प्रियचिकीर्षवः । सानुगाः सिप्रमायान्तु यज्ञं द्रष्टुमनुत्तमम् ॥

मे	"எனக்கு	सानुगाः	பரிவாரஐனக்களுடன் கூடி
प्रियचिकीर्षवः	நன்மைமையுடைய நாடும்	अनुत्तमं	இணையற்றதாகிய
महाभागाः	மஹாபாக்விபசாகிய களாகிய	यज्ञं	யாகத்தை
राजानः	மன்னர்கள்	द्रष्टुं	கண்டுகளிக்க
ये च	எவர்களோர் ஆவார் களும்	सिप्री	வினாவில்
		आयान्तु	வந்துசேரவேண்டும்.

देशान्तरगता ये च द्विजा धर्मसमाहिताः । आमन्त्रयस्व तान्सर्वानश्वमेधाय लक्ष्मण ॥

लक्ष्मण	"ஸக்திமண !	ये च	எவர்களோ
धर्मसमाहिताः	{ தருமத்தின் பயனும் புண்புன்பெற்ற பாக் கியசாஸிகளாகிய	तान्	அந்த
द्विजाः	பிராமணர்கள்	सर्वान्	எல்லோரையும்
देशान्तरगताः	இதரமேசக்களுக்கும் போயிருக்கின்றவர்கள்	अश्वमेधाय	அச்வமேதத்திற்கு
		आमन्त्रयस्व	நி அழைத்துவா வேண்டும்.

ऋषयश्च महाबाहो आहूयन्तां तपोधनाः । देशान्तरगताः सर्वे सदाराश्च द्विजातयः ॥ १५ ॥

महाबाहो	"தேஹ மஹாபாகுவே!	सदाराश्च	பத்தினிமார்களுடன் கடவே
तपोधनाः	தபோதனர்களாகிய	तथा	அவ்வண்ணமே
ऋषयः च	ரிஷிகளும்	तालावचराः एव	நாவத்துடன் பாடு பவர்களும்
देशान्तरगताः	இதரமேசக்களுக்கும் சென்றிருக்கும்	तथा	அவ்வண்ணமே
द्विजातयः	சூத்திரியர்கள்	नटनर्तकाः एव	கடநர்த்தகர்களும்
सर्वे	எல்லோரும்	आहूयन्ताम्	அழைத்துக்கொண்டு வாப்பாட்டும்.

यज्ञवाटश्च सुमहान्नोमत्या नैमिशे वने । आज्ञाप्यतां महाबाहो तदि पुण्यमनुत्तमम् ॥

महाबाहो	"மஹாபாகுவே!	वने च	அரண்பத்திலேயே
सुमहान्	மஹாபெரியதான	तत्	அந்த
यज्ञवाटः	யாகவாட்டானது	अनुत्तमं	பெயர்போன
नोमत्याः	கோமதீர்தியைச் சார்ந்த	पुण्यं हि	புண்ணியஸ்தலத்தி லேயே
नैमिशे	நைமிசமென்றும்	आज्ञाप्यताम्	ஆக்ரமிக்கப்பட வேண்டும்.

शान्तयश्च महाबाहो प्रवर्त्यन्तां समन्ततः ॥ १७ ॥

महाबाहो	"மஹாபாகுவே!	शान्तयः च	{ ஸ்தலசத்திக்காக முதலில் செய்யும் சாத்திகருபங்களும் கடைபெற்றவேண்டும்.
समन्ततः	எதிர்புறங்களிலும்	प्रवर्त्यन्ताम्	

शतशश्चापि धर्मज्ञाः क्रतुमुख्यमनुत्तमम् । अनुभूय महायज्ञं नैमिशे रघुनन्दन ॥ १८ ॥

तुष्टः पुष्टश्च सर्वोऽसौ मानितश्च यथाविधि । प्रतियास्यति धर्मज्ञः शीघ्रमामन्त्रयतां जनः ॥

धर्मज्ञ	"தருமமறிந்த	शतशः च	பலரும்
रघुनन्दन	தேஹ ரகுநந்தன !	अनुत्तमं	எதற்கும் மேம்பட்ட நாய்
धर्मज्ञाः	தருமமறிந்தவர்களாகிய		

कनुमुखे अपि	பாகங்களில் தனிமை பெற்றதாவிருக்கும்	पुष्टः च	ஞாயென்பதே பின்றி
महावशं	மஹாயாகத்தை	तुष्टः	மனத்திருப்திகொண் டதாய்
नैमिषे	நைமிசாரண்யத்தில்	प्रतियासति	திரும்பிப்போக வேண்டும்.
अनुभूय	மனத்திருப்தியுடன் அனுபவித்துவிட்டு	शीघ्रं	சீக்கிரமே
असौ सर्वः जनः च	இந்த எல்லா ஜனஸ	आनन्यताम्	அழைத் துவரவேண் டியது.
यथाविधि	முறைப்படி [முகமும் மிக்கமரியாதையுடன்		
मानिसः	{ கொண்டாடப்பட் டதாய்		

शतं बाहसहस्राणां तण्डुलानां वपुष्मताम् । अयुतं तिलमुद्गानां प्रयात्वये महाबल ॥२०॥

चणकानां कुलस्थानां माषाणां लवणस्य च । अतोऽनुरूपं खेदं च गन्धं संक्षिप्तमेव च ॥

महाबल	" மஹா சாமர்த்திய சாலியே!	कुलस्थानां	கொள்ளுவகைகளு டையவும்
बाहसहस्राणां	பல வரிசைவாழ்றனக் களுடைய	माषाणां	உளுந் துவகைகளு டையவும்
शतं	அனேகமும்	लवणस्य च	உப்பினுடையவும்
वपुष्मतां	சிறந்த	अयुतं	ஏராளமான
तण्डुलानां	அரிசி முதலிய தண் டுக்களுடையவும்	संक्षिप्तं एव च	குலியல்களும்
तिलमुद्गानां	என்னு, பயறு முதலி யவைகளுடையவும்	अतोऽनुरूपं	அதற்குத்தகுந்த அளவு
चणकानां	உடைவகைகளுடை யவும்	खेदं च	எவ்வுண்ணீன் நெய்யும்
		गन्धं च	வாஸனைத் தரவ்யமும்
		अथे	முதலில்
		प्रयातु	போய்ச்சேரட்டும்.

सुवर्णकोट्यो बहुधा हिरण्यस्य शतोत्तराः । अग्रतो भरतः कृत्वा गच्छत्वये समाधिना ॥

भरतः	" பரதன்	अग्रतः	முதலில்
बहुधाः	அதிக	कृत्वा	எடுத்துக்கொண்டு
सुवर्णकोट्यः	தங்கநாணயங்களின் கோடி களையும்	अथे	முன்னமே
हिरण्यस्य	தூற்றுக்கணக்காய்	समाधिना	நெஞ்சுக்கிரகை யுடன்
शतोत्तराः	எண்ணவேண்டிய தொகைகளையும்	गच्छतु	செல்லட்டும்.

अन्तरा पश्यवीध्यश्च सर्वे च नदनर्तकाः । सूदा नार्यश्च बहवो नित्यं यौवनशालिनः ॥

भरतेन तु सार्य ते यान्तु सैन्यानि चाग्रतः । नैगमा बाहवृद्धाश्च द्विजाश्च सुसमाहिताः ॥

ते	" அந்த	नदनर्तकाः च	நடநர்த்தகர்களும்,
अन्तरा	கம்பகத்திற்குரிய	सूराः	பாசகர்களும்
पश्यवीध्यः च	கடைகள் வைக்கும் விவரபாரிகளும்	बहवः	அனேகம்
		नित्यं	அவச்யமாய்

யௌனசாதின:	{ பரஸ்யமாயி, வீட்டு வேலைகள் செய்வார் யாய் செய்யவல்ல	வாக்ஷா: வ	{ திறவயது உன்னவர் களும் வயது முதிர் ந்தவர்களுமான
நாய: வ	பணிப்பெண்களும்	திநா: வ	பிரம்மணர்களுமா
சௌயநி	கைசன்யங்களும்	சர்வ	எல்லோரும் [இய
நேமமா:	வேதவித்துக்களும்	அமத:	முதலிலேயே
சுயவாஹிதா:	மெச்சத்தக்க தர்மா னுஷ்டானமுடைய	அநேன சர்வீது	பரதனோடுகூடவே
		யானு	செல்லட்டும்.

कर्मान्तिकान्वर्धकिनः कोशाध्यक्षान् नैगमान् । मम मातृस्तथा सर्वाः कुमारान्तःपुराणि च ॥
काञ्चनी मम पत्नी च दाक्षार्ही यज्ञकर्मणि । अग्रतो भरतः कृत्वा गच्छन्त्ये महायशाः ॥

நேமானு	" கவிதைகரரவிகளான	சம	எனது
கோஷாப்யக்சாநு வ	பொக்கிஷக்காரர் களையும்	யஜ்ஞகர்மி	யாசெஞ்ஞத்தியத்தில்
		தீக்ஷாஹீ	திசைத்திரிதூம்குடயிரு க்க உரிமைபெற்ற
कर्मान्तिकान्	{ கொற்றன், கர்ணக்கா ரன், நித்திரக்காரன் இவர்களுடும்	காஞ்சனீ	ஸ்வரீண
वर्धकिनः	கலத்தச்சன், மரத்தச் சன் இவர்களுடும்	பசீ வ	பத்திரியையும்
तथा	அவ்வண்ணமே	மஹாயசா:	மஹாயசஸ்வியாசிய
मम मातृ:	எனது தாய்மரர்கள்	அரத:	பாதன்
सर्वा:	எல்லோரையும்	அமத: க்ருவா	முன்னமேயே அழை த்துக்கொண்டு
कुमारान्तःपुराणि च	இளவரசுகளின் அந் தப்புரஸ்ஸத்தீகளையும்	அக்ரே	முதலில்
		गच्छन्तु	செல்லட்டும்."

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे एकवतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 23584



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकः 2860

தினவதितம: சரீ:—தொண்ணுற்றிரண்டாவது ஸர்க்கம். ॥ ௨௨ ॥

ஹயசர்யா:—குதிரையை விடுவது.

तत्सर्वमखिलेनाशु प्रस्थाप्य भरतायजः । हयं लक्षणसम्पन्नं कृष्णसारं मुपोच ह ॥ १ ॥

அரதாயஜ:	பரதருக்கு முத்தகர் (ஸ்ரீராமர்)	க்ருஷ்ணசார்	கறுப்புத்தமுடைய தும்
तत्	அந்த	लक्षणसम्पन्नं	ஸர்வான குதிரையு டையதுமான
सर्वं	எல்லாவற்றையும்	हयं	குதிரையை
अखिलेन	எதையும் விடாமல்	मुपोच	விடுக்கையாய்ப்
आशु ह	தகைண்ணமே		போகவிடுத்தார்.
प्रस्थाप्य	பொதுப்பிச்சாற்றிகிட்டு		

ऋत्विग्भिर्होम्यं सार्धमश्वत्थे नियोज्य च ।
ततोऽभ्यगच्छत्काकुत्स्थः सह सैन्येन नैमिशम् ॥ २ ॥

काकुत्स्थः	காகுத்தர்	नियोज्य	நியமித்தருளினிட்டு
ऋत्विग्भिः	ரித்விக்குகளோடும்	ततः	அதன்மேல்
सार्धं	கூட	सैन्येन सह	சைன்யத்தோடுகூட
होम्यं च	ஹோம்மணையே	नैमिशं	நைமிசாரசன்யத்திற்கு
अश्वत्थे	குதிரையின் காவலில்	अभ्यगच्छत्	வந்தார்.

यज्ञवातं महाबाहुर्दृष्ट्वा परममद्भुतम् । प्रहर्षपतुलं लेभे श्रीमानिति वचोऽब्रवीत् ॥ ३ ॥

महाबाहुः	மஹாபாகுவும்	प्रहर्षं	மனத்திருப்தியை
श्रीमान्	ஸ்ரீமாணமானவன்	लेभे	அடைந்தார்.
अद्भुतं	அமாணவ்யமாய் அ ணமயப்பெற்றிருக்கும்	परमं	மிகவும் நன்றாய்
यज्ञवातं	யாகவானையை	इति	என்கிற [ருக்கிறது
दृष्ट्वा	பார்த்து	वचः	சொல்லை
अतुलं	இணையிலாத	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி னார்.

नैमिशो वसतस्तस्य सर्वे एव नराधिपाः । आजगमुः सर्वराष्ट्रेभ्यस्तावामः प्रत्यपूजयत् ॥ ४ ॥

नैमिशो	நைமிசாரசன்யத்தில்	सर्वे एव	எல்லோரும்
तस्य	அவர்	आजगमुः	வந்துசேர்ந்தார்கள்.
वसतः	எழுந்தருளியிருக்கை யில்	रामः	ஸ்ரீராமர்
सर्वराष्ट्रेभ्यः	ஸர்வரேத்ரேயங்களிலி	ताव	அவர்களை
नराधिपाः	மன்னவர்கள் [ருந்தும்	प्रत्यपूजयत्	நல்வாய்சொல்லிக் கொண்டாடினார்.

उपकार्या महार्हाश्च पार्थिवानां महात्मनाम् । सानुगानां नरश्रेष्ठो व्यादिदेश महामतिः ॥

महामतिः	மஹா மேதாவியாகும்	पार्थिवानां	மன்னர்களுக்கும்
नरश्रेष्ठः च	புருஷோத்தமரே	महार्हाः	மஹா ஹீலை உயர்ந்த
सानुगानां	பரிவாரஜனங்களுடன் நந்திருக்கும்	उपकार्याः	மன்னர்கள் தக்கும் விடுதிகளை
महामनां	மஹாத்மாக்களாகிய	व्यादिदेश	காட்டிபுருளினார்.

अक्षपानानि वस्त्राणि सानुगानां महात्मनाम् । भरतः सन्ददावाद्यु शशुघ्रमहितस्तदा ॥

तदा	அப்பொழுது	महामनां	மஹாத்மாக்களுக்கும்
आद्यु	தங்கணமே	अक्षपानानि	அன்னபானங்களை யும்
शशुघ्रमहितः	சத்ருக்களோடுகூட	वस्त्राणि	ஆடைகளையும்
भरतः	பரதன்	सन्ददौ	தந்தருளினார்.
सानुगानां	பரிவாரஜனங்களுடன் விருக்கின்ற		

वानराश्च महात्मानः सुग्रीवसहितास्तदा । विमाणां प्रगताः सर्वे चकिरे परिवेषणम् ॥

தத:	அப்பொழுது	விமாண:	வேதியர்களுக்கு
சுமீவசஹித:	சுமீவருடன் கூட்ட	பிரத:	வணக்கமுடையவர்
மஹாமான:	மஹா தீமாக்களாகிய		களாய்
வான:	வானர்கள்	பரிவெண	பரிமாரி உபசரித்தலை
சர்வ:	எல்லோரும்	சகிரே	செய்தார்கள்.

विभीषणश्च रक्षोर्भिर्वहुभिः सृग्विभिर्हतः । कृपाणामुग्रतपसां पूजां चक्रे महात्मनाम् ॥

விபிஷண:	பிரிவிஷணர்	உமரபஸ:	உக்கிர தபஸ்கிகளும்
வஹி:	பலவகையான	மஹானோ ச	மஹா தீமாக்களு
சுரவிகி:	சுமரவிகினைக் கையி		மாகிய
	வேந்தியந்த	கர்பாண:	முனிவர்களுக்கு
ரக்சோ:	அரக்கர்களால்	பூஜ:	அதிபூகஜைய
பூத:	சூழப்பெற்றவராய்	சகே	செய்துவந்தார்.

एवं सुविहितो यज्ञो हयमेधोऽभ्यवर्तत । लक्ष्मणेनाभिगुप्ता च हयचर्या भवर्तत ॥ ९ ॥

ஏவ்	இவ்வளம்	லக்ஷ்மண:	லக்த்மணரால்
சுவிஹித:	எல்லாமும் ஆதர்த்த	அபிஹுத:	பாதுகாக்கப்பட்டு
	டன் செய்வப்பட்ட		வரும்
ஹமேத:	அச்வமேத	ஹசர்ய:	அச்வசரியையும்
யஜ:	யாகமானது	பவர்த:	ஸரியா நடந்துவர்
அப்யவர்த:	ஒங்கிவனர்க் துவந்தது.		தது.

ईदृशं राजसिंहस्य यज्ञपवरमुत्तमम् । नान्यः शब्दोऽभवत्तत्र हयमेधे महात्मनः ॥ १० ॥

छन्दतो देहि विस्त्रब्धो यावत्सुष्यन्ति याचकाः । तावत्सर्वाणि दत्तानि क्रतुमध्ये महात्मनः ॥

ரரசிஹ்	ரரசிங்கருடைய	சாது:	ஒரு பேச்சு
யஜம்	உத்தமமான	அமவத்	இருத்தது;
யஜபவர்	மஹாபாகமானது	நான்ய:	வேறெதுவுமில்லை.
இத்ர:	இத்தன்மையதாயிருந்	மஹான:	மஹா தீமானது
	தது.	கருமயே	யாகம் நடைபெறுகை
மஹாமான:	மஹா தீமானினது		யில்
சய	அந்த	யாசக:	யாசகர்கள்
ஹமேத:	அச்வமேதயாகத்தில்	யாவத்	எவ்வளவில்
விஸ்ரத:	உள்ளத்தில் கூச்சமெ	சுஸ்யநி	மனத்திருப்திகொள்
	ன்பதேயில்லாதபடி		ருவார்களோ
சுந்த:	மனம்போனபோல்	சர்வாணி	எல்லாமும்
	சுப்படியே	தாவத்	அவ்வளவுவரைக்கும்
தேஹி	'கொடு' என்கிற	தத்தானி	அளிக்கப்பட்டன.

न निश्चृतं भवत्योष्ठाद्वचनं यावदर्थिनाम् । तावदानररक्षोभिर्दत्तमेवाभ्यदृश्यत ॥ १२ ॥

யாவத்	எப்பொழுது	निश्चृतं भवति	வெளிவருகிறதோ
भर्थिनां	{ ஏதேனுமொன்றை தேவையென எண் ணக்கொண்டவர் கருடைய	न तावत् वानररक्षोभिः	இல்லையோ தத்சுதணமே வானரசர்களாலும் அரச க்கர்களாலும்
ओष्ठात्	உதடிவின்	दत्तं एव	கொடுக்கப்பட்டுகிட்ட
वचनं	வேண்டுகொள்ளாது	अभ्यदृश्यत	விளக்கிற்று. [தரகவே

न कश्चिन्मलिनस्तत्र दीनो वाऽप्यथ कश्चितः । तस्मिन् यश्वरे राज्ञो हृष्टपुष्टजनावृते ॥ १३ ॥

राज्ञः	மன்னரது	मलिनः	{ பாபகிருத்தியத்தை
तस्मिन्	அந்த	अवि	{ யாவது. பாபகிருத்தனை யாவது உடையவனா வது
हृष्टपुष्टजनावृते	{ எல்லாபாபகரத்தா லும் முற்றிலும் மன த்திருப்புகொண்ட கூனக்களால் நிறை யப்பெற்றுள்ள	दीनः अथ	{ ஏதேனுமொரு பெர ருள் இல்லை என்னும் எண்ணமுடையவனா வது
यश्वरे	மஹாயாகத்தில்	कश्चितः वा	{ ஏதேனுமொன்று நடைபெறவில்லை
तस्य	அக்காலத்தில்		என்ற மனக்குறைய டையவனாவது
कश्चित्	எவனேனுமொரு	न	இல்லை.

ये च तत्र महात्मानो मुनयश्चिरजीविनः । नास्मरंस्तादृशं यज्ञं दानौघसमलङ्कृतम् ॥ १४ ॥

तस्य	அய்விடத்தில்	दानौघ-	{ நாஸ்பரவா றறுக்களா
चिरजीविनः	வயதுமுதிர்ந்த	समलङ्कृतं	{ வேலிய அழகுபெற்று விளங்கும்
महात्मनः	மஹாத்மாக்களாகிய	तादृशं	இப்படிப்பட்ட
मुनयः	முனிவர்கள்	यज्ञं	யாகத்தை
ये च	எவர்களை அவர்	न अस्मरन्	கண்டதில்லை என்று எண்ணினார்கள்.

यः कृत्यवान्मुवर्णेन सुवर्णं लभते सः सः । विचार्यी लभते वित्तं रत्नार्थी रत्नमेव च ॥

मुवर्णेन	பொன்றாண்பத்தைக் கொண்டு	लभते सः	பெறுவான்:
कृत्यवान्	மனத்திருப்தி பெற வேண்டியவன்	विचार्यी	பொருள் வேண்டிய வன்
यः	எவனோ	वित्तं च	பொருளையே,
सः	அவன்	रत्नार्थी	சத்தம் வேண்டியவன்
सुवर्णं	பொன்றாண்பத்தை	रत्नं एव च	சத்தத்தையே
		लभते	பெறுவான்.

न शक्रस्य धनेशस्य यमस्य वरुणस्य वा । ईदृशो दृष्टपूर्वो न एवमूचुस्तयोधनाः ॥१६॥

शक्रस्य	இந்திரனுடையதேவர்	दृष्टपूर्वः न	{ இந்நக்து முன் இதைப் பொல் எதிரன்னை யும் கண்டதுமில்லை
धनेशस्य	சுபேசனுடையதேவர்	एव	என்று
यमस्य	யமனுடையதேவர்	सयोधनाः	தபேசநனர்கள்
वरुणस्य वा	அல்லது வருணனு டையதேவர்	ऊचुः	ஒருநகிரோடொருவர் பேசிக்கொண்டார்கள்.
ईदृशः	இந்நக்துச்சமானதான்		
न	இல்லை. [தரய்		

सर्वत्र वानरास्तस्थुः सर्वत्रैव च राक्षसाः । वामोचनाक्षमर्थिभ्यः पूर्णदस्ता ददुर्भुशम् ॥

सर्वत्र	எங்குபாற்றதாலும்	अर्थिभ्यः	கேட்பவர்களுக்கு
सर्वत्र एव	எவதா	पूर्णःस्ताः	கைகள் திறையக் கொண்டவர்களாய்
वानराः	வானரர்களும்	भुशं	சத்தியந்த ஆணத்தி யுடன்
राक्षसाः च	ராட்சஸர்களும்	ददुः	கொடுத்தார்கள்.
तस्थुः	தின்று பணியிடை புரிக் துவந்தார்கள்.		
वामोचनाक्ष	{ வம்நிரம், தனம், தின் பண்டம் இவைகளில் எதையும்		

ईदृशो राजसिंहस्य यज्ञः सर्वगुणान्वितः । संवत्सरमयो साग्रं ववृथे नाभ्यर्हीयत ॥१८॥

राजसिंहस्य	ராஜசিংகத்தினுடைய	अथो	அப்பொழுது
सर्वगुणान्वितः	ஸகலமான பெருமை கள் பெற்றுவிளங்கிய	साग्रं	ஏதக்குறைய
यज्ञः	யஜ்ஞமானது	संवत्सरं	ஒருவருஷகாலம்
ईदृशः	இப்படிப்பட்டதாய்	ववृथे	மூங்கி நடத்துவந்தது.
		अभ्यर्हीयत	தெரிட்டல் என்பதே
		न	எத்ப்பாதிருந்தது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे दिनवतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 23602



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकः 2878

त्रिनवतितमः सर्गः—தெண்ணிறமுள்ளவது ஸர்க்கம். ॥ १३ ॥

वाल्मीकिना रामायणगाननियोगः—வால்மீகிமுனிவர் ராமாயணத்தை காலம்பண்ணக்
கட்டினாயிவெறு

वर्तमाने तथाभूते यज्ञे च परमाद्भुते । सशिष्य आजगामाशु वाल्मीकिर्मुनिपुङ्गवः ॥ १ ॥

तथाभूते	அப்படிப்பட்டதாய்	मुनिपुङ्गवः	முனிவர் பெருமான்
यज्ञे	யாகம்	सशिष्यः	சீஷியர்களைக்கூடும்
परमाद्भुते	அதிகற்புதமாய்		வராய்
वर्तमाने च	கடைபெற்று வருகை யின்	आशु	காலதாமதமின்றி
वाल्मीकिः	வால்மீகியென்னும்	आजगाम	இங்கு எழுந்தருளி நூர்.

स दृष्टा दिव्यसङ्काशं यज्ञमद्भुतदर्शनम् । एकान्त ऋषिवाटानां चकार उदजाञ्छुभान् ॥

सः	அவர்				{ சிகஷின் தங்குவதற்
यज्ञं	யாகத்தை				காக ஏற்படுத்தப்
दिव्यसङ्काशं	{ தெய்வத்தன்மை கொண்டு விளங்கு வதாயும்	ऋषिवाटानां			{ பட்டுள்ள சாலை களின் புஷ்பத்தோட டங்களுடைய
अद्भुतदर्शनं	{ பறா அப்பதமான தெய்வபக்தியுடன் விளங்குகுதாயும்	एकान्ते			ஏகாந்தமாயிருப்பதில்
दृष्टा	பார்த்துவிட்டு	शुभान्			அதி சம்பமாயிருக்கின்ற
		उदजान्			நிஷிகளின் சாலைகளில்
		चकार			இதக்கினார்.

शकटांश्च बहून्पूर्णांफलमूलैश्च शोभनान् । वाल्मीकिवाटे रुचिरेऽस्थापयन्नविदूरतः ॥ ३ ॥

शकटमूलैः	பழங்களாலும் கிழக் சுகளாலும்	शकटान्	வண்டிகளை
पूर्णान् च	நிறையப்பெற்றன வைகளும்	रुचिरे	அதிக அழகுவாய்ந்து விளங்கும்
शोभनान् च	அலங்காரம் செய்யப்ப ட்டுள்ளவைகளுமான	वाल्मीकिवाटे	வால்மீகி எழுந்தருளி யிருந்த சாலையில்
बहून्	அனேக	अविदूरतः	வாயிலிலே
		अस्थापयन्	நிறுத்திவிட்டார்கள்.

स शिष्यावब्रवीदृष्टौ युवां गत्वा समाहितौ । कृत्स्नं रामायणं काव्यं गायेथां परया मुदा ॥

ऋषिवाटेषु पुण्येषु ब्राह्मणावसथेषु च । रथ्यासु राजमार्गेषु पार्थिवानां गृहेषु च ॥ ५ ॥

सः	அவர்	पार्थिवानां	மன்னர்களுடைய
शिष्यौ	சிஷ்யர்களிருவரையும் பார்த்து	गृहेषु च	மாளிகைகளிலும்
यववीन्	நியமித்தருளினார்:	परया	மிக்க
युवां	"நீக்களிருவரும்"	मुदा	உற்சாகத்துடன்
गत्वा	வெளியில் சென்று	इष्टौ	நானம் என்பதேயில் லாதவர்களாயும்
ऋषिसरेषु	நிஷிகள் தங்கியிருக் கும் சாலைகளிலும்	समाहितौ च	{ அதொன்றிலேயே ஆசக்தியுடையவர் களாயும்
पुण्येषु	தருமச்சாவடிகளிலும்	रामायणं	ராமாயணமெனும்
ब्राह्मणावसथेषु	பிராமண அக்கிரஹா ரங்களிலும்	काव्यं	காவ்யத்தை
रथ्यासु	வீதிகள் சந்திக்கு மிடங்களிலும்	कृत्स्नं	ஆதிமுதல் அந்தம் வரைக்கும்
राजमार्गेषु	பிரபலமான வீதிகள் லும்	गायेथाम्	பாட்டாய்ப்பொஸங்கம் செய்துவருவீர்களாக.

रामस्य भवनद्वारि यत्र कर्म प्रवर्तते । ऋत्विजायग्रन्थैव तत्र गेयं विशेषतः ॥ ६ ॥

ராம
கர்ம
प्रवर्तते
तत्र
ऋत्विजां
अग्रतः एव

"எவ்விடத்தில்
யாகமானது
நடந்துவருகிறதோ
அவ்விடத்தில்
சித்திக்ருகளுடைய
ஸன்னிதிகளிலேயும்

रामस्य
भवनद्वारि च
विशेषतः
गेयम्

ஸ்ரீராமவரது
மாளிகையின் வெளி
வாசல் மண்டபத்தி
லும்
அத்யந்த உருக்கமாய்
பாட்டுடன் ப்ரஸங்
கிக்கவேண்டியது.

इमानि च फलान्यत्र स्वादूनि विविधानि च । जातानि पर्वताग्रेषु चास्याद्यास्याद्य गायताम् ॥

अस च
पर्वताग्रेषु
जातानि
स्वादूनि
विविधानि

"இவ்விடத்திலேயும்
மலைகளின் துணி
களில்
இருக்கின்ற நவைகளும்
மிகருமிகரமாயிருக்
கின்ற நவைகளும்
பலவகைப்பட்டனவு
மான

इनानि
फलानि च
आस्याद्य
+ आस्याद्य च
गायताम्

இந்த
பழக்களையே
அப்போதைக்கப்
போது அருத்தி
நீங்களிசுவருமாய்க்
கடியப் பாட்டுவெண்டி
யது.

न यास्यथः श्रमं वत्सौ भक्षयित्वा फलानि वै । सृष्टानि च सुसृष्टानि नगराद्द्विरास्यथः ॥

वत्सौ
सुसृष्टानि
सृष्टानि वै
फलानि च

"என் அன்பிற்கு
பாத்திரமாகிய இரு
குமாரர்களை !
மீக்க பரிசுத்தமாயி
ருக்கின்ற
கிழங்குகளையும்
பழக்களையும்

भक्षयित्वा
श्रमं
न यास्यथः
नगरात् यदिः
आस्यथः

அருத்திசிட்டு
களைத்தென்பதை
நீங்களிசுவரும் அடை
யாதிருக்கவேண்டும்,
ஊருக்குவெளியில்
இவ்விடத்தில்
நீங்களிசுவரும் வந்து
தக்கவேண்டும்.

यदि शब्दापयेद्रामः श्रवणाय महीपतिः । ऋषीणामुपविष्टानां ततो गेयं प्रवर्तताम् ॥ ९ ॥

महीपतिः
रामः
उपविष्टानां
ऋषीणां
श्रवणाय
शब्दापयेत्

"மஹீபதியாகும்
ஸ்ரீராமர்
எழுந்தருளியிருக்கும்
முனிவர்களுடைய
சுவரணைத்தம்
கூப்பிடுகின்றார்

यदि
ततः
गेयं
प्रवर्तताम्

என்கிறபடியுத்தில்
அவ்விடத்தில்
பாட்டானது
தூதிகையாய் கடை
பெறவேண்டும்.

दिवसे विंशतिः सर्गा गेया मधुरया गिरा । प्रमाणैर्बहुभिस्तत्र यथोद्दिष्ट मया पुरा ॥

पुरा
मया
बहुभिः
प्रमाणैः
उद्दिष्टा
यथा

"முன்
என்னால்
பல
சரிவரக் கற்ப தற்குமே
ண்டிய வழிகளைக்
கொண்டு
கற்பிக்கப்பட்டது
எதுமேன அந்த

मधुरया
गिरा
ततः
दिवसे
विंशतिः
सर्गाः
गेयाः

கர்ணம் முதலான
சுவரணையமாயிருக்
கிறதைக்கொண்டு
அவ்விடத்தில்
என்தோறும்
திருபது
ஸர்க்கங்களாக
பாடப்படவேண்டியது.

लोभश्चापि न कर्तव्यः स्वस्थोऽपि धनकाङ्क्षया । किं धनेनाश्रमस्थानां फलमूलोपजीविनाम् ॥

स्वस्थः अपि	" துணி ஆனவு என்ற போதிலும்	न भवि	ஆகிலை ஆகாது.
धनकाङ्क्षया	ஒரு பொருளில் ஆசை கொண்டு	फलमूलोप- जीविनां }	பழக்கலையும், கிழக் குகலையும் உணவாக கொண்டு ஜீவிக்கும்
लोभः च	{ कामத்திராதாதிகளில் தூண்டுக்கிய லோப மென்பதே	आश्रमस्थानां	பர்ணசாலைவாஸி களுக்கு
कर्तव्यः	புண்ணியச்செய்கை வாக	धनेन किम्	பொருளால் ஆனது என்ன ?

यदि पृच्छेत्स काकुत्स्थो युवां कस्येति दारकौ ।

आवां वाल्मीकिशिष्यौ स्वं ब्रूतमेवं नराधिपम् ॥ १२ ॥

सः	" அந்த	नराधिपं	புருஷோத்தமருக்கு
काकुत्स्थः	காகுத்தர்	आवां	நாக்களிருவரும்
युवां	உங்களிருவரையும் பார்த்து	वाल्मीकिशिष्यौ	வால்மீகிமுனிஸரது சிஷ்யர்களாய்
कस्य	யாருடைய	स्वः एवं	வளர்ந்துவருகின் தேரும் என்கிறமட்டில்
दारकौ	புதல்வர்கள்	ब्रूतम्	பதில் சொல்லக்கட வீர்கள்.
हति	என்று		
पृच्छेत् यदि	கேட்கும்படித்தில்		

इमास्तन्त्रीः सुमधुराः स्थानं वा पूर्वदर्शनम् । मूर्च्छयित्वा सुमधुरं गायेशां विगतज्वरौ ॥

इमाः	" இந்த	स्थानं	{ உயர்ந்த, மத்தியம், தா ழ்ந்த என்கிற ஸங்கீ தகரத்தேற்றமுமையில்
सुमधुराः	மிக்க அழகாயிருக் கின்ற	मूर्च्छयित्वा	தொடுத்து
तन्त्रीः	யாழின் தந்திகளை	विगतज्वरौ	அவஸரமென்பதே யில்லாதவர்களாய்
सुमधुरं	அதி இன்பகரமாய்	गायेशाम्	{ நீக்கலிருவரும் பாட் டாய்ப் பிரஸங்கம்செ ய்துவருவீர்களாக.
पूर्वदर्शनं वा	{ வெருகாகமாய் கணித் தக்கொண்டாடப் பட்டுவருகின்ற		

आदिप्रभृति मेयं स्यान्न चावज्ञाय पार्थिवम् । पिता हि सर्वभूतानां राजा भवति धर्मतः ॥

धर्मतः	" தர்மதுன்பிரகாரம்	पार्थिवे	மன்னரை
सर्वभूतानां	ஸகல பிராணிகளுக்	अवज्ञाय न	அஞ்சாவுசெய்யக் கூடாது.
राजा	மன்னன் [கும்	आदिप्रभृति च	ஆதிதொடக்கி
पिता	தந்தையாய்	मेयं	பாட்டானது
भवति	ஆகிறது	स्यात्	நடைபெறவேண்டும்.
हि	என்கிறபடியாய்		

तद्युवां हृष्टमनसौ श्वः प्रधाते समास्थितौ । गायेत्रां मधुरं गेयं तन्त्रीलयसमन्वितम् ॥१५॥

तत्	“ஆனாகயால	தந்ரீலயசமன்வீத	யாழின் தந்திகளின்
யுவா	நீங்களிருவரும்		வயத்துக்கு ஒத்து
சமாஸ்திதௌ	நிம்மனம், மனமுடைய அடக்	மதுர	கர்ணமிருதமாயிருக்
	கின்றவர்களால்		கின்ற
ஹ்ரதமஸௌ	உத்யாதுறங்குகொண்	गेयं	பாட்டை
श्व.	காளை [பவர்களால்	गायेथाम्	பாட்டாய்ப் பிசுவங்கம்
प्रधाते	காலைநில்		செய்துவருகிறீர்களாக.”

इति सन्दिश्य बहुभौ मुनिः प्राचेतसस्तदा । वाल्मीकिः परमोदारस्तूर्णामार्मान्महायशः ॥

तदा	அப்பொழுது	वाल्मीकिः	வால்மீகி
प्राचेतसः	பாசேதஸின் புதல்வ	मुनिः	முனிவர்
	ரும்	इति	இவ்வண்ணமாய்
परमोदारः	மஹா தருமானுடைய	बहुभौ	பலவிதமாய்
	னமுடையவரென	सन्दिश्य	ஆனந்தமிக்கவிட்டு
महायशः	தரிசைகொடுத்தி	तूर्णा	மொனனத்தை
	பெற்றவருமான	आसीन्	அண்டந்தார்.

सन्दिष्टौ मुनिना तेन तावुभौ मैथिलीसुतौ । तथैव कर्वावेति निर्गमहुररिन्द्यौ ॥१७॥

तेन मुनिना	அந்தமுனிவரால்	तथा एव	திருவுள்ளப்படியே
सन्दिष्टौ	நிம்மனம்பெற்ற	कर्वाव	‘நாங்களிருவரும்
भरिदमौ	பகைவரை அடக்கு		செய்கிறோம்’
तौ	அந்த [பவர்களைய	इति	என்று சொல்லிவிட்டு
उभौ	இரு		{ மன்னிதானத்திலி
मैथिलीसुतौ	மைதிலியரின் திருக்	निर्गमहुरः	{ ருத்து வெளியே
	குமாரர்கள்		சென்றார்கள்.

तामन्हुतां तौ हृदये कुमारौ निवेश्य वार्णामृषिभाषितां तदा ।

समुत्सुकौ तौ सममृषतुर्निशां यथाऽश्विनौ भार्गवनीतिसंहिताम् ॥ १८ ॥

तदा	அப்பொழுது	भार्गवनीति-	} சக்கோசரியாது நீதி
तौ कुमारौ	அவ்விரு பால்களும்	संहितां	
अरिभाषितां	நிகழியால் சொல்லிய	यथा	
	குளப்பட்ட		உவ்வண்ணமே
अमुनां	அத்புதமான	समुत्सुकौ	{ நீனைத்துநீனைத்துக்
तां	அக்த		
वार्णी	திருவாக்கை		
हृदये निवेश्य	மனதில் காட்டி	निशां	அன்று ஓராப்பொழுது
तौ	அவ்விருவர்களும்	समं	முற்றிலும் [தை
अश्विनौ	அசுவனிடேவதைதன்	उपसुः	சகலாய்ப் போக்கினார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे त्रिनवतितमः सर्गः ॥

चतुर्णवतितमः सर्गः—தொண்ணூற்றுவான் காவது ஸர்க்கம் ॥ ௨௪ ॥

कुशलवाभ्यां रामायणगानम्—குசலவாகள் ராமாயணத்தை கானம் செய்வது.

तौ रजन्यां प्रभातायां स्नातौ हुतहुताशनौ । यथोक्तमृषिणा पूर्वं सर्वं तत्रोपगायताम् ॥

தौ	அவ்விருவர்களும்	पूर्व	முன்னம்
रजन्यां	இரவுமுடிந்து	उक्तं	நியமித்தருளப்பட்டது
प्रभातायां	உதயத்தில்		
स्नातौ	ஸ்நானம்செய்தவர்	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
	களாய்	यथा	சொல்லியவண்ணமே
हुत-	ஹந்திபாவந்தனம்,	तत्र	அவ்விடத்தில்
हुताशनौ }	ஹந்திதானம் இவ்		எங்கோரும் கேட்கும்
	கிரண்டையும் செய்		வண்ணமாய் பாடிப்
	துமுடித்தவர்களாய்		பிரஸங்கித்து
ऋषिणा	ரிஷியால்		வந்தார்கள்.

तां स शुश्राव काकुरस्थः पूर्वाचार्यविनिर्मिताम् । अपूर्वा पाठ्यजाति च गेयेन समलङ्कृताम् ॥

सः	அந்த	अपूर्वा	இதுவகையில் கேள்வி
काकुरस्थः	காகுத்தஸ்தர்		க்கு வராததும்
गेयेन	பாடினழகால்	पूर्वाचार्य-	பூர்வாசார்யரால் உப
समलङ्कृतां	மிக்க மனோஹரமாகி	विनिर्मितां }	தேசம் செய்யப்பட்ட
	ருக்கிறதும்		டதுமான
पाठ्यजाति	{ ஸ்வரங்களுடன் எழு	तां	அதை
	தப்படாமல் வாய்	शुश्राव	ஒருமையத்தில் செவி
	மொழியாசிருக்கிற		சாய்த்த கேட்டார்.
	தும்		

प्रमाणैर्वहुभिर्युक्तां तन्त्रीलयसमन्विताम् । बालाभ्यां राघवः श्रुत्वा कौतूहलपरोऽभवत् ॥

राघवः	பூதீராகவர்	प्रमाणः	பிரமாணங்களைக்
बालाभ्यां	இரு பாலர்களிடமிரு		கொண்டு
	ந்து	युक्तां	செய்யப்பட்ட ஆதி
तन्त्रीलय-	பாழின் தந்திகளின்	श्रुत्वा	கேட்டு [காவ்யத்தை
समन्वितां }	வயத்தக்கு ஒத்து	कौतूहलपः	ஆதில் பரம ஆஸுக்கி
बहुभिः	பல		புடையவராய்
		अभवत्	கிளங்கினார்.

अथ कर्मान्तरे राजा समाहूय महासुनीन । पार्थिवांश्च नरव्याघ्रः पण्डितान्नैगमांस्तथा ॥
पौराणिकाञ्छब्दविदो ये च वृद्धा द्विजातयः । स्वराणां लक्षणज्ञांश्च उत्सुकान्द्विजसत्तमान्॥

लक्षणज्ञांश्च गान्धर्वाज्ञैर्गमांश्च विशेषतः । पादाक्षरसमासज्ञाञ्छन्दसु परिनिष्ठितान् ॥६॥
 कलामात्राविभागज्ञाञ्ज्योतिषे च परं गतान् । क्रियाकल्पविदर्शैव तथा काव्यविदो जनान् ॥
 भाषाज्ञानिद्वितज्ञांश्च नैर्गमांश्चाप्यशेषतः । हेतूपचारकुशलान्वचने चापि हेतुकान् ॥ ८ ॥
 छन्दोविदः पुराणज्ञानैर्दिकान्दिनसत्तमान् । चित्रज्ञानृत्तमूत्रज्ञान्गीतनृत्यविशारदान् ॥
 शास्त्रज्ञान्नीतिनिपुणान्वेदान्तार्थप्रबोधकान् । एतान्सर्वान्सपानीय गायन्तो समचोदयन् ॥

अथ	அப்பொழுது
कमान्तरं	யாநத்தினிடையில்
नख्यथाः	புருஷோத்தமராகிய
राजा	மன்னர்
महासुनीन्	மஹாசூதனிகளையும்
पादिवान् च	பாட்திவர்களையும்
पण्डितान्	படிப்பால் ஞானத்தை அடைந்தவர்களையும்
तथा	அவ்வண்ணமே
नैर्गमान्	வேதவித்துக்களையும்
पौष्टिकान्	புரணங்களில் நிபு ணர்களையும்
शब्दविदः	வையாகாணர்களையும்
द्विजासयः	சுத்தத்திரியர்கள்
ब्रूयाः	பண்டிதஞானிகளாய்
ये च	எவர்களிருந்தார் களேர் அவர்களையும்
स्वराणां	ஸங்கீதஸ்வரங்களு டைய
लक्षणज्ञान् च	லக்ஷணங்களை ஆதி தவர்களையும்
उच्युक्तान्	அன்பிற்குப் பாத்திர களாகும்
द्वित्वसत्तमान्	பிராமணுத்தமர்கள யும்
लक्षण- ज्ञान् च	அந்தமெழுதவும் சரியான விபரம்ப ளங்கள் செய்யவும் வல்லமை கொண்ட வர்களையும்

गान्धर्वा	{ பாட்டாளையே ஜீவ ஜோபாயம் செய்து வருபவர்களையும்
विशेषतः	விசேஷமாய்
नैर्गमान् च	புரணபிராஞர் களையும்
पादाक्षर- समासज्ञान्	{ பாடம், அக்தரம், ஸமாஸம், இவைக ளில் நிபுணர்களையும்
छन्दसु	செய்யுள்களில்
परिनिष्ठितान्	பரிபூரணப்படுத்தி பெற்றவர்களையும்
कलामात्रा- विभागज्ञान्	{ பாப்பிலக்கணத்தில் ஒரே ஒரு உயிரை முத்தை அடக்கிய கலை, அவ்வது அகை என்பதையும் இவை களை எவ்வளவு கா லம் வரைக்கும் உச் சரிக்கத்தக்கது என் பெற கிரமங்களை அறிந்தவர்களையும்
जौतिषे	{ சித்தார்த்த பிராமணி பிராமண முதலிய சித்தார்த்த சித்தம் கலை
परं गतान् च	பாடக்கதர்களையும்
क्रिया- कल्पविदः च एव	{ கம்பலத்தீரமறிந் தவர்களையும்
तथा	அவ்வண்ணமே
काव्यविदः	காவ்யலக்ஷணங்கள் ஆதிந்த

जनान्	ஜனங்களை யும்	वृक्ष- सुसजान्	ஓவ்வொரு சீரோகக் களிலும் ஓவ்வொரு பாதத்திலும் காட்டு அல்லது பன்னிரண் டு அசைகளின் விதி களை அறிந்தவர் களையும்
भाषाज्ञान्	அக்காலத்தில் வழங்கி வரும் ஸம்ஸ்கிருத பாஷையில் நிபுணர் களையும்	गीतव्य- विशारदान्	ஸங்கீதத்திலும் சிருக் பத்திலும் நிபுணர் களையும்
हस्तिज्ञान्	பதங்களின் பாவங்களை அறிந்தவர்களையும்	नास्त्रज्ञान्	தர்மம், அதர்மம் இ வைகளைப்பற்றிய வேதவாக்குகளை அ றிந்தவர்களையும்
अश्वेयतः अवि	எல்லா கார்யங்களி லும்	नीतिनिपुणान्	தர்மகிருத்தியங்களுக் குவேண்டிய வேத வாக்குகளில் நிபுணர் களையும்
नैगमान् च	புத்திசா துர்பங்கொ ண்டவர்களையும்	वेदमार्थ- प्रशोधकान्	வேதார்த்தங்களின் துட்பங்களை விளக் கச்சொல்லி அந்நா னமாகும் இருளைப் போக்கி க்ஞானமா கும் வெளிச்சத்தை அளிக்கின்றவர் களையும்
हेतुस्वार्- कृशकान् च	புத்திவாதங்கள் சொ ல்வதிலும் அவைக ளுக்கேற்ற பதில் சொல்வதிலும் நிபு ணர்களையும்	एतान्	மேற்கண்ட
वयने	கிரத்தத்தினிடையில் ஏதேனாவொரு பா டார்த்தத்தில்	सर्वान् च	எல்லோரையும்
हेतुकान् अवि	முன்பின வாக்கியங்க ளின் நிலைகளை எடுத் துக்காட்டி நியாயவா தம் செய்பவர்களை யும்	समाहृत्य	அழைத்து
छन्दोविदः पुराणज्ञान्	வேதவித்துக்களாய் புராணங்களில் நிபுணர்களாய்	समानीय	ஸபைசூட்டி
वैदिकान्	வேதவாக்குப்படியே அனுஷ்டானமுடைய	गायन्तौ	பாடகர்களிருவர்களை யும்
द्विजसत्तमान्	பிரம்மஜ்ஞாத் தமர் களையும்	समशोदयन्	ஸபைபடுவதில் அழைத் துவரச்செய்து நிறுத்தினர்.
विज्ञान्	காவ்யங்களின், சப்த சித்திரம், அர்த்தசித் திரம், பெயச்சித்தி ரம் என்ற மூன்று சித்திரங்களை அறிந்த வர்களையும்		

दृष्ट्वा मुनिगणाः सर्वे पार्थिवाश्च महौजसः । पिवन्त इव चक्षुभ्यो राजानं गायकौ च तौ ॥
ऊचुः परस्परं चेदं सर्वे एव सपन्ततः । उभौ रामस्य सदृशौ विम्बाद्विष्वपिवोन्थितौ ॥

सहोवतः	மதுரைதேவோமயமாய் விளங்கிய	बृष्टा इरं	பர்த்து சின் வருகிறபடி
सुनिगणाः	முனிகணங்கள்	पराशरं	ஒருவருக்கொருவர்
सर्वे	எல்லோரும்	ऊचुः	பேசிக்கொண்டார்கள்;
पार्थिवाः च	பார்த்திவர்களும்	उभौ	"இருவர்களும்
समन्ततः	அங்கேசிருந்த	रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
सर्वे एव	எல்லோருமே	सहस्रौ	{ ம.வனம் சொல்லவே ண்டியவர்களாசிருக் கின்றார்கள்.
राजानं च	மன்னரையும்	विभक्तं	பிம்பத்தினின்று
सौ	அவ்விண்ணு	विश्वं	பிரதீபிப்பமாய்
गायकौ च	பாடகர்களுையும்	उत्थितौ	பிரந்திருக்கிருக்கொ
चक्षुर्ध्वं	இரு கண்களாலும்	इव	னவே சொல்லவே ண்டிப்.
विभक्तः इव	{ கொட்டாமலே விழித் துகொக்குபவர் களாகி		

अटिलौ यदि न स्यातां न वल्कलधरौ यदि । विशेषं नाधिगच्छामो गायतो राघवस्य च ॥

अटिलौ	"சடைமுடியர்களாய்	गामतोः	பாடகர்களிருவருக்
न स्यातां यदि	இவ்வாறு இருக்காத	राघवस्य च	ஸ்ரீராமருக்கும் [கும்
वल्कलधरौ	பசுத்திலும் மரவுரி கொண்டவர்	विशेषं	பேதமின்னதென்
	களாய்		பகத

यदि न तेषां संवदतामेवं श्रोतॄणां हर्षवर्धनम् । गेयं प्रचक्रनुस्तत्र तावुभौ मुनिदारकौ ॥ १४ ॥

यदि न	இல்லாதபசுத்திலும்	न अधिगच्छामः	நாம் காணமுடியாது.
तेषां संवदतामेवं	அந்த	संवदतां	{ ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டிருக் கையில்
श्रोतॄणां	இரு	श्रोतॄणां	கேட்பவர்களுக்கு
हर्षवर्धनम्	முனிகுமாரர்கள்	हर्षवर्धनं	ஆனந்தத்தைப் பெரு
गेयं	அப்பொழுது	गेयं	பாட்டை [த்துக்கொ
प्रचक्रनुस्तत्र	அவர்கள்	प्रचक्रनुः	பிரசங்கித்தார்கள்.
तावुभौ	மேற்கண்டவண்ண		மாய்
मुनिदारकौ			

ततः प्रवृत्तं मधुरं गान्धर्वपतिमानुषम् । न च वृषि ययुः सर्वे श्रोतारो गानसम्पदा ॥ १५ ॥

ततः	அப்பொழுது	गान्धर्वं	{ தெய்வனாக பாடகர் களாகிய கந்தர்வர் களின் பாடல்களை னவும்
श्रोतारः	செவிகொடுத்துக் கேட்ட சபையோர்கள்	मधुरं	அதி இனிப்பாய்
सर्वे	எல்லோரும்	प्रवृत्तं	{ ஆனத்தியுடன் அனுப வித்துக்கொண்டிருப் பதில்
गानसम्पदा	பாட்டினை திசயத்தால்	वृषि च	தெயிட்டவென்பதை யே
अतिमानुषं	{ மரவிடர்களின் சக திம்கு மேலானதாயி ருக்கிறதாயும்	न ययुः	அடையா திருந்தார்கள்.

प्रवृत्तादितः पूर्वसर्गे नारददर्शितम् । ततः प्रभृति सर्गाश्च यावद्विशत्यगायताम् ॥ १६ ॥

नारददर्शिते	ஸ்ரீநாரதமுனிவரின்	ततः	அதுமுதல்கொண்டு
पूर्वसर्गे	உபதேசமாகிறதும்	यावद्विशति	இருபது ஸர்க்கங்கள்
प्रवृत्त	முதல்ஸர்க்கமாகிற	सर्गां च	வரைக்கும்
आदितः प्रभृति	தும்	अगायताम्	பாடிப் பிரஸங்கித்
	தான் முகமாகிறதும்		தார்கள்.
	பிரதமதினத்தில் [ன		

ततोऽपराह्णसमये रायवः समभाषत । श्रुत्वा विशतिसर्गांस्तान्भ्रातरं भ्रातृवत्सलः ॥ १७ ॥

भ्रातृवत्सलः	ஸதேஹாதாவ தனைய	विशतिसर्गां	குருபது ஸர்க்கங்களை
	முடைய	श्रुत्वा	கேட்டருளி
रायवः	ஸ்ரீராகவர்	भ्रातरं	பராதாக்களில் ஒருவ
ततः	அப்பொழுது		ரைப்பார்த்து
अपराह्णसमये	மத்தியான்னத்திற்கு	समभाषत	இங்கனம் சொல்லி
तान्	அந்த [மேல்		யருளினார்:

अष्टादश सहस्राणि सुवर्णस्य महात्मनोः । प्रयच्छ शीघ्रं काकुत्स्थ यदन्यदभिकाङ्क्षितम् ॥
ददौ शीघ्रं स काकुत्स्थो बालयोर्वै पृथक्पृथक् ॥ १८ ॥

काकुत्स्थ	"நேக காசுத்த!	यत्	எதுவோ அதையும்
सहस्रानोः	{ மஹாபுத்திமாக்களா	शीघ्रं	இப்போதே
	{ யிருக்கும் இவ்விரு	प्रयच्छ	கொண்டுவிந்துளும் பா
सुवर्णस्य	வர்களுக்கும்		வனையாய்க் கொடு."
	தங்க நாணயத்தினு	सः	அந்த
अष्टादश सहस्राणि	பதினெட்டாயிரத்	काकुत्स्थः	காசுத்ததும்
	தையும்	बालयोः वै	டாலர்களிருவர்களுக்
अभिकाङ्क्षितं	இஷ்டப்பட்டுக்கேட்	पृथक् पृथक्	தனித்தனியே [கும்
	கின்றது	शीघ्रं	தட்சணமே
अन्यत्	வேறு	ददौ	ஸமர்ப்பித்தார்:

दीयमानं सुवर्णं तु नाशुद्धीतां कुशीलवौ । उचतुथ महात्मानौ किमनेनेति विस्मितौ ॥

दीयमानं	கைரிட்டிக்கொடுக்கப்	न अशुद्धीतां	வாங்கமறுத்துவிட்
	படுகிறதாயிருக்கின்ற		டார்கள்.
सुवर्णं	தங்கநாணயத்தை	तु	இதுவிஷயத்தில்
कुशीलवौ	குசலும் ஸவலும்	इति	இவ்வண்ணம்
महात्मानौ	மஹா உதாரகுண	उचतुः	விண்ணப்பம் செய்
	முடையவர்களாய்		தார்கள்:
विस्मितौ च	{ மானஹாஸிக்கு	अनेन	"இதைக்கொண்டு
	{ இடங்கொடாதவர்	किम्	என்ன செய்வோம்?
	களாயுமாகி		

वन्येन फलमूलेन निरतौ वनवासिनौ । सुवर्णेन हिरण्येन किं करिष्यावहे वने ॥२०॥

வனே	" காட்டில்	வனவாசினி	நிஷிகளான காங்குளி
வன்யேன	{ உதேதச்சுவாயம் கிண்டக்கங்குடியதா யிருக்கின்ற	சுவர்ணேன	ருவரும் பொன் நாணயத் தாலும்
फलमूलेन	பழக்களையும் கிழங்கு களையும் கொண்டு	हिरण्येन	பொன்கட்டியாலும்
निरतौ	பரிபூர்ண திருப்தி கொ ண்டவர்களுையிருக்கும்	करिष्यावहे किम् }	செய்யக்கூடியது என்னுக்குக்கிறதா?

तथा तयोः प्रबुवतोः कुतूहलसमन्विताः । श्रोतारश्चैव रामश्च सर्व एव सुविस्मिताः ॥२१॥

तथा	அவ்வண்ணமாய்	सर्व एव	எவ்விவாருமே
तयोः	அவ்விருவர்களையும்	कुतूहल-	மிக்க மெச்சிக்கொண்
प्रबुवतोः	ஸந்தேதகமதச்சொல்லி விடுக்கவும்	समन्विताः एव }	டாகுகின்றவர்களாக வே
रामः च	ஸ்ரீராமரும்	सुविस्मिताः	மிக்க ஆச்சர்யம் கொண்டார்கள்.
श्रोतारः च	செவிகொடுத்துக்கே ட்ட ஸரபயோர்களும்		

तस्य चैवागमं रामः काव्यस्य श्रोतुमुत्सुकः । पच्छ तौ महानेजास्तावुभौ मुनिदार्कौ ॥

महानेजाः	மஹாதேஜஸ்தாஸ்தாவிவ	रमौ च	{ ஓரோச தீர்பாய் தூட் டைகனாயிருக்கின்ற வர்களும்
रामः	ஸ்ரீராமர்	मुनिदार्कौ एव }	முனிவேடக்கொண்ட வர்களாய் பால்யவய திரிருக்கின்றவர் களையான
तस्य	அந்த	तौ	அவ்விருவர்களையும் பார்த்து
काव्यस्य	காவ்யத்தினுடைய	पच्छ	இக்கணம் வினாவினா:
आगमं	வரலாற்றை		
श्रोतुं	கேட்டறிய		
उत्सुकः	திருவுள்ளக்கொண்ட வராய்		
तौ	அந்த		

किंप्रमाणमिदं काव्यं का प्रतिष्ठा महात्मनः । कतां काव्यस्य महतः क चासौ मुनिपुङ्गवः ॥

पृच्छन्तं राघवं वाक्यमूचतुर्मुनिदार्कौ

॥ २३ ॥

इदं	" இந்த	कां	உபதேசம் செய்த
काव्यं	காவ்யமானது	असौ	இந்த [குளிய
किंप्रमाणं	எவ்வளவு பிரமாண முடையது?	मुनिपुङ्गवः च	முனிவரே தமாலும்
महतः	அதிகமானமாய்	क	எக்கெயிருக்கிறார்?
महात्मनः }	மெச்சிக்கொண்டாட	मुनिदार्कौ	முனிவேடம்பூண்டிரு ந்த பாவர்களாலும்
काव्यस्य }	வேண்டியதாயிருக் கின்றதற்கு	पृच्छति	தென்கிடைத்தருளிய
प्रतिष्ठा	மூலம்	राघवं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
का	எது?	वाक्यं	இந்த பதிலை
		उचतुः	சொன்னார்கள்.

वाल्मीकिर्भगवान्कर्ता संप्राप्तो यज्ञसंविधम् । येनेदं चरितं तुभ्यमशेषं संपदार्शितम् ॥ २४ ॥

इदं "இந்த
तुभ्यं தேவரீரைப்பற்றிய
चरितं சரித்திரமானது
अशेषं எல்லா முழுமே
संपदार्शितं நன்கு விளக்க உபதே
சித்தருணப்பட்டது

येन எவராலோ அந்த
कर्ता குருவாகிற
वाल्मीकिः भगवान् வால்மீகிபகவான்
यज्ञसंविधं யாகபூமியில் (ஆர்வம்)
संप्राप्तः எழுந்தருளியிருக்கின்
றார்.

सन्निबद्धं हि श्लोकानां चतुर्विंशत्सहस्रकम् ।

तपस्विना "தபோதனராகிய
भार्गवेण பிருகுலம்சத்தவராகிய
श्लोकानां ச்லோகங்களின்

उपाख्यानशतं चैव भार्गवेण तपस्विना ॥

चतुर्विंशत्सहस्रकं च இருபத்தநானாயிரங்க
ளடங்கியதாயும்
उपाख्यानशतं एव அனேக உபகதைகளை
முண்டயதாயும்
सन्निबद्धं वि முற்றிலும் முடிக்கப்
பெற்றிருக்கிறது.

आदिप्रभृति वै राजन्यश्च सर्गशतानि च । काण्डानि षट् कृतानीह सौत्तराणि महात्मना ॥

कृतानि गुरुणाऽऽसाकम्पिणा चरितं तव

राजन् "பரபோ!
इह இப்பொழுதே
आदिप्रभृति முதலிலிருந்து
पञ्च सर्गशतानि ஐந்து ஸர சர்க்கம்
களடங்கிய
षट् काण्डानि च ஆறு காண்டங்கள்
महात्मना மஹாத்மாவால்
कृतानि वै செய்தருளப்பட்டிருக்
असाकं கிண்களது [வின்றை.
गुरुणा குருவாகிய
कम्पिणा கிண்பால்

॥ २६ ॥

तव தேவரீரது
चरितं { முன்னமேயே ஏற்படு
த்திக்கொண்டிருந்த
எங்கேதத்தைப்பற்
றியதாகிய
सौत्तराणि { அத்தக்காண்டங்களுக்
குமேல் உத்தரமே
லும் கடைபிடிக்காண்
டத்தோடுகூடினவை
களாய்
कृतानि { செழுது முடிக்கப்பட்
டிருக்கின்றன.

प्रतिष्ठाऽऽजीवितं यावत्तावत्सर्वस्य वर्तते । यदि बुद्धिः कृता राजञ्छ्रवणाय महारथ ॥

कर्मान्तरे क्षणाभूतस्तच्छृणुष्व सदानुजः

आजीवितं "இவ்வுலகிலிருக்கும்
ஆயுஷ்காலம்

यावत् எவ்வளவுவரை
तावत् அதற்கும்
सर्वस्य எல்லாவற்றிற்கும்
प्रतिष्ठा பிரபலமாய்
वर्तते விளக்குகிறது.
महारथ மஹாரத!
राजन् நேரு பிரபோ!
श्रवणाय திருச்செகிசாய்க்க

॥ २७ ॥

बुद्धिः திருவுள்ளம்
कृता यदि இருக்கிறபடியில்
कर्मान्तरे யாககிருத்யத்தினி
क्षीभृतः னைவேளைகளில்
अवकाशங்களை ஏற்படு
த்திக்கொண்டவராய்
सदानुजः தம்மிடமர்களைரடுகடி.
तव அனைத [பிருப்பவராய்
श्रवणाय { பரஸங்கம் செய்யும்
எங்களிடமிருந்து
கேட்டருளலாம்.

वादमित्यब्रवीद्रामस्तौ चानुज्ञाप्य राघवम् । पश्यौ जम्बतुः स्थानं यत्रास्ते मुनिपुङ्गवः ॥

ராம:	ஸ்ரீராமர்	பஹு	உதவாதுவதற்கொண்ட
யாத் ஐதி	அப்படியே செய்க		வர்களாகி
	வென	मुनिपुङ्गवः	முனிவர் பெருமான்
अब्रवीत्	ஆங்குநாடித்தருளினார்.	आस	எழுந்தருளுளியிருக்
तौ च	அவ்விருவர்களும்		கிறது
राघवं	ஸ்ரீராமவரிடம்	यस	எவ்விடமோ
अनुज्ञाप्य	வினாபெற்றுக்	स्थानं	அவ்விடத்திற்கு
	கொண்டு	जम्बतुः	பெய்ச்சென்றவர்கள்.

रामोऽपि मुनिभिः सार्धं पार्थिवैश्च महात्मभिः । श्रुत्वा तर्ह्यतिमाधुर्यं कर्मशालामुपागमत् ॥

ராம: அபி	ஸ்ரீராமரும்		கிதத்தின் காய்க்க
महात्मभिः	மஹாத்மர்களாகிய	गीतिमाधुर्यं	நூக்கிருக்கவேண்டிய
मुनिभिः	முனிவர்களோடும்		முன்று குணக்கனி
पार्थिवैः च	பார்த்திவர்களோடும்		கொன்றெய் மாதூர்
सार्धं	கூடி	श्रुत्वा	யத்தை
तत्	அந்த	कर्मशालां	கொண்டடி
		उपागमत्	மாகசாலைக்குள்
			திருப்பிச்சென்றார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे चतुर्नवतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23649



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2925

पञ्चनवतितमः सर्गः—தொண்ணூற்றைழந்தாவது ஸர்க்கம். ॥ ௨௩ ॥

वाल्मीकये दूतश्रेषणम्—வால்மீகிமுனிவருக்கு தூதர்களை அனுப்புவது.

रामो बहून्यहान्येवं तर्ह्यति परमाद्भुतम् । शुश्राव मुनिभिः सार्धं पार्थिवैः सह वानरैः ॥

ராம:	ஸ்ரீராமர்	तत् गीते	அந்த கிதத்தை
एवं	இப்படியாய்	मुनिभिः सार्धं	முனிவர்களோடும்
बहूनि	பல	पार्थिवैः	பார்த்திவர்களோடும்
अज्ञानि	திகைக்கள் வரைக்கும்	वानरैः सह	வானரர்களோடும் கூட
परमाद्भुतं	பரம அதிபுதமாயிருக்		வேயிருந்து
	கின்ற	शुश्राव	சேட்டருளினார்.

तस्मिन्नाति तु विज्ञाय सीतापुत्रौ कुशीलवौ । तस्याः परिषदो मध्ये रामो वचनमब्रवीत् ॥

दूताञ्छुद्धसमाचाराणाह्वयात्ममनीषया

॥ २ ॥

ராம:	ஸ்ரீராமர்	गीते तु	கிதத்திலிருந்தே
कुशीलवौ	குசலையும் காவலையும்	सीतापुत्रौ	வீரதாபிரட்டையார்
तस्मिन्	அந்த		புதல்வர்களோன

विज्ञाय	கண்டுகொண்டு
तस्याः	அந்த
परिवदः	ஸபையின்
सद्ये	நடுவே
आत्ममनीषया	{ தனக்குத்தானே திரு வுள்ளத்தில் தோ ன்றிகிட்டதினால்

शुद्धसमाचारम्	சொன்னதைக் குற்ற மறச்செய்யும்
दूतान्	தூதர்களை
आहूय	அழைத்து
वचनं	பின்வரும் ஆக்கினை
अवधीत्	நியமித்தருளினார்:

मद्वचो ब्रूत गच्छध्वमितो भगवतोऽन्तिकम् । यदि शुद्धसमाचारा यदि वा वीतकल्मषा ॥
करोतिहात्मनः शुद्धिमानुमान्य महाशुनिम् ॥ ३ ॥

इतः	" இவ்விடமிருந்து
भगवतः	பகவானது
अन्तिकं	ஸன்னிதிக்கு
गच्छध्वं	நீங்கள் போகவேண் டும்.
मद्वचः	எனது பின்வரும் விண்ணப்பத்தை
ब्रूत	நீங்கள் தெரிப்படுத் துங்கள் :
शुद्धसमाचारा	{ 'அவனைப்போல் கற்பு டைபவள் வேறொரு வளில்லாதவளாக
यदि	இருக்கும்படித்தாலும்

वीतकल्मषा	{ மனஸு, வாக்கு, கர மம் இவைகளால் ஏற்படும் எப்படிப் பட்டதாயிப் பாபத் திற்கும் இடமாகா தவளாய்
यदि वा	இருக்கும்படித்தாலும்
महाशुनिं	முனிவர் பெருமானை
अनुमान्य	கேட்டு அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு
आत्मनः शुद्धिं	{ இப்படி தோஷரஹி தையாயிருத்தலை ருஜுப்படுத்தல்
इह	இவ்விடத்தில்
करोतु	செய்யவேண்டும்.

छन्दं मुनेश्च विज्ञाय सीतायाश्च मनोगतम् । मत्स्यं दातुकामायास्ततः शंसत मे लघु ॥
श्वः प्रभाते तु शपथं मैथिली जनकात्मजा । करोतु परिषन्मध्ये शोधनार्थं ममैव च ॥ ५ ॥

सम	" எனது
परिषन्मध्ये श्वः	ஸபையின் நடுவில்
जनकात्मजा	இளகரின் திருமகனாக
मैथिली	மேதிலி [ஐய]
शोधनार्थं	{ உள்ளது உள்ளபடி வேலிருக்கும் நீர்மா னத்தைப் பெறவே ண்டியகாரணமாய்
शपथं	சபதத்தை
श्वः	நானே
प्रभाते तु	காலைப்போலவே
करोतु	செய்யக்கடவன்.
मत्स्यं	பிரமாணம் செய்யும் விஷயத்தில்

मुनेः	முனிவரது
छन्दं	திருவுள்ளத்தையும்
दातुकामायाः	{ எவருக்கும் ஹரிதமே செய்யும் மனமுடை யவளாயிய
सीतायाः	வரிதையினது
मनोगतं च	அபிப்பிராயத்தையும்
विज्ञाय	அறிந்து
ततः	அவ்விடத்திலிருந்து
लघु	சீக்கிரமாய் திரும்பி
मे	எனக்கு [வந்து]
शंसत	நீங்கள் தெரியப் படுத்தவேண்டும்.

श्रुत्वा तु राघवस्यैतद्वचः परममद्भुतम् । दूताः सम्पद्युर्वाटं यत्रास्ते मुनिपुङ्गवः ॥ ६ ॥

दूताः	தூதர்கள்	मुनिपुङ्गवः	முனிவர் பெருமான்
राघवस्य	ரூராகவரது	यत्र	எந்தச் சரவடியில்
परमं	மிகக்	आस्ते	எழுந்தருளியிருக்
मद्भुतं	அத்புதமாயிருக்		கிருரோ
एतत्	இத்த [கின்ற]	वाटं	அதே சரவடிக்கு
वचः	நியமனத்தை	तु	அப்போதே
श्रुत्वा	கிரமேற்கொண்டு	संपद्युः	பெயர்க்கேர்ந்தார்கள்.

ते षण्मय महात्मानं अवलन्तममितप्रभम् । ऊचुस्ते रामवाक्यानि मृदूनि मधुराणि च ॥

ते	அவர்கள்	मृदूनि	{ பச்சாத்தாபத்தை கன்குறிக்கக்கூட இகின்றவையும்
अवलन्ते	புகையின்றி எரியும்	मधुराणि च	மதுரப்ரவாஹமுள்ள வையுமான
अमितप्रभं	அமிதமான சோதிமய மாய் விளங்கும்	रामवाक्यानि	ரூரமாத திருவாக்
महात्मानं	மஹாத்மாவை	ते	அவர்கள் [சூகளை]
षण्मय	அடிபணித்து வணங்கி	ऊचुः	தெரியப்படுத்தினர் கள்.

तेषां तद्ब्रुवाहृतं श्रुत्वा रामस्य च मनोगतम् । विज्ञाय सुमहातेजा मुनिर्वाक्यमयाब्रवीत् ॥

सुमहातेजाः	{ த்ரிஜோக்யசம்பெற்ற மஹாதேஜோவானு கிய	श्रुत्वा	திருச்செய்தாய்த்து
मुनिः	முனிவர்	रामस्य	ரூரமாத
तेषां	அவர்களுடைய	मनोगतं च	திருவுள்ளத்தையும்
तत् ब्रुवाहृतं	அப்போது சொல்லப் பட்டதற்கு	विज्ञाय	உள்ளத உள்படி தெரிந்துகொண்டு
		अथ	இன்னும்
		वाक्यं	பதிகை
		अब्रवीत्	சொல்லிவிடுத்தார்.

एवं भवतु भद्रं वो यथा तुष्यति राघवः । तथा करिष्यते सीता दैवतं हि पतिः खियाः ॥

वः	"உங்களுக்கு	दैवतं हि	பொற்றலெண்டிய தெய்வமன்றோ?
भद्रं	மெச்சத்தலை கிடைக் கும்!	सीता	உரிமை
एवं	அங்ஙனமே	राघवः	ரூராகவர்
भवतु	ஆகட்டும்.	यथा	எதைச்செய்தால்
खियाः	ஸ்திரீயாகிய எவளுக்கு கும்	तुष्यति	மனத்திருப்தி அடை வாரோ
पतिः	கணவனொருவனே	तथा	அதையே
		करिष्यति	செய்வான்."

तथोक्ता मुनिना सर्वे रामदूता महौजसम् । प्रत्येस्य राघवं क्षिप्रं मुनिवाक्यं वभाषिरे ॥

मुनिना முனிவரால்
तथा அவ்வண்ணமாய்
उक्ताः நியமனம்பெற்ற
रामदूताः ஸ்ரீராமதூதர்கள்
सर्वे எல்லோரும்
महौजसं மஹோபுகழ்படைத்த
 வராகிய

राघवं ஸ்ரீராமவரை
क्षिप्रं விரைவிரிவேயே
प्रत्येस्य அடைந்து
मुनिवाक्यं முனிவர்நியமனத்தை
वभाषिरे விண்ணப்பம்
 செய்தார்கள்.

ततः प्रहृष्टः काकुत्स्थः श्रुत्वा वाक्यं महात्मनः । कर्षींस्तत्र समेतांश्च राज्ञश्चैवाभ्यभाषत॥

काकुत्स्थः காகுத்தஸ்தர்
महात्मनः மஹாத்மாவினது
वाक्यं நியமனத்தை
श्रुत्वा திருவுள்ளத்தில்
ततः அதனால் [கொண்டு
प्रहृष्टः மிகத்திருப்திகொண்டவராகி

ततः அப்பொழுது
समेतान् கூடியிருந்த
कर्षीन् च முனிவர்நீளையும்
राज्ञः च एव மன்னர்களையும்
 பார்த்து
अभ्यभाषत இப்படித்திருவாய்
 மலர்ந்தருளினார்.

भगवन्तः सशिष्या वै सानुगाश्च नराधिपाः । पश्यन्तु सीताशपथं यथैवान्योऽपि काङ्क्षते॥

सशिष्याः वै "கிஷ்பர்களைஈழருக்
भगवन्तः च தேவரீர்களும் [கும்
सानुगाः பரிஜனங்களைஈழருக்
नराधिपाः च மன்னர்களும் [கும்
अन्यः பாமரனான
च एव எவனெனாவன்

कांक्षो अपि காண் ஆசைப்படுகிற
 னோ அவனும்கூட
सीताशपथं லீலைத சபதம்செய்ய
 ப்போவதை
पश्यन्तु பிசுத்தியகூத்தில்
 பார்க்கட்டும்."

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राघवस्य महात्मनः । सर्वेषामपि मुख्यानां साधुवादो महानभूत् ॥

तस्य அந்த
महात्मनः மஹாத்மாவான
राघवस्य ஸ்ரீராமவருடைய
तद् वचनं அந்தப் பிரகடனையை
श्रुत्वा கேட்டு
सर्वेषामपि मुख्यानां விஷிசரேஷ்டர்கள்

सर्वेषां அனைவருக்கும் இடை
 யில்
महान् பெரிய
साधुवादः 'நல்லது நல்லது' என்கிற திவ்ய
 கோஷமானது
अभूत् உண்டாயிற்று.

राजानश्च महात्मानं प्रशंसन्ति स्म राघवम् । उपपन्नं नरश्रेष्ठ स्वयैव भुवि नान्यतः ॥

राजानः च மன்னர்களும்
महात्मानं மஹாத்மாவாகிய
राघवं ஸ்ரீராமவரை
प्रशंसन्ति स्म இவ்வளம் கொண்ட
 டினார்கள்
नरश्रेष्ठ "புருஷோத்தம!"

भुवि உலகில்
स्वयि एव தேவரீரெருவரிடத்
 தில்தான்
उपपन्नं ஸரத்தியமாயும் இது
अन्यतः மற்றெவருக்கும்
न முடியாது.

एवं विनिश्चयं कृत्वा शोभूत इति राघवः । विसर्जयामास तदा सर्वोस्ताञ्छुसूदनः ॥

சஸுசூதன:	சத்ருக்களுக்கும்நூரித	இதி	இருக்கின் தபய வால்
சாஹ:	புரீசரகவர் [மேபுரியும்	ததா	அப்பொழுது
ஏவ்	இவ்விதமால்	தாந்	அந்த
விநிஷய்	தீர்மானத்தை	சர்வாந்	எல்லோரையும்
கூவா	மனதில்கொண்டு	விசர்ஜயமாச	விடைகொடுத்தனுப்
சுபுசூத:	{ ராஜா கரணியிலேயே நடைபெற்றவேண்டி யதால்		பினர்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकिये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे पञ्चनवतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 23664



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकः 2940

पुणवतितमः सर्गः—தொண்ணாற்றாறுவது ஸர்க்கம். ॥ ௨௩ ॥

वाल्मीकिना सीताप्रत्ययदानकथनम्—வால்மீகி ஸீதைதயின் உண்மை

இன்னதென்பதை வெளியிடுவதைச் சொல்வது.

तस्यां रजन्यां व्युष्टायां यज्ञवाटगतो नृपः । ऋषीन्सर्वान्महातेजाः शब्दापयति राघवः ॥

तस्यां	அந்த	यज्ञवाटगतः	யாகவாட்டைப்பாம்பண்ட
रजन्यां	இரவு		பத்தில் எழுந்தருளி
व्युष्टायां	கழிந்து மறுதரன்	ऋषीन्	ரிஷிகள்
	காலையில்	சர்வீந்	எல்லோரையும்
महातेजाः	மஹாதேஜைவானு	शब्दापयति	உரத்தொழும்படி
नृपः राघवः	ராகவமன்னர் (கும்		செய்தார்.

वसिष्ठो वामदेवश्च जावालिरथ काश्यपः । विश्वामित्रो दीर्घतपा दुर्वासाश्च महातपाः । २॥

पुलस्त्याऽपि तथा शक्तिर्भागिवश्चैव वामनः । मार्कण्डेयश्च दीर्घायुर्मौद्गल्यश्च महायशः । ३॥

गर्गश्च च्यवनश्चैव शतानन्दश्च धर्मवित् । भग्नाजश्च तेजस्वी ह्याग्रपुत्रश्च सुमहः । ४॥

नारदः पर्वतश्चैव गौतमश्च महायशः । कात्यायनः सुयज्ञश्च ह्यगस्त्यस्तपसां निधिः । ५॥

एते चान्ये च बहवो मुनयः संशितव्रताः । राजानश्च नरव्याघ्राः सर्व एव समागताः ॥

एते	பின் கண்ட வர்களான	विश्वामित्रः	விசுவாமித்திரரும்
वसिष्ठः	வசஸ்திரரும்	महातपाः	மஹாதபஸ்திரபிரிய
वामदेवः च	வாமதேவரும்	दुर्वासाः च	தர்வாஸாரும்
जावालिः श्य	ஜாவாலியும்	पुलस्त्यः अपि	புலஸ்தியரும்
काश्यपः	காச்யபரும்	शक्तिः तथा	சக்தியென்பவரும்
दीर्घतपाः	தீர்மதபரும்	भार्गवः च	பார்க்கவரும்
	கடுத்தவர்புரிந்த	वामनः एव	வாமனரும்

श्रीर्वायुः	சிரஞ்சீசியான
मार्कण्डेयः च	மார்க்கண்டேயரும்
महायशः	பெரும்புகழ் படைத்த
मौद्वल्यः च	மௌத்கல்யரும்
गौतमः च	கர்க்கரும்
धन्वन्तः च	சயவனரும்
धर्मविर	தருமவிர்த்தான
शतानन्दः च	சதானந்தரும்
सेनस्त्री	சேனஸ்திரீயான
मरुताः च	பாத்தவாஜரும்
अग्निपुत्रः हि	அக்னிபுத்திரராகிய
सुभ्रमः च	சுப்ரபரோன்பவரும்
नारदः च	நாரதரும்
एवम्	பர்வதரும்
महायशः	மஹாயசஸ்திரீயாகிய

गौतमः च	கௌதமரும்
कन्यायनः एव	காந்யாயனரும்
सुयज्ञः च	ஸுயஜநரும்
तपसां निधिः	தபேரநிதிபாகும்
अगस्त्यः हि	அகஸ்தியரும்
अन्ये च	மற்றுமுள்ள
संशितव्रताः	சஸியாவிருதாணுவர்
	பானமுடைய
सुनयः	முனிவர்கள்
वहवः च	அவர்களில்லாத வேறு
नरवाघाः	புருஷோத்தமர்களுடைய
राजानः च	ஆரசர்கள்
सर्वे एव	எல்லோரும்
समागताः	வந்துகூடினார்கள்.

राक्षसाश्च महावीर्या वानराश्च महाबलाः । सर्वे एव समाजसुर्महात्मानः कुतूहलात् ॥७॥

महावीर्याः	மஹாவீர்யவான்களாகிய
राक्षसाः च	ராக்ஷஸர்களும்
महाबलाः	மஹாபலிஷ்டர்களாகிய
वानराः च	வானரர்களும்

सर्वे	எல்லா
महात्मानः एव	மஹாத்மாக்களும்
कुतूहलात्	நடக்கப்போகிற கிவற
समाजसुः	யத்தின் அதிகயத்தால்
	கும்பல் கும்பலாய்
	வந்துசேர்ந்தார்கள்.

सत्रिया ये च शूद्राश्च वैश्याश्चैव सहस्रशः । नानादेशगताश्चैव ब्राह्मणाः संशितव्रताः ॥
ज्ञाननिष्ठाः कर्मनिष्ठा योगनिष्ठास्तथाऽपरे । सीताशपथवाक्षार्थं सर्वे एव समागताः ॥९॥

सहस्रशः	ஆயிரபாபிரமாக
क्षत्रियाः च	கூத்திரியர்களும்
शूद्राः	சூத்திரர்கள்
ये च	எவர்களோ அவர்
	களும்

वैश्याः च	வைசியர்களும்
अपरे	மேற்சொல்லப்படாத
	இதர

संशितव्रताः च	{ தருமமுத வாநாண
	{ உடனமுடையவர்
	{ கவனவும்

ज्ञाननिष्ठाः एव	தந்தவஞ்ஞானத்தில்
	சிபுணர்கவனவும்

कर्मनिष्ठाः एव	கைவதிகநிபையகளில்
	சிபுணர்கவனவும்
योगनिष्ठाः }	மனதை யோகத்திலே
तथा }	யே செனுத்துபவர்
	கவனவும்

नानादेशगताः	{ பல்நேசங்களிலும்
	{ பிரஸித்திபெற்றவர்
	களாகிய

ब्राह्मणाः	பிராம்மணர்கள்
सर्वे एव	எல்லோரும்
सीताशपथ-	சீதாசபதம் செய்
वाक्षार्थं }	{ கிறதை கட்டினனும்
	காண

समागताः	வந்துகூடினார்கள்.
---------	-------------------

तदा समामृतं सर्ववन्मभूतविवाचलम् । श्रुत्वा मुनिवरस्तूर्णं ससीतः समुपागमत् ॥ १० ॥

मुनिवरः	முனிவர் பெருமான்	श्रुत्वा	கேட்டதில் துகொண்டு
तदा	அப்பொழுது	तूर्णं	கிரகில்
समागतं	வண்புகழ் விரும்பத்தை	ससीतः	வீணைவையும்கூட
सर्वं	எல்லாம் [யும்		அழைத்துக்கொண்டு
अचलं	நிச்சயத்தாய்	समुपागमत्	அவ்விடத்தில் எழுந்
अमभूतं इव	மண்போலிருப்பதை யும்		தருகினார்.

तमृषिं पृष्ठतः सीता त्वन्वगच्छद्वाञ्छुर्वा । कृताञ्जलिर्वाण्यगला कृत्वा रामं मनोगतम् ॥

सीता	வீணை	मनोगतं	மனதில் ஸர்கமு
तं	அந்த		மாய்
अरिषिं	நிஷிக்கு	कृत्वा	தியானித்துக்கொண்டு
पृष्ठतः	பின்னிருக்கின்ற வளாய்	तु	அதனால்
अवाङ्मुखी	தலைகுனிந்தவளாய்	वाण्यगला	ஆனந்தக்கண்ணீர்
कृताञ्जलिः	ஆஞ்சலிதூண்டைதாய்	अमराकान्	பெருக்குசின் தவளாய்
रामं	ஸ்ரீராமரை		கடலை வந்துசேர்க் தான்.

दृष्ट्वा श्रुतिमिवायान्तीं ब्रह्माणवसुगामिनीम् । वाल्मीकेः पृष्ठतः सीतां साधुवादो महानभूत् ॥

ब्रह्माणं	பிரம்மதேவனை	आयान्तीं	எழுந்தருளியிருக்கும்
असुगामिनीं	பிரன்பற்றிக்கடவோய்	सीतां दृष्ट्वा	வீணையைக் கண்டு
	குக்கும்	महान्	சூரு பெரிய
श्रुतिं इव	சூருதியைப்போலவே	साधुवादः	'திவ்யம்' என்கிற
वाल्मीकेः	வால்மீகிபகவானது		கொடியமானது
पृष्ठतः	பின்புறமாய்	अभूत्	உண்டாயிற்று.

ततो हलह्लाशब्दः सर्वेषामेवमावभौ

ततः	அப்பொழுது
एवं	அப்படியே
सर्वेषां	எல்லாருடையவும்

साधु रामेति केचित् साधु सीतेति चापरे । उभावेव च तत्तान्ये मेक्षकाः सम्पचुकुशुः ॥

तत्र	அங்கு
मेक्षकाः	கிரகை, தகனதப்பார்க்க வந்திருப்பவர்கள்
केचित्	சிலர்
राम	'ஸ்ரீராம,
साधु तु	ஆனதுபோதமே'
इति	என்றும்
अपरे	வேறு சிலர்

॥ १३ ॥

हलह्लाशब्दः	'கலகலவென்' பல
	நிங் பேச்சு
आवभौ	எதப்பட்டது.

उभावेव च तत्तान्ये मेक्षकाः सम्पचुकुशुः ॥

सीते	'வீணை,
साधु च इति	ஆனதுபோதமே'
अन्ये	மற்றவர்கள் (என்றும்
उभौ	'இருவர்களே,
एव च	இதே போதும்'
	என்றும்
सम्पचुकुशुः	சொல்லிக்கவும் சொக முற்றனர்கள்.

ततो मध्ये जनौघस्य प्रविश्य मुनिपुङ्गवः । सीतासहायो वाल्मीकिरिति होवाच राघवम् ॥

ततः	அப்பொழுது	प्रविश्य	சேர்முதமாய் வந்து
सीतासहायः ह	வலிதையை ஆதரித்த		நின்றுகொண்டு
	வரும்	राघवं	ஸ்ரீராமவரைப்பார்த்து
मुनिपुङ्गवः	முனிவர் பெருமானு	इति	இப்படி
वाल्मीकि	வால்மீகி [மாகிய	उवाच	யாவருக்கும் நன்கு
जनौघस्य	ஜனக்கூட்டத்தின்		விளங்கச்சொன்னார் :
मध्ये	நடுவில்		

इयं दाशरथे सीता सुव्रता धर्मचारिणी । अपवादात्परित्यक्ता ममाश्रमसमीपतः ॥ १६ ॥

दाशरथे	"தேற தாசரதே	मम	எனது
इयं	இதோவிரும்பும்	आश्रमसमीपतः	ஆசிரமத்திற்கு
सीता	சீதாதேவி		அருகில்
सुव्रता	{ மகா விசேஷ உபாசனை யில் மனதை நாட்டிய வன் ;	अपवादाम्	பழிச்சொற்களைக் கொண்டு
धर्मचारिणी	தருமத்தையே அன ஷிக்கிறவன்.	परित्यक्ता	தனியாய் விட்டுவிடப் பட்டாள்.

लोकापवादभीतस्य तव राम महाव्रत । मत्स्यये दास्यते सीता तदनुज्ञातुमर्हसि ॥ १७ ॥

महाव्रत	"மஹா தருமாவ்ஷ டானமுடைய	मत्स्यये	உண்மை இன்ன தென்பதை
राम	ஸ்ரீராம!	सीता	வலிதாதேவியார்
लोकापवाद- भीतस्य	{ லோகாபவாதங்களை யும் செலிக்கொண்டு கவலைப்படும்	दास्यते	இதோ வெளிப்படுத்த தியிருக்கிறாள்
तव	தேவரீருக்கு	तव अनुज्ञातुं	ஆதனால் செய்ய விடைகொ டுக்க
		अर्हसि.	தேவரீர் திருவுள்ளம் கொள்ளவேண்டும்.

इमौ तु जानकीपुत्राबुभौ च यमजातकौ । सुतौ त्वैव दुग्धौ सत्यमेतद्वीमि ते ॥ १८ ॥

इमौ तु	"இவ்விருவர்களும்	सुतौ एवं	குமாரர்கள்.
जानकी- पुत्रौ	{ ஜானகியாரின் புத்தி யர்கள்.	दुग्धौ	திரவ்கரிக்க இடமாக காதலர்கள்.
उभौ च	இருவர்களும்	ते	தேவரீருக்கு
यमजातकौ	இரட்டையாய் பிறந்த வர்கள்.	एतन्	இதை
तव	தேவரீருடைய	सत्यं	பிரமாணமாக
		अवीमि	கான் சொல்லுகிறேன்.

सप्तमवतितमः सर्गः—தொண்ணூற்றேழாவது ஸர்க்கம். || ௧௭ ||

सीताया रसातलप्रवेशः—ஸீதாதேவீ பாதாளத்தில் புதுவது.

वाल्मीकिनैवमुक्तस्तु राघवः प्रत्यभाषत । प्राञ्जलिर्जगतो मध्ये दृष्ट्वा तां वरवर्णिनीम् ॥

வால்மீகி	வால்மீகிமுனிவரால்	मध्ये तु	நீதிநெழி பிறழாது
एवं	இவ்வாறு		நடக்கும் விஷயத்தில்
उक्तः	சொல்லப்பட்டதற்கு	तां	அந்த
	திருச்செவிகாப்பத்த	वरवर्णिनीं	ஸ்திரீரத்னத்தை
राघवः	ஸ்ரீராமவர்	दृष्ट्वा	கடாகழித்தவண்ணமே
प्राञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தராகி	प्रत्यभाषत	இதை பதிலாய் அரு
जगतः	உலகுக்கு		ளிச்செய்தார்:

एवमेतन्महाभाग यथा वदसि धर्मवित् । प्रत्ययस्तु मम ब्रह्मंस्तव वाक्यैरकल्पमैः ॥ २ ॥

महाभाग	“தரிலோகம்பிரவரீத் திபெற்ற	एवं	வாஸ்தவமே.
धर्मवित्	தர்மவித்தே!	तव	தேவரீரது
ब्रह्मन्	வேதவித்தே!	अकल्पमैः	நிஷ்கல்பமொரண
वदसि	தேவரீர் திருவாய்மலர்	वाक्यैः	வார்த்தைகளால்
	ந்தருளியிருக்கிறது	मम	எனக்கு
यथा	எதுவோ	तु	இப்போதே
एतद्	அது	प्रत्ययः	நம்பிக்கையுண்டாகி விட்டது.

प्रत्ययस्तु पुरा वृत्तो वैदेह्याः सुरसन्निधौ । लोकापवादो बलवान्येन त्यक्ता हि मैथिली ॥

पुरा	“முன்னம்	लोकापवादः	லோகாபவாதமொரணது
सुरसन्निधौ	தேவனாதகருணைப் ஸன்னிதானத்தில்	बलवान्	{ விசேஷமெனப் பாரா ட்டவேண்டியதாயிரு ந்தது.
वैदेह्याः	வைதேஹிக்கு	येन हि	அக்காரணமொன்றோ
वृत्तः	நடைபெற்ற காரியமா னது	मैथिली	மைதிலி [ஸேயே
प्रत्ययः	மகா பிரபலமாயிருக்	त्यक्ता	தள்ளிவைக்கப்பட்ட டாள்.
तु	என்றாலும் [தது.		

सेयं लोकभयाद्ब्रह्मक्षपापेत्यभिज्ञानता । परित्यक्ता मया सीता तद्भवान्क्षन्तुमर्हति ॥ ४ ॥

ब्रह्मन्	“மற்று ஸ்வாமி!	लोकभवान्	{ உலகுக்கு வரும் கேட் டைப் பெரிதாய் பாராததால்
अपाया	பாபத்திற்கிடமாகாத	परित्यक्ता	கைவிடப்பட்டாள்.
इति	என்று [வன்	भवान्	தேவரீர்
अभिज्ञानता	நிஸ்ஸந்தேகமாய்	तद् क्षन्तुं अर्हति	அதைப் பொறுத்தரு ளவேண்டும்.
मया	என்னால் [அறிந்தும்		
सा	அந்த		
इयं सीता	இந்த லீதை		

शुद्धायां जगतो मध्ये वैदेह्यां प्रीतिरस्तु मे

॥ १० ॥

வெட்கா "வைதேஹி
 { எப்பொழுதும் தர்ம
 { சிந்தனை யுடையவ
 { மென்பதில்
 { உலகுக்கு

மயே நீதிவெறி பிறழாது
 நடக்கும் விஷயத்தில்
 { எனக்கு
 { மனத்திருப்தி
 { ஏற்பட்டிடும்."

ततो वायुः शुभः पुण्यो दिव्यगन्धो मनोरमः । तज्जनौघं सुरश्रेष्ठो ह्लादयामास सर्वतः ॥

சுரश्रेष्ठ: தேவோத்தமராகிய
 வாயு: வாயுதேவர்
 தத: அப்பொழுது
 शुभ: மங்களகரமாய்
 पुण्य: பரிசுத்தமாய்
 मनोरम: மனோஹரமாய்

दिव्यगन्ध: திவ்யமரண பரிமளத்
 துடனிருக்கிறவராய்
 तत् जनौघं அந்த ஜனசங்கத்தை
 सर्वतः எல்லா திக்குகளிலும்
 ह्लादयामास ஆனந்திக்குமாறு
 செய்தனர்.

तद्भुतमिवाचिन्त्यं निरैश्वर्यं समागताः । मानवाः सर्वराष्ट्रैर्भ्यः पूर्वं कृतयुगे यथा ॥ १२ ॥

सर्वराष्ट्रैर्भ्यः ஸகல தேசங்களிலின்
 { தும்
 { வந்துகூடியிருக்கும்
 { மானிடர்கள்
 { அதை
 { பூர்வத்தில்

कृतयुगे கிருதயுகத்தில்
 यथा इव போலவே
 अज्ञते அமாணுஷ்யமாயிருப்
 { பதாயும்
 { எதிர்பாராதிருக்கிற
 { தாகவும்
 { निरैश्वर्यं எண்ணினார்கள்.

सर्वान्समागतान्दृष्ट्वा सीता काषायवासिनी । अववीत्प्राञ्जलिर्वाक्पथमोदृष्टिर्वाञ्जुखी ॥

काषाय-वासिनी { காஷாயச்சேனையை
 { தரித்துக்கொண்டிரு
 { ந்தவரும்
 { அவாஹுஸுவி
 { தலைகுனிந்து
 { தரையை நோக்கிய
 { பார்வை யுடனிருந்
 { தவருமாரிய
 { வீதாதேவிபார்

समागतान् சனபயில் வந்துகூடிய
 { ருக்கும்
 { सर्वा அனைவரையும்
 { दृष्ट्वा உத்தேசித்து
 { प्राञ्जलिः அஞ்சலிதருஸ் தராகி
 { वाक्पथं இந்த பிரமாணத்தை
 { अववीत् சாற்றி அருளினார்.

यथाऽहं राघवादन्यं मनसाऽपि न चिन्तये । तथा मे माधवी देवी विवरं दातुमर्हति ॥ १४ ॥

अहं "நான்
 मनसा மனக்காட்சியுடன்
 राघवात् ஸ்ரீராகவரொருவ
 { ளைத் தவிர
 { வேறு எதற்கும்
 { சிந்தையில் இடம்
 { கொடாதிருந்தேன்

यथा तथा என்பது ஸத்தியமர
 { னால்
 { माधवी देवी மாதவருக்கு பத்னி
 { யான ஸ்ரீமாதேவி
 { मे எனக்கு
 { विवरं दातुं இடத்தைக் கொடுக்க
 { अर्हति கடவள்.

मनसा कर्मणा वाचा यथा रामं समर्चये । तथा मे माधवी देवी विवरं दातुमर्हति ॥१५॥

மனஸா	“ மனதா லும்	மாபவீ	மாதவருக்கு பத்னி
கர்மணா	செய்கையா லும்		பாண
வாசா	வாக்கா லும்	தேவீ	பூமாதேவி
ராமம்	ஸ்ரீராமரைபே	மே	எனக்கு
சமர்ச்சயே	சர்ப்பொதும் ஸ்ரீஜித்த வந்தேதன்	வिवरं	இடத்தை
यथा तथा	என்பது ஸத்யமா	दातुं	கொடுக்க
	னும்	अर्हति	கடவன்.

यथैतत्सत्यमुक्तं मे वेत्ति रामात्परं न च । तथा मे माधवी देवी विवरं दातुमर्हति ॥१६॥

ராமாத்	“ ஸ்ரீராமரைக்காட்டி னும்	सत्यं	சத்தியம்
परं च	மேலானதொன்றை யும்	यथा तथा	என்றபடியுடத்தில்
वेत्ति न	நான் அறிந்திலேன்	माधवी देवी	மாதவரின்பத்னியான
एतत्	இந்த [என்ற	मे	எனக்கு [பூமாதேவி
मे उक्तं	எனது மொழி	विवरं	இடத்தை
		दातुं अर्हति	கொடுக்கக் கடவன்.

तथा शपन्त्यां वैदेयां मादुरासीत्तद्वद्भुम् । भूतशत्रुत्थितं दिव्यं सिंहासनपुच्छपम् ॥१७॥

ध्रियमाणं शिरोभिस्तु नागैरमितविक्रमैः । दिव्यं दिव्येन वपुषा दिव्यरत्नविभूषितैः ॥

सत्	அப்பொழுது	नागैः	நாகக்களால்
तथा	இவ்வண்ணம்	दिव्येन	சோதிமயமான
वैदेयां	வைதேஹியர்	वपुषा	காட்சியால்
शपन्त्यां	சபதம் செய்தவுடன்	दिव्यं	கண்களைக்கவரும் வண்ணமாய்
अनुत्	ஒரு தேவரதின் சம் பவம்	ध्रियमाणं	தாங்கப்பெற்றதும்
मादुरासीत्	{ பாலரும் பிரத்யக்ஷத் தில் கண்டதாய் உண்டாயிற்று.	अनुत्तमं	ஒப்புவர்வு இல்லாத தம்
अमितविक्रमैः	அமிதமான ஆற்றை நுண்ணனவும்	दिव्यं	தேவகதகளுக்கே எற்றதுமாயிவ
दिव्यरत्न- }	தில்யரத்தினங்களை	सिंहासनं	சிக்காசனபொன்று
विभूषितैः }	அலங்கரிக்கப்பெற்ற	भूतशत्रु	பூமிபின்று
शिरोभिः	முடிக்களால்	वु	திவருக்கென்று
		उत्थितम्	கொள்ப்பட்டது.

तस्मिन्स्तु धरणी देवी बाहुभ्यां गृह्य मैथिलीम् । स्वागतेनाभिनयैनामासने चोपवेशयत् ॥

धरणी देवी	பூமிதேவி	स्वागतेन तु	கன்மனத்துடன் ஆத
एनां मैथिलीं	இந்த மைதிலியானா		ரித்து கைழப்பதொடு
बाहुभ्यां च	இரு திருக்காங்க ளாலும்	अभिनय	பொத்திப்புகழ்ந்து
गृह्य	அனைத்தெடுத்து	उपविश्य आसने	அந்த சிக்காசனத்தில்
		उपवेशयत्	உட்காரவைத்தான்.

तामासनगतां दृष्ट्वा प्रविशन्तीं रसातलम् । पुष्पदृष्टिरविच्छिन्ना दिव्या सीताप्रवाकिरत् ॥

தா	அந்த	प्रविशन्ती	பிரவேசிக்கின்ற
सीतां	வீதாபிராட்டியாரை	दृष्ट्वा	கண்டதும் [வளாய்
आसनगतां	சின்னாதனத்தில் வீழ்	दिव्या	மணுவியா தீதமான
	நிருந்தவளாய்	पुष्पदृष्टिः	பூமாரி
रसातलं	பூதலத்தினுள்	अविच्छिन्ना	ஒவாது
		अवाकिरत्	பொழிந்தது.

साधुकारश्च सुमहान्देवानां सहस्रोत्थितः । साधु साध्विति वै सीते यस्यास्ते शीलमीदृशम् ॥

सीते	“வரீதே!	इति	இவ்வீதமான
ते	தேவர்களுடைய	देवानां	தேவர்களுடைய
ईदृशं	இப்படிப்பட்டதாகிய	सुमहान्	மஹா அற்புதமான
शीलं	சீலம்	साधुकारः	புகழ்மொழியானது
यस्याः वै	வேறு யாருக்குண்டு?	सहस्र	ஏககாலத்தில்
साधु	பதிவாதாமகிமைவைய	उत्थितः	உரத்த துவளியில்
साधु च	என்று		உண்டாயிற்று.

एवं बहुविधा वाचो हन्तरिष्यताः सुराः । व्याजहुहुष्यनसो दृष्ट्वा सीताप्रवेशनम् ॥२२॥

अन्तरिष्यताः	ஆகாசத்தில் வந்து	हृष्टमनसः हि	உன்னம் பூரித்தவர்
	கடியிருந்த		களாகி
सुराः	விண்ணவர்கள்	एवं	மேற்கண்டவண்
सीताप्रवेशनं	{ வீதாபிராட்டியார்	बहुविधाः	பலவாறு [ணமாய்
	{ அழுத்துக்கொண்	वाचः	மொழிகளை
	{ டு போகப்படுவதை	व्याजहुः	உரத்த தொனியில்
दृष्ट्वा	கண்டு		கொஷித்தார்கள்.

यज्ञवायताथापि मुनयः सर्वे एव ते । राजानश्च नरव्याघ्रा विस्मयाक्षोपरेमिरे ॥ २३ ॥

अन्तरिक्षे च भूमौ च सर्वे स्थावरजङ्गमाः । दानवाश्च महाकायाः पाताले पन्नगाधिपाः ॥

ते	அந்த	यज्ञवायताः	யாகவாயில் வந்து
महाकायाः	ஸ்தாவித்த		கடியிருந்த
दानवाः च	தானவர்களும்	मुनयः च	முனிவர்களும்
पन्नगाधिपाः	பன்னகோத்தமர்	राजानः च	மன்னவர்களும்
	களும்	नरव्याघ्राः अपि	புருஷோத்தமர்களும்
अन्तरिक्षे	ஆகாசத்தினும்	सर्वे	எல்லோரும்
भूमौ	பூமியினும்	विस्मयात्	யாதும் தோன்றாத
पाताले च	பாதாளத்தினும்		தால்
स्थावरजङ्गमाः च	ஸ்தாவரங்களும்	उपरेमिरे न	மன அமைதி பெற
सर्वे एव	எல்லாமும்		வில்லை.

केचिद्विनेदुः संदृष्टाः केचिद्व्यानपरायणाः । केचिद्रामं निरीक्षन्ते केचित्सीतामचेतनाः ॥

केचित्	சிலர்	अचेतनाः	மெய்மறந்தவர்களாய்
संदृष्टाः	உன்னம்பூரித்தவர்	केचित्	சிலர்
	களாய்	रामं	ஸ்ரீராமரையும்
विनेदुः	ஆனந்தக்கூச்சலிட்	केचित्	சிலர்
केचित्	சிலர்	सीतां	வீதைதனையும்
व्यानपरायणाः	{ பாமா த்மாவை தியா எரிப்பதிலேயே இருந்து விட்டார்கள்;	निरीक्षन्ते	தியானம்செய்தார்கள்.

सीताप्रवेशने दृष्ट्वा तेषामासीत्समागमः । तन्मुहूर्तेपिवात्यर्थं समं समोहितं जगत् ॥ २६ ॥

सीताप्रवेशने	{ வீதா பிராட்சிபார் அழைத்த துன்போகப் படுவதை	तत्	அந்த
दृष्ट्वा	பார்த்து	जगत्	உலகம்
तेषां	அவர்களுக்கு	समं	முழுமையும்
समागमः	சரியான சூன்மை	मुहूर्ते इव	ஒரு முகூர்த்தகாலம்
आसीत्	உண்டாயிற்று. [அது	अर्थं	மிக [வரைக்கும்
		समोहितम्	ஏக்கம்பிடித்துக் கிடந்தது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे सप्तनवतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23712



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2988

अह्नवतितमः सर्गः—தோண்ணுற்றெட்டாவது ஸர்க்கம். ॥ २८ ॥

धीरामकोधशमनम्—ஸ்ரீராமரது கோபத்தைத் தணியச்செய்வது.

रसातलं प्रविष्टायां वैदेयां सर्वानराः । चुकुशुः साधु साध्वीति मुनयो रामसन्निधौ ॥

वैदेयां	வைதேதையார்	रामसन्निधौ	ஸ்ரீராமரது ஸன்னி தானத்தில்
रसातलं	ரஸாதலத்தில்	साध्वी	{ 'பதிவிரதாமநிமை கொண்டவர் கீர்துது வரை!
प्रविष्टायां	புகுத்த பிறகு	साधु इति	என்று என்று
मुनयः	முனிவர்களும்	चुकुशुः	உச்சலிட்டார்கள்.
सर्वानराः	வானரர்களெல்ல லோரும்		

दण्डकाष्ठमवष्टभ्य बाष्पव्याकुलितेक्षणः । अवाक्छिरा दीनमना रामो ह्यर्मास्तुदुःखितः॥

रामः हि	ஸ்ரீராமரும்	वाक्छिरा	{ கண்ணீரால் கலக்க முற்ற கண்களையு டையவராய்
दण्डकाष्ठं	{ யா கதிகைகடிபெற்றவர் வைத்திருக்கும் அத் திமரக்கொம்பை	व्याकुलितेक्षणः	மனம் கொர்ந்து
अवष्टभ्य	பூமியில் ஊன்றி	अवाक्छिराः	பூமியைப்பார்த்தவண் ணமேலிருப்பவராய்
स्तुदुःखितः	பாாமதுக்கப்படுகின்ற வராய்	आसीत्	சூயினர்.

उद्धृता	{ பிரத்தியேகமாகக் பட்டு அடையப்பட் டான்	मम	எனது
दि	என்கிறபடியால்	अशुः	மாயியார் என்று
एव एव	நீதான்	कामम्	{ யாவராலும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டிருக் கிறது.

तस्मान्निर्यात्यतां सीता विवरं वा प्रयच्छ मे । पाताले नाकपृष्ठे वा वसेयं सहितस्तया ॥

तस्मात्	“ ஆதலால்	प्रयच्छ	நீ தந்தருளவேண்டும்.
सीता	வரீதை	पाताले	பாதாளத்திலோ
निर्यात्यतां	திரும்பிக்கொண்டு வந்துவிடப்பட்டதும்.	नाकपृष्ठे वा	வாய்க்கத்திலோ
मे	எனக்கு	तया	அவளைடு
विवरं वा	ஒரீடத்தையாவது	सहितः	சேர்ந்திருப்பவனும்
		वसेयम्	நான் வாஸம் செய்வே தருவேன்.

आनय त्वं हि तां सीतां यतोऽहं मैथिलीकुले । न मे दास्यसि चेत्सीतां यथारूपां महीतले ॥

सर्वतवनानां कृत्स्नां विधमिष्यामि ते स्थितिम् । नाशयिष्याम्यहं भूमिं सर्वपापो भवत्विह ॥

एव हि	“ நியே	न चेत्	அப்படிச் செய்வா விட்டால்
तां सीतां	அந்த வரீதையை	ते	உனது
आनय	கொண்டுவந்து சேர்த்துவிடு.	स्थिति	நிலையை
मैथिलीकुले	மேதிலியின் கிஷயத்	विधमिष्यामि	குலைத்துவிடுவேன்.
अहं	நான் [தில்	इह	இதுவிஷயத்தில்
मत्तः	வெறிபிடித்தவன்.	अहं	நான்
महीतले	மூதலத்தில்	सर्वतवनानां	பர்வதக்களையும் வன க்களை யுமுன்னிட்ட
यथारूपां	{ எந்த ரூபத்துடனிரு ந்தானோ அதே ரூப முடையவளாக	भूमि	பூமி
सीतां	வரீதையை	कृत्स्नां	எல்லாவற்றையும்
मे	எனக்கு	नाशयिष्यामि	அழித்துவிடுவேன்.
दास्यसि	நீ திருப்பி ஒப்பிவித் துவிடவேண்டும்;	सर्व	எல்லாமும்
		आपः	உன்மயமாய்
		मवसु	ஆகிவிட்டதும்.”

एवं सुवाणे काकुत्स्थे कोवशोकसमन्विते । ब्रह्मा सुरगणैः सार्धसुवाच रघुनन्दनम् ॥११॥

काकुत्स्थे	காகுத்தர்	सुरगणैः	தேவகணக்களோடும்
कोवशोक-	{ கோபமும் கோகமும்	सार्ध	கூட
समन्विते	} மேலிட்டவராய்	रघुनन्दन	ரகுநந்தனரைப்
एवं	இவ்வண்ணம்		பார்த்து
सुवाणे	மொழிந்ததும்	उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி
ब्रह्मा	பிரமமதேவர்		ஞர்:

राम राम न सन्तापं कर्तुमर्हसि सुवत । स्मर त्वं पूर्वकं भावं मन्त्रं चामित्रकरीन ॥१२॥

राम	{ "ஸகலருக்கும் தேத் ரோத்ஸவமாய் விளங்குகிறவரும் அபாரதப்பட்டவர்	सन्तापं	கோபத்தை
अमित्रकरीन	{ களுக்கு தியேன விளங்குகிறவரும் தேவதைகளுக்கு வாக்களித்தவண்ண மே செய்துமுடித்த வருமாயி	कर्तुं	பாராட்ட
सुवत	{ தேவதைகளுக்கு வாக்களித்தவண்ண மே செய்துமுடித்த வருமாயி	न अर्हसि	திருவுள்ளக்கொள்ள லாகாது.
राम	ஸ்ரீராம!	त्वं	தேவரீர்
		भावं	பூர்வஸ்வபாலத்தை யும்
		पूर्वकं	முந்தியே
		मन्त्रं च	வாக்களிக்கப்பட்ட ஸக்தேதத்தையும்
		स्मर	நினைத்துக்கொள்க.

न खलु त्वां महाबाहो स्मारयेयमनुत्तमम् । इमं मुहूर्तं दुर्धर्ष स्मर त्वं जन्म वैष्णवम् ॥

दुर्धर्ष	"மனோவாக்குக்கு எட்டாத	इमं	இந்த
महाबाहो	ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவே! மேம்பட்டவர் என	मुहूर्तं	சமயத்தில்
अनुत्तमं	{ ருயில்லாத தேவரீ ருக்கு	त्वं	தேவரீர்
स्मारयेयं न खलु	நான் நினைப்பூட்ட லாமோ?	जन्म वैष्णवं	ஆதியிஷ்ணு ஸ்வரு பத்தை
		स्मर	நினைத்துக்கொள்க.

सीता हि विमला साध्वी तव पूर्वपरायणा । नागलोकं सुखं प्रायास्वदाश्रयतपोबलात् ॥

विमला	"மரகிஸ்ஸதவரும் நிர்ணயிக்கப்பட்ட அசஞ்சலபக்தியுடை யவரும்	सीता	வரீதாபிராட்டியார்
पूर्वपरायणा	{ தேவரீருடைய தருமபக்தினியுமாயி	श्रय- तपोबलात्	தேவரீரை ஆசிரித்த தபோமகிமைமயால்
तव	தேவரீருடைய	नागलोकं	நாகலோகத்திற்கு
साध्वी हि	தருமபக்தினியுமாயி	सुखं	இஷ்டபூர்வமாய்
		प्रायात्	பேரயிருக்கிறார்.

स्वर्गे ते सङ्गमो भूयो भविष्यति न संशयः । अस्मिस्तु परिषन्मध्यै यद्वर्धमि निबोध तत्॥

भूयो:	"இனிமேலும்	परिषन्मध्यै	சனபநடுவில்
ते	தேவரீரது	यु	இப்பொழுது
सङ्गमः	சங்கமமானது	यन्	எதை
स्वर्गे	வைகுண்டத்தில்	अवधि	விண்ணப்பம் செய்
भविष्यति	உண்டாகும்.	तत्	அதற்கு [கிறேனோ
न संशयः	இதற்குச் சந்தேகம்	निबोध	திருச்செவி சாய்க்க.
अस्मिन्	இந்த [இல்லை.		

एतदेव हि काव्यं ते काव्यानामुत्तमं श्रुतम् । सर्वं विस्तरतो राम व्याख्यास्यति न संशयः॥

काव्यानां उत्तमं	"காவ்யங்களில் ஆதிபாணமும் எழுதப்பட்டால் வாய் மொழியாக இருக்க கிறதாமா	सर्वं विस्तरतः	எல்லாவற்றையும் எதென்னையும் விடாமல்
श्रुतं एव	{	व्याख्यास्यति	நினைப்பூட்டப்போகி றது;
एतत् काव्यं राम ते हि	இந்த காவ்யமானது ஸ்ரீராம! தேவரீருக்கும் கட	न संशयः	இதற்குச் சந்தேகம் இல்லை.

जन्मप्रभृति ते वीर सुखदुःखोपसेवनम् । भविष्यत्युत्तरं चेह सर्वं वाल्मीकिना कृतम् ॥

वीर ते जन्मप्रभृति	"ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவே, தேவரீருடைய திருவடதாரம் முதற்கொண்டு	उत्तरं भविष्यति सर्वं इह च वाल्मीकिना कृतम्	இன்றைமல் உடக்கப்போகிறதும் எல்லாமும் இப்போதே வால்மீகிமஹர்ஷியால் வரணிக்கப்பட்டிருக் கிறது.
सुखदुःखोप- सेवनं	{ கனதுக்கங்களை ஸ்தா விரப்பக்களையுடை பதம்		

आदिकाव्यमिदं राम त्वयि सर्वं प्रतिष्ठितम् । न ह्यन्योऽर्हति काव्यानां यशोभाषाप्रवादृतः॥

काव्यानां यशोभाक्	"காவ்யங்களுடைய புகார்புகாரான நாய கன்	राम इदं आदिकाव्यं सर्वं त्वयि प्रतिष्ठितम्	ஸ்ரீராம! இந்த ஆதிகாவ்யம் முழுமையும் தேவரீர் விஷயமாய் எற்பட்டிருக்கிறது.
राघवात् को अन्यः अर्हति न हि	ஸ்ரீராகவரைத்தவிர மற்றெவரும் ஆகமுடியாது என்கிறபடியால்		

श्रुतं ते पूर्वमेतद्धि मया सर्वं सुरैः सह । दिव्यमद्भुतरूपं च सत्यवाचयमनावृतम् ॥१९॥

एतत् ते अनावृतं	"இது தேவரீரைப்பற்றியது. { வித்தைக்குறைவால் விளையும்,தொடர் பற்றிதமானது.	अद्भुतरूपं हि सर्वं सुरैः सह मया एवं श्रुतम्	உக்கிருக்கமானது. என்கிறபடியால் முழுமையும் தேவர்களைக் கட என்னால் முன்னமேயே கேட்கப்பட்டாய் கிட்டது.
सत्यवाचयं	சத்தியமான மொழி களையுடையது.		
विद्वं च	தெய்வத்தன்மையு டையதாய்		

स त्वं पुरुषशार्दूल धर्मेण सुसमाहितः । शेषं भविष्यं काकुत्स्थ काव्यं रामायणं शृणु ॥

पुरुषशार्दूल काकुत्स्थ सः त्वं	"நேற புருஷோத்தம! நேற காகுத்தந்த! அந்த தேவரீர்	धर्मेण सुसमाहितः	சாத்தையுடன் எகாக்கிருந்தையுடைய வராய்
--------------------------------------	---	---------------------	--

भविष्यं	இனி நடக்கப்போகிற தைப்பற்றியதும்	काव्यं	{ புகழ்ந்து கொண்டா டத்தக்கதாயுமிருக் கின்ற
शेषं	கேட்கப்படாமல் பரக் கியாயிருக்கிறதும்	समापनं	சமர்ப்பணத்தை
		शृणु	கேட்டருள்க.

उत्तरं नाम काव्यस्य शेषमत्र महायशः । तच्छृणुष्व महातेज ऋषिभिः सार्धमुत्तमम् ॥

महातेजः	“மஹாதேஜஸ்ஸீயே!	उत्तरं	உத்தரகாண்டம்
महायशः	மஹா யசஸ்ஸீயே!	नाम	என்பது.
काव्यस्य	காவ்யத்தினது	ऋषिभिः	ரிஷிகளுடன்
उत्तमं	{ இதரபாகங்களைக்கா ட்டிலும் உத்திருஷ் டமானதும்	सार्धं	கூட
अथ	இப்பொழுது	तव	அதை
शेषं	கேட்கப்படாமல் பரக் கியாயிருக்கிறதுமான	शृणुष्व	தேவரீர் கேட்டருள வேண்டும்.

न खल्वन्येन काकुत्स्थ श्रोतव्यमिदमुत्तमम् । परमं ऋषिणा वीर त्वयैव रघुनन्दन ॥२२॥

काकुत्स्थ	“காகுத்தஸ்தரெனப் படுகிறவரும்	परमं	ஒட்டிக்கொள்ளப்பட்ட பிருக்கிறது.
रघुनन्दन	ரகுநந்தனரெனப்படு பவருமாயிய	ख्या एव	தேவரீராலேயும்
वीर	ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவே!	श्रोतव्यं	திருச்செவி சார்த்தத் தருவது.
इदं	இது	अन्येन	யாது சண்மனிதன்
उत्तमं	எல்லா பாகங்களிலுமு த்திருஷ்டமானதென	न खलु	சொல்லவும் வேண்டு மோ P n
ऋषिणा	ரிஷியால்		

एतावदुत्त्वा वचनं ब्रह्मा त्रिभुवनेश्वरः । जगाम त्रिदिवं देवो देवैः सह सवासवैः ॥२३॥

त्रिभुवनेश्वरः	த்ரி லோகேசுவரராயிய	सवासवैः	இந்திர ஸுன்னிட்ட
ब्रह्मा देवः	ப்ரம்மதேவர்	देवैः	தேவர்களோடு
एतावत्	இவ்வளவு பெருமை	सह	கூட
वचनं	வசனத்தை [வாய்த் தருவாய்மலர்ந்தருளி	त्रिदिवं	ப்ரம்மலோகத்திற்கு
जगाम	விட்டு	जगाम	திரும்பிப்போனார்.

ये च तत्र महात्मानो ऋषयो ब्राह्मण्यौकिकाः । ब्रह्मणा समनुज्ञाता न्यवर्तन्त महोजसः ॥

उत्तरं श्रोतुमनसो भविष्यं यच्च राघवे

॥ २४ ॥

तस्य	அக்கிருந்த	ब्राह्म-	{ மானிடர்களாக இருந்து
महोजसः	மஹாதேஜோவான்	ण्यौकि-	{ இப்பொழுது ப்ரம்ம லோகவாசிகளாகி ருக்கின்றவர்களு 124
महाभानः	மஹாத்மாக்களும்		

[புரா குதாலவாஃயா ஸ்ரீராமசத்ரிதாவுஃவமேதயஜ்ஜவாடே ஃவாதிசதி திநேபு ரீதே ஸ்ரீமதாமாயணே
 ஃகதிசேஃஃஃ ஃததரகாணே ஃகோநததமஸர்மாரஃய பஃஃததரததமஸர்மாரபர்யந்த்
 (23740—23872 ஃஃஃ) ரீதம் । தஸிந் திநே ரீதா: ஃஃஃ: 133]

[ஆதிரிதில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமஸத்ரிதிரிதில் அக்ஸமேதயாககாஃயிதில்
 முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில்
 முப்பத்திராவது தினத்தில் உத்தரகாண்டத்தில் தொண்ணூற்றொன்ப
 தாவது ஸர்க்கம் முதல் நூற்றைந்தாவது ஸர்க்கம்வரை
 (23740—23872) கானம் செய்யப்பட்டது.
 அன்று கானம் செய்யப்பட்ட சுலோக சங்கியை 133]

ஃகோநததம: ஃசர்ம:—தொண்ணூற்றொன்பதாவது ஸர்க்கம். || ௨௨ ||

கௌஸ்யாதி ஃசர்மநம்—கௌஸ்யை முதலியவர்கள் ஸர்க்கமடைவது.

ரஜந்யா து ப்ரதாந்யா ஃசமாளிய மஃமூநிந் । ரீயதாமவிதஃஃஃஃ ராம: புவாபுவாஃ ஃஃ ॥

ரஜந்யா	இரப்பொழுது	புவா	இரு புதல்வர்களையும்
து	கழிந்து		பார்த்து
ப்ரதாந்யா	மறநான் உதயத்தில்	மவிதஃஃஃஃ	‘கூச்சமற்றவர்களாய் இருந் துகொண்டு
ராம:	ஸ்ரீராமர்	ரீயதா	{ பாடலில் பிரஸங்கம் நடைபெறட்டும்’ என்று
மஃமூநிந்	மகா முனிவர்களை	தவா	கட்டளையிட்டார்.
ஃசமாளிய	அழைத்து சபை		

கட்டி

தத: ஃசமூபவிதேபு ப்ரஃபிபு மஃதஸு । மவித்யுததர் காஃய் ஜமதுஸ்தௌ குதீலவௌ ॥ ௨ ॥

மஃதஸு	மகா த்மாக்களாகிய	மவித்யு	இனி நடக்கப்போகிற
ப்ரஃபிபு	பிரம்மரீஷிகள்	காஃய்	தைப்பற்றியதும்
ஃசமூபவிதேபு தத:	ஆசனங்களில் எழுந் தருளியபின்னர்	ததர்	புரந்த் துகொண்டா
தௌ	அந்த	ததர்	உத்தரகாண்ட
குதீலவௌ	குசலவர்கள்	ததர்	ஸமாப்தி பாகத்தை பாடலில் பிரஸங்கம் செய்தார்கள்.

மவித்யா து சீதாந்யா பூதந் ஃசந்யஸம்யதா । தஸ்யாவதானே யஜஸ்ய ராம: பர்மதுபநா: ॥ ௩ ॥

அபத்யமானௌ வேதேஃ மெநே ஃந்யமித் ஜமத் । ஃகோகேந பர்மாயஸ்தௌ ந ஃதாநித் மனஸாஃஃஃ ॥

தஸ	அந்த	யுதஸ	பூதஸத்தினுள்
யஜஸ்ய	பாகத்தினுடைய	மவித்யா து	புகுந்தபின்னர்
அவதானே	ஸமாப்தியில்	ராம:	ஸ்ரீராமர்
சீதாந்யா	ஸீதாபிரகட்டியவர்	வேதேஃ	வைதேகியாரை
ஃசந்யஸம்யதா	பாதிவிரதப்படுகை	அபத்யமான:	காற்றதவராஜி
	வால்	ஃகோகேந	கோகத்தால்

परमदुर्मेनाः	மிக்க புண்பட்ட மனத்தினராய்	मनसा	துண்ணறிவைக்கொண்டு
इवै	இந்த	परमायसः	அடக்கிக்கொள்ளுகிறவராயும்
जगत्	உலகத்தை	शान्ति	துக்கக்கடுமைமீன் தணிவை
सूर्य	சூர்யமாக	न भगवन्	அடையாளமிருந்தார்.
मेने	பாவித்தார்		

विमृज्य पार्थिवान्सर्वान् रामो राजीवलोचनः । हृदि कृत्वा तदा सीतामयोध्यां प्रविवेश ह ॥

सदा	அப்பொழுது	सीतां	வீராதேவியரை
राजीवलोचनः	தரமரைக்கண்ண	इदि	இந்ருதயத்தில்
रामः	ஸ்ரீராமர் [ராகிய	कृत्वा ह	சூடியாய் வைத்துக் கொண்டவண்ணமே
पार्थिवान्	மண்ணர்கள்	अयोध्यां	அயோத்தியாகருக்கு
सर्वान्	எல்லோரையும்	प्रविवेश	போய்ச்சென்றார்.
विमृज्य	விடைகொடுத்ததுப்பி விட்டு		

न सीतायाः परां भार्यीं ववे स रघुनन्दनः । यज्ञे यज्ञे च पत्न्यर्थं जानकीं काञ्चनीं भवत् ॥

सः	அந்த	न ववे	மனமொப்பவில்லை.
रघुनन्दनः	ரகுநந்தனர்	यज्ञे यज्ञे च	ஒவ்வொரு யாகத்திலும்
सीतायाः	வீரதையைக்காட்டி	काञ्चनी	பொன்
	லும்	जानकी	சூனகி
परां	மற்றொருத்தியை	पत्न्यर्थं	பத்தியாக
भार्यीं	பத்தியாக	भवत्	கின்றன.

दशवर्षसहस्राणि वाजिमेधांस्तथाऽकरोत् । वाजपेयान्दशगुणांस्तथा बहुसुवर्णकान् ॥ ७ ॥

अग्निष्टोमातिरात्राभ्यां गोसवैश्च महाधनैः । इंजे ऋतुभिरन्यैश्च स श्रीपानाप्तदक्षिणैः । ८ ॥

सः	அந்த	अग्नेः	இசை
श्रीमान्	ஸ்ரீமான்	ऋतुभिः च	அந்தந்த காலங்களாகத் தேரவைகளும்
अय	அப்பொழுது	आप्तदक्षिणैः	{ வேண்டிய அளவு தர வக்கன் கொடுக்கப் பட்டனவ.
वाजिमेधान्	அர்வதேவதாக கிருத்தியங்களை	महाधनैः	மிக்க கிரந்தவைகளும்
अकरोत्	செய்துமுடிந்தார்.	गोसवैः च	கொளவமென்கிற யாகங்களாலும்
दशवर्षसहस्राणि	பதினாயிரம் வருஷங் களில்	अग्निष्टोमाति- रात्राभ्यां	{ அக்னிக்ஷேமம், அ ரத்ரமென்கிற யாகங்களாலும்
तथा	அவ்வண்ணமே	इंजे	சூரதனைசெய்தார்.
दशगुणान्	அனாதவிடப் பதின் மடங்கு அதிகமாய்		
वाजपेयान्	வாஜபேயமெனும் யாகங்களையும்		
बहुसुवर्णकान्	அனேக ஸுவர்ணகம் எனும் யாகங்களையும்		

एवं स कालः सुमहान् राज्यस्थस्य महात्मनः । धर्मे प्रयतमानस्य व्यतीयाद्राघवस्य तु ॥९॥

धर्मे	தருமநெறியில்	महात्मनः	மஹாத்மாவுமான
प्रयतमानस्य	அசஞ்சல ஆஸக்தி	राघवस्य	ஸ்ரீராகவருக்கு
	கொண்டவரும்	सः	அந்த
राज्यस्थस्य	ராஜ்யபரிபாலனம்	सुमहान् कालः	வெகுநேரமானது
	செய்துவந்தவரும்	एवं तु	இவ்வண்ணமாய்
		व्यतीयात्	கழிந்தது.

अनुरञ्जन्ति राजानमहन्यहनि राघवम् । ऋक्षवानररक्षांसि स्थिता रामस्य शासने ॥१०॥

रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	अहनि अहनि	காளுக்குநான்
शासने	சுதிகாரத்தில்	राजानं	சக்கிரவர்த்தியாகிய
स्थिताः	இருந்த	राघवं	ஸ்ரீராகவரிடத்தில்
ऋक्षवानररक्षांसि	காடிகளும், வானரர்களும், ராக்ஷஸர்களும்	अनुरञ्जन्ति	பக்தி அடிகரித் தார்கள்.

काले वर्षति पर्जन्यः सुभिन्नं विमला दिशः । हृष्टपुष्टजनाकीर्णं पुरं जनपदास्तथा ॥११॥
नाकाले म्रियते कश्चिन्न व्याधिः प्राणिनां तथा । नानर्थो विद्यते कश्चिद्रामे राज्यं प्रशासति॥

राजे	ஸ்ரீராமர்	दिशः तथा	தூரதேசங்களும்
राज्यं	ராஜ்யத்தை	विमलाः	நிர்மலமாயிருந்தன.
प्रशासति	ஆண்டுவருகையில்	कश्चित्	எவனை ஹிமொருவன்
पर्जन्यः	இந்திரன்	अक्षले	அகாலத்தில்
काले	காலம் தவருது	न म्रियते	மரணமடைந்தானில்
वर्षति	மழைபொழிந்தான்.	तथा	அவ்வண்ணமே [ஐ.
पुरं	நகரும்	प्राणिनां	பிராணிகளுக்கு
हृष्टपुष्टजनाकीर्णं	{ ஸர்வபிரகாரத்திலும் மனச்சுந்தலிடி கொண்டு	व्याधिः	வியாதியென்பது
सुभिन्नं	குறையின்றி வரழ்ந்து	न	இல்லை.
जनपदाः	காடிகளும் [வந்தது.	कश्चित्	ஏதே ஹிமொரு
		अनर्थः	அனர்த்தமென்பது
		न विद्यते	உண்டாவதில்லை.

अथ दीर्घस्य कालस्य राममाता यशस्विनी । पुत्रपौत्रैः परिवृता कालधर्ममुपागमत् ॥१२॥

अथ	இப்படியாய்	पुत्रपौत्रैः	புத்திரர்களோடும்
दीर्घस्य कालस्य	வெகுநேரம் கழிந்து	परिवृता	பெணத்திரர்களோடும்
यशस्विनी	மஹா கீர்த்திவாய்ந்த வயாளை		பக்கலில் இருக்கப் பெற்றவராய்
राममाता	ராமனின் தாயார்	कालधर्म	பாலோகத்தை
		उपागमत्	அடைந்தவள்.

अन्विषाय सुमित्रा च कैकेयी च यशस्विनी । धर्मं कृत्वा बहुविधं त्रिदिवे पर्यवस्थिता ॥

சுமித்ரா	ஸுமித்ரா தேவியும்	பரவஸ்திதா	இருக்க உரிமைபெற்ற
வதுவிதம்	மதுரா பெருமை	யசஸ்வினி	புகழ்பெற்ற [வளம்
	பெற்றதான்	கைகேயி	கைகேயிதேவியாகும்
धर्मं	தர்மத்தை	अन्विषाय	{ ஒருவரின் பின் ஒருவராய் போய்ச்சேர்ந்தார்
कृत्वा	செய்து		
त्रिदिवे	ஸ்கர்க்கத்தில்		

सर्वाः प्रमुदिताः स्वर्गे राज्ञा दशरथेन च । समागता महाभागाः सर्वधर्मं च लेभिरे ॥

மஹாபாగా:	மதுரா புண்யாதீதர்கள்	समागता:	சேர்ந்திருப்பவர்கள்
सर्वाः च	எல்லோரும் [வளங்கிய	प्रमुदिता:	மனச்சுத்துபு [வளம்
स्वर्गे	ஸ்வர்க்கத்தில்		கொண்டவர்களாய்
दशरथेन	தசரத	सर्वधर्मं च	ஸகலன்மைமையும்
राज्ञा	சக்கரவர்த்தியானான்	लेभिरे	பெற்றார்கள்.

तासां रामो महादानं काले काले प्रयच्छति । मानुषामविशेषेण ब्राह्मणेषु तपस्विषु ॥

ராம:	ஸ்ரீராமர்	तपस्विषु	புண்யத்மாக்களாகிய
तासां	அந்த	ब्राह्मणेषु	பிராமணர்களிடத்
मानुषां	தாய்மாவர்களுக்கு		தில்
अविशेषेण	ஒரே சீராய் வெந்	महादानं	மதுரா கிசேவமாகிய
	றுமையின்றி		சொத்தபோதுதந்ததை
काले काले	அந்தந்தக் காலத்தில்	प्रयच्छति	செய்தருளினார்.

पित्र्याणि बहुरत्नानि यज्ञान्परमदुस्तरान् । चकार रामो धर्मात्मा पितृन्देवान्विवर्धयन् ॥

धर्मात्मा	தருமா தீர்மாவாகிய	बहुरत्नानि	மிக உத்தமங்களாகிய
रामः	ஸ்ரீராமர்	पित्र्याणि	பிதாவைச் சேர்ந்த
पितृन्	பித்தரு		வைகளையும்
देवान्	தேவர்களை	परमदुस्तरान्	மிக கஷ்டசாத்தியமான
विवर्धयन्	மேன்மையடுத்து	यज्ञान्	சொத்தக்களையும் [வ
	கின்றவராய்	चकार	செய்தருளினார்.

एवं वर्षसहस्राणि बहून्यथ ययुः सुखं । यज्ञे बहुविधं धर्मं वर्धयानस्य सर्वदा ॥ १८ ॥

अथ	அப்பொழுது	धर्मं	தன்மைமைய
सर्वदा	எக்காலத்திலும்	वर्धयानस्य	வளர்த்தெய்ததொண்
एवं	இவ்வண்ணமாய்		முத்த அவருக்கு
यज्ञे	புண்ணியச்செயலில்	वर्द्धनि वर्षसहस्राणि	அனைகாலமும் ஒரு
बहुविधं	மதுரா மேன்மை	सुखं	சுகமாய் [வந்தன்
	பெற்றதாகைய	ययुः	கழிந்தனர்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे एकोनशततमः सर्गः ॥

शततमः सर्गः—शतवது ஸர்க்கம். || 100 ||

भरतस्य गन्धर्वविजययात्रा—பரதர் கந்தர்வர்களை ஜயிக்கப் புறப்படுவது.

कस्यचिच्चथ कालस्य युवाजित्केकयो नृपः । स्वगुरुं प्रेषयामास राघवाय महात्मने ॥
गार्ग्यमङ्गिरसः पुत्रं ब्रह्मर्षिममितप्रभम् ॥ १ ॥

கஸ்யசித் காலஸ்ய ந சிந்திது காலங்கழிந்து
அய ஒரு சமயத்தில்
கேகய: நர: கேகயமன்னராகிய
யுவாஜித் யுதாஜித்து,
மஹாத்மனே மகாத்மாவாகிய
ராவய ஸ்ரீராகவரிடத்திற்கு
ஸ்வகுர் தமது புரோஷிதரும்

अङ्गिरसः அங்கிரஸ்முனிவரின்
புத் புத்திரரும்,
अमितप्रभं அனவுகடந்து தேஜோ
மயமாய் விளங்கும்
ब्रह्मर्षि பிரம்மரிஷியாகிய
गार्ग्य கார்க்கியமுனிவரை
प्रेषयामास அனுப்பினார்.

दश चाश्वसहस्राणि प्रीतिदानमनुत्तमम्
कम्बलानि च रत्नानि चित्रवस्त्रमथोत्तमम् । रामाय प्रददौ राजा शुभान्वाभरणानि च ॥

ராஜா மன்னர்
ராமாய ஸ்ரீராமருக்கு
அனுதமம் ஒப்புயர்க்கில்லாதபடி
பாய்
பிரீதிதானம் அன்பால் கொடுக்கப்
பத்து [படும் பரிசாய்
அசுதஹாணி ச ஆயிரம் குதிரை
களையும்
ரத்னானி மிக்க உயர்ந்த

कम्बलानि च கம்பளங்களையும்,
अथ ஆவ்வண்ணமே
उत्तमं உத்தமமான
चित्रवस्त्रं கிணைதமாயிருக்கும்
உடுப்பையும்
शुभानि அற்புதமாயிருக்கின்ற
आभरणानि च ஆபரணங்களையும்
प्रददौ அனுப்பித்தந்தருகினார்.

श्रुत्वा तु राघवो धीमान्ब्रह्मर्षिं गार्ग्यमागतम् । मातुलस्याश्वपतिनः प्रहितं तन्महद्भनम् ॥
प्रत्युद्भय च काकुत्स्थः कोशमात्रं सहानुजः । गार्ग्यं सम्पूजयामास यथा शकौ बृहस्पतिम् ॥

धीमानு துண்ணறிவாளராகிய
ராவ: ஸ்ரீராகவர்
ब्रह्मर्षि பிரம்மரிஷியாகிய
गार्ग्य கார்க்கியரை
आगतं எழுந்தருளியிருப்ப
தாகவும்

काकुत्स्थः காகுஸ்தர்
सहानुजः { தம்பிமார்க்களை கூட
சுழைத்துக் கொண்
டவராகி
कोशमात्रं சமரம் இரண்டுமேல்
தூரம்

मातुलस्य அம்மானாகிய
अश्वपतिनः அக்ஷபதியினுடைய
तत् அந்த
महत् धनं விசேஷமான பரிசும்
प्रहितं च அனுப்பப்பட்டிருக்க
கிறதாயும்
श्रुत्वा तु கூடில் விழுந்ததுமே

प्रत्युद्भय எதிர்கொண்டுசென்று
शक्रः இந்திரன்
बृहस्पति பிரஹஸ்பதியை
यथा எவ்வண்ணமோ
गार्ग्य அவ்வண்ணமே,
संपूजयामास கார்க்கியமுனிவரை
மரியாதை செய்தார்.

तथा सम्पूज्य तमृषिं तद्धने प्रतिगृह्य च । उपविष्टं महाभागं रामः प्रष्टुं प्रचक्रमे ॥ ६ ॥

ராம:	ஸ்ரீராமர்	தர	அந்த
महाभागं	மகா புண்ணியா த்மர்	धने च	பரிசையும்
ते	அந்த [வாகிய	तथा	அவ்வண்ணமே
ऋषिं	நிஷிக்கு	प्रतिगृह्य	ஆதரவுடன் பெற்றுக் கொண்டு
उपविष्टे	ஆஸனத்தில் காழந்த ருளப்பட்டவராய்	प्रष्टुं	இப்படி ருசுவம் வினாவு
संपूज्य	வந்தனை வழிபாடு களைச்செய்துவிட்டு	प्रचक्रमे	திருவுள்ளக்கொண்டார்.

किमाह मातुलो वाक्यं यदर्थं भगवन्निह । प्राप्तो वाक्यविदां श्रेष्ठः साक्षादिव वृद्धस्यतिः ॥

मातुलः	*அம்மான்	वाक्यविदां	மொழிகளின் துட்பக்
किं	என்ன		களை அறிந்தவர்களில்
वाक्यं	மொழியை	श्रेष्ठः	உத்தமராகிய
आह	கொல்லியனுப்பி யிருக்கிறார்?	साक्षात्	ஸாக்ஷாத்
भगवन्	நெற பகவானே!	वृद्धस्यतिः इव	ப்ரஹ்ஸ்பதிபோன்ற வாகிய தேவரீர்
इह	இப்பொழுது	प्राप्तः	வினாவம் செய்திருக் கின்றீர்?"
यर्थं	என்ன காரியமாய்		

रामस्य भाषितं श्रुत्वा महर्षिः कार्यविस्तरम् । वक्तुमद्भुतसङ्काशं राघवायोपचक्रमे ॥ ८ ॥

रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	भद्र-सङ्काशं	அற்புதமான
भाषितं	திருவாக்குக்கு	कार्यविस्तरं	வந்த காரியத்தின் விவரத்தை
श्रुत्वा	செவிகாய்த்த	वक्तुं	இப்படிச் சொல்ல
महर्षिः	மஹரிஷி	उपचक्रमे	திருவுள்ளம் கொண்டர்:
राघवाय	ஸ்ரீராமவருக்கு		

मातुलस्ते महाबाहो वाक्यमाह नरर्षभ । युधाजित्प्रीतिसंयुक्तं श्रूयतां यदि रोचते ॥ ९ ॥

महाबाहो	*நெற மஹாபாகுவே!	वाक्यं	ஒரு மொழியை
नरर्षभ	நெற புருஷோத்தம!	आह	கொல்லியனுப்பியிருக் கிறார்.
ते	தேவரீரது	यदि रोचते	திருவுள்ள மிருக்கும் பக்கத்தில்
मातुलः	மாதாஸராகிய	श्रूयताम्	திருச்செவி காற்றப் பட்டும்.
युधाजित्	யுதாஜித்த		
प्रीतिसंयुक्तं	ப்ரீதியால் விளைந்த		

अयं गन्धर्वविषयः फलमूलोपशोभितः । सिन्धोरुभयतः पार्श्वे देशः परमशोभनः ॥१०॥

सिन्धोः	"ஸிந்துநதிகரின்	फलमूलोप- शोभितः	} பழங்களாலும் கிழங் குளாலும் அழகு வாய்ந்து விளங்கு கிறதும்
उभयतः	இருகரைகளுக்கும்		
पार्श्वे	அருகாமையில்	परमशोभनः	மஹா புண்புகேஷத் தீரமுமாகிய
गन्धर्वविषयः	கந்தர்வர்களைக் குடிச ளாய்க் கொண்டதும்	देशः भयम्	ஒரு தேசம் இதோ இருக்கிறது.

तं च रक्षन्ति गन्धर्वाः सायुधा युद्धकोविदाः । शूलपस्य सुता वीर त्रिकोटयो वै महाबलाः ॥

वीर	"தேவ வீர !	सायुधाः च	ஆயுதத்தை கையில் கொண்டவர்களாயும்
महाबलाः	மஹா பலிஷ்டர்களும	युद्धकोविदाः वै	யுத்தத்தில் சூர்
शूलपस्य	சைலூபனுடைய	तं	அதை [களாய்
सुताः	வம்சத்தவர்களுமாகிய	रक्षन्ति	ஆண்டு வருகிறார்கள்.
त्रिकोत्यः	மூன்றுகோடி		
गन्धर्वाः	கந்தர்வர்கள்		

तान्विनिर्जित्य काकुत्स्थ गन्धर्वनगरं शुभम् । निवेशय महाबाहो स्वपुरे सुसमाहिते ॥

महाबाहो	"மஹாபாகுவே !	सुसमाहिते	சகலபாக்கியங்களும் இருக்கப்பெற்றதாகிய
काकुत्स्थ	காகுத்தஸ்தே !	स्वपुरे	தேவரீரது நகரத்தில்
गन्धर्वनगरं	கந்தர்வநகரத்தை	निवेशय	அடக்கியிருக்கச் செய்யவேண்டும்.
शुभम्	புண்புகேஷத்தாகிய		
विनिर्जित्य	வென்று		
तान्वि	அவர்களை		

अन्यस्य न गतिस्तत्र देशः परमशोभनः । रोचतां ते महाबाहो नाहं त्वामहितं वदे ॥१३॥

तस्य	"அந்த	महाबाहो	மஹாபாகுவே !
देशः	தேசமானது	ते	தேவரீர்
परमशोभनः	மஹா புண்பம் வாய்த்தது.	रोचतां	சம்மதித்தருள வேண்டும்.
अन्यस्य	சாதாரணமான மணிதனுக்கு	नाहं	தேவரீருக்கு
गतिः न	போகக்கூடிய இட மாக இல்லை.	अहितं	செய்யத்தகாத காரி
		अहं	நான் [யத்தை
		न वदे	சொல்லேன்.

तच्छ्रुत्वा राघवः प्रीतो महर्षेर्मातुल्यस्य च । उवाच वादमित्येव भरतं चान्ववैक्षत ॥ १४ ॥

मातुल्यस्य च	அம்மா னுடையதாய்	वादं इति	'அப்படியே ஆகட்டும்'
महर्षेः	மஹர்ஷியனுடைய	एव	என்று
तश्च	அதற்கு	उवाच	பதிலுரைத்தார்.
श्रुत्वा	திருக்கெளிகாற்றிய	च	உடனே
राघवः	ஸ்ரீராமவர்	भरतं	பரதனை
प्रीतः	மனமினைந்தவராகி	अन्ववैक्षत	திரும்பிப்பார்த்தார்.

नक्षत्रेण च सौम्येन पुरस्कृत्याद्विरःसुतम् । भरतः सह सैन्येन कुमाराभ्यां विनिर्ययौ ॥

भरतः	பரதர்	पुरस्कृत्य	முன்னிட்டுக்கொண்டு
सैन्येन	சैनியத்தோடும்	सौम्येन	சுபமன
कुमाराभ्यां च	இருகுமாரர்களோடும்	नक्षत्रेण	நகத் திரத்தில்
सह	கூட	विनिर्ययौ	பிரயாணமாயினார்.
अद्विरःसुतं	அக்கிரஸின்புத்திரனா		

सा सेना शक्युक्तेव नगराभिर्ययावथ । राघवानुगता दूरं दुराधर्षा सुरैरपि ॥ २१ ॥

सुरैः अपि	தேவர்களாலும்கூட	शक्युक्ता	இத்திரனோடுகூடிய
दुराधर्षा	வெள்வதற்கரியதும்		ருக்கின்றது
दूरं	வெகுதூரம்வரைக்கும்	इव	போன்றதாய்
राघवानुगता	பரதரை பின்பற்றியதுமான	नगरात्	நகரத்தினின்று
		अथ	அப்பொழுது
सा सेना	அந்த சேனையானது	निर्ययौ	வெளிப்புறப்பட்டது.

मांसादानि च सत्त्वानि रक्षांसि सुमहान्ति च । अनुजमुर्हि भरतं रुधिरस्य पिपासया ॥

भूतग्रामाश्च बहवो मांसभक्षाः सुदारुणाः । गन्धर्वपुत्रमांसानि भोक्तुकामाः सहस्रशः ॥

सहस्रशः	ஆயிரக்கணக்கான	मांसभक्षाः	{ மாம்ஸத்தைபே உணவாகக்கொண்டவைகளான
गन्धर्वपुत्र- मांसानि }	கந்தர்வபுத்திரர்களின் மாம்ஸங்களை		
भोक्तुकामाः हि	புலிக்களிரும்பியவர் களும்	भूतग्रामाः	பிசாசுகணங்களும்,
रुधिरस्य	உதிரத்தினுடைய	सुमहान्ति	மிக்க கொடுமையான
पिपासया	பாசத்திலாசையால்	रक्षांसि च	பூதங்களும்
सुदारुणाः	மிக்க பயங்கரமான வைகளும்	मांसादानि च	மாம்ஸபுக்கான
		सत्त्वानि च	மிருகங்களும்
बहवः	பலவகைப்பட்டவை களும்	भरतं	பரதரை
		अनुजमुः	பின்பொடர்ந்து சென்றன.

सिंहव्याघ्रवराहाणां खेचराणां च पक्षिणाम् । बहूनि वै सहस्राणि सेनाया ययुरग्रतः ॥

सिंहव्याघ्र- वराहाणां }	சிங்கம், புலி, பன்றி	बहूनि	பல
खेचराणां वै	இவைகளினுடையவும் ஆகச் சூதங்களான பவும்	सहस्राणि	ஆயிரக்கள்
पक्षिणां च	பறவைகளினுடைய வும்	सेनायाः	சேனைக்கு
		अग्रतः	முந்தி
		ययुः	சென்றன.

अध्यर्धमासमुषिता पयि सेना निरामया । हृष्टपुष्टजनाकीर्णा केकयं समुपागमत् ॥ २५ ॥

हृष्ट- जनाकीर्णा }	ஹர்வஸோகாரத்திலும்	சேனா	சேனையானது
	மனத்திருப்திகொண்	பயி	வழியில்
	ட ஜனங்களால்	अध्यर्धमास	பதினைந்துநாள்
	நிறைந்துள்ளதும்	उषिता	கழித்து
निरामया	தோஷரஹிதமாயிருக்கின்றதுமான	केकयं	கேகயதேசத்திற்கு
		समुपागमत्	போய்ச்சேர்ந்தது.

इत्यापे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे शततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 23782



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकः 3058

एकोत्तरशततमः सर्गः—கூற்றென்றெனவது எரிக்கம். ॥ २०१ ॥

भरतपुत्रयो राज्याभिषेकः—பரதபுத்திரர்களுக்கு ராஜ்யாபிஷேகம்.

श्रुत्वा सेनापतिं प्राप्तं भरतं केकयाधिपः । युधाजिह्वाग्यसहितं परां प्रीतिमुपागमत् ॥ १ ॥

केकयाधिपः	கேகயதேசமன்ன ராகிய	भरतं	பரதரை
		प्राप्तं	வந்துசேர்ந்துகிட்ட
युवाशित	யுதாஜித்து	श्रुत्वा	கேட்டு [தர
गान्धर्वसहितं	கார்க்கயமுனிவர் சதவி தரையும்	परां	மிக
		प्रीति	மனத்திருப்தியை
सेनापतिं	சேனாபதியையும்,	उपागमत्	அடைந்தார்.

स निर्ययौ जनौघेन महता केकयाधिपः । त्वरमाणोऽभिषेकाम गन्धर्वान्कामरूपिणः ॥ २ ॥

केकयाधिपः	கேகயமன்னர்	महता	மஹத்தான
कामरूपिणः	காமரூபிகளான	जनौघेन	ஜனக்கூட்டத்தோடு
गन्धर्वान्	கந்தர்வர்களை	अभिषेकाम	தபாராபிஷேகம்,
त्वरमाणः	தூண்ட உத்தேசம் கொண்டவராய்	सः	சைர்
		निर्ययौ	ஹர்வசெருந்த மாயை மாயினார்.

भरतश्च युधाजिच्च समेतौ लघुविक्रमौ । गन्धर्वनगरं प्राप्तौ सवलौ सपदानुगौ ॥ ३ ॥

सवलौ	சைவ்யத்தோடிருக் கின்றவர்களுக்கும்	भरतः च	பரதரும்,
		युधाजिच्च	யுதாஜித்தும்,
सपदानुगौ	பரிவாரஜனங்களுட னிருக்கின்றவர்களுக்கும்	समेतौ	கொத்து பேசிக்கொண் டவர்களால்
लघुविक्रमौ	{ கஷ்டமின்றி மேல் முந்து தாக்க வள்ள வர்களுமான்	गन्धर्वनगरं	கந்தர்வநகருக்கு
		प्राप्तौ	வந்துசேர்ந்தார்கள்.

श्रुत्वा तु भरतं प्राप्तं गन्धर्वास्ते समागताः । योद्धुकाया महावीर्या व्यनदन्वै समन्ततः ॥

महावीर्याः	மஹா வீரயசாளி	प्राप्तं	வந்திருப்பதாய்
	களும்,	श्रुत्वा तु	கேட்டதுமே
योद्धुकायाः वै	போரில் ஆசையுள்ள	समागताः	ஒன்றுகூடி
ते	ஆந்த [வர்களுமான	समन्ततः	எல்லாப்பக்கங்களிலும்
गन्धर्वाः	கந்தர்வர்கள்,		
भरतं	பரதரை	व्यनदन्	ஆர்ப்பரித்தனர்.

ततः समभवद्युद्धं तुमुलं रोमहर्षणम् । सप्तरात्रं महाभीमं न चान्यतरयोर्जयः ॥ ५ ॥

ततः	அப்பொழுது	तुमुलं	மிக்க கடுமையாய்
सप्तरात्रं	எழுநாள்	समसंवत्	நடந்தேறியது.
युद्धं	போரானது	अन्यतरयोः च	இரு தரத்தாரில்
रोमहर्षणं	மடுர்ச் சிவிர்த்தும்		ஒருவருக்கும்
	வண்ணமாய்	जयः	வெற்றி
महाभीमं	மிக்க பயங்கரமாய்	न	உண்டாகவில்லை.

खड्गशक्तिधनुर्ग्राहा नद्यः शोणितसंस्त्रवाः । नृकलेवरवाहिन्यः प्रवृत्ताः सर्वतो दिशम् ॥

खड्गशक्ति- } धनुर्ग्राहाः }	கட்கம், சக்தி, கோத ண்டம், இனையகளை முதலையனாகவும்,	नृकलेवर- } वाहिन्यः }	மரனிடப்போதக்களை மிதக்கும் வஸ்துக் நதிகள் [கனாகவும்,
शोणितसंस्त्रवाः	சத்தமே இலாகவும்,	नद्यः	எல்லா திக்குகளிலும்
		सर्वतः दिशं	ஓடத்தலைப்பட்டன.
		प्रवृत्ताः	

ततो रामानुजः क्रुद्धः कालस्यास्रं सुदारुणम् । संवर्तं नाम भरतो गन्धर्वेष्वभ्यचोदयत् ॥

ततः	அப்பொழுது	नाम	என்ற பெயருள்ளதும்
रामानुजः	ராமானின் தம்பிரா கிய	सुशस्त्रं	மகா கொடுமையை வி ளைவிக்கவல்லதுமான
भरतः	பரதர்	कालस्र	யமனுடைய
क्रुद्धः	மிக்க கோபாவேசங் கொண்டவராகி	अस्रं	ஆஸ்திரத்தை
संवर्तं	ஸம்பர்த்தம்	गन्धर्वेषु	கந்தர்வர்களின் மீது
		अभ्यचोदयत्	போட்டார்.

ते बद्धाः कालपाशेन संवर्तेन विदारिताः । क्षणेनाभिहतास्तेन तिस्रः कोट्यो महात्मनाम् ॥

महात्मनां	மகாபிரபாகசாளி களின்	संवर्तेन	சம்பர்த்தம் என்கிற
तिस्रः	மூன்று	कालपाशेन	காலபாசத்தினால்
कोट्यः	கொடி-க்கணக்கான	बद्धाः	கட்டுண்டவர்களாய்
ते	அவர்கள்	विदारिताः	நீணக்கப்பட்டவர்
तेन	ஆந்த	क्षणेन	உடனே [கனாக
		अभिहताः	கொல்லப்பட்டார்கள்.

तं घातं घोरसङ्काशं न स्मरन्ति दिवौकसः । निमेषान्तरमात्रेण तादृशानां महात्मनाम् ॥

தாடூசானா்	அப்படியிட்டதாசி	घोरसङ्काशं	மஹா கடுமைவாயி
	குக்கும்	वं	அந்த [குக்கின்ற
சஹஸ்ரனா்	மஹா னைதர்யசாஸி	घातं	நாசத்தன
	களுக்கு	दिवौकसः	தேவர்களும்
निमेषान्तरमात्रेण	கண்ணொழுத் திறப்பாதற்	न स्मरन्ति	நினைக்கவில்லை.
	குன்னொயே		

हतेषु तेषु सर्वेषु भरतः कैकयीसुतः । निवेशयामास तदा समुदे द्वे पुरोत्तमे ॥ १० ॥

तक्षं तक्षशिलायां तु पुष्कलं पुष्कलावते । गन्धर्वदेशे रुचिरे गान्धारविषये च सः ॥ ११ ॥

கைகயீசுத:	கைகேயிதேவியாரின்	तक्षशिलायां	தக்ஷசிலை என்பதில்
	புதல்வராகிய	तक्षं च	தக்ஷணக்காகவும்
सः भरतः	அந்த பரதர்	पुष्कलावते	புஷ்கலாவதமென்கிற
तेषु सर्वेषु	அவர்கண் அனைவரும்		தில்
हतेषु	மாண்டபின்னர்	पुष्कलं तु	புஷ்கலணுக்காகவும்
गान्धारविषये	காந்தாரதேசமெனப்	समुदे	ஸகலபாக்கிடங்களை
	பெயர்கொண்டதும்		தும் சினைவப்பெற்ற
रुचिरे	மிக்க அழகாகிருக்கிற	द्वे पुरोत्तमे	இரண்டு சீரெஷ்ட
	குமாகிய		மான கதாக்களை
गन्धर्वदेशे	கந்தர்வர்களது	तदा	அப்பொழுது
	தேசத்தின்	निवेशयामास	நிரும்பத்தார்.

धनरज्जौघसम्पूर्णे काननैरुपशोभिते । अन्योन्यसङ्घर्षकुले स्पर्धया गुणविस्तरैः ॥ १२ ॥

उभे सुरुचिरप्रसूये व्यवहारैरகिल्விषैः । उद्यानयानसम्पूर्णे सुविभक्तान्तरापणे ॥ १३ ॥

गुणविस्तरैः	சிற்தூக்கிப்பார்க்கும்	उद्यानयान-	உத்தராயன நடக்கும்
	குணவிவரங்களாகும்	संपूर्णे	வழிகளுள்ள உத்பா
अकिल्विषैः	கட்டமற்ற		னவனங்களால்
व्यवहारैः	நடத்தைகளாலும்		கிறந்துகிளக்கின.
स्पर्धया	ஸமமாயிருப்பதால்	काननैः	பெரும்மகிச்சோகை
उभे	இரண்டும்		களால்
अन्योन्यसङ्घर्षकुले	ஒன்றுக்கொன்று	उपशोभिते	அழகுபடுத்த
	உடாய் கிளக்கின.		கிளக்கின.
सुरुचिरप्रसूये	மிக்க அழகுபவாய்ந்த		
	விளக்கின.	धनरज्जौघ-	தனம், ரத்தினம்
सुविभक्तान्तर-	சரிவான இடங்களில்	संपूर्णे	இவைகளின் திர
रापणे	ஸமயப்பெற்ற கடை		ளால் கிறந்து
	களைபுடைபனவாய்		கிளக்கின.
	விளக்கின.		

उभे पुरनरे रम्ये विस्तरैरुपशोभिते । गृहमुख्यैः सुरुचिरैर्विमानसमवर्णिभिः ॥ १४ ॥

शोभिते शोभनीयैश्च देवायतनविस्तरैः । तालैस्तमालैस्तिलकैर्वकुलैरुपशोभिते ॥ १५ ॥

उभे पुरवरे	இரண்டு கிரேஷ்டமான நகர் களும்	देवायतनविरतैः	தேவாலயங்களின் அனேகங்களால்
विरतैः	விசாலமாயிருக்கின்ற	शोभिते	அழகுவாய்ந்து விளங்கின,
गृहमुखैः रम्ये	பெரியமாளிகைகளால் அழகுவாய்து விளங்கின.	तालैः	தாலமென்கிற விரு கூடங்களாலும்
सुखिणैः	மிக்க அழகாயிருக் கின்ற	तमालैः	தமாலமென்கிற விரு கூடங்களாலும்
विमान- वर्णिभिः उपशोभिते	ஒரேமாதிரியாயிருக் கும் சகடங்களால் மிக்க அழகுவாய்ந்து விளங்கின.	सिद्धकैः	திகைமென்கிற விரு கூடங்களாலும்
शोभनीयैः	அலங்காரங்களாகக் கேற்றதான	वकुलैः च	வகுளமென்கிற விருகூடங்களாலும்
		उपशोभिते	அழகுவாய்ந்து விளங்கின.

निवेश्य पञ्चभिर्वर्षैर्भरतो राघवानुजः । पुनरायान्महाबाहुरयोध्यां कैकयीसुतः ॥ १६ ॥

कैकयीसुतः	கைகேயிதேவியரசின் புதல்வரும்	पञ्चभिः वर्षैः	ஐந்துவருஷகாலம்
राघवानुजः	ஸ்ரீராகவரின் தம்பி யாரும்	निवेश्य	தங்கியிருந்துவிட்டு
महाबाहुः	மஹாபாகுவமான	पुनः	மீளவும்
भरतः	பரதர்	अयोध्यां	அயோத்திக்கு
		आयात्	திரும்பிவந்து சேர்ந்தார்.

सोऽभिवाद्य महात्मानं साक्षाद्धर्ममिवापरम् । राघवं भरतः श्रीमान्ब्रह्माणसिव वासवः ॥

शशंस च यथावृत्तं गन्धर्ववधमुत्तमम् । निवेशनं च देशस्य श्रुत्वा प्रीतोऽस्य राघवः ॥

श्रीमान्	ஸ்ரீமானாகிய	उत्तमं	மஹாவிசேஷமாகிருக் கின்ற
सः भरतः	அந்த பரதர்	गन्धर्ववधं च	கந்தர்வர்களின் ஸம்
महात्मानं	மஹாத்மாவும்		ஹராத்தையும்,
अपरं	இரண்டாவதாகிய	देशस्य	தேசத்திலுடைய
साक्षात्	ஸாக்ஷாத்	निवेशनं च	ஸதாபித்தலையும்
धर्म इव	தருமதேவதைவை போலிருப்பவருமான	यथावृत्तं	நடந்தவண்ணமே
राघवं	ஸ்ரீராகவரை	शशंस	விண்ணப்பம்
वासवः	இகதிரன்	अस्य	இவருக்கு [செய்தார்.
ब्रह्माणं	பிரம்மதேவரை	श्रुत्वा	திருச்செவியாய்த் த
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே	राघवः	ஸ்ரீராகவர்
अभिवाद्य	வணங்கி, அடிபணிந் து, திருவடிதொழுது	प्रीतः	திருவுள்ள முவந்தரு வரினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे एकोत्तरशततमः सर्गः ॥

ஐதரஹதம: சரீ:—காற்றிரண்டாவது எர்க்கம். || 202 ||

லக்ஷணபுருஷோ ராஜ்யாபிஷேக:—வசுக்ஷமணபுத்திரர்களுக்கு ராஜ்யாபிஷேகம்.

तच्छ्रुत्वा हर्षमापेदे राघवो भ्रातृभिः सह । वाक्यं चाद्भुतसङ्काशं भ्रातृन्योवाच राघवः ॥

राघवः	ஸ்ரீராகவர்	भ्रातृन्	தம்பிமார்களைப்
भ्रातृभिः सह	தம்பிமார்களைக் கூடி		பார்த்து
तत्	அதை	अद्भुतसङ्काशं	மிக்க ஆச்சரியகரமாயி
श्रुत्वा	அறிந்து		ருக்கின்ற
हर्षं	மனத்திருப்தியை	वाक्यं	இந்த மொழியை
आपेदे	பெற்றார்.	प्रोवाच	திருவாய்மலர்த்தருளி
राघवः च	ஸ்ரீராகவரே		னார்:

इमौ कुमारौ सौमित्रे तव धर्मविशारदौ । अद्भुदश्चन्द्रकेतुश्च राज्यार्थे दृढविक्रमौ ॥ २ ॥

सौमित्रे	"தேவ மகந்தமண!	धर्मविशारदौ	தர்மஞ்ஞானிகள்.
इमौ	இதோயிருக்கும்	राज्यार्थे	ராஜ்யபரிபாலன
तव	உனது		விஷயத்தில்
कुमारौ	புத்திரர்களாகிய	दृढविक्रमौ	தம்பத்தக்க சக்தி
अद्भुदः	அக்கதனும்		படைத்தவர்கள்.
चन्द्रकेतुः च	சந்திரகேதுவும்		

इमौ राज्येऽभिषेक्ष्यामि देशः साधु विधीयताम् । रमणीयो ह्यसम्बाधो रमेतां यत्र धन्विनौ ॥

धन्विनौ	குண்டரபுத்தியுடைய	अन्वाहः हि	அதிக துணக்கட்டமில்
	வர்கள்		ளததாயிருக்கும்
इमौ	இவ்விருவர்களும்	देशः	ஒரு தேசமானது
यत्	எவ்விடத்தில்	विधीयतां	திங்காதிக்கப்பட்ட
	வாஸம் செய்வார்க		டும்.
रमेतां	{ னோ அப்பேர்ப்பட்	राज्ये	ராஜ்யஞ்ஞகையில்
	டதும்	अभिषेक्ष्यामि	என் கீயமிக்கப்போகி
साधु	நன்றாய்		தேன்.
रमणीयः	ரமணியமாய்		

न राज्ञां यत्र पीडा स्यान्नाश्रमाणां विनाशनम् ।

स देशो दृश्यतां सौम्य नापराध्यामहे यथा

|| ४ ||

सौम्य	"தேவ புண்ய தமாவே!	न स्यात्	ஆதோ
अपराध्यामहे न	நாம் எவர்க்கும் அநி	आश्रमाणां	ஆசிரமங்களுக்கு
	தம் செய்வக்கடாது	विनाशनं	அழிவாய்
यथा	என்கிறபடியால்	न	ஆதோ,
यत्र	எது	सः देशः	அப்படிப்பட்டதாகிய
राज्ञां	ஒரு மன்னனாகும்		தேசமானது
पीडा	நிமிக்கையாய்	दृश्यताम्	ஆலோசிக்கப்பட்டடும்.

तथोक्तवति रामे तु भरतः प्रत्युवाच ह । अयं कारुण्यो देशो रमणीयो निरामयः ॥५॥

तु	இவ்விஷயத்தில்	प्रत्युवाच	இப்படி நினைப்பம்
तथा	அவ்வண்ணமாய்	अयं	"இந்த [செய்தார்:]
रामे	ஸ்ரீராமர்	कारुण्यः	காருபதமென்கிற
उक्तवति	திருவாய்மலர்ந்தருளி யதாம்	देशः	தேசமானது
भरतः ह	பரதன்	रमणीयः	ரமணியமானது.
		निरामयः	தொஷாறுதிமமானது.

निवेश्यतां तत्र पुरमद्भ्यः महात्मनः । चन्द्रकेतोः सुखचिरं चन्द्रकान्तं निरामयम् ॥ ६ ॥

तत्र	"அதில்	मद्भ्यः	அங்கதனுக்கும்
निरामयं	தொஷாறுதிமாய்	चन्द्रकान्तं	சந்திரகாந்தமென்கிற நகரமானது
सुखचिरं	மிக்க அழகுவாய்ந்த		
पुरं	ஸ்ரீ நகரமானது [தாய்]	चन्द्रकेतोः	சந்திரகேதுவுக்கும்
महात्मनः	மஹாத்மாவான	निवेश्यताम्	நிருமிக்கப்படலாம்."

तद्वाक्यं भरतेनोक्तं प्रतिजग्राह राघवः । तं च कृत्वा वशे देशमद्भ्यः न्यवेशयत् ॥ ७ ॥

राघवः	ஸ்ரீராகவர்	प्रतिजग्राह	ஏற்றுக்கொண்டார்.
भरतेन	பரதனால்	तं देशं च	அந்த தேசத்தையே
उक्तं	சொல்லப்பட்டதாகிய	वशे	தன்வசத்தில்
तत्	அந்த	कृत्वा	செய்துகொண்டு
वाक्यं	மொழியை	मद्भ्यः	அங்கதனுக்கு
		न्यवेशयत्	உட்படுத்தினார்.

अङ्गदीया पुरी रम्या द्भ्यः निवेशिता । रमणीया सुगुप्ता च रामेणाक्लिष्टकर्मणा ॥

अक्लिष्टकर्मणा	{ மனோபீஷ்டங்களை எல்லாம் கஷ்டமின்றி செய்துமுடிக்கவல்ல வராகிய	रम्या	தேஹாரோக்கியத்திற் கேற்றதாம்,
रामेण	ஸ்ரீராமரால்	सुगुप्ता हि	சத்ருக்களினிடஞ்சுறு க்கிடமாகாததுமான
मद्भ्यः	அங்கதனுக்கு	अङ्गदीया	அங்கதியமெனும்
रमणीया च	ரமணியமானதும்	पुरी	ஸ்ரீ நகரமானது
		निवेशिता	நிருமிக்கப்பட்டது.

चन्द्रकेतोस्तु मल्लस्य मल्लभूम्यां निवेशिता । चन्द्रकान्तेति विख्याता दिव्या स्वर्गपुरी यथा ॥

मल्लस्य	ஸுலலனாகிய	दिव्या तु	அழகுவாய்ந்ததாய்
चन्द्रकेतोः	சந்திரகேதுவுக்கு	चन्द्रकान्ता इति	சந்திரகாந்தமெனும்
मल्लभूम्यां	மல்லபூமிபெனும் தேசத்தில்	विख्याता	பெயருள்ளது
स्वर्गपुरी यथा	தேவர்காம்போன்ற தாய்	निवेशिता	நிருமிக்கப்பட்டது.

ततो रामः परां प्राति लक्ष्मणो भरतस्तथा । ययुर्बुद्धे दुराधर्षा अभिषेकं च चक्रिरे ॥

யுத்தே	போரில்	சுக்கிரே	செய்கிறதார்கள்.
दुराधर्षा:	சுலியாதவர்களாகிய	ततः	அதனால்
रामः	ஸ்ரீராமரும்	परां	அதிக
भरतः	பாத்தரும்	प्राति च	மனஸ்துஷ்டியையும்
लक्ष्मणः तथा	வந்தமணனும்	ययुः	அனுபந்தார்கள்.
अभिषेकं	அபிஷேகத்தை		

अभिषिच्य कुमारौ स मस्थापयति राघवः । अङ्गदं पश्चिमां भूमिं चन्द्रकेतुमुदञ्चलम् ॥

सः	அந்த	अङ्गदं	அங்கதனை
राघवः	ஸ்ரீராமவர்	पश्चिमां	மேற்கு
कुमारौ	குமாரர்களிருவரும்	भूमिं	தேசத்திற்கும்
		चन्द्रकेतुं	சந்திரகேதுவை
अभिषिच्य	அபிஷேகம் செய்கித்	उदङ्मुखं	வடக்குநோக்கிற்கும்
	தருளியபின்னர்	मस्थापयति	பிரயாணப்படுத்தி
			அனுப்பினார்.

अङ्गदं चापि सौमित्रिलक्ष्मणोऽनुजगाम ह । चन्द्रकेतोस्तु भरतः पार्ष्णिप्रातो वभूव ह ॥

सौमित्रि:	சுமீத்ராதேவியரின்	अनुजगाम	உதவிபாடச் சென்றார்.
	புதல்வராகிய	भरतः अपि	பாத்தரும்
लक्ष्मणः ह	வந்தமணனோ	चन्द्रकेतोः तु	சந்திரகேதுவுக்கும்
अङ्गदं च	அங்கதனுக்கும்	पार्ष्णिप्रातः	உதவிக்கட்டிவிட்டார்.
		वभूव ह	ஆயினார்.

लक्ष्मणस्त्वङ्गदीयायां संवत्सरमथोषितः । पुत्रे स्थिते दुराधर्षे हयोध्यां पुनरागमन् ॥ १३ ॥

अङ्गदीयायां	அங்கதவாகரத்தில்	लक्ष्मणः तु	வந்தமணன்
अथ	அப்பொழுது	संवत्सरं	ஒரு வருஷமாக
पुत्रे	புதல்வன்	वपि:	வளிக்கின்ற
दुराधर्षे	{ ஒப்புயர்வில்லாதபடி கொண்டாடத்தக்க வண்ணமாய்	अयोध्यां	அயோத்யாநகருக்கு
स्थिते हि	அரசு புரிந்துவருகையில்	पुनः	திரும்பி
		आगमन्	உத்தேசிவார்.

भरतोऽपि तथैवोष्य संवत्सरमतोऽधिकम् । अयोध्यां पुनरागम्य रामादावुवास्त सः ॥

सः भरतः अपि	அந்த பாத்தரும்	अयोध्यां	அயோத்தியநகருக்கு
तथा	அவ்வண்ணமே	पुनः	திரும்பி
संवत्सरं	ஒரு வருஷமாக	आगम्य	திரும்பிவந்ததோடு
इव	சற்றேறாம்குறைய	रामादां	ஸ்ரீராமாத் திருவடிகளை
अधिकं	அதிகமாய்		
तस्य	தங்கியிருந்துவிட்டு	उवास्त	கொழுது காண்கழித்
अतः	அவ்விடமிருந்து		தவிர.

उभौ सौमित्रिभरतौ रामपादावनुव्रतौ । कालं गतमपि स्नेहाच्च जज्ञातेऽतिधार्मिकौ । १५॥

अतिधार्मिकौ	மஹா தருமவீரன் கனான	अनुव्रतौ	{ தருமநெறி தவருது நேரமுதுவர், தவர்க ளாய்
सौमित्रिभरतौ	பாதரும் ஸக்தமணரு	कालं	காலம்
उभौ अपि	இருவர்களும் [மரகப]	गतं	செல்வதை
स्नेहाच्च	அன்பினால்	न जज्ञाते	அறியாமலிருந்தார் கள்.
रामपादौ	மூராமாது திருவடி களை		

एवं वर्षसहस्राणि दश तेषां ययुस्तदा । धर्मे प्रयतमानानां पौरकायेषु नित्यदा ॥ १६ ॥

तदा	அக்காலத்தில்	प्रयतमानानां	அசஞ்சல ஆஸக்தி கொண்ட
एवं	இவ்விதமாய்	तेषां	அவர்களுக்கும்
पौरकायेषु	பிரணைகளைப் பரிபாலி த்தவருவதில்	दश	பத்த
धर्मे	தருமநெறியில்	वर्षसहस्राणि	ஆயிரமாண்டுகள்
नित्यदा	ஸர்வகாலமும்	ययुः	கழிந்தன.

विहृत्य कालं परिपूर्णमानसाः श्रिया वृता धर्मपथे परे स्थिताः ।

त्रयः समिद्धा इव दीप्ततेजसो महाध्वरे साधु हुताख्योऽजयः ॥ १७ ॥

परिपूर्णमानसाः	மனதில் குறையென்ப தே இல்லாதவர்களாய்	महाध्वरे	பெரியதொரு யாகத் திலே
परे	ஸர்வோத்திருந்த	साधु	நன்றாய்
धर्मपथे	தருமநெறியில் [மான]	हुताः	ஆலாபதிகள் செய்வப் பட்டு
स्थिताः	அசஞ்சல ஆஸக்தி கொண்டவர்களாய்	समिद्धाः	புகைபின் நிக் கொழுந் துளிட்டுடரியும்
श्रिया	அமரனுஷங்கத்தியால்	त्रयः	மூன்று
वृताः	எதையும் செய்து முடித்தவர்களுமான	अजयः	அக்கினிகள்
अजयः	மூவர்களும்	इव	என
कालं	காலத்தை	दीप्ततेजसः	தேஜோமயமாய்
विहृत्य	கழித்துக்கொண்டு		ஜ்வலித்தார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे द्व्युत्तरशततमः सर्गः ॥



अुत्तरशततमः सर्गः—பாற்றமமுன்றாவது ஸர்க்கம். || 103 ||

காலரூபாபரணம்—காலகுத்திரன் வருவது.

कस्य चित्रव्य कालस्य रामे धर्मपथे स्थिते । कालस्तापसरूपेण राजद्वारमुपागमत् ॥१॥

ராமே	ஸ்ரீராமர்	அய	பிறகு
धर्मपथे	தருமபெறியில்	कालः	காலகுத்திரமுர்த்தி
स्थिते तु	அசஞ்சல ஆவத்திபுட லிருந் தாவருணையில்	तापसरूपेण	தபசிவரூபத்தை தரித்துக்கொண்டு
कस्यचित्	கிவ	राजद्वारं	அரண்மனை வாயிலில்
कालस्य	காலத்திற்கு	उपागमत्	வந்துசேர்ந்தார்

सोऽब्रवील्लक्ष्मणं वाक्यं धृतिमन्तं यशस्विनम् । मां निवेदय रामाय संप्राप्तं कार्यगौरवात् ॥
दूतोऽस्म्यतिबलस्याहं महर्षेरमितौजसः । रामं दिदृक्षुरायातः कार्येण हि महाबल ॥ ३ ॥

सः	அவர்	महर्षेः	பிரம்மதேவருடைய
धृतिमन्तं	நிச்சலபுத்தியுடையவ ரென	दूतः	தூதனுய்
यशस्विनं	மகாபுகழ்பெற்றவராக கொ	कार्येण	ஒரு காரியமாய்
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து	रामं	ஸ்ரீராமரை
वाक्यं	இந்த மொழியை	दिदृक्षुः	கேடில் பார்த்தேன் உயவனுய்
अब्रवीत्	கொன்னார்;	कार्यगौरवात्	காரியத்தின் கௌர வானே [வத்தால்
महाबल	"அதிகமார்த்திய சாஸ்பே!	आयातः अस्मि	இங்குவந்திருக் கிறேன்.
अतिबलस्य	ஊர்வலவல்லவரும்	रामाय	ஸ்ரீராமருக்கு
अमितौजसः	ஊர்வஸ்குஷ்டகரத் தாவமாயிய	मां	என்னை
		संप्राप्तं	வந்திருக்கிறதாய்
		निवेदय	நி அறின."

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा सौमित्रिस्त्वरयाऽन्वितः । न्यवेदयत रामाय तापसं तं समागतम् ॥

सौमित्रिः	ஸக்திமணர்	तं	அந்த
तस्य	அவரது	तापसं	தவசி
तत् वचनं	அம்மொழியை	समागतं	வந்தகாத்திருப்பதை
श्रुत्वा	சிரிமற்கொண்டு	रामाय	ஸ்ரீராமிடம்
स्वरया	அவசரகாரியமாய்	न्यवेदयत	இப்படி அறிக்கை செய்தார்:
अन्वितः	மனதிற்கொண்டு		

जयस्व राम धर्मेण उभौ लोकौ महायुते । दूतस्त्वां द्रष्टुमावातस्तपसा भास्करमभः ॥५॥

महायुते	"மதுரைவைபவசாளி யாகிய	तपसा	தவத்தின் மகிமைபால்
राम	ஸ்ரீராம!	भास्करमभः	{ சூரியன்போன்ற ஒளி கொண்டிருவதற்கு கின்ற
धर्मेण	தருமத்தையே கடை ப்பிடித்திருப்பதால்	दूतः	ஒரு தூதர்
लोकौ	இறைவனாகும் பாலோகம்	श्वौ	தேவர்களை
उभौ	இரண்டிலும் [ஆகிய	दृष्टुं	தரிசிக்க
जयस्व	'ஜயஸி ஜயிப்பவ.'	आवातः	வந்திருக்கின்றார்."

तद्वाक्यं लक्ष्मणेनोक्तं श्रुत्वा राम उवाच ह । प्रवेश्यतां मुनिस्तात महौजास्तस्य वाक्यधृत् ॥

लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணரால்	रामः	ஸ்ரீராமர்
उक्तं	சொல்லப்பட்ட	उवाच	இப்படி நியமித் தருகிறார் :
तत् वाक्यं	அம்மொழிக்கு	तात	"குழந்தாய் :
श्रुत्वा	திருந் செவிகாய்த்து	मुनिः	முனிவர்
तस्य	அவருடைய	प्रवेश्यताम्	உள்ளே அழைத் துவரப்பட்டும்."
वाक्यधृत् ह	விண்ணப்பத்தை அறிந்தவராய்,		
महौजाः	மதுரை மதுரிமை பொற் தவராகிய		

सौमित्रिस्तु तथेत्युक्त्वा प्रावेशयत तं मुनिम् । ज्वलन्तमिव तेजोभिः प्रदहन्तमिवांशुभिः ॥

सौमित्रिः	லக்ஷ்மணர்	अंशुभिः	ஒவ்வொரு அலையவன் களின் ஒளிகளால்
तथा	"அப்படியே செய்	ज्वलन्त इव	சூரியபகவானைப் போ லிருக்கின்றவருமான
इति	என்று [இதேன்"	मुनि	முனிவேஷம் பூண் டிருந்த
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு,	तं	அவரை
तु	உடனே	प्रवेशयत	உள்ளே எழுந்தருளத் செய்தார்.
तेजोभिः	தெய்வங்களுக்குரிய பிரைபகளால்		
प्रदहन्त इव	அக்னியைப் போலிரு க்கின்றவரும்		

सोऽभिराम्य रघुश्रेष्ठं द्रप्यमानं स्वतेजसा । ऋषिर्धुरया वाचा वर्षस्वेत्याह राघवम् ॥८॥

ऋषिः	முனிவேஷம் பூண்	राघवं	ஸ்ரீராகவரை
सः	அவர் [டிருந்த	अभिराम्य	தரிசித்தா
रघुश्रेष्ठं	ரகுரூப நிலைகளும்	वर्षस इति	"பல்லாண்டு பல்லா ண்டு" என்கிற
स्वतेजसा	பிரதிக்குண தெய்வத் தன்மையால்	मधुरया	மதுரமான
द्रप्यमानं	தேஜோமயமாய் விளங் குபவருமான	वाचा	சொந்தக்கொண்டு
		आह	வாழ்த்துகார்.

तस्मै रामो महातेजाः पूजामर्घ्यपुरोगमाम् । ददौ कुशलमव्ययं प्रथुमेवोपचक्रमे ॥ ९ ॥

महातेजाः	மகாதேஜோகாஞ்சிய	पूजं	வந்தன வழிபாட்டை.
रामः	ஸ்ரீராமர்	ददौ	செய்தருளினார்.
तस्मै	அவருக்கு	कुशलं प्रष्टुं	குசலத்தை வினாவ
अर्घ्यपुरोगमां	அர்க்கியம் முதலிய வைகளை முதலில் செய்து	आयं एव	எற்ற ஸமயத்தையே
		दत्तचक्रमे	எதிர்பார்த்துக் காத்துயின்றனர்.

पृष्ट्व कुशलं तेन रामेण वदतां वरः । आसने काञ्चने दिव्ये निषसाद महायशाः ॥

वदतां	தெய்வதேஜுனைப் பெற்று விளக்குகிற வர்களில்	दिव्ये	தீவ்மமான
वरः	உத்தமரான	आसने	ஒர் ஆசனத்தில்
महायशाः	பிரசித்திபெற்றவராகிய அவர்	निषसाद	எழுந்தருளினார்.
काञ्चने	ஸ்வர்க்கத்தாலியற்றப் பட்ட	च	அதன்பின்னர்
		तेन	அந்த
		रामेण	ஸ்ரீராமரால்
		कुशलं	குசலம்
		पृष्टः	வினாசப்பட்டார்.

तमुवाच ततो रायः स्वागतं ते महामुने । शपथस्य च वाक्यानि यतो दूतस्त्वमागतः ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	तमु	தேவரீர்
ततः	அப்பொழுது	यतः	எவர்தமிருந்து
तै	அவரைப் பார்த்து	दूतः	தூதகொண்டுவந்த வராய்
उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி னார் :	आगतः	எழுந்தருளியிருக் கின்றீர்?
महामुने	"உன்னத்திலுள்ளதை அறிவும் மறாநே!	वाक्यानि च	சொல்லியனுப்பிய மொழிக்களையும்
ते	தேவரீர்	शपथस्य	சியத்தருள்க."
स्वागतं	நன்மைத்துடன்நான் செய்யும் மரியாதை வை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.		

चोदितो राजसिंहेन मुनिर्वाक्यमभाषत । द्दन्दमेतत्प्रवक्तव्यं हितं वै ययवेक्षसे ॥ १२ ॥

राजसिंहेन	ராஜோத்தமரால்	अवेक्षसे	தேவரீர் திருவுள்ளத் கில் பற்றியிருக்கிறீர்
चोदितः	வினாசப்பட்டவராகிய	ययि	என்கிற பகஷத்தில்
मुनिः	முனிலேஷும் தரித் திருந்த அவர்	एतत्	இது
वाक्यं	இந்த மொழியை	द्वन्द्वं	காமிருவரும் தனியே இணக்கையில்
अभाषत	திருவாய்மலர்ந் ந்தருளினார் :	पञ्चकन्याम्	பொஸ்தாபிக்கத் தக்கது"
हितं वै	"நன்மை புரிதலையே		

यः शृणोति निरीक्षेद्वा स बध्यो भविता तव । भवेद्वा मुनिमुख्यस्य वचनं यद्यपेक्षसे ॥

मुनिमुख्यस्य	{ “உள்ளத்திலுள்ளதை உள்ளபடி அறிவதில் முதல்வருடைய (பிர ம்மதேவருடைய)	यः	மற்றொருவனேனும் ஒருவன்
वचनं	விண்ணப்பத்தை	शृणोति	கேட்டாலும் சரி
अपेक्षसे	தேவரீர் செவிகொண் ட இஷ்டப்படுகின் றீர்	निरीक्षेद् वा	பார்த்தாலும் சரி
यदि	என்கிறபடியுத்தில்	सः	அவன்
		तव	தேவரீரால்
		भविता बध्यः	மாணதண்டனைக்குப் பாத்திரனாய்
		भवेत्	ஆகவேண்டும்.”

स तथेति प्रतिज्ञाय रामो लक्ष्मणमब्रवीत् । द्वारि तिष्ठ महाबाहो प्रतिहारं विसर्जय ॥१४॥

सः रामः	அந்த ஸ்ரீராமர்	अब्रवीत्	இப்படி நியமித்தருளி
तथा इति	அங்கனமே செய்வ தாய்	महाबाहो	“மஹாபாகுவே! [ஊர்:
प्रतिज्ञाय	ஏற்றுக்கொண்டுவிட்டு	प्रतिहारं	வாசிலோனை
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து	विसर्जय	விடைகொடுத்தனுப்
		द्वारि	வாயிலில் [பிவிட்டு
		तिष्ठ	நீ காவல் காத்திரு.

स मे बध्यः खलु भवेत्कथाद्वन्द्वं समीरितम् । ऋषेर्मम च सौमित्रे पश्येद्वा शृणुयाच्च यः ॥

सौमित्रे	“லக்ஷ்மண!	यः च	மற்றொருவனேனும் மொருவன்
मम च	எனக்கும்	शृणुयात्	கேட்டாலும்சரி
ऋषेः	ரிஷிக்கும்	पश्येद् वा	பார்த்தாலும்சரி
समीरितं	இப்போது ஏற்பட்ட ருக்கின்றதாயி	सः	அவன்
	காக்கள் இருவர் மட் டும் இருந்து செய்யும் ஸம்பாஷணையை	मे	எனது
कथाद्वन्द्वं		बध्यः	மாணதண்டனைக்குப் பாத்திரனாய்
		भवेत् खलु	ஆகியே தீரவேண்டும்.”

ततो निक्षिप्य काकुत्स्थो लक्ष्मणं द्वारि संग्रहम् । तमुवाच मुने वाक्यं कथयस्वेति राघवः ॥

काकुत्स्थः	காகுத்தஸ்தர்	राघवः	ஸ்ரீராகவர்
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனை	तं	அவரைப்பார்த்து
द्वारि	வாயிலில்	इति	இப்படி
संग्रहं	காவல் காத்திருக்கும் படியால்	उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி
		मुने	“முனிவரே! [ஊர்:
निक्षिप्य	பொறுப்புக் காட்டி விட்டு	वाक्यं	நியமனத்தை
ततः	அதன்மேல்	कथयस्व	தேவரீர் சொல்லியரு ளலாம்.

यत्ते मनीषितं वाचयं येन वाऽसि समाहितः । कथयस्वाविशङ्कस्त्वं ममापि हृदि वर्तते ॥

தே	"அவரது	யேன	என்கிறபடியால்
மனிஷித்	திருவுண்ணாக்கிற	அவிஷ்டு: வா	மனதில் எதுவும் ஒளி
வாக்யம்	நியமணமானது		க்காதவராகவும்
यत्	எதுவே அது	समाहितः	மனதில் படபடப்பு
मम अपि	என்னுடையவும்		இன்னதவராகவும்
हृदि	இருதயத்தில்	असि	ஆகிரி.
वर्तते	இருக்கிறது	कथयस्व	சொல்லியருள்
			வீராக."

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे त्र्युत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 23834

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकः 3110

चतुर्दशतमः सर्गः—நூற்றாநாலாவது ஸர்க்கம். || 103 ||

ब्रह्मसन्देशकथनम्—பிரம்மாவின்னுடைய ஸந்தேசத்தைத் தெரிவிப்பது.

मृणु राजन्महासत्त्व यदर्थमहमागतः । पितामहेन देवेन प्रेषितोऽस्मि महाबल ॥ १ ॥

பிதாமஹேன தேவா	"பிரம்மதேவரால்	अहं	நான்
प्रेषिताः	இவ்விதம் அனுப்பப்	आगतः	இங்கு வந்திருக்கிறத
अस्मि	நான். [பட்டவன்	यदर्थं	எந்த கார்பத்திற்
महाबल	சகலியாத		காக்கோ அகாத
महासत्त्व	தர்மவெறியிலேயே	शृणु	{ சொல்லும் எனக்குத்
	இருக்கும்		திருச்செவ்வாய்த்த
राजन्	சக்கிரவர்த்தியாரே!		ருள்க.

तवाहं पूर्वके भावे पुत्रः परपुरुञ्जय । मायासम्भावितो वीर कालः सर्वसमाहरः ॥ २ ॥

பரபுரஜய	"தெய்வசத்ருக்களின்	तव	தேவரது
	சம்ஹாரகராகிய	पुत्रः	புதல்வனும்
वीर	ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்ணுவே!	सर्वसमाहरः	ஸகலத்தின் ஸம்
पूर्वके	முந்திய		ஹாரகரத்தாலாய்
भावे	எற்பாட்டில்	कालः	யமனென
अहं	நான்	मायासम्भावितः	தெய்வசத்தியால்
			படைக்கப்பட்டவன்.

पितामहश्च भगवानाह लोकपतिः प्रभुः । समयस्ते कृतः सौम्य स्वाष्टोकान्परिरक्षितुम् ॥

லோகபதி:	"ஸகலலோகஸ்ரேஷ்ட	ते	தேவரீருக்கு
	கர்த்தாவும்	स्वान्	தனது
प्रभुः	மகா காமர்த்தியகாலி	लोकान्	உலகங்களை
भगवान् च	பகவானுமாகிய [யும்	परिरक्षितुं	நெரில் ஆண்டு பரிபா
पितामहः	பிரம்மதேவர்		லித்தவருதெதற்கு
आह	இப்படி. சொல்லிய	समयः	நேரக்கிணங்கப்பட்ட
	ஹப்பியிருக்கிறார்;		காலமானது
सौम्य	"புணையாதலே!	कृतः	முடித்துவிட்டது.

संक्षिप्य हि पुरा लोकान्मायया स्वयमेव हि । महार्णवे शयानोऽप्सु मां त्वं पूर्वमजीजनः॥

पुरा	" பூர்வம்	लोकान् हि	லோகங்கள் எல்லாவற்றையும்
महार्णवे	பெருங்கடலில்	स्वयं एव	தன் உதரத்துக்குள்
अप्सु	ஐலத்தில்		ளேயே
शयानः	பள்ளிகொண்டிருந்த	संक्षिप्य	அடக்கிக்கொண்டு
त्वं	தேவரீர்	मां हि	என்னையே
मायया	தீவ்யசக்தியால்	पूर्व	முதலில்
		अजीजनः	ஸ்ருஷ்டித்தருளினீர்.

भोगवन्तं ततो नागपनन्तमुदकेशयम् । मायया जनयित्वा त्वं द्वौ च सत्त्वौ महाबलौ ॥
मधुं च कैटभं चैव ययोरस्थिचयैर्वृता । इयं पर्वतसम्वाधा मेदिनी चाभवन्मही ॥ ६ ॥

ततः	" அதன்மேல்	त्वं	தேவரீர்
उदकेशयं	ஐலத்தில் படுத்துக் கொண்டிருப்பதும்	जनयित्वा	சிருஷ்டித்தருளியபின்
भोगवन्तं च	சுகந்தருவதுமாகிய	इयं मही	இந்த உலகானது
अनन्तौ	திருவனந்தமெனும்	ययोः	அந்த இந்த இருவர் களுடைய
नागं च	ஆதிசேஷனையும்	अस्थिचयैः	உடம்புகளில் எலும்பு முதலிய சருமங்களால்
महाबलौ	மகாபலிஷ்டர்களான	वृता	ஏற்பட்டதாய்
मधुं च	மதுவும்	पर्वतसम्वाधा	பர்வதங்களால் மேடு பள்ளமாகவும்
कैटभं एव	கைடபன் எனப்படுகிறவனுமாகிய	मेदिनी च	{ புல், பூண்டுமுதலிய வைகள் முளைக்கக்கூடிய சாறழம்பியாகவும்
द्वौ	இரண்டு	अभवत्	ஆயிற்று.
सत्त्वौ	ஆசார்களைவும்		
मायया	தீவ்யசக்தியால்		

पथे दिव्येऽर्कसङ्काशे नाभ्यामुत्पाद्य मामपि । प्राजापत्यं त्वया कर्म मयि सर्वं निवेशितम् ॥

मां अपि	" என்கையும்	त्वया	தேவரீரால்
नाभ्यां	நாபியிலிருந்து	प्राजापत्यं	பிராஜபத்திய
दिव्ये	தீவ்யமாய்	कर्म	தொழில்
अर्कसङ्काशे	ஜோதிமயமாய் விளங்கிய	सर्वं	எல்லாமும்
पथे	தாமரை மலரில்	मयि	என்னிடத்தில்
उत्पाद्य	ஸ்ருஷ்டித்தருளி	निवेशितम्	பொதுப்புச்சாட்டி வைக்கப்பட்டது.

सोऽहं संन्यस्तभारो हि त्वामुपासे जगत्पतिम् । रक्षां विधत्स्व भूतेषु मम तेजस्करो भवान्॥

संन्यस्तभारः हि	{ " பொறுப்புச்சாட்டப் பெற்ற பாரத்தை வகிக்கும்	जगत्पतिं	ஜகத்பதியாகிய
सः अहं	அந்த நான்	(व)	தேவரீவர
		भवान्	தேவரீர்

मम
तेजसकरः

எனக்கு
வேண்டிய சக்தியை
அளிக்கின்றவராகவும்
தேவதைகள், மானி
டர்கள் இவர்கள் விஷ
யத்திலும் ஸ்தராவாக
கள் விஷயத்திலும்,

भूरेषु

रक्षां

பாதுகாக்கும்

தொழிலை

विवश

அளிக்கத்திருவுள்ள
பிரக்கவேண்டு'பென

उपासे

பரஸ்பரப்பணப் பண்
ணி பார்த்தித்தேன்.

ततस्त्वमपि दुर्धर्षांसस्माद्भावात्सनातनान् । रक्षार्थं सर्वभूतानां विष्णुत्वमुपजग्मिवान् ॥९॥

ततः

"ஆனதுபற்றி

भावान्

ஆசுவநுபத்தில்

त्वं

தேவரீர்

சின்று

तस्मात्

அந்த

दुर्धर्षाव्

மனோவாக்குக்கு

सर्वभूतानां

ஸகல தேவதைகளு
டையவும் மானிடர்
களுடையவும் ஸ்தா
வர்களுடையவும்

सनातनान् }
अपि }

காலதேசவஸ்துக்க

ளால் அளவிடமுடி

யாததுமான

रक्षार्थं

பாதுகாப்பிற்காக

विष्णुत्वं

மஹாலிங்கனுமாக

उपजग्मिवान्

வந்துதொன்றீர்.

अदित्यां वीर्यवान्पुत्रो भ्रातृणां वीर्यवर्धनः । समुत्पन्नेषु कृत्येषु तेषां साहाय्यं कल्पसे ॥

अदित्यां

"அதிதிபிணித்தில்

कृत्येषु

கிருத்யங்களில்

वीर्यवान्

மஹா வீர்யமுடைய

साहाय्य

உதவிரெய்ய

पुत्रः

புதல்வனாகி

वीर्यवर्धनः

வீர்யத்தை வளரச்

तेषां

அந்த

செய்கின்றவராய்

भ्रातृणां

பிராதாக்களுக்கு

कल्पसे

தேவரீர் காத்தரு

समुत्पन्नेषु

அப்போதைக்கப்

ளீரீர்.

போது னம்பலிக்கும்

स त्वं विश्वास्यमानासु प्रजासु जगतां वर । रावणस्य वधाकाङ्क्षी मानुषेषु मनोऽदधाः ॥

जगतां

"பிரபஞ்சங்களுக்

सः त्वं

அந்ததேவரீர்

वर

கெல்லாய்

रावणस्य

ராவணனுடைய

मानुषेषु

மனிதர்களும்

वधाकाङ्क्षी

வதத்தை எண்ணின

प्रजासु

பிரஜைகளும்

வராய்

विश्वास्यमानासु

அஞ்சி நடுக்கிக்

मनः

திருவுள்ளத்

கிடக்கையில்

தீருத்ததை

अदधाः

வெளிவிட்டருளிரீர்.

दश वर्षसहस्राणि दश वर्षशतानि च । कृत्वा वासस्य नियतिं स्वयमेवात्मना पुरा ॥

पुरा

"அப்பொழுதே

वर्षसहस्राणि

ஆபிரமண்டுகளும்

आत्मना एव

தேவரீராலேயே

दश

பத்து

स्वयं

தனது அபிப்பிராய

वर्षशतानि च

தது ஆண்டுகளென

மாய்

वासस्य

சூலைகத்தில் வளிப்

नियतिं कृत्वा

காலநீண்டபத்தின்

दश

பத்து

[பதற்கு

எல்லா காணப்பட்ட
முருக்கிறது.

स त्वं मनोमयः पुत्रः पूर्णायुर्भानुषेधिव । कालो नरवरश्रेष्ठ समीपमुपवर्तितुम् ॥ १३ ॥

மனோமய: { "ஆத்மார் த்தமான,
உலகிற்கு சம்பந்த
மில்லாத

புரு: புத்திரராகிய

ச:ன் அந்த தேவரீர்

ஐஹ இவ்வுலகில்

மானுபேசு மானிடர்களிடத்தில்

यदि भूयो महाराज भजा इच्छस्युपासितुम् ।

பிதாமஹ: பிரம்மதேவரீர்

एव இப்படியும்

आह விண்ணப்பம்

செய்தார் :

महाराज "எல்லோரையுமானும்

वीर ஸ்ரீ மஹாலிஷ்ணுவே!

अथवा विजिगीषा ते सुरलोकाय राघव । सनाथा विष्णुना देवा भवन्तु विगतज्वराः ॥

ரா஘வ: "தேவ ராகவ!

वा அல்லது

ते தேவரீருடைய

सुरलोकाय தேவலோகத்திற்கு

विजिगीषा मय: தலைமையாபிருக்கத்
திருவுள்ளமென்றால்

श्रुत्वा पितामहेनोक्तं वाक्यं कालसमीरितम् ।

பிதாமஹேன: பிரம்மதேவராகவ

उक्तं சொல்லியனுப்பப்

பட்டதும்

कालसमीरितं யமனுல் கூறப்பட்ட

டதுமான

वाक्यं விண்ணப்பத்திற்கு

श्रुत्वा திருச்செவ்வாய்த்

राघव: ஸ்ரீராகவர்

श्रुत्वा मे देवदेवस्य वाक्यं परमश्रुतम् ।

देवदेवस्य "பிரம்மதேவருடைய

परम மிக்க

श्रुतं உத்தரமான

वाक्यं மொழியை

श्रुत्वा हि கேட்டதானும்

तव உனது

पूर्णयु: { வலிக்கவேண்டிய ஆ
யுள்ளவு ஸ்ரீராமராகி
விட்டது.

नरवरश्रेष्ठ தேவ புருஷோத்தம!
उपवर्तितुं திரும்பி எழுந்தருளு
வதற்கு

काल: எற்றகாலமானது

समीरम् நெருங்கிவிட்டது "

वस वा वीर भद्रं त एवमाह पितामहः ॥

ते भद्रं தேவரீருக்கு மங்கள
முண்டாகட்டும்.

भूय: இன்னும்

प्रजा: பிரஜைகளை

उपासितुं நெரில் பரிபாலிக்க

इच्छसि यदि वा திருவுள்ளமாயின்

वस தங்கியிருக்கலாம்.

देवा: தேவர்கள்

विष्णुना ஸ்ரீ மஹாலிஷ்ணு
வால்

सनाथा: பாதுகாக்கப்பட்ட
டவர்களால்

विगतज्वरा: மனங்கவலையற்றவர்
भवन्तु ஆவார்கள். " [களால்

राघव: प्रहसन्वाक्यं सर्वसंहारमब्रवीत् ॥

सर्वसंहारं { ஸர்வஸம்ஹாராகரைப்
பார்த்து (யமனைப்
பார்த்து)

प्रहसन् புன்னகைசெய்தருளி,

वाक्यं இந்த மொழியை

अब्रवीत् திருவாய்மலர்ந்தருளி

ஐவர்:

श्रुत्वा मे देवदेवस्य वाक्यं परमश्रुतम् ।

प्रीतिर्हि महती जाता तत्रागमनसम्भवा ॥ १७ ॥

आगमनसंभवा வரவால் ஏற்பட்டது

மான

प्रीति: ஸந்தோஷமானது

मे எனக்கு

महती அதிகமாய்

जाता உண்டாகியிருக்கிறது.

अयाणामपि लोकानां कार्यार्थं मम सम्भवः । भद्रं तेऽस्तु गमिष्यामि यत एवाहमागतः ॥

अयाणां	“மூன்று	அஃ அஃ:	நான் வந்தது
लोकानां अपि	உவகங்களுக்கும்	यतः एव	எவ்விடத்திலிருந்தோ
कार्यार्थं	{ ஆகவேண்டிய காரியத் தை முடிப்பதின் பொருட்டு	गमिष्यामि	அவ்விடத்திற்கே
मम सम्भवः	எனது அவதாரம்.	ते भद्रं भस्तु	திரும்பிவருகிறேன்.
			நீ வந்த காரியம் நல்ல தாய் முடிபட்டும்.

हृद्रतो ह्यसि सम्प्राप्तो न मे तत्र विचारणा । मया हि सर्वकृत्येषु देवानां वशवर्तिना ॥ १९ ॥

हृद्रतो	“ஹர்வனம்ஹாரத்	हि अपि	இருக்கிறீர்.
ह्यसि	தொழிற்குரியவனே!	सस	இவ்விஷயத்தில்
सम्प्राप्तो	நான்முதன்	विचारणा न	ஆலோசனை செய்வ வேண்டாம்.
न मे	சொல்லியனுப்பியிருக் கிறது	सर्वकृत्येषु	எல்லாக்காரியங்களி லும்
तत्र	எதுவோ அது அப் படியே	देवानां	தேவதைகளுடைய
विचारणा	தருணம்பிரதாயத் திற்கு ஒத்தவராயும்	वशवर्तिना	இவ்வப்படி நடக்கும்
मया	எனது	मया	என்னால்
हिरतो	எண்ணத்திலிருப்பவ ராகவும்	स्वातन्यं हि	எற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டியதே.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे चतुरश्रशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23853



उत्तरकाण्डे अदितः श्लोकः 3129

पञ्चोत्तरशततमः सर्गः—நாற்றைந்தாவது எளக்கம். ॥ १०५ ॥

दुर्वासससमागमः—தூர்வாஸமுனி வருவது.

तथा तयोः संवदतोर्दुर्वासा भगवानृषिः । रामस्य दर्शनाकाङ्क्षी राजद्वारमुपागमत् ॥१॥

तथा	அவ்வண்ணம்	ऋषिः	முனிவர்
तयोः	அவ்விருவர்களும்	रामस्य	ராமரது
संवदतोः	ஸம்பாஷனை செய்து கொண்டிருக்கையில்	दर्शनाकाङ्क्षी	அன்னிதானத்தத் கார்டவராய்
भगवान्	மகா பூஜார்த்தராகிய	राजद्वारं	அரண்மனை வாயிலில்
दुर्वासाः	தூர்வாஸ	उपागमत्	வந்துசென்றார்.

सोऽभिगम्य तु सौमित्रिमुवाच ऋषिसत्तमः ॥ २ ॥

सः	அந்த	तु	அப்பொழுது
ऋषिसत्तमः	முனிவர் பெருமான்	अभिगम्य	அக்கிருக்கக்கண்டு
सौमित्रि	ஸௌமித்ராதேவியா - நின்புதல்வரை	उवाच	இப்படி ஆக்குமித் தார்:

रामं दर्शय मे शीघ्रं पुरा मेऽय्योऽतिवर्तते

॥ ३ ॥

मे "எனது
अर्थः காரியம்
अतिवर्तते இப்பொழுதே தாமத
ப்பட்டிருக்கிறது.

पुरा முதலில்
शीघ्रं உடனே
रामं ஸ்ரீராமரை
मे எனக்கு
दर्शय காட்டுக."

मुनेस्तु भाषितं श्रुत्वा लक्ष्मणः परवीरहा । अभिवाद्य महात्मानं वाक्यमेतदुवाच ह ॥४॥

परवीरहा மற்றொரு விஷ்ணு
அவதாரமாகிய

ह इப்பொழுது
महानां ह மஹாத்மாவையே
பார்த்து

लक्ष्मणः ஸக்தமணர்
मुनेः முனிவரது
भाषितं மொழிக்கு
श्रुत्वा திருச்செவியசப்தது

अभिवाद्य அடிபணிந்து வணங்கி
एतत् இந்த
वाक्यं மொழியை
उवाच புகன்றார்:

किं कार्यं ब्रूहि भगवन्को वाऽर्थः किं करोम्यहम् ।

व्यग्रो हि राघवो ब्रह्मन्मुहूर्तं प्रतिपास्यताम्

॥ ५ ॥

भगन् "தேவ பிரம்மன் !
राघवः ஸ்ரீ ராகவர்
व्यग्रः வேறு ஒரு காரியமாயி
रि -ஆகையால்
मुहूर्तं ஒரு முகூர்த்தகாலம்
प्रतिपास्यतां தாமதிக்கவேண்டிய
रि -ருக்கிறது.
भगवन् ஸ்வாமி !
कार्यं ஆகவேண்டிய காரியம்

किं என்ன ?
अर्थः விஷயத்தின் பிரபாவம்
कः எத்தன்மையது ?
वा அல்லது
अहं அடியேன்
कोमि இப்பொழுது செய்ய
रि -சீதருவது
कि யாதேனுமுண்டோ ?
ब्रूहि தேவரீர் ஆக்ஞாபித்
तருள்க."

तच्छ्रुत्वा ऋषिशार्दूलः क्रोधेन कलुषीकृतः । उवाच लक्ष्मणं वाक्यं निर्दहन्निव चक्षुषा ॥

तत् श्रुत्वा அதற்குச் செவியசப்த
ऋषिशार्दूलः முனிவர் பெருமான்
क्रोधेन கோபத்தினால்
कलुषीकृतः மெய்மறந்தவராய்

लक्ष्मणं ஸக்தமணரைப்
चक्षुषा கண்ணால் [பார்த்து
निर्दहन् इव கொளுத்துவதின் மாதிரி
वाक्यं போலாக
उवाच இந்த மொழியை
मो -மொழிந்தனர்:

अस्मिन्क्षणे मां सौमित्रे रामाय प्रतिवेदय

॥ ७ ॥

सौमित्रे "தேவ ஸௌமித்ரே !
अस्मिन् இந்த
क्षणे நிமிஷமே

रामाय ஸ்ரீராமர் முன்னிலை
मां என்னை [யில்
प्रतिवेदय கொண்டுபோய்விடு
வாயாக

अस्मिन्क्षणे मां सौमित्रे न निवेदयसे यदि । विषयं त्वां पुरं चैव शपिष्ये राघवं तथा ॥
भरतं चैव सौमित्रे युष्माकं या च सन्ततिः ॥ ८ ॥

சৌமित्रே	“தேற ஸௌமித்ரே!	भारत एव	பாத்திரையும்
अस्मिन्	இந்த	राघवं तथा	சாக்கவிரையும்
क्षणे	நிமிஷமே	युष्माकं	உங்களது
मां	என்னை	सन्ततिः	ஸந்ததி
निवेदयसे न यदि	நீ கொண்டுபோய்விடா என்றால்	या च	சாதுவோ அனாதையும்
सौमित्रे	தேற ஸௌமித்ரே!	पुरं च	நகரையும்
त्वां च	உன்னையும்	विषयं एव	சாட்டையும்
		शपिष्ये	சபித்துவிடுவேன்.

न हि शक्याम्यहं भूयो मन्युं धारयितुं हृदि । तच्छ्रुत्वा घोरसङ्काशं वाक्यं तस्य महात्मनः ॥
चिन्तयामास मनसा तस्य वाक्यस्य निश्चयम् ॥ ९ ॥

हि	“எனெனில்	महात्मनः	மஹாஹுபாபாது
अहं	நான்	घोरसङ्काशं	கோபமாண
हृदि	எதிலும் முக்கியமாக புன்னதில்	वाक्यं	மொழிக்கு
भूयः	அதிகமாயுள்ள	श्रुत्वा	செவிகாட்டித்து
मन्युं	சங்கடத்தை	तत्	அப்படி இருப்பதால்
धारयितुं	பொறுத்துக்கொள்ள	तस्य वाक्यस्य	அந்தச் சொல்லின்
शक्यामि न	முடியாமலிருக்கி	निश्चयं	நருத்தை
तस्य	அந்த [தேன்.]	मनसा	மனத்தில்
		चिन्तयामास	ஆலோசனை செய்தார்.

एकस्य मरणं मेऽस्तु मा भूत्सर्वविनाशनम् । इति बुद्ध्या विनिश्चित्य राघवाय न्यवेदयत् ॥

मे	என்	इति	என்று
एकस्य	ஒருவனுக்கு	बुद्ध्या	தண்ணறிவால்
मरणं	மரணம்	विनिश्चित्य	நிச்சித்திக்கொண்டு
अस्तु	கொளிக.	राघवाय	ஸ்ரீராமருக்கு
सर्वविनाशने	ஸகலருக்குமுழிவு	न्यवेदयत्	தெரிவித்தார்.
मा मूर्	உண்டாகவேண்டாம்		

लक्ष्मणस्य वचः श्रुत्वा रामः कालं विस्मय च । निस्सृत्य त्वरितं राजा अत्रेः पुत्रं ददर्श ह ॥

लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணனது	विस्मय च	கிடைக்காதித்தனுப்பி
वचः	விண்ணப்பத்திற்கு	त्वरितं	சுடக்கென [கிட்ட
श्रुत्वा	திருக்கொசெவிகாட்டித்து	निस्सृत्य	கொளியில் ஒடிவந்து
राजा	பிரபுவாகிய	अत्रेः	அத்திரின்
रामः	ஸ்ரீராமர்	पुत्रं	புத்திரரை
कालं	காலஞ்நிரூபித்திரு	वदर्श	கண்டார்
		ह	காண்!

सोऽभिवाद्य महात्मानं ज्वलन्तमिव तेजसा । किं कार्यमिति काकुत्स्थः कृताञ्जलिरभाषत ॥

ச:	அந்த	அभिவாத	வணங்கி அபிவாதனம்
காகுத்ய:	காகுத்யர்		பண்ணி
தேஜஸா	தேஜஸால்	கதாஜநி:	அஞ்சலிஹஸ்தராய்
ஜ்வலந்த் இவ	அக்கினியென ஜ்வலி	கார்யம்	"நியமனம்
	ததுக்கொண்டிருக்கும்	கி	என்ன?"
மஹாத்மான்	மஹாத்மாவை	இதி	என்று
		அபாஸத	கேட்டருளினார்.

तद्वाक्यं राघवेणोक्तं श्रुत्वा मुनिवरः प्रभुम् । प्रत्याह रामं दुर्वासाः श्रूयतां धर्मवत्सल ॥

ராகவே	ஸ்ரீராகவரால்	ராம்	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
தக்த்	மொழியப்பட்டதா	புறாஹ	இப்படி பதிலுரைத்
தத் வாச்யம்	அம்மொழிக்கு [கிய		தார்:
சுத்வா	திருச்செவி சாய்த்த	தர்மவத்சல	"தர்மத்தில் சலியாத
துர்வாஸா:	தூர்வாஸ		வரே!
முனிவர்:	முனிவர் பெருமான்	சுரீயதாம்	திருச்செவிசாய்க்க
புது	பிரபுவாகிய		பட்டும்.

अद्य वर्षसहस्रस्य समाप्तिस्तपसो मम । सोऽहं भोजनमिच्छामि यथासिद्धं तवानघ ॥

மம	"எனது	ச:	அந்த
வ்ஸஹஸ்ய	ஆயிரம் வருஷங்களா	அஹ்	நான்
	ய்ச்செய்துவந்த	தவ	தேவரீருக்கு
தபஸ:	தவத்திற்கு	யதாசித்	பாகம்செய்யப்பட்டிரு
அந	இப்பொழுது		க்கிறதெனாலேவோ அந்த
சமாதி:	முடிவு ஏற்பட்டது.	மோஜன	போஜனத்தை
அநய	புண்ணியாத்மாவே!	இச்யாமி	வேண்டுமின்றேன்."

तच्छ्रुत्वा वचनं राजा राघवः प्रीतमानसः । भोजनं मुनिमुख्याय यथासिद्धमुपाहरत् ॥

ராஜா	பிரபுவாகிய	யதாசித்	சமைக்கப்பட்டிருந்
ராகவ:	ஸ்ரீராகவர்		தது எனாலேவோ அந்த
தத்	அந்த	மோஜன	போஜனத்தை
வசனம்	நியமனத்தை	முனிமுக்யாய	முனிவர் பெருமான்
சுத்வா	எற்றுக்கொண்டு		ஹுக்கு
பிரீதமானஸ:	உள்ளம் குளிர்ந்தவ	தபாஹத்	அளித்தார்.
	ராஜி		

स तु भुत्वा मुनिश्रेष्ठस्तदन्नमृतोपमम् । साधु रामेति सम्भाष्य स्वमाश्रममुपागमत् ॥

ச:	அந்த	த	அந்த
முனிசுரே:	முனிவர் பெருமான்	அந்	அன்னத்தை
அமூதோபம்	அமிருதம்போலிருந்த	சுபயா	அருந்தியிட்டு

து	இப்பொழுது	समाप्य	புகழ்ந்துவிட்டு
राम	"श्रीराम!	स्व	தனது
साधु	திருப்திகொண்டேன்"	आश्रमं	ஆசிரமத்திற்கு
इति	என்று	उपासमन्	எழுந்தருளினார்.
तस्मिन्नाते मुनिवरे स्वाश्रमं लक्ष्मणाग्रजः । संस्मृत्य कालवाक्यानि ततो दुःखमुपागमत् ॥			
तस्मिन्	அந்த	कालवाक्यानि	காலகுத்திரானது நிபர்
मुनिवरे	முனிவர் பெருமான்		தனைகளை
स्वाश्रमं	தமது ஆசிரமத்திற்கு	संस्मृत्य	நினைத்து
गते	போனபின்னர்	ततः	அதனால்
लक्ष्मणाग्रजः	லக்ஷ்மணனுக்குப்	दुःखे	ஆயாசத்தை
	பெரியவர்	उपासमन्	அடைந்தார்.

दुःखेन च सुसन्तप्तः स्मृत्वा तद्वोरदर्शनम् । अवाञ्मुखो दीनमना व्याहर्तुं न शशाक इ ॥

तत्	அப்படி	दीनमनाः	மனவேதனைப்படு
			கின்றவராய்
घोरदर्शनं	{ ஸாஸ்திரக்கமுடியாத வண்ணமாய் சம்பவித் திருப்பதை	अवाङ्मुखः च	தகைத்து நோக்கியவ
			ராயும்
स्मृत्वा	நினைத்து	सुसन्तप्तः	மிக்க தவிப்புண்டவ
			ராகி
दुःखेन	ஆயாத்தினால்	व्याहर्तुं इ	வரத்திறந்தபெச்சுக்கட
		शशाक न	முடியாமலிருந்தார்.

ततो बुद्ध्या विनिश्चित्य कालवाक्यानि राघवः ।

नैतदस्तीति निश्चित्य तूष्णीमासीन्महायशः

॥ १९ ॥

महायशः	மதரா யசஸ்வியாகிய	ततः	அதனால்
राघवः	ஸ்ரீ ராகவர்	एतन्	இது (மனவேதனைப்
बुद्ध्या	துண்ணறிவைக்	अस्ति न	ஆகாது [பதவது]
	கொண்டு	इति	என்று
कालवाक्यानि	காலகுத்திரமர்த்தியின்	निश्चित्य	மனதில் உறுதிசெய்
	நிபந்தனைகளை		தகொண்டு
विनिश्चित्य	தரணை முன்பின் ஆ	तूष्णीं	மௌனமாய்
	நோக்கிசெய்தது	आसीत्	இருந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे पञ्चोत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23872

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकः 3148

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे एकत्रिंशोऽङ्किर्वातमानकयामसङ्गः ॥

இவ்வீதம் சூதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஊர்த்தில் அச்வமேத யாகசாலையில் காணம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் முப்பத்தோராவது தினத்தில் காணம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.



[पुरा कुशलवाभ्यां श्रीरामसन्निधावश्वमेधयज्ञादे द्वाविंशति दिनेषु गीते श्रीमद्रामायणे
द्वाविंशोऽङ्गो उत्तरकाण्डे षडुत्तरशततमसर्गमारभ्य दशोत्तरशततमसर्गपर्यन्तं
(23873—24000 श्लोकाः) गीतम् । तस्मिन् दिने गीताः श्लोकाः 128]

[ஆதியில் குசன் ஸவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமனந்திடிலில் அச்வமேதயாகசாலையில்
முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில்
முப்பத்திரண்டாவது தினத்தில் உத்தரகாண்டத்தில் நூற்றாறுவது
ஸர்க்கம் முதல் நூற்றபாத்தாவது ஸர்க்கம் முடிய (23873—24000)
கானம் செய்யப்பட்டது. ஆன்று கானம் செய்யப்பட்ட சுலோக சங்கியை 128]

षडुत्तरशततमः सर्गः—नूत्रुणुवतु षर्ककम्. ॥ १०२ ॥

लक्ष्मणत्यागः, लक्ष्मणस्वर्गमनं च—लक्ष्मणனை इमुपपतुम्
लக்ஷ்மணன் ஸ்வர்க்கமடைவதும்.

अवाङ्मुखमथो दीनं दृष्ट्वा सोममिवापुतम् । राघवं लक्ष्मणो वाक्यं हृष्टो मधुरमब्रवीत् ॥

ஹ:	{ கடைபெற்றதெல்லாம் நியாயமென திரு வுள்ளத்தினுறதி கொண்டிருந்த	அபுத்	சாருக்கிரஸ்தனான
லக்ஷ்மண:	லக்ஷ்மணர்	சோம	சந்திரனை
அயோ	அப்பொழுது	இவ	போலிருப்பவராய்
ராघवं	ஸ்ரீராமவரை	दृष्ट्वा	கண்டு
अवाङ्मुखं	தலைகுனிந் துகொண்டு	मधुरं	துக்கசாந்தியை விளை விக்கத்தக்கதாகிய
दीनं	விவதண்ணராய்	वाक्यं	இந்த மொழியை
		अब्रवीत्	திருவாய்மலர்த்தருளி னார் :

न सन्तापं महाबाहो मदर्थं कर्तुमर्हसि । पूर्वनिर्माणवद्धा हि कालस्य गतिरीदृशी ॥ २ ॥

மஹாபாஹோ	“தேற மஹாபாஹோ!	हि	என்கிறபடியால்
कालस्य	காலத்தினுடைய	मदर्थं	அடியேனுக்காக
ईदृशी	இத்தன்மையான	सन्तापं	மனவேதனைக்கு
गतिः	கதி	कर्तुं	இடங்கொடுக்க
पूर्वनिर्माणवद्धा	பூர்வகர்மங்களின் பயன்	अर्हसि न	தேவரீர் திருவுள்ளம் கொள்ளலாகாது.

जहि मां सौम्य विस्त्रब्धं प्रतिज्ञां परिपालय । हीनप्रतिज्ञाः काकुत्स्थ प्रयान्ति नरकं नराः॥

சௌம்ய	“புன்யாத்மாவாகிய	नराः	மனிதர்கள்
काकुत्स्थ	காகுத்தரே!	नरकं	நரகத்தை
प्रतिज्ञां	{ வாக்களித்தவண்ண மே எனதையும் எப்ப வும் நிறைவேற்றுகி றதை	प्रयान्ति	அடைகிறார்கள்.
परिपालय	தேவரீர் பற்றியிருக்க வேண்டும்.	मां	என்னை
हीनप्रतिज्ञाः	சொன்னசொல்லைத் தவறி நடக்கும்	विस्त्रब्धं	திருவுள்ளத்தில் சிறி தும் கலக்கமுறாது
		जहि	தேவரீர் நிவாரணஞ் செய்வீராக.

यदि प्रीतिर्महाराज यद्यनुयाद्यता मयि । जदि मां निर्विशङ्कस्त्वं धर्मं वर्धय राघव ॥ ४ ॥

महाराज	"மேலொருவரில்லாத பிரபுவாகிய	यदि निर्विशङ्कः	உண்டெனில், மனோபலமுடைய
राघव	ஸ்ரீராகவ!		வராகி
स्य	தேவரீர்	मां	என்னை
मयि	என்னிடத்தில்	जदि	நிவாரணஞ்செய்தருள
प्रीतिः	பிரியம்		வேண்டும்.
यदि	உண்டென்கிற பகைத் திலும்	धर्मं वर्धय	அறத்தை ஒங்குவளரச்செய்
अनुयाद्यता	தனைய புரிதல்		விராக."

लक्ष्मणेन तथोक्तस्तु रामः प्रचलितेन्द्रियः । मन्त्रिणः समुपार्णाय तथैव च पुरोयसम् ॥

लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணரால்	रामः	ஸ்ரீராமர்
तु	இவ்விஷயத்தில்	प्रचलितेन्द्रियः	{ மனதைப் பூர்வதேகம் குக் கொண்டுவந்தவ
तथा	இவ்வண்ணம்		ராகி
उक्तः	{ உரைசெய்யப்பட்டத ற்குத் திருச்செவிகா ய்த்த	मन्त्रिणः एव पुरोयसं तथा च समुपार्णाय	மந்திரீமார்க்கையும் புரோஹிதனாரையும் வரவழைத்தார்.

अब्रवीच्च तदा वृत्तं तेषां मध्ये स राघवः । दुर्वासोऽभिगमं चैव मतिज्ञां तापसस्य च ॥ ६ ॥

सः	அந்த	दुर्वासोऽभिगमं	தர்வாஸமுனிவர் வந்
राघवः	ஸ்ரீராகவர்	च एव	தனதப் பற்றிடத்
तेषां	அவர்களுடைய		மான
मध्ये	முன்னிலையில்	वृत्तं	கடந்த விருத்தாக்
तापसस्य	அடியாளரொருவருக்கு		தத்தை
मतिज्ञां च	வாக்களித்திருந்த தைப் பற்றிடும்	तशः अब्रवीत्	அப்பொழுது சொன்னார்.

तच्छ्रुत्वा मन्त्रिणः सर्वे सोपाध्यायाः समागमन् । वसिष्ठस्तु महातेजा शक्यमेतदुवाच ह ॥

सोपाध्यायाः	புரோஹிதர்களுட னிருந்த	तु	அச்சமயத்தில்
मन्त्रिणः	மந்திரிமார்கள்	महातेजाः	மஹாதேவகுலசபைய
सर्वे	எல்லோரும்	वसिष्ठः	வசிக்கடர்மாதிரம்
तत् श्रुत्वा	அதைக் கேட்டு,	एतत्	இந்த
समागमन्	{ ஒருவரொருவருவர் ஆலோசனை செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.	वाक्यं	மொழியை
		उवाच ह	சொன்னார்.

रष्टमेतन्महाबाहो क्षयं ते रोमहर्षणम् । लक्ष्मणेन वियोगं च तव राम महायशः ॥ ८ ॥

மஹாயச: "மஹா யசஸ்வியாகிய
ராம ஸ்ரீராம!
மஹாபாதேஹா!
தேவரீருடைய
புதந் இந்த
ரோமஹர்ஷம் பக்திபூர்வமான பயத்
னத விளங்கக்காட்டும்

क्षयं முடிவு
दृष्टं எனக்குத் தெரிந்த
விஷயம்;
तव च தேவரீருக்கும்
लक्ष्मणेन ஸக்தமணருடன்
वियोगः வியோகமுண்டு.

त्यजेनं बलवान्कालो मा प्रतिज्ञां वृथा कृथाः । विनष्टायां प्रतिज्ञायां धर्मोऽपि च लयं व्रजेत् ॥

प्रतिज्ञां வாக்களித்து
விட்டதை

वृथा मा कृथाः வீணாக்கல்கூடாது;
प्रतिज्ञायां சொன்னசொல்லுக்கு
विनष्टायां च தவறு ஏற்படில்
धर्मः अपि தருமமே

क्षयं நாசத்தை
व्रजेत् அடையும்.
कालः விதி
बलवान् எதிலும் வலியது;
एवं இவரை
सर्वं த்யஜித்துவிடுவிராக.

ततो धर्मे विनष्टे तु त्रैलोक्यं सचराचरम् । सदेवर्षिगणं सर्वं विनश्येत् न संशयः ॥ १० ॥

धर्मे "தருமம்
विनष्टे तु அழியுமாயின்
ततः அதனால்
सचराचरे சராசரங்களுள்ளிட்ட
தும்

सदेवर्षिगणं तु { தேவகணங்கள் ரிஷி
கணங்களுள்ளிட்ட
துமான
त्रैलोक्यं மூவுலகங்கள்
सर्वं विनश्येत् எல்லாமும் அழியும்.
न संशयः இதற்கு ஐயமில்லை.

स त्वं पुरुषार्दूल त्रैलोक्यस्याभिपालनात् । लक्ष्मणेन विना चाद्य जगत्स्वस्थं कुरुष्व ह ॥

पुरुषार्दूल "தேஹ புருஷோத்தம!
त्रैलोक्यस्य மூவுலகங்களுடைய
अभिपालनात् பாரத்தை வழிக்
கின்றமைபால்

सः அந்த
त्वं தேவரீர்

अद्य இப்பொழுது
लक्ष्मणेन ஸக்தமணனுடன்
विना च விட்டுப்பிரிந்தவராய்
जगत् ह மானிடலோகத்தையும்
स्वस्थं , சேக்தமமடைந்ததாய்
कुरुष्व செய்தருள்விராக."

तेषां तत्समवेतानां वाक्यं धर्मार्थसंहितम् । श्रुत्वा परिषदो मध्ये रामो लक्ष्मणमब्रवीत् ॥

समवेतानां பலர்வந்துகடிபிருந்த
तेषां அவர்களுடைய
परिषदः சபையினது
मध्ये முன்னிலையில்

धर्मार्थसंहितं { தருமம் ஒன்றே
எதிலும் பிரதானமெ
ன்றிதை நன்கு
விளங்கக்காட்டுகிற

तत् அந்த
वाक्यं மொழிக்கு
श्रुत्वा செவிசாய்த்த
रामः ஸ்ரீராமர்
लक्ष्मण ஸக்தமணரைப்

பார்த்து
अब्रवीत् இப்படி வியமித்தருளி
னார்:

विसर्जये त्वां सौमित्रे मा भूद्धर्मविपर्ययः । त्यागो वधो वा विहितः साधूनां तुभयं समम् ॥

சৌமित्रே	“கடிகந்தராதேவியாரின் புதல்வா !	साधूनां	ஸாதுக்களுக்கு
त्वां	உன்னை	विहितः तु	விதிவசமாகின்
विसर्जये	நான் இழந்துவிடுகின் தேன்.	त्यागः	பெரும் வெருமான மாய்த்தானிருக்கட்டும்
धर्मविपर्ययः	தருமத்திற்கு பங்க மென்பது	वधः वा	வதமாய்த்தானிருக்கட்டும்
मा भूत्	கடாதது.	तुभयं	இரண்டும்
		समम्	ஸமமே.

रामेण भाषिते वाक्ये बाष्पव्याकुलितेन्द्रियः । लक्ष्मणस्त्वरितं प्रायान्स्वगृहं न विवेश ह ॥

रामेण	ஸ்ரீராமரால்	स्वगृहं	தமது மாளிகைக்கு
वाक्ये	இந்த மொழி	विवेश न	போகவில்லை.
भाषिते	சொல்லப்பட்டதம்	स्वरितं ह	தகவனமே
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	प्रायात्	நேரம் வெளியில்
बाष्प-	} கண்களில் கண்ணீர்		போய்கிட்டார்.
व्याकुलितेन्द्रियः			
	ததும்ப இத்திரியக் கள் கலங்கியவராகி		

स गत्वा सरयूतीरमुपस्पृश्य कृताञ्जलिः । निगृह्य सर्वस्रोतांसि निश्वासं न मुमोच ह ॥

सः	அவர்	निगृह्य	அதது தொழினை புரிக்
सरयूतीरं	ஸரயூதிக்கு		தவண்ணாய்ப் ஒடுக்கி
गत्वा	போய்க் சேர்ந்து	निश्वासं	சூச்சிழுப்பத
उपस्पृश्य	நீராடி	मुमोच न	செய்யாமலிருந்து விட்டார்
कृताञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தராகி	ह	கான் !
सर्वस्रोतांसि	எல்லா இத்திரியக்க னையும்		

अनिश्वसन्तं युक्तं तं सशक्राः साप्सरोगणाः । देवाः सर्पिगणाः सर्वे पुष्पैरभ्यकिरन्स्तदा ॥

सशक्राः	இந்திர னுள்ளிட் டவர்களும்	तदा	அப்பொழுது
साप्सरोगणाः	அப்பஸரகணக்களுள் ளிட்டவர்களும்	अनिश्वसन्तं	சுவாஸபந்தம் பண் ணியவராய்
सर्पिगणाः	ரிஷிகணக்களுள்ளிட் டவர்களுமான	युक्तं	வாஸு-தேவனுக்குக் கிற
देवाः	தேவர்கள்	तं	அவர்பீது
सर्वे	எல்லோரும்	पुष्पैः	பூமாரி
		अभ्यकिरन्	பொழிந்தனர்.

अदृश्यं सर्वमनुजैः सशरीरं महाबलम् । प्रमृष्ट लक्ष्मणं शक्रस्त्रिदिवं संविवेश ह ॥ १७ ॥

सर्वमनुजैः	மாணிடர்கள் எவர்க ளாலும்	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனை
अदृश्यं	பார்க்கமுடியாத வராகி	शक्रः	இந்திரன்
सशरीरं	{ திருமா லுடைய திரு மேனியையடைந்து விட்ட	प्रमृष्ट	எடுத்தினைத்து கல் வரவுகொண்டாடி.
महाबलं	மஹா ணாமர்த்திய சாலியாகிய	त्रिदिवं	வைகுண்டத்திற்கு
		संविवेश	எழுந்தருளப் பண்ணினார்.
		ह	காண்.

ततो विष्णोश्चतुर्भागीमागतं सुरसत्तमाः । हृष्टाः प्रमुदिताः सर्वेऽपूजयन्समर्पयः ॥ १८ ॥

समर्पयः	மஹரிஷிகளுள் ளிட்ட	चतुर्भागी	{ அம்சங்களில் கா ளில் ஒருபாகமாகிய அவரை
सुरसत्तमाः	தேவோ த்தமர்கள்	प्रमुदिताः	உள்ளம் பூரித்தவர் களாகி
सर्वे	எல்லோரும்		{ பக்திபூர்வமான மயிர்க்கிலிர்ப்பு கொண்டவர்களாகி பூஜித்தார்கள்.
ततः	அவ்விடத்திற்கு	हृष्टाः	
आगतं	வந்துசேர்ந்துவிட்ட	अपूजयन्	
विष्णोः	விஷ்ணுவின் து		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे षडुत्तरशततमः सर्गः ॥

आवितः श्लोकः 23890



उत्तरकाण्डे आवितः श्लोकः 3166

सतोत्तरशततमः सर्गः—கூற்றேழாவது ஸர்க்கம். ॥ १०७ ॥

कुशलवयोरभिषेकः—குசலவயோரபிஷேகம்—குசலனுக்கும் லவனுக்கும் முடிசூட்டுவது.

विसृज्य लक्ष्मणं रामो दुःखशोकसमन्वितः । पुरोधसं मन्त्रिणश्च नैगमांश्चेदमब्रवीत् ॥ १ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	पुरोधसं च	புரோஹிதனையும்
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை	मन्त्रिणः	மந்திரிமார்க்களையும்
विसृज्य	அதுப்பிவிட்டு	नैगमान् च	வேதவித்துக்களையும்
दुःखशोक-}	ஸுறுக்கமுடியாத	हर्दं	இப்படி [பார்த்து
समन्वितः }	சேரகத்தில் முழுகிய வராகி	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி னார் :

अथ राज्येऽभिषेक्ष्यामि भरतं धर्मवत्सलम् । अयोध्यायाः पतिं वीरं ततो यास्याम्यहं वनम् ॥

अथ	“இப்பொழுது	राज्ये	ராஜ்யபரிபாலனத்தில்
अयोध्यायाः	அயோத்திமாநகருக்கு	अभिषेक्ष्यामि	முடிசூட்டிவைக்கின்
पतिं	மன்னனாகி	ततः	அதன்பின்னர் [தேன்.
धर्मवत्सलं	தருமத்தில் சலிவாப் பற்றுவைத்தவனென	अहं	நான்
वीरं	மஹாபீர சித்திபெற்ற	वने	வனவாஸம்செய்ய
भरतं	பரதனை [வனு	यास्यामि	போகிறேன்.

प्रवेशयत सम्भारान्मा भूत्कालस्य पर्ययः । अद्यैवाहं गमिष्यामि लक्ष्मणेन गतां गतिम् ॥

காலசு பரீய: "காலதாமஸம்
மா பூத் வேண்டாம்.
சம்பாரான் ஸாமக்கிரிகளை
புரேசயத் சொத்துக்கொண்டு
வாருங்கள்;

லக்ஷ்மணே ஸந்தமணனானால்
கதா அடைவப்பபட்ட
கதி கதியை
அஹ் நான்
அய எவ இப்பொழுதே
கமிஷ்யாமி அடையப்போகிறேன்."

तच्छ्रुत्वा राघवेणोक्तं सर्वाः प्रकृतयो भृशम् । मूर्धभिः प्रणता भूमौ गतसत्त्वा इवाभवन् ॥

ராகவேண பூதீராகவரால்
உக்த் சொல்லப்பட்டதை
சுரவா கேட்ட
புருதாய: அன்பர்கள்
சர்வா: எல்லோரும்
தத் அப்பொழுது
புஷ் அதிவிசிஷ்டமாய்

மூமீ பூமியில்
மூர்மபி: முடி களைத் தாழ்த்தி
புணதா: கமஸ்கரிக்கின்றவர்
கனாகி
கதசத்வா: இவ உயிரிழந்தவர்கள்
அபவந் இருந்தார்கள். [போல்]

भरतश्च विसंक्षोभ्यच्छ्रुत्वा रामस्य भाषितम् । राज्यं विगर्हयामास वचनं वेदमब्रवीत् ॥

ராமஸு பூதீராமரது
பாபித் திருவாக்குக்கு
சுரவா திருச்செவிகாய்த்த
பரத: பரதர்
விரிஷ: { விஷயங்களின் துட்ப
ங்களை உள்ளபடி
அறிபவரவாறு

அமூத் இருந்தனர்.
ராத் ராஜ்யத்தை
விரிஷயமாஸ திருணமாம்ப பாராட்
இத் பின்வரும் [அனா.
வசந் விண்ணப்பத்தை
வ வ தந்திஷணமே
அவவீத் செய்தருளினார்:

सत्येनाहं शपे राजन्स्वर्गलोके न चैव हि । न कामये यथा राज्यं त्वां विना रघुनन्दन ॥

ரஹுநநந "நெறு ரகுநந்தன!
ராத் சக்கிரவர்த்தியாரே!
தா விநா தேவரீரின்றி
யதா ஹி என்ஹிததாகில்
ராத் வ அரகாகுறியையும்
ந காமயே அடியேன் விரும்ப
மாட்டுடன்.

ஸ்வர்கலகே எவ வைருண்டத்திலும்
ந இரேன்.
அஹ் அடியேன்
ஸத்யேன வத்பமாய்
சபே சொல்லுகிறேன்.

इमौ कुशलवौ राजन्भिपिञ्च नराधिप । कोसलेषु कुशं वीरमुत्तरेषु तथा लवम् ॥ ७ ॥

ராத் "சக்கிரவர்த்தியாரே!
நராபிப நெறு புருஷோத்தம!
வீர புதல்வனாகிய
குசு குசுளை
கோஸலேசு கோஸலநா திகளிலும்
ததா அய்வண்ணமே

லவ லவன்
உத்தரேசு உத்தரநா திகளிலும்
இமூ இக்கிது
குசலவூ குசலவர்களை,
அபிபிஞ் { மன்னராய் முடிசூட்
டத் திருவுள்ளம்
கொள்ளவேண்டும்;

शत्रुघ्नस्य तु गच्छन्तु दूतास्त्वरितविक्रमाः । इदं गमनमस्माकं स्वर्गावाख्यान्तु मा चिरम् ॥

स्वरितविक्रमाः	“செக்கிரம் செல்லவல்ல	इदं	இந்த
दूताः	ஆதர்கள் [வர்களுரை]	गमनं	பிரயாணத்தைப்
तु	இப்பொழுது		பற்றியும்
शत्रुघ्नस्य	சத்ருக்ஷணிடம்	मा चिरं	காலதாமதமாகா தென்
गच्छन्तु	பெரகட்டும்.		கிறதையும்
अस्माकं	நம்முடைய	आख्यान्तु	அவர்கள் தெரிவிக்க
स्वर्गाय	வைகுண்டத்திற்கான		கட்டும்.”

तच्छ्रुत्वा भरतेनोक्तं दृष्ट्वा चापि ह्यधोमुखान् । पौरान्दुःखेन सन्तप्तान्वसिष्ठो वाक्यमब्रवीत् ॥

भरतेन	பாதரால்	अधोमुखान् हि	{ பூமியில் படுத்தவண்
उक्तं	சொல்லப்பட்டதற்கு		ணமேயிருக்கின்றவர்
श्रुत्वा	திருச்செவிகாய்த்த		களாய்
वसिष्ठः	வலிஷ்டர்	दृष्ट्वा	பார்த்து
पौरान्	நகரவாஸிகளை	अपि च	அதன்மேல்
तत्	அப்பொழுது	वाक्यं	இந்த மொழியை
दुःखेन	துயரத்தால்	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி
सन्तप्तान्	மெய்மறந்தவர்களாய்		னார்.

वत्स राम इमाः पश्य धरणीं प्रकृतीर्गताः । इत्यैवापीप्सितं कार्यं मा चैषां विभियं कृथाः ॥

राम	{ “எவருக்கும் ஆனந்த	एषां	இவர்களுடைய
	த்தையே விளைவிக்க	ईप्सितं	மனோரதத்தை
	கும்	ज्ञात्वा च	தெரிந்துகொண்டு
वत्स	அன்பனே!	कार्यं	அனுக்கிரஹித்தருள
धरणीं	பூமியில்		வேண்டியது.
गताः	வீழ்ந்துகிடக்கின்ற	एषां	இவர்களுக்கு
इमाः	இந்த	विभियं	மனமுறிதலுக்கு
प्रकृतीः	பிரானுகளை	मा कृथाः	இடங்கொடுக்கலாகா
पश्य	கடாவித்தருள்க.		து.”

वसिष्ठस्य तु वाक्येन उत्थाप्य प्रकृतीजनम् । किं करोमीति काकुत्स्थः सर्वान्वचनमब्रवीत् ॥

काकुत्स्थः	காகுதஸ்தர்	सर्वान्	எல்லோரையும்
तु	இவ்விஷயத்தில்		பார்த்து
वसिष्ठस्य	வலிஷ்டருடைய	करोमि	“உன் செய்வலேண்டி.
वाक्येन	நியமனத்தைச் சிரமே		யது
	ற்கொண்டு	किं इति	என்ன” என்ற
प्रकृतीजनं	பிரானுகளின் ஸமுதாய	वचने	திருவாய்க்கை
	த்தை	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி
उत्थाप्य	எழுப்பி		னார்.

ततः सर्वाः प्रकृतयो रामं वचनमब्रुवन् । गच्छन्तमनुगच्छामो यत्र राम गमिष्यसि ॥१२॥

प्रकृतयः	பிரகதயுகள்	गमिष्यसि	தேவரீர் எழுந்தருளு
सर्वाः	எல்லோரும்		கின்றது
ततः	அதன்மேல்	यत्र	எவ்விடத்திற்கோ
रामं	ஸ்ரீராமரிடம்		அவ்விடத்திற்கு
वचनं	நூத விண்ணப்பத்	गच्छन्तं	போகும்தேவரீரை
अब्रुवन्	செய்தார்கள். [அத	अनुगच्छामः	விடாது பித்தொ
राम	“ஸ்ரீராம!		டர்த்துவருகின்றோம்.

एषा नः परमा प्रीतिरेष नः परमो वरः । हृदता नः सदा प्रीतिस्त्वानुगमने नृप ॥१३॥

नृप	“சக்கிரவர்த்தியாரே!	हृदता	உள்ளமுருகிப் பிரர்த்
तव	தேவரீருடைய		தித்துவரப்பட்டது.
अनुगमने	{ அந்தத்திலும்கடவே யிருக்கவேண்டுமென் பதில்	एषा	இது
सदा	எக்காலத்திலும்	नः	எங்களுக்கு
नः	எங்களுக்குடைய	परमा	எதிலும் சிறத்ததாகிய
प्रीतिः	மனோதமாய்	प्रीतिः	மனோதம்;
		एषः	இது
		नः	எங்களுக்கு
		परमः	எதிலும் சிறத்ததாகிய
		वरः	வரம்.

पौरेषु यदि ते प्रीतिर्यदि स्नेहो अनुत्तमः । सपुत्रदाराः काकुत्स्थ समागच्छाम सत्ययम् ॥

काकुत्स्थ	“காகுத்தரே!	प्रीतिः	அனுக்கிரஹம்
पौरेषु	பட்டணத்துணைக் கலிடத்தில்	यदि	இருக்கும்பகைத்திலும்
ते	தேவரீருக்கு	सपुत्रदाराः हि	{ புத்திரர்களையும் மனை விமர்களையும் அ கழத்தக்கொண்டு
अनुत्तमः	ஒப்புயர்வின்லாத	सत्यं	ஸ்வர்க்கயார்க்கத்தில
स्नेहः	கருணை	समागच्छाम	நாக்களும் கடவே இருத்தவருவோம்.
यदि	உண்டென் சிறப்பகைத் திலும்		

तपोवनं वा दुर्गं वा नदीमम्भोनिधिं तथा । वयं ते यदि न त्याज्याः सर्वानो नय ईश्वर ॥

ईश्वर	“ஆண்டவனே!	ते	தேவரீருக்கு
तपोवनं वा	நடுபாவனத்திற்குத் தானுகட்டும்	वयं	நாங்கள்
दुर्गं वा	{ பிறரால் போகமுடி வாத இடமாயிருந் தாலும் சரி	न त्याज्याः	கைவிடத்தகாதவர்கள்
तथा	அவ்வண்ணமே	यदि	என்கிறபகைத்தில
नदी	நதியாயிருந்தாலும்சரி	नः	எங்கள்
मम्भोनिधिं	கடலாயிருந்தாலும்சரி	सर्वान्	எல்லோரையும்
		नय	{ கடவே அகழ்த்துக் கொண்டுசெல்ல வேண்டும்.

पौराणां दृढभक्तिं च बाढमित्येव सोऽब्रवीत् । स्वकुतान्तं चान्ववेक्ष्य तस्मिन्नहनि राघवः ॥

सः	அந்த	स्वकुतान्तं च	{ தானே கண்டசியாய் செய்தருளவேண்டி யணதயும்
राघवः	ஸ்ரீராகவர்	अन्ववेक्ष्य	திருவுன்னத்தில் பற்றி
पौराणां	பட்டணத்துணை களுடைய	बाढे इति एव	'அக்வனமே செய் கிறீ'னென
दृढभक्तिं च	திருடமான பக்தியை யும்	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி னார்.
तस्मिन्	அந்த		
अहनि	தினத்தில்		

कोसलेषु कुशं वीरसुतरेषु तथा लवम् । अभिषिच्य महात्मानाबुभौ रामः कुशीलवौ ॥
सुतौ प्रस्थापयामास धर्मिष्ठौ धर्मवत्सलौ ॥ १७ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	धर्मवत्सलौ	{ தருமத்தில் சலியா ஆஸக்தியுடையவர் களும்
वीरं	மஹாகுரானகிய	धर्मिष्ठौ	தருமா ஹஸ்தானமு டையவர் களுமான
कुशं	குசனை	महात्मानौ	மஹாதீமர்க்களாகிய
कोसलेषु	கோசலநாடுகளிலும்	उभौ	இரண்டு
तथा	அவ்வண்ணமே	सुतौ	குமாரர்களையும்
लवम्	லவனை	अभिषिच्य	மன்னர்களாய் முடிசூட்டி
उत्तरेषु	உத்தரநாடுகளிலும்	प्रस्थापयामास	உதிஸாஹப் படுத்தினார்.
कुशीलवौ	{ குசன் லவன் என்ற பெயர்கொண்டவர் களும்		

अभिषिक्तौ सुतावक्त्रे प्रतिष्ठाप्य पुरे ततः । परिष्वज्य महाबाहुर्मूर्च्युपाश्रय्य चासकृत् ॥

ततः	அப்பொழுது	पुरे	சரீரத்தில்
अभिषिक्तौ	மகுடாபிஷேகம் பெற்ற	अव्त्रे	துடைமீது
सुतौ च	குமாரரிருவர்களையும்	प्रतिष्ठाप्य	உட்காரவைத்து
महा बाहुः	மஹாபாஹுவாகும் அவர்	असकृत्	பலமுறை
परिष्वज्य	அணைத்தெடுத்து	मूर्ति	உச்சி
		उपाश्रय्य	மேரந்தருவினார்.

रथानां तु सहस्राणि नागानामयुतानि च । दशायुतानि चाश्वानामैकैकस्य धने ददौ ॥

एकैकस्य	ஒவ்வொருவருக்கும்	अयुतानि च	பதினாயிரக்களையும்
तु	தனியாய்	अश्वानां	குதிரைகளின்
रथानां	ரதங்களின்	दशायुतानि च	லக்ஷக்களையும்
सहस्राणि	ஆயிரக்களையும்	धने	மூலதனமாக
नागानां	பானைகளுடைய	ददौ	தந்தருவினார்.

बहुरात्रौ बहुधनौ हृष्टपुष्टजनाहृतौ । अभिषिच्य सुतौ वीरौ प्रतिष्ठाप्य पुरे तदा ॥

दूतान्सम्प्रेषयामास शत्रुघ्राय महात्मने

॥ २० ॥

वीரौ

குமரர்களை

அபிஷிச

ஸ்தாபித்தாவிட்டு

सुतौ

குமரர்களை

ததா

அப்பொழுது

बहुरात्रौ

{ எல்லாவற்றிலும்
சிறந்த வஸ்துக்களும்
வையவர்களையும்

पुरे

நகரத்தில்

बहुधनौ

மிகச்சம்பத்துடன்
கடியவர்களையும்

प्रतिष्ठाप्य

தங்கியிருக்கச்செய்தான்

हृष्टपुष्ट-

जनाहृतौ

{ ஸர்வாநகரத்திலும்
மனஸஸ்துஷ்டியு
வைய ஜனங்களால்
சூழப்பட்டவர்க
ளாகவும்

महात्मने

மஹாத்மாவாகிய

शत्रुघ्राय

சத்ருக்கனுக்கு

दूतान्

தூதர்களை

संप्रेषयामास

அனுப்பினான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे सप्तोत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 23910

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकः 3186



अष्टोत्तरशततमः सर्गः—अष्टोत्तरशततमः ॥ २०८ ॥

शत्रुघ्नपुत्रयोरभिषेकः, हनुमदाद्यादेशश्च—சத்ருக்கினகுடைய புத்திரர்களுக்கு முடிசூட்டுவதும், ஹனுமான் முதலியவர்களுக்குக் கட்டளையிடுவதும்.

ते दूता रामवाक्येन चोदिता लघुविक्रमाः । यजमुर्धधुरां शीघ्रं च कुर्वासं च नाध्वनि ॥

ते

அந்த

அவ்வி

வழியில்

लघुविक्रमाः

விசுவாஸில் செல்லவல்ல

वासं च

இரவுகளில் கிடுகிடு

दूताः

தூதர்கள் [கர்களாகிய

மீல் தங்கியிருத்தலை

रामवाक्येन

ஸ்ரீராமனுடைய ஆக்

न चक्षुः

செய்தன்களை.

चोदिताः

கிளை என்மிறபடியால்

शीघ्रं

தாமதமாமலே

मधुरां

மதுராதர்க்கு

यजमुः

வழிபடத்தார்கள்.

ते तु त्रिभिरहोरात्रैः सम्प्राप्य मधुरामथ । शत्रुघ्राय यथातत्त्वमाचख्युः सर्वमेव तत् ॥२॥

ते

அவர்கள்

तत्

அப்பொழுது

त्रिभिः

மூன்று

यथातत्त्वं तु

அப்பெற்றவைகளை

अहोरात्रैः अथ

தினங்களுக்குப் பிரகு

உள்ளபடியே

मधुरां

மதுராபுரிக்கு

सर्वं एव

எல்லாவற்றையும்

सम्प्राप्य

பெறச்சேர்ந்து

आचख्युः

தெரிப்படுத்தினான்

शत्रुघ्राय

சத்ருக்கினருக்கு

கள்.

रघुनन्दनः	சத்ருக்கினர்	प्रहृतीः च	மந்திரிமர் களையும்
तव	அந்த	वमानीय	வரவழைத்து
घोरसङ्काशं	பக்திபூர்வாகமாயுள்ள பயத்துடன் விளக்கு கிறதும்	तेषां	அந்த
उपस्थितं तु	அதங்கத்தமர்	प्रहृतीनां	அன்பர்களுக்கு
	சிருக்கிற துமான	समायुक्तं	கடந்த வரலாறு
कुलक्षयं	குலத்தினுடைய முடிவை	सर्वं	அனைத்தையும்
शुक्ला	கேட்டு	आश्रयाय	தெரியப்படுத்தி
पुरोधसं	புரோஹிதராகிய		விட்டு
काञ्चनं	காஞ்சனரென்கிற முனிவரையும்	आसनः	தனது
		विषयांश्च	தன்னடிச் சொதிக்கு எழுந்தருளப் போகி றதையும்
		मवेदयत्	சொல்லியருளினார்.

ततः पुत्रद्वयं वीरः सोऽभ्यपिञ्जलराधिपः । सुबाहुर्मधुरां लेभे शत्रुघाती च वैदिशम् ॥८॥

सः	அந்த	सुबाहुः	ஸுபாஹு என்ப வன்
वीरः	குராகிய		
नराधिपः	புருஷோத்தமர்	मधुरां च	மதுராபுரியையும்
ततः	அப்பொழுது	शत्रुघाती	சத்ருகாதி என்பவன்
पुत्रद्वयं	குமாரர்களுவருக் கும்	वैदिशं	வைதிசமென்கிற நகரையும்
अभ्यपिञ्जल	மகுடாபிஷேகம் செய்தருளினார்.	लेभे	பெற்றான்.

द्विधा कृत्वा तु तां सेनां माधुरीं पुत्रयोर्द्वयोः । धनधान्यसमायुक्तौ स्थापयापास पार्थिवौ ॥

तां	அந்த	कृत्वा	செய்துகொடுத்த கிட்டு
माधुरीं	மதுராபுரியிலிருந்த	धनधान्य- }	தனதான்பமெல்லாம்
सेनां	ஸேனையை	समायुक्तौ }	பெற்று விளக்கு கின்ற
द्वयोः	இரு	पार्थिवौ	மன்னர்களும்
पुत्रयोः तु	குமாரர்களுக்கும்	स्थापयापास	செய்துக்கொடுத்தார்.
द्विधा	இரு சம்பாசனமாக		

सुबाहुं मधुरायां च वैदिशे शत्रुघातिनम् । ययौ स्थाप्य तदाऽयोध्यां रथेनैकेन राघवः ॥

राघवः	ராகவர் (சத்ருக்கினர்)	स्थाप्य	வாழ்த்தவர் கிதித் தருக்கிட்டு
सुबाहुं	ஸுபாஹுவை	तदा	அப்பொழுது
मधुरायां	மதுராககரிதும்	रथेन एकैः	சதம் ஒன்றிலேநிக் கொண்டு
शत्रुघातिनं	சத்ருகாதினய	अयोध्यां	அயோத்தியாபுர்க்கு
वैदिशे च	வைதிசமென்கிற நகரிதும்	ययौ	போய்ச்சேர்ந்தார்.

स ददर्श महात्मानं ज्वलन्तमिव पावकम् । सूक्ष्मक्षौमाम्बरधरं मुनिभिः सार्धमक्षयैः ॥

ச: அவர்
மஹாத்மான் மஹாத்மான்
பாவகம் அக்கிரமியை
ஐவ போல
ஜ்வலந்த் ஜோதிமயமாய் விளங்குகிறவராயும்
அக்யை: காலக்கிரமப்பழுதுகளுக்கிடமாகாத

முனிभि: பரமாத்மஞானிகளால்
சார் சூழப்பட்டிருக்கிறவராகவும்
சூக்ஷ்ம- } மெல்லிய பரிசுத்தமா
க்ஷோமாம்வர் } கிற பட்டாடை அணிந்திருக்கின்றவராகவும்
தர்சீ கண்டார்.

सोऽभिवाद्य ततो रामं प्राञ्जलिः प्रयतेन्द्रियः । उवाच वाक्यं धर्मज्ञं धर्ममेवानुचिन्तयन् ॥

ச: அவர்
பரமேஸ்வரம் தர்மமொன்றையே பிரதானமாகக் கொண்டு செய்தருளும்
ராம் ஸ்ரீராமரை
அபிவாதி { திருவடிகளில் நமஸ்கரித்து அபிகூரணம்செய்து

தத: அதன்பின்னர்
பாஜலி: அஞ்ஜலி ஹஸ்தராசிக்
பிரயதேந்திரிய: இத்திரியங்களை ஒடுக்கி
பரமேஸ்வரம் தர்மமொன்றையே உள்ளத்தில் ஸர்வமுமாய்க்கொண்டு
வாக்யம் இந்த விண்ணப்பத்தை
உவாசி செய்தருளினார்:

कृत्वाऽभिषेकं सुतयोर्युक्तं राघवनन्दन । तवानुगमने राजन्विद्धि मां कृतनिश्चयम् ॥१३॥

ராஜந் "சக்கிரவர்த்தியாரே!
ராஃவநந் ராகவர்களின் குலத்தையுமே!
சுதயோ: குமாரர்களிருவருக்கும்
யுக்தே சரியானபடியாய்
அபிஷேகம் மகுடாபிஷேகத்தை
கூதா செய்துமுடித்துவிட்டு
மா அடியெனை

தவ தேவரீரது
அநுசமனே { தன்னடிக்கோதிக்கு எழுந்தருளும்போது பின்பற்றியே செல்லும் விஷயத்தில்
கூதநிஷயம் { தேவரீர் மறுக்கமாட்டார் என்ற நம்பிக்கை உடனிருப்பவனாக
விதி திருவுள்ளத்தில் பற்றவேண்டும்.

न चान्यदपि वक्तव्यं तव वीर न शासनम् ।

அந்யத் அபி "இதல்லாத வேறெந்த
வக்யம் வ நிலமனமும்
வ சொல்லவாகாது.
வீர தேவரீர்!
தவ தேவரீரது
சாசனம் ஆக்கிவை

विहन्यमानमिच्छामि मद्विधेन विशेषतः ॥

விசேஷத: முக்கியமாய்
மஹிதேன என்னைப்போன்ற
விஹ்யமானம் அனாதரவு செய்வதற்கு
இச்சாமி ந அடியென் உடன்பட்ட மார்ட்டென்.

तस्य तां बुद्धिमहतीं विज्ञाय रघुनन्दनः । वादमित्येव शत्रुघ्नं रामो वाक्यमुवाच ह ॥

रघुनन्दनः	ரகுநந்தனர்	शत्रुघ्नं	சத்ருக்ஞனார்ப்
तस्य	அவருடைய	रामः	ஸ்ரீராமர் [பார்த்து
तां	அந்த	वाहं इति एव	‘அப்படியே ஆகுக’ என்கிற
बुद्धिं	தீர்மானத்தை		
अहतीं	அகைசக்கமுடியாத	वाक्यं ह	ஒரு சொல்லை மாத் திரம்
विज्ञाय	கண்டுகொண்டு	उवाच	சொல்லியருளினார்.

तस्य वाक्यस्य वाक्यान्ते वानराः कामरूपिणः । कक्षराक्षससङ्घाश्च समापेतुरनेकशः ॥

तस्य	அந்த	कक्षराक्षससङ्घः च	கக்சராக்ஷசங்கடன், சாக்ஷணர்
वाक्यस्य	ஒரு மொழியினது		களின் கூட்டங்களும்
वाक्यान्ते	முடிவில்	अनेकशः	கும்பங்கும்பவாய்
कामरूपिणः	காம்பரூபிகளாகிய	समापेतुः	வந்துசேர்ந்தனர்.
वानराः	வானரர்களும்		

सुग्रीवं ते पुरस्कृत्य सर्वे एव समागताः । तं रापे द्रष्टुमानसः स्वर्गायाभिमुखं स्थितम् ॥

ते	தவர்கள்	स्थितं	தீர்மானித்துவிட்ட
सर्वे एव	எல்லோரும்	तं	அந்த
सुग्रीवं	சுக்ரீவனை	रापे	ஸ்ரீராமரை
पुरस्कृत्य	முன்னிட்டுக்கொண்டு	द्रष्टुमानसः	தர்க்கை அவர்க் கொண்டவர்களாய்
स्वर्गाय	வைகுண்டத்திற்கு	समागताः	வந்துகூடினார்கள்.
अभिमुखं	எழுந்தருளிக்கொண்ட		

देवपुत्रा ऋषिसुता गन्धर्वाणां सुतास्तथा । राधाभिषायमाज्ञाय सर्वे एव समागताः ॥

देवपुत्राः	தேவர்களின் புதல்வர்களும்	सर्वे एव	எல்லோரும்
ऋषिसुताः	முனிவர்களின் புதல்வர்களும்	राधाभिषायं	ஸ்ரீராமாது திருவுன் னத்தை
गन्धर्वाणां	கந்தர்வர்களுடைய	आज्ञाय	ஞானதிருவுடைய கண்டுகொண்டு
सुताः तथा	புத்திரர்களும்	समागताः	வந்துகூடினார்கள்.

ते राममभिवाच्योचुः सर्वे वानरराक्षसाः । त्वानुगमने राजन्संभाषाः कुतनिधयाः ॥१९॥

ते	அந்த	अनुगमने	{ தன்னடிச்சேர்த்து எழுந்தருளப்போது மெட்டறிவிட செவ தும் வம்பத்தின்
वानरराक्षसाः	வானரர்களும் சாக்ஷ	कुतनिधयाः	{ தெவரது கதுக்கிர லாய் கைக்குமெ ன்கிற வம்பக்கை கொண்டவர்களாய்
सर्वे	எல்லோரும்[ளர்களும்	संभाषाः	{ தீப்போது இவகிடம் வந்துசேர்ந்து இருக்கின்றோம்.
रामं	ஸ்ரீராமரை		
अभिवाच्य	அடிபணித்து		
उचुः	மேலித்து இப்படிப் பிரார்த்தித் தார்கள்.		
राजन्	“சக்கிரவர்த்தியாரே”		
सव	தேவரீரது		

यदि राम विनाऽस्माभिर्गच्छेत्स्वं पुरुषोत्तम । यमदण्डमिवोद्यम्य त्वया स्म विनिपातिताः॥
तैरेवमुक्तः काकुत्स्थो बाढमित्यब्रवीत्समयन् ॥ २० ॥

राम	"ஸ்ரீராம!	विनिपातिताः इव	அவமனமடைந்தவர்
पुरुषोत्तम	புருஷோத்தம!	तैः	அளக்கவே ஆவோம்."
अस्माभिः	எக்களை	एवं	ஆவர்களால்
विना	விட்டு		இவ்வண்ணமாய்
त्वं	தேவரீர்		விண்ணப்பம் செய்த
गच्छेः	{ எழுந்தருளுகிறதாய் திருவுள்ளத்தில் கொண்டிருக்கின்றீர்	उक्तः	{ தற்குத் திருச்செவி சாய்த்தருளிய
यदि	என்கிறபடியத்தில்	काकुत्स्थः	காகுத்தர்
त्वया	தேவரீரால்	अयन्	புன்னகைசெய்து
यमदण्डं	யமதண்டனைக்கு	बाढं इति	அப்படியே செய்யுங் கன் என்று
उद्यम्य स्म	ஒப்புவிக்கவிட்டு	अब्रवीत्	சொல்லியருளினார்.

एतस्मिन्नन्तरे रामं सुग्रीवोऽपि महाबलः । प्रणम्य विधिवद्दीरं विज्ञापयितुमुद्यतः ॥ २१ ॥

एतस्मिन् अन्तरे	இந்த ஸமயத்தில்	विधिवत्	சாஸ்திரமுறைப்படி
महाबलः	மஹாபலிஷ்டனாகிய	प्रणम्य	திருவடிகளில் முடி
सुग्रीवः	சுகிரீவன்		தழுத்தி நமஸ்கரித்து
अपि	தனியே	विज्ञापयितुं	விண்ணப்பம்செய்ய
वीरं	வீரராகிய	उद्यतः	இப்படி தீர்மானித் தார்.
रामं	ஸ்ரீராமரை		

अभिषिच्यद्वाङ्मनो वीरमागतोऽस्मि नरेश्वर । तवानुगमने राजन्विद्धि मां कृतनिश्चयम् ॥

नरेश्वर	" புருஷோத்தமா!	तव	தேவரீரது
वीरं	குரானாகிய	अनुगमने	{ தன்னடிச்சோதிக்கு எழுந்தருளும்போது பின்பற்றியே செல் றும் விஷயத்தில்
अङ्गदं	அங்கதனுக்கு		{ தேவரீர் மறுக்கமாட் மர் என்ற நம்பிக்கை புடனிருப்பவனாக
अभिषिच्य	மகுடாபிஷேகம் செய்துவிட்டு	कृतनिश्चयं	{ திருவுள்ளத்தில் பற்றவேண்டும்."
आगतः अस्मि	அடியேன் வந்திருக் கிறேன்.	विद्धि	
राजन्	சக்கிரவர்த்தியாரே!		
मां	அடியேனை		

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा रामो रमयतां वरः । वानरेन्द्रमयोवाच मैत्रं तस्यानुचिन्तयन् ॥ २२ ॥

रमयतां	{ பாசித்தவைகளெல்ல லாம் அளிக்கவல்ல வர்களில்	तस्य	அவருடைய
वरः	உத்தமராகிய	तव	அந்த
रामः	ஸ்ரீராமர்	वचनं	விண்ணப்பத்தை
		श्रुत्वा	செவிகொண்டு
		तस्य	அவருடைய

சேவ	ஸ்வேதரூப'கந்ததை	வானரேந்த	வானரேந்திரனைப்
அனுவிந்தயந்	பெருமை வாய் மதிக்	அய	இப்படி [பார்த்து
	சின்றவராய்	தவா	திருவாய்மலர்ந்தருளி
			னார்:

सखे शृणुष्व सुमीव न त्वयाऽहं विनाकृतः । गच्छेयं देवलोकं वा परमं वा पदं महत् ॥

सखे	"ஆந்தஸ்தை நவீதன	देवलोकं वा	தேவலோகத்திற்குத்
सुमीव	சுமீவ [ரூம்		தானாகட்டும்
शृणुष्व	சுரன்சொல்வதைத்	महत्	பெருந்தான்
एव	உன்னை [கேள்,	परमं पदं वा	பரம்பதத்திற்குத்தா
विना कृतः	விட்டுப்பிரிந்தவனாய்		னாகட்டும்
अहं	நான்	गच्छेयं न	போகமாட்டேன்."

विभीषणमथोवाच मधुं शृङ्खणा गिरा । यावत्पजा धरिष्यन्ति तावत्त्वं वै विभीषण ॥

राक्षसेन्द्र महावीर्य लङ्कास्थस्त्वं धरिष्यसि		॥ २५ ॥	
विभीषणं	விபிஷணரைப்	विभीषण	விபிஷண!
	பார்த்து	पजा:	பிரதேசங்கள்
शृङ्खणा	மிருதுவாயிருக்கின்ற	यावत्	எதுவரைக்கும்
गिरा	சொற்கொண்டு	धरिष्यन्ति	வாழ்கின்றனரோ
मधुं	நவீதமாயிருப்பதை	तावत्	எதுவரைக்கும்
अथ	இப்படியாய்	त्वं धरिष्यसि	நீ வாழ்வாய்.
उवाच	ஆக்ஞாபித்தருளினார்.	त्वं लङ्कास्थः	நீ லங்கைக்குரிய
महावीर्य	"மஹா ரூடும்		வழிப்பாடாத.
राक्षसेन्द्र वै	ராட்சஸேந்திரனுமான		

शासितस्त्वं सखित्वेन कार्यं ते मम शासनम् । पजा: संरक्ष धर्मेण नीत्तरं वक्तुमर्हसि ॥

शासितः	"என்னால் வேண்டிக்	कार्यं	செய்தேதிரவேண்டும்.
	கொன்னப்பட்ட	धर्मेण	அதொந்தவருத
त्वं	நீ	पजा:	பிரதேசங்கள்
ते	உனக்கும்	संरक्ष	பரப்பித்தவரு.
मम	எனக்குமுன்ன	नीत्तरं	வேறு உத்திர்த்தை
सखित्वेन	கட்பின் பெருமைமால்	वक्तुं	சொல்ல
शासनं	சொல்லியதை	न अहं	நீ என்னுடைய.

तमेवमुक्त्वा काकुत्स्थो हनुमन्मथाब्रवीत् । जीविते कृतबुद्धिस्त्वं मा प्रतिज्ञां वृथा कृथाः॥

काकुत्स्थः	காகுத்தஸ்தர்	त्वं	"நீ
एव	இவ்வண்ணம்	जीविते	சொஞ்சியபிரிதக்கும்
ते	அவருக்கு		வீட்டத்தில்
उक्त्वा	நிலமித்தருளிய	कृतबुद्धिः	நினைக்கப்பட்டிருக்
	பின்னர்		கின்றனை.
हनुमन्तं	ஹனுமான் பார்த்து	प्रतिज्ञां	பிரதிக்கூறையை
अथ	இப்படி	वृथा	அழிய
अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி	मा कृथाः	நீ இடக்கொடாதிரு.
	னார்:		

अग्निहोत्रं ब्रजत्वमे सर्पिर्ज्वलितपावकम् । वाजपेयातपत्रं च शोभमानं महापथे ॥ २ ॥

மஹாபதே	“தன்னடிச்சோதிக் சூச்செல்லும் வழியில் முன்னே அக்ஷேணிபகவானை உருக்கிய நெய்கொ ண்டு ஆறு-திகள் செய்யப்பட்டதாய்	சோமமான்	ஆவலித் துக்கொண்டி- ருக்கும்
அதே சர்பிர்ஜ்வலி- த-பாவகம்		அग्निहोत्रं	அக்ஷேணி-நீரமுமம்
		वाजपेयातपत्रं च	வாஜபேயக்குடையுமம்
		ब्रजतु	செல்லட்டும்.

ततो वसिष्ठस्तेजसी सर्वं निरवशेषतः । चकार विधिवद्धर्मं महाप्रस्थानिकं विधिम् ॥ ३ ॥

ततः	அப்பொழுது	धर्मं	{ கட்டாயமாய்ச் செய் தே தீரவேண்டியதா யுமிருக்கும்
तेजसी	தேஜஸ்விபாகிய	विधि	வைதிகக்ரீடைய
वसिष्ठः	வஸிஷ்டர்	सर्वं	எல்லாவற்றையுமம்
महा- प्रस्थानिकं }	பரஸோகயாத்திரை யின் ஆரம்பத்தில் இவ்வுலகிலேயே செய்யவேண்டியதும்	विधिम्	சாஸ்திரமுறைப்படி
		निरवशेषतः	சுறையென்பதேயில்லா
		चकार	செய்தருளினார். [மன்

ततः सूक्ष्माम्बरधरो ब्रह्म चावर्तयन्परम् । कुशान्गृहीत्वा पाणिभ्यां प्रसज्य प्रयावय ॥

ततः	அதன்மேல்	प्रसज्य	விசல்களில் இடுக்கிக் கொண்டு
अय	அப்பொழுது	परं	ஸர்வமுமாகிய
सूक्ष्माम्बरधरः	மெல்லிய வஸ்திரம் தரித்தவராய்	ब्रह्म च	ஓம் எனும் பிரம்மம் தீர்த்தையே
पाणिभ्यां	இருகைகளாலும்	आवर्तयन्	ஐபித்துக்கொண்டு
कुशान्	தர்ப்பைபகளை	प्रयायौ	யாத்திரைக்கு ஸன் ஸுஹமாயினார்.
गृहीत्वा	எடுத்து		

अव्याहरन्कचित्किञ्चिन्निशेष्टो निःसुखः पथि । निर्जगाम गृहात्तस्मादीप्यमान इवांशुमान् ॥

अंशुमान् इव दीप्यमानः	சூர்யபகவானெனவே தேஜோமயமாய் விளக்குமவர்	निशेष्टः	{ இரத்தியங்களை அசது தொழிலிலிருந்து ஒடுக்கியவராயும்
कचित् पथि	இப்பொழுது இருக்கவேண்டிய பதத்தில்	निःसुखः	சொம்பரிஹாரக்கருவி களை துறந்தவராகி
किञ्चित्	ஸமிக்கவஞ்செய்தகூட	तस्मात्	அந்த
अव्याहरन्	பேசாதவராகி	गृहात्	திருமாளிகையினின்று
		निर्जगाम	பிரயாணமாயினார்.

रामस्य दक्षिणे पार्श्वे पद्मा श्रीः सुसमाहिता । सव्ये तु ह्रीर्महादेवी व्यवसायस्तथाग्रतः ॥

दक्षिणे	வலது	सव्ये	இடதுபா ரிகவத் தில்
पार्श्वे	பா ரிகவத் தில்	महादेवी	மஹாதேவியென
सुसमाहिता	{ 1. ரமாத்மாவையெ த்யானம் செய்து கொண்டிருக்கும்	ह्रीः	விளங்கும்
पद्मा	பத்மாவெனவும்	सथा	நிலமாகளும்
श्रीः	விளங்கும்	व्यवसायः	அவ்வண்ணமே
	மஹாலக்ஷ்மியும்	रामस्य तु	ஸம்ஹாரசக்தியும்
		अग्रतः	ஸ்ரீராமருக்குமா த் தென்பட்டன. [கிரம்]

शरा नानाविधाश्चापि धनुरायतमुत्तमम् । अनुव्रजन्ति काकुत्स्थं सर्वे पुरुषविग्रहाः ॥ ७ ॥

नानाविधाः	நானாவிதங்களான	सर्वे	எல்லாமும்
शराः अपि	பாணங்களும்	पुरुषविग्रहाः	மரணிடருபம் கொ
आयतं	நித்தமாயிருக்கும்		ண்டவைகளாய்
उत्तमं	உத்தமமான	काकुत्स्थं	காகுத்தரை
धनुः च	கோதண்டமும்	अनुव्रजन्ति	பின்பற்றிச்சென்றன.

वेदा ब्राह्मणरूपेण गायत्री सर्वरक्षिणी । ओंकारोऽथ वषट्कारः सर्वे राममनुव्रताः ॥ ८ ॥

वेदाः	வேதங்களும்	ओङ्कारः	ஓங்காரமும்
सर्वरक्षिणी	{ எப்படிப்பட்டதாகிய தில்லையும் விலக்க வல்லதாகிய	वषट्कारः	வஷ்ட்காரமும்
गायत्री	வேதங்களின் மாதா	सर्वे	எல்லாமும்
	வாகிய காயத்ரியும்	ब्राह्मणरूपेण	ஒருவேதியர்
अथ	அவ்வண்ணமே		ருபங்கொண்டு
		रामं	ஸ்ரீராமரை
		अनुव्रताः	பின்பற்றிச்சென்றன.

ऋषयश्च महात्मानः सर्व एव महींसुराः । अन्वगच्छन्महात्मानं स्वर्गद्वारमपावृतम् ॥ ९ ॥

तं यान्तमनुगच्छन्ति सन्तःपुरचराः स्त्रियः । सवृद्धबालदासीकाः सर्वर्षवरकिङ्कराः ॥ १० ॥

महात्मानः	மஹாத்மாக்களாகிய	स्त्रियः हि	ஸ்த்ரீகளும்
ऋषयः च	ரிஷிகளும்	सर्व एव	எல்லோருமே
महींसुराः	வேதியர்களும்	स्वर्गद्वारं	சுவர்க்கவாசலின்
सवृद्धबाल-}	விருத்தர்களும் பென		கதவை
दासीकाः }	வனதகையவிரும்ப வர்களுமாகிய பணி விடை செய்யும் வேலைக்காரி கனோடுகூடவும்	अपावृतं	முற்றிலும் திறக்கப் பட்டிருக்கிறதாய்
सर्वर्षवरकिङ्कराः	பேடிக்கனோடுகூடவு மிருக்கும்	अन्वगच्छन्	அறிந்துகொண்டார் கள்.
अन्तःपुरचराः	அந்தப்புரவாஸி களாகிய	यान्तं	எழுந்தருளிப்போகும்
		तं	அந்த
		महात्मानं	மஹாத்மாவை
		अनुगच्छन्ति	பின்பற்றிச்சென்றார் கள்.

सान्तःपुरश्च भरतः शत्रुघ्नसहितो ययौ । रावं गतिमुपागम्य साग्रिहोत्रमनुव्रतः ॥ ११ ॥

ராமம்	ஸ்ரீராமரிடம்	சாமிஹோ	{ தனது அக்கினிஹோ
அனுவர:	ஓப்புயர்வில்லாத		{ த்திரத்தை கூடவே
	பக்திகொண்ட		{ எடுத்துக்கொண்டும்
பரத:	பரதர்	சுருத்தரை:	சுருத்தரையும்
சாந்த:புர: ச	{ தனது அந்தப்புர		கட்டிக்கொண்டு
	{ ஜனங்களை அழைத்	கதி	செல்லும்வழியை
	{ துக்கொண்டும்	உபாசய யயौ	பின்பற்றிக் சென்றார்.

ततो विषा महात्मानः साग्रिहोत्राः समागताः । सपुत्रदाराः काकुत्स्थमन्वगच्छन्महापतिम् ॥

तत:	அப்பொழுது	சமாசகா:	எல்லோருமாப்ச்
महात्मानः	மஹாத்மாக்களாகிய		சேந்து
विषा:	அந்தணர்கள்	महामति	அபூர்வபக்திக்குப்
साग्रिहोत्रा:	அக்னிஹோத்ரங்களை		பாத்திராகிய
	எடுத்துக்கொண்டு	काकुत्स्थ	காகுத்தகா
सपुत्रदारा:	{ புத்திரர்களையும்	अन्वगच्छन्	பின்பற்றிக்கென்றார்
	{ பத்னிகளையும்		கள்.
	{ அழைத்துக்கொண்டு		

मन्त्रिणो भृत्यवर्गाश्च सपुत्राः सहबान्धवाः । सर्वे सहानुगा राममन्वगच्छन्महामुनिम् ॥ १२ ॥

मन्त्रिणः	மந்திரிமார்களும்	सहबान्धवा:	பந்துஜனங்களோடும்
भृत्यवर्गाः च	பிருத்தியவர்க்கள்	सहानुगा:	பரிவாரஜனங்களோ
सर्वे	எல்லோரும் [களும்		டும்
महामुनिम्	அத்யந்த உத்தமாவும்	राम	ஸ்ரீராமரை
	கொண்டவர்களாய்	अन्वगच्छन्	பின்பற்றிக்கென்றார்
सपुत्रा:	புத்திரர்களோடும்		கள்.

ततः सर्वाः प्रकृतयो हृष्टपुष्टिनाहताः । गच्छन्तमन्वगच्छंस्तं राघवं गुणरज्जिताः ॥ १४ ॥

ततः सखीपुमांसस्ते सपक्षिपशुवाहनाः । राघवस्यानुगाः सर्वे हृष्टा विगतकल्पयाः ॥ १५ ॥

स्नाताः प्रमुदिताः सर्वे हृष्टाः पुष्टाश्च वानराः । दृढं किलकिलासन्दैः सर्वं राममनुव्रतम् ॥

तत:	அப்பொழுது	तत:	அப்பொழுது
गुणरज्जिता:	{ அவதாரகுணமொன்	राघवस्य	ஸ்ரீராமவாத
	{ றையே கொண்டாடி	अनुगा:	காலவாசிகளான
	{ அண்டி அனுசரித்த	ते	அந்த
प्रकृतयः	தேசாதிபதிகள்	सखीपुमांस:	உத்திகளும் புருஷர்
सर्वा:	எல்லோரும்	सर्वे	எல்லோரும் [களும்
हृष्टपुष्टि-	ஸர்வப்ரகாரத்திலும்	सपक्षिपशु-	பகடிகள், பகட்கள்,
नाहताः }	மனஸ்துஷ்டிகொ	वाहना: }	வாஹனங்கள்
	ண்ட ஜனங்களால்		இவைகளோடும்
	சூழப்பெற்றவர்	विगतकल्पया:	பாபாந்விதர்களாகி
	களாய்		

ஹி:	மனஸ்துஷ்டி கொண்டவர்களாய்	ஹ்	சலியாது வாக்களித்தவண்ண மே செய்தருளுபவ ராய்
மஸுதிதா:	ஆனந்தபரிதராய்	அநுவத்	
ஸாதி:	வேதங்களைக்கற்ற றிந்திருந்த	ரம்	வகலருக்குமானந்த காரும்
புஹ:	மஹாத்மாக்களாகிய	ரக்ஷத்	எழுந்தருளப்போய்க் கொண்டிருப்பவரு மாகிய
வானரா:	வானரர்கள்	த்	அந்த
ஸர்வ்	எல்லோரும்	ராவ்	ஸ்ரீராகவரை
கிலகிலாஷதே:	கீக் கீக் எனும் சப்தம் களைச்செய்தகொண்டு	அந்வஸதந்	பின்தொடர்ந்து சென்றார்கள்.
ஹி:	உத்தரஹக்கொண்ட வர்களாய்		
ஸர்வ்	எனதையும்		

न तत्र कश्चिदीनो वा व्रीडितो वाऽपि दुःखितः । हृष्टं मसुदितं सर्वं बभूव परमाद्भुतम् ॥

ந	அக்காலத்தில்	ந	இல்லை.
தீன: வா	மனதில் சூறையுள்ள வந்தான் ஆகட்டும்	ஸர்வ்	எல்லாமும்
து:ஸித:	துபரமுள்ளவன் தானாகட்டும்	பரமாதுத்	அமரனுஷ்யகரமாய்
வீடித: வா	கலவாமடைந்த மனத் திவன்தானாகட்டும்	மஸுதித்	அத்வானந்தம்பெற்று விளங்குகிறதாய்
கஸித் கஸி	எவனேனுமொருவன் கூட	ஹ்	உத்தரஹக்கதுடனி ருக்கிறதாய்
		பபூவ	விளக்கிற்று.

द्रष्टुकापोऽथ निर्यान्तं रामं जानपदो जनः । यः प्राप्तः सोऽपि दृष्ट्वैव स्वर्गाद्यानुगतो मुदा ॥

அய	அப்பொழுது	ஸ: கஸி	அதெல்லாமும்
ஜானபத:	கிராமவாஸியாகிய	ஹ்	விஷயம் தெரிந்து கொண்டதுமே
ஜன:	ஜனஸமூகம்	ஸர்வா	ஸ்வர்க்கத்திற்கு
ய:	எது	நிர்யாந்	எழுந்தருளுமவரை
ரம்	ஸ்ரீராமரை	முதா	ஸந்தோஷத்துடன்
த்ருகாம:	தர்க்கக் எண்ணக் கொண்டு	அநுஸ:	பின்பற்றிச்சென்றது.
பாஸ:	வந்திருந்ததோ		

ऋक्षवानररक्षांसि जनाश्च पुरवासिनः । आगच्छन्पस्या भक्त्या पृष्ठतः सुसमाहिताः ॥

பரயா	ஸர்வோத்திருஷ்ட மாகிய	஋க்ஷவானரக்ஷாஸி	கரடிகளும் வானரர்க ளும் ராக்ஷஸர்களும்
பக்யா	பக்தியொன்றைக் கொண்டே	புரவாஸி:	நகரவாஸிகளும்
சுஸமாஹிதா:	மஹா புண்பபாக்கி யம் பெற்ற	ஜனா: க	ஜனங்களெல்லாமும்
		பூஸ:	கூடவே (பிந்தி)
		அகாஸ்யந்	சென்றார்கள்.

यानि भूतानि नगरे त्वन्तर्धानगतानि च । राघवं तान्यनुययुः स्वर्गाय समुपस्थितम् ॥

नगरे	நகரத்தில்	तानि च	அவைகளெல்லாமும்
अन्तर्धान- }	பாவர் கண்ணிலும்	तु	இப்பொழுது
गतानि }	புலப்படாமல் மூலை	स्वर्गाय	வைகுண்டத்திற்கு
	முடிக்குகளில் மறை	समुपस्थितं	எழுந்தருளிப்போகும்
	ந்துகிடந்திருந்த	राघवं	ஸ்ரீ ராகவரை
भूतानि	பூதங்கள்	अनुययुः	பின்பற்றிச் சென்றன.
यानि	எவைகளென		

यानि पश्यन्ति काकुत्स्थं स्थावराणि चराणि च । सर्वाणि रामगमने ह्यनुजमुर्दितान्यपि ॥

स्थावराणि अपि	ஸ்தாவரங்களும்	सर्वाणि च	அவைகளெல்லாமும்
चराणि हि	இயக்கங்களும்	रामगमने	ஸ்ரீ ராமரெழுந்தருளு
काकुत्स्थं	காகுத்தஸ்தரை		வதில்
पश्यन्ति	தற்காலம் கண்டமுன்	दितानि	நன்மைபெற்றவை
	கண்டது		களாய்
यानि	எவைகளென	अनुजमुः	பின்பற்றிச்சென்றன.

नोऽन्वसत्तदयोध्यायां सुसूक्ष्मपि दृश्यते । तिर्यग्योनिगताश्चापि सर्वे राममनुव्रताः ॥

तम्	அங்காலத்தில்	तिर्यग्योनिगताः अपि	பக்கிவர்க்கங்களும்
अयोध्यायां	அயோத்தியில்	सर्वे	எல்லாமும்
सुसूक्ष्मं अपि	மறைய அற்ப உயிர்	रामं	ஸ்ரீ ராமரிடத்தில்
	ராணிஎழுந்தமும்	अनुव्रताः	அபூர்வபத்திவைத்த
न उच्यते	பின் தங்கிவிடவில்லை.		வைகள் எங்கிறது
च	என்கிறபடியால்	दृश्यते	பிரத்தியக்ஷமாய்
			கிணங்குகிறது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे नवोत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 23962



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकः 3218

दशोत्तरशततमः सर्गः — நூற்றிப்பத்தாவது ஸர்க்கம் ॥ ௨௨௦ ॥

श्रीरामस्य वैष्णवतेजःप्रवेशः, फलनिरूपणं च—ஸ்ரீராமர் வைஷ்ணவ தெஜஸ்ஸில்
பிரவேசிப்பதும் ஸ்ரீராமாண்பலக்குதியும்.

अध्यर्घ्ययोजनं गत्वा नदीं पश्चान्मुखाश्रिताम् । सरयुं पुण्यसलिलां ददर्श रघुनन्दनः ॥

रघुनन्दनः	ஸ்ரீரகுநந்தனர்	पुण्यसलिलां	மறையபரிசுத்தமாகிய
अध्यर्घ्ययोजनं	ஒன்றையோஜனை		இலத்தையுடைய
	தராம்		
गत्वा	கால்கடையே சென்று	सरयू नदीं	வாயுநதிக்கு
पश्चान्मुखाश्रितां	மேற்குமுகமாய் ஓடும்	ददर्श	வந்துசேர்க்கார்.

अथ तस्मिन्सुहृते तु ब्रह्मा लोकपितामहः । सर्वैः परिवृतो देवैर्ऋषिभिश्च महात्मभिः ॥ २ ॥
आययौ यत्र काकुत्स्थः स्वर्गाय समुपस्थितः । विमानशतकोटीभिर्दिव्याभिरभिसंहृतः ॥

काकुत्स्थः	காகுத்தஸ்தர்	विमानशत- }	விமானசத- }
स्वर्गाय	ஸ்வர்குண்டத்திற்கு	कोटीभिः }	கோடிகளையுடையவர்களுக்கும்
समुपस्थितः	எழுந்தருளத் திருவுள்ளம்பற்றியவராய்	देवैः	தேவர்கள் [வந்த
		सर्वैः	எல்லோராலும்
		परिवृतः	சூழப்பட்டவராயும்
यत्र अथ	{ வந்துசேர்ந்திருந்தது எவ்விடத்திற்கோ அவ்விடத்திற்கே	महात्मभिः	மஹாத்மாக்களான
तस्मिन्	அதே	ऋषिभिः च	ரிஷிகளாலும்
सुहृते तु	முகூர்த்தத்திலேயே	अभिसंहृतः	சூழப்பெற்றவராய்
दिव्याभिः	தேவதைகளுக்கே	लोकपितामहः	லோகபிதாமஹராகிய
	உரியதான	ब्रह्मा	பிரம்மதேவர்
		आययौ	எழுந்தருளினார்.

दिव्यतेजोवृतं व्योम ज्योतिर्भूतमनुत्तमम् । स्वयंप्रभैः स्वतेजोभिः स्वर्गिभिः पुण्यकर्मभिः ॥

व्योम	ஆகாசமானது	पुण्यकर्मभिः	புண்யகர்மங்களின்
	ஸ்வபாவசித்தமாகிய		பயனிலைற்பட்ட
स्वंप्रभैः	{ திவ்யதேஜஸையுடைய பவர்களாலும்	स्वर्गिभिः	சுவிர்க்கலாஸிகளாலும்
		अनुत्तमं	ஆப்புயர்வில்லாதபடி
स्वतेजोभिः	{ சிருஷ்டிக்கப்படுகிற முதே திவ்யதேஜஸை யுடையவர்களாலும்	ज्योतिर्भूतं	சோதிமயமாய் [வாய்
		दिव्यतेजोवृतम्	அமரனுஷ்யதேஜோ மயமாய் வினங்கிற்று.

पुण्या वाता ववुधैव गन्धवन्तः सुखप्रदाः । पपात पुष्पवृष्टिश्च देवैर्मुक्ता महौघवत् ॥ ५ ॥

वाताः	நாற்புறங்களிலு மிருந்துவந்த காற்று	ववुः	விசிற்று.
पुण्याः च	மஹா பரிசுத்தமாயும்	देवैः	தேவர்களால்
गन्धवन्तः च	பரிமளகந்தமுள்ள தாகவும்	मुक्ता	பொழியப்பட்ட
सुखप्रदाः }	அதிகமின்றியும்	पुष्पवृष्टिः	பூமாசியானது
एव }	சூறையுமில்லாமலும் சுகத்தைத் தருகிற தாயும்	महौघवत्	ஒச்சலொழிவின்றி
		पपात	பொழிந்தது.

तस्मिन्सर्वशतैः कीर्णै गन्धर्वाप्सरसङ्कुले । सरयूसलिलं रामः पद्भ्यां समुपचक्रमे ॥ ६ ॥

रामः	சீராமர்	कीर्णै	{ பிரதித்வணீ ஒலிக்கும் வண்ணம் முழங்கிக் கொண்டிருந்த
गन्धर्वाप्सरसङ्कुले	கந்தர்வகணங்கள் அப்ஸரகணங்கள்	तस्मिन्	அந்த ஸமயத்தில்
सर्वशतैः	பலதூர்யவாத்மகம்	पद्भ्यां	இரு திருவடிகளாலும்
	களைக்கொண்டு	सरयूसलिलं	சரயூசலீலத்தில்
		समुपचक्रमे	எழுந்தருளினார்.

ततः पितामहो वार्णामन्तरिक्षादभापत । आगच्छ विष्णो भद्रं ते दिष्ट्या प्राप्तोऽसि राघव ॥

ततः	அந்த பிரமத்தின்	विष्णो	ஸ்ரீமந்தாராயணமூர்த்த
पितामहः	பிரம்மதேவர்	ते	தேவர்களுக்கு [தியே!
अन्तरिक्षात्	ஆகாயத்திலின்றே	भद्रं	'பல்லாண்டுபல்லாண்டு'.
वार्णो	நிறந்தபொழியை	प्राप्तः असि	தேவர்க் இங்கே எழுந்
अभापत	திருவாய்மலர்ந்தருளி	दिष्ट्या	தருளியிருக்கிறது
	ஆர் :		எங்களது பாக்ய
राघव	"ரகுலசிகாமணி	आगच्छ	விசேஷம்.
	யாய் விளக்கிய		திரும்பிவந்துகொள் திரு
			வுள்ளம்கொள்விராக.

आतृभिः सह देवायैः प्रविशस्व स्विकां तनुम् ।
यामिच्छसि महाबाहो तां तनुं प्रविश स्विकाम् ॥
वैष्णवीं तां महातेजस्तद्वाऽऽकाशं सनातनम्

॥ ८ ॥

देवायैः	"தேவாய்ச் சுவதா	प्रविशस्व	பிரவேசித்தருளலாம்.
	எங்களாகிய		
आतृभिः सह	பிராதாக்கனோடு	इच्छसि वा	{ தேவர்க் திருவுள்ளம்
	கடவே		{ அப்படியாவில்லை
तां	அந்த		{ என்கிறதானால்
स्विकां	தேவர்களைய	महाबाहो	ஸ்ரீமந்தாராயண
तनुं	திருமேனி		மூர்த்தியே!
यां	எதுவோ	तव	அந்த
तां	அந்த	सनातनं	ஆதி ஒன்றில்காத
वैष्णवीं	விஷ்ணுவின்	महातेजः	மஹாதேஜோமயமாய்
	{ தர்க்கப்பலர்களுக்கு		கிளங்கும்
स्विकां	{ இனிப்போ தம் என்	आकाशं	வெகுண்டத்திற்கு
	{ னும் தெவிட்டல் உன்	प्रविश	இப்படியே எழுந்தரு
तनुं	{ டாகாததுளகிற		ளலாம்.
	திருமேனியில் .		

त्वं हि लोकगतिर्देव न त्वां केचित्प्रजानते । ऋते मायां विशालाक्षी तव पूर्वपरिग्रहाम् ॥
त्वामचिन्त्यं महद्भूतपक्षयं सर्वसंग्रहम्

॥ ९ ॥

देव	"மஹாவிஷ்ணுவே!	तव	தேவர்து
लोकगतिः	{ ஸகல லோகங்களுக்கு	पूर्व-	கடாகூத்திற்கு பாத்
	{ கும் பரப்பும்	परिग्रहो }	தாயாய் எல்லாவற்றி
	பாபகமும்		ற்கும் முதலிலேயே
त्वं हि	தேவரிடையன்றே.		விக்கரிக்கப்பட்டவ
अक्षयं	பரமாத்மாவாகிய	मायां	ளாகிய
त्वां	தேவர்க	विशालाक्षीं	மகாசக்தியாகிய
			மகாலக்ஷ்மியை

ऋ केचि	தகிர வேறு எவனேனுமொருவ னும்	सर्वसमं	{ எல்லா வற்றையும், தன் னுள் அடக்கி ஆதரித் தருள் புரிபவராயுமி ருக்கும்
अचिन्त्यं	மனோவாக்ருகளுக்கக ப்பட்டவரும்	त्वां	தேவரீரை
महद्भूतं	ஸர்வவ்யாபியாயும்	न प्रजानते	கண்டறிக் ததில்லை.
यामिच्छसि महातेजस्तां तनुं प्रविश स्वयम्		॥ १० ॥	
महातेजः	"மஹாதேஜஸ்கியே!	तां	அதில்
इच्छामि	தேவரீர் திருவுள்ளமி ருக்கும்	स्वयं	திருவுள்ளத்திலிருக் கின்றவண்ணமே
तनुं	திருமேனி	प्रविश	ஸேவை ஸாதிக்க
यां	எதுவோ		அருள்புரிக."

पितामहवचः श्रुत्वा विनिश्चित्य महामतिः । विवेश वैष्णवं तेजः सशरीरः सहानुजः ॥

पितामहवचः	பிரம்மதேவரது திரு வாக்குக்கு	सहानुजः	தம்பிரமர்களை யும் ஸகிகரித்தவராய்
श्रुत्वा	திருச்செவிகாய்த்த	सशरीरः	திருமாறுடைய திரு மேனியைப்பெற்றவ
महामतिः	கருணைக்கடனாகுமவர்	वैष्णवं	வைஷ்ணவ [ராய்]
विनिश्चित्य	{ திருவுள்ளத்திலேயே தீர்மானத்தைச்செய் துகொண்டு	तेजः	திருமேனியில்
		विवेश	கினக்கினார்.

ततो विष्णुमयं देवं पूजयन्ति स देवताः । साध्या मरुद्गणाश्चैव सेन्द्राः साशिपुरोगमाः ॥

ये च दिव्या ऋषिगणा गन्धर्वाप्सरसश्च याः । सुपर्णनागयक्षाश्च दैत्यदानवराक्षसाः ॥

सेन्द्राः	இத்திரனுள்ளிட்டவர் களும்	गन्धर्वाप्सरसः	கந்தர்வர்கள் அப்ஸ ரஸ்கள்
साशिपुरोगमाः	{ அக்னியை தலைமையா ய்க்கொண்டவர்களு டைய	याः च	எவர்களோ அவர் களும்
देवताः	தேவர்களும்	सुपर्णनाग-}	சுபர்ணர்களும் நாகர்
साध्याः च	ஸாத்தியர்களும்	यक्षाः च }	களும் யக்ஷர்களும்
मरुद्गणाः एव	மருத்கணங்களும்	दैत्यदानव-}	தேதத்தியர்களும் தா
दिव्याः	தேவலோகவாஸி களாகிய	राक्षसाः }	னவர்களும் ராக்ஷ ஸர்களும்
ऋषिगणाः	ரிஷிகணங்கள்	ततः	அப்பொழுது
ये च	எவர்களோ அவர் களும்	विष्णुमयं	ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுமாய் த்தயாய் கினக்கிய
		देवं	தேவரை
		पूजयन्ति स	பூஜித்தார்கள்.

सर्वे पुष्टं प्रमुदितं सुसंपूर्णमनोरथम् । साधु साध्विति तैर्देवैस्त्रिदिवं गतकल्मषम् ॥ १४ ॥

சை: தேவ: அந்த தேவர்களால்
 சர்வ எல்லாமும்
 புष्ट ஸர்வப்ரகாரத்திலும்
 ப்ரமுதத் ஆனந்தகரமாய் முடி
 வுபெற்றது.
 சுசம்பூர்ண- } மனோரதமெல்லாமும்
 மனோரதம் } அப்படியே முத்தி
 னும் கைகடிகை.

சிட்ரவ் தவர்க்கமானது
 ரதகல்மஷ் குறையற்றதாகி
 விட்டது.
 சாது சாது என்னபெருமை
 இதி என்று கொண்டாடப்
 பட்டது.

अथ विष्णुर्महातेजाः पितामहमुवाच ह । एषां लोकं जनौयानां दातुमर्हसि सुव्रत ॥ १५ ॥

அத அப்பொழுது
 மஹாதேஜஸ்தீவரகிய
 விஷ்ணு: ஹ ப்ரீமஹாவிஷ்ணுவும்
 பிதாமஹ பிரம்மதேவரைப்
 பார்த்து
 ஓவாச இப்படி திருவாய்
 மலர்ந்தருளினார்:

சுபரத "மஹாபுண்யசாலியே
 ஷா இந்த
 ஜனஸமுக்கங்களுக்கு
 லோக ஓர் உலகை
 டாது கொடுக்க
 மர்ஹசி திருவுள்ளம்கொள்
 றும்.

इमे हि सर्वे स्नेहान्प्राप्तुयाता मनस्विनः । भक्ता हि भजितव्याश्च त्यक्तात्मानश्च मत्कुले ॥

இமே "இவர்கள்
 சர்வஹி எல்லோருமே
 மாகுலே என்னிடத்தில்
 மக்தா: பக்திகொண்டவர்
 களாய்
 மனஸ்ரின்: அந்தக்கரணசுத்தி
 உடையவர்களாய்.

த்யக்தாமான: ச பாஸமப்பணம்
 ஹி பண்ணினவர்கள்
 மஹிவ்யா: என்கிறபடியால்
 சர்கன். ஆதரவுக்குப்பாத்தி
 சர். என்னிடத்தில்
 மானு வாதல்பத்தால்
 மனுயா: உடைய வந்திருக்கின்
 றார்கள்."

तच्छ्रुत्वा विष्णुवचनं ब्रह्मा लोकगुरुः प्रभुः ।

लोकान्सान्तानिकान्प्राप यास्यन्तीमे समागताः

॥ १७ ॥

यच्च तिर्यग्गतं किञ्चिच्चायेवमनुचिन्तयत् ।

प्राणांस्त्यक्ष्यति भक्त्या वै तत्सन्ताने विवत्स्यति ॥

सर्वैर्ब्रह्मगुणैर्युक्ते ब्रह्मलोकादनन्तरे

॥ १८ ॥

वानराश्च स्विकां योनिमृश्याथैव तथा ययुः । येभ्यो विनिःसृताः सर्वे सुरेभ्यः सुरसंभवाः ॥

तेषु प्रविविशे चैव सुग्रीवः सूर्यपण्डितम् । पश्यतां सर्वदेवानां स्वान्वிதந்ரதிபெரிர் ॥ २० ॥

லாகுரு: லோகஸிருத்திகள்
 தாவாய்
 ப்ரபு: அதிகாரம்பெற்ற
 மஹா பிரம்மதேவர்
 தவ் அந்த

விஷ்ணுவன் ப்ரீமஹாவிஷ்ணு
 னது திருவுள்ளத்தை
 சுவா அக்கிரித்த
 வானர: "வானரர்களும்
 கஷா: ச கரங்களும்

सुरेभ्यः येभ्यः	தேவர்கள் எவரெவர்களோ அவர்களிடமிருந்து	लोकान् वास्यन्ति	உலகங்களில் வாழ்ந்துவாட்டு மென்றும்
पश्यतां सर्गैवानां सुरसंभवाः	ஞானவான்களாகிய ஸகலதேவர்களும் தேவர்களின் குமாரர் களாய்	किञ्चित् वियमां यत् च त्वां भक्त्या	அற்பமான உயிர்ப்பிராணி ஏதாயிருந்தாலும் தேவரை பக்தியொன்றைக் கொண்டே
ययुः सुमीवः एव तथा प्रविविधे सर्वे एव तेषु प्रतिपदिरे	ஆயிர்பவித்தார்கள். சுக்ரீவனும் அவ்வண்ணமே ஆயிர்பவித்தான். எல்லோருமே அவர்களிடத்தில் பக்திகொண்டு பூஜித்துவந்தார்கள். அவன் சூர்யமண்ட அதது [லத்திற்கும் வம்சத்தில் அவரவர்களது பிதாக்களையடைபட்டு மென்றும்	एवं अनुचिन्तयत् प्राणान् व्यथयति वै तत् च सर्वैः महागुणैः	இவ்வண்ணமாய் தியானம் செய்கிறது. மண்ணுலகவாழ்வை துறக்கிறதென்றால் அதுவும்கூட எல்லா பேரின்பத்தைத்தரும் குணங்களால்
सूर्यमण्डलं विक्रान् योनिं स्वान् पितॄन् च	சூர்யமண்ட அதது [லத்திற்கும் வம்சத்தில் அவரவர்களது பிதாக்களையடைபட்டு மென்றும்	युके महालोकान्	விளங்குகிறதும் பிரம்மலோகத்தி னின்றி
समागताः इमे	கூடவந்திருக்கின்ற இவர்கள்	अमन्तरे सन्ताने	இடைவெளியின்றி ஒ ட்டியேயிருக்கிறதாகிய ஸந்தானமெனும் உலகில்
सन्तानिकान्	{ என்பக்கலிலேயேயி ருக்கின்ற ஸாந்தானி கமென்றுவிளங்கும்	निवस्यति वाम	இனிதுவாழும் என்று சொன்னார்.

तथोक्तवति देवेशे गोप्रतारमुपागताः । भेजिरे सरयू सर्वे हर्षपूर्णाश्रुचिक्रवाः ॥ २१ ॥

देवेशे तथा वक्तवति	பிரம்மதேவர் அவ்வாறு திருவாய்மலர்ந்தரு ளியுடன்	गोप्रताः उपागताः हर्षपूर्णाश्रुचिक्रवाः भेजिरे	{ கோப்ரதாரமெனப்ப டும் புண்யஸ்நான கட்டத்தில் ஒரே கூட்டமாய் இறங் கியவைகளாய் ஆனந்தபாஷ்பம் பெ ருக்குற்றவைகளாய் ஸ்நானம்செய்தன.
सर्वे सरयू	எல்லாமும் ஸரயூதியில்	अवगाह महश्च आसीत्	ஸ்நானம்செய்து அத்யந்தமனஸந்தூஷ் டிகொண்டதாய் விளங்கிற்று.
अवगाह जलं यो यः प्राणी ह्यसीत्प्रहृष्टवत् ।	எப்படிப்பட்ட பிராணியாயிருந்தா லும்	मानुषं देहमुत्सृज्य विमानं सोऽध्वरोहत् ॥	
यः यः प्राणी हि मलं	பிராணியாயிருந்தா லும் புண்யதீர்த்தத்தில்		

ச: அது
 மானிடனாகத்தின்
 கொண்டிருந்த

தேவந்தை

तिर्यग्योनिगतानां च शतानि सरयूजलम् ।

दिव्या दिव्येन वपुषा देवा दीप्ता इवाभवन्

तिर्यग्योनिगतानां பகதி, நான்காயிராகம்
 களின்

शतानि च பெரும் கூட்டமும்

सरयूजलं வாயுநதின் புண்ய
 தீர்த்தத்தை

समाप्य அக்காலத்திலடைந்து

प्रभासुर- } தேஜோமயமாய்க்
 वपूषि च } கும் தெய்வருவாக்
 கொண்டவைகளாகி

विदिवं சுவர்க்கலோகத்திற்கு

गत्वा तु सरयूतोयं स्थावराणि चराणि च ।

स्थावराणि ஸ்தாவரங்களாகும்

चराणि சரங்களாகும்

तु அந்த ஸமயத்தில்

सरयूतोयं வாயுநதின்

गत्वा च அடைந்ததும்

तस्मिन्नपि समापन्ना कक्षवानरराक्षसाः ।

तेऽपि स्वर्गं प्रविविशुर्देहान्निसिष्य चाम्भसि ॥

समापन्ना: வந்திருந்த

ते அந்த

कक्षवानर- } கரடிகளும், வானரர்க

राक्षसाः अपि } ளும், ராக்ஷஸர்களும்

देहान् மானிடனாகவருவாக்

कक्षे

ततः समागतान्सर्वान्स्थाप्य लोकगुरुदिवि ।

जगाप त्रिदशैः सार्धं सदा हृष्टदिवं महत् ॥

लोकगुरुः பிரம்பதேவர்

समागतान् அங்கு கூடியிருந்த

सर्वान् எல்லோரையும்

दिवि சுவர்க்கத்தில்

सदा எக்காலத்திலும்

स्थाप्य இருக்க நியமித்தருளி

ततः அதன்மேல்

उत्सृज्य

विमानं

अप्यगोहत

समाप्य त्रिदिवं जग्मुः प्रभासुरवपूषि च ॥

॥ २३ ॥

जग्मुः

दीप्ताः

दिव्याः

दिव्येन

वपुषा

देवाः

इव

अभवन्

प्राप्य ततोयविक्रंदं देवलोकमुपागमन् ॥

तोयविक्रंदं

प्राप्य

तत्

देवलोकं

उपागमन्

तस्मिन् अपि

अम्भसि च

निक्षिप्य

स्वर्गं

प्रविविशुः

जगाम त्रिदशैः सार्धं सदा हृष्टदिवं महत् ॥

हृष्टैः

त्रिदशैः

सार्धं

महत्

दिवं

जगाम

விட்டு

தெய்வலோகவிமா

எறிற்று.

சமாப்ய த்ரிதீவ் ஜகமு: ப்ரபாசுரவபூஷி ச ॥

॥ २३ ॥

ஜமு:

தீப்தா:

தீவ்யா:

தீவ்யேன

வபுஷா

தேவா:

இவ

அபவந்

ப்ராய்ய ததோயவிக்ரந்தம் தேவலோகமுபா஘மந் ॥

தோயவிக்ரந்தம்

ப்ராய்ய

தத்

தேவலோகம்

உபா஘மந்

தஸ்மிந் அபி

அம்பசி ச

நிஷிப்ய

ஸ்வர்க்கம்

ப்ரவிவிஸு:

ஜகாம த்ரிதீசை: சார்க் சதா ஹ்ஸ்தீவ் மஹத் ॥

ஹ்ஸ்தீ:

த்ரிதீசை:

சார்க்

மஹத்

தீவ்

ஜகாம

சுவர்க்கலோகத்திற்கு

வந்த

தேவதைகளோடு

கூட

மஹத்தான

திரிதீசைகத்திற்கு

எழுந்தருளினார்.

ततः प्रतिष्ठितो विष्णुः स्वर्गलोके यथापुरम् । येन व्याप्तमिदं सर्वं त्रैलोक्यं सचराचरम् ॥

इदं	இந்த	येन	எவ்வொருவராலோ
सचराचरं	சராசரங்களுள் ளிட்ட		அந்த
त्रैलोक्यं	மூவுலகத்திலும்	विष्णुः	ஸ்ரீ மஹாலிங்கனு
सर्वं	எதிலும்	स्वर्गलोके	வைகுண்டத்தில்
व्याप्तं	வயர்ப்தமாயிருக்	यथापुरं	முன்போலவே
	கிறது	ततः	அக்காலத்திலிருந்து
		प्रतिष्ठितः	எழுந்தருளிட்டார்.

एतावदेतदाख्यानं सोत्तरं ब्रह्मपूजितम् । रामायणमिति ख्यातं मुख्यं वाल्मीकिना कृतम् ॥

एतत्	இந்த	कृतं	இயற்றப்பட்டது.
सोत्तरं	உத்திரகாண்டமுன் ளிட்ட		
आख्यानं	ஆக்ஷானமானது	मुख्यं	{ வேதபாடத்திற்கு மு
रामायणं	ராமாயணம்		தலில்கற்றறிய வேண்
इति	என்கிற		டியதென
ख्यातं	பெயர்கொடுக்கப்பட்டு	एतावत्	பெருமைபெற்றதாய்
वाल्मीकिना	வால்மீகிமஹர்ஷியால்	ब्रह्मपूजितम्	{ பிரம்மாலினால் மெச்
			சிக்கொண்டாடப்பட்
			டது.

ततो देवाः सगन्धर्वाः सिद्धाश्च परमर्षयः । नित्यं मृष्यन्ति सन्तुष्टा दिव्यं रामायणं दिवि ॥

दिवि	சுவர்க்களோகத்தில்	सिद्धाः च	சித்தர்களும்
दिव्यं	தேவரைப் பற்றியதா	ततः	அப்போதிலிருந்து
रामायणं	ராமாயணத்தை [இய	नित्यं	எக்காலத்திலும்
सगन्धर्वाः	கந்தர்வர்களுள் ளிட்ட	सन्तुष्टाः	ஆஸக்தியுடையவர்
देवाः	தேவர்களும்		களாய்
परमर्षयः	பரமரிஷிகளும்	मृष्यन्ति	பாராயணம் செய்து
			வருகின்றார்கள்.

इदमाख्यानमायुष्यं सौभाग्यं पापनाशनम् । रामायणं वेदसमं श्राद्धेषु श्रावयेद्बुधः ॥३०॥

इदं	இந்த	वेदसमं	வேதத்துக்குச்சமமா
रामायणं	ராமாயணமெனும்		னது.
आख्यानं	ஆக்ஷானமானது	बुधः	ஞானமுடையவனெ
आयुष्यं	தீர்க்காயுளைக் கொடுக்		வனும்
	கவல்லது;	श्राद्धेषु	சொத்தகாலங்களில்
सौभाग्यं	ஸகல பாக்கியங்களோ	श्रावयेत्	பாராயணம்செய்ய
	யும் அளிக்கவல்லது;		வேண்டும்.
पापनाशनं	{ எப்படிப்பட்ட பாவங்		
	களையும் பேர்க்கவல்		
	லது.		

अपुत्रो लभते पुत्रमधनो लभते धनम् । सर्वपापैः प्रमुच्येत पद्मप्यस्य यः पठेत् ॥ ३१ ॥

अस्य	இதனது	पठेत्	படிக்கிறானே அவன்
पदं अपि	கால்களோகத்தையா	सर्वपापैः	எல்லா பாவங்களி
	வது		னின்றும்
यः	எவ்வொருவன்	प्रमुच्येत	விமோசனமடைகின்
			ருன்.

அபுவ: புத்திரபாக்கியமில்லா
புத் புத்திரனை [தவன்
சுமதெ பெறுகிருன்.

அவன: தனமில்லாதவன்
புன் தனத்தை
சுமதெ பெறுகிருன்.

पापान्यपि च यः कुर्यादहन्यद्दनि मानवः । पठत्येकमपि श्लोकं पापात्स परिमुच्यते ॥३२॥

ய: எவனைனுமொரு
மானவ: மானிடன்
அஹநி அஹநி பிரதிதினமும்
பாபானி பாபங்களை
கூர்யா விடாது செய்தவன்
ண மீமடுருக்கின்றான்
அபி என்னுடும்

ச: வ அவனும்
புக் ஒரு
சுலுக் அபி ச்லோகத்தைப்பாவது
படதி படிப்பானாகில்
பாபா பாவத்தினின்று
பரிமுச்யதெ விமோசனமடைகி
ருன்.

एतदाख्यानमायुष्यं पठन्नामायणं नरः । सपुत्रपौत्रो लोकेऽस्मिन्नेत्य चेह महीयते ॥३३॥

ஐதந் இந்த
அயுச்ய நேயற்றவாழ்வைத்
தரவல்லதாகிய
ராமாயணமென்கிற
அக்யானத்தை
படந் பாராயணம்செய்யும்
நர: மனிதன்
அஸிந் இந்த
லுக் உலகில்

சபுநபு: { புத்திரபெனத்திர
பாக்கியங்களைப்பெற்
றகின்றிருக்கின்றான்.
மேலு இறந்தபின்னர்
ஐஹ ச இக்கேயும் பாலோகத்
திலும்
மஹீயதெ கௌகிக்கப்படுகின்
ருன்.

अयोध्याऽपि पुरी रम्या शून्या वर्षगणान्वहन् । ऋषभं प्राप्य राजानं निवासमुपयास्यति ॥

அயுத்யா புரி அபி அயோத்தியாபுரியும்
ஐஹ் பல
வர்ட்ஷாந் வருஷகாலம்
சூந்யா சூன்யமாயிருக்கும்.
ஐரவம் ரிஷபனைன்கிறவரை
ராஜானம் மன்னராய்

நிவாஸ வாழ்கிறதை
பாப்ய அடைகிறது எப்போ
தோ அப்பொழுது
ரம்யா அழகுவாழ்ந்ததாய்
உபயாஸ்யதி ஆகும்.

एतद्रामायणं यस्तु नादरं कुरुते नरः । स मेत्य रौरवे घोरे पच्यते नात्र संशयः ॥ ३५ ॥

ஐதந் இந்த
ராமாயணம் ராமாயணத்தை
நர: ஒரு மனிதன்
நாதர் அனாதரனை
கூருதெ செய்கிறவன்
ய: து எப்படிப்பட்டவனுயி
ருந்தாலும் சரி
ச: அவன்

மேலு மாணமடைந்தபின்னர்
புரே அனாதரபயான
ரூரவே கௌரவமென்னும்
காகத்தில்
பச்யதெ வாட்டப்படுகின்றான்.
அவ இதில்
வ ச்ஸய: ஸந்தேதலும் வேண்
டாம்.

यस्तु पूजयते नित्यं रामायणमिदं नरः । सपुत्रपौत्रो लभते वैकुण्ठे स्थानमक्षयम् ॥३६॥

इदं	இந்த	सपुत्रपौत्रः	{ புத்திரர்கள் பெளத்தி ரர்கள் இவர்களை யு டையவனாய்
रामायणं	ராமாயணத்தை	वैकुण्ठे	வைகுண்டத்தில்
नित्यं	பிரதிகிணமும்	अक्षयं	புனர்ஜன்மமில்லா
यः	எவனேனுமொரு	स्थानं	நிலைமையை
नरः	மனிதன்	लभते	பெறுகிறான்.
पूजयते	பிறரைப்படிக்கச்செய் கிறான்		
तु	என்றால் அவன்		

यं यं कामयते कामं शृण्वन्नामायणं नरः । तं तं नियतमाप्नोति राघवस्य प्रसादतः ॥३७॥

रामायणं	ராமாயணத்தை	कामयते	விரும்புகின்றானே
शृण्वन्	கிரத்தையுடன் பாரா யணம்செய்யும்	तं तं	அதையே
नरः	மனிதன்	राघवस्य	ஸ்ரீ ராகவாது
यं यं	எந்தெந்த	प्रसादतः	அனுக்கிரகத்தால்
कामं	மனோரதத்தை	नियतं	நிச்சயமாய்
		आप्नोति	பெறுகிறான்.

एतदाख्यानमायुष्यं सभविष्यं सहोत्तरम् । कृतवान् यच्च वाल्मीकिस्तद्रहस्याऽप्यन्वपोदत ॥

वाल्मीकिः	ஸ்ரீ வால்மீகிபகவான்	आख्यानं च	ஆக்ஷானம்
सभविष्यं	இனி வரப்போகிறதை உள்ளிட்டதும்	यत्	எதுவே
सहोत्तरं	{ உத்தரகாண்டத்தை யும் அடங்கியுள்ள தானதும்	एतत्	அதை
आयुषः	கோயற்ற வாழ்வை அ ளிக்கத்தக்கதுமான	कृतवान्	செய்தருளினார்.
		तत्	அதை
		अज्ञा अपि	பிரம்மதேவரும்
		अन्वपोदत	ஆமோதித்தருளினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशत्साहस्रिकायां संहितायां
उत्तरकाण्डे दशोत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 24000

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 3256

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे द्वाविंशोऽह्नि वर्तमानकथाप्रसङ्गः उत्तरकाण्डः समाप्तः ॥

இவ்விதம் ஐதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸ்நிதியில் அக்ஷமேத
யாகசாலையில் காணம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் முப்பத்திரண்டாவது
தினத்தில் காணம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவு பெற்றது.

உத்தரகாண்டம் முடிவுபெற்றது.

श्री गोमतीतीरे नैमिशारण्ये अश्वमेधयज्ञवाटगतमुनीन्द्रदिनेन्द्रनरेन्द्रक्षगोपुच्छाभरेन्द्रराक्षसेन्द्रपरिवृणस्य
मुनिवृन्दारकवृन्दवन्द्यमानकोरकाकारपाददुगलस्य अयोध्यापुराधीशस्य राजाधिराजस्य कृतज्ञस्य
सकललोकशरण्यस्य सकलजगद्वक्षणजागरूकस्य लोकामिरामस्य श्रीरामचन्द्रस्य निःश्रेयस्य गायतोः
श्रीरामाभययोः कुशलवयोः आख्याने श्रीमद्रामायणे वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

मङ्गलं कोसलेन्द्राय महनीयगुणाब्धये । चक्रवर्तितनूजाय सार्वभौमाय मङ्गलम् ॥



